

สารบัญ

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่สาม

(พ.ศ. 2515 -2519)

หน้า

คำนำ	ฯพณฯ จอมพล ถนอม กิตติขจร นายกรัฐมนตรี ประธานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติ	ก
คำนำ	ของ หม่อมหลวงเดช สนิทวงศ์ ประธานกรรมการบริหาร สภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติ	ค
คำนำ	นายเรณู สุวรรณสิทธิ์ เลขาธิการสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติ	จ
คำปราศรัย	ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี ในวาระการประกาศพระบรมราชโองการ ใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2515-2519	1
คำแถลง	เลขาธิการสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติ ต่อสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติ	10
บทที่ 1	สรุปสาระสำคัญของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2515- 2519	25

ส่วนที่ 1 แผนพัฒนาส่วนรวม

บทที่ 2	วัตถุประสงค์และนโยบายพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ	48
บทที่ 3	เป้าหมายเศรษฐกิจส่วนรวม	57
บทที่ 4	การเงินการคลังของรัฐ	73
บทที่ 5	การพัฒนาส่วนเอกชนและรัฐวิสาหกิจ	94
บทที่ 6	การพัฒนาส่วนภูมิภาค	126
บทที่ 7	ประชากร กำลังคน และการมีงานทำ	143

ส่วนที่ 2 การพัฒนาแยกตามสาขา

บทที่ 8	การเกษตรและชลประทาน	177
บทที่ 9	อุตสาหกรรมและเหมืองแร่	229
บทที่ 10	การพาณิชย์และบริการ	259
บทที่ 11	การคมนาคมและขนส่ง	280
บทที่ 12	การพัฒนาพลังงานไฟฟ้า	306
บทที่ 13	กิจการสังคม	322
บทที่ 14	การพัฒนาเมืองและท้องถิ่น	336
บทที่ 15	การสาธารณสุข	365
บทที่ 16	การศึกษา	394
	ภาคผนวก	

คำนำ

ของ

ฯพณฯ จอมพล ถนอม กิตติขจร นายกรัฐมนตรี ประธานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

.....

นับตั้งแต่ประเทศไทยได้เริ่มใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติเป็นแนวทางในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศเป็นครั้งแรกในปีงบประมาณ 2504 เป็นต้นมา รัฐบาลได้ประจักษ์เป็นอย่างดีตลอดมาว่า แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อนโยบายเศรษฐกิจของรัฐบาล จึงได้ปรากฏว่าการดำเนินนโยบายเศรษฐกิจตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เป็นผลให้ประเทศมีเสถียรภาพมั่นคงทั้งทางการเงินและการคลัง ได้รับความเชื่อถือจากสถาบันระหว่างประเทศและนานาชาติทั่วโลก ดังนั้น รัฐบาลจึงได้พิจารณาให้มีการวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เพื่อยึดถือนโยบายเศรษฐกิจของรัฐอยู่ตลอดมา

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับนี้ เป็นแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 มีระยะเวลา 5 ปี ตั้งแต่ปีงบประมาณ 2516 - 2519 การพิจารณาวางแผนพัฒนาฯ ฉบับนี้ ได้ดำเนินการให้รัดกุมยิ่งขึ้นกว่าแผนพัฒนาฯ ฉบับที่แล้วมา โดยได้พิจารณาปรับปรุงแก้ไขอุปสรรคและปัญหาต่างๆ ของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่แล้วมาให้หมดไป กำหนดโครงสร้างของเศรษฐกิจและสังคมขึ้นใหม่เพื่อให้เหมาะสมกับภาวะเศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบัน และขยายขอบเขตของงานวางแผน ไปถึงส่วนเอกชนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ข้าพเจ้าในฐานะหัวหน้ารัฐบาล มีความยินดีที่ได้เห็นว่แผนพัฒนาฯ ฉบับนี้ เป็นแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติที่สมบูรณ์กว่าฉบับอื่นๆ เท่าที่ได้เคยกระทำมา และสามารถใช้เป็นแผนปฏิบัติการของรัฐบาลได้ทันกำหนดเวลา

การจัดทำแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2515-2519 ซึ่งเป็นผลสำเร็จขึ้นมาได้ด้วยดีนั้น เกิดจากความร่วมมือร่วมใจในการดำเนินงานอย่างใกล้ชิดของส่วน

ราชการของกระทรวงต่างๆ ตลอดจนคณะกรรมการบริหารฯ และคณะกรรมการของสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเข้มแข็งในการปฏิบัติงานของสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ซึ่งเจ้าหน้าที่ได้ทุ่มเทกำลังกายและใจจัดทำแผนพัฒนาฯ ฉบับนี้ขึ้น โดยไม่เห็นแก่ความเหนื่อยยาก ตลอดจนความร่วมมือที่สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติได้รับจากส่วนเอกชน สภาหอการค้าแห่งประเทศไทยและสมาคมธุรกิจทางอุตสาหกรรมและทางการค้าของส่วนเอกชนหลายแห่ง ข้าพเจ้าในฐานะประธานของสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติ จึงขอแสดงความขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ ที่นี้.

จอมพล ถนอม กิตติขจร

(ถนอม กิตติขจร)

นายกรัฐมนตรี

คำนำ
ของ
หม่อมเดช สนิทวงศ์
ประธานกรรมการบริหาร สภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติ

.....

งานวางแผนพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติในระยะแรกๆ (พ.ศ. 2504–2509) และ พ.ศ. 2510–2514) ได้จำกัดแต่โครงการเศรษฐกิจอันเป็นโครงการขั้นรากฐาน ประกอบด้วยโครงการทางหลวงสายประธาน โครงการทางหลวงจังหวัด โครงการชลประทาน โครงการพลังงานไฟฟ้า โครงการสาขาเกษตร โครงการสาธารณสุขูปการ และโครงการขยายการศึกษาทุกระดับ การดำเนินงานของโครงการดังกล่าวได้แล้วเสร็จเป็นส่วนใหญ่ นับว่าเป็นการสร้างพื้นฐานอันมั่นคงที่จะช่วยให้งานพัฒนาในด้านเศรษฐกิจขยายออกไปอย่างกว้างขวาง

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2515–2519) ได้ขยายขอบเขตอย่างกว้างขวาง กล่าวคือ นอกจากงานพัฒนาในด้านเศรษฐกิจบางสาขา ซึ่งปรับปรุงโครงสร้างระบบการผลิตให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดในประเทศและนอกประเทศ เพื่อแก้ภาวะเศรษฐกิจที่เป็นอยู่ในเวลานี้ให้บังเกิดผลในระยะยาวแล้ว ยังคลุมไปถึงกิจการสังคมอีกด้วย ซึ่งจะปรับปรุงความเป็นอยู่ของประชาชนที่เกี่ยวข้องเนื่องไปถึงการศึกษาศาสนาสุขที่อยู่อาศัยและสวัสดิการสังคม ในระยะเวลาของแผนฯ นี้ รัฐถือเอาการศึกษาทุกระดับเป็นงานที่สำคัญยิ่ง จึงเพ่งเล็งที่จะขยายและปรับปรุงคุณภาพการศึกษาตั้งแต่ระดับประถมศึกษาถึงระดับมัธยมศึกษาสามัญในส่วนภูมิภาคให้บังเกิดผลยิ่งขึ้น

โดยที่เศรษฐกิจส่วนเอกชนมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาประเทศในแผนพัฒนาฯ ฉบับปัจจุบัน จึงได้กำหนดแนวนโยบายไว้แน่ชัดที่จะให้เอกชนร่วมมือในการพัฒนาอุตสาหกรรมประเภทต่างๆ และในการบริการบางอย่างมากขึ้น โดยจะสนับสนุนผู้ประกอบการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรมประเภทต่างๆ และในการบริการบางอย่างมากขึ้น โดยจะสนับสนุนผู้ประกอบการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรมที่ผลิตสำหรับการส่งออกนอกประเทศด้วยวิธีค้ำประกันการบางประเภทซึ่งแฝงอยู่ในต้นทุนการผลิตให้กับผู้ส่งออก ดังนั้น แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 จึงเป็นแผนพัฒนาฯ ซึ่งรัฐและเอกชนร่วมมือและมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันอย่างใกล้ชิด

การที่จะให้โครงการต่างๆ ทั้งในด้านเศรษฐกิจและสังคมที่จะนำออกปฏิบัติเพื่อให้ประโยชน์ที่เกิดขึ้นไปถึงผู้ผลิตโดยเฉพาะเกษตรกรกรรมมากที่สุดนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับความร่วมมือและการประสานงานโดยใกล้ชิดระหว่างกระทรวงทบวงกรมที่เกี่ยวข้อง ถ้าหากมีอุปสรรคใดๆ มาก็ดชวาง

โครงการใดโครงการหนึ่ง กรมที่เกี่ยวข้องจะต้องร่วมกันแก้ไขให้โครงการนั้นดำเนินไปด้วยดี และเป็นผลสำเร็จตามเป้าหมาย ซึ่งมุ่งเอาการยกระดับการอยู่ดีกินดีของประชาชนเป็นสำคัญ

เดช สนิทวงศ์

(ม.ล. เดช สนิทวงศ์)

ประธานกรรมการบริหาร

คำนำ
ของ
นายเรณู สุวรรณสิทธิ์
เลขาธิการสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

.....

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2515-2519 เป็นผลของความร่วมมือร่วมใจกันระหว่างสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติ และส่วนราชการของกระทรวง ทบวง กรม และรัฐวิสาหกิจต่างๆ ตลอดจนเอกชนโดยเฉพาะ ได้แก่ สภาหอการค้าแห่งประเทศไทยและสมาคมธุรกิจต่างๆ นอกจากนี้ยังได้รับความร่วมมือจากต่างประเทศทั้งในราชการและเป็นการส่วนตัวอีกด้วย ข้าพเจ้าในฐานะหัวหน้าสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติขอถือโอกาสนี้ แสดงความขอบคุณมายังหน่วยงานต่างๆ ดังกล่าว ซึ่งอาจมีความภูมิใจด้วยว่า มีส่วนช่วยงานสำคัญของชาติให้เป็นผลสำเร็จ และขอขอบคุณเจ้าหน้าที่สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจ-แห่งชาติทุกคนที่ได้กระทำหน้าที่โดยไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อย ได้ปฏิบัติงานล่วงเวลาตลอดจนวันหยุดราชการจนแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับนี้ได้ประกาศใช้ทันเวลา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เจ้าหน้าที่กองวางแผนเศรษฐกิจและสังคม เจ้าหน้าที่สาขาต่างๆ และเจ้าหน้าที่กองงานคณะกรรมการบริหาร และเจ้าหน้าที่ด้านพิมพ์ ซึ่งได้ทำงานอย่างเต็มที่ แม้จะต้องมีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขร่างนี้หลายต่อหลายครั้ง ก็ตั้งหน้าที่ตั้งตาทำงานให้เสร็จทันเวลา เป็นที่น่าชมเชยอย่างยิ่ง

ในวาระอันสำคัญนี้ สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติขอขอบพระคุณ ฯพณฯ จอมพลถนอม กิตติขจร นายกรัฐมนตรี ประธานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติ ฯพณฯ ม.ล.เดช สนิทวงศ์ ประธานกรรมการบริหารฯ ฯพณฯ พล.ท. แสวง เสนาณรงค์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงในสำนักนายกรัฐมนตรี ตลอดจนคณะรัฐมนตรี คณะกรรมการบริหารฯ และคณะกรรมการสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติอีกครั้งหนึ่ง ที่ได้ให้ความสนับสนุนและความเอาใจใส่แก่ผลงานนี้ จนได้มีพระบรมราชโองการประกาศใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ พ.ศ. 2515-2519 เมื่อวันที่ 1 ตุลาคม 2514

เรณู สุวรรณสิทธิ์
(นายเรณู สุวรรณสิทธิ์)
เลขาธิการสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติ

คำปราศรัย

ของ

ฯพณฯ จอมพล ถนอม กิตติขจร

นายกรัฐมนตรี

ในวาระการประกาศพระบรมราชโองการ

ใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 3

พ.ศ. 2515 - 2519

.....

พี่น้องประชาชนชาวไทยที่รักทั้งหลาย

วันนี้เป็นวันที่ได้มีพระบรมราชโองการ ประกาศใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 3 ซึ่งได้กำหนดระยะเวลาไว้ 5 ปี คือ ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ. 2514 ถึง 30 กันยายน พ.ศ. 2519 เนื่องจากแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 นี้มีความสำคัญอย่างยิ่งแก่อนาคตของประเทศชาติของเรา ข้าพเจ้าในฐานะหัวหน้าคณะรัฐบาลของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จึงใคร่ถือโอกาสนี้ ปราศรัยแก่พี่น้องร่วมชาติที่รักทั้งหลาย เพื่อชี้แจงนโยบายและสาระสำคัญของการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของชาติ ตามที่ได้ระบุไว้ในแผนพัฒนาฉบับนี้ เพื่อให้ท่านได้ทราบและเข้าใจความปรารถนาอันดีและความพยายามอย่างแรงกล้าของรัฐบาลที่จะเร่งรัดพัฒนาประเทศชาติอันเป็นที่รักยิ่งของเราทุกคน ให้เจริญก้าวหน้าสืบต่อไป

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติที่ได้มีพระบรมราชโองการประกาศใช้ในวันนี้ ได้จัดทำขึ้นด้วยความถี่ถ้วนรอบคอบ เพื่อเป็นการแสดงแนวนโยบายและวิถีทางดำเนินการ เพื่อประโยชน์สุขของประชาชนโดย

1. กำหนดขอบเขตแห่งการใช้จ่ายเงินแผ่นดินสำหรับพัฒนาประเทศภายในระยะเวลา 5 ปี ข้างหน้า ให้ไปสู่เป้าหมายที่จะนำความสุขความเจริญมาสู่พี่น้องชาวไทย โดยคำนึงถึงพลังกำลังของประเทศโดยทุกด้านประการหนึ่ง และคำนึงถึงการเปลี่ยนแปลงแปรผันในด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองของโลก อันเป็นผลสะท้อนมาถึงประเทศไทยอีกประการหนึ่ง

2. วางโครงการที่จะความเจริญในทางเศรษฐกิจและสังคมมาให้แก่ประเทศ ประกอบด้วย โครงการที่เป็นพื้นฐานของการก้าวหน้าซึ่งจะต้องขยายการดำเนินงานโดยกว้างขวางต่อไปอีก และโครงการใหม่ที่จะเริ่มขึ้นเป็นรากฐานการพัฒนาในระยะของแผนต่อไป ทั้งนี้ เพื่อ

ยกระดับการครองชีพของประชากร และเสริมสร้างเสถียรภาพและความปลอดภัยของชาติและประชาชนชาวไทยโดยทั่วกัน

3. เนื่องจากการดำเนินงานตามวัตถุประสงค์ข้างต้น ยังมีอุปสรรคสำคัญขวางหน้าอยู่ บางประการ จึงได้เสนอแนวทางเพื่อแก้ไขปัญหาวางหน้านี้ โดยใช้มาตรการที่จะให้ผลในเวลาอันสั้น และมาตรการที่จะให้ผลในระยะยาว ซึ่งจะเป็นรากฐานแห่งการเพิ่มพลังผลิตของประเทศ

ในระยะ พ.ศ. 2503-2509 ซึ่งเป็นระยะของแผนพัฒนาเศรษฐกิจ ฉบับที่ 1 นั้น เป็นเวลาที่ดินฟ้าอากาศอำนวย ประกอบทั้งตลาดสำหรับผลิตผลของเราก็อยู่ในภาวะคล่องตัว จึงเป็นเวลาประเทศไทยรวบรวมสะสมเงินตราต่างประเทศให้เพิ่มพูนขึ้น โดยมีจุดประสงค์จะใช้พัฒนาการขยายตัวของเศรษฐกิจในอนาคต ต่อมาในระยะต้นแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 รัฐบาลก็ได้ดำเนินนโยบายที่จะป้องกันภาวะเงินเฟ้อ โดยใช้เงินตราต่างประเทศให้เป็นประโยชน์แก่การเศรษฐกิจ และกำหนดแผนพัฒนาให้สอดคล้องกับความจำเป็น ก็ปรากฏว่าได้เป็นผลผลิต โดยส่วนรวมแล้วกลไกเศรษฐกิจของประเทศได้ดำเนินไปโดยสอดคล้องกับแผนพัฒนาฯ ที่ได้วางไว้ ในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 นี้ โครงการพัฒนาของรัฐในสาขาต่างๆ ส่วนใหญ่แล้วได้ดำเนินไปเสร็จสมบูรณ์ตามเป้าหมาย บางโครงการสามารถดำเนินการได้เกินเป้าหมาย แต่มีบางโครงการในสาขาคมนาคมและขนส่งยังต่ำกว่าเป้าหมาย พร้อมกันนั้นรัฐบาลก็ได้สนับสนุนส่งเสริมให้เอกชนมีบทบาทกว้างขวาง และเข้มแข็งยิ่งขึ้น โดยสรุปแล้วผลการดำเนินงานในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 แม้จะมีบางโครงการต่ำกว่าเป้าหมายอยู่บ้าง เนื่องจากถูกกระทบกระเทือนจากภาวะตลาดนอกประเทศ และโดยการผันแปรด้านการเมืองโดยเฉพาะการสู้รบในเวียดนาม แต่ผลการพัฒนาฯ ที่วัดได้โดยอัตราเงินเฟ้อที่เพิ่มขึ้นได้ประชากรชาติก็ยังคงอยู่ในอัตราร้อยละ 7.2 ต่อปี ซึ่งเป็นอัตราเพิ่มที่สูงพอสมควร

เศรษฐกิจของประเทศไทยได้ก้าวหน้าไปเป็นลำดับในระยะสิบปี จากปี 2503 ถึง 2512 รายได้ประชาชาติเพิ่มในอัตราเฉลี่ยประมาณร้อยละ 8 ส่วนรายได้ต่อบุคคลในระยะเดียวกันเพิ่มขึ้นจากประมาณ 2,000 บาท เป็นประมาณ 3,150 บาท หรือเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 4.7 ต่อปี อย่างไรก็ตาม ในปี 2512 ภาวะเศรษฐกิจก็ได้ประสบการผันแปรในด้านตลาดโลก มีปัญหาดุลการชำระเงินเกิดขึ้นเป็นครั้งแรกในระยะเวลาสิบปี เงินทุนสำรองระหว่างประเทศก็ได้ลดลงไป

รัฐบาลได้ให้ความสำคัญแก่ปัญหานี้เป็นอย่างมาก รัฐบาลได้ดำเนินมาตรการเพื่อแก้ไขไปแล้วหลายประการตามแนวทางที่สอดคล้องกับนโยบายในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ฉบับที่ 3 กล่าวคือมีจุดประสงค์จะลดการใช้จ่ายเงินตราต่างประเทศอีกด้านหนึ่ง และเพิ่มรายได้ที่เป็นเงินตราต่างประเทศพร้อมกันอีกด้านหนึ่งรัฐบาลได้ใช้มาตรการภาษีอากรเมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม 2513 ซึ่งรวมถึงการปรับปรุงอัตราอากรขาเข้า ภาษีการค้า และภาษีสรรพสามิต เพื่อลดการนำสินค้าเข้าที่ไม่

จำเป็นต่อประชาชนส่วนใหญ่อันเป็นมาตรการประหยัดเงินตราต่างประเทศ ส่วนมาตรการเพิ่มรายได้เงินตราต่างประเทศก็ได้ดำเนินในด้านส่งเสริมการส่งออก

มาตรการสำคัญเพียงบางประการ มีดังนี้

1. **ส่งเสริมให้ชาวไทยสามารถแข่งขันกับชาวต่างประเทศ** รัฐได้ยกเลิกพรีเอมิยมข้าวไปแล้ว เป็นส่วนใหญ่ เพื่อให้ชาวไทยมีต้นทุนต่ำลง ซึ่งบังเกิดผลดีสองประการ คือ

- 1) จะได้สามารถแข่งขันกับข้าวของต่างประเทศ และ
- 2) เพื่อช่วยให้เกษตรกรขายข้าวได้ราคาสูงขึ้น

พร้อมกันนั้นก็จะได้ขยายตลาดข้าวไทย โดยรัฐบาลมีนโยบายที่จะขายข้าวแก่ต่างประเทศ โดยให้สินเชื่อดีระยะยาว

2. **กำหนดและจัดทำโครงการเร่งรัดการผลิตและการจำหน่าย** สำหรับผลิตผลเกษตรหลายชนิด เช่น ข้าวโพด ถั่วเหลือง ปศุสัตว์ กุ้ง ฝ้าย และยาสูบ ผลิตผลเหล่านี้มีตลาดมั่นคงอยู่แล้วและมีช่องทางจะขยายการผลิตไปได้อีกมาก การเร่งผลิตและจำหน่ายผลิตผลเหล่านี้ จึงเป็นมาตรการที่สามารถนำรายได้มาสู่ประเทศในระยะเวลาอันสั้น

3. **ลดต้นทุนการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรม** โดยการสนับสนุนอุตสาหกรรมในประเทศ ได้สามารถผลิตได้โดยมีประสิทธิภาพและต้นทุนต่ำ เพื่อให้สามารถแข่งขันตลาดโลกได้ นอกจากนั้นจะได้ส่งเสริมในด้านสินเชื่อและเงินลงทุนอุตสาหกรรม และการจัดตั้งตลาดเงินทุนบนพื้นฐานอันมั่นคงอีกด้วย

การดำเนินมาตรการของรัฐซึ่งได้รับความร่วมมือเป็นอันดีจากวิสาหกิจเอกชน เป็นผลให้สามารถปรับภาวะเศรษฐกิจของประเทศเราเข้ากับสถานการณ์เฉพาะหน้าได้โดยเร็ว จึงปรากฏว่าในระยะสุดท้ายของแผนฉบับที่ 2 คือ ไนรอบ 6 เดือนแรกของปี 2514 สถานการณ์ได้ดีขึ้น มูลค่าสินค้าขาเข้าได้ลดลงและสินค้าขาออกเพิ่มขึ้น ดุลการชำระเงินมียอดเกินดุลประมาณ 320 ล้านบาท เทียบกับในระยะเดียวกันของปีที่แล้ว ซึ่งมียอดขาดดุลประมาณ 660 ล้านบาท ยิ่งกว่านั้นอนาคตของการส่งสินค้าออกของผลิตผลสำคัญอย่างยิ่งของผลิตผลสำคัญบางอย่าง เช่น ข้าว ปอ และมันสำปะหลัง ก็มีช่องทางจะคลี่คลายไปในทางที่ดีขึ้น ซึ่งให้เห็นว่าเศรษฐกิจของประเทศกำลังค่อยคืบเข้าสู่ภาวะอันดีเป็นลำดับแล้ว

นโยบายพัฒนาตามแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ซึ่งข้าพเจ้าในฐานะหัวหน้ารัฐบาลถือว่าเป็นนโยบายหลักของรัฐบาลที่จะเร่งรีบดำเนินการพัฒนาประเทศ มีดังต่อไปนี้ คือ .-

1. ปรับปรุงโครงสร้างของเศรษฐกิจ และยกระดับการผลิตและรายได้ประชาชาติให้สูงขึ้น
2. รักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจของประเทศ

3. ส่งเสริมความเจริญในภูมิภาค และลดความแตกต่างในด้านรายได้
4. ดำเนินการเพื่อความเป็นธรรมของสังคม
5. พัฒนากำลังคนและเพิ่มการมีงานทำ
6. ส่งเสริมบทบาทของเอกชนในการพัฒนา

แผนพัฒนาฯ ฉบับนี้มีเป้าหมายสำคัญ คือ เพิ่มผลผลิตประชาชาติในอัตราเฉลี่ยร้อยละ 7.0 ต่อปี ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 รายได้ต่อบุคคลจะเพิ่มในอัตราร้อยละ 4.5 ในปี 2519 ซึ่งสูงกว่าอัตราเพิ่มเฉลี่ยร้อยละ 4.0 ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2

เป้าหมายของการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาตินี้ ได้กำหนดจากวัตถุประสงค์ใหญ่ที่จะพัฒนาทรัพยากรมนุษย์พร้อมกันไปกับพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติ โดยพิจารณาเห็นว่า ทรัพยากรมนุษย์นี้ ต้องมีบทบาทเป็นเอกในการเพิ่มกำลังผลิตของชาติ กับทั้งเป็นการสร้างเสถียรภาพและความร่มเย็นให้แก่สังคม ซึ่งเป็นสิ่งพึงปรารถนาเป็นอย่างยิ่ง นอกจากนี้รัฐบาลยังได้เล็งเห็นว่า ทรัพยากรมนุษย์หรือกำลังคนในท้องถิ่นชนบทนั้นยังเป็นสิ่งสำคัญของชาติที่รัฐจะเฉยเมยไม่นำพานั้นมิได้ แต่ควรได้รับการส่งเสริมให้มีประสิทธิภาพเป็นพลังสำคัญ สนับสนุนมาตรการพัฒนาประเทศได้เป็นอย่างดี การเพิ่มประสิทธิภาพของแรงงานในชนบท มีส่วนสัมพันธ์กับการเพิ่มรายได้และยกระดับการครองชีพให้แก่ประชากรในชนบท อันเป็นทางไปสู่ความเป็นธรรมแห่งสังคมต่อไป

การดำเนินการเพื่อยกระดับการผลิต เป้าหมายสำคัญอยู่ที่ระดับการผลิตในสาขาเกษตร การเพิ่มรายได้ให้แก่ประชาชนในชนบท ได้มุ่งไปที่การปรับปรุงโครงสร้างเศรษฐกิจเพื่อเพิ่มประเภทผลิตผลทางเกษตรและอุตสาหกรรม สำหรับการเกษตรนั้นมาตรการสำคัญ ได้แก่ โครงการเร่งรัดการผลิตพืชผลหลายชนิดและขยายประเภทผลิตผลเกษตรเพิ่มขึ้น กับทั้งส่งเสริมปรับปรุงการจำหน่ายผลิตผลเกษตรให้สอดคล้องกับภาวะการตลาด ผลิตผลเกษตรหลักที่มีอยู่แล้วนั้นก็ปรับปรุงให้สามารถผลิตได้มากขึ้น และให้มีต้นทุนถูกลง โดยใช้มาตรการเพิ่มผลผลิตต่อไร่ โดยการค้นคว้าวิจัยพันธุ์ดีและขยายพันธุ์ที่ดีไปสู่เกษตรกร ทำการพัฒนาที่ดิน และเสริมความอุดมสมบูรณ์ของดิน ขยายระบบการส่งน้ำให้กว้างขวางถึงไร่นาเกษตรกร เพิ่มปริมาณสินเชื่อการเกษตร ปรับปรุงคุณภาพของผลผลิต พร้อมกันนั้นก็ปรับปรุงระบบการตลาดให้สอดคล้องสนับสนุนการผลิต ทั้งนี้ เพื่อให้ผลผลิตทางเกษตรเพิ่มในอัตราเฉลี่ยร้อยละ 5.1 ต่อปี เทียบกับร้อยละ 4.1 ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ส่วนในด้านอุตสาหกรรมนั้น ก็จะสนับสนุนอุตสาหกรรมประเภทที่มีลำดับความสำคัญสูง โดยเฉพาะ (1) อุตสาหกรรมที่ใช้ผลิตผลเกษตร (2) อุตสาหกรรมที่สามารถส่งไปจำหน่ายต่างประเทศ (3) อุตสาหกรรมทดแทนสินค้านำเข้าให้ขยายตัวโดยรวดเร็ว นอกจากนั้น จะได้นับหนักในด้านการพัฒนาและสำรวจทรัพยากรแหล่งแร่เพิ่มขึ้น การดำเนินการต่าง ๆ เหล่านี้เมื่อได้ปฏิบัติพร้อมกันไป จะทำให้โครงสร้างของระบบเศรษฐกิจสมดุลและมีเสถียรภาพยิ่งขึ้น แต่ก็จำเป็นต้องใช้เวลาพอสมควร

การเพิ่มรายได้ให้แก่ประชาชนในชนบทนี้ นอกจากจะอาศัยการพัฒนาการเกษตรตามแผนใหม่แล้ว รัฐบาลยังมีโครงการที่จะส่งเสริมความเจริญในส่วนภูมิภาคอื่นๆ อีกหลายประการ เช่น โครงการทางหลวงจังหวัดและทางหลวงชนบท ซึ่งตามแผนพัฒนาฯ ฉบับนี้ จะสร้างถึง 6,000 และ 15,000 กิโลเมตร ตามลำดับ โครงการเกษตรชลประทานระดับไรนา เพื่อใช้ประโยชน์จากเขื่อนชลประทานขนาดใหญ่ที่ได้สร้างไว้แล้ว โดยเริ่มในบริเวณทุ่งราบเจ้าพระยา 4.4 ล้านไร่ ส่วนการสร้างเขื่อนขนาดใหญ่ขึ้นใหม่ ก็จะได้ระงับไว้ชั่วคราวเพื่อเอาเงินมาลงทุนเพื่อการชลประทานระดับไรนา โครงการอุตสาหกรรมชนบทที่จะใช้ผลิตผลการเกษตร เช่น โรงงานสกัดน้ำมันพืช โรงงานอาหารสัตว์ โรงงานแปง โรงงานอาหารกระป๋อง โรงงานยางแท่งและโรงงานผลิตภัณฑ์ไม้ เป็นต้น ก็จะได้รับการส่งเสริมมาก การส่งเสริมการผลิตในชนบทเช่นนี้ย่อมส่งผลช่วยขยายผลิตผลเกษตรเป็นการช่วยยกระดับรายได้ของเกษตรกรและแก้ปัญหาดุลการค้าและดุลการชำระเงินประกอบกันไปด้วย

ในการดำเนินการโครงการต่างๆ ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ก็มีความจำเป็นต้องใช้จ่ายเงินตราต่างประเทศเป็นจำนวนมาก ดังนั้น เสถียรภาพทางการเงินระหว่างประเทศจึงได้รับความสำคัญอย่างยิ่ง แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 มีเป้าหมายที่จะรักษาเงินทุนสำรองฯ ให้อยู่ในระดับที่มี เพียงพอ ทั้งนี้จะส่งเสริมสินค้าที่ประเทศไทยทำการผลิตได้ดี ให้ส่งออกไปจำหน่ายต่างประเทศได้เพิ่มขึ้น โดยใช้มาตรการปลดเปลื้องภาระภาษีอากรเพื่อลดต้นทุนในการผลิต ซึ่งจะทำให้สินค้าของประเทศไทยสามารถแข่งขันกับต่างประเทศให้มากขึ้น พร้อมกันนั้นรัฐบาลจะดำเนินมาตรการในการแสวงหาตลาดต่างประเทศให้แก่สินค้าของไทยอย่างเข้มงวดยิ่งขึ้นทุกวิถีทางกับทั้งให้ความสนับสนุนแก่กิจการที่ให้บริการแก่นักท่องเที่ยว โดยเฉพาะของเอกชน และสนับสนุนให้ธนาคารพาณิชย์และการประกันภัยขยายบริการให้สอดคล้องกับความต้องการของกิจการค้าอุตสาหกรรม

การส่งเสริมความเจริญในภูมิภาค ซึ่งมีเป้าหมายสำคัญจะลดความเหลื่อมล้ำในด้านรายได้และความแตกต่างในระดับความเป็นอยู่ของประชากรในชนบทนั้น จะมีการใช้จ่ายงบประมาณพัฒนาในเขตชนบทประมาณ 60,000 ล้านบาท นอกจากนั้น จะได้สร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจที่ช่วยให้ความเหลื่อมล้ำดังกล่าวลดลงเป็นลำดับ โดยอาศัยโครงการพัฒนาเกษตรและโครงการพัฒนาส่วนภูมิภาคอื่นๆ ซึ่งได้มีการพิจารณากลับกรองอย่างถี่ถ้วนจากหน่วยราชการต่างๆ การวางแผนพัฒนาส่วนภูมิภาค ได้เริ่มจัดทำขึ้นเป็นโครงการสำหรับภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือขึ้นแล้วเป็นครั้งแรกในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 และได้ขยายขอบเขตในภาคอื่นๆ ต่อไปในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3

พร้อมกันกับมาตรการทางเศรษฐกิจที่จะส่งเสริมความเป็นธรรมของสังคม เป้าหมายสำคัญของแผนพัฒนาฯ ฉบับนี้ก็กระจายบริการสังคมของรัฐไปยังท้องถิ่นให้ทั่วถึงยิ่งขึ้น โดยเฉพาะ

บริการด้านการแพทย์และอนามัย ตลอดจนการจัดให้น้ำบริโภคอุปโภค ทั้งนี้ เพื่อให้สภาพความเป็นอยู่ของประชาชนในภูมิภาคต่างๆ และภายในเขตเมืองด้วยกันมีความแตกต่างกันน้อยลง

เพื่อสร้างประสิทธิภาพของกำลังคนและพัฒนาการมีงานทำ รัฐบาลจะเน้นหนักความสำคัญของประถมศึกษาและอาชีวศึกษา กับปรับปรุงคุณภาพการศึกษาทุกระดับ โดยมีเป้าหมายในปี 2519 ให้สามารถรับนักเรียนประถมศึกษาได้ 7,285,500 คน มัธยมศึกษา 874,500 คน ระดับวิชาชีพและเทคนิค 26,500 คน, ระดับฝึกหัดครู 119,000 คน และอุดมศึกษา 63,730 คน กับทั้งการศึกษาผู้ใหญ่และเยาวชนนอกโรงเรียน 237,400 คน พร้อมกันนั้นก็ดำเนินการพัฒนาสาขาต่างๆ เพื่อให้มีงานเพิ่มเติมเพื่อรับคนงานประมาณ 2.6 ล้านคน

เพื่อการนี้รัฐบาลจะได้กำหนดนโยบาย มาตรการ และโครงการที่จะขยายการศึกษา ระดับประถมให้ทั่วราชอาณาจักร รวมทั้งการปรับปรุงคุณภาพและการขยายโครงการศึกษาระดับมัธยมศึกษาถึงประถมศึกษาปีที่ 7 ให้เร็วขึ้นด้วย อีกประการหนึ่ง รัฐบาลมีนโยบายที่จะเพิ่มการมีงานทำ และช่วยเหลือให้คนไทยมีอาชีพที่ได้รับรายได้สูงขึ้น จึงจะได้เร่งรัดโครงการ ขยาย และปรับปรุงอาชีวศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งสาขาการเกษตรและช่างฝีมือเพื่ออุตสาหกรรมต่างๆ อันเป็นปัจจัยสนับสนุนบทบาทของเอกชนพร้อมกันด้วย นอกจากนั้น ได้มีโครงการปรับปรุงคุณภาพการศึกษาในระดับวิชาชีพและอุดมศึกษา ซึ่งจะช่วยให้บทบาทของภาคเอกชนจะเพิ่มขยายอย่างรวดเร็ว แนวทางการพัฒนาเพื่อปรับปรุงคุณภาพของระบบการศึกษานี้ จึงจะได้คำนึงถึงความต้องการกำลังคนในภาคเอกชนอย่างใกล้ชิด

การอำนวยความสะดวกด้านการศึกษาและสาธารณสุข ก็จะต้องได้มีส่วนสัมพันธ์กับโครงการวางแผนครอบครัวของประชากรโดยความสมัครใจ เพื่อให้ขนาดของครอบครัวอยู่ในขอบเขตที่หัวหน้าครอบครัวจะสามารถเลี้ยงดูสนับสนุนในระดับอันเหมาะสมได้ โครงการนี้จะขยายบริการตลอดจนเผยแพร่ความรู้ในการวางแผนครอบครัวให้แก่ประชากรโดยกว้างขวางขึ้น เพื่อให้อัตราเพิ่มของประชากรได้อยู่ในระดับร้อยละ 2.5 ในที่สุดท้ายของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3

นโยบายสำคัญอีกประการหนึ่ง ได้แก่ การเน้นความสำคัญของการลงทุนส่วนเอกชนที่จะต้องเพิ่มมากขึ้น ในฐานะหัวหน้ารัฐบาล ข้าพเจ้าขอยืนยันอีกครั้งหนึ่งว่า รัฐบาลมีนโยบายอันแน่วแน่ที่จะส่งเสริมวิสาหกิจเอกชน กิจการใดที่เอกชนดำเนินไปได้ด้วยดี มีประโยชน์แก่เศรษฐกิจส่วนรวมแล้ว รัฐบาลจะไม่ดำเนินการอันเป็นการแข่งขันแก่งแย่งกิจการนั้น จะมีข้อยกเว้นก็ในกรณีที่จำเป็นต่อความปลอดภัยของชาติ หรือเพื่อรักษาอธิปไตยของประเทศ รัฐบาลมีความปรารถนาสนับสนุนการลงทุนจากต่างประเทศ ซึ่งยังจำเป็นและมีประโยชน์ต่อการก้าวหน้าทางเศรษฐกิจของประเทศอยู่มาก สำหรับอุตสาหกรรมหลัก หรือวิสาหกิจอันกระทบถึงอธิปไตยทางเศรษฐกิจของชาติไทย รัฐบาลก็ใคร่ส่งเสริมให้ผู้ลงทุนคนไทยได้มีส่วนในการควบคุมและการบริหารมากขึ้นเป็นลำดับ จนกระทั่งภายในเวลาสมควรก็ใคร่จะให้ประชาชนคนไทยได้มีบทบาทส่วนใหญ่นำในการ

ลงทุน และบริหารวิสาหกิจและอุตสาหกรรมเหล่านี้ แต่ก็ยังเปิดช่องทางให้ผู้ลงทุนชาวต่างประเทศ ได้รับผลตอบแทนจากการลงทุนโดยสมควร ตลอดจนได้รับการประกันในความปลอดภัยของเงินลงทุนของตนด้วย

โดยยึดมั่นนโยบายดังกล่าว โครงการพัฒนาต่างๆ ของรัฐจะมีแนวดำเนินการให้เป็นการส่งเสริมและสัมพันธ์กับการลงทุนของเอกชน นโยบายและมาตรการในสาขาต่างๆ จะมุ่งแก้ไขอุปสรรคและปัญหาที่ธุรกิจเอกชนกำลังประสบอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การผลิตเพื่อการส่งออกให้ได้ผลโดยเร็ว ในการร่วมมือกับเอกชนนี้ รัฐบาลสนับสนุนการรวมกลุ่มของคนไทย รวมทั้งสมาคมการค้าของคนไทย และสถาบันการเกษตร เช่น สหกรณ์และกลุ่มเกษตรกร เพื่อให้คนไทยมีบทบาทด้านการค้าและการตลาดมากยิ่งขึ้น

เพื่อให้บรรลุถึงเป้าหมาย แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ได้กำหนดรายจ่ายเพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมไว้เป็นจำนวนทั้งสิ้น 100,275 ล้านบาท ประกอบด้วย รายจ่ายของงบประมาณแผ่นดิน 65,500 ล้านบาท จากรายได้รัฐวิสาหกิจและองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น 10,445 ล้านบาท และจากเงินกู้และเงินช่วยเหลือจากต่างประเทศ 16,930 ล้านบาท ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับนี้ รัฐบาลมีความจำเป็นที่จะต้องใช้จ่ายเพิ่มมากขึ้น อันเนื่องมาจากความต้องการใช้เงินเพื่อแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ เพื่อพัฒนาด้านสังคม และเพื่อการป้องกันประเทศ สถานการณ์เช่นนี้ทำให้รัฐบาลจำต้องหาทางเพิ่มรายรับขึ้น รัฐบาลจะได้ดำเนินนโยบายการคลังอันเหมาะสมอย่างเข้มแข็ง ทั้งในด้านรายได้จากระบบภาษีอากร การกวดขันด้านบริหารและจัดเก็บภาษีอากร การติดต่อกับต่างประเทศเพื่อขอความช่วยเหลือทางการเงิน ซึ่งรวมถึงการจัดหาเงินกู้เป็นเงินตราต่างประเทศที่มีระยะยาวและดอกเบี้ยต่ำก็จะได้ดำเนินการเพื่อประโยชน์ของประเทศ ทั้งนี้ เพราะโครงการพัฒนาต่างๆ ต้องใช้เงินลงทุนเป็นจำนวนมาก ลำพังรายได้จากภาษีอากรของแผ่นดินอย่างเดียวย่อมไม่เพียงพอที่จะให้ประเทศเจริญก้าวหน้าโดยรวดเร็วทันความต้องการของประชาชนได้ การขอความช่วยเหลือจากต่างประเทศนั้นก็จะมีสองทาง คือ การช่วยเหลือประเภทให้เปล่า ซึ่งได้จากสหรัฐอเมริกาเป็นส่วนใหญ่ ผลของการเจรจาปรากฏว่า สหรัฐอเมริกากำลังขยายวงเงินช่วยเหลือตามแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 มากขึ้นกว่าที่แล้วมา อีกด้านหนึ่งได้แก่ ความช่วยเหลือเป็นเงินกู้ก็จะดำเนินการภายในขอบเขตที่จำกัดไว้ด้วยกฎหมาย และจะกู้สำหรับโครงการพัฒนาที่สามารถมีรายได้หรือผลตอบแทนค้ำเงินลงทุนเท่านั้น เงินกู้เพื่อใช้ในโครงการพัฒนานี้ ก็จะได้เจรจาให้เงื่อนไขได้ เป็นประโยชน์แก่ประเทศไทยมากยิ่งขึ้น และได้ปรากฏผลว่า ประเทศไทยได้รับเงินกู้ที่ไม่ต้องเสียดอกเบี้ยและมีระยะเวลาชำระคืนไม่น้อยกว่า 25 ปี จากประเทศเดนมาร์คเป็นประเทศแรก ส่วนประเทศอื่น โดยเฉพาะญี่ปุ่นและเยอรมันก็กำลังมีการพิจารณาการช่วยเหลือแบบให้เปล่า และเงินกู้ในอัตราดอกเบี้ยต่ำลงไปอีก กับยกเลิกข้อผูกพันในการซื้อสินค้าด้วยเงินกู้จากประเทศเจ้าของเงินกู้ด้วย ความช่วยเหลือที่จะได้รับจากประเทศต่างๆ เหล่านี้จะเป็นการแสดงความเห็นอกเห็นใจอันดียิ่งขึ้นในระหว่างมิตรประเทศด้วยกัน

ในการจัดสรรรายจ่ายให้มีประสิทธิภาพสูงที่สุดนั้น รัฐบาลจะกำหนดลำดับความสำคัญในการจัดสรรรายจ่ายให้เป็นไปตามโครงการที่ระบุไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับนี้ กับทั้งให้สอดคล้องกับนโยบายพัฒนาของประเทศ ในด้านการใช้จ่ายเงินก็จะได้กวดขันให้การจ่ายเงินเป็นไปตามระเบียบและหลักเกณฑ์อย่างเคร่งครัด กับทั้งให้ตรงตามวัตถุประสงค์และโดยประหยัด เพื่อสร้างความเจริญก้าวหน้าในด้านเศรษฐกิจและสังคมให้ถึงมือประชาชนอย่างแท้จริง โดยการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมเหล่านี้ได้ผ่านการกลั่นกรองโดยละเอียดรอบคอบจากส่วนราชการที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย โครงการสำคัญบางโครงการก็ได้เชิญผู้แทนส่วนเอกชนไปร่วมปรึกษาหารืออย่างใกล้ชิด หลังจากนั้นยังได้พิจารณาทดสอบผลร่วมกับผู้มีความรู้และประสบการณ์ทั้งที่เป็นชาวไทยและต่างประเทศอย่างละเอียดถี่ถ้วน

การประสานงานและร่วมมือกันระหว่างรัฐบาลและเอกชน อันเป็นแนวสำคัญของนโยบายพัฒนาประเทศนี้ จะมีผลให้แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 นี้บรรลุความสำเร็จตามเป้าหมายหลายประการ ยกตัวอย่างเช่น ในด้านการเกษตร ในปี 2519 คาดว่าผลผลิตข้าวจะเพิ่มเป็น 14.47 ล้านตัน ข้าวโพด 3.5 ล้านตัน ยาง 397,000 ตัน ปอ 400,000 ตัน มันสำปะหลัง 6.26 ล้านตัน ถั่วเหลือง 300,000 ตัน และสัตว์น้ำ 2.2 ล้านตัน เป็นต้น ในด้านอุตสาหกรรมจะเกิดอุตสาหกรรมขนาดหนักใหม่ ๆ ขึ้น เช่น อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์เคมี อุตสาหกรรมถลุงเหล็กกล้า และอุตสาหกรรมกลั่นน้ำมันเพื่อส่งออก นอกจากนี้ จะได้ตั้งนิคมอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ และเขตปลอดภาษีเพื่ออุตสาหกรรมส่งออกด้วย ในด้านเหมืองแร่ก็ได้ขยายการสำรวจแร่ให้กว้างขวางออกไปทั่วราชอาณาจักร และจะได้ปรับปรุงระบบการคมนาคมขนส่งให้สอดคล้องกัน จัดให้มีระบบโทรคมนาคมทั่วประเทศรวมทั้งการโทรศัพท์และขยายบริการไปรษณีย์โทรเลขออกไปให้กว้างขวางออกไปทั่วราชอาณาจักร และจะได้ปรับปรุงระบบการคมนาคมขนส่งให้สอดคล้องกัน จัดให้มีระบบส่วนการพลังงานนั้นจะเพิ่มกำลังผลิตให้เป็น 2,469 เมกะวัตต์ เพื่อผลิตไฟฟ้าให้ได้ 9,914 ล้านกิโลวัตต์/ชั่วโมง และรัฐบาลมีนโยบายจะส่งเสริมอุตสาหกรรม โดยลดอัตราค่ากระแสไฟฟ้าลงเป็นลำดับด้วย ส่วนในด้านสังคม นอกจากที่กล่าวมาแล้วก็จะได้ให้ความสำคัญแก่การขยายบริการในด้านสาธารณสุข โดยจะขยายจำนวนเตียงคนไข้ทั่วประเทศเป็น 32,100 เตียง ปรับปรุงอุปกรณ์และประสิทธิภาพของโรงพยาบาลทั่วประเทศ เพิ่มโรงพยาบาลอีก 2 แห่ง ขยายจำนวนสถานีอนามัยชั้นหนึ่งเป็น 370 แห่ง และชั้นสองเป็น 3,212 แห่ง ในด้านสาธารณสุขประการก็จะเพิ่มการจัดหาน้ำสะอาดขึ้นอีกสำหรับ 20,000 หมู่บ้าน โดยทำประปาหมู่บ้าน ขุดบ่อบาดาล ขุดและปรับปรุงสระและลอกหนองบึงกับทั้งเพิ่มปริมาณการผลิตของประปาจังหวัดให้มีกำลังการผลิตรวมประมาณ 660,000 ลูกบาศก์เมตรต่อวัน โครงการที่รัฐบาลมิได้นิ่งนอนใจก็คือ การแก้ปัญหาขาดแคลนที่อยู่อาศัย ซึ่งรัฐบาลจะได้ดำเนินการตามโครงการก่อสร้างที่อยู่อาศัยให้แก่คนยากจนหรือผู้มีรายได้น้อย สำหรับผู้มีรายได้น้อยปานกลาง ก็จะส่งเสริมให้เอกชนเป็นผู้ดำเนินการ เพื่อให้เช่าซื้อในราคาพอสมควร

เท่าที่ข้าพเจ้ากล่าวมาแล้วนี้ ท่านทั้งหลายก็คงเห็นได้ว่ารัฐบาลมีเจตนารมณ์อย่างแท้จริงที่จะเร่งรีบพัฒนาประเทศชาติที่รักของเราให้ก้าวหน้าไปโดยมีแผนและนโยบายพัฒนาที่แน่นอนในด้านปฏิบัตินั้น ข้าพเจ้าในฐานะหัวหน้ารัฐบาลจะได้กำชับส่วนราชการและหน่วยงานของรัฐทุกหน่วย ให้ยึดถือแนวทางดำเนินการตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมนี้โดยเคร่งครัด กับทั้งให้ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเข้มแข็ง มีประสิทธิภาพและด้วยความเป็นมิตรกับราษฎร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในด้านอำนวยความสะดวกแก่ประชาชน ข้าพเจ้าถือว่าการรักษาความปลอดภัยและความสงบสุขของสังคมเป็นเสมือนรากแก้วของการพัฒนาเศรษฐกิจ ซึ่งหากขาดความปลอดภัยเสียแล้ว การเศรษฐกิจก็แน่นอนจะอับเฉาลงไป เนื่องจากประชาชนขาดความมั่นใจและกำลังใจในการเร่งประกอบสัมมาอาชีพ อย่างไรก็ตามก็ดีความสำเร็จในการพัฒนาประเทศ อันเป็นที่มุ่งหมายใฝ่ฝันของชาวไทยทุกคนนั้น แม้รัฐบาลจะพยายามกระทำทุกสิ่งทุกอย่างโดยทุกวิถีทาง ก็ยังต้องอาศัยความตั้งใจอันแน่วแน่ของประชาชนที่จะสร้างชาติของเราให้เจริญก้าวหน้าทัดเทียมอารยประเทศ

ประเทศไทยของเรานี้อุดมด้วยพืชพันธุ์ธัญญาหาร มีแร่ธาตุทรัพยากรนานาชนิด ประชากรชาวไทยก็มีสมรรถนะประจำตน ซึ่งเมื่อได้รับการฝึกฝนอบรมแล้ว ก็จะสามารถเพิ่มพูนผลิตผลของชาติ ได้อย่างเต็มที่ ขณะนี้รัฐบาลของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวก็ได้ดำเนินนโยบายและมาตรการที่นำภาวะเศรษฐกิจสู่วิถีแห่งความเจริญต่อไปแล้ว ฉะนั้น หากพี่น้องชาวไทยทุกคนจะได้รักพร้อมใจให้ความร่วมมือกันอย่างแน่วแน่แท้จริงแก่รัฐ ในการเนินการตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 3 แล้ว ข้าพเจ้ามีความมั่นใจอย่างยิ่งว่าอนาคตของชาติไทยก็จะแจ่มใสมั่นคง ข้าพเจ้าจึงใคร่ขอเชิญชวนให้พี่น้องร่วมชาติทุกคน ได้ร่วมแรงร่วมใจสมัครสมานสามัคคีเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน พัฒนาประเทศไทยที่รักยิ่งของเราให้วัฒนาถาวรสืบไป

สุดท้ายนี้ข้าพเจ้าขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งมวล ได้โปรดประทานให้พี่น้องร่วมชาติที่รักทุกคนจงมีพลานามัยอันสมบูรณ์ประสพแต่ความเจริญก้าวหน้าในการประกอบอาชีพของท่านเพื่อเป็นพลังอันสำคัญในการพัฒนาประเทศต่อไป

สวัสดิ์.

คำแถลงสรุปสาระสำคัญ

ของ

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 3

โดย

นายเรณู สุวรรณสิทธิ์

เลขาธิการสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

ในการประชุมคณะกรรมการสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

วันที่ 17 กันยายน 2514

.....

ฯพณฯ ท่านประธานฯ และท่านกรรมการที่เคารพ

ร่างแผนพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมซึ่งสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติ นำเสนอเพื่อพิจารณาในวันนี้ เป็นร่างของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 มีกำหนดระยะเวลา 5 ปี เริ่มตั้งแต่ 1 ตุลาคม พ.ศ. 2514 จนถึง 30 กันยายน พ.ศ. 2519 ร่างแผนพัฒนาฯ ที่เสนอมานี้ มีวัตถุประสงค์สำคัญแยกออกได้เป็น 3 ประการ คือ

1. ชี้ให้เห็นสถานการณ์เศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบันให้ชัดเจนรวมทั้งการเปลี่ยนแปลงในด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองของโลก อันเป็นผลสะท้อนมาถึงประเทศไทย

2. เสนอโครงการที่จะนำความเจริญในทางเศรษฐกิจและสังคมมาให้แก่ประเทศ ประกอบด้วย โครงการที่เป็นพื้นฐานของการก้าวหน้าซึ่งจะต้องขยายการดำเนินงานโดยกว้างขวาง และโครงการใหม่ที่จะเริ่มขึ้นเป็นรากฐานของการพัฒนาในระยะของแผนต่อไป ทั้งนี้ เพื่อยกระดับการครองชีพของประชากร ลดความเหลื่อมล้ำในสังคม สร้างความปลอดภัยให้แก่ประชาชน และรักษาเสถียรภาพ และความมั่นคงของชาติ

3. เนื่องจากการดำเนินงานตามวัตถุประสงค์ข้างต้น ยังมีอุปสรรคสำคัญขวางหน้าอยู่ โดยเฉพาะการขาดดุลการค้าและการเงิน จึงได้เสนอแนวทางเพื่อแก้ไขปัญหาวางหน้านี้ โดยใช้มาตรการที่จะให้ผลในเวลาอันสั้น พร้อมทั้งมาตรการที่จะให้ผลในระยะยาว ซึ่งจะเป็นรากฐานแห่งการเพิ่มพลังผลิตของประเทศ

ในด้านสถานการณ์ทางเศรษฐกิจในปัจจุบันนั้น ปรากฏว่าในระยะแรกของแผนพัฒนาฉบับที่ 2 ภาวะเศรษฐกิจของประเทศไทยได้ก้าวหน้าไปเป็นลำดับ โดยมีอัตราเพิ่มของผลิตภัณฑ์มวลรวมร้อยละ 8.0 จนกระทั่งถึงปี 2512 ภาวะเศรษฐกิจก็ได้ประสบการผันแปร รายได้ของประเทศลดน้อยลง มีปัญหาดุลการชำระเงินเกิดขึ้นเป็นครั้งแรกในระยะเวลาสิบปี เงินทุนสำรองได้ลดลงเป็นจำนวน 914 ล้านบาท และได้ลดลงไปอีกเป็นจำนวนประมาณ 4,000 ล้านบาท จนถึง พ.ศ. 2514 รายได้จากภาษีอากรของรัฐบาลได้เพิ่มขึ้นเพียงร้อยละ 2.8 ในปี 2513 เทียบกับอัตราเพิ่มโดยเฉลี่ยร้อยละ 11.2 ตลอดเวลา 8 ปี ที่ผ่านมา และยังมีได้แสดงออกปฏิกิริยาว่าจะดีขึ้น ในด้านการดำเนินโครงการตามแผนพัฒนา ฉบับที่ 2 โครงการพัฒนาของรัฐในสาขาต่างๆ ส่วนใหญ่ได้เสร็จตามเป้าหมายที่ได้วางไว้ แต่มีบางโครงการทางการเกษตรและทางคมนาคมในการอำนวยความสะดวกด้านขนส่ง ยังดำเนินไปไม่ได้ตามกำหนด ส่วนในด้านเอกชนนั้นได้มีบทบาทเพิ่มขึ้นในการพัฒนาประเทศอันเป็นที่น่าพอใจ โดยสรุปแล้วผลการดำเนินงานในระยะแผนพัฒนา ฉบับที่ 2 ได้ผลต่ำกว่าที่กำหนดในแผนบ้างเล็กน้อย แต่ก็ยังจัดว่ามีอัตราเพิ่มที่สูง

ความแปรปรวนในภาวะเศรษฐกิจมีมูลเหตุใหญ่ 4 ประการ คือ 1) ความผันแปรในภาวะการตลาดของสินค้าออกที่เป็นหลักของประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้าวและยาง 2) รายได้ของรัฐได้เพิ่มขึ้นน้อยมาก 3) การลดรายจ่ายทางการทหารของสหรัฐฯ ในประเทศไทย และ 4) การลงทุนจากต่างประเทศลดลง ได้มีผลประกอบกันทำให้ระบบเศรษฐกิจขยายตัวช้าลง กิจกรรมค้าอยู่ในลักษณะกระดกกระถอยเป็นครั้งแรก หลังจากที่ได้ขยายตัวติดต่อกันมามากกว่า 10 ปี ในระยะของความผันแปรทางเศรษฐกิจนี้รัฐบาลได้ติดตามและดำเนินการเพื่อแก้ไขหลายประการ คือ

ก. มาตรการเพื่อลดสินค้านำเข้าที่ไม่จำเป็น รัฐบาลได้ใช้มาตรการภาษีอากรเมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม 2513 ซึ่งรวมถึงการปรับปรุงอัตราอากรขาเข้า ภาษีการค้า และภาษี-สรรพสามิต ทั้งนี้ เพื่อลดการใช้จ่ายเงินตราต่างประเทศ

ข. มาตรการด้านส่งเสริมการส่งออก มาตรการสำคัญมีดังนี้

1. การขยายตลาดข้าว รัฐได้ยกเลิกพรีเมียมข้าวไปแล้วเป็นส่วนใหญ่ เพื่อให้ข้าวไทยมีต้นทุนต่ำลง จะได้สามารถแข่งขันกับข้าวของต่างประเทศประการหนึ่ง และเพื่อช่วยให้เกษตรกรรายชาวดูได้ราคาสูงขึ้น อีกประการหนึ่ง นอกจากนั้นรัฐฯ มีนโยบายที่จะขยายข้าวแก่ต่างประเทศโดยให้สินเชื่อระยะยาว ซึ่งหวังจะทำให้ตลาดข้าวของไทยขยายตัวมากขึ้น

2. การเร่งรัดการผลิตและการจำหน่าย โดยจัดทำโครงการเร่งรัดการผลิตและการจำหน่ายสำหรับผลิตผลหลายชนิด เช่น ข้าวโพด ถั่วเหลือง ปศุสัตว์ และกุ้ง ซึ่งผลผลิตเหล่านี้มีตลาดมั่นคงอยู่แล้ว และมีช่องทางจะขยายการผลิตไปได้อีกมาก

3. การลดต้นทุนการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรม โดยทำการคืนภาษีอากรที่แฝงอยู่ในต้นทุนการผลิต เพื่อส่งเสริมการส่งออกของผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมบางชนิด และโดยการสนับสนุนอุตสาหกรรมในประเทศให้สามารถผลิตได้โดยมีประสิทธิภาพและต้นทุนต่ำ

นอกจากการดำเนินมาตรการที่จะให้ผลได้ภายในเวลาอันสั้น รัฐได้กำหนดนโยบายการวางแผนครอบครัว ซึ่งจะให้ผลภายในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 โดยการสนับสนุนบริการวางแผนครอบครัว ซึ่งยังอยู่ในวงจำกัดให้ขยายตัวออกไปโดยรวดเร็ว และกระจายออกไปถึงประชาชนส่วนใหญ่ โดยเฉพาะผู้มีรายได้น้อย ทั้งนี้ เพื่อช่วยให้แต่ละครอบครัวมีความสามารถหารายได้เพียงพอที่จะเลี้ยงคนในครอบครัวได้

ผลของการดำเนินของรัฐ ประกอบกับความสามารถของวิสาหกิจเอกชนในการปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์เฉพาะหน้า ทำให้ภาวะเศรษฐกิจในระยะสุดท้ายของแผนฉบับที่ 2 คือในปัจจุบันนี้กระเตื้องขึ้นบ้าง ดังจะเห็นได้ว่าในรอบ 6 เดือนแรกของปี 2514 มูลค่าสินค้าขาออกเพิ่มขึ้นร้อยละ 10 และดุลการชำระเงินมียอดเกินดุลประมาณ 320 ล้านบาท อย่างไรก็ตามในเดือนสิงหาคมที่ผ่านมา สหรัฐอเมริกาได้ประกาศใช้มาตรการขั้นเด็ดขาดเพื่อแก้ปัญหาเศรษฐกิจภายในประเทศของตน อันมีผลสะท้อนให้เงินตราสกุลสำคัญของโลกมีความจำเป็นที่จะต้องปรับปรุงอัตราแลกเปลี่ยน โดยเฉพาะญี่ปุ่นซึ่งเป็นผู้ค้ารายสำคัญของประเทศก็ได้ปล่อยให้เงินเยนลอยตัวแล้ว สถานการณ์เช่นนี้มีผลกระทบต่อการค้าระหว่างประเทศเป็นส่วนรวม แต่เนื่องจากมาตรการของสหรัฐอเมริกามีเจตนาจะรักษาเสถียรภาพของเงินเหรียญดอลลาร์ อันช่วยให้ระบบการเงินระหว่างประเทศในอนาคตมีฐานะมั่นคงยิ่งขึ้น ย่อมจะเป็นประโยชน์ต่อการค้าระหว่างประเทศโดยส่วนรวม และต่อการค้ากับต่างประเทศของไทยด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการส่งสินค้าออก ซึ่งอาจช่วยให้ส่งออกได้มากขึ้น สภาพพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติจะได้คอยติดตามศึกษาสถานการณ์โดยใกล้ชิดต่อไป

สถานการณ์เศรษฐกิจในปัจจุบันชี้ให้เห็นว่า ภาวะเศรษฐกิจรัดตัวเฉพาะหน้านี้เป็นอุปสรรคขัดขวางการพัฒนาประเทศตามแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 จึงสมควรได้รับการแก้ไขเป็นการด่วน โดยทำการแก้ไขที่ตรงจุดสาเหตุของปัญหา สาเหตุดังกล่าวที่สำคัญที่สุด ได้แก่ การที่ราคาสินค้าเกษตรอันเป็นสินค้าออกที่สำคัญของประเทศได้ประสบปัญหาการแข่งขันในตลาดโลกเพิ่มมากขึ้น ทำให้ราคาตกต่ำลงมาก และปริมาณที่ขายได้ก็ลดลง การที่รายได้ของเกษตรกรลดลงเช่นนี้ย่อมเป็นผลให้กิจกรรมเศรษฐกิจอื่น ๆ รวมทั้งรายรับของรัฐบาลต้องได้รับความกระทบกระเทือนไปด้วย แต่ในขณะที่เดียวกันรายจ่ายของประเทศก็ต้องเพิ่มสูงขึ้น เพื่อการพัฒนาและเพื่อขยายกำลังป้องกันประเทศ เพื่อรักษาความมั่นคงของชาติ ซึ่งมีความจำเป็นมากขึ้น มาตรการแก้ไขเพื่อให้เกิดผลภายในเวลาอันสั้น มีดังนี้

1. **เร่งรัดส่งเสริมสินค้าออก** การผลิตและการจำหน่ายของผลิตผลเกษตรและผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม เพื่อใช้ภายในประเทศและส่งออกต่างประเทศ ควรเร่งดำเนินการเพิ่มขึ้นโดย ก) กระจายประเภทการผลิตการเกษตร ข) ลดต้นทุนการผลิตด้านอุตสาหกรรม อันจะเป็นผลในฐานะดุลการค้าและการชำระเงินดีขึ้นด้านหนึ่ง และเพิ่มรายได้และการมีงานทำอีกด้านหนึ่ง เพื่อความสมดุลในระบบเศรษฐกิจ

2. **ปรับปรุงมาตรการด้านรายรับรายจ่ายของรัฐ** เนื่องจากมีความจำเป็นในการที่จะต้องเพิ่มพลังกำลังของประเทศทั้งในด้านความมั่นคงของประเทศและด้านการพัฒนา รัฐจึงจะต้องปรับปรุงนโยบายการคลังในทางเพิ่มรายรับ แต่ทั้งนี้จะต้องดำเนินการเฉพาะที่จำเป็นโดยยึดถือหลักความเป็นธรรมของสังคม พร้อมกันก็จะต้องปิดช่องรั่วไหลโดยมาตรการปรับปรุงวิธีการเก็บภาษีอากรและการประหยัดตัดทอนรายจ่ายที่ไม่จำเป็น กับทั้งกวดขันให้การใช้เงินของรัฐได้ผลตอบแทนเต็มที่

3. **ทดแทนการลดรายจ่ายทางทหารของสหรัฐฯ** รายจ่ายทางทหารของสหรัฐฯ ในประเทศไทย ระหว่าง 2509-2511 มีจำนวนประมาณ 10.000 ล้านบาท แต่ในระยะตั้งแต่ 2512 นี้ ได้ลดน้อยลงไปมาก จึงมีผลกระทบกระเทือนต่อภาวะเศรษฐกิจมากในด้านการก่อสร้างและบริการมาตรการแก้ไขมีดังนี้

ก. **การก่อสร้าง** การลดรายจ่ายทางทหารของสหรัฐฯ มีผลกระทบกระเทือนต่อการก่อสร้างภายในประเทศเป็นอย่างมาก ดังนั้น เพื่อส่งเสริมการขยายตัวในสาขาการก่อสร้างจึงจะกระทำโดยสนับสนุนการก่อสร้างประเภทสาธารณประโยชน์ที่จำเป็นต่อการครองชีพของประชาชน เช่น การก่อสร้างทางหลวงชนบทและตามโครงการสาธารณูปการของรัฐ การก่อสร้างอาคารที่อยู่อาศัยซึ่งยังขาดแคลนอยู่มาก

ข. **การบริการ** กิจการในด้านการบริการที่ได้เกิดขึ้นเนื่องจากการใช้จ่ายเงินของทหารสหรัฐฯ มีปริมาณเกินความต้องการ หลังจากสหรัฐฯ ได้ถอนทหารไปจึงควรให้ความสนับสนุนบริการด้านที่มีความจำเป็นต่อประชาชนทั่วไป และสามารถก่อให้เกิดรายได้แก่ส่วนรวมมากขึ้น โดยรัฐจะได้ร่วมมือกับเอกชนอย่างใกล้ชิด เช่น สนับสนุนการให้บริการการท่องเที่ยวและบริการการขนส่ง เป็นต้น

4. **สนับสนุนการลงทุนจากต่างประเทศ** ปรับปรุงแนวทางส่งเสริมการลงทุนใหม่โดยเน้นหนักส่งเสริม 1) อุตสาหกรรมที่ใช้วัตถุดิบและแรงงานภายในประเทศเป็นจำนวนมาก 2) อุตสาหกรรมที่มีบทบาทสนับสนุนการแก้ไขปัญหาดุลการชำระเงิน 3) อุตสาหกรรมที่ตั้งขึ้นในชนบท 4) อุตสาหกรรมขนาดใหญ่ แต่ทั้งนี้จะสนับสนุนให้คนไทยมีส่วนร่วมทุนเป็นเจ้าของและมีบทบาทในการบริหารมากยิ่งขึ้นเป็นขั้นๆ

การเปลี่ยนแปลงในตอนปลายของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ไม่ได้เฉพาะในด้านเศรษฐกิจเท่านั้น แต่ได้เกิดขึ้นในด้านสังคมและการเมืองด้วย สำหรับในด้านสังคมนั้น ทศนคติและความรู้สึกของชนรุ่นใหม่ได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมมาก อันเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นทั่วโลก วัฒนธรรมของชาติที่มีมา แต่ดั้งเดิมมักถูกละทิ้งเพิกเฉยโดยชนรุ่นใหม่ที่ยังมิได้ให้เวลาพิจารณาใคร่ครวญคุณค่าของมรดกด้านวัฒนธรรมของชาติเรา แผนพัฒนาฯ ฉบับนี้จึงได้รวมมาตรฐานการฟื้นฟูวัฒนธรรมและบูรณะโบราณวัตถุและปูชนียสถานอันสำคัญแก่จิตใจของชาวไทยไว้ด้วย ส่วนในด้านการเมืองและความสัมพันธ์ระหว่างประเทศนั้น สถานการณ์ในประเทศเพื่อนบ้านยังอยู่ในสภาพน่าตก ทำให้มีผลสะท้อนมาถึงประเทศไทยด้วย รัฐบาลจึงจำเป็นต้องเพิ่มบป้องกันประเทศให้มากขึ้น เพื่อเตรียมรับสถานการณ์ที่อาจผันแปรไปในทางร้าย และเพื่อต่อต้านปัญหาการแทรกซึม รวมทั้งการเตรียมพร้อมของชาติด้วย การดำเนินการดังกล่าวย่อมมีผลกระทบต่อกระเทือนถึงการระดมทรัพยากรเพื่อพัฒนาประเทศด้วยอย่างไม่มีปัญหา

แนวทางการพัฒนาส่วนรวม

นอกจากการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าซึ่งขัดขวางการพัฒนาตามแผนแล้ว **แนวทางการพัฒนาที่สำคัญที่สุดของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ได้แก่ การปรับปรุงโครงสร้างของระบบเศรษฐกิจและสังคม** เพื่อให้เข้ากับสถานการณ์อันจำเป็นต่อการเศรษฐกิจและสังคม และสอดคล้องกับความต้องการของชาติตามเป้าหมายที่ได้กำหนดไว้ ในการดำเนินการดังกล่าวนี้ หากจะทำโดยการเพิ่มระดับรายจ่ายของรัฐบาลแต่เพียงอย่างเดียวก็หาบรรลุผลไม่ เพราะการเพิ่มรายจ่ายของรัฐบาลจะมีผลทำให้การนำสินค้าเข้าเพิ่มขึ้นในอัตราที่สูงอันจะเป็นอันตรายต่อฐานะดุลการชำระเงินของประเทศ แต่ในขณะเดียวกัน การตัดทอนรายจ่ายของรัฐบาลมากเกินไป จะมีผลทำให้อำนาจซื้อของประชาชนไม่เพิ่มขึ้นเท่าที่ควร หรืออาจลดลงถ้ามีมาตรการอื่นเข้ามาแทรก ในกรณีเช่นนี้จะทำให้ความเจริญทางเศรษฐกิจของประเทศต้องชะงักงัน อัตราการว่างงานจะเพิ่มสูงขึ้น ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาทางสังคม ดังนั้น แนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจจึงต้องรักษาระดับรายจ่ายของประเทศให้อยู่ในอัตราที่เหมาะสม พร้อมทั้งรักษาระดับทุนสำรองให้อยู่ในจำนวนที่ไม่ต่ำเกินไป เพื่อให้สามารถมีความคล่องตัวพอที่จะดำเนินมาตรการในการปรับโครงสร้างของเศรษฐกิจและระดับการมีงานทำ

แนวทางการพัฒนาส่วนรวมที่สำคัญมีดังนี้ คือ

1. ปรับปรุงโครงสร้างของเศรษฐกิจ และยกระดับการผลิตและรายได้ประชาชาติให้สูงขึ้น
2. รักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจของประเทศ
3. ส่งเสริมความเจริญในภูมิภาคและลดความแตกต่างในด้านรายได้
4. ดำเนินการเพื่อความเป็นธรรมของสังคม

5. พัฒนากำลังคนและเพิ่มการมีงานทำ
6. ส่งเสริมบทบาทของเอกชนในการพัฒนา

ซึ่งจะได้กล่าวเป็นข้อๆ ไป

การปรับปรุงโครงสร้างของเศรษฐกิจและยกระดับการผลิตและรายได้ประชาชาติให้สูงขึ้น

แผนพัฒนาฯ ฉบับนี้มีเป้าหมายสำคัญ คือ เพิ่มผลผลิตประชาชาติ ในอัตราเฉลี่ยร้อยละ 7.0 ต่อปี ต่ำกว่าอัตราเพิ่มในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ซึ่งเท่ากับร้อยละ 7.2 แต่โดยที่แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 มีเป้าหมายที่จะลดอัตราการเพิ่มของประชากรให้เหลือประมาณร้อยละ 2.5 ในปี 2519 ดังนั้น ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 รายได้ต่อบุคคลจะเพิ่มขึ้นในอัตราเฉลี่ยร้อยละ 4.5 สูงกว่าอัตราเพิ่มเฉลี่ยร้อยละ 4.0 ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2

การดำเนินการเพื่อยกระดับการผลิตดังกล่าวมีเป้าหมายที่สำคัญอยู่ที่ระดับการผลิตในสาขาเกษตร เพื่อเพิ่มรายได้ให้แก่ประชาชนในชนบท มาตรการสำคัญ ได้แก่ โครงการเร่งรัดการผลิตพืชผลหลายชนิด และขยายประเภทผลิตผลเกษตรเพิ่มขึ้น กับทั้งส่งเสริมปรับปรุงการจำหน่ายผลิตผลเกษตรให้สอดคล้องกับภาวะการตลาด ผลิตผลเกษตรหลักที่มีอยู่แล้วนั้น ก็จะปรับปรุงในด้านการเพิ่มผลผลิตต่อไร่ การขยายตลาด และการปรับปรุงคุณภาพ ทั้งนี้ เพื่อให้ผลผลิตทางเกษตรเพิ่มในอัตราเฉลี่ยร้อยละ 5.1 ต่อปี เทียบกับร้อยละ 4.1 ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ส่วนในด้านอุตสาหกรรมนั้น ก็จะสนับสนุนอุตสาหกรรมประเภทที่มีลำดับความสำคัญสูงตั้งได้กล่าวแล้วให้ขยายออกโดยรวดเร็ว การดำเนินการดังกล่าวจะทำให้โครงสร้างของระบบเศรษฐกิจมีสมดุลและเสถียรภาพยิ่งขึ้น

การรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจของประเทศ

ในด้านเสถียรภาพทางการเงินระหว่างประเทศ แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 มีเป้าหมายที่จะรักษาเงินทุนสำรองฯ ให้อยู่ในระดับที่มั่นคงเพียงพอ โดยมีเป้าหมายที่จะให้สินค้าส่งออกและสินค้านำเข้ามีมูลค่าเพิ่มขึ้นเฉลี่ยประมาณร้อยละ 7.0 และร้อยละ 2.9 ต่อปี ตามลำดับ

เพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ได้กำหนดแนวการดำเนินการ **พร้อมกันทุกด้าน** ดังนี้ คือ

1. ด้านการส่งออก มีแนวทางดังนี้ คือ

ก. ในระยะแรกจะส่งเสริมสินค้าที่ประเทศไทยทำการผลิตได้ดีให้ส่งออกไปจำหน่ายต่างประเทศได้เพิ่มขึ้น โดยใช้มาตรการปลดปล่อยภาวะภาษีอากร เพื่อลดต้นทุนในการผลิตและทำให้สินค้าของไทยสามารถแข่งขันกับต่างประเทศได้มากขึ้น ทั้งนี้ เพื่อเพิ่มประเภท

การผลิตให้มากขึ้น มาตรการสำคัญอันหนึ่งที่สนับสนุนการส่งออกก็คือ สร้างความเข้มแข็งในการแสวงหาตลาดต่างประเทศอันเป็นด้านปฏิบัติ

ข. สนับสนุนการลงทุนในกิจกรรมพื้นฐานโดยเอกชน ซึ่งจะช่วยลดต้นทุนของการส่งออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศ ได้แก่ การจัดตั้งไซโล จัดหาอุปกรณ์ในการเก็บขนถ่ายสินค้าและสร้างท่าเทียบเรือเพื่อส่งสินค้าออกเฉพาะประเภท เช่น ข้าวโพด ข้าวฟ่าง และแร่ เป็นต้น ในส่วนของรัฐนั้นจะปรับปรุงกิจการท่าเรือและการขนถ่ายสินค้าลงเรือ รวมทั้งการส่งแบบหีบห่อ (Containerization) ด้วย พร้อมทั้งกำหนดนโยบายเกี่ยวกับการก่อสร้างท่าเรือพาณิชย์แห่งที่ 2 นโยบายเกี่ยวกับค่าขนส่งสำหรับสินค้าส่งออก และนโยบายส่งเสริมบริการขนส่งทางอากาศและทางเรือ นอกจากนี้จะได้มีการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมและเขตผลิตปลอดภาษีขึ้นเพื่อสนับสนุนการผลิตอุตสาหกรรมส่งออก

ค. ขยายขอบเขตของการศึกษาด้านการตลาด ตลอดจนวางมาตรการเพื่อขจัดปัญหาเกี่ยวกับระเบียบ ข้อบังคับ และกฎหมายที่ยังเป็นอุปสรรคในการส่งออก โดยเฉพาะอย่างยิ่งกฎหมายด้านศุลกากร

2. ด้านการนำสินค้าเข้า

ก. มาตรการทดแทนสินค้านำเข้าประเภทวัตถุดิบ มาตรการในด้านการผลิตเพื่อทดแทนสินค้านำเข้านี้เป็นมาตรการที่สำคัญยิ่ง ทั้งนี้ เพราะเป็นมาตรการที่ให้ผลในการ 1) ลดมูลค่าสินค้านำเข้า และ 2) เพิ่มการผลิต รายได้และการจ้างแรงงานภายในประเทศพร้อมๆ กัน นับว่ามีประโยชน์กว่ามาตรการที่มุ่งแต่จะลดมูลค่าสินค้านำเข้าอย่างเดียว อย่างไรก็ตาม มาตรการในด้านนี้จะต้องอาศัยเวลาพอสมควร จึงจะเกิดผล ดังนั้น ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 นี้ จะได้เร่งรัดสนับสนุนการผลิตเพื่อทดแทนสินค้านำเข้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งการผลิตฝ้าย ยาสูบ เยื่อกระดาษ เหล็กจากสินแร่ในประเทศและผลิตภัณฑ์นม นอกจากนี้ในระหว่างที่โครงการที่สนับสนุนการผลิตสินค้าเหล่านี้ยังไม่เกิดผลเต็มที่ การนำสินค้า ฝ้าย และยาสูบเข้าประเทศ ก็อาจทำได้โดยใช้เงินกู้ประเภทช่วยเหลือจากต่างประเทศ ซึ่งมีระยะผ่อนชำระยาวนาน เช่น เงินกู้จากสหรัฐฯ ภายใต้โครงการรัฐบัญญัติ 480 ทั้งนี้ เพื่อเป็นการบรรเทาปัญหาดุลการชำระเงินในระยะ 2-3 ปีข้างหน้า

ข. มาตรการเพื่อประหยัดการนำเข้าของสินค้าประเภททุน โดยสนับสนุนให้ใช้เครื่องจักรที่มีอยู่แล้ว ให้ทำการผลิตได้เต็มที่เสียก่อน ในขณะที่เดียวกันก็จะให้การส่งเสริมการลงทุนใหม่ที่ผลิตสินค้าที่เป็นประโยชน์แก่ระบบเศรษฐกิจของประเทศอย่างแท้จริง นอกจากนี้ จะส่งเสริมปรับปรุงกรรมวิธีการผลิตให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นโดยใช้เครื่องจักรที่มีอยู่แล้ว และสนับสนุนอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานคนมาก อีกประการหนึ่ง รัฐจะต้องกำหนดนโยบายให้แน่นอน

เกี่ยวกับสินค้าเข้าในการผลิตอุตสาหกรรมประเภทที่สำคัญดังได้กระทำในกรณีอุตสาหกรรม ประกอบรถยนต์และส่วนประกอบ

ค. มาตรการเพื่อลดการนำเข้าสินค้าเพื่อการบริโภค ดำเนินมาตรการ สนับสนุนการใช้สินค้าที่สามารถผลิตภายในประเทศได้ในราคาและคุณภาพพอสมควร โดยอาศัย มาตรการในด้านการจัดซื้อของสำหรับใช้ในราชการและในด้านพิกัตอัตราภาษีศุลกากรที่เหมาะสม ในกรณีจำเป็นหลีกเลี่ยงไม่ได้เท่านั้น จึงจะพิจารณาใช้มาตรการควบคุมการนำเข้าสำหรับสินค้า ประเภทที่สามารถผลิตได้เพียงพอแก่ความต้องการ หรือเป็นสินค้าที่ไม่จำเป็นแก่การพัฒนา เศรษฐกิจ นอกจากมาตรการข้างต้นแล้ว การปรับปรุงโครงสร้างภาษีอากรให้เป็นธรรมยิ่งขึ้น จะมี ส่วนช่วยลดอำนาจซื้อของกลุ่มชนผู้มีฐานะร่ำรวย กับทั้งช่วยลดการนำเข้าสินค้าประเภทที่ไม่ จำเป็นสำหรับประชาชนส่วนใหญ่ด้วย

3. มาตรการด้านบริการ แยกออกได้ดังนี้ คือ

ก. มาตรการเกี่ยวกับรายรับจากบริการ ส่งเสริมกิจการประกันภัย การ เดินอากาศ และการเดินเรือของประเทศ โดยการวางรากฐานที่มั่นคงเป็นขั้นๆ ไป และส่งเสริมการ ให้บริการต่างๆ แก่นักท่องเที่ยวจากต่างประเทศ โดยอาศัยความร่วมมือจากเอกชนให้มากขึ้น

ข. มาตรการเกี่ยวกับรายจ่ายเพื่อซื้อบริการจากต่างประเทศ พิจารณา จำกัดปริมาณการใช้เงินตราต่างประเทศ โดยใช้มาตรการด้านภาษีอากรรวมทั้งการลดค่าใช้จ่ายของ คนไทยที่ไปท่องเที่ยวด้วย

อย่างไรก็ดี โดยที่ระบบเศรษฐกิจจะเจริญก้าวหน้าในอัตราสูงติดต่อกันได้นั้น จำเป็นจะต้องมีเสถียรภาพทางเศรษฐกิจในด้านระดับราคา กับทั้งมีสมดุลระหว่างระบบการผลิตกับ ความต้องการของตลาด ประกอบด้วย ดังนั้น เป้าหมายสำคัญประการหนึ่งของแผนฯ ฉบับที่ 3 จึงได้แก่ การรักษาระดับการขยายตัวของปริมาณเงินไว้ในขอบเขตที่เหมาะสม เพื่อกระตุ้นระบบ เศรษฐกิจให้เคลื่อนไหวโดยคล่องตัวยิ่งขึ้น โดยในขณะเดียวกันก็ไม่ทำให้ระดับราคาสินค้าที่จำเป็น ต่อการครองชีพของประชาชนเพิ่มสูงขึ้นเกินควร

เพื่อให้บรรลุถึงเป้าหมายในด้านเสถียรภาพ แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ได้กำหนด รายจ่ายเพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมไว้เป็นจำนวนทั้งสิ้น 100.275 ล้านบาท โดยแยก ออกเป็นรายจ่ายจากงบประมาณแผ่นดิน จำนวน 69,500 ล้านบาท จากรายได้รัฐวิสาหกิจและ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น จำนวน 13,845 ล้านบาท และจากเงินกู้และเงินช่วยเหลือจาก ต่างประเทศ จำนวน 16,930 ล้านบาท เป็นที่เห็นชัดว่า สถานการณ์ด้านรายรับของรัฐในระยะของ แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 จะอยู่ในภาวะตึงตัวกว่าในระยะก่อน แต่ในระยะนี้ความจำเป็นที่จะต้องเพิ่ม

รายจ่ายของรัฐจะเพิ่มมากขึ้น ทั้งในด้านจำนวนเงินที่ต้องการใช้เพื่อแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ เพื่อพัฒนาด้านสังคม และเพื่อป้องกันประเทศ สถานการณ์เช่นนี้ทำให้รัฐบาลจำเป็นต้องหาทางเพิ่มรายรับขึ้นด้านหนึ่ง กวดขันการอนุมัติเงินและการใช้จ่ายเงินแผ่นดินให้เป็นไปตามจุดประสงค์ และวิธีการประหยัดอีกประการหนึ่ง

ในการจัดสรรรายจ่ายให้มีประสิทธิภาพสูงที่สุดนั้น รัฐควรกำหนดลำดับความสำคัญในการจัดสรรรายจ่ายไว้ สอดคล้องกับการปรับปรุงโครงสร้างทางเศรษฐกิจให้มั่นคงตามลำดับ ดังนี้

- ก. การเร่งรัดการผลิต การส่งสินค้าและบริการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งโครงการเร่งรัดพัฒนาการผลิตเพื่อส่งออก
- ข. การพัฒนาการศึกษา กำลังคน และวิทยาการ
- ค. การปรับปรุงสิ่งก่อสร้างที่มีอยู่แล้วให้เกิดประโยชน์อย่างเต็มที่ รวมทั้งสร้างสิ่งก่อสร้างที่ยังค้างอยู่ให้เสร็จลงโดยเร็ว เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่ประชาชนได้ตามเป้าหมาย
- ง. งานพัฒนาส่วนภูมิภาค และการแก้ไขปัญหาในเขตตัวเมือง โดยพัฒนาเขตนครหลวงและย่านชุมชนต่างๆ
- จ. การลงทุนเพื่อสนับสนุนการเตรียมพร้อมแห่งชาติ

การส่งเสริมความเจริญในภูมิภาคและลดความแตกต่างของระดับรายได้

ในด้านการส่งเสริมความเจริญในภูมิภาคนั้น มีเป้าหมายจะลดความเหลื่อมล้ำในด้านรายได้และความแตกต่างในระดับความเป็นอยู่ของประชากรในชนบท กับทั้งสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจที่ช่วยให้ความเหลื่อมล้ำดังกล่าวลดน้อยลงเป็นลำดับ โดยอาศัยโครงการพัฒนาเกษตรและโครงการพัฒนาส่วนภูมิภาค ในการดำเนินการเพื่อให้บรรลุเป้าหมายดังกล่าว มาตรการที่สำคัญ คือ

- 1) เร่งรัดการผลิตทางการเกษตรให้สอดคล้องกับสภาวะการตลาด ทั้งนี้ เพื่อให้ผลผลิตทางการเกษตรเพิ่มขึ้น เฉลี่ยร้อยละ 5.1 ต่อปี และเพิ่มรายจ่ายพัฒนาการเกษตรเพิ่มขึ้นในอัตราร้อยละ 8-10 ต่อปี
- 2) เพิ่มรายได้ประชาชนในชนบทโดยดำเนินการโครงการก่อสร้างขั้นพื้นฐาน เช่น ระบบส่งน้ำ การสร้างทางชนบท และการพัฒนาหมู่บ้าน ซึ่งจะมีผลให้เกิดการจ้างงานในชนบทเพิ่มขึ้น
- 3) ลดอัตราเพิ่มประชากร โดยการวางแผนครอบครัวเพื่อชะลอการเพิ่มของประชากร

4) เพิ่มการมีงานทำ โดยก่อให้เกิดศูนย์ความเจริญในภูมิภาคเพื่อรับแรงงานจากเกษตรกรรม

5) ส่งเสริมอุตสาหกรรมให้กระจายออกไปในภูมิภาค โดยเฉพาะอุตสาหกรรมที่ใช้ผลิตผลเกษตร ทั้งนี้ เพื่อให้การจ้างงานในเขตชนบท และเป็นการสร้างตลาดให้แก่สินค้าเกษตร

การดำเนินการเพื่อส่งเสริมความเป็นธรรมของสังคม

ในด้านการส่งเสริมความเป็นธรรมของสังคม เป้าหมายสำคัญของแผนพัฒนาฯ ฉบับนี้ ได้แก่ การกระจายบริการสังคมของรัฐให้ทั่วถึงและเป็นธรรมยิ่งขึ้น ทั้งนี้ เพื่อให้สภาพความเป็นอยู่ของประชาชนในภูมิภาคต่างๆ และความเป็นอยู่ภายในเขตเมืองด้วยกัน มีความแตกต่างกันน้อยลง

การดำเนินการเพื่อให้บรรลุเป้าหมายดังกล่าว ได้กำหนดมาตรการดังต่อไปนี้

1) ปรับปรุงความเป็นอยู่ของประชากรในเขตเมือง โดยลดความขาดแคลนในด้านที่อยู่อาศัยและน้ำประปา ซึ่งเป็นปัญหาสำคัญที่สุดในปัจจุบัน นอกจากนี้จะดำเนินการแก้ปัญหาสังคมในเมือง คือ การขนส่งสินค้าและการจราจรนครหลวง การระบายน้ำฝนและน้ำโสโครกในเขตนครหลวง และดำเนินมาตรการให้ราคาที่ดินอยู่ในระดับพอสมควร

2) ปรับปรุงความเป็นอยู่ของประชากรในเขตชนบท โดยมาตรการ เช่น เพิ่มการก่อสร้างทางท้องถิ่นให้มากขึ้น ขยายขอบเขตของโครงการไฟฟ้าชนบทให้กว้างขวางมากกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน รวมทั้งยกระดับมาตรฐานทางการศึกษาและสาธารณสุขให้ใกล้เคียงกับมาตรฐานส่วนรวม

ในด้านการพัฒนาชุมชนและท้องถิ่น จะพยายามเปิดเขตพัฒนาชุมชนให้ทั่วทั้งประเทศ กระจายความรับผิดชอบไปยังส่วนราชการท้องถิ่นมากขึ้น อันเป็นวิธีการเพิ่มเอกภาพให้แก่ท้องถิ่นด้วย เพิ่มประสิทธิภาพของโครงการเร่งรัดพัฒนาชนบทและส่งเสริมสถาบันการเงินและบริการให้ขยายไปในภูมิภาคมากขึ้น นอกจากนั้นจะได้ดำเนินการวางแผนพัฒนาภาคให้ทั่วทุกภาคด้วย โดยกำลังดำเนินการอยู่แล้ว ในภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และจะเริ่มดำเนินการในภาคใต้และภาคอื่น ตามลำดับ

การพัฒนากำลังคนและเพิ่มการมีงานทำ

เป้าหมายที่สำคัญในด้านการพัฒนากำลังคนและการมีงานทำ ได้แก่

1) เห็นหนักความสำคัญของการประถมศึกษาและอาชีวศึกษากับปรับปรุงคุณภาพการศึกษาทุกระดับ

2) ลดอัตราการเพิ่มของประชากรให้เหลือร้อยละ 2.5 ในปี 2519

3) จัดงานเพิ่มเติมเพื่อรับคนงานประมาณ 2.6 ล้านคน โดยมีอัตราว่างงานในตัวเมืองไม่เกินร้อยละ 3.2 และลดปัญหาของกำลังคนในชนบทของกำลังคนในชนบทที่ทำงานต่ำระดับ ซึ่งเป็นปัญหาสำคัญ เนื่องด้วยกำลังคนในชนบทยังคงมีอยู่ถึงร้อยละ 75 ของจำนวนแรงงานทั้งหมดในปัจจุบัน

เพื่อการนี้จำเป็นจะต้องกำหนดมาตรการที่สำคัญ ดังนี้

ก. **เห็นหนักความสำคัญของการประถมศึกษาและอาชีวศึกษา** ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 1 และ 2 รัฐบาลได้ขยายการศึกษาภาคบังคับออกไปอย่างกว้างขวาง แต่เนื่องจากจำนวนประชากรได้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว บริการของรัฐในเรื่องนี้จึงยังไม่สมบูรณ์เต็มที่ ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับนี้ รัฐจึงได้กำหนดโครงการที่จะขยายการศึกษาระดับประถมให้ทั่วถึงทั้งราชอาณาจักร รวมทั้งการปรับปรุงคุณภาพและการขยายโครงการศึกษาภาคบังคับถึงประถมปีที่ 7 ให้เร็วขึ้นด้วย อนึ่ง เนื่องจากรัฐบาลมีนโยบายที่จะเพิ่มการมีงานทำ และยกระดับรายได้ให้สูงขึ้น รัฐจะได้เร่งรัดโครงการขยายและปรับปรุงการอาชีวศึกษาโดยเฉพาะอย่างยิ่งสาขาการเกษตรและช่างฝีมือเพื่ออุตสาหกรรมต่าง ๆ กับทั้งจะได้สนับสนุนบทบาทของภาคเอกชนในเรื่องนี้ด้วย

ข. **ปรับปรุงคุณภาพการศึกษาทุกระดับ** แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ได้วางแนวทางการพัฒนาการศึกษาไว้โดยสอดคล้องกับความต้องการกำลังคนระดับต่างๆ ด้วยเหตุผลดังกล่าว รัฐจึงได้มีโครงการปรับปรุงคุณภาพการศึกษาทุกระดับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับวิชาชีพและอุดมศึกษา ทั้งนี้ เพื่อให้สามารถผลิตกำลังคนที่มีคุณภาพสูงและมีวิชาชีพตรงกับความต้องการของตลาดแรงงาน เนื่องจากบทบาทของภาคเอกชนจะเพิ่มขยายอย่างรวดเร็ว แนวทางการพัฒนาเพื่อปรับปรุงคุณภาพของระบบการศึกษานี้จึงจะได้คำนึงถึงความต้องการกำลังคนในภาคเอกชนอย่างใกล้ชิด

ค. **การวางแผนครอบครัว** ในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 มีประสบการณ์ว่า ยังมีประชาชนจำนวนมากในท้องที่ชนบทที่ต้องการรับบริการวางแผนครอบครัว แต่ยังไม่ได้รับการสนองตอบ นอกจากนั้นในปัจจุบันมีผู้สมัครใจวางแผนครอบครัวโดยใช้จ่ายจากรายได้ของตนเองเป็นอันมาก ดังนั้นการขยายโครงการวางแผนครอบครัวให้ไปถึงประชาชนในชนบทอย่างกว้างขวางโดยอาศัยหน่วยงานสาธารณสุขในปัจจุบันเป็นกำลัง จะสามารถทำให้บรรลุเป้าหมายในด้านการชะลอตัวอัตราเพิ่มของประชากรตามที่ได้กำหนดไว้

ง. **การสร้างโอกาสให้คนมีงานทำ** โดยสนับสนุนอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานจำนวนมากและส่งเสริมอุตสาหกรรมที่ต้องการจ้างคนงานเพิ่มขึ้นทั้งในภาครัฐบาลและเอกชนแทนการซื้อเครื่องจักร ในกรณีที่ไม่เป็นผลเสียหายต่องาน

จ. ขยายขอบเขตการฝึกอาชีพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งให้แก่เยาวชนนอกโรงเรียน เพื่อเตรียมเยาวชนที่จะเข้าสู่กำลังแรงงานในอนาคต

ฉ. สนับสนุนการฝึกอบรม โดยเฉพาะในแขนงวิชาเกษตรและวิชาอื่นที่สอดคล้องกับความต้องการของระบบเศรษฐกิจ หรือความต้องการของท้องถิ่น

ช. กระจายกำลังคนออกไปท้องถิ่น โดยการสนับสนุนธุรกิจในด้านจังหวัด และขยายบริการ จัดงานในภูมิภาค ในส่วนของรัฐจะได้พิจารณาปรับปรุงแก้ไขสิทธิประโยชน์และสิ่งจูงใจให้ข้าราชการที่ปฏิบัติงานในภูมิภาคมากขึ้น

การส่งเสริมบทบาทของเอกชนในการพัฒนาประเทศ

นโยบายสำคัญในด้านนี้จะเน้นความสำคัญของการลงทุนส่วนเอกชนที่จะต้องเพิ่มมากขึ้น โครงการพัฒนาต่างๆ ของรัฐจะมีแนวดำเนินการให้เป็นการส่งเสริมและสัมพันธ์กับการลงทุนของเอกชน นโยบาย และมาตรการในสาขาต่างๆ จะมุ่งแก้ไขอุปสรรคและปัญหาที่ธุรกิจเอกชนกำลังประสบอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการผลิตเพื่อการส่งออกอันเป็นจุดอ่อนของการพัฒนาในปัจจุบันให้ได้ผลโดยเร็ว

เพื่อให้เป็นไปตามนโยบายดังกล่าว แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ได้กำหนดมาตรการที่สำคัญดังนี้

ก. สนับสนุนให้ผู้ประกอบการธุรกิจให้รวมตัวกัน โดยเฉพาะในสาขาที่ควรเร่งรัด เช่น การส่งออก การให้บริการนักท่องเที่ยว และสถาบันการเงิน เป็นต้น เพื่อให้สามารถดำเนินงานทั้งในด้านการผลิตและการตลาดได้อย่างมีประสิทธิภาพ และส่งเสริมให้มีการแข่งขันที่เป็นธรรมในระหว่างธุรกิจเอกชน โดยเร่งรัดให้ใช้มาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมและมาตรฐานสำหรับสินค้าออก ทั้งนี้เพื่อให้ธุรกิจตั้งตัวอยู่ดำเนินการอยู่ได้บนรากฐานอันมั่นคง

ข. สนับสนุนให้มีการร่วมมือและปรึกษาหารือระหว่างรัฐบาล และฝ่ายผู้แทนกลุ่มอาชีพของเอกชนมากยิ่งขึ้นในสาขาที่สำคัญ เช่น อุตสาหกรรม การพาณิชย์และการบริการนักท่องเที่ยว

ค. สนับสนุนการลงทุนเอกชนในกิจการที่เป็นประโยชน์โดยตรงแก่การพัฒนาเศรษฐกิจ ลดความฟุ้งเฟ้อและการใช้จ่ายเพื่อการบริโภคอย่างเดี๋ยวพล่ง

ง. สนับสนุนการลงทุนจากต่างประเทศ ซึ่งยังมีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ และส่งเสริมให้มีการร่วมทุนระหว่างผู้ลงทุนชาวไทยและต่างประเทศโดยกว้างขวางขึ้น เพื่อให้คนไทยได้รับประสบการณ์และเข้าร่วมมีบทบาทในการดำเนินการอุตสาหกรรมและการค้ามากขึ้น

กับทั้งดำเนินมาตรการป้องกัน มิให้อุตสาหกรรมโดยเฉพาะอุตสาหกรรมหลักตกอยู่ในอิทธิพลของผู้ลงทุนต่างประเทศชาติใดชาติหนึ่ง ทั้งทางตรงและทางอ้อม

จ. กำหนดนโยบายและขอบเขตการดำเนินงานของรัฐวิสาหกิจให้แน่นอน เพื่อมิให้ซ้ำซ้อนหรือแข่งขันกันแย่งกับเอกชน

ฉ. ปรับปรุงวิธีดำเนินการของส่วนราชการต่างๆ ให้สามารถแก้ไขอุปสรรคในการดำเนินงานของเอกชนให้ลุล่วงรวดเร็วและทันการ รวมทั้งการแก้กฎหมายระเบียบปฏิบัติและการแบ่งส่วนราชการเสียใหม่ตามความจำเป็นด้วย

การดำเนินการตามแนวทางการพัฒนารวมทั้ง 6 ประการตามที่เสนอมานี้ จะมีผลทำให้ระบบเศรษฐกิจและสังคมมีความสมดุลและเป็นธรรมยิ่งขึ้น ซึ่งเป็นหลักประกันในความมั่นคงของชาติด้วย นอกจากนั้นผลการดำเนินการในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 จะเป็นการปูพื้นฐานอันมั่นคงให้แก่การขยายพลังของประเทศต่อไปในอนาคต ซึ่งในเรื่องนี้ประเทศไทยมีลู่ทางที่จะก้าวหน้าต่อไปได้โดยไม่หยุดยั้ง ถ้าหากได้ทำการพัฒนาตามนโยบายและมาตรการอันเหมาะสมและด้วยการบริหารที่ยึดประโยชน์ส่วนรวมเหนือสิ่งอื่นใด ทั้งนี้ เนื่องจากประเทศไทยมีปัจจัยขั้นพื้นฐานสำคัญ คือ ทรัพยากร ธรรมชาติและกำลังคนเป็นพื้นฐานที่อยู่แล้ว

อัตราความก้าวหน้าของประเทศตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมจะดำเนินไปได้โดยพร้อมกันก็ให้สามารถปรับตัวได้ตามสถานการณ์ความจำเป็น ทั้งนี้ โดยให้มีการปรับปรุงเป็นแผนประจำปี เพื่อให้สอดคล้องกับภาวะเศรษฐกิจและการเมือง ตลอดจนสถานการณ์แวดล้อมซึ่งจะเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ **แผนประจำปี**ดังกล่าวจะแตกต่างกับแผนประจำปีที่เคยทำมาแล้ว กล่าวคือจะไม่พิจารณาเฉพาะในด้านโครงการและงบประมาณของรัฐเท่านั้น แต่จะให้ความสำคัญเป็นพิเศษต่อการประเมินผลความก้าวหน้าและอุปสรรค ขัดขวางการดำเนินนโยบาย มาตรการ และแผนงานตามที่กำหนดแนวทางไว้ในแผนนี้ และเมื่อจำเป็นก็จะพิจารณาปรับปรุงนโยบายมาตรการ และแผนงานให้ได้ผลสมบูรณ์ขึ้นเป็นลำดับ

ข. สนับสนุนให้ธุรกิจเอกชน มีบทบาทร่วมในการสร้างความเจริญก้าวหน้าให้แก่ระบบเศรษฐกิจและสังคมของประเทศอย่างเต็มที่ ภายในขอบเขตที่รัฐจะได้กำหนดไว้เพื่อประโยชน์ของส่วนรวม

ค. ปรับปรุงระบบบริหารของรัฐบาลตลอดจนการแบ่งส่วนราชการเพื่อให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้นและสอดคล้องสัมพันธ์กับสถานการณ์

สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติ ใคร่ขอถือโอกาสนี้ขอบขอบคุณท่านกรรมการบริหารทุกท่านที่ได้ให้ความร่วมมือโดยเต็มที่ในการพิจารณาร่างแผนฯ ฉบับที่สามนี้ ซึ่งต้องใช้เวลาเป็นอันมาก จนสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สามารถปฏิบัติงานสำคัญของประเทศนี้ลุล่วงไปได้ด้วยดี แผนพัฒนาฯ ฉบับนี้กว่าจะสำเร็จมาในถึงขั้นนี้ ก็

ได้ผ่านการพิจารณาหลายระดับ ได้มีการอภิปรายกันอย่างกว้างขวางมาแล้ว ในระหว่าง
 ผู้เชี่ยวชาญ และ ผู้ทรงคุณวุฒิ
 ทั้งหลาย ทั้งชาวไทยและต่างประเทศ ธนาคารโลก และธนาคารเพื่อการพัฒนาเอเชีย ก็ได้ส่งคณะ
 ผู้เชี่ยวชาญมาหลายครั้ง เพื่อร่วมกับเจ้าหน้าที่ของสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคม
 แห่งชาติเค้าโครงและลักษณะของแผน ครั้นสุดท้ายได้มีผู้เชี่ยวชาญมา 40 คนในเดือนสิงหาคม เพื่อ
 ร่วมพิจารณากันในแนวทางและโครงการของแผนที่สามนี้ ก็ได้ให้ข้อคิดเห็นอันเป็นประโยชน์ต่าง ๆ
 สำหรับในการประชุมครั้งสำคัญนี้ก็เช่นกัน สำนักสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติหวังเป็นอย่างยิ่ง
 ว่าจะได้รับข้อคิดเห็นจากท่านกรรมการที่เป็นประโยชน์ในการปฏิบัติงานของชาติให้
 ก้าวหน้าไปด้วยดี ซึ่งสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติยินดีที่จะรับมารวบรวมให้
 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ฉบับที่ 3 นี้ ได้เป็นผลงานที่สร้างคุณประโยชน์ให้แก่ประเทศและ
 ประชาชนชาวไทยโดยทั่วกัน สมดังเจตจำนงของ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี ซึ่งเป็นประธานของสภาฯ
 นี้

.....

บทที่ 1

สาระสำคัญของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 3

.....

นับตั้งแต่ประเทศไทยได้เริ่มประกาศใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 1 ในปี 2504 การดำเนินการวางแผนพัฒนา ได้มีการปรับปรุงให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นเป็นลำดับ ดังจะเห็นได้ว่า ในแผนพัฒนา ฉบับที่ 2 ซึ่งจะสิ้นสุดลงในปี 2514 นั้น นอกจากจะได้พิจารณาในด้านรายจ่าย ส่วนของรัฐ เช่นเดียวกับแผนพัฒนา ฉบับที่ 1 แล้ว ยังได้มีการขยายขอบเขตการพิจารณาให้กว้างขวางออกไป คือ ได้ริเริ่มทำการวางแผนด้านกำลังคน และวางแผนเศรษฐกิจส่วนเอกชนขึ้นด้วย นอกจากนี้ ในส่วนที่เกี่ยวกับการวางแผนพัฒนา ของรัฐ ในสาขาเศรษฐกิจและสังคมต่าง ๆ ก็ได้มีการปรับปรุงให้สอดคล้องกับความต้องการของส่วนรวมทางด้านเศรษฐกิจและสังคมของประเทศมากขึ้น โดยทำการวางแผนเป็นรายสาขาให้อยู่ในขอบเขตและประสานสัมพันธ์กับแผนเศรษฐกิจส่วนรวมของประเทศ สำหรับในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2515-2519) นอกจากจะปรับปรุงวิธีการวางแผนให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นแล้ว ยังได้ขยายขอบเขตของแผนให้ครอบคลุมไปถึงหัวข้อต่าง ๆ ที่สำคัญดังต่อไปนี้

- 1) กำหนดแนวทางพัฒนาส่วนรวมขึ้นก่อนแล้ว จึงวางแนวทางพัฒนาโครงการและมาตรการแต่ละสาขาให้สอดคล้องกับแนวทางพัฒนาส่วนรวม
- 2) ประสานโครงการพัฒนาด้านเศรษฐกิจและโครงการพัฒนาด้านสังคมเข้าด้วยกันให้ใกล้ชิดยิ่งขึ้น โดยให้สนับสนุนซึ่งกันและกัน ยกตัวอย่างเช่น โครงการเร่งรัดการเพิ่มผลผลิตการเกษตรก็ให้สัมพันธ์กับโครงการพัฒนาระบบสังคมชนบท และโครงการพัฒนาอุตสาหกรรมก็ให้ประสานสัมพันธ์กับโครงการขยายย่านชุมชน เป็นต้น
- 3) เพิ่มความสำคัญในการพัฒนาส่วนภูมิภาค และได้จัดทำแผนพัฒนาระดับภาคและระดับจังหวัดขึ้น โดยให้สอดคล้องกับแผนพัฒนา ส่วนรวม
- 4) ผนวกโครงการที่เกี่ยวข้องกับการเตรียมพร้อมแห่งชาติเข้าไว้กับแผนพัฒนา ส่วนรวมด้วย เพื่อสนับสนุนการรักษาความมั่นคงของประเทศ
- 5) วางนโยบายในด้านการวางแผนครอบครัวและการมีงานทำขึ้นเป็นครั้งแรก
- 6) ขยายการวางแผนในส่วนเอกชน โดยสนับสนุนหลักการให้รัฐบาลและเอกชนได้มีส่วนช่วยเหลือเกื้อกูลกันในการพัฒนาประเทศอย่างใกล้ชิด

แผนพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 3 นี้ ได้เริ่มขึ้นในระยะเวลาที่การเศรษฐกิจของประเทศไทยไม่ค่อยอำนวยเป็นครั้งแรกในระยะสิบปี อีกทั้งฐานะด้านสังคม และการเมืองของประเทศไทยก็อยู่ในภาวะที่ต้องเผชิญกับปัญหาอุปสรรคหลายประการ อุปสรรคดังกล่าวนี้เกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงทั้งภายในและภายนอกประเทศในด้านโครงสร้างเศรษฐกิจ แนวความคิดเห็นด้านสังคมและภาวะการณ์ทางการเมืองของโลกที่สำคัญและที่กระทบกระเทือนแก่ประเทศไทยโดยตรง ได้แก่ ความต้องการผลิตผลซึ่งเป็นสินค้าออกประเภทหลักของประเทศไทย เช่น ข้าวและยาง มีแนวโน้มจะลดลง กับทั้งราคาของผลิตผลเหล่านี้ในตลาดโลกตกต่ำลงไป นอกจากนั้นมีปัญหาสืบเนื่องมาจากนโยบายการเงินของประเทศใหญ่ๆ มีพลังเศรษฐกิจสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งฐานะการเงินเหรียญดอลลาร์สหรัฐฯ เงินเยนของญี่ปุ่น และเงินมาร์คของเยอรมัน ได้แปรปรวนไป ซึ่งย่อมจะมีผลกระทบต่อภาวะเศรษฐกิจของประเทศไทย ส่วนในด้านสังคมนั้นความคิดเห็นและทัศนคติของเยาวชนและปัญญาชนก็เปลี่ยนแปลงไปจากที่เคยเป็นมาแต่เดิมมาก ทำให้เกิดปัญหาความแตกต่างระหว่างชนต่างวัยขึ้น ระบบสังคมในชาติต่างๆ รวมทั้งประเทศไทยด้วย กำลังอยู่ในระยะแห่งการวิวัฒน์ และจะต้องใช้เวลาในการปรับตัวอีกนานพอควร ส่วนในด้านการเมืองระหว่างประเทศนั้น ก็มีวิกฤตเป็นระยะๆ โดยเฉพาะในประเทศใกล้เคียง ทำให้ประเทศไทยต้องระดมสรรพกำลังทรัพยากรเพื่อดำเนินการตามแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ด้วยเหตุดังกล่าวมานี้ แนวทางพัฒนาส่วนรวมของแผนพัฒนาฯ ฉบับนี้ จึงได้เน้นหนักในด้านนโยบายและมาตรการต่างๆ เพื่อแก้ไขปัญหาอุปสรรคเหล่านี้ควบคู่ไปกับการเร่งรัดพัฒนาสาขาที่มีลำดับความสำคัญสูง และการปูพื้นฐานเพื่อการพัฒนาในระยะต่อไป สารสำคัญของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 3 จะได้สรุปไว้ดังต่อไปนี้

ภาวะเศรษฐกิจในระยะของแผนฯ ฉบับที่ 2

ในระยะต้นของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ระบบเศรษฐกิจของประเทศไทยขยายตัวอย่างรวดเร็ว เนื่องจากการผลิตที่สำคัญ คือ การเกษตรและอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้นในอัตราสูง นอกจากนั้น การลงทุนจากต่างประเทศ และรายจ่ายของสหรัฐฯ ในประเทศไทยได้เพิ่มขึ้นมากในระยะนี้ด้วย แต่ในระยะปลายแผนระบบเศรษฐกิจขยายตัวช้าลงจนถึงขั้นมีภาวะเศรษฐกิจรัดตัวเป็นครั้งแรกหลังจากที่ได้ขยายตัวเป็นเวลาติดต่อกันมากกว่า 10 ปี

สาเหตุสำคัญที่ทำให้ระบบเศรษฐกิจมีความเคลื่อนไหวขึ้นอย่างรวดเร็วนี ส่วนใหญ่เกิดจากอิทธิพลของการเปลี่ยนแปลงในปัจจุบันทางเศรษฐกิจในต่างประเทศที่สำคัญ 3 ประการ คือ 1) โครงสร้างความต้องการของตลาดโลกสำหรับสินค้าหลายประเภทได้เปลี่ยนแปลงไป ทำให้ราคาสินค้าออกที่สำคัญของไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้าว และยางลดลงมาก 2) รายจ่ายทางทหารของสหรัฐฯ ในประเทศไทย และ 3) การลงทุนจากต่างประเทศ ซึ่งเคยเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในระยะก่อนกลับลดลงไปมากในระยะด้วย

ตารางที่ 1 แสดงให้เห็นปัจจัยทางเศรษฐกิจทั้ง 3 ประการนี้ขยายตัวอย่างรวดเร็วในระยะต้นแผนฯ ฉบับที่ 2 แต่กลับลดลงในปลายแผนฯ ฉบับที่ 2 ผลกระทบกระเทือนต่อภาวะเศรษฐกิจในประเทศ จึงปรากฏขึ้นทั้งในด้านรายได้และรายจ่ายประชาชาติ ระดับทุนสำรองลดลง นอกจากนี้เมื่อการลงทุนของเอกชนภายในประเทศได้ชะลอลง รายได้ของรัฐจึงมีลักษณะตั้งตัวในระยะปลายของแผนฯ ฉบับที่ 2

ภาวะตั้งตัวทางเศรษฐกิจดังกล่าวมีผลกระทบกระเทือนต่อภาวะทางสังคมด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การที่ระดับรายได้ของประชาชนที่อยู่ในภาคเกษตรกรรม ได้รับความกระทบกระเทือนจากความผันแปรในภาวะเศรษฐกิจดังกล่าว นอกจากนั้น การที่อัตราการเพิ่มของประชากรอยู่ในระดับสูง ก็เป็นเหตุให้รัฐยังไม่สามารถให้บริการในด้านสังคมได้เต็มที่ และประชาชนไม่อยู่ในฐานะที่

จ ยกระดับความเป็นอยู่ของครอบครัวให้ดีขึ้นเท่าที่ควร

ตารางที่ 1
สรุปภาวะเศรษฐกิจของประเทศไทยในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2

	ระยะต้น แผนพัฒนาฯ 2510-2512	ระยะปานกลาง แผนพัฒนาฯ 2513-2514	ระยะของแผน พัฒนาฯ ฉบับที่ 2 2510-2514
1. การเปลี่ยนแปลงปัจจัยทางเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องกับต่างประเทศ			
1.1 ภาวะตลาดของสินค้าสำคัญ			
ข้าว ปริมาณ (เฉลี่ย : ล้านตัน) ปีละ	1.2	1.1	1.2
ราคาส่งออก (เฉลี่ย : บาท/ตัน)	1,194	2,095	2,754
มูลค่า (เฉลี่ย : ล้านบาท) ปีละ	3,791	2,252	3,175
ยาง ปริมาณ (เฉลี่ย : ล้านบาท) ปีละ	247	278	259
ราคาส่งออก (เฉลี่ย : บาท/ตัน)	8,138	7,500	7,896
มูลค่า (เฉลี่ย : ล้านบาท) ปีละ	2,018	2,099	2,050
1.2 รายจ่ายของสหรัฐฯ ในประเทศไทย			
ล้านบาท	13,657	7,412	21,069
เฉลี่ยต่อปี	4,552	3,706	4,214
1.3 การลงทุนจากต่างประเทศ			
ล้านบาท	3,445	1,997	5,452
เฉลี่ยต่อปี	1,152	999	1,090
2. ผลกระทบกระเทือนต่อภาวะเศรษฐกิจภายในประเทศ			
2.1 การขยายตัวของการผลิตประชาชาติ (ร้อยละ)	8.0	6.0	7.2
2.2 การขยายตัวของรายได้รายจ่ายประชาชาติ (ร้อยละ)	8.8	4.2	7.0
2.3 การเปลี่ยนแปลงรายได้ของรัฐบาล (ร้อยละ)	13.5	3.8	9.6
2.4 การเปลี่ยนแปลงรายได้ของรัฐบาล (ร้อยละ)	15.1	8.5	12.4
2.5 การเปลี่ยนแปลงการลงทุนภาคเอกชน (ร้อยละ)	16.0	2.0	10.4
2.6 การเปลี่ยนแปลงระดับทุนสำรองฯ (ล้านบาท)	+848	-3,972	-3,120

บทบาทของรัฐในระยะเวลาของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 แบ่งได้เป็นสองระยะ ดังนี้

ระยะต้นแผนฯ ฉบับที่ 2 (2510–2512) ซึ่งเป็นระยะที่ระบบเศรษฐกิจก้าวหน้าในอัตราสูง และระดับเงินทุนสำรองเพิ่มขึ้น ในระยะนี้ รัฐได้ดำเนินนโยบายหลักตามแผนพัฒนาฯ สองประการ คือ

ก. รักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจโดยดำเนินนโยบายการเงินที่สอดคล้องกับภาวะ-การณทางเศรษฐกิจ ในระยะนี้ ปริมาณเงินตราขยายตัวในอัตราที่เหมาะสม ทำให้ระดับราคาไม่เปลี่ยนแปลงไปมากนัก ทั้งๆ ที่รายได้จากต่างประเทศและระดับเงินทุนสำรองฯ เพิ่มขึ้นมากในระยะนี้

ข. ในระยะที่ระบบเศรษฐกิจขยายตัวโดยรวดเร็ว นั้น รัฐมีรายได้เพิ่มขึ้นในอัตราสูง ซึ่งรัฐได้ดำเนินนโยบายที่จะใช้รายได้ที่เพิ่มขึ้นนี้เพิ่มระดับการลงทุนของรัฐบาล เพื่อเร่งปูพื้นฐานทางเศรษฐกิจ โดยเฉพาะในด้านการคมนาคมขนส่ง พลังงานไฟฟ้า และสาธารณสุขการประเภทต่างๆ อันนับเป็นการสร้างพื้นฐานที่มั่นคงและเป็นประโยชน์ในการช่วยแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจในอนาคตให้ลุล่วงไปได้

ระยะปลายแผนฯ ฉบับที่ 2 (2513–2514) เมื่อเกิดการผันแปรในภาวะเศรษฐกิจและการเมืองในต่างประเทศ ซึ่งส่งผลกระทบต่อกระทบกระเทือนต่อภาวะเศรษฐกิจและสังคมภายในประเทศไทยดังกล่าว รัฐได้รับปรับปรุงและดำเนินมาตรการซึ่งจะมีผลภายในเวลาอันสั้น เพื่อแก้ไขสถานการณ์ให้ดีขึ้นหลายประการ คือ

ก. มาตรการเพื่อลดสินค้านำเข้าและการใช้จ่ายที่ไม่จำเป็น รัฐบาลได้ใช้มาตรการภาษีอากรเมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม 2513 ทำการปรับปรุงอัตราอากรขาเข้า และภาษีสรรพสามิต โดยมีจุดประสงค์ใหญ่ที่จะลดการนำสินค้านำเข้าประเภทที่ไม่จำเป็นแก่การครองชีพ

ข. มาตรการด้านส่งเสริมการส่งออก แยกตามสาระสำคัญได้ดังนี้

1. การขยายตลาดข้าว รัฐได้ยกเลิกฟรีเมีย่มข้าวไปแล้วเป็นส่วนใหญ่ เพื่อให้ชาวไทยสามารถขายแข่งในตลาดต่างประเทศได้ประการหนึ่ง และเพื่อให้ชาวนาได้รับผลตอบแทนสูงขึ้นอีกประการหนึ่ง นอกจากนี้ รัฐมีนโยบายที่จะขายข้าวแก่ต่างประเทศโดยให้สินเชื่อระยะยาว ซึ่งจะทำให้ตลาดข้าวของไทยขยายตัวมากขึ้น

2. การขยายตลาดข้าวโพด รัฐได้พยายามขยายตลาดออกไปรวมทั้งการทำสัญญาขายข้าวโพดเป็นรายปีกับญี่ปุ่นและไต้หวัน เพื่อให้ข้าวโพดมีตลาดประจำที่แน่นอน

3. การส่งเสริมการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรม รัฐได้ใช้มาตรการหลายประการ ส่งเสริมอุตสาหกรรมในประเทศให้สามารถส่งผลิตภัณฑ์ออกไปจำหน่ายต่างประเทศได้ โดยเฉพาะการเร่งรัดการคืนภาษีอากรบางประเภทที่แฝงอยู่ในต้นทุนการผลิตให้กับผู้ส่งออก ซึ่งจะช่วยลดต้นทุนและราคาขายของสินค้าอุตสาหกรรมไทยในตลาดต่างประเทศ

นอกจากการดำเนินมาตรการดังกล่าวให้บังเกิดผลในเวลาอันสั้น รัฐได้กำหนดนโยบายแผนวางแผนครอบครัว ซึ่งจะให้ผลภายในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 โดยสนับสนุนการวางแผนครอบครัว ซึ่งยังอยู่ในวงจำกัดให้ขยายตัวออกไปโดยรวดเร็ว และกระจายออกไปถึงประชาชนส่วนใหญ่โดยเฉพาะผู้มีรายได้น้อย ทั้งนี้ เพื่อช่วยให้ในแต่ละครอบครัวมีความสามารถหารายได้โดยเหมาะสมยิ่งขึ้นกับจำนวนคนในครอบครัว

ผลการดำเนินงานของรัฐ การปรับปรุงและวางแนวนโยบายและมาตรการของรัฐ ดังกล่าว ประกอบกับการที่ธุรกิจเอกชนสามารถปรับตัวให้เหมาะสมกับเหตุการณ์ ภายในเวลาอันสั้นนั้น ทำให้ภาวะเศรษฐกิจในตอนปลายของแผนฯ ฉบับที่ 2 กระเตื้องขึ้น การดำเนินมาตรการในด้านกรขยายตลาดข้าวมีผลทำให้ปริมาณการส่งออกเพิ่มขึ้น แต่เนื่องจากราคาข้าวได้ตกต่ำลงมาก รายได้ในการขายข้าวยังอยู่ในระดับต่ำกว่าแต่ก่อนซึ่งเป็นปัญหาสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจโดยรวม แต่โดยที่มูลค่าสินค้าออกบางประเภท โดยเฉพาะข้าวโพด ปลอดภัยขึ้น และผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมส่งออกได้เพิ่มขึ้นมาก จึงเป็นการทดแทนการสูญเสียที่เกิดจากราคาข้าวและยางตกต่ำได้มาก ดังนั้น มูลค่าสินค้าออกในระยะครึ่งปีแรกของปี 2514 จึงเพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ 10 เทียบกับระยะเดียวกันของปีก่อนซึ่งลดลงร้อยละ 0.1 ในขณะที่เดียวกันมูลค่าของสินค้าขาเข้า ในระยะครึ่งปีแรกของปี 2514 แทนที่จะสูงขึ้นประมาณร้อยละ 5 ตามแนวโน้มเดิมกลับลดลงจากปีก่อนประมาณร้อยละ 6 ด้วยเหตุผลดังกล่าวดุลการชำระเงินในรอบครึ่งปีแรกของปี 2514 จึงมียอดเกินดุลประมาณ 320 ล้านบาท (ไม่รวมสิทธิถอนเงินกองทุนการเงินประมาณ 280 ล้านบาท) เทียบกับยอดขาดดุลประมาณ 660 ล้านบาท ในระยะเดียวกันของปีก่อน

แนวทางพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมส่วนรวมตามแผนพัฒนาฯ

ฉบับที่ 3

แนวทางการพัฒนาส่วนรวม

การดำเนินการตามวัตถุประสงค์ที่สำคัญ คือ การเพิ่มอัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจในขณะที่มีปัญหาเศรษฐกิจดังตัวนั้น ไม่อาจทำได้โดยการเพิ่มระดับรายจ่ายของประเทศแต่อย่างใด ทั้งนี้เพราะการดำเนินการดังกล่าวจะมีผลสำคัญทำให้สินค้าขาเข้ากลับขยายตัวเพิ่มมูลค่าในอัตราสูงขึ้น ซึ่งเป็นอันตรายต่อภาวะดุลการชำระเงินของประเทศ แต่ในขณะที่เดียวกันการตัดทอนรายจ่ายของประเทศมากเกินไป อาจจะมีผลทำให้บีบบังคับอำนาจซื้อของประชาชนซึ่งตั้งตัวอยู่แล้วนั้นลงไปอีก

การพัฒนาประเทศอาจหยุดชะงัก อัตราการทำงานตลอดจนปัญหาสังคมจะเพิ่มขึ้น ดังนั้น แนวทางพัฒนาส่วนรวม จึงมุ่งที่จะให้รายจ่ายของประเทศอยู่ในระดับเหมาะสม และรักษาระดับทุนสำรองให้อยู่ในเกณฑ์ที่ไม่เกินไป โดยในขณะเดียวกันให้มีความคล่องตัวในด้านเงินตราต่างประเทศพอที่จะดำเนินการ เพื่อปรับโครงสร้างทางเศรษฐกิจและปริมาณการมีงานทำให้อยู่ในภาวะที่เหมาะสม เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ดังกล่าว รัฐจะดำเนินการร่วมมือกับส่วนเอกชนโดยใกล้ชิด

แนวทางการพัฒนาส่วนรวมแยกเป็นหัวข้อสำคัญได้ดังต่อไปนี้

1. ปรับปรุงโครงสร้างเศรษฐกิจ เพื่อยกระดับการผลิตและรายได้ประชาชาติให้สูงขึ้น
2. รักษาเสถียรภาพเศรษฐกิจของประเทศ โดยรักษาทุนสำรองให้อยู่ในระดับมั่นคง และแก้ปัญหาต่วนในด้านเศรษฐกิจตั้งตัว
3. ส่งเสริมความเจริญในภูมิภาค และลดความแตกต่างของรายได้
4. ส่งเสริมความเป็นธรรมของสังคม
5. พัฒนากำลังคนและเพิ่มการมีงานทำ
6. ส่งเสริมบทบาทของเอกชนในการพัฒนา

1. การปรับปรุงโครงสร้างเศรษฐกิจเพื่อยกระดับการผลิตและรายได้ของประชาชนให้ สูงขึ้น

1. เป้าหมาย เป้าหมายสำคัญ ได้แก่

ก. เพิ่มผลผลิตประชาชาติในอัตราเฉลี่ยร้อยละ 7.0 ต่อปี อัตราการเพิ่มเฉลี่ยของรายได้ประชาชาตินี้แม้ว่าจะมีระดับต่ำกว่าในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 1 และฉบับที่ 2 ซึ่งมีอัตราเพิ่มเฉลี่ยร้อยละ 8.1 และร้อยละ 7.2 ตามลำดับ แต่โดยที่แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 มีเป้าหมายที่จะลดอัตราการเพิ่มของประชากรให้เหลือประมาณร้อยละ 2.5 ในปี 2519 ดังนั้น ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 รายได้ต่อบุคคลจะเพิ่มขึ้นในอัตราร้อยละ 4.4 ในปี 2519 สูงกว่าอัตราเฉลี่ยในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 เท่ากับร้อยละ 4.0

ข. เป้าหมายการผลิตของแต่ละสาขา มีดังนี้

การเกษตร ประมาณว่าจะเพิ่มในอัตราเฉลี่ยร้อยละ 5.1 ต่อปี เทียบกับร้อยละ 4.1 ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ทั้งนี้ โดยอาศัยโครงการเร่งรัดการผลิตและการจำหน่ายผลิตผลการเกษตรซึ่งมีความสำคัญเป็นอันดับแรก

อุตสาหกรรมและเหมืองแร่ เพิ่มในอัตราร้อยละ 8 และร้อยละ 6 ตามลำดับ ต่ำกว่าในแผนฯ ฉบับที่ 2 บ้าง ทั้งนี้ เพราะในระยะต้นของแผนฯ ฉบับที่ 3 ฐานะทางเศรษฐกิจยังคงรัดตัวอยู่ แต่อัตราการขยายจะเพิ่มมากขึ้นในระยะหลังของแผนฯ

การค้า เพิ่มในอัตราร้อยละ 7 ต่ำกว่าแผนฉบับที่ 2 เล็กน้อย ทั้งนี้ เพราะฐานะเศรษฐกิจรัดตัวในระยะต้นของแผนนี้

บริการ คาดว่าจะเพิ่มในอัตราร้อยละ 7 เทียบกับในแผนฉบับที่ 2 ที่เฉลี่ยร้อยละ 8.8

สาขาอื่น ๆ ประมาณว่าสาขาการก่อสร้าง การคมนาคมขนส่ง และสาธารณูปการ อัตราเพิ่มจะลดลง เพราะโครงการก่อสร้างขนาดใหญ่ของรัฐและเอกชน รวมทั้งการก่อสร้างโดยสหรัฐฯ ลดลง หรือขนาดใหญ่บางประเภทสัมฤทธิ์ผล ผลงานที่จะทำได้จริงก็อาจสูงกว่านี้ ส่วนสาขาที่คาดว่าจะดีกว่าในแผนฯ ฉบับที่ 2 เล็กน้อย ได้แก่ สาขาการธนาคาร ประกันภัย และอสังหาริมทรัพย์ เพราะบทบาทของเอกชนจะได้รับการสนับสนุนเข้มแข็งขึ้นในเรื่องนี้

2. แนวทางการพัฒนา แยกได้เป็น 3 ทาง คือ

- ก. ปรับปรุงโครงสร้างระบบการผลิตให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาด
 - ข. ปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิตสินค้าประเภทที่ทำการผลิตอยู่แล้ว เร่งรัดเพิ่มผลิตสินค้า ประเภทที่มีตลาดและราคาดี และลดต้นทุนการผลิตเพื่อให้สามารถแข่งขันกับต่างประเทศได้ดีขึ้น
 - ค. ปรับปรุงระบบตลาดภายในประเทศ เพื่อให้ผู้ผลิตสามารถขายสินค้าได้ในราคาที่แน่นอนยิ่งขึ้น อันเป็นหลักประกันอันหนึ่งในการยกระดับรายได้ของประชาชนทั่วไป
- การดำเนินการข้างต้นนี้ จะทำให้โครงสร้างของระบบเศรษฐกิจมั่นคงและมีเสถียรภาพยิ่งขึ้น

ตารางที่ 2

เป้าหมายมูลค่ามวลรวมผลิตภัณฑ์ในประเทศ
(ติดตามราคาปี 2505)

(พันล้านบาท)

สาขา	25141/ การผลิตจริง (ประมาณ)		เป้าหมายปี 2519		อัตราเพิ่มโดยเฉลี่ยต่อปี	
	ผลิตภัณฑ์ ในประเทศ	ร้อยละ	ผลิตภัณฑ์ ในประเทศ	ร้อยละ	ระยะของ แผนพัฒนา ฉบับที่ 2 2510-2514	ระยะของ แผนพัฒนา ฉบับที่ 2 2510-2514
1. การเกษตร	37.3	29.5	47.8	26.8	4.1	5.1
1.1 กสิกรรม	26.0	20.5	32.5	18.2	2.7	4.6
1.2 ปศุสัตว์	3.9	3.1	4.7	2.6	2.4	3.6
1.3 ประมง	4.3	3.4	6.9	3.9	17.3	10.0
1.4 ป่าไม้	3.1	2.5	3.7	2.1	6.5	3.4
2. การทำเหมืองแร่และการ ย่อยหิน	2.1	1.7	2.8	1.6	8.3	6.0
3. อุตสาหกรรม	21.4	16.9	31.4	17.6	9.2	8.0
3.1 อุตสาหกรรมขั้นต้น	6.6	5.2	8.3	4.6	5.1	4.8
3.2 อุตสาหกรรมใหม่	14.4	11.7	23.1	13.0	11.4	9.2
4. การก่อสร้าง	8.4	6.6	11.7	6.6	8.5	6.5
5. การไฟฟ้าและการประปา	1.9	1.5	3.9	2.2	19.0	15.0
6. การคมนาคมและขนส่ง	8.6	6.8	11.5	6.5	7.5	6.0
7. การค้า	20.5	16.2	29.3	16.4	7.7	7.0
8. การธนาคาร ประกันภัย และ อสังหาริมทรัพย์	5.1	4.1	11.0	6.2	14.4	15.0
9. ที่อยู่อาศัย	2.4	1.9	2.7	1.5	4.1	2.5
10. การบริหารราชการและการ ป้องกันประเทศ	5.7	4.5	7.6	4.3	10.0	6.0
11. บริการ	13.0	10.3	18.5	10.3	8.8	7.0
มวลรวมผลิตภัณฑ์ในประเทศ	12.4	100.0	178.2	100.0	7.2	7.0

หมายเหตุ 1/ เป็นตัวเลขโดยประมาณ

2. การรักษาเสถียรภาพเศรษฐกิจของประเทศ

การรักษาเสถียรภาพทางการเงินเป็นนโยบายหลักที่คำจูนการพัฒนาระดับรายได้ของประชาชน ซึ่งต้องดำเนินการควบคู่กันไป แนวดำเนินการมุ่งไปสองด้าน คือ พยายามแก้ไขปัญหาที่กำลังประสบในทางเศรษฐกิจ อันเป็นสภาวะที่เรียกว่าเศรษฐกิจตึงตัวด้านหนึ่ง และพยายามรักษาระดับทุนสำรองเงินตราให้เหมาะสมอีกด้านหนึ่ง

การแก้ปัญหาเศรษฐกิจตึงตัว จะได้พุ่งไปที่จุดสำคัญ 3 จุด ดังได้กล่าวแล้ว ราคาสินค้าออกบางประเภท รายจ่ายทางทหารของสหรัฐฯ ที่ลดลงไป และการลงทุนจากต่างประเทศที่ชะงักงันในระยะปลายของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 โดยมีมาตรการสรุปได้ดังนี้ คือ

1. **การเร่งรัดส่งเสริมสินค้าออก** รัฐจะดำเนินการตามโครงการเร่งรัดการผลิตและการจำหน่ายของสินค้าเกษตรและอุตสาหกรรม นอกจากนั้นจะมีมาตรการลดต้นทุนการส่งออก โดยปลดเปลื้องภาระภาษีอากรที่มีอยู่ในต้นทุนสินค้าส่งออก และมาตรการเพื่อรักษาคุณภาพและมาตรฐานของสินค้าส่งออก

2. **การทดแทนรายได้ภายในประเทศที่เสียไป** เนื่องจากการลดรายจ่ายทางทหารของสหรัฐฯ โดยที่รายจ่ายทางทหารของสหรัฐฯ ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 จะลดจำนวนลงไปมาก ดังนั้น เพื่อเป็นการทดแทนรายได้ภายในประเทศที่เสียไปเนื่องจากเหตุนี้ รัฐจะดำเนินมาตรการ ดังนี้

ก. **การก่อสร้าง** รัฐจะส่งเสริมให้การก่อสร้างขยายตัวในด้านก่อสร้างสำหรับสาธารณประโยชน์ที่จำเป็นต่อการครองชีพของประชาชน เร่งดำเนินการก่อสร้างตามโครงการสาธารณูปการของรัฐ นอกจากนั้นจะเร่งรัดโครงการก่อสร้างอาคารที่อยู่อาศัยซึ่งขาดแคลนอยู่มาก

ข. **การบริการ** รัฐจะจัดหาทางเพิ่มรายได้จากบริการต่างๆ อาทิเช่น ส่งเสริมบริการด้านการท่องเที่ยวให้ก้าวหน้า ทั้งนี้ จะได้จัดทำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวโดยร่วมมือกับเอกชน โดยจะเน้นหนักในด้านความสะดวก ความปลอดภัย และการสร้างสิ่งจูงใจให้แก่นักท่องเที่ยวเป็นสำคัญ

3. **การลงทุนจากต่างประเทศ** ปรับปรุงนโยบายส่งเสริมการลงทุนให้สอดคล้องกับสถานการณ์ โดยเน้นหนักอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ และอุตสาหกรรมที่มีบทบาทสนับสนุนดุลการชำระเงินและใช้วัตถุดิบและแรงงานภายในประเทศ

การที่รัฐจะเร่งรัดการดำเนินงานให้เกิดผลในระยะสั้นพร้อมกันทุกด้านเช่นนี้ จะช่วยให้ธุรกิจเอกชนมีความมั่นใจอันเป็นแรงสนับสนุนให้รัฐสามารถจะแก้ปัญหาเศรษฐกิจเฉพาะหน้าได้โดยเร็ว

การรักษาทุนสำรองให้อยู่ในระดับที่มั่นคงเพียงพอ

1) เป้าหมาย

เป้าหมายที่สำคัญ ได้แก่ การรักษาเงินทุนสำรองในระยะของแผนพัฒนาฉบับที่ 3 ไว้ให้อยู่ในระดับที่มั่นคงเพียงพอ โดยมีเป้าหมายให้สินค้าส่งออกและสินค้านำเข้ามีมูลค่าเพิ่มเฉลี่ยประมาณร้อยละ 7.0 และร้อยละ 2.8 ตามลำดับ เทียบกับร้อยละ 3.2 และร้อยละ 7.9 ในระยะแผนฉบับที่ 2

2) แนวทางการพัฒนา

โดยเหตุที่ระบบเศรษฐกิจในระยะปลายของแผนพัฒนา ฉบับที่ 2 ประสบปัญหาการเปลี่ยนแปลงทั้งภายในและภายนอกประเทศ ในโครงสร้างของความต้องการสินค้าและบริการที่ผลิตขึ้น ดังนั้น วิธีดำเนินการในระยะของแผนพัฒนา ฉบับที่ 3 จำต้องรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจพร้อมกันไปกับการปรับปรุงโครงสร้างทางเศรษฐกิจเพื่อยกระดับการผลิตของประเทศตามแนวทางที่ได้กล่าวข้างต้น แต่ในการปรับปรุงโครงสร้างเศรษฐกิจนี้จะต้องมีการลงทุนเพิ่มขึ้นซึ่งอาจทำให้เงินทุนสำรองเงินตราระหว่างประเทศลดลงบ้างในระยะของแผนพัฒนา ฉบับที่ 3 อย่างไรก็ตาม รัฐบาลจะสามารถรักษาทุนสำรองไว้ให้อยู่ในระดับที่มั่นคงเพียงพอ ทั้งนี้ โดยมีแนวทางที่จะไม่ปล่อยเงินเข้าไปในระบบเศรษฐกิจมากเกินไป แต่ในทางกลับ การตัดทอนรายจ่ายของประเทศมากเกินไปสมควรจะเป็นผลให้อำนาจซื้อของประชาชนไม่เพิ่มขึ้นเท่าที่ควร หรือกลับบีบอำนาจซื้อซึ่งขณะนี้ตั้งตัวอยู่ให้ลดลงอีก การพัฒนาประเทศจะชะงักงันและการว่างงานจะมีขึ้นพร้อมด้วยปัญหาสังคม ดังนั้นการรักษาระดับทุนสำรองให้อยู่ในเกณฑ์ที่เหมาะสมกับเป้าหมายการเพิ่มผลผลิตรายได้ประชาชาติตลอดจนการมีงานทำ จึงเป็นวัตถุประสงค์ที่สำคัญของแผนพัฒนา ฉบับที่ 3 เพื่อการนี้ จะต้องดำเนินมาตรการต่างๆ ที่จำเป็นโดยเร่งด่วน

1. การส่งเสริมสินค้าออก

ก. ในด้านการผลิต ในระยะแรกจะส่งเสริมสินค้าที่ประเทศไทยทำการผลิตได้ดีให้ส่งออกจำหน่ายต่างประเทศได้เพิ่มขึ้น โดยใช้มาตรการปลดปล่อยภาวะภาษีอากร เพื่อลดต้นทุนในการผลิตซึ่งทำให้สินค้าของไทยสามารถแข่งขันกับต่างประเทศได้มากขึ้น ประการหนึ่งเพิ่มประเภทผลผลิตให้มากขึ้น อีกประการหนึ่ง และส่วนในด้านตลาด ก็จะเน้นหนักที่จะสร้างความเข้มแข็งและประสิทธิภาพในการแสวงหาตลาดต่างประเทศ

ข. สนับสนุนภาคเอกชนให้ลงทุนในวิสาหกิจพื้นฐานซึ่งช่วยลดต้นทุนการขนส่งสินค้าออก เช่น โซโล อู่ปรกณในการจัดเก็บขนถ่ายสินค้า และทำเทียบเรือสำหรับสินค้าออกบางประเภท เช่น ข้าวโพด ข้าวฟ่าง และแร่ เป็นต้น ในส่วนของรัฐนั้นจะปรับปรุงกิจการท่าเรือและ

ขนส่งถ่ายสินค้าลงเรือ รวมทั้งพิจารณาการก่อสร้างท่าเรือพาณิชย์แห่งที่ 2 และลดค่าขนส่งสำหรับสินค้าออก นอกจากนี้จะได้มีการจัดตั้งเขตอุตสาหกรรมและเขตส่งออกปลอดภาษีขึ้น

ค. ขยายขอบเขตของการศึกษาวิจัยทางการตลาด ตลอดจนวางมาตรการเพื่อขจัดปัญหาเกี่ยวกับระเบียบ ข้อบังคับ และกฎหมายที่ยังเป็นอุปสรรคในการส่งสินค้าออก

2. การปรับปรุงโครงสร้างสินค้าขาเข้า

ก. **ผลิตทดแทนสินค้านำเข้าประเภทวัตถุดิบ** การผลิตเพื่อทดแทนสินค้านำเข้านี้เป็นมาตรการที่สำคัญยิ่ง เพราะให้ผลทั้งในด้านลดมูลค่าสินค้าขาเข้าและในด้านเพิ่มรายได้และการจ้างแรงงานพร้อมๆ กันไป จึงมีประโยชน์กว่ามาตรการอื่นๆ บางประเภทที่ลดมูลค่าสินค้าขาเข้าแต่ฝ่ายเดียว และมีผลเพียงช่วยแก้ปัญหาดุลการชำระเงินในระยะสั้น อย่างไรก็ตาม โดยที่มาตรการในด้านนี้จะต้องอาศัยเวลาจึงจะเกิดผล

ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 นี้ จะได้เร่งรัดสนับสนุนการผลิตเพื่อทดแทนสินค้านำเข้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งการผลิตฝ้าย ยาสูบ เยื่อกระดาษ เหล็กจากสินแร่ในประเทศและผลิตภัณฑ์นม นอกจากนี้ในระหว่างโครงการสนับสนุนการผลิตสินค้านำเข้าเหล่านี้ยังไม่เกิดผลเต็มที่นั้น อาจนำสินค้าประเภทฝ้ายและยาสูบเข้ามาได้ โดยใช้เงินกู้ประเภทช่วยเหลือจากต่างประเทศ ซึ่งมีระยะผ่อนชำระยาวนาน และดอกเบี้ยต่ำ และเป็นการบรรเทาปัญหาดุลการชำระเงินในระยะ 2-3 ปีข้างหน้า

ข. **การลดสินค้านำเข้าประเภททุน** ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 จะดำเนินมาตรการเพื่อลดการนำเข้าสินค้าทุน โดยสนับสนุนให้ใช้เครื่องจักรที่มีอยู่แล้วเพิ่มการผลิตให้เต็มที่เสียก่อน ในขณะเดียวกัน รัฐจะปรับปรุงนโยบายการลงทุน โดยส่งเสริมเฉพาะการผลิตประเภทที่เป็นประโยชน์แก่ระบบเศรษฐกิจของประเทศอย่างแท้จริง และจะส่งเสริมให้มีการปรับปรุงกรรมวิธีการผลิตให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยใช้เครื่องจักรที่มีอยู่แล้วและใช้แรงงานมากขึ้น นอกจากนี้รัฐจะได้กำหนดนโยบายให้แน่นอนเกี่ยวกับสินค้านำเข้าสำหรับอุตสาหกรรมสำคัญ ซึ่งต้องการสนับสนุนให้เกิดขึ้นในประเทศ เช่น ในกรณีของอุตสาหกรรมประกอบรถยนต์และส่วนประกอบ

ค. **การลดสินค้านำเข้าเพื่อการบริโภค** รัฐจะสนับสนุนใช้สินค้าประเภทที่สามารถผลิตภายในประเทศได้ ในราคาและคุณภาพพอสมควร โดยอาศัยมาตรการในด้านการจัดซื้อของใช้ในราชการและในด้านพิทักษ์อัตราภาษีศุลกากรที่เหมาะสม ในกรณีจำเป็นหลีกเลี่ยงไม่ได้เท่านั้น จึงจะใช้มาตรการควบคุมการนำเข้าสำหรับสินค้าประเภทที่สามารถผลิตได้เพียงพอแก่ความต้องการ ซึ่งมีคุณภาพและราคาพอสมควร หรือสินค้านำเข้าประเภทที่ไม่จำเป็นแก่การพัฒนาเศรษฐกิจ นอกจากมาตรการข้างต้นแล้ว การปรับปรุงโครงสร้างภาษีอากรให้เป็นธรรมยิ่งขึ้น เพื่อ

ลดอำนาจซื้อของกลุ่มชนที่มีฐานะมั่งคั่งก็จะช่วยลดการนำเข้าสินค้าประเภทที่ไม่จำเป็นสำหรับประชาชนส่วนใหญ่ด้วย

3. มาตรการด้านบริการ แบ่งออกได้เป็นสองส่วน คือ

ก. ส่วนที่เกี่ยวกับรายรับ จะส่งเสริมในการวางรากฐานให้แก่การเดินทางอากาศ และการเดินเรือที่มั่นคงเป็นขั้นๆ ไป โดยเฉพาะการวางแผนอันเหมาะสมและการบริหารที่มีประสิทธิภาพเสียก่อน และส่งเสริมการประกันภัยและการให้บริการท่องเที่ยวจากต่างประเทศ โดยอาศัยความร่วมมือจากเอกชนให้มากขึ้น

ข. ส่วนที่เกี่ยวกับรายจ่ายเพื่อซื้อบริการจากต่างประเทศ เพื่อจำกัดปริมาณการใช้เงินตราต่างประเทศ ก็จะได้ใช้มาตรการภาษีอากรแก่ผู้ไปท่องเที่ยวต่างประเทศ ด้วย

เสถียรภาพการเงินการคลัง

โดยที่ระบบเศรษฐกิจจะเจริญก้าวหน้าในอัตราสูงติดต่อกันได้นั้น จำเป็นจะต้องมีเสถียรภาพในด้านของระดับราคาและมีสมดุลระหว่างระบบการผลิตกับความต้องการทางตลาด โดยมีหลักการสำคัญ 2 ประการ คือ

ก. รักษาอัตราการขยายตัวของรายจ่ายในประเทศให้สอดคล้องกับการขยายตัวทางด้านการผลิตส่วนรวม ทั้งนี้ เพื่อป้องกันการผลิตล้นตลาดประการหนึ่ง และเพื่อป้องกันไม่ให้ราคาสินค้าที่จำเป็นต่อการครองชีพของประชาชนเพิ่มสูงเกินขอบเขตอีกประการหนึ่ง

ข. รักษาอัตราการขยายตัวของปริมาณเงินตราให้มีผลส่งเสริมการขยายตัวของการผลิต และในขณะเดียวกันก็ไม่เป็นสาเหตุให้ค่าครองชีพเพิ่มสูงเกินขอบเขตอันควร

เป้าหมายและมาตรการ การเงินและการคลังจะได้ดำเนินการ ดังนี้

1. รายจ่ายเพื่อการพัฒนาประเทศ เพื่อให้สอดคล้องกับเป้าหมายข้างต้น รายจ่ายเพื่อการพัฒนาประเทศจะมีจำนวนรวมทั้งสิ้นประมาณ 100,275 ล้านบาท แยกเป็นรายจ่ายจากงบประมาณแผ่นดิน จำนวน 69,500 ล้านบาท จากเงินรายได้รัฐวิสาหกิจและท้องถิ่น จำนวน 13,845 ล้านบาท เงินกู้และช่วยเหลือจากต่างประเทศ จำนวน 16,930 ล้านบาท การกำหนดรายจ่ายเพื่อการพัฒนาจำนวน 100,275 ล้านบาท นอกจากจะรักษาระดับรายจ่ายภายในประเทศให้อยู่ภายในขอบเขตที่เหมาะสมแล้ว ยังสอดคล้องกับความสามารถในการเพิ่มรายรับของรัฐด้วย

ตารางที่ 3
รายจ่ายพัฒนาเศรษฐกิจ

แยกตามแหล่งที่มา

	(ล้านบาท)
รายจ่ายเพื่อพัฒนา	100,275
1. งบประมาณแผ่นดิน	69,500
ก. รายได้ภาษีอากรและอื่น 1/	27,265
ข. เงินกู้จากสถาบันการเงินรัฐบาลและเอกชน ภายในประเทศ	34,235
ค. เงินคงคลัง	8,000
2. รายได้รัฐวิสาหกิจและองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น	13,845
3. เงินกู้ต่างประเทศ	11,930
4. เงินช่วยเหลือจากต่างประเทศ	5,000

หมายเหตุ : รายได้จากภาษีอากรและอื่น ๆ ทั้งสิ้น 127,400 ล้านบาท หักด้วย
งบบริหาร จำนวน 100,135 ล้านบาท คงเหลือเป็นรายได้เพื่อการพัฒนา
เศรษฐกิจ จำนวน 27,267 ล้านบาท

2. การจัดการรายได้เพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจ ในด้านการจัดการรายได้นี้ มาตรการ
ที่สำคัญ ได้แก่ การรักษาระดับการกักเงินภายในประเทศไว้ภายในขอบเขตที่จะทำให้ปริมาณเงิน
ขยายตัวไม่เกินร้อยละ 10 ต่อปี แหล่งรายได้ที่สำคัญ อาจแยกได้ดังนี้

ก. รายได้จากภาษีอากรและอื่น ๆ ในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 รัฐจะ
ปรับปรุงวิธีเก็บและโครงสร้างของระบบภาษีอากร โดยมีแนวทางที่จะ (1) หารายได้เพิ่มเติมเพื่อ
ชดเชยรายได้ที่ต้องเสียไปจากการลดภาษีสินค้าขาออก และจากการเปลี่ยนโครงสร้างสินค้าขาเข้า
ซึ่งทำให้รายได้ศุลกากรลดต่ำลง กับ (2) เพิ่มรายได้ของรัฐ

ในการปรับปรุงโครงสร้างระบบภาษีอากรดังกล่าว รัฐจะยึดถือแนวทางที่จะ
ก่อให้เกิดความเป็นธรรมในสังคม โดยเฉพาะในด้านการจำกัดปริมาณการซื้อสินค้าและบริการจาก
ต่างประเทศ ซึ่งมีความสำคัญน้อยสำหรับประชาชนทั่วไป อันเป็นมาตรการช่วยแก้ปัญหาดุลการ-
ชาาระเงินพร้อมไปด้วย นอกจากนี้รัฐจะระดมกำลังทรัพยากรภายในส่วนของรัฐ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
จากรัฐวิสาหกิจต่าง ๆ เพื่อมาใช้ในกิจกรรมที่ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ระบบเศรษฐกิจส่วนรวม เมื่อ
พิจารณามาตรการต่าง ๆ ข้างต้นแล้ว งบประมาณรายได้ทั้งสิ้นในระยะ 5 ปีของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่
3 จะมีจำนวนประมาณ 127,400 ล้านบาท

ข. การกักเงินภายในประเทศ การกักเงินของรัฐจะกำหนดให้อยู่ในขอบเขต
จำกัด เพื่อให้การระดมเงินอยู่ในระดับสอดคล้องกับกำลังของประเทศประการหนึ่ง และเพื่อรักษา

ระดับราคาสินค้าจำเป็นแก่ครองชีพให้อยู่ในขอบเขตอันสมควรอีกประการหนึ่ง รัฐจะดำเนินมาตรการกระจายหลักทรัพย์รัฐบาลในตลาดสถาบันการเงินต่าง ๆ เพิ่มขึ้น และจะพิจารณาการกู้เงินจากธนาคารแห่งประเทศไทยในขอบเขตที่เหมาะสม ตามหลักการดังกล่าวข้างต้น การกู้ยืมเงินภายในประเทศในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ได้กำหนดไว้ 34,235 ล้านบาท

ค. เงินรายได้รัฐวิสาหกิจและองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น รัฐจะสนับสนุนให้ใช้รายได้ของรัฐวิสาหกิจเฉพาะในโครงการลงทุนที่สอดคล้องกับนโยบายตามแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 เป็นโครงการลงทุนได้ผลคุ้มค่า และมีผลประโยชน์ต่อระบบเศรษฐกิจส่วนรวม โครงการใดที่เหมาะสมที่จะกู้เงินจากต่างประเทศ ก็จะพิจารณาสนับสนุนให้ใช้การกู้เงินจากต่างประเทศ เพื่อให้ฐานะการเงินของรัฐวิสาหกิจมั่นคงและมีส่วนสนับสนุนกำลังงบประมาณแผ่นดินมากขึ้น ในด้านองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นนั้นจะพิจารณาสนับสนุนให้สามารถขยายขอบเขตการจัดหารายได้เพิ่มขึ้น ทั้งนี้ เพื่อลดภาระของงบประมาณแผ่นดินลง

ง. เงินกู้จากต่างประเทศ เป็นสิ่งจำเป็นที่จะช่วยให้เกิดความเจริญทางเศรษฐกิจในอัตราอันเหมาะสม ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ได้กำหนดว่าจะต้องใช้เงินกู้ต่างประเทศประมาณ 11,930 ล้านบาท แบ่งเป็นเงินกู้ของรัฐบาลโดยตรงจำนวน 4,770 ล้านบาท และเงินกู้ของรัฐวิสาหกิจจำนวน 7,160 ล้านบาท โดยรัฐบาลจะเน้นความสำคัญในการจัดทำโครงการ และการศึกษาความเหมาะสมก่อนลงทุน เพื่อมิให้เกิดการล่าช้าในการกู้เงินตามโครงการที่มีอันดับความสำคัญสูง จุดประสงค์ใหญ่เพื่อใช้เงินกู้ต่างประเทศให้เกิดผลประโยชน์เต็มที่ และเพื่อให้สอดคล้องกับระดับความต้องการในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ รัฐจะพยายามเจรจาให้

ใ ห้ ใ ต้

เงื่อนไขเงินกู้ที่ดีที่สุด

จ. เงินช่วยเหลือจากต่างประเทศ ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ความช่วยเหลือจากต่างประเทศจะได้ใช้ให้สอดคล้องตามอันดับความสำคัญของโครงการพัฒนาที่ระบุไว้ในแผนฯ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเกษตรและการศึกษา รวมทั้งความช่วยเหลือประเภทให้เปล่าด้วย ในเบื้องต้นนี้ประมาณว่า งบช่วยเหลือจากต่างประเทศทั้งหมดจะเป็นจำนวน 5,000 ล้านบาท ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3

การจัดสรรรายจ่ายของรัฐ ในขณะที่สถานการณ์รายรับของรัฐอยู่ในภาวะตึงตัวกว่าในระยะก่อนนั้น รัฐมีความจำเป็นต้องใช้จ่ายเงินมากขึ้นด้วย เพื่อแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ เพื่อพัฒนาด้านสังคม และเพื่อป้องกันประเทศพร้อมกันไป ดังนั้น การจัดสรรรายจ่ายจึงจะต้องมีประสิทธิภาพสูงสุด โดยกำหนดลำดับความสำคัญในการจัดสรรรายจ่ายไว้ให้สอดคล้องกับการปรับปรุงโครงสร้างทางเศรษฐกิจ ดังนี้

- ก. การเร่งรัดการผลิต การส่งสินค้าและบริการเพื่อจำหน่ายไปต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งโครงการเร่งรัดการผลิตเพื่อส่งออก
- ข. การพัฒนาการศึกษา กำลังคน และวิทยาการ
- ค. การปรับปรุงสิ่งก่อสร้างที่มีอยู่แล้วให้เกิดประโยชน์อย่างเต็มที่ รวมทั้งสร้างสิ่งก่อสร้างที่ยังค้างอยู่ให้เสร็จลงโดยเร็ว
- ง. การพัฒนาส่วนภูมิภาค และแก้ไขปัญหาในเขตตัวเมือง โดยพัฒนาเขตนครหลวงและย่านชุมชนต่างๆ
- จ. การลงทุนเพื่อสนับสนุนการเตรียมความพร้อมแห่งชาติ

ตารางที่ 4

งบประมาณเศรษฐกิจและสังคมในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3

หน่วย : ล้านบาท

	งบประมาณแผ่นดิน	เงินกู้จากต่างประเทศ	เงินช่วยเหลือจากต่างประเทศ	เงินรายได้รัฐวิสาหกิจและท้องถิ่น	รวม
การเกษตรและชลประทาน	11,620.0	1,165.0	85.0	60.0	13,695.0
การอุตสาหกรรมและเหมืองแร่	510.0	-	200.0	770.0	1,470.0
การพาณิชย์และบริการ	170.0	-	-	700.00	870.0
การคมนาคมและขนส่ง	10,900.0 ^{1/}	4,945.0	450.0	3,180.0 ^{2/}	19,475.0
การพลังงาน	1,970.0	2,655.0	150.0	3,100.0	7,875.0
รวมสาขาพัฒนาเศรษฐกิจ	25,170.0	8,765.0	1,650.0	7,810.0	43,395.0
การพัฒนากิจการสังคม	2,350.0	-	350.0	-	2,700.0
การพัฒนาเมืองและท้องถิ่น	5,280.0	2,505.0	1,100.00	6,035.0 ^{3/}	14,930.0
การสาธารณสุข	5,500.0	-	840.0	-	6,340.0
การศึกษา	31,200.0	660.0	1,050.0	-	32,910.0
รวมสาขาพัฒนาสังคม	44,330.0	3,165.0	3,350.0	6,035.0	56,880.0
รวมทั้งสิ้น	69,500.0	11,930.0	5,000.0	13,845.0	100,275.0

3. การส่งเสริมความเจริญในภูมิภาคและการลดความแตกต่างของรายได้

1) เป้าหมาย

- ก. พยายามลดความเหลื่อมล้ำในระดับรายได้และความแตกต่างในระดับความเป็นอยู่ของประชากรในชนบท โดยอาศัยมาตรการและโครงการพัฒนาส่วนภูมิภาคต่างๆ

ข. ดำเนินโครงการอันเป็นการสร้างพื้นฐานที่เป็นประโยชน์ต่อการแก้ไขให้ลดความเหลื่อมล้ำดังกล่าวลงเป็นลำดับ

2) แนวทางการพัฒนา การส่งเสริมความเจริญในภูมิภาค เป็นนโยบายประการสำคัญข้อหนึ่งที่กำหนดไว้ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ในระยะดังกล่าว รัฐได้ดำเนินการจัดสรรงบประมาณ เพื่อดำเนินกาต่างๆ ซึ่งเป็นการปูพื้นฐานด้านเศรษฐกิจและสังคมในเขตชนบทเพิ่มขึ้น เช่น ระบบคมนาคม กรมชลประทาน พลังงาน บริการสาธารณสุขและการศึกษา นอกจากนี้ยังได้ริเริ่มและขยายงานโครงการพัฒนาต่างๆ ที่มีลักษณะเป็นการสนับสนุนการพัฒนาท้องถิ่นโดยตรง เช่น โครงการพัฒนาชนบท และโครงการพัฒนาชุมชนอีกด้วย สำหรับในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 รัฐจะเร่งรัดการพัฒนาภูมิภาคและท้องถิ่น โดยจะเน้นหนักในด้านขยายโครงการขั้นพื้นฐานที่มีอยู่แล้วให้ประโยชน์ตกถึงมือประชาชนโดยตรง ทั้งนี้ โดยอาศัยการวางแผนพัฒนาในระดับภาคและระดับจังหวัด ประกอบด้วย

3) มาตรการ มาตรการสำคัญสรุปได้ดังนี้

ก. เร่งรัดการเกษตรให้สอดคล้องกับภาวะการตลาด เพื่อให้มูลค่าผลผลิตการเกษตรเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 5.1 ต่อปี ซึ่งเป็นอัตราที่สูงกว่าในระยะเวลาที่ผ่านมา เพื่อการนี้ การจัดสรรรายจ่ายพัฒนาการเกษตรจะได้รับความสำคัญในอันดับสูง และได้กำหนดรายจ่ายการพัฒนาการเกษตรเพิ่มขึ้นในอัตราประมาณร้อยละ 10 ต่อปีต่อไป

ข. เพิ่มรายได้ประชาชนชนบท ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 จะได้ลดความสำคัญของการก่อสร้างในโครงการขนาดใหญ่ลงเพื่อนำเงินมาใช้จ่ายการก่อสร้างขั้นพื้นฐานให้ประโยชน์ตกถึงมือประชาชนโดยแท้จริง เช่น ระบบส่งน้ำ และทางหลวงชนบท หนึ่ง โครงการประเภทนี้จะก่อให้เกิดจ้างงานเพิ่มขึ้นด้วย

ค. ลดอัตราเพิ่มประชากรและเพิ่มการมีงานทำ ในด้านลดอัตราเพิ่มประชากรจะได้ดำเนินโครงการวางแผนครอบครัวเพื่อชะลอการเพิ่มของประชากร โดยขยายบริการวางแผนครอบครัวในชนบท ส่วนการเพิ่มการมีงานทำก็จะส่งเสริมให้เกิดศูนย์ความเจริญในภูมิภาค เพื่อให้สามารถจ้างงานเพิ่มเติมตามโครงการพัฒนาชนบททางหนึ่ง และส่งเสริมอุตสาหกรรมที่ใช้ผลผลิตเกษตรให้กระจายออกไปในภูมิภาค ซึ่งนอกจากจะเพิ่มการจ้างงานในชนบทแล้วยังเป็นการสร้างตลาดสำหรับพืชผลเกษตรด้วย

4. การดำเนินการส่งเสริมความเป็นธรรมของสังคม

1) เป้าหมาย เป้าหมายสำคัญ ได้แก่ การเพิ่มและกระจายบริการสังคมของรัฐ เพื่อลดความแตกต่างในสภาพความเป็นอยู่ของประชาชน ระหว่างภูมิภาคต่างๆ และภายในเขตเมืองให้น้อยลง

2) **แนวทางการพัฒนา** ในระยะของแผนพัฒนา ฉบับที่ 2 รัฐได้ระดมทรัพยากรเพื่อก่อสร้างกิจการขั้นพื้นฐาน คือ การคมนาคมและขนส่ง การพลังงานและการชลประทานไปแล้วเป็นจำนวนมาก อย่างไรก็ตาม โดยที่ทรัพยากรของรัฐมีอยู่เพียงจำกัด การให้บริการด้านสังคมของรัฐจึงยังอยู่ในขอบเขตที่ไม่สมดุลกับจำนวนประชากรที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว สถานการณ์เช่นนี้ทำให้ความเป็นอยู่ของประชาชนในภูมิภาคต่าง ๆ มีสภาพแตกต่างกัน และแม้ประชาชนในเขตเมืองด้วยกันก็ยังมีสภาพความเป็นอยู่ต่างกันอย่างมาก ดังนั้น ในระยะของแผนพัฒนา ฉบับที่ 3 รัฐจะเร่งรัดกระจายบริการทางสังคมของรัฐให้ถึงประชาชนในชนบทห่างไกล และประชาชนที่มีฐานะยากจนในเขตเมืองต่าง ๆ โดยทั่วถึงยิ่งขึ้นการกระจายบริการตลอดจนการก่อสร้างเหล่านี้ออกไปแทนที่จะเน้นการก่อสร้างในโครงการใหญ่ ๆ จะเป็นการเพิ่มเติมรายได้แก่ประชาชนที่ยากจนอีกทางหนึ่งด้วย

3) **มาตรการ**

ก. **ปรับปรุงความเป็นอยู่ของประชากรในเขตเมือง** การที่บริการของรัฐมีปริมาณไม่เพียงพอกับความต้องการของประชาชนย่อมกระทบกระเทือนสภาพความเป็นอยู่ของประชากรผู้ยากจนมากกว่ามีฐานะดี การปรับปรุงแก้ไขปัญหас่วนรวมในเขตเมืองจะช่วยยกระดับความเป็นอยู่ของประชากรที่ยากจนในเขตเมืองให้ดีขึ้นได้ รัฐจึงมีโครงการที่จะลดความขาดแคลนในด้านที่อยู่อาศัยและน้ำประปา ซึ่งขณะนี้ขาดแคลนมาก ให้บรรเทาลงที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยสนับสนุนทางการเงินงบประมาณและจากแหล่งเงินต่างประเทศ นอกจากนี้ รัฐจะดำเนินการแก้ไขปัญหของสังคมในเมือง โดยเฉพาะที่อยู่อาศัยทั้งบ้านและที่ดิน การจราจรและการระบายน้ำฝนและน้ำโสโครกในเขตนครหลวง

ข. **ปรับปรุงความเป็นอยู่ของประชากรในเขตชนบท** ในระยะของแผนฯ ที่ 3 รัฐจะเพิ่มสำคัญให้แก่การก่อสร้างทางท้องถิ่นมากขึ้น และขยายโครงการไฟฟ้าชนบทให้มีขอบเขตกว้างขวางขึ้น สำหรับบริการสังคมขั้นพื้นฐาน คือ การศึกษา และสาธารณสุขนั้น รัฐมีนโยบายที่จะกระจายบริการเหล่านี้ไปให้ท้องถิ่นที่ยังขาดแคลนโดยทั่วถึงยิ่งขึ้น ส่วนท้องถิ่นที่มีบริการสังคมดังกล่าวอยู่บ้างแล้ว รัฐจะยกมาตรฐานขึ้นให้ใกล้เคียงกับมาตรฐานส่วนรวมขึ้น โดยเฉพาะในด้านการศึกษา ซึ่งเป็นรากฐานความเจริญที่มั่นคงต่อไปในอนาคต จะได้รับการสนับสนุนในอัตราสูง และกำหนดให้รายจ่ายพัฒนาเพิ่มขึ้นในอัตราร้อยละ 10 ต่อปี

5. **การพัฒนากำลังคนและเพิ่มการมีงานทำ**

1) **เป้าหมาย เป้าหมายที่สำคัญ ได้แก่**

ก. ลดอัตราการเพิ่มของประชากรให้เหลือร้อยละ 2.5 ในปี 2519

ข. จัดงานเพิ่มเติมเพื่อรับคนงานประมาณ 2.6 ล้านคน โดยให้มีอัตราว่างงานในตัวเมืองไม่เกินร้อยละ 3.2 และลดปัญหาการทำงานต่ำระดับของกำลังคนในชนบทซึ่งเป็นปัญหาสำคัญ เนื่องจากกำลังคนในชนบทมีอยู่ถึงร้อยละ 75 ของแรงงานทั้งหมดในประเทศ

2) แนวทางการพัฒนา แนวทางพัฒนากำลังคนต้องการความสนับสนุนจากการวางแผนครอบครัว เพื่อลดอัตราการเพิ่มของประชากร ในด้านการศึกษาคณะจะขยายบริการศึกษาภาคบังคับให้ทั่วถึงยิ่งขึ้น สำหรับเยาวชนที่อยู่นอกโรงเรียน จะดำเนินการฝึกอาชีพทั้งในเมืองและในชนบทให้เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่น เพื่อให้เยาวชนเหล่านี้สามารถรับวิธีการผลิตแผนใหม่ไปดำเนินการประกอบอาชีพได้ สำหรับกำลังคนที่ขาดแคลน เช่น นักวิทยาศาสตร์ วิศวกร ครู แพทย์ และพยาบาล จะเร่งรัดการผลิตให้ได้จำนวนมากพอกับความต้องการ สำหรับการศึกษานี้ในแขนงที่มีการผลิตจำนวนมากอยู่แล้ว จะได้ปรับปรุงในด้านคุณภาพ กับทั้งปรับปรุงและเพิ่มสิ่งจูงใจเพื่อให้กำลังคนที่ต้องการได้กระจายไปในชนบทให้มากยิ่งขึ้น และเพื่อลดการเคลื่อนย้ายแรงงานจากชนบทเข้าเมืองด้วย ในด้านการจ้างแรงงานนั้น จะยกระดับปริมาณมีงานทำให้สูงขึ้นในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 โดยกำหนดนโยบายจ้างงานไว้ในแนบ

3) มาตรการ

ก. การวางแผนครอบครัว ประสบการณ์ในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ปรากฏว่ายังมีประชาชนจำนวนมากในท้องที่ชนบทที่ต้องการบริการวางแผนครอบครัวแต่ยังไม่ได้รับ นอกจากนั้นในปัจจุบันมีผู้สมัครใจวางแผนครอบครัวโดยออกค่าใช้จ่ายของตนเองเป็นอันมาก ดังนั้น การขยายโครงการ วางแผนครอบครัวให้ไปถึงประชาชนในชนบทอย่างกว้างขวางโดยอาศัยหน่วยงานสาธารณสุข จะทำให้สามารถบรรลุเป้าหมายในการชะลออัตราเพิ่มของประชาชนตามที่ได้กำหนดไว้

ข. การสร้างโอกาสให้มียางานทำ โดยสนับสนุนอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานจำนวนมาก ทั้งในส่วนรัฐบาลและเอกชน ในกรณีที่ไม่เป็นผลเสียหายต่องานหรือกระเทือนประสิทธิภาพของงานเกินขอบเขต

ค. ขยายขอบเขตการฝึกอาชีพ ริเริ่มโครงการฝึกอาชีพเบื้องต้นให้แก่เยาวชนนอกโรงเรียนเพื่อเตรียมเด็กและเยาวชนที่จะเข้าสู่กำลังแรงงานในอนาคต

ง. สนับสนุนการฝึกอบรม โดยเฉพาะในแขนงวิชาที่สอดคล้องกับความต้องการของระบบเศรษฐกิจ และสาขาของรัฐบาลที่ยังขาดเจ้าหน้าที่อยู่ เช่น การรักษาพยาบาลและการปฏิบัติวิชาชีพ

จ. กระจายกำลังคนออกไปท้องถิ่น โดยสนับสนุนธุรกิจและอุตสาหกรรมให้ไปดำเนินการในต่างจังหวัด และขยายสำนักจัดหางานในภูมิภาค ในส่วนของรัฐจะได้พิจารณาปรับปรุงสิทธิประโยชน์และสิ่งจูงใจสำหรับข้าราชการในภูมิภาคให้ดีขึ้น

6. การส่งเสริมบทบาทเอกชนในการพัฒนา

1) เป้าหมาย ในระยะแผนพัฒนา ฉบับที่ 3 การดำเนินงานพัฒนาโดยส่วนเอกชนจะมีความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมมากยิ่งขึ้น ความต้องการเงินลงทุนในส่วนเอกชนสาขาต่างๆ ประมาณว่าจะมีจำนวนไม่น้อยกว่า 131,000 ล้านบาท หรือคิดเป็นร้อยละ 66 ของเงินลงทุนทั้งสิ้น โดยมีอัตราเพิ่มตัวเฉลี่ยร้อยละ 7.3 ต่อปี

2) แนวทางการพัฒนา แผนพัฒนา ฉบับที่ 3 จะเน้นให้ความสำคัญแก่การลงทุนส่วนเอกชนมากยิ่งขึ้น โครงการพัฒนาต่างๆ ของรัฐบาลจะกำหนดให้เป็นการส่งเสริม และให้ความสัมพันธ์กับการลงทุนของเอกชน นโยบายและมาตรการในสาขาต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการผลิตเพื่อส่งออกจะมุ่งแก้ไขอุปสรรคและปัญหาที่ธุรกิจเอกชนกำลังประสบอยู่อันเป็นจุดอ่อนในการพัฒนาให้ได้ผลโดยรวดเร็ว

การพัฒนาทางการเกษตร จะส่งเสริมให้เกษตรกรกลุ่มในรูปแบบสหกรณ์หรือกลุ่มเกษตรกรเพื่อปรับปรุงระบบการผลิตและการตลาดให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น การลงทุนส่วนเอกชนในสาขาการเกษตร จะส่งเสริมการลงทุนในทางธุรกิจการเกษตร และส่งเสริมให้เอกชนลงทุนจัดสร้างไซโล ยุ้งฉาง ตลอดจนท่าเทียบเรือและเครื่องมือในการขนถ่ายสำหรับส่งเสริมบางชนิด เช่น ข้าวโพด สิ้นค้าลงเรือออกไปจำหน่ายต่างประเทศ

การพัฒนาอุตสาหกรรมจะส่งเสริมการลงทุนเอกชน ทั้งที่เป็นทุนภายในประเทศและทุนจากต่างประเทศให้เพิ่มมากยิ่งขึ้น อุตสาหกรรมที่ให้ความสำคัญสูง ได้แก่ อุตสาหกรรมเพื่อการส่งออก อุตสาหกรรมที่ใช้วัตถุดิบและแรงงานภายในประเทศจำนวนมาก และอุตสาหกรรมทั้งในต่างจังหวัด อุตสาหกรรมที่ทดแทนการนำสินค้าเข้า

การพัฒนาในด้านสถาบันการเงิน ซึ่งมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการลงทุนส่วนเอกชน จะเน้นหนักในด้านการเร่งรัดระดมเงินออมเพื่อการลงทุน โดยเฉพาะเงินออมที่อยู่นอกระบบสถาบันการเงิน และส่งเสริมพัฒนาสถาบันการเงิน ตลาดเงิน และจัดตั้งตลาดทุนขึ้นในประเทศ ให้มีบทบาทในการระดมเงินออมและการลงทุนให้มากยิ่งขึ้น

3. มาตรการ การพัฒนาส่วนเอกชนมีมาตรการสำคัญที่จะส่งเสริมในด้านสถาบัน ได้แก่

ก. สนับสนุนให้ผู้ประกอบการธุรกิจได้ประสานงานและร่วมมือกันเป็นกลุ่มอย่างเป็นปึกแผ่นโดยเฉพาะในสาขาที่ควรเร่งรัด เช่น การส่งออก การบริการท่องเที่ยว และสถาบันการเงิน

ข. สนับสนุนให้มีการประสานงานระหว่างฝ่ายรัฐบาลและกลุ่มอาชีพของเอกชนในสาขาที่สำคัญให้ใกล้ชิดยิ่งขึ้น

ค. สนับสนุนบทบาทของเอกชนในสาขางานที่รัฐบาลไม่จำเป็นต้องเข้าไปปฏิบัติเองเพื่อป้องกันมิให้มีการขัดแย้งหรือการดำเนินงานซ้ำซ้อนกัน

ง. กำหนดนโยบายและขอบเขตการดำเนินงานของรัฐวิสาหกิจให้แน่นอน

จ. ปรับปรุงวิธีดำเนินการของส่วนราชการต่าง ๆ ให้สามารถแก้ไขอุปสรรคขัดขวางการดำเนินงานของส่วนเอกชนให้ลุล่วงไปโดยรวดเร็วและทันการ รวมทั้งการแก้กฎหมายและระเบียบปฏิบัติตามความจำเป็นด้วย

ข้อสรุป

การดำเนินการตามแนวทางพัฒนาส่วนรวมดังกล่าวข้างต้น จะมีผลทำให้ระบบเศรษฐกิจและสังคมเจริญก้าวหน้าไปในลักษณะที่สมดุลและความเป็นธรรมยิ่งขึ้น ความก้าวหน้าในลักษณะดังกล่าวเป็นการสร้างหลักประกันให้แก่ความมั่นคงของชาติด้วย นอกจากนี้ผลการดำเนินการในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 จะเป็นการปูพื้นฐานอย่างแน่นแฟ้นสำหรับความเจริญของประเทศในอนาคต อันลู่ทางแห่งความก้าวหน้าต่อไปของประเทศไทยนี้ยังมีอีกมาก เนื่องจากประเทศไทยมีปัจจัยพื้นฐานที่สำคัญ คือ ทรัพยากรธรรมชาติอุดมสมบูรณ์และกำลังคนในเกณฑ์ดีแล้ว อย่างไรก็ตาม เพื่อให้การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมในอนาคตสามารถดำเนินไปได้โดยรวดเร็วและมีเสถียรภาพ จำเป็นที่จะต้องมีการดำเนินการ ดังนี้ ประกอบด้วย คือ

1. ยึดถือแนวทางการพัฒนาในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ฉบับที่ 3 โดยเคร่งครัด แต่พร้อมกันนั้นก็ให้สามารถปรับตัวเข้าได้กับความเป็นจริงแห่งสภาวการณ์ ทั้งนี้ โดยสภาพพัฒนาฯ จะได้จัดทำแผนประจำปีอันเป็นส่วนหนึ่งของแผนหลักหรือแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม เพื่อให้การวางแผนสอดคล้องกับภาวะเศรษฐกิจและสังคมและการเมืองและสถานการณ์แวดล้อมอื่น ๆ ซึ่งจะเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ แผนประจำปีดังกล่าวจะให้ความสำคัญเป็นพิเศษต่อการประเมินผลความก้าวหน้าและการแก้ไขอุปสรรคในการดำเนินงานตามที่กำหนดไว้ในแผนนี้

ข. สร้างความสัมพันธ์อันดีกับธุรกิจเอกชน เพื่อให้เอกชนมีความมั่นใจและสนใจมีบทบาทร่วมในการสร้างความเจริญก้าวหน้าให้แก่ระบบเศรษฐกิจและสังคมของประเทศอย่างเต็มที่ภายในขอบเขตที่รัฐจะได้กำหนดไว้เพื่อประโยชน์ของส่วนรวม

ค. ปรับปรุงระบบบริหารของรัฐบาลรวมทั้งการแบ่งส่วนราชการเพื่อให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น และสอดคล้องสัมพันธ์กับสถานการณ์อยู่เสมอ

แนวทางพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแยกเป็นสาขาการเกษตรและชลประทาน

ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่ 3 (2515–2519) มีนโยบายที่จะเร่งรัดการผลิตและการจำหน่ายสินค้าทางเกษตรเป็นสินค้าออกให้มากยิ่งขึ้น โดยกำหนดมาตรการส่วนหนึ่งเพื่อยกระดับฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของเกษตรกรให้ดีขึ้น และมาตรการอีกส่วนหนึ่งเพื่อแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าที่ขัดขวางการพัฒนาส่วนรวม ได้แก่ การขาดดุลการค้าและชำระเงิน มาตรการเพื่อแก้ปัญหาทั้งสองด้านนี้เป็นการสนับสนุนความมั่นคงของประเทศในทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมืองพร้อมกันไปด้วย

การพัฒนาการเกษตรและชลประทานในระยะเวลาของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 มีแนวทางพัฒนาที่สำคัญ ดังนี้

1. ถือว่าการพัฒนาการเกษตรมีความสำคัญเป็นอันดับแรก รัฐจะได้เร่งรัดพัฒนาการผลิตทั้งด้านปริมาณและคุณภาพเพื่อส่งออกไปจำหน่ายต่างประเทศให้มากขึ้น ซึ่งจะมีผลช่วยส่งเสริมอุตสาหกรรมการเกษตรภายในประเทศ และยกระดับรายได้ของเกษตรกรให้สูงขึ้น
2. วางแผนกำหนดเขตส่งเสริมผลผลิตต่างๆ แต่ละเขต โดยมีวัตถุประสงค์จะผลิตพืชผลและปศุสัตว์ที่เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่นและมีตลาดแน่นอน
3. ปรับปรุงวิธีการส่งเสริมและเผยแพร่วิชาการเกษตรให้ไปสู่เกษตรกรให้ได้ผลยิ่งขึ้น กับทั้งประสานการผลิต การจำหน่าย และการให้สินเชื่อแก่เกษตรกรเข้าด้วยกัน
4. ส่งเสริมให้เกษตรกรมีกรรมสิทธิ์ในที่ดินเป็นของตนเองและปรับปรุงระบบถือครองที่ดิน เพื่อประโยชน์ในด้านเศรษฐกิจและสังคม
5. พัฒนาระบบชลประทานในด้านเกษตร ได้แก่ การพัฒนาแหล่งน้ำ การบำรุงความอุดมสมบูรณ์ของดิน และการอนุรักษ์ป่าไม้
6. ปรับปรุงการค้นคว้าและวิจัยในด้านเกษตร โดยเฉพาะพืชผลชนิดที่สามารถจะผลิตและทำรายได้ให้แก่เกษตรกร การพัฒนาการเกษตรโดยส่วนรวม ซึ่งรวมทั้งการแก้ไขปัญหาของเกษตรกรและเผยแพร่วิธีการผลิตที่ทันสมัย เพื่อเร่งรัดพัฒนาผลผลิตทางเกษตรทั้งปริมาณและคุณภาพ
7. ส่งเสริมสถาบันเกษตรกรให้เป็นปึกแผ่นมั่นคง และสามารถอำนวยความสะดวกให้เกษตรกรได้ร่วมมือกันทั้งในด้านการผลิต การตลาด และธุรกิจอื่นๆ

8. เร่งรัดพัฒนาการชลประทานตามโครงการที่ดำเนินการอยู่แล้ว โดยเน้นหนักในการก่อสร้างและบูรณะระบบการส่งน้ำให้ถึงมือเกษตรกรให้มากขึ้น และเริ่มโครงการชลประทานใหม่เป็นขั้น ตามแผนงานอันเหมาะสมเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการในอนาคต

9. ขยายบริการของรัฐแก่เกษตรกรให้มากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะเพิ่มปริมาณสินเชื่อ การเกษตรและส่งเสริมเผยแพร่บริการต่างๆ ให้ถึงมือเกษตรกร ทั้งนี้โดยให้เกษตรกรมีส่วนร่วม และช่วยตนเองให้มากที่สุด

10. ปรับปรุงการประสานงานในระบบจำหน่าย เพื่อให้กลุ่มผู้ผลิตสามารถนำผลิตผลสู่ตลาดให้ได้มากที่สุดและให้ได้รับราคาอันเป็นธรรมและมีความแน่นอน ในการนี้จะได้สนับสนุนธุรกิจการเกษตรกร สถาบันเกษตรกร และอุตสาหกรรมที่ใช้ผลิตผลในทางเกษตร ให้มีบทบาทในเรื่องการตลาดมากยิ่งขึ้นตั้งแต่ระดับผู้ผลิตขึ้นไป

เป้าหมายการเพิ่มของเกษตรกรในระยะแผนที่ 3 กำหนดไว้ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 5.1 ต่อปี เทียบกับอัตราการเพิ่มในระยะแผนที่ 2 (2510-2514) ประมาณร้อยละ 4.1 ต่อปี ทั้งนี้ จะขยายโครงการเดิมและริเริ่มโครงการใหม่ที่สำคัญเร่งด่วน ดังนี้

1. การเร่งรัดการผลิตและจำหน่าย

ผลผลิตหลักในด้านการเกษตรในระยะที่แล้วมา ได้แก่ ข้าว ข้าวโพด ปอ ยาง และมันสำปะหลัง ซึ่งในปี 2511 มีมูลค่ารวมกันประมาณ 2 ใน 3 ของพีชพรรณทั้งหมด อาจประสบปัญหาด้านการตลาดมากขึ้นในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 จึงจำเป็นต้องมีมาตรการแก้ไขไว้เสียแต่เนิ่นๆ

โดยที่ประเทศกำลังประสบภาวะการขาดดุลการค้าและดุลการชำระเงิน มาตรการแก้ไขในด้านเกษตรอันจำเป็นก็คือ การส่งเสริมการผลิตเกษตรและการส่งออก ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 จึงมีโครงการเร่งรัดการผลิตและการจำหน่ายผลผลิตเกษตรเป็นพิเศษขึ้น เพื่อส่งออกและเพื่อสนองความต้องการภายในประเทศให้ได้มากยิ่งขึ้น

บทที่ 2

วัตถุประสงค์และนโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

.....

การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2

ในระยะ 5 ปี ตั้งแต่ปี 2510 ถึงปี 2514 ซึ่งเป็นระยะของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 2 นั้น รัฐบาลได้กำหนดวัตถุประสงค์ในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมที่สำคัญ ดังนี้ คือ

- 1) ระดมทรัพยากรกำลังคน ทรัพยากรธรรมชาติ และเงินทุนมาใช้ในการพัฒนาเศรษฐกิจให้ได้ผลถึงมือประชาชนโดยทั่วกัน
- 2) ส่งเสริมและรักษาไว้ซึ่งความเป็นธรรมของสังคม เพื่อเสริมสร้างเสถียรภาพของระบบสังคมอันเสรี
- 3) รักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจและการเงินการคลัง
- 4) สนับสนุนการรักษาความมั่นคงของชาติ

เพื่อให้บรรลุถึงวัตถุประสงค์ดังกล่าว รัฐได้ดำเนินการโครงการพัฒนา ทั้งที่เป็นโครงการสืบเนื่องมาจากแผนพัฒนาฯ ฉบับแรก และโครงการที่ได้ริเริ่มขึ้นใหม่ๆ ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ทั้งนี้ โดยยึดถือหลักการจัดสรรทรัพยากรส่วนของรัฐให้เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศให้มากที่สุด

ผลของการดำเนินงานตามแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ในส่วนที่เกี่ยวกับเศรษฐกิจส่วนรวม อาจประมาณได้โดยสรุปดังต่อไปนี้ .-

1. อัตราการขยายตัวของมวลรวมผลิตภัณฑ์ภายในประเทศเฉลี่ยได้ร้อยละ 7.2 เทียบกับเป้าหมายร้อยละ 8.5 ตามที่ได้กำหนดไว้ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2

สำหรับการเปลี่ยนแปลงปัจจัยสำคัญทางเศรษฐกิจในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ปรากฏตามตารางที่ 1

ตารางที่ 1
การเปลี่ยนแปลงของปัจจัยเศรษฐกิจที่สำคัญ พ.ศ. 2510–2514

	2510–2512	2513–2514	2510–2514
1. อัตราเพิ่มรายได้ประชาชาติ	8.0	-4.0	-3.1
2. การเปลี่ยนแปลงในฐานะ เงินทุนสำรอง	+0.8	3.8	9.6
3. อัตราเพิ่มรายได้ภาษีอากร และอื่นๆ	13.5	16.3	15.6
4. อัตราเพิ่มรายจ่ายป้องกัน ประเทศ	14.9	16.3	15.6
5. อัตราเพิ่มรายจ่ายพัฒนา เศรษฐกิจ	19.0	9.9	15.0

2. ถึงแม้ว่าอัตราเพิ่มรายได้ประชาชาติในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 จะเพิ่มขึ้นร้อยละ 7.2 ต่อปี ต่ำกว่าเป้าหมายที่วางไว้ถึงร้อยละ 8.5 ต่อปี แต่โดยทั่วไปแล้วโครงการส่วนใหญ่ของรัฐได้ดำเนินการเสร็จตามเป้าหมายและแผนงานที่วางไว้ ซึ่งส่วนมากเป็นโครงการขั้นพื้นฐาน เพื่อเป็นการสร้างรากฐานแห่งการพัฒนาของส่วนเอกชนในระยะต่อไป แต่เนื่องจากในระยะปลายแผน ปรากฏว่าการพัฒนาการเกษตรต้องชะงักลง เพราะดินฟ้าอากาศแห้งแล้งไม่อำนวยให้และโครงสร้างของความต้องการในตลาดโลกได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม

ผลการพัฒนาเศรษฐกิจในปี 2510–2512 จากตารางที่ 1 จะเห็นได้ว่าการเปลี่ยนแปลงของระบบเศรษฐกิจส่วนรวมแยกออกได้เป็น 2 ระยะสำคัญ คือ ในระยะแรกตั้งแต่ปี 2510–2512 เป็นระยะที่ระบบเศรษฐกิจก้าวหน้าในอัตราสูงและเป็นระยะที่ดุลการชำระเงินของประเทศมีข้อยกเกินดุล อันมีสาเหตุจากปัจจัยที่สำคัญ คือ การขยายตัวในด้านการลงทุนภาคเอกชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการลงทุนเพื่ออุตสาหกรรม การลงทุนจากต่างประเทศ และการขยายตัวของรายรับจากการท่องเที่ยว นอกจากนี้ รายจ่ายของसरรัฐฯ ในประเทศไทยยังได้มีส่วนส่งเสริมการขยายตัวของระบบเศรษฐกิจในระยะนี้อีกด้วย อย่างไรก็ตาม การขยายตัวของปัจจัยที่สำคัญเหล่านี้ทำให้ความต้องการสินค้าและบริการขยายตัวอย่างรวดเร็ว ดังนั้น เพื่อเป็นการป้องกันภาวะเงินเฟ้อจึงได้มีการสั่งสินค้าเข้าเพิ่มมากขึ้นในระยะนี้ ในขณะที่เดียวกันสินค้าส่งออกในระยะนี้ก็เริ่มชะงักตัวลง เนื่องจากภาวะฝนแล้งในปี 2510–2511 อย่างไรก็ตาม ในระยะปี 2510–2511 นั้น การขยายตัวของการลงทุนต่างประเทศและการขยายตัวของการใช้จ่ายของรัฐฯ สามารถชดเชยกับการขาดดุลสินค้าได้ ทำให้เงินทุนสำรองในระยะนี้เพิ่มขึ้นรวม 1,762 ล้านบาท ต่อมาในปี 2512 มูลค่าการส่งออกต้องได้รับการกระทบกระเทือนเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงในระดับความต้องการของ

สินค้าออกสำคัญ คือ ข้าว ยาง และดีบุก ประกอบกับรายจ่ายสหรัฐ ในประเทศไทยเริ่มลดลง จึงมีผลทำให้ดุลการชำระเงินขาดดุลเป็นจำนวน 914 ล้านบาท ในปี 2512

ผลการพัฒนาเศรษฐกิจในปี 2513-2514 ในระยะ 2 ปีหลังของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 คือ ในปี 2513 และ 2514 ดุลการชำระเงินยังคงมีผลขาดดุลติดต่อกันอีก ทั้งนี้ เนื่องจากมูลค่าของการส่งออกไม่ได้เพิ่มขึ้นเท่าที่ควร ประกอบกับรายจ่ายของสหรัฐ ในประเทศไทยลดลงอีก สถานการณ์ประเทศไม่เพิ่มขึ้นเท่าที่ควร ผลกระทบกระเทือนก็คือสินค้าคงเหลือมีระดับเพิ่มสูงขึ้น และรายได้เกี่ยวกับความมั่นคงภายในประเทศได้เปลี่ยนแปลงไปในทางยุ่งยาก รายจ่ายเพื่อการป้องกันประเทศจึงเพิ่มในอัตราสูงขึ้นอีกในระยะนี้ ในขณะที่รายได้จากภาษีอากรของรัฐได้รับความกระทบกระเทือนเนื่องจากรายได้ประชาชาติเพิ่มขึ้นในอัตราต่ำกว่าในระยะก่อน ด้วยเหตุผลต่างๆ ดังกล่าว รายจ่ายเพื่อการพัฒนาประเทศในระยะนี้จึงเพิ่มขึ้นในอัตราต่ำลง

นอกจากเป้าหมายในด้านการพัฒนาและเสถียรภาพทางเศรษฐกิจดังกล่าวข้างต้น แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ฉบับที่ 2 ยังไม่มีวัตถุประสงค์ที่จะกระจายผลของการพัฒนาไปให้

ก

ถึงมือประชาชนโดยทั่วถึง และรักษาไว้ซึ่งความเป็นธรรมของสังคมอีกด้วย วัตถุประสงค์เพียงพัฒนาและเสถียรภาพทางเศรษฐกิจแต่ด้านเดียว อย่างไรก็ตาม การประเมินผลวัตถุประสงค์ทางด้านเศรษฐกิจและสังคมนี้แม้ว่าจะไม่สามารถยกตัวเลขสถิติมาแสดงได้ครบถ้วน แต่ก็อาจสรุปสาระสำคัญได้เป็นเรื่องๆ ไปดังนี้

1. การกระจายรายได้ นโยบายการพัฒนาประการสำคัญข้อหนึ่งที่กำหนดไว้ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ได้แก่ “นโยบายที่จะกระจายการพัฒนาออกไปให้ถึงมือประชาชนในท้องถิ่นทุกภาค โดยจะเร่งรัดการพัฒนาเขตชนบทและทุรกันดารห่างไกลเป็นพิเศษ” อย่างไรก็ตาม ผลของการพัฒนาในด้านนี้ได้ผลยังไม่เต็มที่ เนื่องจากปัจจัย 2 ประการ คือ

ก. โครงการของรัฐในการพัฒนาภูมิภาคและท้องถิ่นยังขาดรายละเอียดที่สอดคล้องสัมพันธ์กับสถานการณ์ของแต่ละท้องถิ่น ตลอดจนขาดแผนการประสานงานระหว่างหน่วยราชการต่างๆ นอกจากนั้นพื้นฐานการพัฒนาในเขตชนบทแต่เดิมมีอยู่น้อยมาก ดังนั้น ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 การดำเนินงานของรัฐจึงมุ่งที่จะดำเนินโครงการเพื่อปูพื้นฐานเสียก่อน

ข. การที่ผลผลิตทางเกษตรต้องได้รับความกระทบกระเทือนในด้านปริมาณ เนื่องจากภาวะฝนแล้งในระยะต้นของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 และในด้านมูลค่าก็ได้รับความกระทบกระเทือนจากการเปลี่ยนแปลงในระดับความต้องการสินค้าเกษตรของไทย จึงมีผลซ้ำเติมทำให้วัตถุประสงค์ในด้านการกระจายรายได้ต้องถูกกระทบกระเทือนอย่างมาก ทั้งนี้ เพราะการผลิตการเกษตรเป็นรายได้สำคัญในชนบท เมื่อมูลค่าการผลิตเกษตรเพิ่มช้าลง การพัฒนาในเขตชนบท

จึงเพิ่มในอัตราซ้ำลงด้วย นอกจากนี้ในเขตท้องถิ่นที่เคยมีรายรับจากการใช้จ่ายของสหรัฐฯ การลดรายจ่ายสหรัฐฯ ลงก็ย่อมทำให้รายได้ของประชาชนในเขตนั้นต้องกระทบกระเทือนไปด้วย

2. การกระจายบริการสาธารณะ เพื่อให้ความเป็นอยู่ของประชาชนมีมาตรฐานสูงขึ้นโดยทั่วถึงกัน การกระจายบริการสาธารณะขั้นพื้นฐาน ได้แก่ ไฟฟ้า ประปา ถนน การศึกษา การสาธารณสุข และการสังคมสงเคราะห์ ให้ตกถึงมือประชาชนโดยทั่วถึงเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญยิ่ง เพื่อการนี้ ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 รัฐได้เร่งรัดสร้างบริการสาธารณะในท้องถิ่นเพิ่มขึ้นมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านถนนและไฟฟ้า ซึ่งถือว่าการปูพื้นฐานในเขตท้องถิ่นกิจการในด้านนี้นับได้ว่าก้าวหน้าไปเป็นอันมาก แต่กระนั้นก็ดี บริการในด้านสังคมนั้นในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 รัฐยังไม่สามารถที่จะสนองความต้องการของประชาชนได้อย่างเพียงพอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเขตห่างไกลทุรกันดาร ซึ่งยังผลทำให้สภาพความเป็นอยู่ของประชาชนในภาคต่างๆ ยังอยู่ในระดับที่แตกต่างกันอยู่มาก

3. ความกดดันในด้านจำนวนประชากร วิธีการหนึ่งที่จะสามารถยกระดับมาตรฐานความเป็นอยู่ของประชาชนให้ดีขึ้น ได้แก่ การวางแผนจำนวนคนในแต่ละครอบครัวให้สอดคล้องกับความสามารถในการจัดหารายได้ ในด้านนี้บริกรของรัฐเกี่ยวกับการวางแผนครอบครัวจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง แต่ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 บริการในด้านนี้ของรัฐยังอยู่ในวงจำกัดและมิได้กระจายออกไปให้ถึงมือประชาชนส่วนใหญ่ในภูมิภาค อัตราการเพิ่มของประชาชนซึ่งเฉลี่ยสูงเกินร้อยละ 3 เป็นปัจจัยที่ทำให้ปัญหาในด้านมาตรฐานรายได้และความเป็นอยู่ของประชาชนในเขตท้องถิ่นรุนแรงยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตามก็ดี รัฐบาลได้วางนโยบายเรื่องนี้ไว้อย่างแน่นอนในระยะปลายของแผน งานด้านนี้ก็ได้เริ่มขยายตัวออกไป และทำให้เป็นผลดีต่อเศรษฐกิจของประชาชน

4. การมีงานทำ การที่อัตราความก้าวหน้าของระบบเศรษฐกิจและปริมาณความต้องการสินค้าและบริการได้ลดต่ำลงในระยะปลายของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 นั้น ได้ก่อให้เกิดผลกระทบกระเทือนต่อภาวะการผลิตและการจ้างงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในเขตเมืองซึ่งประชาชนมีความแตกต่างเป็นอันมากอยู่แล้วในฐานะความเป็นอยู่ การลดจำนวนการจ้างงานลงย่อมจะสร้างปัญหาทางสังคมและการเมืองขึ้น จึงมีความจำเป็นต้องรีบแก้ไขในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3

วัตถุประสงค์ของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ฉบับที่ 3

จากการประเมินผลการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่ารัฐได้พยายามดำเนินการตามวัตถุประสงค์ทั้งสี่ประการที่ได้กำหนดไว้ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 วัตถุประสงค์บางประการ เช่น การรักษาเสถียรภาพของระดับราคา และการสนับสนุนความมั่นคงของชาตินั้นเป็นสิ่งที่ได้ดำเนินการไปด้วยดีในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 อย่างไรก็ตามก็ดี ยังมี

วัตถุประสงค์อื่น ๆ ซึ่งสมควรจะเร่งรัดให้เกิดผลดียิ่งขึ้น และยังมีวัตถุประสงค์ที่ควรจะได้กำหนดให้ชัดเจนและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ฉะนั้นแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 3 จึงได้กำหนดวัตถุประสงค์ในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมไว้รวม 8 ประการ ซึ่งมีสาระสำคัญดังต่อไปนี้

1. **สนับสนุนการรักษาความมั่นคง** โดยถือว่าความมั่นคงของชาติมีความสัมพันธ์กับการพัฒนาเศรษฐกิจอย่างใกล้ชิดจะขาดอย่างหนึ่งอย่างใดเสียมิได้ ถ้าขาดความมั่นคงเสียแล้ว การพัฒนาเศรษฐกิจจะดำเนินไปโดยไร้ความหมาย ในทางกลับ หากการพัฒนาเศรษฐกิจไม่บรรลุผล ความมั่นคงก็จะอยู่มิได้เช่นกัน

2. **แก้ปัญหาเศรษฐกิจรัดตัวและเพิ่มรายได้ประชาชาติให้สอดคล้องกับทรัพยากรทางเศรษฐกิจ** โดยที่ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ประเทศไทยจะเผชิญปัญหาเศรษฐกิจหลายประการ วัตถุประสงค์หลักจึงเป็นการแก้ปัญหาปัจจุบันให้ลุกล่วงไปโดยเร็ว การดำเนินการเพื่อแก้ปัญหาดังกล่าวจะมีผลทำให้ระดับรายได้ประชาชาติเพิ่มขึ้นได้โดยวิธีระดมทรัพยากรทางเศรษฐกิจที่มีอยู่มาใช้ประโยชน์ได้อย่างเต็มที่

3. **แก้ไขปัญหาดุลการชำระเงิน** โดยที่เสถียรภาพทางการชำระเงินเป็นสิ่งที่จะขาดเสียมิได้ ในการเสริมสร้างพลังของระบบเศรษฐกิจส่วนรวม ดังนั้น การแก้ปัญหาดุลการชำระเงินเพื่อป้องกันไม่ให้ทุนสำรองต้องลดต่ำลงมากเกินควร จึงเป็นวัตถุประสงค์สำคัญ อันต้องยึดเป็นรากฐานแห่งความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 และระยะต่อไป

4. **รักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ** ระบบเศรษฐกิจที่จะเจริญก้าวหน้าในอัตราสูงติดต่อกัน ได้ั้น จำเป็นจะต้องมีเสถียรภาพในด้านของระดับราคาและเสถียรภาพระหว่างระบบการผลิตกับความต้องการทางตลาด ด้วยเหตุนี้ การรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจไว้ให้มั่นคงจึงเป็นปัจจัยให้เกิดความเจริญทางเศรษฐกิจได้รวดเร็วยิ่งขึ้น

5. **ยกระดับรายได้และระดับการครองชีพของประชาชนในส่วนภูมิภาคและท้องถิ่น** ระบบเศรษฐกิจจะเจริญเติบโตได้มากน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับพลังเศรษฐกิจของประชาชนส่วนใหญ่ ซึ่งอยู่ในเขตภูมิภาคและท้องถิ่น การกระจายผลของการพัฒนาให้ถึงมือประชาชนชนโดยทั่วถึงนั้นขึ้นอยู่กับยกระดับรายได้ของประชาชนในส่วนภูมิภาคและท้องถิ่น ซึ่งเป็นวัตถุประสงค์ประการสำคัญที่จะต้องเร่งรัดดำเนินการให้เกิดผลโดยเร็ว

6. ขยายบริการสาธารณะให้ทั่วถึงประชาชนส่วนรวม หน้าที่หลักของรัฐบาลประการหนึ่ง ได้แก่ การจัดหาบริการสาธารณะให้แก่ประชาชนโดยทั่วถึง แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 จึงมีวัตถุประสงค์ที่ดีจะเร่งรัดขยายบริการสาธารณะโดยเฉพาะอย่างยิ่ง บริการทางสังคมให้กระจายไปโดยทั่วถึงยิ่งขึ้น

7. การลดอัตราเพิ่มของประชากร ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวนั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยที่สำคัญ 2 ประการ คือ ความสามารถในการหารายได้และขนาดของครอบครัว ในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 นี้ รัฐจะให้ความช่วยเหลือในด้านการวางแผนครอบครัวให้แก่ประชาชนทั่วไป เพื่อให้ประชาชนมีโอกาสที่จะได้รับบริการความช่วยเหลือในการวางแผนขนาดครอบครัวให้สอดคล้องกับความสามารถหารายได้ของตนได้ตามความสมัครใจ

8. ยกระดับการมีงานทำ การที่ประชาชนเพิ่มขึ้นทุกปีนั้น ทำให้เกิดความจำเป็นที่ระบบเศรษฐกิจจะต้องก้าวหน้าไปไม่หยุดยั้ง เพื่อให้เกิดการจ้างงานเพิ่มขึ้นมากพอสำหรับประชากรในวัยทำงานที่เพิ่มขึ้นทั้งในเขตเมืองและชนบท ในเรื่องแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 จึงมีวัตถุประสงค์ป้องกันปัญหาการว่างงาน ซึ่งจะก่อให้เกิดปัญหาสำคัญทั้งทางเศรษฐกิจสังคมและการเมือง โดยพยายามให้คนมีงานทำเป็นจำนวนมาก

แนวนโยบายในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม

เพื่อเป็นการสนับสนุนวัตถุประสงค์ 8 ประการดังกล่าว รัฐได้กำหนดแนวนโยบายในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ดังนี้

1. ปรับปรุงโครงสร้างการผลิตให้สอดคล้องกับภาวะการตลาด การแก้ปัญหาเศรษฐกิจในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 นั้น จำเป็นจะต้องมีการปรับปรุงโครงสร้างทางการผลิตให้สอดคล้องกับภาวะการตลาดเสียก่อน อย่างไรก็ตาม การปรับปรุงโครงสร้างดังกล่าว นอกจากจะต้องอาศัยมาตรการทางเศรษฐกิจ ตลอดจนการปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการเศรษฐกิจแล้ว ยังต้องอาศัยระยะเวลาตามสมควรอีกด้วย ดังนั้น ระยะ 2-3 ปีข้างหน้าก่อนที่การปรับปรุงโครงสร้างทางเศรษฐกิจจะเกิดผลรัฐจะต้องเร่งดำเนินมาตรการระยะสั้น เพื่อเพิ่มรายได้ประชาชนได้เต็มที่เท่าที่จะทำได้ ภายในขอบเขตแห่งเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ ดังจะได้เสนอไว้ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 โดยรีบด่วน นอกจากนี้รัฐจะเตรียมมาตรการอื่นๆ เพิ่มขึ้นอีก เพื่อให้บรรลุถึงนโยบายในการปรับปรุงโครงสร้างทางเศรษฐกิจให้สำเร็จภายในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3

2. ส่งเสริมการส่งออกและปรับปรุงโครงสร้างสินค้าเข้า นโยบายสำคัญในการแก้ปัญหาดุลการชำระเงินนั้น อาจแยกได้เป็น 2 ประการสำคัญ คือ

ก. ส่งเสริมการส่งออก ซึ่งในระยะสั้นจะใช้มาตรการเพื่อลดต้นทุนการผลิต ทำให้สามารถแข่งขันกับต่างประเทศได้มากขึ้น และในระยะเดี่ยวก็น่าจะดำเนินโครงการเพื่อปรับระบบการผลิตให้สอดคล้องกับภาวะการตลาด ซึ่งจะมีผลทำให้มูลค่าของสินค้าออกขยายตัวได้เร็วขึ้น โดยเฉพาะในระยะปลายของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3

ข. ปรับโครงสร้างสินค้าเข้า นโยบายสำคัญในด้านนี้ ได้แก่ การเปลี่ยนโครงสร้างของความต้องการสินค้าและบริการให้หันเหไปจากความต้องการสินค้าและบริการที่ผลิตในต่างประเทศมาเป็นความต้องการสินค้าและบริการที่สามารถผลิตภายในประเทศที่มีคุณภาพสูงทัดเทียมกับของต่างประเทศ ทั้งนี้ โดยอาศัยมาตรการทางการคลังและการค้าตามที่จำเป็น

3. สนับสนุนเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ โดยอาศัยนโยบายการเงินการคลังที่เหมาะสม การรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจเป็นวัตถุประสงค์หลักแห่งการพัฒนาประเทศ ดังนั้นนโยบายการเงินการคลังจะยึดหลักการดำเนินการให้สอดคล้องกับความต้องการด้านพัฒนาและเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ อันประกอบด้วย มาตรการด้านภาษีอากรและการจ่ายเงินของรัฐ ซึ่งจะต้องดำเนินการเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่สังคม ในระยะต้นของแผนซึ่งเป็นระยะของการปรับตัวทางเศรษฐกิจ รายจ่ายส่วนของรัฐจะพิจารณาให้อยู่ในระดับที่ไม่สูงเกินไปจนขัดกับหลักการธำรงเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ ทั้งในด้านเสถียรภาพของระดับราคาภายในประเทศ และเสถียรภาพของดุลการชำระเงินกับต่างประเทศ การสนับสนุนให้เกิดเสถียรภาพทางเศรษฐกิจนี้ จำต้องอาศัยแนวนโยบายเกี่ยวกับภาคเอกชนในข้อต่อไป ประกอบด้วย

4. สนับสนุนบทบาททางเศรษฐกิจของเอกชนและของคนไทย รัฐบาลถือว่าหน้าที่ของรัฐ ได้แก่ การวางพื้นฐานทางเศรษฐกิจ การให้บริการที่จำเป็น และการสนับสนุนบทบาทของเอกชนตามนัย ระบบเสรีภาพ ภายใต้ขอบเขตของการรักษาผลประโยชน์ของส่วนรวม กิจกรรมใดที่เอกชนพึงกระทำได้ดีโดยไม่ต้องไม่กระทบกระเทือนถึงความมั่นคงของชาติ และเสถียรภาพทางเศรษฐกิจและสังคมส่วนรวมแล้ว รัฐยินดีสนับสนุนทั้งในด้านการจัดบริการและสิ่งอำนวยความสะดวก รัฐจะส่งเสริมการลงทุนสำหรับกิจการเอกชนที่ให้บริการแก่ระบบเศรษฐกิจ และให้ปัจจัยอำนวยความสะดวกในการผลิต เช่น สินเชื่อสำหรับการลงทุนจากต่างประเทศนั้น ยังเป็นสิ่งจำเป็นซึ่งจะได้รับการส่งเสริมจากรัฐ เพื่อประโยชน์ในด้านพัฒนาเศรษฐกิจและเพิ่มระดับรายได้ประชาชน ในขณะเดี่ยวกันั้นรัฐก็จะสนับสนุนให้คนไทยมีส่วนร่วมในกิจการอุตสาหกรรมกับต่างประเทศ

มากขึ้น โดยเฉพาะในกิจการอุตสาหกรรมประเภทพื้นฐานและอุตสาหกรรมที่เกี่ยวกับสวัสดิภาพหรือความมั่นคงของชาติ

แต่เพื่อรักษาอธิปไตยของประเทศในด้านเศรษฐกิจและการเมือง รัฐมีความจำเป็นต้องป้องกันมิให้กิจการอุตสาหกรรมดังกล่าวอยู่ในอิทธิพลของชาติใดชาติหนึ่งทั้งทางตรงและทางอ้อม

5. สนับสนุนการกระจายรายได้ให้ทั่วถึง รัฐมีนโยบายที่จะเร่งรัดพัฒนาการเกษตรและดำเนินโครงการที่ใช้แรงงานชนบทเป็นจำนวนมาก และการจัดตั้งอุตสาหกรรมในชนบทเพื่อเพิ่มพูนรายได้ให้แก่ประชากรในท้องถิ่น นอกจากนี้ รัฐมีนโยบายที่จะช่วยให้ประชาชนผู้มีรายได้น้อยในชนบทได้รับการสนับสนุนในด้านการวางแผนครอบครัว ตลอดจนพยายามเปลี่ยนแปลงภาวะอาชีพการแก่ผู้ผลิตในชนบท ซึ่งเป็นการวางรากฐานสำหรับการกระจายรายได้ที่ยุติธรรมยิ่งขึ้น กับทั้งรัฐจะได้เร่งรัดวางแผนพัฒนาในระดับภาคและระดับจังหวัดทุกภาค โดยให้สอดคล้องและสนับสนุนเป้าหมายที่กำหนดไว้ในแผนพัฒนาฯ ระดับชาติ เพื่อให้เพิ่มผลประโยชน์ถึงมือประชาชนในท้องถิ่นโดยมีประสิทธิภาพสูงที่สุด

6. การกระจายผลการพัฒนาให้มีความเป็นธรรมแก่ระบบสังคมส่วนรวม โดยที่ในเขตชนบทและท้องถิ่นห่างไกลยังอยู่ในสภาพขาดแคลน ดังนั้นในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 นอกจากจะเร่งรัดการก่อสร้างระบบการคมนาคมขนส่ง ให้มีการติดต่อกับเขตที่ห่างไกลความเจริญได้เป็นไปโดยสะดวกและมีอาณาเขตกว้างขวางยิ่งขึ้นแล้ว มาตรการสำคัญในด้านนี้ ก็คือ จะขยายบทบาทของการพัฒนาในส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่นให้กว้างขวางยิ่งขึ้น โดยมุ่งให้ความสำคัญแก่การพัฒนาการเกษตรและการตลาด เพื่อเพิ่มรายได้ของเกษตรกรและการพัฒนาในด้านสังคมในระดับที่สูงขึ้นกว่าเดิม โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการศึกษา การสาธารณสุข และการสาธารณูปการ ซึ่งเป็นรากฐานของความเจริญและการกินดีอยู่ดีของประชาชน บริการสังคมของรัฐนี้จะพยายามขยายให้ถึงประชาชนทั้งที่อยู่ในเขตทุรกันดารห่างไกลและชนชั้นผู้น้อยซึ่งมีรายได้น้อยและมีความเดือดร้อนในการครองชีพประจำวันที่อยู่ในเขตเมืองและนครหลวงด้วย

7. การวางแผนครอบครัว โดยการที่เพิ่มของประชากรในอัตราสูงเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมในด้านต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นการเพิ่มภาระทางการเงินอย่างหนักแก่รัฐ ในด้านการศึกษา การสาธารณสุข และบริการสาธารณูปการ รวมทั้งมีผลกระทบต่อฐานะความเป็นอยู่ของประชาชนที่มีรายได้น้อย และต่อคุณภาพของกำลังแรงงานของประเทศ ดังนั้น ในช่วงของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 นี้ นโยบายสำคัญประการหนึ่ง ได้แก่ การสนับสนุนให้ประชาชนสามารถวางแผนครอบครัวของตนได้ตามความสมัครใจ ซึ่งจะช่วยชะลออัตราการเพิ่มของประชากรให้ลดน้อยลง และจะเป็นการช่วยเหลือประชาชนซึ่งขาดแคลนความรู้และมี

ฐานะยากจนให้พ้นจากเคราะห์กรรมทางเศรษฐกิจ ซึ่งเกิดจากการที่มีครอบครัวขนาดใหญ่จนไม่สามารถเลี้ยงดูได้ทั่วถึง

8. ส่งเสริมการศึกษาและการฝึกอบรม เพื่อประโยชน์สุขของประชากรปัจจุบันและที่จะเพิ่มขึ้นต่อไปในอนาคต รัฐมีนโยบายที่จะขยายระบบการศึกษาชั้นประถมให้กระจายออกไปอย่างทั่วถึง เพื่อรับกับจำนวนประชากรที่เพิ่มขึ้น ในด้านเยาวชนทั้งในตัวเมืองและชนบทซึ่งออกจากโรงเรียนแล้วแต่ยังไม่ถึงวัยทำงาน รัฐมีนโยบายจะฝึกอบรมให้ประชากรเหล่านี้ได้มีความรู้ทางวิชาชีพเพื่อจะได้เป็นพลังในการประกอบการเศรษฐกิจของประเทศ สำหรับการศึกษาชั้นสูงขึ้นไปนั้น จะปรับปรุงทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพ โดยจะเน้นการผลิตกำลังคนในประเภทวิชาที่สอดคล้องกับความต้องการทางด้านเศรษฐกิจและสังคมในระยะต่อไป

9. การมีงานทำ สำหรับประชากรที่ถึงวัยทำงาน ซึ่งจะเพิ่มขึ้นมากในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 นั้น รัฐมีนโยบายที่จะขยายการพัฒนาเศรษฐกิจทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค เพื่อให้สามารถรับคนทำงานได้มากขึ้น นอกจากนี้รัฐจะพิจารณาดำเนินมาตรการเพื่อสนับสนุนให้เกิดกิจกรรมทางเศรษฐกิจประเภทที่ต้องใช้คนงานจำนวนมาก เพื่อป้องกันปัญหาการว่างงาน ซึ่งจะเป็นอันตรายทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองของประเทศ

นโยบายทั้ง 9 ประการนี้เป็นนโยบายหลักส่วนรวมของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ส่วนนโยบายของแต่ละสาขาเศรษฐกิจและสังคมนั้น จะได้กล่าวถึงไว้ในบทที่เกี่ยวข้องต่อไป

บทที่ 3

เป้าหมายเศรษฐกิจส่วนรวม

.....

การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมในระยะของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ฉบับที่ 3 (2515-2519) จะได้ดำเนินไปตามวัตถุประสงค์และแนวนโยบายดังกล่าวในบทที่ 2 โดยกำหนดเป้าหมายเศรษฐกิจส่วนรวมที่สำคัญไว้ ดังนี้

1) เพิ่มรายได้ประชาชาติในอัตราเฉลี่ยประมาณร้อยละ 7 ต่อปี อัตราการเพิ่มเฉลี่ยรายได้ประชาชาตินี้แม้ว่าจะมีระดับต่ำกว่าในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 1 และฉบับที่ 2 ซึ่งมีอัตราเฉลี่ยร้อยละ 8.1 และ 7.2 ก็ตาม แต่โดยที่แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 มีเป้าหมายที่จะลดอัตราการเพิ่มของประชากรลงให้เหลือประมาณร้อยละ 2.5 ในปี 2519 ดังนั้น ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 รายได้ต่อบุคคลคาดว่าจะ เพิ่มขึ้นในอัตราร้อยละ 4.5 ในปี 2519 สูงกว่าอัตราเพิ่มเฉลี่ยในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ซึ่งเท่ากับร้อยละ 4.0

2) รักษาความมั่นคงทางเศรษฐกิจการเงินระหว่างประเทศ โดยรักษาเงินทุนสำรองระหว่างประเทศให้อยู่ในระดับที่มั่นคงเพียงพอ ในสิ้นระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ทั้งนี้ เพื่อให้เป็นหลักประกันความเชื่อมั่นในอนาคตทางเศรษฐกิจของประเทศไทย

3) รักษาเสถียรภาพของระบบเศรษฐกิจภายในประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านระดับราคาและในด้านความสมดุลระหว่างการผลิตและความต้องการของตลาด ทั้งนี้ เพื่อเสริมสร้างรากฐานที่มั่นคง สำหรับการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ

การดำเนินการเพื่อให้บรรลุเป้าหมายเศรษฐกิจส่วนรวมดังกล่าวนี้ จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการปรับปรุงโครงสร้างของระบบเศรษฐกิจ การปรับปรุงโครงสร้างทางเศรษฐกิจในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 นี้มีเป้าหมายที่จะก่อให้เกิดความเป็นธรรมชาติแก่ระบบสังคมมากขึ้นพร้อมกันด้วย โดย

1) เน้นหนักในด้านการพัฒนาการเกษตรและการลงทุนเพื่อกิจการสาธารณะในส่วนภูมิภาค ซึ่งจะทำให้การกระจายรายได้และผลการพัฒนาขยายตัวออกไปโดยทั่วถึงมากขึ้น

2) ยกระดับการจ้างงาน เพื่อรับจำนวนแรงงานที่เพิ่มขึ้นซึ่งจะเป็นการขจัดปัญหาการว่างงานทั้งในเขตเมืองและเขตชนบทมิให้ก่อความยุ่งยากแก่เศรษฐกิจและสังคม

3) ในด้านความยุติธรรมของระบบสังคมนั้น การปรับปรุงโครงสร้างทางเศรษฐกิจส่วนรวม แต่เพียงประการเดียวไม่อาจได้ผลเต็มที่ จำเป็นจะต้องมีการเสริมสร้างความยุติธรรมของ

สังคมโดยอาศัยแนวทางและมาตรการทางการพัฒนาสังคมและท้องถิ่นโดยตรงประกอบด้วย ซึ่งจะได้กล่าวโดยละเอียดในบทต่อไป

เป้าหมายที่เกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจส่วนรวมนั้น ประกอบด้วยสาระสำคัญดังนี้

เป้าหมายการผลิต

โดยที่ในระยะปลายแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ระดับความต้องการสินค้าและบริการที่ผลิตได้ภายในประเทศเพิ่มขึ้นในอัตราต่ำกว่าในระยะก่อน ดังนั้น ในระยะนี้สินค้าและบริการคงเหลือภายในประเทศ จึงมีระดับสูงขึ้น และมีความจำเป็นจะต้องระบายออกจากภายนอกประเทศเพิ่มขึ้น ในสถานการณ์เช่นนี้ จำเป็นที่จะต้องมีการสนับสนุนที่จะให้ผลภายในเวลาอันสั้น ได้แก่

1. ลดต้นทุนการผลิตประเภทที่พร้อมที่จะดำเนินการผลิตอยู่แล้ว เพื่อให้สามารถแข่งขันในตลาดต่างประเทศได้มากขึ้น
2. สนับสนุนกิจกรรมการผลิตประเภทที่พร้อมที่จะดำเนินการได้ในสาขาเกษตร เช่น ข้าวโพด ถั่วเหลือง กุ้ง มะพร้าว และปศุสัตว์ ซึ่งมีตลาดรับซื้อได้อยู่แล้ว
3. สนับสนุนกิจการผลิตซึ่งใช้สินค้าเข้าน้อย แต่ต้องการใช้วัตถุดิบและแรงงานภายในประเทศเป็นส่วนมาก เช่น การก่อสร้างที่อยู่อาศัย อุตสาหกรรมที่แปรรูปผลิตผลเกษตร การทำอาหารกระป๋อง ฯลฯ

สำหรับการดำเนินการพัฒนาการผลิตซึ่งจะให้ผลได้ในระยะปลายของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 นั้น จะเร่งส่งเสริมให้เปลี่ยนแปลงระบบการผลิตให้สอดคล้องกับการตลาด โดยเน้นหนักในการส่งเสริมการผลิตสินค้าประเภทใหม่ๆ เพื่อส่งออกและการผลิตอุตสาหกรรมที่อาศัยวัตถุดิบและแรงงานภายในประเทศเป็นจำนวนมาก

ตามแนวทางการพัฒนาการผลิตข้างต้น ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 คาดว่ามูลค่าผลิตภัณฑ์ภายในประเทศจะเพิ่มขึ้นในอัตราเฉลี่ยร้อยละ 7 ต่อปี โดยในระยะต้นของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 การขยายตัวในการผลิตจะเพิ่มในอัตราที่ต่ำกว่าอัตราเฉลี่ยเล็กน้อย ทั้งนี้ เพราะการผลิตสินค้าประเภทใหม่ๆ ดังกล่าว จะยังไม่ให้ผลเต็มที่ในระยะสั้น ต่อเมื่อระยะปลายแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 อัตราการขยายตัวของการผลิตก็จะสามารถขยายตัวได้เร็วขึ้น

ตารางที่ 1 เป้าหมายมูลค่ารวมผลผลิตภัณฑ์ในประเทศ
(คิดตามราคาปี 2505)

พันล้านบาท

สาขา	2515 ^{1'}		เป้าหมาย ปี 2519		อัตราเพิ่มโดยเฉลี่ยต่อปี	
	ผลผลิตภัณฑ์ ในประเทศ	ร้อยละ	ผลผลิตภัณฑ์ ในประเทศ	ร้อยละ	2510- 2519	2515-2519
1. การเกษตร	37.3	29.5	47.8	26.8	4.1	5.1
1.1 กสิกรรม	26.0	20.5	32.5	18.2	2.7	4.6
1.2 ปศุสัตว์	3.9	3.1	4.7	2.6	2.4	3.4
1.3 ประมง	4.3	3.4	6.9	3.9	17.3	10.0
1.4 ป่าไม้	3.1	2.5	3.7	2.1	6.5	3.4
2. การเหมืองแร่และการย่อยหิน	2.1	1.7	2.8	1.6	8.3	6.0
3. อุตสาหกรรม	21.5	16.9	31.4	17.6	9.2	8.0
3.1 อุตสาหกรรมขั้นต้น	6.5	5.2	8.3	4.6	5.1	4.8
3.2 อุตสาหกรรมแบบใหม่	14.8	11.7	23.1	13.0	11.4	9.2
4. การก่อสร้าง	8.4	6.6	11.5	6.5	7.5	6.0
5. การไฟฟ้าและการประปา	1.9	1.5	3.9	2.2	19.0	15.0
6. การคมนาคมและขนส่ง	8.6	6.8	11.5	6.5	7.5	6.0
7. การค้า	20.5	16.2	29.3	16.4	7.7	7.0
8. การธนาคาร ประกันภัย และ อสังหาริมทรัพย์	5.1	4.1	11.0	6.2	14.4	15.0
9. ที่อยู่อาศัย	2.4	1.9	2.7	1.5	4.1	2.5
10. การบริหารราชการและการ ป้องกันประเทศ	5.7	4.5	7.6	4.3	10.0	6.0
11. บริการ	13.0	10.3	18.5	10.3	8.8	7.0
รวมผลผลิตภัณฑ์ในประเทศ	126.4	100.0	178.0	100.0	7.2	7.0

การผลิตการเกษตร การที่สินค้าหลักทางการเกษตร คือ ข้าว ยาง และปอ ได้รับการกระทบกระเทือนจากการเปลี่ยนแปลงปริมาณความต้องการจากต่างประเทศในระยะปลายแผนพัฒนา ฉบับที่ 2 นับว่าเป็นปัญหาที่ก่อความยุ่งยากที่สุดสำหรับการพัฒนาการเกษตรในระยะของแผนพัฒนา ฉบับที่ 3 การผลิตพืชหลักดังกล่าวเป็นสิ่งที่ประชาชนคุ้นเคยมาเป็นเวลานาน และเกษตรกรสามารถปรับปรุงให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นได้อีก ดังนั้น เป้าหมายสำคัญในการพัฒนาเกษตรในระยะของแผนพัฒนา ฉบับที่ 3 จึงได้แก่การเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิตพืชหลัก ได้แก่ ข้าว ยาง มันสำปะหลัง และปอ ทั้งนี้ เพื่อที่จะได้ประหยัดทรัพยากร โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ดินไว้ใช้

สำหรับการเพิ่มการผลิตพืชผลชนิดอื่นให้มีอัตราการเพิ่มสูงขึ้น การตั้งเป้าหมายการผลิตได้พิจารณาจากสถานการณ์ตลาดทั้งภายในและภายนอกประเทศเป็นหลัก

สินค้าเกษตรที่จะมีอัตราเพิ่มสูงในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ได้แก่

1. ประเภทที่มีการผลิตอยู่แล้วและตลาดมีความต้องการมาก คือ ข้าวโพด ข้าวฟ่าง มันสำปะหลัง นุ่น และพืชน้ำมัน

2. ประเภทที่มีตลาดแต่มีปัญหาในการผลิต คือ ถั่วเหลือง มะพร้าว ปศุสัตว์ ฝ้าย ยาสูบ เกษตรในอัตราเฉลี่ยประมาณร้อยละ 5.1 ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 เทียบกับอัตราเฉลี่ยประมาณร้อยละ 4.1 ต่อปี ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2

การผลิตแร่

ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 คาดว่าอัตราเพิ่มของผลผลิตแร่จะเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยประมาณร้อยละ 6.0 เปรียบเทียบกับร้อยละ 8.3 ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ทั้งนี้เนื่องจากสาเหตุสองประการคือ ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 นั้น ผลผลิตแร่ที่สำคัญๆ คือ ดีบุก ฟลูออไรด์ และการขุดหินยังเพิ่มขึ้นในอัตราสูง แต่ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 นี้ ผลผลิตการขุดหินจะลดลงเนื่องมาจากการก่อสร้างลดลง ส่วนแร่ดีบุกนั้นความต้องการของตลาดมีจำกัด ดังนั้น ปริมาณการผลิตจึงไม่สูงขึ้นมาก เมื่อรวมทั้งสิ้นในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ผลผลิตในสาขาเหมืองแร่จะเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยประมาณร้อยละ 6.0

การผลิตอุตสาหกรรม

ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 การผลิตอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้นในอัตราเฉลี่ยร้อยละ 9.2 แต่ปรากฏว่าต้องเผชิญปัญหาการขาดแคลนตลาด เนื่องจากความต้องการซื้อของประชาชนโดยทั่วไป เพิ่มในอัตราต่ำลง ยังผลให้สินค้าอุตสาหกรรมหลายประเภทประสบภาวะการผลิตล้นตลาดขึ้น นอกจากนั้นการพัฒนาอุตสาหกรรมอย่างรวดเร็วในระยะนี้ ยังมีผลให้การนำสินค้าประเภทวัตถุดิบเข้ามาในประเทศเพิ่มขึ้นเฉลี่ยถึงร้อยละ 1.3 ต่อปี ดังนั้นในระยะต่อไปการพัฒนาอุตสาหกรรมจึงมีเป้าหมายที่จะเพิ่มผลผลิตอุตสาหกรรมเฉพาะประเภทที่อาจหาตลาดต่างประเทศได้ นอกจากนั้นเป้าหมายประการสำคัญ อีกประการหนึ่งในการพัฒนาอุตสาหกรรมในระยะต่อไป ได้แก่ การส่งเสริมอุตสาหกรรมที่ใช้วัตถุดิบที่ผลิตได้ภายในประเทศและใช้แรงงานภายในประเทศมากขึ้น อย่างไรก็ตาม โดยที่ในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 การผลิตอุตสาหกรรมบางประเภท คือ โรงสี โรงเลื่อย โรงน้ำแข็ง จะมีอัตราเพิ่มเฉลี่ยต่ำกว่าในระยะที่ผ่านมา ดังนั้น แม้ว่าอุตสาหกรรมใหม่ๆ จะสามารถเพิ่มผลผลิตได้เร็วขึ้นก็ตาม แต่การผลิตอุตสาหกรรมส่วนรวมจะเพิ่มขึ้นได้ในอัตราต่ำกว่าในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 คือ จะเพิ่มขึ้นในอัตราเฉลี่ยร้อยละ 8 ต่อปี

การก่อสร้าง การก่อสร้างเป็นสาขาการผลิตที่ขยายตัวอย่างรวดเร็วในระยะต้นของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 แต่ในระยะปลายของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 การก่อสร้างได้รับความกระทบกระเทือนจากการลดรายจ่ายของสหรัฐฯ ในประเทศไทย และการเศรษฐกิจตั้งตัวโดยทั่วไป ดังนั้นในระหว่างปี 2512-2514 สาขาการก่อสร้างจึงมีอัตราเพิ่มเพียงประมาณร้อยละ 4.1 อย่างไรก็ตาม โดยที่การก่อสร้างเป็นกิจกรรมการผลิตที่ใช้วัตถุดิบและแรงงานภายในประเทศเป็นอันมาก ดังนั้นแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 จึงกำหนดเป้าหมายการขยายตัวทางการก่อสร้างไว้ในอัตราเฉลี่ยร้อยละ 6.5 โดยจะเปลี่ยนโครงสร้างของการก่อสร้างจากการก่อสร้างทางทหาร มาเป็นการก่อสร้างเพื่อเร่งรัดการผลิต เช่น คันและคูน้ำทางชนบท และการก่อสร้างที่อยู่อาศัยในเมืองต่างๆ ซึ่งอยู่ในลักษณะขาดแคลนเป็นอย่างมาก

การผลิตประเภทอื่น ๆ ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 อัตราการเพิ่มเฉลี่ยของการผลิตสาขาอื่น ๆ มีจำนวนน้อยกว่าอัตราการเพิ่มของการผลิตจริง ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 เกือบทุกสาขา ทั้งนี้ เนื่องจากในระยะ 2-3 ปีแรกของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 นี้ จะมีการปรับปรุงโครงสร้างทางเศรษฐกิจ ซึ่งต้องอาศัยมาตรการเพื่อรักษาความต้องการสินค้าและบริการให้อยู่ในระดับที่เหมาะสมต่อเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ กิจกรรมผลิตหลายสาขาโดยเฉพาะอย่างยิ่งการก่อสร้าง การผลิต พลังงานไฟฟ้าและบริการนั้น ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ได้ขยายกิจการไปแล้วเป็นจำนวนมาก ดังนั้น ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 การผลิตประเภทนี้จึงคาดว่าจะขยายตัวในอัตราที่ช้าลงบ้าง

โครงสร้างระบบการผลิต

เป้าหมายสำคัญประการหนึ่งในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ได้แก่ การปรับปรุงโครงสร้างของระบบเศรษฐกิจให้มีพื้นฐานมั่นคงขึ้น โดยพยายามเร่งขยายผลผลิตเกษตรในอัตราเพิ่มสูงขึ้นกว่าแผนก่อน ส่วนสาขาการผลิตอุตสาหกรรม ซึ่งได้ขยายตัวอย่างรวดเร็วในระยะต้นของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 และการก่อสร้างขั้นพื้นฐานของรัฐบาลซึ่งขยายตัวมากนั้น ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 จะมีอัตราการขยายตัวช้าลงกว่าในระยะที่แล้วมา ดังนั้น เมื่อสรุปปัจจัยต่างๆ เข้าด้วยกันแล้วจะเห็นได้ว่า โครงสร้างของระบบเศรษฐกิจจะเปลี่ยนแปลงไปในแบบที่จะกระจายผลของการพัฒนาเศรษฐกิจไปในส่วนภูมิภาคโดยทั่วถึงยิ่งขึ้น ซึ่งเป็นการเสริมเป้าหมายในด้านความยุติธรรมทางสังคมซึ่งเป็นเป้าหมายสำคัญประการหนึ่งของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3

เป้าหมายดุลการชำระเงิน

โดยที่ดุลการชำระเงินในปี 2512-2514 จะขาดดุลเป็นจำนวนประมาณ 4,970 ล้านบาท และมีแนวโน้มที่จะขาดดุลต่อไปในอนาคต ดังนั้น เป้าหมายสำคัญของแผนพัฒนาฯ

ฉบับที่ 3 จึงมุ่งที่จะแก้ไขปัญหาดุลการชำระเงินและรักษาเงินทุนสำรองของประเทศให้อยู่ในระดับที่มั่นคง ในการรักษาระดับเงินทุนสำรองดังกล่าวจำเป็นต้องดำเนินมาตรการทุกด้านพร้อมกัน แนวทางที่สำคัญ ได้แก่ การป้องกันมิให้ดุลการค้าขาดดุลเกินขอบเขต ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ได้กำหนดเป้าหมายสินค้าออก และสินค้าเข้าไว้ในระดับที่จะทำให้เงินทุนสำรองอยู่ในระดับที่มั่นคงเพียงพอ

ตารางที่ 2
ดุลการชำระเงินระหว่างประเทศ
พ.ศ. 2514–2519

(พันบาท)

	2514	2519
1. สินค้า	16.1	22.5
1.1 สินค้าส่งออก	26.2	30.3
1.2 สินค้านำเข้า	-10.3	-7.2
ดุลสินค้า		
2. บริการ		
2.1 บริการส่งออก	8.4	
2.2 บริการนำเข้า	3.9	
ดุลบริการ	4.5	
ดุลสินค้าและบริการ	-5.8	
3. บริจาค (สุทธิ)	0.9	
4. เงินทุน (สุทธิ)	2.4	
4.1 ภาคเอกชน	2.1	
4.2 ภาครัฐบาล	0.3	
5. จำนวนปรับปรุง ^{1/}	1.1	
6. การเปลี่ยนแปลงในเงินทุนสำรอง	-1.4	

เป้าหมายการส่งออก

การเร่งรัดการเพิ่มมูลค่าสินค้าออกมีปัญหาใหญ่ที่ว่าสินค้าออกที่สำคัญ คือ ข้าวและยาง ต้องประสบภาวะความต้องการของตลาดมีแนวโน้มลดลง ดังนั้น จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะเร่งรัดการผลิตสินค้าส่งออกทั้งทางด้านเกษตรและอุตสาหกรรมให้มากขึ้นยิ่งขึ้น โดยดำเนินการให้สอดคล้องกับภาวะตลาดต่างประเทศ แต่การเร่งรัดผลิตสินค้าหลายของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 สำหรับในด้านเป้าหมายการส่งออกนั้น ได้กำหนดอัตราเพิ่มไว้ประมาณร้อยละ 7.0 ทั้งนี้ มาตรการเพื่อส่งเสริมการส่งออกและเร่งรัดการผลิตให้บรรลุตามเป้าหมายปรากฏอยู่ในแผนพัฒนาสาขาต่างๆ แล้ว

สินค้าเกษตร อนาคตของข้าวซึ่งเป็นสินค้าออกอันดับหนึ่งของประเทศไม่สู้แจ่มใสนัก เนื่องจากความต้องการของตลาดโลกจะไม่สูงขึ้นมากเช่นในระยะก่อน ดังนั้น ในการกำหนดเป้าหมายการเกษตร จึงพยายามเพิ่มสำคัญของสินค้าออกที่สามารถส่งออกได้ในปัจจุบันให้มากขึ้น และเพิ่มชนิดของผลิตผลส่งออกให้มากขึ้น โดยมีเป้าหมายการผลิตและการส่งออก ดังนี้

ก. ในระยะแรก สินค้าส่งออกที่จะเพิ่มขึ้นมาก ได้แก่ สินค้าประเภทที่เกษตรกรคุ้นเคยอยู่แล้ว และมีผลการวิจัยและสาธิตต่างๆ เพียงพอ พร้อมทั้งจะดำเนินการส่งเสริมได้โดยมีประสิทธิภาพกับทั้งมีตลาดที่แน่นอนอยู่แล้ว สินค้าประเภทเหล่านี้ ได้แก่ ข้าวโพด พืชน้ำมันสำหรับปอ และปอ จะมีมูลค่าส่งออกเพิ่มขึ้นได้มากในระยะสั้น เพื่อทดแทนมูลค่าของสินค้าหลักคือ ข้าวที่มีแนวโน้มลดลง

ข. สินค้าออกอีกประการหนึ่ง ได้แก่ สินค้าที่เห็นว่ามือนาคตในด้านการตลาดหรือมีตลาดอยู่พร้อมแล้ว แต่ยังไม่ผลิตได้ไม่มากพอ หรือต้นทุนการผลิตยังสูงอยู่ จึงต้องมีมาตรการเร่งรัดการผลิตสินค้าประเภทนี้ ซึ่งจะทำให้สินค้าเหล่านี้มีความสำคัญเพิ่มขึ้นมากในระยะปลายแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 สินค้าประเภทนี้ ได้แก่ กุ้ง ปศุสัตว์ ถั่วเหลือง ฝ้ายและใบยาสูบ

สินค้าอุตสาหกรรม การส่งสินค้าอุตสาหกรรมออกไปจำหน่ายต่างประเทศยังมีจำนวนน้อยมาก คือ ในปี 2512 สินค้าอุตสาหกรรมส่งออกมีมูลค่ารวมกันเพียง 625 ล้านบาท หรือร้อยละ 4 ของมูลค่าส่งออกทั้งสิ้นเท่านั้น แต่ในตอนปลายของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 มูลค่าสินค้าอุตสาหกรรมส่งออกเพิ่มขึ้นในอัตราสูง เพื่อนำรายได้เงินตราต่างประเทศมาสมทบและทดแทนการส่งสินค้าการเกษตร ซึ่งประสบกับความแปรปรวนในด้านตลาดและราคามากขึ้น การส่งเสริมให้สินค้าอุตสาหกรรมส่งออกไปต่างประเทศเพิ่มขึ้น จึงเป็นนโยบายสำคัญในการส่งเสริมการส่งออกของประเทศ สำหรับเป้าหมายการส่งออกของสินค้าอุตสาหกรรมในปี 2519 ได้กำหนดไว้เป็นจำนวน 2,720 ล้านบาท ตามแนวทางต่อไปนี้

ก. สนับสนุนอุตสาหกรรมที่ผลิตเกินความต้องการภายในประเทศให้สามารถส่งออกได้มากขึ้น สินค้าประเภทนี้ ได้แก่ กระจกอบ ซีเมนต์ ด้าย ผ้า น้ำตาล วัสดุก่อสร้าง ยางรถยนต์ และน้ำมันพืช ซึ่งสามารถเพิ่มมูลค่าสินค้าออกได้มากในระยะสั้น แต่ยังมีปัญหาต้นทุนการผลิตยังสูงเกินไป และไม่สามารถแข่งขันในตลาดต่างประเทศได้

ข. ส่งเสริมการผลิตอุตสาหกรรมซึ่งส่งออกอยู่แล้ว โดยพยายามให้ผลิตด้วยต้นทุนที่ต่ำลง และมีโอกาสที่จะขยายจำหน่ายได้มากขึ้น สินค้าอุตสาหกรรมประเภทนี้ ได้แก่ อาหารกระป๋อง เสื้อผ้า ส่วนประกอบนาฬิกา เฟอร์นิเจอร์ และผลิตภัณฑ์จากไม้ ฝัมปลอม และสินค้าหัตถกรรมต่างๆ

เป้าหมายด้านสินค้าเข้า

การเร่งรัดส่งเสริมสินค้าออกดังกล่าวนั้น แม้ว่าจะสามารถนำรายได้เป็นเงินตราต่างประเทศเข้ามาสู่ประเทศเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมากก็ตาม แต่เมื่อพิจารณาสถานการณ์ปัจจุบันแล้วอาจคาดได้ว่ามาตรการทางด้านสินค้าออกแต่เพียงอย่างเดียวนั้นไม่เพียงพอที่จะแก้ไขปัญหาการขาดดุลชำระเงินได้ตามเป้าหมายที่วางไว้ ดังนั้น มาตรการเพื่อปรับโครงสร้างของสินค้าเข้าจึงเป็นมาตรการสำคัญยิ่งในการแก้ปัญหาดุลการชำระเงินของประเทศในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 เนื่องจากปรากฏว่า ในปี 2513 มูลค่าของสินค้าเข้ามีอัตราส่วนถึงร้อยละ 19 ของรายได้ประชาชาติและมีจำนวนมากกว่าสินค้าออกถึงประมาณ 12,258 ล้านบาท ดังนั้นนโยบายด้านสินค้าเข้าจึงได้แก่ การรักษาระดับของสินค้าเข้าให้เหมาะสมกับเป้าหมายในการรักษาระดับทุนสำรองระหว่างประเทศ การดำเนินการตามนโยบายดังกล่าว นอกจากจะมีผลให้มูลค่าสินค้าเข้าลดลงแล้วยังช่วยกระตุ้นการผลิตภายในประเทศให้ขยายตัวได้เร็วขึ้นอีกด้วย โดยเพิ่มการลงทุนให้มากขึ้น

เป้าหมายของการดำเนินการนั้น อาจแยกได้ 2 ประเภทสำคัญ คือ

ก. สนับสนุนให้มีการผลิตภายในประเทศเพื่อทดแทนการนำเข้า ในระยะปี 2512-2513 มูลค่าสินค้าเข้าที่เพิ่มในอัตราสูง ได้แก่ สินค้าประเภทวัตถุดิบ ซึ่งมีอัตราเพิ่มเฉลี่ยร้อยละ 15.2 สินค้าประเภทวัตถุดิบนี้มีหลายประเภทที่ผลิตขึ้นได้ในประเทศบ้างแล้วหรือมีู่ทางที่จะผลิตขึ้นได้ในอนาคตต่อไป คือ ฝ้าย ยาสูบ เยื่อกระดาษ สินแร่เหล็ก และผลิตภัณฑ์จากนม สินค้าเหล่านี้มีมูลค่ารวมกันถึง 1,600 ล้านบาท ในปี 2513 และมีแนวโน้มอัตราการเพิ่มสูง ดังนั้น การเร่งรัดผลิตสินค้าเหล่านี้จะทำให้สินค้านำเข้ามีมูลค่าลดลงและในขณะเดียวกันก็ช่วยให้การผลิตของประเทศมีจำนวนสูงขึ้นประชาชนมีงานทำเพิ่มขึ้น และมีรายได้สูงขึ้นตามไปด้วย

ข. ลดปริมาณสินค้าเข้าซึ่งไม่จำเป็นแก่การครองชีพของประชาชนส่วนใหญ่ นอกจากสินค้าเข้าประเภทวัตถุดิบแล้ว สินค้าเข้าประเภทสำเร็จรูปซึ่งไม่มีความจำเป็นแก่การครอง-

ชีพของประชาชนส่วนใหญ่และเป็นสินค้าที่สามารถผลิตได้พอเพียงในประเทศด้วยคุณภาพและราคาที่เหมาะสม จะได้มีการจำกัดโดยใช้มาตรการด้านพิกัดอัตราภาษีศุลกากรเป็นส่วนใหญ่ ต่อเมื่อมีความจำเป็นจริงๆ จึงจะพิจารณาวิธีการห้ามนำสินค้าประเภทนี้

จากการดำเนินการดังกล่าวข้างต้นนั้น ประเมินว่าจะมีผลทำให้สินค้าเข้าในระยะของแผนพัฒนา ฉบับที่ 3 เพิ่มขึ้นในอัตราเฉลี่ยร้อยละ 2.8 ซึ่งเป็นอัตราเพิ่มที่สอดคล้องกับความสามารถในการจัดหาเงินตราต่างประเทศ และจะมีส่วนช่วยแก้ปัญหาดุลการชำระเงินได้ในระยะปลายแผนพัฒนา ฉบับที่ 3

การรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ

การรักษาเสถียรภาพของระบบเศรษฐกิจภายในประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านระดับราคานั้น เป็นรากฐานสำคัญของความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ในระยะของแผนพัฒนา ฉบับที่ 3 รัฐจะรักษาความมั่นคงของระดับราคาภายในประเทศ โดยควบคุมระดับการใช้จ่ายภายในประเทศให้สอดคล้องกับเป้าหมายในด้านการผลิต เพื่อการนี้ รัฐจะดำเนินมาตรการทางการเงินและการคลังดังจะกล่าวในบทต่อไป เพื่อรักษาระดับการขยายตัวของค่าใช้จ่ายภายในประเทศให้อยู่ในอัตราประมาณร้อยละ 7.5 ซึ่งเป็นอัตราที่สอดคล้องกับเป้าหมายการเพิ่มผลผลิตร้อยละ 7.0 และจะไม่ทำให้ระดับราคาเคลื่อนไหวเกินขอบเขตตลอดระยะเวลาของแผนพัฒนา ฉบับที่ 3

เป้าหมายของการใช้จ่ายภายในประเทศ ปรากฏตามตารางที่ 3

ตารางที่ 3

เป้าหมายรายจ่ายในประเทศ

	2509	2513	แผนฯ ที่ 2 อัตราเพิ่มเฉลี่ยปีละ % 2510-2514)	2519	แผนฯ ที่ 3 อัตราเพิ่มเฉลี่ยปีละ % (2515-2519)
ภาครัฐบาล					
รายจ่ายอุปโภคบริโภค	9.3	16.9	14.8	24.7	6.1
รายจ่ายลงทุน	6.7	10.0	9.1	15.4	8.5
รวม	16.0	26.9	12.4	40.2	7.0
ภาคเอกชน					
รายจ่ายอุปโภคบริโภค	66.7	93.9	7.8	140.4	7.1
รายจ่ายลงทุน	13.6	20.5	10.4	30.5	7.3
รวม	80.3	114.4	8.3	170.9	7.2

ภาคต่างประเทศ						
สินค้าและบริการส่งออก	19.3	22.1	3.8	28.7		4.4
สินค้าและบริการนำเข้า	-19.7	-29.3	8.2	-34.0		3.3
รวม	-0.4	-7.2	-	-5.3		-
รวมรายจ่าย ภายในประเทศ	95.9	134.1	8.1	205.8		7.5

โดยที่อัตราการเพิ่มรายจ่ายผลิตภัณฑ์ในประเทศจะอยู่ในระดับใกล้เคียงกับอัตราเพิ่มผลผลิตของประเทศ ดังนั้น ตลอดระยะเวลาของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ระบบเศรษฐกิจภายในประเทศจะอยู่ในลักษณะที่มีเสถียรภาพ กล่าวคือ ระดับราคาจะไม่เพิ่มสูงขึ้นมากนัก ท ำ ก ร ง ตั ำ ก ร น เสถียรภาพของระบบเศรษฐกิจระหว่างประเทศ แม้ว่าในระยะต้นของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ยังขาดดุลการชำระเงินต่อไปอีก แต่ปัญหาการชำระเงินจะกลับคืนสู่ดุลได้ในระยะปลายของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 หากมีการดำเนินมาตรการทางเศรษฐกิจตามที่ได้ระบุไว้ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 อย่างจริงจัง ระบบเศรษฐกิจก็จะสามารถฟื้นตัวเข้าสู่ภาวะความเจริญโดยมีเสถียรภาพได้ในระยะเวลาที่กำหนดไว้

รายจ่ายในภาคเอกชน

การกำหนดเป้าหมายการใช้จ่ายในภาคเอกชนนี้ ได้คำนึงถึงมาตรการทางด้านนโยบายการเงินการคลังประกอบด้วย สารสำคัญในด้านรายจ่ายภาคเอกชนอาจสรุปได้ดังนี้ คือ

ก. การบริโภค ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 รายจ่ายเพื่อการบริโภคของเอกชนขยายตัวในอัตราเฉลี่ยร้อยละ 7.8 ต่อปี เนื่องจากเพิ่มรายจ่ายของสหรัฐฯ ในประเทศ ซึ่งทำให้ประชาชนบางกลุ่มมีรายได้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในระยะต้นของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 การที่การบริโภค ส่วนเอกชนมีมูลค่าเพิ่มขึ้นนี้ทำให้สินค้าขาเข้าเพื่อการบริโภคเพิ่มตามขึ้นด้วย กล่าวคือ สินค้าขาเข้าประเภทการบริโภคในปี 2510-2512 เพิ่มขึ้นในอัตราเฉลี่ยสูงถึงร้อยละ 8 ต่อปี ดังนั้น โดยที่เป้าหมายสำคัญในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ได้แก่ การแก้ไขปัญหาดุลการชำระเงินจึงได้กำหนดเป้าหมายในด้านการใช้จ่ายเพื่อการบริโภคของเอกชนให้มีอัตราเพิ่มประมาณร้อยละ 7.1 ต่อปี เทียบกับร้อยละ 7.8 ต่อปี ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 เป้าหมายดังกล่าวจำต้องอาศัยมาตรการทางภาษีอากรเพื่อลดระดับรายจ่ายเพื่อการบริโภคสินค้าฟุ่มเฟือย โดยเฉพาะสินค้าจากต่างประเทศลงด้วย

ข. การลงทุน ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 รายจ่ายลงทุนในภาคเอกชนเพิ่มขึ้นในอัตราเฉลี่ยร้อยละ 10.4 ต่อปี การลงทุนของเอกชนดังกล่าวเพิ่มขึ้นในอัตราสูงร้อยละ 16 ต่อปี ในระยะปี 2510-2512 ซึ่งเป็นระยะที่ระบบเศรษฐกิจปรับตัว การลงทุนในภาคเอกชนเพิ่มขึ้นในอัตรา

เฉลี่ยเพียงร้อยละ 2.0 นอกจากนี้ ยังปรากฏว่าในระยะดังกล่าวกิจการผลิตหลายประเภทมีสินค้าคงเหลือเพิ่มขึ้น และกิจกรรมบางประเภทผลิตได้น้อยกว่าความสามารถในการผลิต ด้วยเหตุผลดังกล่าว ในระยะของแผนฯ ฉบับที่ 3 การลงทุนในภาคเอกชนจึงไม่สมควรที่จะเพิ่มขึ้นในอัตราสูงเท่ากับในระยะที่ผ่านมา ทั้งนี้ เพราะการขยายตัวของการลงทุนในอัตราสูง นอกจากจะส่งเสริมให้มีการนำสินค้าเข้ามาในประเทศเพิ่มขึ้นมาก ซึ่งกระทบกระเทือนดุลการชำระเงินแล้วยังจะมีผลทำให้ปัญหาการผลิตต่ำกว่าระดับความสามารถที่ความรุนแรงยิ่งขึ้น ด้วยเหตุนี้แนวทางสำคัญในการลงทุนภาคเอกชนจึงมุ่งที่จะส่งเสริมการลงทุน เฉพาะที่ให้ผลประโยชน์ต่อระบบเศรษฐกิจส่วนรวมสูงประการหนึ่ง และส่งเสริมให้การลงทุนที่มีอยู่แล้วได้มีการใช้ประโยชน์สูงขึ้นเป็นประการหนึ่ง พร้อมกันนั้นก็สนับสนุนการลงทุนจากต่างประเทศ เพื่อการนี้ได้กำหนดเป้าหมายการลงทุนภาคเอกชนให้เพิ่มขึ้นในอัตราเฉลี่ยร้อยละ 7.3 ต่อปี

รายจ่ายในภาครัฐบาล

เป้าหมายในการใช้จ่ายของภาครัฐบาลได้ยึดถือเป้าหมายของแผนการคลังที่จะกล่าวในบทต่อไปเป็นหลัก ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 รายจ่ายลงทุนของรัฐบาลจะขยายตัวในอัตราเฉลี่ยร้อยละ 8.5 ต่อปี เทียบกับอัตราเฉลี่ยร้อยละ 9.1 ต่อปี ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ส่วนรายจ่ายเพื่อการบริโภคของรัฐบาลจะเพิ่มในอัตราเฉลี่ยร้อยละ 6.1 ต่อปี เทียบกับร้อยละ 14.8 ต่อปี ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2

รายจ่ายในภาคต่างประเทศ

ในด้านมูลค่าสินค้าส่งออก ได้กำหนดให้เพิ่มขึ้นตามเป้าหมายร้อยละ 7.0 ต่อปี แต่เมื่อรวมรายรับจากบริการซึ่งคาดว่าจะลดลงเนื่องจากการลดลงของรายจ่ายสหรัฐฯ ในประเทศแล้ว รายรับจากสินค้าและบริการในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 จะเพิ่มขึ้นในอัตราเฉลี่ยร้อยละ 4.4 ส่วนในด้านมูลค่าสินค้าและบริการนำเข้านั้นได้กำหนดให้เพิ่มขึ้นในอัตราเฉลี่ยร้อยละ 3.3 ทั้งนี้ เนื่องจากมาตรการในด้านการเปลี่ยนโครงสร้างของสินค้านำเข้าซึ่งจะได้กล่าวต่อไป

มาตรการทางเศรษฐกิจ

เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าวข้างต้น ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 รัฐจำเป็นต้องดำเนินมาตรการทั้งระยะสั้นและระยะยาวโดยรีบเร่ง สำหรับมาตรการระยะยาวที่เสนอไว้ในแผนนี้มีบางรายการที่จะต้องเร่งพิจารณาปรับปรุงในขั้นรายละเอียดเพิ่มเติมขึ้นอีกหลังจากการประกาศใช้แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 แล้ว ทั้งนี้ เพื่อให้เป็นการวางพื้นฐานสำหรับแผนพัฒนาฉบับต่อไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการปรับโครงสร้างทางเศรษฐกิจให้สอดคล้องกับภาวะการตลาดโดยเร็วที่สุด โดยดำเนินมาตรการดังต่อไปนี้

1) **ขยายตลาดข้าว** โดยที่ข้าวเป็นผลิตผลหลักของประเทศ การขยายตลาดข้าวจึงเป็นมาตรการที่สำคัญอย่างยิ่ง การขยายตลาดข้าวนี้ นอกจากมาตรการยกเลิกพรีเอมิยมข้าวเป็นส่วนใหญ่ กับให้มีการขายข้าวโดยผ่านส่งระยะยาวซึ่งรัฐได้ดำเนินการไปแล้ว ควรพิจารณาการแลกเปลี่ยนข้าวกับสินค้าของประเทศอื่น ซึ่งประเทศไทยมีความจำเป็นต้องส่งเข้ามาอยู่แล้วและมีราคาเหมาะสม นอกจากนั้น ควรดำเนินนโยบายการเมืองให้สนับสนุนการค้าข้าวกับต่างประเทศต่างๆ ที่มีความสัมพันธ์เกื้อกูลกัน มาตรการเหล่านี้จะทำให้สามารถขายข้าวออกไปต่างประเทศได้เพิ่มขึ้น ทำให้รายได้หมุนเวียนในมือชาวนาเพิ่มขึ้น ซึ่งเป็นการแก้ปัญหาเศรษฐกิจรัดตัวที่สำคัญประการหนึ่ง

2) **เร่งรัดเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตทางการเกษตร ตามแผนพัฒนาการเกษตร** โดยเฉพาะอย่างยิ่งโครงการเพิ่มพันธุ์ที่ให้ผลผลิตสูงสำหรับสินค้าที่ควรเร่งการผลิต คือ ข้าวโพด ถั่วเหลือง และมะพร้าว ปรับปรุงระบบเกษตรชลประทาน เร่งการผลิตกุ้ง ปศุสัตว์ และหม่อนไหม และการจัดหาที่ดินให้เกษตรกร นอกจากนั้น จะได้พิจารณากำหนดมาตรการส่งเสริมปัจจัยการเกษตร เช่น การใช้ปุ๋ยของเกษตรกร การเพิ่มสินเชื่อ เป็นต้น

3) **ปรับโครงสร้างการผลิตอุตสาหกรรม** จะเร่งดำเนินงานตามแผนพัฒนาอุตสาหกรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งโครงการนิคมอุตสาหกรรมและสินเชื่ออุตสาหกรรม นอกจากนั้นจะสนับสนุนการผลิต อุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานเป็นส่วนมาก และใช้วัตถุดิบภายในประเทศเป็นส่วนใหญ่ตลอดจนส่งเสริมอุตสาหกรรมให้ไปตั้งในต่างจังหวัดมากขึ้น

4) **สนับสนุนโครงการที่อยู่อาศัย** เป็นมาตรการที่จะก่อให้เกิดการจ้างงานและการผลิตเพิ่มขึ้นในระยะสั้น นอกจากนั้น การลงทุนในด้านที่อยู่อาศัยยังมีส่วนดีที่ว่า จะมีความต้องการสินค้านำเข้าต่ำกว่าการลงทุนประเภทอื่นๆ การดำเนินการตามโครงการที่อยู่อาศัยนี้ รัฐจะสนับสนุนให้เกิดการขยายตัวทางการลงทุนในภาคเอกชนเพิ่มขึ้น กับต้องอาศัยความช่วยเหลือทางการเงินจากต่างประเทศ ประกอบกับ

5) **พัฒนาทรัพยากรธรรมชาติให้ได้ผลตอบแทนสูงขึ้น** ทั้งในด้านทรัพยากรที่ดิน แหล่งน้ำ ป่าไม้ และแร่ธาตุ โดยอาศัยการสำรวจและกรรมวิธีผลิตให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น โดยคำนึงถึงหลักอนุรักษ์กรรมด้วย

มาตรการที่เกี่ยวกับการผลิตนี้ จำเป็นที่จะต้องอาศัยมาตรการด้านส่งเสริมการส่งออกประกอบไปด้วย ซึ่งจะได้กล่าวไว้ในมาตรการเพื่อแก้ไขปัญหาดุลการชำระเงินในข้อต่อไป

มาตรการเพื่อแก้ไขปัญหาดุลการชำระเงิน มีสาระสำคัญสรุปได้ ดังนี้

1) **มาตรการส่งเสริมสินค้าออก** ซึ่งอาจแยกออกได้เป็น

ก. ในระยะแรกจะส่งเสริมสินค้าที่ประเทศไทยทำการผลิตได้ดีให้ส่งออกไปจำหน่ายต่างประเทศได้เพิ่มขึ้น โดยใช้มาตรการปลดปล่อยภาวะภาษีอากรเพื่อลดต้นทุนในการผลิตและทำให้สินค้าของไทยสามารถแข่งขันกับต่างประเทศได้มากขึ้น เพิ่มประเภทการผลิตให้มากขึ้นและสร้างความเข้มแข็งในการแสวงหาตลาดในประเทศ

ข. สนับสนุนภาคเอกชนให้ลงทุนในกิจกรรมพื้นฐานซึ่งจะช่วยลดต้นทุนการขนส่งสินค้าออก เช่น ไซโล และท่าเทียบเรือเพื่อส่งสินค้าออกเฉพาะประเภท เช่น ธัญพืช กัญหอยหอม เป็นต้น ในส่วนของรัฐนั้นจะปรับปรุงกิจการท่าเรือและการขนถ่ายสินค้าลงเรือ จะกำหนดนโยบายเกี่ยวกับการก่อสร้างท่าเรือพาณิชย์แห่งที่ 2 และนโยบายเกี่ยวกับค่าขนส่งสินค้าสำหรับสินค้าส่งออก และปรับปรุงระบบการขนส่งให้มีประสิทธิภาพเพื่อลดค่าขนส่งและความสูญเสียในการขนส่ง

ค. ขยายขอบเขตของการศึกษาด้านการตลาด ตลอดจนวางมาตรการเพื่อจัดปัญหาเกี่ยวกับระเบียบ ข้อบังคับ และกฎหมายที่ยังเป็นอุปสรรคในการส่งสินค้าออก

2) มาตรการในการปรับโครงสร้างสินค้าขาเข้า ซึ่งอาจแยกได้ ดังนี้

ก. มาตรการภาษีอากร การปรับปรุงรายได้จากภาษีทางตรง ตลอดจนการปรับปรุงภาษีอากรประเภทอื่นๆ ให้เหมาะสมกับความเป็นธรรมยิ่งขึ้น จะทำให้ผู้ที่มีฐานะเศรษฐกิจดีสามารถจ่ายใช้สอยได้น้อยลง ดังนั้น โดยเหตุที่ผู้ที่มีฐานะดีนี้เป็นกลุ่มคนซึ่งบริโภคสินค้าที่สั่งเข้ามาจากต่างประเทศเป็นจำนวนมาก การปรับปรุงภาษีอากรตามแนวดังกล่าวนี้จะช่วยลดการนำเข้าสินค้าเข้าประเภทที่ไม่จำเป็นสำหรับประชาชนส่วนใหญ่ และช่วยรักษาทุนสำรองระหว่างประเทศด้วย

ข. การทดแทนสินค้าเข้า มาตรการในด้านการผลิตเพื่อทดแทนการนำเข้านี้เป็นมาตรการที่สำคัญยิ่ง ทั้งนี้ เพราะเป็นมาตรการที่ให้ผลทั้ง 1) การลดมูลค่าสินค้านำเข้าและ 2) การเพิ่มการผลิตและรายได้ภายในประเทศพร้อมๆ กันไป จึงมีประโยชน์กว่ามาตรการอื่นๆ บางอันที่ลดมูลค่าเข้าแต่เพียงอย่างเดียว ซึ่งช่วยแก้ปัญหาดุลการชำระเงินระยะสั้นเท่านั้น อย่างไรก็ตาม มาตรการในด้านนี้จะต้องอาศัยเวลาจึงจะเกิดผล จึงคาดว่าจะให้ผลในระยะปลายของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 การผลิตเพื่อทดแทนสินค้านำเข้าที่ควรได้รับการสนับสนุน ได้แก่ ผ้า ยาสูบ เยื่อกระดาษ สินแร่เหล็กและผลิตภัณฑ์นม นอกจากนั้นในระหว่างที่โครงการสนับสนุนการผลิตสินค้าเหล่านี้ยังไม่เกิดผลนั้น สินค้าประเภทผ้า และยาสูบ อาจนำเข้ามาได้โดยเงินกู้จากต่างประเทศ ซึ่งมีระยะผ่อนชำระยาวนาน ทั้งนี้ เพื่อการบรรเทาปัญหาดุลการชำระเงินในระยะ 2-3 ปีข้างหน้า

ค. มาตรการเพื่อประหยัดการนำเข้า สินค้าเข้าที่มีอัตราเพิ่มสูงในระยะปี 2511–2512 ได้แก่ สินค้าประเภททุนซึ่งมีอัตราเพิ่มเฉลี่ยร้อยละ 10.3 ต่อปี แต่ในปี 2513 ปรากฏว่า ความสามารถในการผลิตภายในประเทศมีปริมาณมากกว่าความต้องการ ซึ่งทำให้เกิดมีสินค้าคงเหลือเพิ่มขึ้น หรือมีการผลิตไม่เต็มทีตามกำลังผลิต ในขณะเดียวกันสินค้าเข้าประเภททุนในปี 2513 ก็มีแนวโน้มการเพิ่มลดลงเหลือเพียงร้อยละ 1.0 สถานการณ์เช่นนี้แสดงให้เห็นว่า สินค้าเข้าประเภททุนนั้นจะสามารถประหยัดลงได้ ในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 โดยใช้เครื่องจักรที่มีอยู่แล้วเพิ่มการผลิตให้ได้เต็มที่เสียก่อน โดยรัฐจะไม่สนับสนุนให้มีการผลิตสินค้าประเภทที่มีการผลิตเกินอยู่แล้วเพิ่มขึ้น ในขณะเดียวกัน รัฐจะส่งเสริมให้มีการลงทุนใหม่เฉพาะการผลิตประเภทที่เป็นประโยชน์แก่ระบบเศรษฐกิจของประเทศอย่างแท้จริง และจะส่งเสริมให้มีการปรับปรุงกรรมวิธีการผลิตให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยใช้เครื่องจักรที่มีอยู่แล้วและใช้แรงงานคนมาก นอกจากนี้รัฐจะได้กำหนดนโยบายเกี่ยวกับสินค้าเข้าในการผลิตอุตสาหกรรมประเภทที่สำคัญให้แน่นอน เช่น ที่รัฐได้กำหนดไว้แล้วในกรณีของอุตสาหกรรมยานยนต์และส่วนประกอบ

ง. มาตรการเพื่อลดการนำเข้า ในกรณีที่ปัญหาดุลการชำระเงินรุนแรงยิ่งขึ้น ก็จำเป็นต้องพิจารณาว่าจะดำเนินนโยบายเพื่อลดการนำเข้าโดยตรง ทั้งนี้ โดยอาศัยมาตรการในด้านพิกัดอัตราภาษีศุลกากร และในกรณีจำเป็นหลีกเลี่ยงไม่ได้ก็จะใช้มาตรการห้ามนำเข้าสำหรับสินค้าประเทศ สามารถผลิตได้เพียงพอต่อความต้องการในราคาและคุณภาพพอสมควร และสินค้าประเภทที่ไม่จำเป็นแก่การพัฒนาเศรษฐกิจ นอกจากนี้จะดำเนินมาตรการสนับสนุนการใช้สินค้าที่ผลิตได้ในประเทศอีกด้วย

3) มาตรการด้านบริการ แยกออกได้ดังนี้ คือ

ก. มาตรการเกี่ยวกับรายรับจากบริการ จะสนับสนุนการส่งเสริมการท่องเที่ยวให้ดำเนินไปโดยมีแผนอันเหมาะสม ส่งเสริมกิจการที่นำเงินตราต่างประเทศมาสู่ประเทศ เช่น การบิน และการเดินเรือ ซึ่งจะสนับสนุนให้มีการลงทุนตามแผนที่ได้ศึกษาพิจารณาโดยรอบคอบและมีการบริหารที่มีประสิทธิภาพ

ข. มาตรการเกี่ยวกับรายจ่ายเพื่อซื้อบริการจากต่างประเทศ จะจำกัดปริมาณการใช้เงินตราต่างประเทศ โดยใช้มาตรการด้านภาษีอากร รวมทั้งการที่คนไทยไปท่องเที่ยวต่างประเทศด้วย

มาตรการเพื่อการรักษาเสถียรภาพของระบบเศรษฐกิจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านระดับราคาภายในประเทศ จะดำเนินมาตรการเพื่อรักษาระดับอัตราการเพิ่มของปริมาณเงินให้สอดคล้องกับการขยายตัวทางระบบเศรษฐกิจ โดยอาศัยนโยบายการเงินการคลังที่เหมาะสมดังจะได้กล่าวในบทที่ 4

การประสานงาน มาตรการต่าง ๆ ข้างต้นนี้จำเป็นที่จะต้องมีการประสานงานในระหว่างหน่วยราชการทุกระดับและทุกหน่วย ตลอดจนการประสานงานระหว่างหน่วยของรัฐและเอกชน ดังนั้น การปรับปรุงระบบบริหารราชการตามหลักเกณฑ์ของระบบบริหารธุรกิจและระบบการจัดการที่เหมาะสมและทันสมัยจึงจำเป็นอย่างยิ่ง ในเรื่องนี้ ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ได้เริ่มดำเนินการไปบ้างแล้ว คือ การจัดระบบอัตรากำลังของราชการให้มีประสิทธิภาพในการทำงานสูงขึ้นและการตั้งคณะกรรมการประสานงานในระดับนโยบาย เช่น คณะกรรมการส่งเสริมการผลิตและการจำหน่าย ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 นี้ รัฐจะได้ปรับปรุงการบริหารงานและประสานงานรวมทั้งการแบ่งส่วนราชการใหม่ตามความเหมาะสมด้วย เพื่อให้มาตรการต่าง ๆ ข้างต้นสามารถปฏิบัติการณ์ลุล่วงไปโดยมีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นวิถีทางสำคัญที่ช่วยให้บรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ฉบับที่ 3

เป้าหมายในระยะยาว

การดำเนินการตามแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 นี้ มิใช่เพียงแก้ไขปัญหาระยะสั้นแต่เป็นการเร่งการขยายตัวของระบบเศรษฐกิจและเป็นการปูรากฐานสำหรับอนาคตด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการขยายผลของการพัฒนาและกระจายผลให้ทั่วถึงยิ่งขึ้น การส่งเสริมความเป็นธรรมในสังคมและการรักษาเสถียรภาพของประเทศทุกด้าน ผลซึ่งอาจอนุมานได้ว่าจะสืบเนื่องต่อไป ได้แก่

1) **การสร้างดุลในโครงสร้างทางเศรษฐกิจ** การเกษตรจะยังคงเป็นสาขาเศรษฐกิจที่สำคัญที่สุดของประเทศต่อไปอีกนาน แต่จะมีการปรับปรุงภายในสาขาเอง เพื่อส่งเสริมการเกษตรประเภทธุรกิจและการผลิตโดยอาศัยวิทยาการและปัจจัยการผลิตแผนใหม่ นอกจากนี้อุตสาหกรรมและธุรกิจการเกษตรจะเพิ่มความสำคัญมากยิ่งขึ้นทั้งในด้านการใช้ในประเทศและการส่งออก

2) **ความร่วมมือระหว่างรัฐและเอกชน** ประเทศไทยจะยังคงถือระบบเศรษฐกิจประเภทเสรีนิยมภายในขอบเขตของประโยชน์ส่วนรวมของสังคมต่อไป เพื่อวัตถุประสงค์อันนี้รัฐจะต้องเป็นผู้กำหนดนโยบายและมาตรการต่าง ๆ ในการพัฒนาประเทศ แต่พร้อมกันก็จะใช้นโยบายและมาตรการดังกล่าว เพื่อส่งเสริมบทบาทของเอกชนในขอบเขตที่เหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งบทบาทของคนไทยเจ้าของประเทศ

3) **การขยายความเจริญระดับท้องถิ่น** เมื่อโครงการประเภทปูพื้นฐานและการพัฒนา จึงก่อสร้างที่มีอยู่แล้วได้ผลมากขึ้นเป็นลำดับก็จะมีผลดีแก่ส่วนภูมิภาคต่างๆ เป็นเงาตามตัว ทำให้มีการพัฒนาเมืองและย่านชุมชนต่างๆ มากขึ้น เกษตรกรจะสามารถรวมกลุ่มกันเป็นปึกแผ่นแน่นหนา และมีบทบาทในการพัฒนาประเทศมากยิ่งขึ้น

4) การวางแผนประชากร จะมีผลให้รัฐสามารถให้บริการได้กว้างขวางยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษาและการสาธารณสุข ทั้งจะช่วยแก้ไขปัญหาการว่างงานเกินสมควร และช่วยเพิ่มรายได้บุคคลให้สูงขึ้นด้วย

บทที่ 4

การเงินการคลังของรัฐ

.....

การพัฒนาเศรษฐกิจในระยะ 8 ปี นับตั้งแต่ปี 2504 จนถึงปี 2511 ได้ดำเนินไปโดยควบคู่ไปกับการรักษาเสถียรภาพทางการเงินการคลัง อัตราการพัฒนาเศรษฐกิจในระยะดังกล่าวมีอัตราสูงและดุลการชำระเงินของประเทศอยู่ในสภาพเกินดุลทุกปีติดต่อกันเรื่อยมา ระบบเศรษฐกิจส่วนรวม จึงอยู่ในภาวะคล่องตัวและมีส่วนช่วยให้รายได้ของรัฐบาลเพิ่มขึ้นในอัตราสูงเพียงพอที่จะนำมาใช้จ่ายในกิจกรรมที่เป็นประโยชน์แก่ประเทศเพิ่มขึ้นได้เป็นจำนวนมาก แม้ว่าการขาดดุลงบประมาณสูงขึ้นในระยะดังกล่าว การขาดดุลงบประมาณก็อยู่ภายในขอบเขตของเสถียรภาพทางเศรษฐกิจตลอดมา ดังจะเห็นได้จากการที่ระดับราคาสินค้าและบริการภายในประเทศไม่ได้เพิ่มขึ้นผิดปกติแต่อย่างใด

ในช่วงระยะปลายของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ซึ่งเป็นช่วงระบบเศรษฐกิจรัดตัวและมีภาวะขาดดุลการชำระเงินนั้น ปรากฏว่าระดับความต้องการของสินค้าและบริการในประเทศ ซึ่งเคยเพิ่มขึ้นในอัตราสูงต้องชะงักลง สถานการณ์เช่นนี้มีความกระทบกระเทือนต่อภาวะการคลังของรัฐบาลหลายประการ ที่เห็นได้ชัดเจนก็คือ ผลสะท้อนต่อรายได้ของรัฐบาล ดังปรากฏว่ารายได้จากภาษีอากรและอื่นๆ ในปีงบประมาณ 2513 เพิ่มขึ้นในอัตราเพียงร้อยละ 2.8 ซึ่งเป็นอัตราเพิ่มที่ต่ำมาก ในขณะที่เดียวกันสถานการณ์เกี่ยวกับความมั่นคงของประเทศทำให้รายจ่ายเพื่อการป้องกันประเทศเพิ่มขึ้นในอัตราสูงกว่าในอัตราระยะต้นของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 มีผลให้การใช้จ่ายเพื่อการพัฒนาประเทศมีอัตราเพิ่มลดลงจากร้อยละ 19.0 ในระยะปี 2510-2512 เหลือเพียงร้อยละ 9.9 ในระยะปี 2513-2514

แนวทางการดำเนินนโยบายการเงินการคลังในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3

เมื่อพิจารณาสถานการณ์เศรษฐกิจทั่วไปในระยะปลายของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ประกอบกับเป้าหมายเศรษฐกิจส่วนรวมดังที่กล่าวไว้ในบทที่ 3 รัฐเห็นสมควรกำหนดแนวทางการดำเนินนโยบายการเงินการคลัง ในช่วงของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ดังนี้

1. การขยายตัวของรายจ่ายส่วนของรัฐ โดยที่ในระยะ 2-3 ปีแรกของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 จะเป็นระยะของการปรับโครงสร้างทางเศรษฐกิจ ในระยะนี้ดุลการชำระเงินของประเทศจะยังคงขาดดุลติดต่อกันไปอีก การขยายตัวของรายจ่ายส่วนของรัฐในระยะนี้จึงจำเป็นต้องอยู่ในระดับต่ำพอสมควร ทั้งนี้ เพื่อป้องกันมิให้ความต้องการสินค้าและบริการของประเทศจะมีระดับสูงมากเกินไป ซึ่งจะชักนำให้มีการซื้อสินค้าเข้าเพิ่มขึ้นและทำให้ปัญหาดุลการชำระเงิน

ร้ายแรงยิ่งขึ้น ส่วนในระยะต่อไปเมื่อระบบเศรษฐกิจขยายตัวในอัตราสูงขึ้น รายจ่ายส่วนของรัฐจะมีอัตราการขยายตัวได้เร็วขึ้นกว่าในระยะต้นของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3

2. รายรับของรัฐ ในระยะต้นของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 รายได้จากภาษีอากรจะอยู่ในภาวะตึงตัวมาก เนื่องจากถูกกระทบกระเทือนจากภาวะเศรษฐกิจรัดตัวด้านหนึ่ง กับทั้งรัฐยังมีนโยบายที่จะผ่อนคลายนโยบายภาษีอากรที่เก็บจากสินค้าส่งออก เพื่อส่งเสริมการส่งสินค้าออกอีกด้านหนึ่งด้วย ด้วยเหตุดังกล่าวในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 รัฐมีความจำเป็นจะปรับปรุงโครงสร้างของระบบภาษีอากร โดยมีแนวทางที่จะหารายได้เพิ่มเติม ทั้งนี้ เพื่อชดเชยกับรายได้ที่ต้องเสียไปจากการลดภาระภาษีสินค้าขาออก และจากการเปลี่ยนโครงสร้างสินค้าเข้า และเพื่อให้รัฐมีรายได้ในระดับที่เหมาะสมในการปรับปรุงโครงสร้างดังกล่าว รัฐจะยึดถือแนวทางที่จะก่อให้เกิดความยุติธรรมในสังคมเพิ่มขึ้นประการหนึ่ง และช่วยแก้ไขปัญหาดุลการชำระเงินได้อีกประการหนึ่ง

นอกจากการปรับปรุงโครงสร้างของภาษีอากรแล้ว รัฐจะระดมกำลังทรัพยากรภายในส่วนของรัฐโดยเฉพาะอย่างยิ่งจากรัฐวิสาหกิจต่างๆ เพื่อนำมาใช้ในกิจกรรมที่ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ระบบเศรษฐกิจส่วนรวม

3. การจัดสรรรายจ่ายของรัฐ ในขณะที่สถานการณ์รายรับของรัฐอยู่ในภาวะตึงตัวขึ้นกว่าในระยะก่อนเป็นอันมาก แต่ความจำเป็นที่จะต้องเพิ่มรายจ่ายของรัฐก็มีมากขึ้นด้วย รายจ่ายนี้ต้องเพิ่มขึ้น เพื่อใช้ทั้งในด้านการศึกษา การพัฒนาด้านสังคม และการป้องกันประเทศ สถานการณ์เช่นนี้ ทำให้รัฐบาลจำเป็นต้องจัดสรรรายจ่ายให้มีประสิทธิภาพสูงที่สุด จึงเป็นการสมควรกำหนดลำดับความสำคัญในการจัดสรรรายจ่ายไว้ตามลำดับ ดังต่อไปนี้

- ก. การเร่งรัดการผลิต การส่งเสริมสินค้าและบริการออกไปจำหน่ายต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งโครงการพัฒนาการเกษตรและอุตสาหกรรมเพื่อส่งออก
- ข. การพัฒนาการศึกษา กำลังคน และการพัฒนาวิทยาการและเทคโนโลยี
- ค. การปรับปรุงสิ่งก่อสร้างที่มีอยู่แล้วให้เกิดประโยชน์เต็มที่ รวมทั้งการก่อสร้างที่ยังค้างอยู่ให้เสร็จ
- ง. การพัฒนาส่วนภูมิภาค และการแก้ไขปัญหาในเขตตัวเมือง โดยพัฒนาเขตนครหลวงและย่านชุมชนต่างๆ
- จ. การลงทุนเพื่อสนับสนุนการเตรียมพร้อมแห่งชาติ

รายงานงบประมาณพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม

ตามแนวดำเนินการดังกล่าวข้างต้น รายงานงบประมาณพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ยึดถือความสามารถในการจัดหารายรับเป็นหลัก กล่าวคือ การใช้รายส่วนของรัฐจะไม่ทำให้ปริมาณเงินตราขยายตัวเกินขอบเขต มิฉะนั้นแล้วจะทำให้เกิดภาวะความกดดันในตำแหน่งเงินเพื่ออันเป็นการซ้ำเติมให้ปัญหาการขาดดุลการชำระเงินรุนแรงยิ่งขึ้น โดยเหตุนี้การกักยืมเงินภายในประเทศจึงจำกัดอยู่ในขอบเขตที่จะไม่ทำให้ปริมาณเงินขยายตัวเกินกว่าอัตราร้อยละ 10 ต่อปี

ตามหลักการดังกล่าวข้างต้น งบประมาณพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 จะขยายตัวในอัตราเฉลี่ยร้อยละ 4.5 ต่อปี ซึ่งเป็นอัตราที่สอดคล้องกับสถานการณ์ทั้งทางเศรษฐกิจและการเมืองของประเทศ อย่างไรก็ตาม หากสถานการณ์ดังกล่าวเปลี่ยนแปลงไป ก็จะได้มีการปรับปรุงงบประมาณพัฒนาเศรษฐกิจให้เหมาะสมยิ่งขึ้นต่อไป รายงานเพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 มีจำนวนประมาณ 100,275 ล้านบาท ในจำนวนนี้อาจแยกได้เป็นงบประมาณที่จ่ายจากงบประมาณแผ่นดินประมาณ 65,845 ล้านบาท งบประมาณจ่ายจากรายได้ของรัฐวิสาหกิจและองค์กรบริหารส่วนท้องถิ่นประมาณ 13,845 ล้านบาท และจ่ายจากเงินช่วยเหลือและเงินกู้ต่างประเทศประมาณ 16,930 ล้านบาท ดังรายละเอียดในตารางที่ 1 และ 2

ตารางที่ 1

งบประมาณเศรษฐกิจและสังคมและสังคมในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3

หน่วย : ล้านบาท

สาขา	งบประมาณแผ่นดิน	เงินกู้จากต่างประเทศ	เงินช่วยเหลือจากต่างประเทศ	เงินรายได้รัฐวิสาหกิจและท้องถิ่น	รวม
การเกษตรและชลประทาน	11,620.0	1,165.0	850.0	60.0	13,695.0
การอุตสาหกรรมและเหมืองแร่	510.0	-	200.0	770.0	1,480.0
การพาณิชย์และบริการ	170.0	-	-	700.0	870.0
การคมนาคมและขนส่ง	10,900.0 ^{1/}	4,945.0	450.0	3,180.0 ^{2/}	19,475.0
การพลังงาน	1,970.0	2,655.0	150.0	3,100.0	7,875.0
รวมสาขาพัฒนาเศรษฐกิจ	25,170.0	8,765.0	1,650.0	7,810.0	43,395.0
การพัฒนากิจการสังคม	2,350.0	-	350.0	-	2,700.0
การพัฒนาเมืองและท้องถิ่น	5,280.0	2,505.0	1,100.0	6,035.0 ^{3/}	14,930.0
การสาธารณสุข	5,500.0	-	850.0	-	6,340.0
การศึกษา	31,330.0	660.0	1,050.0	-	32,910.0
รวมสาขาพัฒนาสังคม	44,330.0	3,165.0	3,350.0	6,035.0	56,880.0
รวมทั้งสิ้น	69,500.0	11,930.0	5,000.0	13,845.0	100,275.0

รายจ่ายงบประมาณส่วนรัฐบาลจำนวน 100,275 ล้านบาท ได้จัดสรรตามสาขาเศรษฐกิจและสังคมต่างๆ ได้ค้ำถึงเป้าหมายเศรษฐกิจส่วนรวมในบทที่ 3 ประกอบด้วย สรุปได้ดังนี้

1) การเกษตรและชลประทาน รัฐบาลมีโครงการในการพัฒนาการเกษตรและชลประทานประมาณ 13,695 ล้านบาท หรือร้อยละ 14.3 ของงบประมาณพัฒนาฯ ทั้งสิ้นในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 นี้ รายจ่ายเพื่อการก่อสร้างเขื่อนชลประทานลดลง เพราะว่าการก่อสร้างเขื่อนชลประทานซึ่งต้องใช้เวลาจำนวนมากได้ดำเนินการไปเสร็จแล้วเป็นอันมากในแผนฯ ฉบับที่ 1 และ 2 ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 นี้ จะได้เน้นหนักในด้านการพัฒนาเกษตรในพื้นที่ชลประทานให้มากขึ้น นอกจากนี้จะได้เร่งรัดการกระจายผลผลิตออกไปให้มากขึ้น โดยดำเนินการเร่งรัดพัฒนาผลผลิตสำคัญ ซึ่งมีลู่ทางที่จะเพิ่มผลผลิตได้ และเป็นที่ต้องการของตลาดทั้งภายในและภายนอกประเทศ

2) การอุตสาหกรรม เหมืองแร่ พาณิชยกรรมและบริการ โครงการพัฒนาในด้านนี้มีรายจ่ายจำนวน 2,350 ล้านบาท เพื่อดำเนินการให้บริการแก่กิจการอุตสาหกรรมและให้บริการในด้านการตลาด นอกจากนี้ ยังมีโครงการพัฒนาสำคัญในด้านการสำรวจและพัฒนาเหมืองแร่กับบริการต่างๆ เพื่อแก้ไขปัญหาดุลการชำระเงิน

3) การคมนาคมและขนส่ง โครงการพัฒนาในสาขานี้มีรายจ่ายจำนวน 19,475 ล้านบาท หรือร้อยละ 18.4 ของงบพัฒนาทั้งสิ้น เทียบกับร้อยละ 19.2 ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 การที่อัตราส่วนของสาขานี้ลดลงนั้น ก็เนื่องมาจากที่รัฐบาลได้ดำเนินการลงทุนในด้านนี้ไปแล้วเป็นอันมาก ดังนั้นวัตถุประสงค์สำคัญของโครงการในด้านนี้ต่อไป จึงมุ่งที่จะให้บริการในด้านนี้ให้สอดคล้องสัมพันธ์กับความต้องการของระบบเศรษฐกิจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งโครงการทางหลวงจังหวัดและชนบท

4) การพลังงาน โครงการพัฒนาในด้านนี้มีรายจ่ายจำนวน 7,875 ล้านบาท โดยจะดำเนินการปรับปรุงระบบผลิตและจำหน่ายให้สอดคล้องกับความต้องการใช้ไฟฟ้าของประชาชน และเริ่มโครงการพัฒนาไฟฟ้าชนบทที่อยู่นอกเขตจำหน่ายไฟฟ้าของการไฟฟ้าฝ่ายผลิต

5) การศึกษา รายจ่ายเพื่อการพัฒนาในด้านนี้จะมีจำนวน 32,910 ล้านบาท และจะได้นำหนักไปในด้านประถมศึกษาและอาชีวศึกษา โดยเฉพาะอาชีวการเกษตรให้มากขึ้น นอกจากนั้นจะได้ริเริ่มโครงการศึกษานอกโรงเรียนและการฝึกอบรมให้สอดคล้องกับความต้องการของประเทศอีกด้วย การพัฒนาการศึกษานี้จะได้ยึดถือหลักเกณฑ์ให้กระจายไปในท้องถิ่นที่ยังขาดแคลนให้มากที่สุด

6) การสาธารณสุข รายจ่ายเพื่อการพัฒนาในด้านนี้จะมีจำนวน 6,350 ล้านบาท การดำเนินการในด้านนี้จะเน้นหนักในด้านการใช้ปัจจัยต่างๆ ที่มีอยู่แล้วให้ได้ประโยชน์สมบูรณ์ขึ้น และเร่งรัดการผลิตเจ้าหน้าที่ระดับต่ำกว่าแพทย์เพื่อแก้ปัญหาการขาดแคลน นอกจากนั้น จะกระจายบริการทางสาธารณสุขไปยังภูมิภาคต่างๆ ให้ทั่วถึงยิ่งขึ้น

7) การพัฒนาเมืองและภูมิภาค รายจ่ายของสาขานี้มีจำนวน 14,930 ล้านบาท การดำเนินการในด้านแก้ปัญหาสาธารณสุขปโภคในนครหลวงและเมืองสำคัญๆ ให้สอดคล้องกับความสำเร็จทางเศรษฐกิจโดยจะสนับสนุนให้มีศูนย์การพัฒนาขึ้นในภาคต่างๆ

8) การพัฒนาสังคม ได้พิจารณาขยายขอบเขตของการพัฒนาสังคมให้กว้างขวางยิ่งขึ้นกว่าที่ระบุไว้ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 โดยจะใช้เงินงบพัฒนาประมาณ 2,700 ล้านบาท เทียบกับจำนวน 1,962.4 ล้านบาท ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2

การจัดการเงินเพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม

เพื่อให้โครงการต่างๆ ที่กำหนดไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจ ฉบับที่ 3 สามารถดำเนินการไปได้ คาดว่ารัฐบาลจะมีรายรับจากแหล่งต่างๆ เพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2

รายจ่ายพัฒนาเศรษฐกิจและแหล่งที่มาของเงิน

(ล้านบาท)

	แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ^{1/}		แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. รายจ่ายพัฒนา	57,520.0	1๑0.0	100,275	100.0
2. จ่ายจาก				
ก. แหล่งภายในประเทศ				
รายได้จากภาษีอากรและอื่นๆ	10,000	17.4	27,265	27.2
รายได้ของรัฐวิสาหกิจและองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น	6,345	11.0	13,845	13.8
เงินกู้จากธนาคารแห่งประเทศไทย				
ธนาคารพาณิชย์ ธนาคารออมสิน และเอกชน	22,000	38.3	34,235	34.2
เงินคงคลัง	3,575	6.2	8,000	8.0
รวมเงินจากแหล่งภายในประเทศ	41,920	72.9	83,345	83.2
ข. แหล่งต่างประเทศ				
เงินกู้จากต่างประเทศ	10,600	18.8	11,930	11.9
ความช่วยเหลือจากต่างประเทศ	5,000	8.7	5,000	4.9
รวมเงินจากแหล่งต่างประเทศ	15,600	27.1	16,930	16.9
ค. รวมประมาณการรายจ่ายพัฒนา	57,520	100.0	100,275	100.0
ง. รายการปรับปรุง ^{1/}	-7,520	-13.0	-8,610	-8.6
จ. ประมาณการจ่ายจริง	50,000	87.0	91,665	91.4

แหล่งเงินภายในประเทศ

1. รายได้จากภาษีอากรและอื่น ๆ ในปี 2513 ซึ่งเป็นระยะที่ระบบเศรษฐกิจเริ่มเผชิญกับปัญหารายได้เกษตรกรต่ำและปัญหาการขาดดุลการชำระเงิน รายได้จากภาษีอากรและอื่น ๆ มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเพียงร้อยละ 2.8 เมื่อเทียบกับอัตราการเพิ่มเฉลี่ยของรายได้จากภาษีอากรและอื่น ๆ ร้อยละ 13.5 ในปี 2510-2512 การที่อัตราการเพิ่มของรายได้จากภาษีอากรได้ชะลอลงนี้มีสาเหตุจากการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจส่วนรวมส่วนหนึ่ง และจากการปรับปรุงอัตราภาษีและค่าพรีเมียมข้าวอีกส่วนหนึ่ง ซึ่งได้ดำเนินการหลายครั้งในระหว่างปี 2512-2513 เพื่อแก้ปัญหาในด้านดุลการค้า รายได้ของเกษตรกร การปรับปรุงเหล่านี้ผลทำให้ฐานของภาษีอากรแคบลง และมีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของระบบภาษีอากรด้วย กล่าวคือ ภาษีที่เก็บจากการค้าระหว่างประเทศได้ลดความสำคัญลงอย่างเห็นได้ชัด ทั้งนี้ เพื่อเป็นการส่งเสริมสินค้าขาออกและลดมูลค่าสินค้าขาเข้าด้วย

2. รายได้จากภาษีอากรและอื่น ๆ ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 เมื่อพิจารณาถึงฐานะและโครงสร้างของภาษีอากรที่ได้เปลี่ยนแปลงไปแล้ว ประมาณว่ารายได้จากภาษีอากรและอื่น ๆ ในระยะปี 2515-2519 จะมีจำนวนประมาณ 117,000 ล้านบาท หรือเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยร้อยละ 6.5 ต่อปี ดังนี้

ตารางที่ 3

รายได้จากภาษีอากรและอื่น ๆ 2515-2519

(หน่วย : ล้านบาท)

	รายได้ 2515-2519	อัตราเพิ่มโดยเฉลี่ย
รายได้จากภาษีอากร	106,100	6.7
รายได้อื่น	10,900	4.1
รวมรายได้แผ่นดินก่อนการปรับปรุง	117,000	6.5
การปรับปรุงภาษีอากรและรายได้อื่น	10,400	-
รวมรายได้แผ่นดินหลังการปรับปรุง	127,400	

การปรับปรุงระบบภาษีอากร การที่รายได้จากภาษีอากรและอื่น ๆ ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 หากไม่มีการปรับปรุงภาษีอากรจะมีอัตราเพิ่มเพียงร้อยละ 6.5 นั้น เป็นอุปสรรคสำคัญที่ทำให้โครงการสำคัญในการพัฒนาและปรับปรุงโครงสร้างทางเศรษฐกิจไม่สามารถ

ดำเนินการได้อย่างเต็มที่ ดังนั้น จึงมีความจำเป็นที่จะทำการปรับปรุงระบบภาษีอากรในระยะของแผนพัฒนา ฉบับที่ 3 โดยมีหลักการใหญ่ๆ ดังนี้

1. ปรับปรุงประสิทธิภาพในการจัดเก็บให้มากที่สุด
2. ปรับปรุงฐานและอัตราภาษีอากรเพื่อให้รายได้เพิ่มขึ้น ทั้งเพื่อทดแทนกับรายได้ภาษีอากรจากการค้าระหว่างประเทศ ซึ่งลดลงเพื่อประโยชน์ในด้านอื่น และเพื่อให้รายได้ของรัฐเพียงพอสำหรับใช้จ่ายสำหรับโครงการพัฒนาที่มีอันดับความสำคัญสูง
3. ปรับปรุงโครงสร้างของระบบภาษีให้สอดคล้องกับสภาวะการณ์เศรษฐกิจ และเกิดความเป็นธรรมต่อสังคมยิ่งขึ้น เช่น การเก็บภาษีทางตรง ภาษีที่ดิน และการลดภาระภาษีสินค้าเกษตรเพื่อส่งเสริมการส่งออกและช่วยในการกระจายรายได้ให้เป็นธรรมยิ่งขึ้น

การดำเนินการปรับปรุงภาษีอากรตามแนวนี้นี้คาดว่าจะทำให้รายได้จากภาษีอากรและอื่นๆ ทั้งสิ้น ในระยะของแผนพัฒนา ฉบับที่ 3 มีจำนวนเพิ่มขึ้นเป็นประมาณ 127,400 ล้านบาท และมีอัตราเพิ่มเฉลี่ยสูงขึ้นจากร้อยละ 6.5 เป็นร้อยละ 8.2 ซึ่งก็นับว่าเป็นอัตราการเพิ่มของรายได้ภาษีอากรที่ต่ำกว่าในระยะปี 2510-2512 อย่างไรก็ตาม การประมาณการรายได้เพิ่มขึ้นขึ้นอยู่กับสถานการณ์เศรษฐกิจเป็นสำคัญ กล่าวคือ ในกรณีที่สถานการณ์ทางเศรษฐกิจเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น รายได้จากภาษีอากรและอื่นๆ ก็ย่อมจะสูงขึ้นกว่าที่ประมาณไว้ด้วย

การกู้เงินภายในประเทศ

ในระยะปี 2510-2513 การกู้ยืมเงินภายในประเทศมีจำนวนทั้งสิ้น 10,130 ล้านบาท ในจำนวนดังกล่าวประมาณ 5,740 ล้านบาท หรือร้อยละ 56.7 ของเงินกู้ทั้งสิ้น เป็นการกู้ยืมเงินจากธนาคารแห่งประเทศไทย ส่วนที่เหลือนั้นเป็นการกู้ยืมจากธนาคารพาณิชย์ ธนาคารออมสิน และอื่นๆ ในด้านการกู้ยืมเงินนี้ ปรากฏว่าการกู้ยืมเงินจากธนาคารแห่งประเทศไทยเริ่มมีบทบาทมากขึ้นในปี 2512 ซึ่งเป็นปีที่รัฐบาลกู้เงินจากธนาคารแห่งประเทศไทยเป็นจำนวนถึงร้อยละ 84.3 ของเงินกู้ทั้งสิ้น ในขณะที่เดียวกันก็ปรากฏว่าฐานะเงินคงคลังได้เริ่มลดลงเป็นลำดับ จาก 5,350 ล้านบาท ในปี 2513 เหลือประมาณ 2,700 ล้านบาท ในปลายปีงบประมาณ 2514 การที่กู้เงินภายในประเทศเพิ่มขึ้นในขณะที่ฐานะเงินคงคลังลดลงนี้ ชี้ให้เห็นว่ามาตรการด้านการคลังมีส่วนสำคัญในการขยายตัวของปริมาณเงินตราในระยะปลายของแผนพัฒนา ฉบับที่ 2

ในระยะของแผนพัฒนา ฉบับที่ 3 คาดว่าเงินกู้จะคงมีบทบาทสำคัญในด้านรายรับของรัฐบาลอยู่ต่อไป ทั้งนี้ เนื่องจากความต้องการใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้นประการหนึ่ง และรายได้จากภาษีอากรและอื่นๆ ขยายตัวช้าลงประการหนึ่ง การกู้ยืมเงินในระยะของแผนพัฒนา ฉบับที่ 3 จะยึดถือหลักการสำคัญ ดังนี้ คือ

1. รัฐจะจำกัดการกู้เงินจากธนาคารแห่งประเทศไทยไว้ให้อยู่ในระดับที่เหมาะสม ในขณะที่เดียวกันรัฐจะส่งเสริมให้ธนาคารพาณิชย์และธนาคารออมสินซื้อหลักทรัพย์รัฐบาลในระดับที่สอดคล้องกับภาวะการเงินการคลังของประเทศ

2. การกู้ยืมเงินของรัฐบาลจะต้องอยู่ภายใต้ขอบเขตแห่งการประหยัดการดอกเบี้ยของรัฐบาลให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

พิจารณาจากหลักการข้างต้น การกู้ยืมเงินภายในประเทศในระยะของแผนพัฒนาฉบับที่ 3 คาดว่าจะมีจำนวนทั้งสิ้น 34,235 ล้านบาท โดยแยกออกตามแหล่งที่มาสำคัญ ดังนี้

1)	ธนาคารแห่งประเทศไทยและธนาคารพาณิชย์	29,135	ล้านบาท
2)	ธนาคารออมสิน	4,100	ล้านบาท
3)	อื่นๆ	1,000	ล้านบาท

รายรับอื่นๆ

รายรับอื่นๆ คาดว่าจะมีจำนวนประมาณ 8,000 ล้านบาท รายรับดังกล่าวนี้ส่วนใหญ่จะเป็นเงินคืนคลังสำหรับรายจ่ายงบประมาณจ่ายไม่หมดประมาณร้อยละ 3 ของงบประมาณรายจ่าย นอกจากนี้ ในระยะของแผนพัฒนา ฉบับที่ 3 รัฐจะดำเนินมาตรการส่งเสริมให้รัฐวิสาหกิจต่างๆ นำเงินฝากที่คลังเพิ่มขึ้นด้วย

งบประมาณแผ่นดิน

งบประมาณรายจ่ายในระยะของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2515-2519) มีดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4

งบประมาณรายจ่ายในระยะของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม

งบบริหาร	73,370	ล้านบาท
งบชำระคืนต้นเงินกู้และดอกเบี้ย	25,260	ล้านบาท
รวมงบบริหารทั่วไป	97,630	ล้านบาท
งบพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม	71,000 ^{1/}	ล้านบาท
รวมงบประมาณรายจ่ายทั้งสิ้น	169,630	ล้านบาท

รายได้รัฐวิสาหกิจและองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น

ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 การพิจารณาทางด้านการเงินของรัฐวิสาหกิจยึดถือหลักการที่สำคัญดังนี้ คือ

1. รักษาระดับรายจ่าย โดยเฉพาะรายจ่ายลงทุนของรัฐวิสาหกิจ โดยให้สอดคล้องกับนโยบายเศรษฐกิจของรัฐ
2. ถือหลักเกณฑ์ให้รัฐวิสาหกิจนำเงินส่งรัฐเพิ่มขึ้น
3. โครงการลงทุนขนาดใหญ่ซึ่งต้องใช้เงินตราต่างประเทศ ควรใช้การกู้เงินจากต่างประเทศ

ด้านหลักการดังกล่าวคาดว่าจะรัฐวิสาหกิจจะมีรายได้เพื่อใช้จ่ายตามโครงการพัฒนาเศรษฐกิจประมาณ 7,810 ล้านบาท ส่วนใหญ่เป็นโครงการใช้จ่ายจากรายได้ของรัฐวิสาหกิจในสาขาคมนาคมและขนส่ง และการพลังงาน ส่วนองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นประมาณว่าจะมีรายได้สำหรับนำมาใช้จ่ายในการพัฒนาท้องถิ่นและเขตเทศบาลต่างๆ 5,815 ล้านบาท ในด้านเงินรายได้ขององค์การบริหารส่วนท้องถิ่น ควรสนับสนุนให้องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นมีอำนาจในการจัดหารายได้ของตนเองเพิ่มขึ้นเพื่อการพัฒนาในระดับท้องถิ่นก้าวหน้าเร็วยิ่งขึ้น

แหล่งเงินจากต่างประเทศ

เงินกู้ต่างประเทศ

ก. ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 รัฐบาลได้ขยายวิธีการหาแหล่งเงินกู้จากต่างประเทศให้กว้างขวางยิ่งขึ้น ทั้งนี้ เนื่องจากความต้องการเงินกู้จากต่างประเทศมีจำนวนสูงขึ้นกว่าเท่าตัว เมื่อเปรียบเทียบกับแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 1 ดังนั้น รัฐบาลจึงได้หันมาใช้วิธีการเปิดประมูลทั่วไป และผู้เข้าประมูลเป็นผู้จัดหาเงินกู้ให้ด้วย วิธีการนี้นำมาใช้ได้ผลดีในระยะเริ่มต้นของแผนพัฒนาฯ ผู้เข้าร่วมประมูลได้เสนอเงื่อนไขภายในขอบเขตที่ได้วางไว้ กล่าวคือ อัตราดอกเบี้ยไม่เกินร้อยละ 6 ต่อปี

อ. ระยะเวลาผ่อนชำระหนี้ไม่ต่ำกว่า 10 ปี รวมทั้งระยะปลอดชำระหนี้ไม่น้อยกว่า 2 ปี หรือภายในระยะเวลาก่อสร้าง ในบางกรณีเงื่อนไขใกล้เคียงกับเงินกู้ระยะยาว ต่อมาในช่วง 2 ปีหลังของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 วิธีการเปิดประมูลชนิดนี้ได้ผลน้อยลง เพราะมีผู้เข้าร่วมแข่งขันน้อย ทั้งนี้ เนื่องจากอัตราดอกเบี้ยในตลาดโลกได้เพิ่มสูงขึ้นเป็นลำดับ ทำให้เป็นการยากที่ผู้เข้าร่วมประมูลจะหาแหล่งเงินกู้ให้เป็นไปตามเงื่อนไขที่รัฐบาลได้วางไว้ แหล่งเงินกู้ที่สำคัญได้แก่ ธนาคารโลก ญี่ปุ่น และธนาคารพัฒนาเอเชีย ตามลำดับ นอกจากนี้ ประเทศไทยได้กู้จากประเทศอื่นบ้าง เช่น เยอรมันนี สหรัฐอเมริกา และออสเตรเลีย

ตารางที่ 5
การเบิกจ่ายเงินกู้จากต่างประเทศ
ระยะแผนพัฒนา ฉบับที่ 2

(ล้านบาท)

ปี	การเบิกจ่ายตามแผน	การเบิกจ่ายจริง
2510	1,522	794
2511	1,226	925
2512	2,472	1,185
2513	2,026	1,385
2514	2,098	1,515 ^{1/}

ข. การเบิกจ่ายเงินกู้จากต่างประเทศ ปรากฏว่าได้มีการเบิกจ่ายเฉพาะโครงการที่ได้ผูกพันไว้ในช่วงของแผนพัฒนา ฉบับที่ 2 ประมาณ 4,100 ล้านบาท แต่เมื่อรวมโครงการที่ผูกพันไว้ทั้งหมด การเบิกจ่ายเงินกู้ทั้งสิ้นเท่ากับ 5,803 ล้านบาท ซึ่งเป็นอัตราที่ต่ำกว่าที่ตั้งไว้ในแผนพัฒนา มาก ทั้งนี้ เนื่องจากความล่าช้าในการจัดเตรียมโครงการ ประกอบกับการก่อสร้างโครงการขั้นพื้นฐานส่วนใหญ่ได้เสร็จสิ้นลง ทำให้มีความจำเป็นต้องใช้เงินงบประมาณมากขึ้น เพื่อดำเนินการในขั้นต่อไป

ค. ภาระหนี้สิน ในระยะตอนต้นของแผนพัฒนา ฉบับที่ 2 รัฐบาลมีหนี้ค้างชำระ (เฉพาะเงินต้น) ประมาณ 5,060 ล้านบาท แต่ในปีสุดท้ายของแผนฯ หนี้ค้างชำระมีจำนวน 8,026 ล้านบาท รัฐบาลก็ได้มีการควบคุมการก่อหนี้อย่างใกล้ชิด ทำให้หนี้ที่เพิ่มขึ้นนี้อยู่ภายในขอบเขตของการชำระหนี้ที่รัฐบาลได้กำหนดไว้ กล่าวคือ ภาระการชำระหนี้คืนในแต่ละปีจะต้องไม่เกินร้อยละ 7 ของรายได้ที่เป็นเงินตราต่างประเทศจากการส่งออกของสินค้าและบริการ สำหรับในระยะของแผนพัฒนา ฉบับที่ 2 ได้มีการชำระหนี้คืนคิดเฉลี่ยเพียงประมาณร้อยละ 3.8 ต่อปี ของรายได้ที่เป็นเงินตราต่างประเทศจากการส่งออกของสินค้าและบริการ ฉะนั้น ฐานะเงินกู้ต่างประเทศจึงไม่เป็นภาระหนักที่จะมีผลกระทบต่อฐานะการเงินของประเทศ

ง. สำหรับในระยะของแผนพัฒนา ฉบับที่ 3 (2515-2519) ซึ่งเป็นระยะที่ประเทศไทยกำลังประสบปัญหาดุลการชำระเงินระหว่างประเทศขาดดุลและการขาดดุล ด้านงบประมาณ ดังที่ได้กล่าวข้างต้น รัฐบาลจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งจะต้องจัดหาเงินกู้จากต่างประเทศในจำนวนที่สูง เพื่อที่จะรักษาความเจริญทางเศรษฐกิจให้อยู่ในระดับที่เหมาะสม เมื่อคำนึงถึงภาระทางด้านรายจ่ายเพื่อใช้ในการป้องกันการปะทะประเทศประกอบด้วย ประมาณว่าการผูกพันเงินกู้จากต่างประเทศในระยะนี้จะมีจำนวน 12,000 ล้านบาท รัฐบาลจะต้องรีบเตรียมจัดทำโครงการ และการจัดทำ

โครงการควรัศึกษาความเหมาะสมก่อนที่จะมีการลงทุน เพื่อมิให้เกิดความล่าช้าในการกู้เงินตามโครงการที่มีอันดับความสำคัญสูง

จ. **การชำระหนี้ต่างประเทศ** คาดว่าจะมีการชำระหนี้เป็นจำนวนเงิน 6,785 ล้านบาท หรือเฉลี่ยประมาณร้อยละ 5.2 ต่อปี ของรายได้ที่เป็นเงินตราต่างประเทศจากการส่งออกของสินค้าและบริการถึง แม้ว่าการก่อหนี้จะเพิ่มสูงขึ้นกว่าในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 แต่ก็ยังอยู่ภายในขอบเขตภาระหนี้ที่รัฐบาลจะสามารถรับได้ โดยไม่กระทบกระเทือนฐานะการเงินของประเทศ การกู้เงินนั้นจะกู้เฉพาะโครงการในแผนพัฒนาฯ ที่จะก่อให้เกิดผลตอบแทนในด้านเศรษฐกิจและสังคมที่คุ้มค่าของเงินที่กู้ยืมมา

นโยบายการกู้เงิน

เมื่อพิจารณาปัญหาดุลการชำระเงินระหว่างประเทศ อันดับความสำคัญของโครงการต่างๆ ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 และความต้องการเงินกู้จากต่างประเทศ ซึ่งมีจำนวน 12,000 ล้านบาท รัฐบาลมีนโยบายที่จะดำเนินวิธีการจัดหาเงินกู้เพิ่มเติม กับวิธีการที่ได้ใช้ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ทั้งนี้ เพื่อใช้เงินกู้จากต่างประเทศให้เกิดผลประโยชน์เต็มที่ และเพื่อให้สอดคล้องกับระดับความต้องการ

ก. **การกู้เงินโดยตรง** วิธีการนี้รัฐบาลจะเจรจาโดยตรงกับประเทศต่างๆ ที่มีความสนใจจะให้ความช่วยเหลือด้านเงินกู้ ซึ่งแบ่งออกได้เป็น 2 ชนิด คือ เงินกู้เพื่อพัฒนาและสินเชื่อเพื่อสินค้าออก ซึ่งมีเงื่อนไขต่างกัน

(1) **เงินกู้เพื่อพัฒนา** เงินกู้ประเภทนี้เหมาะสำหรับโครงการขั้นพื้นฐาน และโครงการที่ไม่มีรายได้โดยตรง ฉะนั้น จำเป็นจะต้องมีอัตราดอกเบี้ยต่ำ และระยะผ่อนชำระหนี้ยาวนาน

(2) **เงินกู้แบบสินเชื่อเพื่อสินค้าออก** เงินกู้ประเภทนี้เหมาะสมสำหรับโครงการบางชนิดโดยเฉพาะที่มีผลกำไรตอบแทน เงื่อนไขเงินกู้นั้น จะแตกต่างไปจากเงินกู้เพื่อพัฒนา อัตราดอกเบี้ยจะต้องทัดเทียมกับอัตราดอกเบี้ยในท้องตลาด

ข. **การกู้เงินร่วม** วิธีการนี้จะสามารถทำให้รัฐบาลได้เงื่อนไขเงินกู้ที่ดี กล่าวคือ จะเป็นการกู้เงินจากธนาคารโลก หรือธนาคารพัฒนาเอเชียร่วมกับเงินกู้ประเภทพัฒนาจากประเทศที่บริษัทของตนประมูลราคาได้ ในกรณีนี้ธนาคารโลกหรือธนาคารพัฒนาเอเชียจะเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือในการจัดทำและประเมินโครงการ ประโยชน์ที่จะได้รับจากวิธีการดังกล่าว คือ จะมีการเปิดประมูลทั่วไป ซึ่งก่อให้เกิดการแข่งขันมากขึ้น มีผลทำให้ได้สินค้าและบริการที่มีคุณภาพดี และราคาถูก นอกเหนือจากนี้ประเทศที่เสนอให้เงินกู้ในจำนวนน้อยก็จะสามารถมีส่วนในการให้ความช่วยเหลือ เพื่อพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ

แหล่งเงินทุน

ในช่วงของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 นอกจากการขยายวิธีการจัดหาแหล่งเงินทุนดังกล่าวข้างต้น แหล่งเงินทุนจากต่างประเทศยังสมควรขยายเพื่อดำเนินงานพัฒนาฯ ดังนี้

สถาบันการเงินระหว่างประเทศ ซึ่งได้แก่ ธนาคารโลกและธนาคารพัฒนาเอเชีย ประเมินว่าในระยะแผนพัฒนาฯ รัฐบาลจะกู้เงินจากธนาคารโลกสำหรับโครงการทางหลวงระยะที่ 5 และ 6 โครงการพัฒนาการศึกษา โครงการก่อสร้างเขื่อนแควใหญ่ โครงการปรับปรุงระบบชลประทานให้สมบูรณ์ และโครงการสาธารณสุขบางประเภท เป็นต้น

สำหรับธนาคารพัฒนาเอเชียนั้น คาดว่าธนาคารฯ จะมีบทบาทเพิ่มขึ้นมากกว่าในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 กล่าวคือ ธนาคารได้แสดงความสนใจในการพัฒนาการเกษตร และการศึกษา ตลอดจนโครงการด้านชลประทานไฟฟ้า และสาธารณสุขการ โครงการสำคัญที่คาดว่าจะใช้เงินกู้จากธนาคารพัฒนาเอเชีย คือ โครงการสินเชื่อการเกษตร โครงการปรับปรุงกิจการประปา นครหลวงบางส่วน และโครงการก่อสร้างสะพานข้ามแม่น้ำเจ้าพระยา เป็นต้น เป็นที่คาดว่ารัฐบาลจะสามารถใช้เงินกู้ประเภทกองทุนพิเศษจากธนาคาร ซึ่งมีดอกเบี้ยต่ำเหมาะสมกับโครงการพัฒนาการเกษตรและการศึกษา นอกจากนี้รัฐบาลจะพยายามใช้ความช่วยเหลือทางวิชาการจากธนาคารฯ เพื่อจัดเตรียมโครงการลงทุน ตลอดจนการจัดวางแผนพัฒนาการเกษตรในเขตชลประทาน

สหรัฐอเมริกา สหรัฐอเมริกาจะมีบทบาทสำคัญด้านเงินทุนมากขึ้นในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 รัฐบาลจะทำการเจรจากับรัฐบาลสหรัฐเกี่ยวกับวงเงินกู้จำนวน 2,000 ล้านบาท ซึ่งอาจแยกออกเป็นเงินกู้พัฒนาจำนวน 400 ล้านบาท สำหรับนำมาพัฒนาการเกษตรและการศึกษา เงินกู้แบบรัฐ บัญญัติ 480 จำนวน 1,000 ล้านบาท และเงินกู้อาคารสงเคราะห์ประมาณ 500 ล้านบาท

ญี่ปุ่น ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ญี่ปุ่นเป็นแหล่งเงินทุนที่สำคัญที่สุดแหล่งหนึ่ง และคาดว่าในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 วงเงินกู้ที่รัฐบาลจะเจรจากับรัฐบาลญี่ปุ่นจะเป็นจำนวน 3,000 ล้านบาท โดยมีเงื่อนไขเงินกู้ที่ดีขึ้นกว่าที่แล้วมา นอกจากนี้คาดว่ารัฐบาลญี่ปุ่นจะไม่จำกัดการให้กู้เงินเฉพาะโครงการของภาครัฐบาลเท่านั้น ในขณะนี้ได้มีการทบทวนระหว่างรัฐบาลญี่ปุ่นกับบริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เพื่อหาช่องทางให้เอกชนกู้เงินผ่านบริษัทเงินทุนฯ เพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาอุตสาหกรรมที่ใช้ผลผลิตทางการเกษตร

เยอรมัน เยอรมันได้เพิ่มความสนใจในการให้ความช่วยเหลือด้านเงินทุนแก่รัฐบาลไทยมากขึ้น และคาดว่าในช่วงของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 จะสามารถจัดทำโครงการที่มีความสำคัญสูง

เหมาะต่อเงินกู้จากเยอรมันในวงเงินประมาณ 400–500 ล้านบาท เช่น โครงการพัฒนาไฟฟ้าชนบท และสินเชื่ออุตสาหกรรม

สหราชอาณาจักร รัฐบาลอังกฤษได้เสนอเงินกู้รัฐบาลไทยเป็นครั้งแรกในจำนวนเงิน 120 ล้านบาท เงินกู้จำนวนนี้เป็นเงินกู้ระยะยาว อัตราดอกเบี้ยต่ำซึ่งเหมาะต่อโครงการพัฒนาการเกษตรและการศึกษา หรือโครงการประเภทพื้นฐานที่มีรายได้ต่ำ รัฐบาลจะนำเงินกู้นี้มาใช้ในโครงการที่มีความสำคัญอันดับสูงที่มีความต้องการสินค้าและบริการจากอังกฤษที่มีคุณภาพสูงและราคาถูก

แคนาดา ประมาณว่าจะได้รับเงินกู้จากรัฐบาลแคนาดาในระยะ 5 ปี ของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 จำนวน 100 ล้านบาท ซึ่งอยู่ในระยะการเจรจาเบื้องต้น

เดนมาร์ก รัฐบาลเดนมาร์กได้ตกลงให้ประเทศไทยกู้เงินระยะยาวโดยไม่คิดดอกเบี้ย จำนวน 62 ล้านบาท โครงการที่สำคัญ ได้แก่ โครงการจัดทำแผนหลักท่าเรือกันตัง โครงการสำรวจทางหลวงกับทางรถไฟ และโครงการกู้เงินเพื่อการประมงน้ำลึกของบริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เมื่อรัฐบาลผูกพันเงินกู้จำนวนดังกล่าวหมดแล้ว จะได้เสนอแก่รัฐบาลเดนมาร์กขอเงินจำนวนต่อไป

เงินกู้จากแหล่งอื่น ๆ นอกเหนือไปจากแหล่งที่ได้กล่าวข้างต้น คาดว่าออสเตรเลีย อิตาลี และประเทศอื่นๆ จะมีบทบาทในการให้กู้แบบสินเชื่อสำหรับสินค้าออก ในกรณีที่ยุโรปของชาตินั้นๆ ประมูลประกวดราคาได้ และอาจมีการกู้เงินจากแหล่งเอกชนเพื่อกิจการสาธารณูปการ เช่น อาคารสงเคราะห์

เงินช่วยเหลือจากต่างประเทศ

นโยบายความช่วยเหลือจากต่างประเทศ

สำหรับในช่วงของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 คาดว่าจะได้รับเงินช่วยเหลือทั้งสิ้นเป็นจำนวน 6,000 ล้านบาท เนื่องจากความต้องการเงินตราต่างประเทศสูงขึ้น รัฐบาลจึงได้เปลี่ยนนโยบายการหาความช่วยเหลือจากต่างประเทศโดยเน้นหนักในเรื่องต่อไปนี้

1) **การศึกษาความเหมาะสมก่อนลงทุนและการจัดทำโครงการ** เนื่องจากต่างประเทศมีความต้องการเงินตราต่างประเทศสูง จึงมีความจำเป็นที่รัฐบาลจะสามารถพิจารณาโครงการเงินกู้ที่มีความสำคัญสูงได้เร็วขึ้น เพื่อนำเสนอต่อผู้สนใจให้กู้ ฉะนั้น ในระยะต้นของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ความช่วยเหลือจากต่างประเทศเพื่อการนี้จึงมีความสำคัญมาก เพราะช่วย

ใ

ห้

รัฐบาลมีโครงการที่สมบูรณ์พอเสนอต่อแหล่งเงินทุน

2) ความช่วยเหลือเป็นรูปโครงการ ในอดีตความช่วยเหลือทางวิชาการและประเภทให้เปล่ายังเป็นไปในรูปไม่เป็นโครงการอยู่อีกเป็นจำนวนมาก (เช่น ทุนดูงานและผู้เชี่ยวชาญต่าง ๆ) ฉะนั้นเพื่อให้ความช่วยเหลือมีประสิทธิภาพที่สุด รัฐบาลจึงมีความต้องการความช่วยเหลือจากต่างประเทศในรูปโครงการที่มีความสำคัญสูง แม้ว่าทุนการฝึกอบรมจะมีประโยชน์อยู่มาก

3) การพัฒนาภาค เพื่อที่จะยกระดับการครองชีพของประชาชนในชนบท และให้มีรายได้สูงขึ้น จึงได้มีการวางแผนภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคเหนือ โดยได้รับความช่วยเหลือจากสหรัฐอเมริกา และสหประชาชาติตามลำดับ ส่วนการวางแผนภาคใต้นั้นจะได้รับความช่วยเหลือจากประเทศอังกฤษ เมื่อการวางแผนภาคได้เสร็จสิ้นลง ประเทศต่าง ๆ จะสามารถวินิจฉัยได้โดยสะดวกว่า โครงการพัฒนาภาคต่างๆ สอดคล้องกับหลักการช่วยเหลือของตน

4) การประสานความช่วยเหลือในกลุ่มประเทศผู้ให้ เพื่อให้ความช่วยเหลือเป็นประโยชน์มากที่สุด รัฐบาลมีนโยบายที่จะให้ประเทศผู้ให้ต่างๆ ได้ประสานความช่วยเหลือและให้ความช่วยเหลือแก่ประเทศไทยมากยิ่งขึ้น ถูกต้องตามวัตถุประสงค์และสอดคล้องกับแผนพัฒนาฉบับที่ 3 โดยอาศัยกลุ่มประเทศคณะกรรมการช่วยเหลือพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทย (DAGT)

5) ความช่วยเหลือตามลำดับความสำคัญของการพัฒนา รัฐบาลจะเน้นหนักในการใช้ความช่วยเหลือ เพื่อให้สอดคล้องกับอันดับความสำคัญของการพัฒนาที่ระบุไว้ในแผนพัฒนา ฉบับที่ 3 โดยคำนึงถึงความสามารถของแต่ละโครงการที่จะใช้ความช่วยเหลือจากต่างประเทศ ประกอบด้วยการจัดทำโครงการความช่วยเหลือ จะได้ดำเนินไปตามวัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดไว้ในแผนพัฒนา เพื่อหลีกเลี่ยงมิให้ความช่วยเหลือจากต่างประเทศถูกนำไปใช้ในโครงการที่มีอันดับความสำคัญต่ำ ดังได้เกิดขึ้นในอดีต

6) ความช่วยเหลือประเภทให้เปล่า (Project Grants) เนื่องจากสถานการณ์เศรษฐกิจส่วนรวมจะอยู่ในลักษณะรัดตัวกว่าแต่ก่อน และประเทศไทยยังขาดดุลการค้าเป็นจำนวนมาก รัฐบาลจะได้พยายามขอความช่วยเหลือประเภทให้เปล่าจากบางประเทศที่มีพลังเศรษฐกิจสามารถจะช่วยเหลือประเทศไทยโดยตรงได้ เช่น สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น และเยอรมัน ความช่วยเหลือประเภทนี้ส่วนใหญ่จะนำมาใช้ในโครงการเพื่อเร่งรัดการกระจายผลิตผลเกษตร และโครงการบริการสังคม เช่น โรงพยาบาล โครงการก่อสร้างบางประเภทเพื่อสาธารณประโยชน์ โครงการพัฒนาการศึกษา วงเงินช่วยเหลือประเภทนี้คาดว่าจะได้รับประมาณปีละ 400 ล้านบาท

แหล่งความช่วยเหลือจากต่างประเทศ

สหรัฐอเมริกา สหรัฐฯ เป็นแหล่งความช่วยเหลือที่สำคัญที่สุดในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 เมื่อพิจารณาถึงสถานการณ์การเงินของประเทศ กับปัญหาดุลการชำระเงินของประเทศไทยในปัจจุบันแล้วก็มีเหตุผลว่า ประเทศไทยน่าจะได้รับความช่วยเหลือมากขึ้นกว่าเดิม ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ปรากฏว่าระดับความช่วยเหลือจากสหรัฐฯ ได้ลดลงตามลำดับ ทั้งนี้เนื่องจากว่านโยบายความช่วยเหลือของสหรัฐฯ มุ่งหนักไปในการต่อต้านการแทรกซึม การจัดทำโครงการเพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายดังกล่าวของสหรัฐฯ จึงกระทำได้ไม่มากนัก และเมื่อได้รับความช่วยเหลือแล้วก็ยังไม่สามารถให้การช่วยเหลือทางการเมืองได้เปลี่ยนแปลงไปมาก สหรัฐอเมริกาได้ลดขอบเขตสงครามโลกเวียดนาม รวมทั้งการถอนทหารออกไปจากประเทศไทย จึงมีเหตุผลที่สหรัฐอเมริกาจะสามารถช่วยเหลือในทางเศรษฐกิจโดยตรงได้มากขึ้น แต่ความช่วยเหลือจากสหรัฐอเมริกานี้ก็เกี่ยวพันกับสถานการณ์การเมืองภายในสหรัฐฯ เองอยู่เป็นอันมาก ระดับการช่วยเหลือจึงขึ้นอยู่กับภาวะการเจรจาในด้านเศรษฐกิจและการเมืองระหว่างไทยกับสหรัฐอเมริกา

การเจรจาขอให้สหรัฐฯ พิจารณาการเปลี่ยนแปลงนโยบายความช่วยเหลือต่อประเทศไทย โดยขยายขอบเขตการให้ความช่วยเหลือให้กว้างขวางออกไปจากที่เป็นอยู่ในปัจจุบันตั้งอยู่บนมูลฐานของเหตุผล กล่าวคือ ความช่วยเหลือประเทศไทยจะได้เน้นหนักในด้านพัฒนามากขึ้น เพื่อสร้างพลังต่อต้านของไทย อีกประการหนึ่งประเทศไทยจะให้ความช่วยเหลือสูงขึ้นในการพัฒนารากฐานเศรษฐกิจและประชาธิปไตย โดยเฉพาะจะให้ความช่วยเหลือเพื่อพัฒนาการเกษตรและการศึกษา การช่วยเหลือนี้ นอกจากจะเป็นรูปช่วยเหลือให้เปล่าโดยตรง (Direct grant) แล้วก็จะอาศัยเงินที่กันไว้จากโครงการส่งสินค้าจากสหรัฐอเมริกา (commercial import program) เพื่อใช้ในการพัฒนาเฉพาะสาขา (sector grant and loan) และการช่วยเหลือตามรัฐบัญญัติ 480 (PL 480)

แนวทางที่จะขอสหรัฐฯ ให้ความช่วยเหลือในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 คือ

- (1) เพิ่มความช่วยเหลือทางการสนับสนุนความมั่นคง โดยให้ความช่วยเหลือแก่กรมตำรวจ สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบท และหน่วยราชการอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องๆ กับเรื่องนี้ต่อไป ปริมาณความช่วยเหลือควรจะสอดคล้องกับความสามารถของหน่วยราชการต่าง ๆ ที่จะได้รับ ตลอดจนความช่วยเหลือด้านบำรุงรักษาเครื่องจักร อุปกรณ์
- (2) เป็นการให้ความช่วยเหลือที่สอดคล้องกับอันดับความสำคัญของแผนพัฒนาฯ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเกษตร การส่งเสริมสินค้าออก การฝึกอบรมกำลังคน และการศึกษา
- (3) ให้ความช่วยเหลือเพิ่มสูงขึ้นในด้านการวางแผนและการจัดทำโครงการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษาความเหมาะสมก่อนลงทุน (Pre-investment study)

(4) ส่งเสริมให้เอกชนมาลงทุนมากขึ้น โดยให้ความช่วยเหลือด้านวิชาการและจัดทำการศึกษาความเหมาะสมก่อนลงทุน โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางด้านอุตสาหกรรมที่ใช้ผลผลิตทางการเกษตร

(5) สนับสนุนการให้เงินกู้ระยะยาว ตลอดจนเงินกู้แบบรัฐบาล 480 ซึ่งรัฐบาลจะสามารถนำเงินบาทจากการกู้เงินประเภทนี้มาเพื่อขยายงานด้านสินเชื่อการเกษตร และการศึกษาให้กว้างขวางยิ่งขึ้น การให้อุตสาหกิจเอกชนกู้ผ่านบริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมและการพัฒนาด้านวิสาหกิจเอกชน

(6) ให้ความสำคัญแก่โครงการภูมิภาคซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อประเทศต่าง ๆ ในเอเชีย-อาคเนย์ เช่น ในด้านการคมนาคมและขนส่ง และการพัฒนาลุ่มแม่น้ำโขง

สหประชาชาติ ในอดีตความช่วยเหลือบางส่วนจากสหประชาชาติด้านวิชาการ และผู้เชี่ยวชาญยังอยู่ในลักษณะกระจายไปตามแหล่งต่างๆ เพื่อที่จะใช้ความช่วยเหลือจากสหประชาชาติให้ได้ผลที่สุด รัฐบาลจึงได้กำหนดนโยบายขอให้สหประชาชาติพิจารณาความช่วยเหลือตามอันดับความสำคัญของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 โดยรวมโครงการย่อยต่างๆ เข้าด้วยกันอีกประการหนึ่ง และมีความเชื่อมโยงกับความช่วยเหลือกองทุนพิเศษของงานพัฒนาของสหประชาชาติด้วย ทั้งนี้ เพื่อจัดทำโครงการขอความช่วยเหลือให้อยู่ในลักษณะสมบูรณ์จำนวน 2-3 โครงการต่อปี ซึ่งสอดคล้องกับเป้าหมายของแผนพัฒนาฯ

ในช่วงของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ประมาณว่าจะได้รับความช่วยเหลือจากสหประชาชาติทั้งสิ้น จำนวน 300 ล้านบาท (15 ล้านเหรียญ สรอ.) ตามแผนความช่วยเหลือสำหรับประเทศไทย (Country program) โครงการสำคัญที่กำลังอยู่ในระหว่างการทบทวน ได้แก่ โครงการศูนย์วิจัยการเพาะกุ้งทะเล โครงการเยาวชนชนบท โครงการวางแผนพัฒนาภาคตะวันตก และโครงการพัฒนาการเกษตรและอุตสาหกรรมสาขาต่างๆ

นอกจากแผนความช่วยเหลือ จากสำนักงานให้ความช่วยเหลือเพื่อการพัฒนาของสหประชาชาติ(UNDP) แล้ว คาดว่าจะได้รับความช่วยเหลือจากสหประชาชาติสำหรับโครงการพัฒนาเศรษฐกิจชาวไทยภูเขาอีก 6 ล้านบาทด้วย

กลุ่มประเทศโคลัมโบ ความช่วยเหลือจากกลุ่มประเทศโคลัมโบนั้น เป็นการเจรจาโดยตรงระหว่างรัฐบาลและประเทศผู้ให้ ภายใต้บทบัญญัติของแผนโคลัมโบ ประเทศผู้ให้ที่สำคัญ ได้แก่ ญี่ปุ่น อังกฤษ แคนาดา ออสเตรเลีย และนิวซีแลนด์ คาดว่าในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 จะได้รับความช่วยเหลือจากญี่ปุ่นมากขึ้น ในขณะที่เดียวกันความช่วยเหลือจากประเทศอื่นๆ ในกลุ่มนี้ก็ยังคงจะสูงขึ้นเช่นเดียวกัน ความต้องการความช่วยเหลือจากกลุ่มประเทศโคลัมโบมีจุดประสงค์ให้ความช่วยเหลือต่อโครงการมากขึ้น ซึ่งมีความสำคัญกว่าความช่วยเหลือประเภททุนการศึกษาและดูงาน

ญี่ปุ่น เป็นประเทศที่ให้ความช่วยเหลือมากกว่าผู้อื่นในกลุ่มโคลัมโบ แต่ระดับความช่วยเหลือที่แล้วมายังอยู่ในเกณฑ์จำกัด คือ ประมาณ 2.5 ล้านเหรียญต่อปี ขณะนี้ญี่ปุ่นได้ยอมรับว่าจะให้ความช่วยเหลือเพื่อแก้ไขปัญหาตุลการค่าตามแนวที่รัฐบาลไทยเสนอ กล่าวคือ จะเน้นความช่วยเหลือส่งเสริมการผลิตทางการเกษตร โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้าวโพด ถั่วเหลือง ไข่ไก่ และกุ้งทะเล ทั้งในด้านเงินให้เปล่าและกู้ ความต้องการความช่วยเหลือสำหรับโครงการเหล่านี้จะเป็นในรูปแบบวิชาการวัสดุอุปกรณ์และสินเชื่อทางการเกษตร ญี่ปุ่นมีนโยบายที่จะให้ความช่วยเหลือแก่ประเทศกำลังพัฒนารวมการลงทุนของเอกชนญี่ปุ่นในต่างประเทศ เป็นจำนวนร้อยละหนึ่งของผลิตภัณฑ์ประชาชาติภายในปี 2518 โดยเน้นความสำคัญต่อประเทศในเอเชียอาคเนย์เป็นพิเศษ รัฐบาลญี่ปุ่นได้ให้ความสำคัญมากขึ้น ต่อความช่วยเหลือด้านวิชาการประเภทโครงการสำรวจความเหมาะสมทางเศรษฐกิจ และกำลังพิจารณาความช่วยเหลือประเภทให้เปล่า (Project Grants) จากญี่ปุ่นสำหรับโครงการที่มีอันดับความสำคัญสูงอีกหลายโครงการ เช่น โครงการวิทยาลัยเทคนิคตากสถาบันพระจอมเกล้า และโรงพยาบาลบางกะปิ

อังกฤษ อังกฤษได้เริ่มเปลี่ยนแปลงนโยบายการให้ความช่วยเหลือจากเดิม คาดว่าอังกฤษจะมีบทบาทในการให้ความช่วยเหลือแก่ประเทศไทยเพิ่มขึ้นกว่าแต่ก่อน โครงการสำคัญในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ที่จะขอความช่วยเหลือจากอังกฤษ ได้แก่ โครงการจัดตั้งนิคมสร้างตนเองในภาคใต้ โครงการสำรวจท่าเรือน้ำลึกที่ภูเก็ต และโครงการวางแผนพัฒนาภาคใต้

แคนาดา ความช่วยเหลือจากแคนาดา ส่วนใหญ่จะมุ่งหนักในการพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติ โครงการพัฒนาการศึกษา และโครงการสำรวจความเหมาะสมที่แคนาดามีความชำนาญเป็นพิเศษ

ออสเตรเลีย ออสเตรเลียได้แสดงความสนใจในการให้ความช่วยเหลือจากรัฐบาลไทยในหลายสาขาของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 โดยเฉพาะในด้านการศึกษาวิชาการเกษตรที่มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ การก่อสร้างทาง การพัฒนาที่ดิน และการพัฒนาชาวไทยภูเขา

นิวซีแลนด์ ในช่วงของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 คาดว่านิวซีแลนด์ยังคงเน้นการให้ความช่วยเหลือต่อโครงการที่มีความสำคัญสูงในด้านเกษตรหลายโครงการ ได้แก่ โครงการพัฒนาทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ ตัวอย่างในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โครงการส่งเสริมการไ้ยาปราบศัตรูพืช โครงการการบินเกษตรและโครงการส่งเสริมปศุสัตว์พันธุ์เนื้อ

ประเทศอื่น ๆ ประเทศในยุโรปบางประเทศได้ให้ความสนใจแก่ประเทศไทยและได้ให้ความช่วยเหลือแก่ไทยตามนโยบายการให้ความช่วยเหลือของตน โดยมีได้รวมอยู่ในกลุ่มผู้ให้หรือกลุ่มโคลัมโบ แต่ให้การช่วยเหลือแก่ประเทศไทยโดยตรง และหรือช่วยเหลือผ่านสำนักงานสหประชาชาติ นอกจากนี้ก็มีประเทศยุโรปบางประเทศ เช่น เนเธอร์แลนด์ และสวีเดน ซึ่งมีนโยบายที่จะให้ความช่วยเหลือเฉพาะประเทศด้อยพัฒนาบางประเทศ แต่มีได้รวมประเทศไทยอยู่

ด้วยในระยะปี 2513–2514 นี้ บางประเทศได้แสดงท่วงทีว่าจะสนใจในการพัฒนาเศรษฐกิจของไทยมากขึ้น และกำลังอยู่ในระหว่างการเจรจาติดต่อกัน

(1) เยอรมัน ได้ตกลงที่จะให้ความช่วยเหลือด้านวิชาการทันที 10 โครงการ อาทิ เช่น โครงการวิทยาลัยฝึกหัดครูอาชีวะที่บางซ้อณ โครงการวิจัยอาหารโปรตีน โครงการสำรวจการจราจรกรุงเทพฯ เป็นต้น นอกจากนี้ เยอรมันจะพิจารณาให้ความช่วยเหลืออีก 15 โครงการ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ที่สำคัญ ได้แก่ โครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมประเภทส่งสินค้าออกและโครงการแหล่งแร่และพัฒนาแหล่งแร่ เนื่องจากเยอรมันนี้กำลังเศรษฐกิจมันคงแข็งแรง จึงเชื่อว่าจะสามารถขยายขอบเขตและปริมาณความช่วยเหลือยิ่งขึ้น รวมทั้งความช่วยเหลือประเภทให้เปล่าด้วย

(2) เดนมาร์ค เป็นประเทศแรกที่ทำให้การช่วยเหลือในด้านเงินกู้ระยะยาว 25 ปี โดยไม่คิดดอกเบี้ย ความช่วยเหลือทางวิชาการส่วนใหญ่เน้นหนักไปทางด้านการพัฒนาการเกษตรและการพัฒนาสังคม สำหรับในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 คาดว่าเดนมาร์คยังคงให้ความสำคัญต่อสาขาต่างๆ มากขึ้น โครงการที่สำคัญที่คาดว่าจะได้รับความช่วยเหลือ คือโครงการวางแผนครอบครัวและโครงการสำรวจความเหมาะสมเพื่อการลงทุนในด้านการเกษตรและอุตสาหกรรม

สำหรับประเทศอื่นๆ ซึ่งได้แก่ อิสราเอล ฝรั่งเศส สวิตเซอร์แลนด์ ออสเตรเลีย และเบลเยียม ก็กำลังพิจารณาเพิ่มบทบาทในการให้ความช่วยเหลือแก่ประเทศไทย ในประเภททุนการศึกษาและดูงาน และมีบางโครงการที่คาดว่าจะขอความช่วยเหลือจากประเทศเหล่านี้ ได้แก่ โครงการพัฒนาฝายและการเกษตรชลประทานภาคเหนือจากอิสราเอล การศึกษาจากฝรั่งเศส การพัฒนาการท่องเที่ยวจากออสเตรเลีย และการซ่อมและต่อเรือจากเบลเยียม เป็นต้น โดยทั่วไปแล้วประเทศเหล่านี้ให้ความช่วยเหลือแก่ประเทศไทยน้อยมากและจำกัดเฉพาะการฝึกอบรมเป็นส่วนใหญ่

มาตรการทางการคลัง

สถานการณ์ทางการคลังในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 (2515–2519) จะอยู่ในภาวะไม่คล่องตัว ดังนั้น การจัดระบบการคลังให้สามารถเปลี่ยนแปลงรับสถานการณ์ทางการเศรษฐกิจได้โดยเร็ว และมีประสิทธิภาพ จึงเป็นเรื่องสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง ในระยะที่ผ่านมาซึ่งเป็นระยะที่ระบบเศรษฐกิจคล่องตัวนั้น ระบบการคลังไม่ต้องเคลื่อนไหว เนื่องจากรายได้จากภาษีอากรและเงินคงคลังเพิ่มขึ้นเป็นการชะลอความต้องการซื้อของระบบเศรษฐกิจในตัวเองด้วย ซึ่งช่วยการรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ แต่ปัจจุบันภาวะของระบบเศรษฐกิจได้เปลี่ยนแปลงไปในภาวะฝืดเคือง ระบบการคลังปัจจุบันจึงไม่สามารถปรับตัวได้ทันท่วงที อันมีผลทำให้การใช้จ่ายของรัฐบาลไม่สามารถขยายตัวตามความจำเป็นในการแก้ปัญหาเศรษฐกิจและสังคมได้ ความไม่คล่องตัวของระบบการคลังนี้จำเป็นจะต้องพิจารณาแก้ไขเพื่อให้ระบบการคลังสามารถแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจโดย

ฉบับล้านประการหนึ่ง และสามารถสนับสนุนนโยบายทางเศรษฐกิจของรัฐให้เกิดผลดีโดยเร็วอีกประการหนึ่ง โดยมีแนวทางในการแก้ไขดังนี้

1. **ระบบภาษีอากร** ในระยะที่ระบบเศรษฐกิจฝืดเคืองลง การผ่อนคลายภาระภาษี โดยเฉพาะเพื่อเป็นการลดต้นทุนและส่งเสริมสินค้าขาออก การลดต้นทุนและส่งเสริมสินค้าขาออกเป็นมาตรการหนึ่งที่จะช่วยให้ระบบเศรษฐกิจฟื้นตัวเร็วขึ้น การผ่อนคลายภาระนี้ส่วนใหญ่มักกระทำในรูปของการยกเลิกภาษีอากร ซึ่งกระทำให้อาณาของภาษีอากรแคบเข้า กับทั้งรายได้ของรัฐบาลก็จะเพิ่มน้อยลง หากไม่สามารถมีรายได้ทางอื่นมาทดแทน ดังนั้น จึงควรมีการวางแผนภาษี-อากรระยะยาวโดยพิจารณาถึงฐานะและโครงสร้างของภาษีให้เหมาะสมกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ และพิจารณาถึงความต้องการด้านการพัฒนาของประเทศ ความยุติธรรมทางสังคม รวมทั้งการปรับปรุงวิธีการเก็บภาษีให้รัดกุมยิ่งขึ้นด้วย

2. **ระบบการใช้จ่ายงบประมาณ** ในระยะที่ผ่านมา อัตราการเบิกจ่ายจริงของงบประมาณมีแนวโน้มลดต่ำลงเรื่อยๆ สถานการณ์เช่นนี้ทำให้แรงการใช้จ่ายของรัฐบาลเพื่อแก้ปัญหาไม่ได้ผลทันเวลาและความต้องการ การใช้จ่ายล่าช้ามีสาเหตุจากการเตรียมแผนงานไม่พร้อมประการหนึ่ง กฎเกณฑ์ต่างๆ ในการบริหารการคลังและงบประมาณประการหนึ่ง กับค ว า ม เ รื่ อ ง ร ี บ เ อ า ใจ ใ ส่ ของเจ้าหน้าที่ด้านการเงินอีกประการหนึ่ง จึงควรพิจารณาระเบียบวิธีการปฏิบัติเกี่ยวกับการใช้จ่าย รวมทั้งการอบรมเจ้าหน้าที่การเงินในด้านวิธีปฏิบัติและวิธีใช้จ่ายเงินโดยประหยัดประการหนึ่ง และกวดขันเรื่องการตัดฝากเงินงบประมาณข้ามอีกประการหนึ่ง

3. **ระบบการกั๊ยืมเงินภายในประเทศ** การกั๊ยืมของรัฐบาลได้มีขอบเขตกำหนดมิให้เกินจำนวนร้อยละ 20 ของงบประมาณรายจ่าย ขอบเขตของการกั๊ยืมนี้มีประโยชน์ในการควบคุมรายจ่ายของรัฐบาล แต่ก็มีผลเสียที่ทำให้เงินกู้สุทธิของรัฐบาลต้องเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา กล่าวคือ เงินกู้สุทธิขึ้นอยู่กับจำนวนการชำระหนี้ในปีนั้น ถ้าปีใดการชำระหนี้มาก รัฐบาลก็มีเงินกู้สุทธิน้อยไม่ว่าเศรษฐกิจจะอยู่ในสภาพอย่างไร ดังนั้น ตามหลักการปัจจุบันการกั๊ยืมเงินสุทธิจึงไม่เป็นเครื่องมือการคลังที่จะช่วยแก้ปัญหาเศรษฐกิจให้เหมาะสมกับสถานการณ์ ควรพิจารณาเปลี่ยนขอบเขตของการกั๊ยืมเงินเป็นการกั๊ยืมเงินสุทธิมิใช่การกั๊ยืมเงินทั้งสิ้น และพิจารณาปรับปรุงด้านกฎหมายด้วยเท่าที่จำเป็น

4. **ระบบการบริหารหนี้ภายในประเทศ** ในระยะที่ผ่านมา รัฐบาลกู้เงินภายในประเทศโดยอาศัยพันธบัตรระยะยาวเป็นหลักสำคัญ ส่วนเรื่องกำหนดเวลาและดอกเบี้ยนั้นขึ้นอยู่กับว่าตลาดซึ่งเป็นผู้กำหนดเงื่อนไข หลักเกณฑ์เช่นนี้ทำให้เกิดภาระหนี้เป็นจำนวนมาก และในบางกรณีก็ขัดกับหลักเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ เช่น ในระยะที่ระบบเศรษฐกิจฝืดเคืองควรจะต้องออกตั๋วเงินคงคลังระยะสั้น ซึ่งเป็นสินทรัพย์ที่มีความคล่องตัว ก็กลับออกพันธบัตรระยะยาวโดย

ดอกเบ็ญี ดังนี้ เป็นต้น จึงควรวางนโยบายอันเหมาะสมเกี่ยวกับการบริหารหนี้ภายในประเทศ โดยหลักสำคัญในการรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ และพยายามประหยัดการระดมเบ็ญีให้มากที่สุด โดยสอดคล้องกัน

5. การฝากเงินของรัฐวิสาหกิจ ควรควบคุมการใช้จ่ายเงินของรัฐวิสาหกิจ โดยเฉพาะการลงทุนของรัฐวิสาหกิจให้สอดคล้องกับนโยบายของรัฐ กับทั้งให้เป็นไปตามเป้าหมายของแผนพัฒนาเศรษฐกิจ ทั้งนี้ ควรมีหลักเกณฑ์การนำเงินส่งรัฐและควบคุมให้รัฐวิสาหกิจฝากเงินไว้กับธนาคารแห่งประเทศไทย หรือซื้อหลักทรัพย์รัฐบาลเท่าที่ควร

6. นโยบายการเงิน ในระยะที่ผ่านมา นโยบายการเงินมีบทบาทสำคัญในการรักษา ระดับปริมาณเงินตราให้สอดคล้องกับเสถียรภาพทางการเงินของประเทศ แต่ในระยะต่อไป นอกจากเสถียรภาพทางการเงินแล้ว การปรับตัวของระบบเศรษฐกิจเป็นเป้าหมายสำคัญประการหนึ่งในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ดังนั้น ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 นโยบายการเงิน นอกจากจะดำเนินไปสอดคล้องกับหลักเสถียรภาพทางการเงินแล้ว รัฐจะพิจารณาดำเนินนโยบายการเงินให้มีผลสนับสนุนการปรับโครงสร้างทางเศรษฐกิจอีกทางหนึ่งด้วย

7. หลักทรัพย์ของรัฐบาล ในระยะปลายของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 การจำหน่าย หลักทรัพย์ของรัฐบาลส่วนใหญ่เป็นการจำหน่ายให้แก่ธนาคารแห่งประเทศไทย ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 โดยที่รัฐมีหลักการที่จะกู้เงินจากธนาคารแห่งประเทศไทยในขอบเขตที่สมควรประการหนึ่ง และโดยที่การกู้ยืมเงินจะเป็นรายรับที่สำคัญของรัฐบาลในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 อีกประการหนึ่ง การขยายตลาดหลักทรัพย์ของรัฐบาลให้กว้างขวางยิ่งขึ้น จึงเป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องพิจารณาในด้านการปรับปรุงอัตราดอกเบี้ยและในด้านการส่งเสริมให้ธนาคารออมสินสามารถซื้อหลักทรัพย์รัฐบาลได้เพิ่มขึ้น โดยอาศัยมาตรการสนับสนุนการขึ้นอัตราดอกเบี้ยเงินฝากของธนาคารออมสินให้อยู่ในระดับใกล้เคียงกับธนาคารพาณิชย์ด้วย

.....

บทที่ 5

การพัฒนาส่วนเอกชนและรัฐวิสาหกิจ

.....

การพัฒนาส่วนเอกชน

การดำเนินงานในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (2510–2514) ได้กำหนดนโยบายการพัฒนาส่วนเอกชน โดยเน้นความสำคัญของส่วนเอกชนในด้านการพัฒนาอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม และบริการด้านต่างๆ กับสนับสนุนให้มีความสัมพันธ์ระหว่างรัฐบาลและเอกชนให้มากยิ่งขึ้น แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 2 ได้กำหนดนโยบายการพัฒนาที่สำคัญ เพื่อให้การลงทุนส่วนเอกชนขยายตัวไว้ 3 ประการ

- 1) รัฐจะใช้มาตรการส่งเสริมการลงทุนของเอกชนตามพระราชบัญญัติการส่งเสริมการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรม
- 2) รัฐจะไม่ดำเนินงานแข่งขันกับเอกชนในกิจการที่เอกชนสามารถดำเนินงานได้โดยมีประสิทธิภาพและไม่เป็นผลเสียหายแก่ส่วนรวม
- 3) รัฐจะจัดสร้างสาธารณูปโภคต่างๆ เพื่อสนับสนุนบทบาทของเอกชน ในการรักษาเสถียรภาพทางการเงินการคลังของประเทศให้มั่นคง

ผลของการพัฒนาส่วนเอกชนในระยะปี 2510–2514 ที่ผ่านมา ปรากฏว่าการลงทุนส่วนเอกชนในหลายสาขาเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระยะ 3 ปีแรก การลงทุนเพิ่มขึ้นรวดเร็วมาก เนื่องจากมูลเหตุสำคัญหลายประการ ก) ราคาของพืชผลหลัก เช่น ข้าวในระยะนั้นอยู่ในระดับสูง ข) ใช้จ่ายของรัฐบาลเพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจตามโครงการสำคัญ เช่น การสร้างเขื่อน การสร้างทางหลวงและอื่นๆ เพิ่มขึ้น และ ค) ใช้จ่ายเพื่อการทหารของสหรัฐอเมริกาในการก่อสร้างและอื่นๆ ได้เพิ่มมากขึ้นอย่างรวดเร็ว ความต้องการสินค้าและบริการที่เพิ่มขึ้นเนื่องจากรายจ่ายต่างๆ เหล่านี้ก่อให้เกิดการลงทุนเพื่อผลิตสินค้าและบริการสนองความต้องการเพิ่มมากขึ้น สาขาการลงทุนที่เพิ่มมากขึ้น ได้แก่ สาขาการก่อสร้าง พาณิชยกรรม การเงินการธนาคาร อุตสาหกรรมและบริการต่างๆ นอกจากนี้ระยะนั้นเป็นระยะแรกเริ่มของการดำเนินการตามนโยบายส่งเสริมการลงทุนทั้งทุนภายในและต่างประเทศ โดยให้สิทธิประโยชน์ตามพระราชบัญญัติการส่งเสริมการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรมซึ่งมีผู้สนใจมาลงทุนเป็นจำนวนมาก

สำหรับการลงทุนส่วนบุคคลในระยะเวลา 2 ปีหลังของแผนฯ คือ 2513–2514 ปรากฏว่าอัตราการเพิ่มขึ้นน้อยกว่าระยะที่ผ่านมา ด้วยเหตุผลสำคัญบางประการ เช่น อุตสาหกรรมประเภทมีลักษณะอึดตัว กำลังซื้อในชนบทเพิ่มขึ้นในอัตราต่ำลง และผู้ลงทุนประสบปัญหาการซื้อที่ดินและการระดมทุนสมทบภายในประเทศ

การระดมเงินออมเพื่อสนองความต้องการส่วนบุคคลในระยะเวลาปี 2510–2514 ที่ผ่านมามีปรากฏว่า เงินลงทุนในส่วนเอกชนส่วนใหญ่เป็นเงินออมที่กิจการในส่วนเอกชนได้สะสมไว้เอง ร่วมกับเงินลงทุนจากต่างประเทศและจากแหล่งต่างๆ นอกกระบบสถาบันการเงิน อย่างไรก็ตาม การเงินออมเพื่อการลงทุนส่วนบุคคลจากสถาบันการเงินได้เพิ่มมากขึ้นในระยะหลัง เงินลงทุนที่มาจากสถาบันการเงินต่างๆ มีจำนวน 15,000 ล้านบาท ในจำนวนนี้ส่วนใหญ่เป็นสินเชื่อจากธนาคารพาณิชย์ ซึ่งมีจำนวนประมาณ 10,000 ล้านบาท สำหรับสถาบันอื่นๆ ได้แก่ ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย และบริษัทประกันชีวิต ต่างก็มีบทบาทสำคัญยิ่งขึ้น นอกจากนี้ได้มีสถาบันการเงิน ซึ่งจะได้จัดตั้งขึ้นใหม่ ได้แก่ บริษัทการเงิน ซึ่งประกอบธุรกิจระดมเงินออมจากประชาชนและนำเงินนั้นไปให้กู้ยืมหรือลงทุนหาผลประโยชน์และสถาบันการเงินที่ประกอบธุรกิจซื้อขายแลกเปลี่ยนหลักทรัพย์ แต่สถาบันการเงินเหล่านี้ยังมีขอบเขตการดำเนินงานจำกัดอยู่

การขยายตัวส่วนบุคคลในระยะเวลาที่ผ่านมาได้ก่อให้เกิดการพัฒนาในด้านต่างๆ ที่สำคัญ คือ

1. การประกอบธุรกิจในรูปบริษัทจำกัด ซึ่งเป็นการประกอบธุรกิจที่ใหญ่กว่าการประกอบธุรกิจส่วนบุคคลหรือนิติบุคคลอื่นๆ มีจำนวนเพิ่มมากขึ้น โดยที่รัฐบาลมีนโยบายสนับสนุนให้ประชาชนคนไทยมีส่วนเข้าถือหุ้นกิจการอุตสาหกรรมต่างๆ เพิ่มขึ้น และการประกอบธุรกิจในรูปบริษัทจำกัด สามารถอำนวยความสะดวกให้ประชาชนเข้าร่วมถือหุ้นได้ จึงปรากฏว่ามีโรงงานอุตสาหกรรมหลายแห่งได้เสนอหุ้นขายแก่สาธารณชนมากขึ้น ในระหว่างปี 2511–2512 มีหุ้นใหม่ผ่านตลาดเงินทุนมีมูลค่าจำนวน 290 ล้านบาท

2. ธุรกิจเอกชนในอาชีพหรือแขนงเดียวกันได้รวมกลุ่มเป็นสมาคมธุรกิจและเริ่มมีบทบาทมากขึ้น บทบาทที่สำคัญของสมาคมธุรกิจในระยะที่ผ่านมา ได้แก่ การเสนอข้อเท็จจริงปัญหาอุปสรรคต่างๆ ของเอกชนแก่รัฐบาล ตลอดจนการเสนอข้อคิดเห็น มาตรการแก้ไขปัญหานั้นเป็นประโยชน์แก่รัฐบาลในการพิจารณากำหนดนโยบายและสั่งการ นอกจากนี้สมาคมธุรกิจได้มีบทบาทที่สำคัญอีกด้านหนึ่ง คือ การร่วมมือดำเนินการแก้ไขอุปสรรคและปัญหาธุรกิจที่เกิดขึ้น ซึ่งมีผลกระทบต่อการทำงานของธุรกิจโดยตรงและส่วนรวม ตัวอย่างเช่น การเสนอข้อคิดเห็นเพื่อแก้ไขปัญหายุ่งยากต่างๆ ของสมาคมอุตสาหกรรมไทย การร่วมมือของสมาคมธนาคารไทยที่

เข้าร่วมแก้ไขวิกฤตการณ์ของธนาคารพาณิชย์ที่เป็นสมาชิกและการร่วมมือแก้ไขปัญหาค่าการส่งออกของสมาคมสิ่งทอและกลุ่มโรงงานกระสอบป่าน เป็นต้น

3. ส่งเสริมให้คนไทยมีความสนใจในธุรกิจและอุตสาหกรรมมากขึ้น อันเป็นผลสืบเนื่องมาจากการที่ได้มีส่วนเป็นเจ้าของหุ้นในธุรกิจต่าง ๆ การทำงานฝึกออาชีพและการมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องให้เห็นในด้านอื่นๆ

ถึงแม้ว่าการลงทุนส่วนบุคคลได้ขยายและก่อให้เกิดการพัฒนาในด้านต่างๆ ดังกล่าวแล้วก็ตาม แต่เท่าที่เป็นมาแล้วระบบธุรกิจเอกชนก็ยังมีปัญหาอุปสรรคอีกมาก ซึ่งจำเป็นต้องแก้ไขโดยอาจสรุปที่สำคัญได้ดังนี้ คือ

1. การลงทุนส่วนบุคคลในสาขาการเกษตรยังมีระดับต่ำเมื่อเทียบกับสาขาอื่นๆ ทั้งนี้ เนื่องด้วยความเจริญก้าวหน้าทางการเกษตรในระยะที่ผ่านมา ยังอยู่ในอัตราต่ำ ความเจริญของเกษตรย่อมก่อให้เกิดผลกระทบกระเทือนการลงทุนในสาขาอื่นๆ เพราะผลผลิตและรายได้ในสาขาการเกษตรย่อมมีความสำคัญต่ออุตสาหกรรม ทั้งในด้านวัตถุดิบและเป็นตลาดสินค้า อุตสาหกรรมตลอดจนเป็นแหล่งนำมา ซึ่งเงินตราต่างประเทศที่ได้จากการส่งผลิตผลการเกษตรไปจำหน่ายไปยังต่างประเทศ

2. การลงทุนในอุตสาหกรรมประสบปัญหาในด้านโครงสร้างอุตสาหกรรมที่สำคัญ คือ

2.1 อุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริม ส่วนใหญ่ผลิตสินค้าสำหรับตลาดภายในประเทศเพื่อทดแทนการนำเข้า โดยที่ตลาดภายในประเทศยังมีขนาดจำกัด ประกอบกับนโยบายส่งเสริมการลงทุนจำเป็นต้องสนับสนุนให้เกิดการแข่งขันในระหว่างผู้ผลิตต่ำและมีต้นทุนการผลิตสูง

2.2 การส่งเสริมอุตสาหกรรมยังขาดแผนที่จะกระตุ้นให้อุตสาหกรรมต่างๆ ได้เชื่อมโยงซึ่งกันและกัน เพื่อให้เกิดความเป็นปึกแผ่นแน่นอนหนา อุตสาหกรรมที่เกิดขึ้นมาจึงกระจุกกระจายขาดความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน

2.3 ปัจจัยสนับสนุนการผลิตที่เป็นสาธารณูปการ เป็นต้นว่ากระแสไฟฟ้า การขนส่ง และที่ดินมีราคาสูงและไม่เพียงพอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งขาดนิคมอุตสาหกรรมทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค

2.4 สถาบันการเงินเพื่อระดมเงินออมสำหรับการลงทุนยังอยู่ในระยะเริ่มต้น ยังไม่มีตลาดเงินทุนที่แท้จริง และกฎหมายที่เกี่ยวกับเรื่องนี้ยังไม่สมบูรณ์

3. การแข่งขันระหว่างผู้ประกอบการโดยทั่วไปได้มุ่งสร้างกำไรในระยะสั้น อันเป็นการทำลายการพัฒนาธุรกิจเอกชนในระยะยาว ขาดการร่วมมือร่วมแรงอย่างจริงจัง สมาคมธุรกิจต่างๆ ที่มีอยู่แล้ว ยังทำงานได้ผลไม่เต็มที่ตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ และยังไม่ได้รับการสนับสนุนที่เพียงพอ

4. ขาดการประสานงานที่ใกล้ชิดระหว่างส่วนราชการระดับต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ในการพิจารณาสั่งการแก้ไขอุปสรรคที่ธุรกิจเอกชนประสบอยู่ให้ลุล่วงได้ผลโดยรวดเร็วและทันการ

นโยบายและมาตรการพัฒนาส่วนเอกชน

แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ได้กำหนดนโยบายและมาตรการในการพัฒนาส่วนเอกชนที่สำคัญไว้ ดังนี้

นโยบาย

(1) สนับสนุนการลงทุนของส่วนเอกชนให้เพิ่มมากขึ้นทั้งที่เป็นทุนจากภายในและต่างประเทศ โดยเฉพาะในสาขาที่ผลิตสินค้าเพื่อส่งออกโดยเร่งรัดแก้ไขปัญหาลูกข่ายและอุปสรรคที่ธุรกิจเอกชนประสบอยู่

(2) ส่งเสริมการประกอบธุรกิจของเอกชนให้มีขนาดและมีความมั่นคงเป็นปึกแผ่น เพื่อให้สามารถดำเนินงานทั้งในด้านการผลิตและการตลาดได้อย่างมีประสิทธิภาพ

(3) ส่งเสริมให้มีการแข่งขันที่เป็นรูปธรรมในระหว่างธุรกิจเอกชน โดยเร่งรัดการกำหนดและประกาศใช้มาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมและมาตรฐานสินค้าสำหรับส่งออก

(4) สนับสนุนให้ธุรกิจรวมตัวเป็นสมาคมหรือกลุ่มธุรกิจที่ได้รับการรับรองตามกฎหมาย และสนับสนุนการดำเนินงานของสมาคมธุรกิจ เพื่อให้เป็นสายสัมพันธ์ระหว่างรัฐบาลและธุรกิจเอกชนให้ใกล้ชิดยิ่งขึ้น

(5) สนับสนุนให้สมาคมธุรกิจหรือกลุ่มธุรกิจได้มีบทบาทในการเสนอข้อเท็จจริงอุปสรรคและปัญหา และให้ความคิดเห็นเพื่อให้รัฐบาลพิจารณากำหนดนโยบายและมาตรการแก้ไขปัญหาดังกล่าว

(6) ปรับปรุงการบริหารงานของส่วนราชการต่างๆ ให้สามารถแก้ไขอุปสรรคในการดำเนินงานของส่วนเอกชนให้รวดเร็วและทันการ

มาตรการ

มาตรการที่สำคัญในการพัฒนาส่วนเอกชน ได้แก่ การส่งเสริมสถาบันธุรกิจเอกชนให้มีบทบาทมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะการมีส่วนร่วมเสนอความคิดเห็นเพื่อรัฐบาลพิจารณากำหนดนโยบายและมาตรการต่างๆ เพื่อแก้ไขปัญหาต่างๆ มาตรการที่สำคัญในการพัฒนาสถาบันธุรกิจ ได้แก่

(1) สนับสนุนให้ผู้ประกอบการธุรกิจได้รวมกันเป็นปีกแผ่นแน่นหนา โดยเฉพาะในสาขาที่ควรเร่งรัด เช่น การส่งออก การส่งเสริมการท่องเที่ยว และสถาบันการเงิน เป็นต้น

(2) สนับสนุนให้ผู้แทนสมาคมธุรกิจได้ร่วมในคณะกรรมการต่างๆ ที่มีส่วนสำคัญในการดำเนินงานพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ

(3) สนับสนุนการจัดตั้งคณะกรรมการร่วมระหว่างฝ่ายรัฐบาลและเอกชนสาขาสำคัญ และมอบหมายให้คณะกรรมการร่วมมีบทบาทในการประสานการดำเนินงานระหว่างรัฐบาลกับเอกชนให้ใกล้ชิดยิ่งขึ้น

(4) กำหนดขอบเขตที่เอกชนพึงควรกระทำได้โดยรัฐบาลไม่จำเป็นต้องเข้าไปปฏิบัติเอง เพื่อป้องกันมิให้มีการขัดแย้งหรือการดำเนินการซ้ำซ้อนกัน

นโยบายและมาตรการส่งเสริมการลงทุนส่วนเอกชน ในสาขาเกษตรและธุรกิจการเกษตร

1. เร่งรัดเพิ่มผลผลิตที่ตลาดต่างประเทศมีความต้องการ และผลผลิตที่ใช้เป็นวัตถุดิบของโรงงานอุตสาหกรรมภายในประเทศ มาตรการที่สำคัญ ได้แก่ การพัฒนาคมนาคม เพื่อลดค่าขนส่งจากแหล่งผลิตถึงจุดส่งออกและการลดต้นทุนการผลิตของวัตถุดิบ

2. ส่งเสริมการจัดตั้งสถาบันเกษตรกรให้มีจำนวนเพิ่มมากขึ้นและขนาดใหญ่ขึ้น และสนับสนุนให้สถาบันเกษตรกรมีบทบาทในการปรับปรุงการผลิต การจัดการในด้านการตลาดและจัดหาแหล่งสินเชื่อต่างๆ

3. ส่งเสริมให้โรงงานอุตสาหกรรมที่ใช้วัตถุดิบการเกษตรและผู้ส่งออก ก็มีส่วนร่วมในการพัฒนาธุรกิจการเกษตร โดยการประกันราคาซื้อขายผลผลิตจากกลุ่มเกษตรกร เผยแพร่เทคนิคการเกษตรแผนใหม่ และการทำสัญญาซื้อขายระยะยาว

นโยบายและมาตรการส่งเสริมการลงทุนส่วนเอกชนในสาขาอุตสาหกรรม

1. ส่งเสริมการลงทุนของเอกชนในสาขาอุตสาหกรรม โดยเน้นหนักในด้านอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออก อุตสาหกรรมที่มีมูลค่าเพิ่มสูง อุตสาหกรรมพื้นฐานและอุตสาหกรรมที่มีความเชื่อมโยงหรือต่อเนื่องกับอุตสาหกรรมหรือสาขาเศรษฐกิจอื่นๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสาขาการเกษตร

2. สนับสนุนให้กิจการอุตสาหกรรมกระจายออกไปสู่ส่วนภูมิภาค

3. ค้ำครองและช่วยเหลืออุตสาหกรรมทางด้านภาษีอากรและอื่น ๆ ในระดับที่เหมาะสมและดำเนินการทันทั่วถึง โดยคำนึงถึงประสิทธิภาพและประโยชน์ต่อส่วนรวมเป็นสำคัญ

มาตรการที่สำคัญในการส่งเสริมการลงทุนส่วนเอกชนในอุตสาหกรรม ได้แก่

(ก) ปรับปรุงพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนให้มีผลในการชักจูงให้มีการลงทุนในกิจการอุตสาหกรรมของเอกชน ซึ่งเหมาะสมกับสภาพการณ์ทางเศรษฐกิจและความต้องการของประเทศในระยะต่อไป ทั้งนี้ จะได้แก้ไขกฎหมายต่างๆ ที่เกี่ยวข้องให้สอดคล้องกับนโยบายการส่งเสริมการลงทุนด้วย

(ข) ปรับปรุงวิธีการส่งเสริมการลงทุนให้เหมาะสม โดยขยายขอบเขตการส่งเสริมให้กว้างขวางยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการส่งเสริมอุตสาหกรรมที่มีความสำคัญต่อประชาชนจำนวนมาก การดำเนินงานส่งเสริมจะต้องครอบคลุมการแก้ไขอุปสรรค และเร่งรัดการจัดสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกแก่ผู้ลงทุน เพื่อมิให้เกิดความมั่นใจแก่ผู้ลงทุน เช่น การขนส่ง พลังงาน และนิคมอุตสาหกรรม

การพัฒนาสถาบันการเงิน

โครงสร้างสถาบันการเงินในปัจจุบัน ระบบสถาบันการเงินของประเทศไทยในปัจจุบันประกอบด้วย ธนาคารแห่งประเทศไทย ซึ่งเป็นธนาคารกลางของประเทศ ธนาคารพาณิชย์ บริษัทประกันชีวิต และสถาบันการเงินพิเศษอีกไม่กี่ประเภท ซึ่งได้แก่ ธนาคารออมสิน ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร ธนาคารอาคารสงเคราะห์ บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย สำนักงานธนกิจอุตสาหกรรมขนาดย่อม นอกจากนี้ในระยะ 2-3 ปีหลังของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ได้มีการจัดตั้งสถาบันการเงินส่วนเอกชนขึ้นหลายแห่ง เป็นต้นว่า บริษัทการเงิน บริษัทธุรกิจหลักทรัพย์กองทุนรวม เพื่อระดมเงินทุนจากประชาชนและให้บริการแก่ประชาชนในด้านให้คำแนะนำเกี่ยวกับการลงทุนการออกจำหน่ายหรือซื้อขายและแลกเปลี่ยนหลักทรัพย์

ในบรรดาสถาบันการเงินต่างๆ ที่มีอยู่นอกจากธนาคารแห่งประเทศไทย ธนาคารพาณิชย์ นับว่ามีความสำคัญที่สุด ในปี 2513 มีธนาคารพาณิชย์และสาขาอยู่ทั่วประเทศจำนวน 661 แห่ง มีทรัพย์สินรวมทั้งสิ้นประมาณ 41,000 ล้านบาท ซึ่งมากกว่าสถาบันการเงินอื่นๆ รวมกันเกือบห้าเท่าตัว

การระดมทุนและการสนองความต้องการเงินของส่วนเอกชนในระยะ แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 (2510–2514)

การระดมทุน สถาบันการเงินซึ่งระดมทุนโดยวิธีรับฝากเงิน ได้แก่ ธนาคารพาณิชย์ ธนาคารออมสิน และสถาบันการเงินที่รัฐบาลได้จัดตั้งขึ้นโดยกฎหมายพิเศษ คือ ธนาคารอาคารสงเคราะห์ และธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร แต่ธนาคารทั้ง 2 แห่ง มีขีดจำกัดในการระดมทุนกล่าวคือ ธนาคารอาคารสงเคราะห์รับฝากเงินเฉพาะเงินฝากประเภทประจำตั้งแต่ 2 ปีขึ้นไป ส่วนธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตรรับฝากเฉพาะเงินประเภทที่ไม่ใช่เช็คในการถอน นอกจากนี้กิจการของธนาคารทั้งสองแห่งส่วนใหญ่จำกัดเฉพาะผู้ที่ตนให้กู้ยืมบทบาทในการระดมทุนจากส่วนเอกชนในปัจจุบัน จึงนับว่ายังมีน้อยมาก การระดมทุนสำหรับสถาบันการเงินอื่นๆ นอกจากกิจการประกันชีวิต กระทำโดยวิธีออกหุ้น หุ้นกู้ และตั๋วสัญญาใช้เงินระยะสั้นจำหน่ายแก่ประชาชนทั่วไป สำหรับกิจการประกันชีวิต ระดมทุนโดยรับเบี้ยประกันจากผู้ถือกรมธรรม์

การระดมเงินออมจากส่วนเอกชนของสถาบันการเงินทุกประเภทในระหว่างแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 (2510–2514) มีจำนวนประมาณ 21,000 ล้านบาท ในจำนวนนี้เป็นเงินฝากประจำของธนาคารพาณิชย์ประมาณ 14,000 ล้านบาท ธนาคารออมสิน 2,900 ล้านบาท บริษัทประกันชีวิต 2,500 ล้านบาท บริษัทการเงินและบริษัทธุรกิจหลักทรัพย์ประมาณ 900 ล้านบาท

การสนองความต้องการทางการเงินของส่วนราชการ การลงทุนในส่วนเอกชนส่วนใหญ่ต้องอาศัยเงินออมที่บริษัทหรือกิจการของเอกชนนั้นได้เก็บสะสมไว้เองและจากแหล่งต่างๆ นอกกระบบสถาบันการเงิน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการลงทุนในสาขาเกษตร การสนองความต้องการทางการเงินที่สถาบันการเงินประเภทต่างๆ ดำเนินการอยู่ ปรากฏว่าธนาคารพาณิชย์มีบทบาทสำคัญ แต่การให้กู้ยืมเงินของธนาคารพาณิชย์เป็นการให้กู้ยืมระยะสั้นและเพื่อการค้าเป็นสำคัญ ธนาคารออมสินซึ่งเป็นสถาบันที่ระดมเงินออมได้จำนวนมาก ส่วนใหญ่มุ่งสนองความต้องการของรัฐบาล การให้กู้ยืมแก่ส่วนเอกชนยังมีน้อยมาก ปัจจุบันสถาบันการเงินที่มีหน้าที่สนองความต้องการสินเชื่อในด้านอุตสาหกรรมสำหรับสินเชื่อระยะสั้นและระยะปานกลางนั้น ส่วนใหญ่ได้รับสนองจากบริษัทเงินทุนฯ และสำนักงานธนกิจอุตสาหกรรมขนาดย่อม แต่ความต้องการเงินทุนระยะยาวบริษัทเงินทุนฯ ยังไม่อาจสนองได้เต็มที่เนื่องจากกำลังเงินทุนจำกัดและต้องพึ่งสินเชื่อจากต่างประเทศ สำนักงานธนกิจอุตสาหกรรมขนาดย่อมยังต้องอาศัยธนาคารพาณิชย์ในการพิจารณาหลักประกันการกู้ยืม จึงยังดำเนินงานในวงจำกัด ส่วนบริษัทเงินทุนเอกชนกำลังเพิ่งเริ่มงาน ยังดำเนินงานไม่กว้างขวางนัก ส่วนสถาบันการเงินอื่นซึ่งมีทุนประเภทระยะยาว คือ บริษัทประกันชีวิตและกองทุนบำนาญของเอกชน ปรากฏว่ายังไม่มียุทธศาสตร์ในการสนองความต้องการเงินทุนระยะยาวของอุตสาหกรรมในประเทศ การลงทุนส่วนใหญ่มักทำในรูปลงทุนหลักทรัพย์รัฐบาลหรือเงินฝากประจำกับธนาคารพาณิชย์

การสนองความต้องการเงินทุนในส่วนเอกชนมิได้ขาดแคลนเฉพาะสินเชื่อบริหารระยะยาวเท่านั้น การสนองความต้องการเงินทุนที่ได้จากการจำหน่ายหุ้นก็ไม่เพียงพอเช่นกัน และสถาบันที่จัดการในเรื่องการออกหุ้นจำหน่ายแก่ประชาชนยังดำเนินงานได้ในขอบเขตจำกัด และตลาดหลักทรัพย์ออกใหม่และตลาดหุ้นก็ยังเพิ่งแรกเริ่ม

ผลการสนองความต้องการเงินทุนในส่วนเอกชนของสถาบันการเงินประเภทต่างๆ ในระหว่างแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ปรากฏว่าธนาคารพาณิชย์ได้ขยายสินเชื่อในรูปแบบเงินให้กู้และเบิกเกินบัญชีเพิ่มขึ้นในอัตราเฉลี่ยร้อยละ 16.9 ต่อปี ซึ่งนับว่าเป็นอัตราที่ค่อนข้างสูง ในระหว่างปี 2509-2513 การให้กู้ยืมแก่ส่วนเอกชนของธนาคารพาณิชย์มีจำนวนเพิ่มขึ้นสุทธิ 10,103 ล้านบาท เป็นการให้กู้ยืมเพื่อการเกษตร เหมือนแร่ อุตสาหกรรม รับเหมาก่อสร้าง ธุรกิจเกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์ และสาธารณูปการ ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร ได้ให้เงินกู้เกษตรกรรวมทั้งโดยตรงและโดยผ่านสหกรณ์การเกษตรเป็นจำนวน 2,185 ล้านบาท ความต้องการทางการเงินของเกษตรกรเพื่อลงทุนทางเกษตรยังมีมากอยู่ แต่ธนาคารเพื่อการเกษตรฯ ไม่อาจจะขยายได้มาก เพราะมีขีดจำกัดในจำนวนเงินทุน บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยได้ให้เงินกู้แก่เอกชนเพื่อลงทุนในกิจการอุตสาหกรรมขนาดกลางเป็นจำนวน 424 ล้านบาท ในช่วงระยะ 2510-2513 และคาดว่าเมื่อสิ้นปี 2514 บริษัทจะอนุมัติเงินกู้เป็นจำนวน 600 ล้านบาท การให้เงินกู้เพื่อลงทุนในกิจการอุตสาหกรรมของบริษัทสามารถขยายไปได้มาก แต่บริษัทมีปัญหาขาดแคลนด้านเงินทุน เพราะมีขีดจำกัดโดยพระราชบัญญัติเงินกู้อุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยกำหนดให้รัฐบาลค้ำประกันเงินกู้ไม่เกิน 500 ล้านบาทเท่านั้น จึงควรแก้ไขกฎหมายในเรื่องนี้โดยเร่งด่วน สำหรับสำนักงานธนกิจอุตสาหกรรมขนาดย่อมได้ให้เงินกู้ยืมในระยะ 4 ปีแรกของแผนเป็นจำนวนเงิน 106.3 ล้านบาท เมื่อสิ้นระยะเวลาของแผนคาดว่าจะให้เงินกู้ได้ประมาณ 133 ล้านบาท กิจการประกันชีวิตได้ลงทุนในกิจการของส่วนเอกชนในช่วงระยะปี 2510-2513 เป็นจำนวนเงิน 101 ล้านบาท เมื่อสิ้นปี 2514 คาดว่าบริษัทประกันชีวิตสามารถลงทุนในส่วนเอกชนประมาณ 125 ล้านบาท ซึ่งนับว่ากิจการประกันชีวิตประสบอยู่ คือ ขาดความเชื่อถือจากประชาชนเท่าที่ควร ประกอบกับตลาดหลักทรัพย์มีขอบเขตการดำเนินงานจำกัด ทำให้กิจการประกันชีวิตสามารถลงทุนในหลักทรัพย์ได้น้อย ตลาดเงินและตลาดทุนสามารถให้ความช่วยเหลือทางด้านเงินทุนแก่ส่วนเอกชนได้ประมาณ 1,200 ล้านบาท ในระยะ 5 ปีที่ผ่านมา การดำเนินงานของตลาดหลักทรัพย์และตลาดเงินยังไม่สามารถสนองความต้องการให้เอกชนได้เต็มที่ เนื่องจากตลาดหลักทรัพย์ยังขาดสภาพคล่อง ประชาชนยังไม่เข้าใจและนิยมวิธีการลงทุนในรูปหุ้นและหุ้นกู้ และขาดตลาดรองไว้คอยค้ำจุนภาวะการเงินของผู้ลงทุนในตลาดหลักทรัพย์และตลาดเงิน

เป้าหมายของการลงทุนส่วนเอกชนตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 3

ในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ความสำคัญในการพัฒนาส่วนเอกชนต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมจะเพิ่มมากขึ้น ความต้องการเงินลงทุนในส่วนเอกชนสาขาต่างๆ คาดว่าจะมีจำนวนไม่น้อยกว่า 131,000 ล้านบาท ซึ่งมากกว่าในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ซึ่งกำหนดไว้ 92,000 ล้านบาท เงินลงทุนส่วนเอกชนคิดเป็นร้อยละ 66 ของเงินทุนทั้งสิ้นและคาดว่าจะมีอัตราเพิ่มตัวเฉลี่ยร้อยละ 7.3 ต่อปี

แหล่งที่มาของเงินลงทุนส่วนเอกชนระยะ 2515-2519

		(ล้านบาท)
นิติบุคคลและเอกชนในประเทศ		96,700
แหล่งต่างประเทศ		13,850
สถาบันการเงิน		20,450
	ธนาคารพาณิชย์	12,500*
	ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร	3,250
	บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย	1,700
	สำนักงานธนกิจอุตสาหกรรมขนาดย่อม	300
	กิจการประกันชีวิต	200
	ตลาดเงินและตลาดทุน	2,500
	รวม	131,000
หมายเหตุ	เป็นเงินลงทุนสุทธิ*	

นโยบายและมาตรการที่สำคัญที่เกี่ยวกับการพัฒนาสถาบันการเงินต่าง ๆ

การพัฒนาสถาบันการเงินในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 จะมุ่งสนับสนุนให้สถาบันการเงินประเภทต่างๆ ขยายการดำเนินงานเพื่อระดมเงินออมที่อยู่นอกสถาบันการเงินให้เข้าสู่สถาบันการเงิน เพื่อนำไปลงทุนที่เป็นประโยชน์ สถาบันการเงินที่มีอยู่แล้วซึ่งได้แก่ ธนาคารพาณิชย์ ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย สำนักงานธนกิจอุตสาหกรรมขนาดย่อม บริษัทประกันชีวิต บริษัทการเงิน และบริษัทเงินทุนเอกชน จะได้รับการสนับสนุนให้ดำเนินงานที่กว้างขวางมากขึ้นเพื่อให้สามารถสนองความต้องการเงินทุนที่ยังมีอยู่เป็นจำนวนมาก

สำหรับสถาบันการเงินประเภทใหม่ ซึ่งได้แก่ ตลาดการเงินและตลาดทุน จะมีความสำคัญเพิ่มมากขึ้น มาตรการในการพัฒนาตลาดการเงินและตลาดทุนที่สำคัญได้แก่ การตรากฎหมายกำหนดให้สถาบันการเงินที่มีบทบาทสำคัญในตลาดเงิน และตลาดทุนเข้ามาอยู่ในข่ายกำกับดูแลของทางการอย่างใกล้ชิด เพื่อให้สาธารณชนได้เกิดความมั่นใจว่าการลงทุนของตนได้รับการคุ้มครองโดยการดำเนินงานที่สมควรของสถาบันเหล่านั้น นอกจากนี้จะได้ดำเนินการเพื่อให้มีกฎหมายบริษัทสาธารณชน เพื่อเป็นแนวทางและขอบเขตการดำเนินงานของบริษัทสาธารณชน โดยเหมาะสมในด้านการส่งเสริมการดำเนินงานของตลาดเงินและตลาดทุน จะพิจารณาแก้ไขความเหลื่อมล้ำในด้านการจัดเก็บภาษีและพิจารณาให้สิทธิประโยชน์ ในด้านภาษีและอื่นๆ เพื่อเป็นการจูงใจและส่งเสริมให้ตลาดเงินและตลาดทุนสามารถเป็นกลไกสำคัญในการระดมเงินออมของเอกชนมาใช้ลงทุนที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาเศรษฐกิจส่วนรวม

ในการดำเนินงานเพื่อให้บรรลุเป้าหมายตามที่กล่าวนี้ ธนาคารแห่งประเทศไทยในฐานะที่เป็นธนาคารกลางของประเทศ จัดว่ามีบทบาทสำคัญทั้งในด้านการสอดส่องดูแลให้ระบบธนาคารพาณิชย์มีความมั่นคงเป็นที่เชื่อถือของประชาชน ดำเนินการในทางที่เป็นประโยชน์แก่เศรษฐกิจส่วนรวมของประเทศ ตลอดจนให้การให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่ธนาคารพาณิชย์ และสถาบันการเงินพิเศษต่างๆ โดยเฉพาะธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร และบริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ทั้งนี้ในขอบเขตที่สอดคล้องกับการรักษาเสถียรภาพทางการเงินของประเทศ

นโยบายและมาตรการที่สำคัญในการพัฒนาสถาบันการเงินต่างๆ มีดังนี้

ธนาคารพาณิชย์

(1) ส่งเสริมและสนับสนุนให้ธนาคารพาณิชย์ดำเนินการต่างๆ เพื่อระดมเงินฝากให้ได้มากขึ้นโดยมาตรการดังนี้

ก. อนุญาตให้เปิดสาขาของธนาคารพาณิชย์ โดยเฉพาะในชนบทและท้องถิ่น ซึ่งมีจำนวนธนาคารพาณิชย์เปิดดำเนินการอยู่ไม่เพียงพอ โดยปรับปรุงหลักเกณฑ์ที่ธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนดให้สอดคล้องกับนโยบายนี้

ข. ส่งเสริมให้ธนาคารพาณิชย์รับฝากเงินระยะยาวกว่า 1 ปี เพื่อดึงดูดเงินออมระยะยาว ในการนี้จะได้พิจารณาทบทวนอัตราดอกเบี้ยเงินฝากตามความเหมาะสม

(2) ส่งเสริมให้ธนาคารพาณิชย์ขยายบริการเพื่อสนองความต้องการในสาขาเศรษฐกิจที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศและการพัฒนาท้องถิ่นมากขึ้น โดยมีมาตรการดังนี้

ก. ให้ความสนับสนุนในการเปิดสาขาธนาคารเป็นพิเศษ แก่ธนาคารที่มีส่วนช่วยในการพัฒนาท้องถิ่นและสินเชื่อเพื่อการเกษตร

ข. ส่งเสริมให้ธนาคารพาณิชย์ให้ความร่วมมือและช่วยเหลือทางการเงินแก่สถาบันการเงินพิเศษที่ดำเนินการให้เงินกู้เพื่อการเกษตรและเงินกู้เพื่ออุตสาหกรรม

ค. ดำเนินการเพื่อให้ธนาคารพาณิชย์ได้รับสินเชื่อจากธนาคารแห่งประเทศไทย ในรูปการขายช่วงซื้อลดตั๋วสัญญาใช้เงินประเภทต่าง ๆ เพิ่มขึ้น

ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร

(1) รัฐบาลจะให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่ธนาคารเพื่อการเกษตรฯ ในรูปการลงทุนในหุ้นธนาคารและเงินกู้มากขึ้น

(2) สนับสนุนและช่วยเหลือธนาคารเพื่อการเกษตรฯ ในการหาเงินที่เพิ่มขึ้นจากแหล่งต่าง ๆ ทั้งในประเทศและนอกประเทศ ในการนี้ธนาคารแห่งประเทศไทยจะขยายวงเงินและประเภทขอความอนุเคราะห์ด้านรับช่วงซื้อลดตั๋วสัญญาใช้เงินอันเนื่องมาจากการเกษตรกรรมให้มากขึ้นแก่ธนาคารเพื่อการเกษตรฯ

(3) ขยายการให้กู้ยืมสินเชื่อระยะปานกลางอันจะเป็นการช่วยให้เกษตรกรได้ปรับปรุงวิธีการเกษตรให้ทันสมัยขึ้น

(4) ดำเนินงานให้สอดคล้องกับนโยบายส่งเสริมการเกษตรของรัฐบาลกับส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง

สำหรับสินเชื่อการเกษตรระยะยาวนั้นอาจพิจารณาสถาบันการเงินเพื่อเรื่องนี้ขึ้นต่างหาก

บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรม

(1) สนับสนุนบริษัทให้เพิ่มการให้กู้ยืมแก่อุตสาหกรรมที่มีความสำคัญลำดับสูงในการพัฒนาเศรษฐกิจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งอุตสาหกรรมที่ใช้ผลผลิตทางการเกษตรและเหมืองแร่เป็นวัตถุดิบอุตสาหกรรมที่ผลิตเพื่อการส่งออก อุตสาหกรรมที่ผลิตเพื่อทดแทนการส่งสินค้าเข้าและอุตสาหกรรมที่ผลิตปัจจัยเพื่อการเกษตร ทั้งนี้ ในกรณีที่เป็นนโยบายรัฐบาลอาจพิจารณาจัดตั้งให้ในรูปกองทุนพิเศษ

(2) ส่งเสริมให้บริษัทร่วมลงทุนในบริษัทสาธารณชนที่ประกอบกิจการอุตสาหกรรมที่มีความสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจ

(3) ส่งเสริมให้มีบทบาทในการพัฒนาตลาดทุน ทั้งนี้ อาจตั้งสาขาขึ้นในต่างจังหวัดด้วย

(4) แก้ไขพระราชบัญญัติบริษัทเงินทุน เพื่อให้สามารถเพิ่มทุนได้ตามที่สมควร

(5) ธนาคารแห่งประเทศไทยจะรับช่วงซื้อลดตั๋วสัญญาใช้เงินที่บริษัทฯ ซื้อลดไว้จากกิจการอุตสาหกรรมอีกต่อหนึ่งด้วยในอัตราซื้อลดที่ต่ำ

กิจการประกันชีวิต

(1) ปรับปรุงการกำกับควบคุมกิจการประกันชีวิตให้เป็นไปโดยเหมาะสมเพื่อให้ประชาชนเกิดความเชื่อถือ

(2) พิจารณาแก้ไขประมวลรัษฎากรให้สอดคล้องกับการดำเนินงานของการประกันชีวิตตามสภาพปัจจุบัน รวมทั้งพิจารณาให้สิทธิประโยชน์ในอัตราที่เท่าเทียมกับการลงทุนในหลักทรัพย์หรือเงินทุนเลี้ยงชีพ

(3) ส่งเสริมให้กิจการประกันชีวิตมีบทบาททำการลงทุนในหลักทรัพย์ที่ให้ความปลอดภัยและมั่นคงในส่วนเอกชนให้มากยิ่งขึ้น

ตลาดเงินทุน

(1) ส่งเสริมการสร้างบรรยากาศอันเหมาะสมแก่การลงทุนในหลักทรัพย์

(2) กำกับดูแลการดำเนินงานของสถาบันการเงินต่าง ๆ ให้เป็นไปตามหลักการที่ดีและสอดคล้องกับนโยบายการเงินและเศรษฐกิจของประเทศ โดยให้มีกฎหมายเป็นเฉพาะเรื่อง

(3) ส่งเสริมการจัดตั้งสถาบันการเงินที่มีบทบาทในการระดมเงินทุนจากผู้ออมทรัพย์และทำการลงทุนระยะยาวในหลักทรัพย์ที่ให้ความปลอดภัยและมั่นคงของส่วนเอกชนให้มากยิ่งขึ้น สถาบันการเงินเหล่านี้ ได้แก่ กองทุนสำรองเลี้ยงชีพและบำนาญ กิจการประกันชีวิตและสถาบันกองทุนร่วมและสถาบันออมทรัพย์อื่นๆ

(4) ปรับปรุงและจัดให้มีตลาดหุ้นหรือตลาดหลักทรัพย์ที่มีสภาพสมบูรณ์

(5) แก้ไขความเหลื่อมล้ำในด้านการจัดเก็บภาษี

(6) ส่งเสริมให้มีบริษัทสาธารณชนเพิ่มมากขึ้น โดยมาตรา ดังนี้

ก. ดำเนินการเพื่อให้มีกฎหมายบริษัทสาธารณชนเพื่อเป็นเครื่องมือควบคุมการดำเนินงานของบริษัทสาธารณชน

ข. แก้ไขปัญหาปรับปรุงประมวลรัษฎากรเพื่อสนับสนุนให้ประชาชนหันมาลงทุนในหลักทรัพย์ของบริษัทสาธารณชนมากขึ้น

ค. ให้สิทธิประโยชน์ในด้านภาษีอื่นๆ แก่บริษัทและผู้ถือหุ้นในบริษัทสาธารณชนโดยเฉพาะผู้ถือหุ้นรายย่อย

ง. สนับสนุนให้กิจการที่ได้รับการส่งเสริมตาม พ.ร.บ. ส่งเสริมการลงทุน ดำเนินการขายหุ้นให้แก่ประชาชนให้มากยิ่งขึ้น

รัฐวิสาหกิจ

สถานการณ์ทั่วไปของรัฐวิสาหกิจ

รัฐวิสาหกิจเป็นกิจการของรัฐบาลที่สร้างขึ้นเพื่อประกอบธุรกิจ มีวัตถุประสงค์ที่จะช่วยเร่งรัดพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมของประเทศให้เจริญรวดเร็วและเป็นประโยชน์ต่อประชาชนยิ่งขึ้น การดำเนินงานธุรกิจของรัฐบาลในรูปรัฐวิสาหกิจได้เริ่มมีมานานแล้ว โดยเริ่มจากกิจการสาธารณูปการ ซึ่งต้องใช้เงินลงทุนเป็นจำนวนมาก อาทิเช่น การรถไฟและโทรศัพท์ ต่อมาการดำเนินงานวิสาหกิจของรัฐได้ขยายตัวในรูปการผลิตสินค้าและบริการ ซึ่งในขณะนั้นเอกชนยังมิได้ลงทุนเป็นล่ำเป็นสันประการหนึ่ง และผลิตสินค้าประเภทยุทธภัณฑ์หรือเพื่อสนองความต้องการของราชการทหารในยามสงครามประการหนึ่ง เพื่อต่อต้านและจำกัดอิทธิพลของต่างด้าวอีกประการหนึ่ง นโยบายส่วนใหญ่ที่ดำเนินการในขณะนั้นจึงเป็นการขยายบริการและการผลิตเพื่อสนองความต้องการที่ขาดแคลน และได้ขยายขอบเขตกว้างขวางครอบคลุมไปถึงกิจการต่าง ๆ นอกจากอุตสาหกรรมบางประเภทก็ได้ขยายตัวไปถึงกิจการพาณิชย์ การธนาคารและการประกอบธุรกิจในด้านการเกษตรอีกด้วย ดังนั้นนโยบายและวัตถุประสงค์ของการจัดตั้งรัฐวิสาหกิจแต่เดิมจึงไม่มีหลักเกณฑ์ที่แน่นอน การตั้งขึ้นก็ถือเอาความต้องการตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นหลักในการพิจารณา จำนวนกิจการของรัฐในรูปรัฐวิสาหกิจจึงเพิ่มขึ้นอย่างมากมาย รัฐวิสาหกิจส่วนใหญ่ที่สามารถทำกำไรได้ในระยะนั้นอยู่ในประเภทการผลิตสินค้าผูกขาด ส่วนรัฐวิสาหกิจอื่นๆ ที่ดำเนินการในทำนองเดียวกับเอกชนต้องประสบผลขาดทุนและจำต้องเลิกกิจการไปเป็นจำนวนมาก

รัฐวิสาหกิจหรือการประกอบธุรกิจของรัฐได้มีจำนวนเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ มีทั้งที่รัฐดำเนินการเอง และที่รัฐมีหุ้นส่วนร่วมกับเอกชน ดังนั้น จึงมีการกำหนดค่านิยมเกี่ยวกับรัฐวิสาหกิจขึ้น

ในพระราชบัญญัติสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติ พ.ศ. 2502 ระบุว่า รัฐวิสาหกิจ หมายถึง กิจการที่มีทุนทั้งสิ้นเป็นของรัฐ หรือรัฐถือหุ้นเกินกว่าร้อยละห้าสิบ ตามความหมายดังกล่าวนี้ ปัจจุบันรัฐวิสาหกิจจึงมีอยู่เป็นจำนวนทั้งสิ้น 80 แห่ง เป็นรัฐวิสาหกิจที่มีทุนทั้งสิ้นเป็นของรัฐจำนวน 49 แห่ง และรัฐถือหุ้นเกินกว่าร้อยละห้าสิบ จำนวน 31 แห่ง ทั้งนี้ไม่รวมถึงกิจการประเภทเงินทุนหมุนเวียน ซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนมาก เป็นกิจการขนาดเล็กและมีความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจน้อยมาก รัฐวิสาหกิจทั้ง 80 แห่ง อาจแบ่งได้ตามลักษณะของการจัดตั้งออกเป็น 4 ประเภท คือ

(1) รัฐวิสาหกิจประเภทที่จัดตั้งขึ้นโดยตราพระราชบัญญัติจัดตั้งโดยเฉพาะ ปัจจุบันมีอยู่ 15 แห่ง มีทุนดำเนินงานทั้งสิ้นเป็นของรัฐ รัฐวิสาหกิจเหล่านี้ในพระราชบัญญัติจัดตั้งได้กำหนดให้จัดทำงานประมาณประจำปี ซึ่งประกอบด้วย งบลงทุนและงบทำการ สำหรับงบลงทุนให้

นำเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบ ส่วนงบทำการให้นำเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อทราบ ได้แก่ การรถไฟแห่งประเทศไทย การท่าเรือแห่งประเทศไทย การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย องค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย เป็นต้น

(2) รัฐวิสาหกิจประเภทที่จัดตั้งขึ้นโดยพระราชกฤษฎีกา ซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัติจัดตั้งองค์การของรัฐ พ.ศ. 2496 มีจำนวน 19 แห่ง มีทุนดำเนินงานทั้งสิ้นเป็นของรัฐ ได้แก่ องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.) องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ องค์การเชื้อเพลิง องค์การสวนยาง เป็นต้น

(3) รัฐวิสาหกิจประเภทที่จัดตั้งขึ้นตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ โดยมีฐานะตามกฎหมายเป็นบริษัทจำกัด ปัจจุบันอยู่ 27 แห่ง มีทั้งที่รัฐถือหุ้นทั้งสิ้น และที่รัฐถือหุ้นร่วมกับเอกชนโดยมีหุ้นเกินกว่าร้อยละห้าสิบ บริษัทที่มีหุ้นทั้งสิ้นเป็นของรัฐ ได้แก่ บริษัทไทยโทรทัศน์ จำกัด บริษัทเดินอากาศไทย จำกัด บริษัทไม้อัดไทย จำกัด เป็นต้น สำหรับรัฐวิสาหกิจที่รัฐถือหุ้นเกินร้อยละห้าสิบ ได้แก่ บริษัทวิทยุการบินไทย จำกัด บริษัทสหโรงแรมไทยและการท่องเที่ยว จำกัด บริษัทการบินไทย จำกัด เป็นต้น

(4) รัฐวิสาหกิจประเภทที่จัดตั้งขึ้นตามมติคณะรัฐมนตรี โดยรัฐบาลจะกำหนดทุนหมุนเวียนเพื่อการดำเนินงานและให้อยู่ภายใต้การควบคุมของกระทรวงเจ้าสังกัด มีจำนวน 19 แห่ง รัฐวิสาหกิจประเภทนี้ไม่มีฐานะเป็นนิติบุคคล เช่น ประเภทดังกล่าวข้างต้น การทำนิติกรรมต่างๆ จะต้องทำในนามของกระทรวงเจ้าสังกัด ได้แก่ สำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาล โรงงานยาสูบ สถานชานาคราะห์ โรงงานผลิตสารส้ม เป็นต้น

รัฐวิสาหกิจประเภทต่างๆ ดังกล่าวได้มีการควบคุมการดำเนินงานและการใช้จ่ายขององค์การโดยระเบียบของคณะรัฐมนตรีซึ่งได้ออกไว้เป็นคราวๆ ตามความจำเป็นและความเหมาะสม ระเบียบต่างๆ เหล่านี้ ได้แก่ ระเบียบการบัญชีและการเงินของรัฐวิสาหกิจ พ.ศ. 2504 ระเบียบว่าด้วยงบลงทุนของรัฐวิสาหกิจ พ.ศ. 2507 ซึ่งกำหนดให้รัฐวิสาหกิจจัดทำงบประมาณประจำปี โดยแยกเป็นงบลงทุนและงบทำการเพื่อเสนอคณะกรรมการบริหาร ของรัฐวิสาหกิจพิจารณาอนุมัติใช้ล่วงหน้าเพื่อเป็นแนวทางดำเนินงาน และให้รัฐวิสาหกิจเสนองบลงทุนประจำปีให้คณะกรรมการบริหารสภาพพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติพิจารณาเสียก่อนจึงจะดำเนินการได้ เพื่อให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติสภาพพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติ พ.ศ. 2502 (แก้ไข พ.ศ. 2503) อย่างไรก็ตาม สำหรับการพิจารณางบลงทุนของรัฐวิสาหกิจประเภทที่ได้จัดตั้งขึ้นโดยกฎหมาย เฉพาะที่ยังจำเป็นต้องเสนอให้คณะรัฐมนตรีให้ความเห็นชอบในงบลงทุนและรับทราบงบทำการตามที่ได้มีบทบัญญัติไว้ในกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งรัฐวิสาหกิจนั้นๆ

การดำเนินงานของรัฐวิสาหกิจในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 1 และ ฉบับที่ 2

ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับแรก (พ.ศ. 2504-2509) ส่วนใหญ่ของการลงทุนเพื่อรัฐวิสาหกิจมุ่งไปในด้านการส่งเสริมสาธารณูปการ ได้แก่ การไฟฟ้า การรถไฟ การท่าเรือ อีกส่วนหนึ่ง ได้แก่ การชลประทานและการชำระหนี้เงินกู้จากกิจการรัฐวิสาหกิจเพื่ออุตสาหกรรม แผนฉบับนี้จึงได้กำหนดนโยบายในการที่จะจำกัดการขยายตัวของรัฐวิสาหกิจในด้านต่าง ๆ ไว้เป็นต้นว่า ในด้านอุตสาหกรรมบางประเภทเพื่อไม่ให้แข่งขันกับเอกชน เนื่องจากรัฐบาลได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรม พ.ศ. 2502 ในระยะของแผนฯ ฉบับที่ 1 ได้มีการกำหนดวงเงินงบประมาณไว้เป็นจำนวน 8,655 ล้านบาท เป็นงบพัฒนารัฐวิสาหกิจสาขาพลังงาน 3,521 ล้านบาท สาขาคมนาคม 3,266 ล้านบาท สาขาอุตสาหกรรม 1,468 ล้านบาท สาขาเกษตร 263 ล้านบาท และสาขาพาณิชย์และบริการ 137 ล้านบาท ผลการลงทุนจริงปรากฏว่าได้ลงทุนในงบพัฒนาฯ ทั้งสิ้นไป 5,700 ล้านบาท หรือร้อยละ 66 ของงบพัฒนาตามแผนพัฒนาฯ (ตารางที่ 1) ในแผนพัฒนาฯ ฉบับนี้ เห็นสมควรให้มีการควบคุมการใช้จ่ายเงินลงทุนของรัฐวิสาหกิจให้ได้ผลอย่างจริงจัง และให้เป็นไปโดยประหยัด จึงได้มีการวางระเบียบควบคุมรัฐวิสาหกิจในด้านการเงิน การบัญชี และการลงทุนขึ้น

ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 รัฐได้กำหนดนโยบายที่จะส่งเสริมและปรับปรุงรัฐวิสาหกิจให้มีประสิทธิภาพดีขึ้น โดยเฉพาะรัฐวิสาหกิจประเภทสาธารณูปโภคและสาธารณูปการ ซึ่งเป็นนโยบายต่อเนื่องมาจากแผนพัฒนาฯ ฉบับแรกเป็นส่วนใหญ่ การดำเนินงานจึงได้มุ่งสนับสนุนการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศในระยะของแผนฉบับนี้ ปรากฏว่ารัฐวิสาหกิจได้ใช้เงินรายได้จากผลกำไรมาลงทุนในโครงการพัฒนามากขึ้น (ตารางที่ 1) สำหรับรัฐวิสาหกิจประเภทอุตสาหกรรมและพาณิชย์ได้ลดความสำคัญลงเพื่อมิให้เป็นการแข่งขันกับเอกชน ดังจะเห็นได้จากการที่รัฐอนุมัติงบลงทุนเพื่อการพัฒนาของรัฐวิสาหกิจสาขาคมนาคม 9,858 ล้านบาท แบ่งเป็นพลังงาน 4,272 ล้านบาท หรือเพียงร้อยละ 3 เป็นงบพัฒนาสาขาอุตสาหกรรมและพาณิชย์ ทั้งนี้ เนื่องจากรัฐบาลได้มีนโยบายที่จะส่งเสริมให้เอกชนทั้งภายในและภายนอกประเทศได้มีส่วนร่วมลงทุนเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศมากขึ้น จึงได้วางนโยบายและเป้าหมายลดงบพัฒนารัฐวิสาหกิจประเภทอุตสาหกรรมและการค้าให้น้อยลงเพื่อรักษานโยบายดังกล่าว และโดยเหตุที่รัฐได้ลงทุนในการปรับปรุงรัฐวิสาหกิจในแผนพัฒนาฯ ฉบับแรกไปเป็นจำนวนเงินมีใช้น้อย อันมีผลทำให้ฐานะการเงินของรัฐวิสาหกิจดีขึ้น ดังนั้นในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 การใช้จ่ายเงินลงทุนพัฒนาของรัฐวิสาหกิจจึงใช้จ่ายจากเงินรายได้มากขึ้น เพื่อช่วยลดภาระการกู้เงินจากต่างประเทศและงบประมาณแผ่นดินสัดส่วนการใช้จ่ายเงินลงทุนในงบพัฒนารัฐวิสาหกิจจำนวน 9,858 ล้านบาท นี้เป็นเงินที่จ่ายจากเงินรายได้ของรัฐวิสาหกิจเอง 4,047 ล้านบาท หรือร้อยละ 20 เงินกู้ต่างประเทศและเงินสินเชื่อต่างประเทศ 3,835 ล้านบาท หรือร้อยละ 39 ของงบพัฒนา

รัฐวิสาหกิจทั้งสิ้น จากผลการดำเนินงานจริงในปี 2510–2512 และของปี 2513–2514 โดยประมาณ ปรากฏว่ารัฐวิสาหกิจได้ลงทุนในงบพัฒนาไปเป็นจำนวนเงิน 9,685 ล้านบาท (ตารางที่ 1) หรือเท่ากับร้อยละ 98 ของงบพัฒนาทั้งสิ้นที่กำหนดไว้ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 โดยใช้จ่ายจากเงินรายได้ 4,975 ล้านบาท หรือร้อยละ 52 ซึ่งสูงกว่าที่กำหนดไว้ในแผน 928 ล้านบาท ใช้จ่ายจากเงินงบประมาณแผ่นดิน 2,058 ล้านบาท หรือร้อยละ 21 ใช้จ่ายจากเงินกู้ต่างประเทศและเงินสินเชื่อต่างประเทศ 2,651 ล้านบาท หรือร้อยละ 27 ซึ่งต่ำกว่าที่กำหนดไว้ในแผนร้อยละ 13 (39–27) จาก การเปรียบเทียบงบพัฒนาฯ ที่ดำเนินการจริงกับงบพัฒนาตามแผนแล้ว จะเห็นได้ชัดว่า โดย ส่วนรวมฐานะของรัฐวิสาหกิจดีขึ้นแต่ยังมีหลายแห่งที่ดำเนินการไม่ได้ผลและขาดประสิทธิภาพ รัฐวิสาหกิจที่สามารถทำรายได้ดีนั้นเป็นประเภทผูกขาดและการพลังงาน เมื่อรวมกันแล้ว รัฐวิสาหกิจ สามารถส่งเงินรายได้ให้รัฐเป็นเงิน 4,500 ล้านบาท ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2

สำหรับแนวทางการดำเนินงานตามนโยบายในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ที่กำหนดไว้ว่าจะ ศึกษาถึงวัตถุประสงค์และการดำเนินงานของรัฐวิสาหกิจแต่ละแห่ง เพื่อจะได้ปรับปรุงให้ดีขึ้นหรือ เพื่อยุบเลิกไปเสียบ้างนั้น ก็ปรากฏว่าได้ผลอยู่บ้างดังจะเห็นได้ว่า ในระยะต้นของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 มีรัฐวิสาหกิจอยู่เป็นจำนวน 108 แห่ง แต่ในปัจจุบันมีเหลืออยู่เพียง 80 แห่ง รัฐวิสาหกิจ ส่วนใหญ่ที่หมดสภาพไป ได้แก่ บริษัทจังหวัด เป็นรัฐวิสาหกิจประเภทการค้าได้ดำเนินการขายหุ้น ให้เอกชนไปจนหมดสภาพเป็นรัฐวิสาหกิจ รัฐวิสาหกิจบางแห่งได้ขายกิจการให้เอกชนรับไป ดำเนินการ เช่น บริษัทกระสอบไทย จำกัด รัฐวิสาหกิจบางแห่งได้มีมติคณะรัฐมนตรีให้ยุบเลิกแล้ว และอยู่ระหว่างการชำระบัญชี เช่น บริษัทเกลือไทย จำกัด รัฐวิสาหกิจประเภทพลังงานได้มีมติ คณะรัฐมนตรีให้รวมกิจการเข้าด้วยกัน ได้แก่ การรวมการไฟฟ้าอันฮี การไฟฟ้าลิกไนท์ และ การไฟฟ้าตะวันออกเฉียงเหนือเข้าด้วยกัน และมีพระราชบัญญัติจัดตั้งการไฟฟ้าฝ่ายผลิตขึ้น เป็น ต้น เพื่อเป็นการปรับปรุงกิจการของรัฐวิสาหกิจให้สอดคล้องกับนโยบายและเป้าหมายการ ดำเนินงานของรัฐวิสาหกิจ

ตารางที่ 1

ตารางเปรียบเทียบงบพัฒนา ฉบับที่ 1 และ 2

	แผนฉบับที่ 1 (2504-2509)		แผนฉบับที่ 2 (2510-2514)			
	ตามแผน	จ่ายจริง	ตามแผน	จ่ายจริง 2510-2512	ประมาณ 2513-2514	รายจ่าย
สาขาเกษตร						
งบพัฒนา	263.21	151.57	465.89	62.68	44.78	107.46
แหล่งที่มาของเงินลงทุน						
เงินรายได้	194.46	71.71	400.00	13.42	32.35	45.77
เงินงบประมาณ และเงินกู้คลัง	68.75	62.78	65.89	49.26	12.43	61.69
เงินต่างประเทศ และสินเชื่อ	-	17.09	-	-	-	-
สาขาคมนาคม						
งบพัฒนา	3,266.05	1,888.89	4,842.24	1,932.41	2,350.34	4,282.75
แหล่งที่มาของเงินลงทุน						
เงินรายได้	1,372.92	980.32	2,458.77	1,295.68	1,576.63	2,872.31
เงินงบประมาณ และเงินกู้คลัง	1,001.73	544.00	673.47	259.55	182.08	441.67
เงินกู้ต่างประเทศ และสินเชื่อ	890.40	364.54	1,710.00	377.14	591.63	968.77
สาขาพลังงาน						
งบพัฒนา	3,521.20	2,860.62	4,272.16	2,250.08	2,550.93	4,806.01
แหล่งที่มาของเงินลงทุน						
เงินรายได้	588.48	366.21	1,004.38	827.84	808.0	1,637.64
เงินงบประมาณ และเงินกู้คลัง	564.70	1,051.75	1,142.28	672.16	813.52	1,485.58
เงินกู้ต่างประเทศ และเงินเชื่อ	2,368.02	1,442.66	2,125.50	3550.18	927.61	1,62.72
สาขาอุตสาหกรรม						
งบพัฒนา	1,468.37	731.98	278.05	273.49	124.03	397.52
แหล่งที่มาของเงินลงทุน						
เงินรายได้	687.97	366.24	183.36	253.41	112.39	365.80
เงินงบประมาณ และเงินกู้คลัง	540.90	365.74	94.69	20.08	11.64	31.72
เงินกู้ต่างประเทศ และสินเชื่อ	239.50	-	-	-	-	-

	แผนฉบับที่ 1 (2504–2509)		แผนฉบับที่ 2 (2510–2514)			
	ตามแผน	จ่ายจริง	ตามแผน	จ่ายจริง 2510–2512	ประมาณ 2513–2514	รายจ่าย
สาขาพาณิชย์และบริการ						
งบพัฒนา	136.56	71.25	-	28.51	63.04	91.55
แหล่งที่มาของเงินลงทุน						
เงินรายได้	130.56	61.35	-	28.51	25.07	53.58
เงินงบประมาณ และเงินกู้คลัง	6.00	9.90	-	-	37.97	37.97
เงินกู้ต่างประเทศ และสินเชื่อ	-	-	-	-	-	-
รวมงบพัฒนาทุกสาขา	8,655.39	5,704.32	9,858.34	4,552.17	5,133.12	9,685.29
แหล่งที่มาของงบพัฒนา						
เงินรายได้	2,974.39	1,845.83	4,046.51	2,418.86	2,556.24	4,975.10
เงินงบประมาณ และเงินกู้คลัง	2,182.08	2,034.20	1,976.33	1,000.99	1,057.64	2,058.63
เงินกู้ต่างประเทศ และสินเชื่อ	3,498.92	1,824.29	3,835.50	1,130.32	1,519.24	2,651.56

การพัฒนารัฐวิสาหกิจในระยะของแผนพัฒนา ฉบับที่ 3

จากผลการดำเนินงานของรัฐวิสาหกิจที่แล้วๆ มา ในระยะของแผนพัฒนา ฉบับที่ 1 และ ฉบับที่ 2 ปรากฏว่า รัฐวิสาหกิจส่วนใหญ่ที่ดำเนินการมีผลกำไรเป็นกิจการประเภทผูกขาดหรือให้ สิทธิพิเศษ รัฐวิสาหกิจบางแห่งประสบผลขาดทุน โดยที่ไม่น่าจะต้องขาดทุนและมีบางแห่งที่การ ดำเนินงานไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ นโยบายและเป้าหมายที่ได้วางไว้ เนื่องจากสาเหตุสำคัญ หลายประการ จำเป็นจะต้องมีการแก้ไขปรับปรุงให้ดีขึ้นในระยะของแผนพัฒนา ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2515–2519) ดังต่อไปนี้ คือ

1. ด้านการบริหารยังขาดการวางแผนที่ดี ไม่มีประมาณการใช้จ่ายและลงทุนที่ รอบคอบ สำหรับอนาคต ขาดการจัดองค์การที่ดี คนล้นงาน ใช้คนไม่ตรงกับความรู้ความสามารถ และขาดผู้บริหารงานที่เหมาะสม ค่าใช้จ่ายสูง เพราะขาดการควบคุมการบริหารงานที่ดี คณะกรรมการในรัฐวิสาหกิจทั่วไปควรจะมีการเปลี่ยนแปลงตัวบุคคล ให้ผู้ที่มีความสามารถและมี ประสบการณ์เข้าเป็นกรรมการควบคุมการบริหาร

2. ด้านการผลิตและการตลาด รัฐวิสาหกิจบางแห่งไม่มีการวางแผนการผลิตให้ สอดคล้องกับความต้องการของตลาด เนื่องจากรัฐวิสาหกิจไม่มีการศึกษาและวิจัยตลาด และ ผู้ดำเนินงานไม่ได้มีประสบการณ์ทางการค้า ทำให้เกิดปัญหาผลิตแล้วขายไม่ออก หรือต้นทุน การผลิตสูง เพราะซื้อวัตถุดิบในราคาสูง ขาดการหาวิธีจูงใจลูกค้าตามวิถีการค้าและพยายามขอ

อภิสิทธิ์ในด้านธุรกิจจากรัฐบาลอยู่เสมอ เมื่อได้อภิสิทธิ์แล้วก็เกิดความเฉื่อยชาไม่ปรับปรุงสมรรถภาพ จึงมักแข่งขันกับผู้ผลิตไม่ได้

3. ด้านการเงินและการบัญชี รัฐวิสาหกิจบางแห่งขาดการวางแผนทางด้านการเงิน ขาดผู้มีความรู้ในด้านการบัญชีและไม่สามารถใช้ระบบการควบคุมการเงินสมัยใหม่ ทำให้ขาดเงินทุนหมุนเวียนในกิจการ การดำเนินงานทางการเงินหละหลวมไม่รัดกุม เป็นเหตุให้ผู้บริหารงานไม่ทราบฐานะการเงินของกิจการที่แท้จริงจึงดำเนินการได้ผิดพลาดทำให้เกิดการขาดทุน

4. ด้านการลงทุนของรัฐวิสาหกิจจากเงินรายได้ รัฐวิสาหกิจขนาดใหญ่ที่ดำเนินการได้ดีมีผลกำไรสูง แต่นำเงินไปใช้จ่ายลงทุนที่ไม่จำเป็นและไม่สอดคล้องกับนโยบายพัฒนาเศรษฐกิจ ทั้งๆ ที่การลงทุนเหล่านี้มิได้มีผลในทางเพิ่มรายได้ ตรงกันข้ามกลับทำให้เกิดรายจ่ายประจำเพิ่มขึ้นและกำไรลดลง จึงควรกำหนดในระเบียบว่าด้วยงบลงทุนของรัฐวิสาหกิจ พ.ศ. 2507 เพื่อให้รัดกุมเพียงพอและเพื่อให้การใช้จ่ายเงินเป็นไปโดยประหยัด

5. รัฐวิสาหกิจบางแห่งไม่พยายามปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่ที่กฎหมายหรือนโยบายรัฐบาลกำหนดให้แต่กลับพยายามใช้จ่ายไปในกิจการที่ไม่ค่อยจะปรากฏผลประโยชน์แก่ส่วนรวมหรือกิจการที่เอกชนน่าจะทำได้ดีกว่าและประหยัดกว่า รัฐวิสาหกิจบางประเภทมีหน้าที่อำนวยบริการโดยสะดวกแก่ประชาชนในราคาอันสมควร แต่กลับพยายามหากำไรมากเกินไป และมีได้ใช้กำไรนั้นเพื่อขยายบริการและคิดอัตราค่าบริการของตนเพื่อช่วยค่าครองชีพของประชาชน

6. การส่งเงินรายได้ให้รัฐจากผลกำไร รัฐวิสาหกิจขนาดใหญ่ที่ดำเนินการได้ผลดีมีกำไรสูง ไม่พยายามที่จะส่งเงินรายได้ให้ผู้ถือหุ้นคือรัฐมากขึ้น แต่กลับนำผลกำไรไปใช้จ่ายลงทุนขยายงานมากจนเกินไป ในบางโอกาสเป็นการเพิ่มความต้องการในประเทศโดยไม่สอดคล้องกับแผนการเศรษฐกิจการคลัง ซึ่งควรจะได้พิจารณาหาทางควบคุมให้นำเงินส่งรัฐให้มากขึ้น เป็นการช่วยเหลืองบประมาณแผ่นดิน ในอันที่จะนำไปใช้ในการพัฒนาประเทศด้านอื่นๆ ที่มีความสำคัญต่อไป

จากปัญหาและอุปสรรคดังกล่าวนี้ ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ฉบับที่ 3 จะได้กำหนดนโยบายและแนวทางการดำเนินงานของรัฐวิสาหกิจเพื่อปรับปรุงและแก้ไขอุปสรรคต่างๆ เหล่านี้ ให้น้อยลง เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของรัฐวิสาหกิจ และสามารถสนับสนุนรายได้แผ่นดินให้มากขึ้น เพื่อช่วยเร่งรัดพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

นโยบายและแนวทางการดำเนินงาน

แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2515–2519) ได้พยายามกำหนดนโยบายว่ารัฐจะสนับสนุนรัฐวิสาหกิจประเภทใดบ้าง เพื่อวัตถุประสงค์อะไร และกำหนดหลักเกณฑ์ขอบเขตการดำเนินการ

ของรัฐวิสาหกิจให้ชัดเจน ส่วนรัฐวิสาหกิจที่ไม่อยู่ในข่ายที่จะได้รับการสนับสนุนจากรัฐก็จะได้พิจารณาหาทางที่จะจำหน่ายจ่ายโอนให้เอกชนรับไปดำเนินการต่อไป ซึ่งอาจทำได้หลายวิธี ก) ขายกิจการทั้งหมด ข) ขายหุ้นบางส่วน ค) ให้เช่าสำหรับรัฐวิสาหกิจที่พิจารณาเห็นว่าไม่มีความจำเป็นที่รัฐจะต้องดำเนินการต่อไปแล้ว ง) รัฐวิสาหกิจที่ไม่สามารถจะปรับปรุงให้ดีขึ้นและไม่มีผู้ใดต้องการ ก็จะได้พิจารณาขบเลิกเสีย

นโยบาย

นโยบายส่วนรวมของรัฐวิสาหกิจในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 มีดังต่อไปนี้ คือ

1. รัฐวิสาหกิจที่รัฐจะสนับสนุนให้คงดำเนินการในรูปรัฐวิสาหกิจต่อไป ได้แก่
 - 1) รัฐวิสาหกิจประเภทสาธารณูปโภคและสาธารณูปการขนาดใหญ่ ซึ่งจำเป็นจะต้องจัดทำเพื่อประโยชน์สุขของประชาชนและการพัฒนาประเทศ
 - 2) รัฐวิสาหกิจที่ต้องใช้เงินลงทุนเป็นจำนวนมากเพื่อประโยชน์ต่อเศรษฐกิจ แต่ประชาชนไม่สนใจที่จะทำเพราะให้ผลตอบแทนน้อยมาก แต่เมื่อได้ดำเนินการจนมีผลทางเศรษฐกิจเกิดขึ้นแล้ว จะได้พิจารณาดำเนินการขายให้แก่เอกชนในตลาดหุ้นต่อไป
 - 3) รัฐวิสาหกิจประเภทยุทธปัจจัยเพื่อการทหารและเพื่อความมั่นคงของประเทศ รัฐวิสาหกิจประเภทผูกขาดเพื่อหารายได้ให้แก่รัฐ รัฐวิสาหกิจประเภทเพื่อส่งเสริมอาชีพของคนไทยหรือเศรษฐกิจของประเทศ ซึ่งจะได้พิจารณานโยบายและวัตถุประสงค์เป็นแห่งๆ ไป
 - 4) รัฐวิสาหกิจประเภทที่รัฐมีนโยบายเพื่อป้องกันการค้าผูกขาดโดยผู้ผลิตกลุ่มน้อยหรือเพื่อรักษาระดับราคา
2. รัฐจะไม่ตั้งรัฐวิสาหกิจประเภทอุตสาหกรรมหรือการค้าขึ้นใหม่ เพื่อทำการแข่งขันกับเอกชน และไม่ขยายกิจการของโรงงานอุตสาหกรรมที่มีอยู่แล้วไปในด้านแข่งขันกับเอกชนวันแต่ในกรณีที่เกี่ยวข้องกับสาธารณประโยชน์ และความปลอดภัยของชาติ
3. ปรับปรุงแผนนโยบายและการดำเนินงานตามแผนงานของรัฐวิสาหกิจให้สอดคล้องกับนโยบายของรัฐ และแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ตามภาวะการณ์และสิ่งแวดล้อม โดยคำนึงถึงสมรรถภาพการบริหารงานเป็นสำคัญอันดับแรก
4. ควบคุมการลงทุนและการขยายงานของรัฐวิสาหกิจให้อยู่ในขอบเขตตามนโยบายการเงินของรัฐบาลและแผนการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของชาติ กับทั้งให้เป็นไปโดยประหยัด โดยให้รัฐวิสาหกิจที่สำคัญทุกแห่งจัดทำแผนงานและโครงการในอนาคตทั้งระยะสั้นและระยะยาวตามความเหมาะสม เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพิจารณาปรับปรุงและขยายงาน

5. ทบทวนการดำเนินงานของรัฐวิสาหกิจทุกแห่งที่มีอยู่แล้ว เพื่อให้ดำเนินการตามวัตถุประสงค์และนโยบายที่ตั้งไว้โดยเคร่งครัด

แนวทางการดำเนินงาน

เพื่อให้การดำเนินงานของรัฐวิสาหกิจเป็นไปตามนโยบายดังกล่าว สมควรกำหนดแนวทางการดำเนินงาน ดังนี้

1. ศึกษาวัตถุประสงค์และการดำเนินงานของรัฐวิสาหกิจทุกแห่ง เพื่อกำหนดว่ารัฐวิสาหกิจใดบ้างอยู่ในข่ายซึ่งรัฐควรสนับสนุน

2. รัฐวิสาหกิจที่ควรรักษาไว้เพื่อประโยชน์แห่งรัฐควรจะได้มีการควบคุมการลงทุนให้เป็นประโยชน์ต่อรัฐให้มากที่สุด และเพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปโดยประหยัด โดยปรับปรุงระเบียบการเงินและการบัญชีของรัฐวิสาหกิจ พ.ศ. 2504 และระเบียบว่าด้วยงบลงทุนของรัฐวิสาหกิจ พ.ศ. 2507 เสียใหม่ เพื่อให้เหมาะสมรัดกุมและรวดเร็วต่อการปฏิบัติงานของรัฐวิสาหกิจ

3. ศึกษาผลการดำเนินงานและฐานะการเงินของรัฐวิสาหกิจที่ไม่อยู่ในหลักเกณฑ์ที่รัฐจำเป็นต้องรักษาไว้ เพื่อพิจารณาว่าโอกาสมีประการใดที่จะจำหน่ายจ่ายโอนให้เอกชน โดยจะควรปรับปรุงกิจการเสียก่อนจำหน่ายให้เอกชนรับไปดำเนินการหรือควรให้จำหน่ายจ่ายโอนให้เอกชนรับไปดำเนินการเลยหรือเห็นควรให้ยุบเลิก

4. เสนอแนะและสนับสนุนให้รัฐวิสาหกิจที่ควรรักษาไว้จัดทำแผนการผลิต และโครงการลงทุนในอนาคตให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาด และความเปลี่ยนแปลงในวิธีการผลิต โดยส่งเสริมให้มีการวิจัยตลาด ตลอดจนให้มีการวางแผนด้านการเงินและการบัญชีให้ถูกต้องและรัดกุม เพื่อให้ผู้บริหารได้ทราบถึงฐานะการเงินของกิจการอย่างถูกต้อง และสามารถบริหารงานได้อย่างเต็มที่ตามกำลังเงินที่มีอยู่

5. วางระเบียบว่าด้วยการจำหน่ายโอนรัฐวิสาหกิจ ตลอดจนการเพิ่มทุนเรือนหุ้นของรัฐวิสาหกิจเพื่อให้เป็นไปตามนโยบายซึ่งได้วางไว้ โดยจะพิจารณาตั้งผู้รับผิดชอบและเสนอความเห็นในการปรับปรุงงาน และแนวทางการดำเนินงานของรัฐวิสาหกิจ ตลอดจนการพิจารณาจำหน่ายจ่ายโอน หรือยุบเลิกรัฐวิสาหกิจต่อคณะรัฐมนตรี

6. พิจารณาและควบคุมการลงทุนของรัฐวิสาหกิจทุกแห่ง เพื่อให้เงินรายได้ส่งรัฐให้มากที่สุด หรือหากรัฐวิสาหกิจจะเก็บรักษาเงินผลกำไรไว้ เพื่อสนับสนุนการคล่องตัวในการดำเนินงาน ก็ให้มีแผนการลงทุนที่ได้รับอนุมัติจากสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติแล้ว

7. ส่งเสริมให้รัฐวิสาหกิจที่ดำเนินการตามนโยบายและวัตถุประสงค์ที่ได้ทบทวนแล้ว ดำเนินการโดยมีประสิทธิภาพ และส่งเสริมให้ดำเนินการให้เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศในสาขาเศรษฐกิจต่าง ๆ ต่อไป

8. ส่งเสริมให้หาเงินลงทุนเองจากท้องตลาดโดยการขายหุ้นหรือหุ้นกู้ ซึ่งจะเป็นการส่งเสริมการจัดตั้งตลาดทุนขึ้นด้วย

9. ส่งเสริมให้ความร่วมมือกับเอกชนในกรณีที่เป็นกิจกรรมที่ยังขาดประสบการณ์และกำลังเงินที่จะลงทุน

ตารางที่ 2
งบลงทุนและแหล่งที่มาของเงินลงทุนของรัฐวิสาหกิจ
แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3
พ.ศ. 2515–2519

(ล้านบาท)

	สาขา เกษตรกรรม	สาขา อุตสาหกรรม	สาขา คมนาคม	สาขา พลังงาน	สาขาพาณิชย์ และบริการ	อื่น ๆ	รวม
งบลงทุน							
1. งบลงทุนที่เป็นโครงการพัฒนา	111.50	-	6,796.97	8,521.10	-	2,150.00	17,581.57
2. งบลงทุนในสินทรัพย์ประจำ	132.25	784.03	247.50	1,521.63	705.95	284.00	3,675.36
รวม	243.75	784.03	7,046.47	10,042.73	705.95	2,434.00	21,256.93
แหล่งที่มาของเงินลงทุน							
1. รายได้ของรัฐวิสาหกิจ	182.04	770.03	3,018.20	3,831.84	700.95	244.00	8,787.06
2. เงินงบประมาณอุดหนุน	50.15	-	423.02	194.62	5.00	260.00	932.79
3. เงินกู้ยืมประมาณแผ่นดิน	11.51	14.00	64.00	3,188.09	-	980.00	4,257.65
4. เงินกู้ต่างประเทศและเงินสินเชื่อ	-	-	3,537.05	2,680.28	-	950.00	7,167.33
5. เงินอุดหนุนจากต่างประเทศ	-	-	4.20	107.90	-	-	112.10
รวม	243.75	784.03	7,046.47	10,042.73	705.95	2,434.00	21,256.93

	สาขา เกษตรกรรม	สาขา อุตสาหกรรม	สาขา คมนาคม	สาขา พลังงาน	สาขาพาณิชย์ และบริการ	อื่น ๆ	รวม
งบประมาณทำการ							
1. งบประมาณรายได้	2,372.77	24,145.02	20,389.90	25,963.63	15,143.00	9,356.93	97,371.25
2. งบประมาณรายจ่าย (รวมค่าเสื่อมราคา)	1,867.37	18,928.43	18,110.89	21,234.39	14,217.25	8,385.04	82,743.37
3. งบประมาณกำไรสุทธิ (หรือขาดทุน สุทธิ)	505.40	5,216.59	2,279.01	4,729.24	925.75	971.89	14,627.88
4. งบประมาณค่าเสื่อมราคา	689.10	6,016.59	4,463.42	7,059.46	1,229.99	1,000.49	20,470.05
5. รวมกำไรสุทธิและค่าเสื่อมราคา (3+4)							
การจัดสรรเงินกำไรและค่าเสื่อมราคา							
1. ลงทุนในโครงการพัฒนา	49.79	-	2,770.70	2,350.21	-	-	5,170.70
2. ลงทุนในสินทรัพย์ประจำ	132.25	770.00	247.50	1,521.63	700.95	244.00	3,616.33
3. รายได้นำส่งรัฐ	390.07	3,481.57	472.63	297.49	321.96	730.18	5,693.90
4. จ่ายชำระหนี้	-	58.00	617.89	2,467.22	-	-	3,143.11
5. สรรองต่างๆ	115.99	1,707.02	354.70	422.91	207.08	37.31	2,845.01
รวม	689.10	6,016.59	4,463.42	7,059.46	1,229.99	1,011.49	20,470.05

เป้าหมายการลงทุน

ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 1 และฉบับที่ 2 รัฐได้ลงทุนในโครงการพัฒนาของรัฐวิสาหกิจแล้วเป็นจำนวนมาก โครงการส่วนใหญ่ก็ได้เสร็จสิ้นไปแล้ว มีผลทำให้สามารถเพิ่มผลผลิตและขยายบริการได้อย่างเป็นมาก การดำเนินงานธุรกิจของรัฐจำเป็นจะต้องมีการปรับปรุงให้ทันสมัยและเหมาะสมกับสถานการณ์แวดล้อม และก้าวหน้าไปให้ทันการพัฒนาประเทศด้านอื่นๆ ด้วย ดังนั้น รัฐจึงยังมีความจำเป็นจะต้องลงทุนเพื่อการพัฒนาธุรกิจต่างๆ อยู่อีก โดยเฉพาะอย่างยิ่งกิจกรรมประเภทสาธารณูปโภคและสาธารณูปการ อันเป็นผลประโยชน์ต่อประชาชนโดยตรง เช่น การไฟฟ้า การประปา การรถไฟ และการคมนาคม เป็นต้น เพื่อเป็นรากฐานแก่การพัฒนาประเทศอื่นๆ และเพื่อความอยู่ดีกินดีของประชาชนทั่วประเทศ

ดังนั้นในระยะของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2515-2519) นี้ การลงทุนในโครงการพัฒนาของรัฐวิสาหกิจส่วนใหญ่อยู่ในรัฐวิสาหกิจประเภทสาธารณูปการและสาธารณูปโภค เป้าหมายในการลงทุนเพื่อปรับปรุงการผลิตและขยายบริการอาจกล่าวแยกเป็นสาขาดังต่อไปนี้ คือ

1. สาขาการเกษตร

รัฐวิสาหกิจในสาขาเกษตร ประกอบด้วย องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ องค์การสวนยาง องค์การสะพานปลา องค์การอุตสาหกรรมห้องเย็น และองค์การเลี้ยงไก่ รัฐวิสาหกิจในสาขานี้ส่วนใหญ่มุ่งไปในด้านส่งเสริมอาชีพเกษตรกรและรักษาทรัพยากรธรรมชาติ

งบลงทุนของรัฐวิสาหกิจสาขาเกษตร ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ได้ประมาณวงเงินไว้ 243 ล้านบาท โดยจะใช้จ่ายจากเงินรายได้ของรัฐวิสาหกิจเองประมาณ 182 ล้านบาท ใช้จากเงินงบประมาณอุดหนุน 50 ล้านบาท และใช้จ่ายเงินกู้ยืมประมาณแผ่นดิน 11 ล้านบาท เป็นงบลงทุนในโครงการพัฒนาเศรษฐกิจประมาณ 111 ล้านบาท

2. สาขาคมนาคมและขนส่ง

รัฐวิสาหกิจสาขาคมนาคมและขนส่งเป็นกิจการขั้นพื้นฐานที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศและต้องใช้เงินลงทุนมาก รัฐวิสาหกิจสาขาคมนาคมและขนส่งมีอยู่ 11 แห่งด้วยกัน คือ การรถไฟแห่งประเทศไทย การท่าเรือแห่งประเทศไทย องค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.) บริษัทเดินอากาศไทย จำกัด บริษัทการบินไทย จำกัด บริษัทวิทยุการบิน จำกัด บริษัทเดินเรือไทย จำกัด บริษัทไทยเดินเรือทะเล จำกัด และบริษัทไทยโทรทัศน์ จำกัด ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 การลงทุนพัฒนาธุรกิจสาขาคมนาคมและขนส่ง ส่วนใหญ่หนักไปในด้านการปรับปรุงและขยายงาน เพื่อให้สามารถบริการ

ประชาชนได้เพียงพอและรวดเร็วยิ่งขึ้น รัฐได้ลงทุนไปจริงเป็นจำนวนเงิน 4,300 ล้านบาท ซึ่งก็ได้ผลพอสมควร

ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 รัฐวิสาหกิจเหล่านี้ยังมีความจำเป็นที่จะต้องขยายบริการออกไปอีก เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของประชาชนที่เพิ่มสูงขึ้น และเพื่อปรับปรุงกิจการในด้านบริการประชาชนให้ได้รับความสะดวกรวดเร็วยิ่งขึ้น งบลงทุนในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 กำหนดวงเงินไว้ 7,046 ล้านบาท โดยจะใช้จ่ายจากเงินรายได้ของรัฐวิสาหกิจเอง 3,018 ล้านบาท ใช้จากเงินงบประมาณแผ่นดิน 487 ล้านบาท ใช้จากเงินกู้ต่างประเทศ และเงินสินเชื่อจากต่างประเทศ 3,018 ล้านบาท และเงินอุดหนุนจากต่างประเทศ 4 ล้านบาท ทั้งนี้ เป็นงบลงทุนในโครงการการพัฒนาเศรษฐกิจประมาณ 6,799 ล้านบาท

3. สาขาพลังงาน

รัฐวิสาหกิจสาขาพลังงานช่วยส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจด้านอุตสาหกรรมด้านการเกษตร ด้านการค้าและธุรกิจต่างๆ ให้เจริญก้าวหน้าออกไปอย่างรวดเร็ว และกว้างขวางมากยิ่งขึ้น รัฐวิสาหกิจสาขาพลังงานเป็นรัฐวิสาหกิจขนาดใหญ่ต้องใช้เงินลงทุนเป็นจำนวนมาก และได้รับผลตอบแทนในระยะยาว ในระยะแรกๆ จึงไม่เป็นที่สนใจของเอกชนที่จะมาลงทุน รัฐวิสาหกิจเหล่านี้ทำการผลิตและการจำหน่ายไฟฟ้า รัฐวิสาหกิจสาขาพลังงานมีอยู่ 3 แห่งด้วยกัน คือ การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย การไฟฟ้านครหลวง และการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค วงเงินงบประมาณในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ได้กำหนดไว้เป็นจำนวนเงินประมาณ 4,300 ล้านบาท เพื่อขยายการผลิตและจำหน่ายไฟฟ้าให้เพียงพอับความต้องการของประชาชน และอุตสาหกรรมที่ขยายตัวเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว และพยายามลดต้นทุนการผลิตและราคาจำหน่ายกระแสไฟฟ้าให้ต่ำลง การลงทุนจริงของปี 2510-2512 และของปี 2513-2514 โดยประมาณปรากฏว่า รัฐได้ลงทุนในโครงการพัฒนาฯ ไปเป็นจำนวนเงิน 4,800 ล้านบาท สูงกว่าที่กำหนดไว้ในแผน ทั้งนี้ ก็เพราะว่าความต้องการใช้กระแสไฟฟ้าของประชาชนและอุตสาหกรรมได้เพิ่มขึ้นอย่างมาก รัฐจึงได้อนุมัติงบลงทุนในโครงการพัฒนาของรัฐวิสาหกิจสาขาพลังงานเพิ่มขึ้นอีกหลายโครงการในระหว่างกลางปีของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2

ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ความต้องการใช้ไฟฟ้ายังสูงอยู่ ทั้งนี้ เนื่องจากการขยายตัวทางด้านเศรษฐกิจ งบลงทุนของรัฐวิสาหกิจสาขาพลังงานกำหนดวงเงินไว้ 10,043 ล้านบาท แหล่งของเงินลงทุนมาจากเงินรายได้ของรัฐวิสาหกิจเอง 3,872 ล้านบาท เงินงบประมาณแผ่นดินอุดหนุน 195 ล้านบาท เงินกู้กระทรวงการคลัง 3,188 ล้านบาท เป็นเงินกู้ต่างประเทศและสินเชื่อต่างประเทศ 2,680 ล้านบาท และเงินอุดหนุนจากต่างประเทศ 108 ล้านบาท ทั้งนี้ เป็นงบลงทุนในโครงการพัฒนาเศรษฐกิจประมาณ 8,680 ล้านบาท และเงินอุดหนุนจากต่างประเทศ 108 ล้านบาท ทั้งนี้ เป็นงบลงทุนในโครงการพัฒนาเศรษฐกิจประมาณ 8,521 ล้านบาท

4. สาขาอุตสาหกรรม

การลงทุนส่วนใหญ่ในรัฐวิสาหกิจสาขาอุตสาหกรรมจะลดความสำคัญลง จะเป็นการลงทุนเพื่อทดแทนของเดิมให้อยู่ในสภาพดีพอเลี้ยงตัวได้ ไม่ให้เป็นภาระแก่งบประมาณแผ่นดิน รัฐวิสาหกิจใดที่ดำเนินการอย่างขาดสมรรถภาพ และไม่อยู่ในข่ายที่รัฐจะต้องรักษาไว้ก็จะได้เสนอให้ยุบเลิกไป โดยการจำหน่ายจ่ายโอนให้เอกชนรับไปดำเนินการ หรือขายหุ้นให้เอกชนไปในรูปของบริษัทมหาชน ถ้าสามารถจะทำได้ การลงทุนขยายงานเพื่อแข่งขันกับเอกชนจะไม่ได้รับการสนับสนุนอย่างเด็ดขาด รัฐวิสาหกิจอุตสาหกรรมที่รัฐควรจะรักษาไว้ก็เฉพาะที่มีวัตถุประสงค์เพื่อหารายได้ให้กับรัฐ และทำรายได้ให้กับรัฐ และทำรายได้ให้ที่อยู่แล้วพวกหนึ่ง และที่ทำการผลิตสินค้าเพื่อสนองความต้องการทางด้านทหารอีกพวกหนึ่ง สำหรับอุตสาหกรรมผลิตสินค้าที่มีเอกชนดำเนินการอยู่แล้ว ก็จะได้พิจารณาหาทางจำหน่ายจ่ายโอนให้เอกชนหรือจัดตั้งเป็นบริษัทมหาชนขายหุ้นให้เอกชนรับไปดำเนินการตามความเหมาะสมต่อไป เว้นแต่ในกรณีที่เกี่ยวข้องกับสาธารณประโยชน์และความปลอดภัยของชาติ

ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 จะได้กำหนดวงเงินงบลงทุนของรัฐวิสาหกิจสาขาอุตสาหกรรมไว้เป็นจำนวนเงิน 784 ล้านบาท โดยใช้จ่ายจากเงินรายได้ของรัฐวิสาหกิจ 770 ล้านบาท และเงินกู้ยืมประมาณแผ่นดิน 14 ล้านบาท การลงทุนส่วนใหญ่ของรัฐวิสาหกิจสาขาอุตสาหกรรมนี้ ได้แก่ โรงงานยาสูบ กระทรวงการคลัง การลงทุนของรัฐวิสาหกิจในสาขานี้เป็นการลงทุนในทรัพย์สินประจำตามปกติ ซึ่งมีใช้โครงการพัฒนา

5. สาขาพาณิชย์และบริการ

ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 รัฐวิสาหกิจสาขาพาณิชย์ได้ลดความสำคัญลง ดังจะเห็นได้ว่า รัฐวิสาหกิจประเภทบริษัทจังหวัด สังกัดกระทรวงเศรษฐกิจ ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะให้คนไทยรู้จักการค้าขาย การดำเนินงานส่วนใหญ่เป็นแต่เพียงซื้อขายสินค้าธรรมดาเป็นตัวแทนในการขายบุหรี่ยาสูบ เป็นต้น ปัจจุบันนี้ได้ขายหุ้นให้เอกชนรับไปดำเนินการจนหมดสภาพการเป็นรัฐวิสาหกิจไปหลายแห่ง ส่วนรัฐวิสาหกิจประเภทบริการบางแห่งไม่สามารถดำเนินการจากเงินรายได้ของตนเองต้องพึ่งเงินงบประมาณแผ่นดินทั้งสิ้น รัฐวิสาหกิจนี้ได้แก่อ ง ค ก าร ส ่ง เ ส ริ ม ก าร ท่องเที่ยวเป็นรัฐวิสาหกิจประเภทที่มีหน้าที่ให้บริการความสะดวกและซักจูงใจแก่นักท่องเที่ยว ส่วนรัฐวิสาหกิจที่สามารถเลี้ยงตัวเองได้ และสามารถส่งเงินรายได้ให้รัฐ ได้แก่ องค์การเชื้อเพลิง

ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 งบลงทุนในรัฐวิสาหกิจสาขาพาณิชย์และบริการได้กำหนดวงเงินไว้เป็นจำนวนเงิน 706 ล้านบาท โดยจะใช้จ่ายจากเงินรายได้ 701 ล้านบาท ใช้จากเงินงบประมาณอุดหนุน 5 ล้านบาท ส่วนใหญ่เป็นการลงทุนในทรัพย์สินประจำตามปกติ ไม่ใช่เป็นการลงทุนในโครงการพัฒนา

6. อื่น ๆ

ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ได้มีรัฐวิสาหกิจเกิดขึ้นใหม่อีกหนึ่งแห่ง คือ การประปานครหลวง โดยการรวมเอาการประปากรุงเทพฯ การประปาชนบุรี การประปาสมุทรปราการ และการประปานครบุรี ทั้ง 4 แห่งเข้าด้วยกัน เป็นรัฐวิสาหกิจประเภทสาธารณูปโภคที่มีความสำคัญต่อความเป็นอยู่ของประชาชนในเขตนครหลวง การลงทุนต้องใช้เงินเป็นจำนวนมาก แต่มีผลตอบแทนน้อย และดำเนินการขาดทุนเกิดขึ้นเป็นจำนวนมากในแต่ละปี รัฐจำเป็นต้องให้ความช่วยเหลือทางการเงินเป็นจำนวนมากทุก ๆ ปี และจะเป็นเช่นนี้ต่อไปจนกว่าจะได้มีการปรับปรุงกันอย่างจริงจัง ทั้งทางด้านบริหาร บริการ ตลอดจนอัตราค่าบริการด้วย นอกจากการประปานครหลวงแล้วยังมีกิจการด้านบริการสังคมอีก 2 แห่ง คือ องค์การสวนสัตว์ดุสิต และสถานชานนุเคราะห์ ซึ่งจำเป็นที่ต้องพึ่งเงินงบประมาณแผ่นดินตลอดมา รัฐวิสาหกิจที่สามารถเลี้ยงตัวเองได้ และเป็นแหล่งหารายได้ให้รัฐเป็นจำนวนมาก ได้แก่ สำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาล

งบลงทุนของรัฐวิสาหกิจเหล่านี้แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ได้กำหนดวงเงิน 2,434 ล้านบาท โดยจะใช้จากเงินรายได้ 244 ล้านบาท ใช้จากเงินงบประมาณแผ่นดินอุดหนุน 260 ล้านบาท เงินกู้ยืมงบประมาณแผ่นดิน 980 ล้านบาท และใช้จากเงินกู้ต่างประเทศ และเงินสินเชื่อ 950 ล้านบาท งบลงทุนส่วนใหญ่เป็นของการประปานครหลวง ซึ่งได้ทำเป็นโครงการแม่บทในแผนพัฒนาเศรษฐกิจไว้ประมาณ 2,150 ล้านบาท เพื่อลงทุนในโครงการแม่บทที่คณะรัฐมนตรีเห็นชอบด้วยในหลักการและการลงทุนในงบพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของการประปานครหลวง ปรากฏว่าอยู่ในแผนพัฒนาฉบับนี้ในบทการพัฒนาเมืองและท้องถิ่น

รายได้รายจ่ายและการส่งรายได้ให้รัฐ

รายได้รายจ่าย

การดำเนินงานของรัฐวิสาหกิจต่างๆ ด้านการเงินเท่าที่ดำเนินการมาแล้วในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 และที่ประมาณไว้ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 อาจกล่าวแยกเป็นสาขาต่างๆ ได้ดังต่อไปนี้ คือ

1. **สาขาเกษตร** ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ได้กำหนดยอดเงินรายได้ไว้ 2,490 ล้านบาท รายจ่าย 1,810 ล้านบาท และกำไรสุทธิ 680 ล้านบาท ดำเนินการจริงของปี 2510-2512 และผลการดำเนินงานโดยประมาณของปี 2513-2514 ปรากฏว่ารัฐวิสาหกิจสาขาเกษตรมีรายได้ 2,630 ล้านบาท รายจ่าย 2,000 ล้านบาท และกำไรสุทธิ 630 ล้านบาท ซึ่งใกล้เคียงกับที่ประมาณไว้

ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2514-2519) ได้กำหนดเป้าหมายไว้ว่าจะมีรายได้ 2,370 ล้านบาท และรายจ่าย 1,870 ล้านบาท ประมาณกำไรสุทธิ 500 ล้านบาท การที่ตั้งเป้าหมายกำไรสุทธิในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ต่ำกว่าฉบับที่ 2 ก็เนื่องจากว่ากิจการของรัฐวิสาหกิจในสาขานี้ การลงทุนมิได้มีผลโดยตรงต่อรายได้ หากแต่เป็นผลได้ทางอ้อมที่มีอาจประเมินค่าเป็นตัวเงินได้ เช่น โครงการปลูกสร้างสวนป่าขององค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ การปลูกสร้างสวนยางพันธุ์ดีขององค์การสวนยาง เป็นต้น และอีกประการหนึ่ง รัฐวิสาหกิจที่มีรายได้มากในสาขานี้ คือ องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ก็อาจมีรายได้ลดลงเนื่องจากป่าสัมปทานจะถูกแบ่งไปโดยบริษัทป่าไม้จังหวัดที่ตั้งขึ้นใหม่ตามนโยบายของรัฐบาล

2. สาขาคมนาคมและขนส่ง ระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ได้กำหนดยอดเงินรายได้ไว้ 8,500 ล้านบาท รายจ่าย 7,000 ล้านบาท และกำไรสุทธิ 1,500 ล้านบาท ผลการดำเนินงานจริงของปี 2510-2512 และโดยประมาณของปี 2513-2514 ปรากฏว่ามีรายได้ 11,200 ล้านบาท รายจ่าย 9,300 ล้านบาท และกำไรสุทธิ 1,900 ล้านบาท ซึ่งสูงกว่าเป้าหมายที่กำหนดไว้ ทั้งนี้ เนื่องจากมีโครงการลงทุนบางโครงการที่ได้สำเร็จลุล่วงไปแล้วช่วยให้มีรายได้เพิ่มขึ้น

ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ได้ประมาณรายได้สำหรับรัฐวิสาหกิจสาขาคมนาคมและขนส่งเพิ่มขึ้นจากแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ประมาณร้อยละ 82 คือ ประมาณรายได้ 20,400 ล้านบาท ประมาณรายจ่าย 18,100 ล้านบาท ประมาณกำไรสุทธิ 2,300 ล้านบาท ทั้งนี้เนื่องจากรัฐวิสาหกิจสาขาคมนาคมและขนส่งนี้ ส่วนใหญ่เป็นรัฐวิสาหกิจประเภทสาธารณูปการ ซึ่งจะได้มีการลงทุนขยายบริการความสะดวกและรวดเร็วในอัตราค่าบริการต่ำต่อประชาชน เช่น การรถไฟแห่งประเทศไทย การท่าเรือแห่งประเทศไทย และองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย เป็นต้น รัฐจึงยังจำเป็นต้องจัดสรรงบประมาณแผ่นดินช่วยเหลืออยู่บ้างทั้งในรูปแบบให้เปล่าและให้กู้

3. สาขาพลังงาน รัฐวิสาหกิจสาขาพลังงานในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ได้กำหนดยอดเงินรายได้ไว้ 9,600 ล้านบาท รายจ่าย 7,500 ล้านบาท และกำไรสุทธิ 2,100 ล้านบาท ผลการดำเนินงานจริงในปี 2510-2512 และโดยประมาณของปี 2513-2514 ปรากฏว่ามีรายได้ทั้งสิ้น 12,300 ล้านบาท รายจ่าย 10,100 ล้านบาท และกำไรสุทธิ 2,200 ล้านบาท สูงกว่ากำไรสุทธิที่ประมาณไว้ในแผนพัฒนาฯ เพียง 100 ล้านบาท หรือร้อยละ 5 ซึ่งก็นับว่าใกล้เคียงกับแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ถึงร้อยละ 11.63 ก็ตาม แต่การลงทุนในโครงการเหล่านี้ยังมีได้เสร็จสิ้นในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 แต่ยังมีโครงการผูกพันมาในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 อีกหลายโครงการ ดังนั้นผลการดำเนินงานจึงยังไม่ปรากฏในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2

ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 คาดว่าโครงการที่ต่อเนื่องจากแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 หลายโครงการจะเสร็จสิ้นลง อันจะมีผลทำให้รายได้จากการดำเนินงานในแผนพัฒนาฯ

ฉบับที่ 3 นี้สูงขึ้น ซึ่งในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 นี้ ได้ประมาณรายได้ไว้ 25,900 ล้านบาท ประมาณรายจ่าย 21,200 ล้านบาท ประมาณกำไรสุทธิ 4,700 ล้านบาท แต่การที่กำไรสุทธิของรัฐวิสาหกิจสาขาพลังงานสูงขึ้นมากเช่นนั้น มิได้หมายความว่า รัฐวิสาหกิจเหล่านี้จะมุ่งไปในด้านหากำไร แต่เนื่องจากว่าการลงทุนส่วนใหญ่ของรัฐวิสาหกิจสาขาพลังงานนั้นจะต้องใช้เงินกู้ทั้งในและนอกประเทศเป็นจำนวนมาก ซึ่งในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 นี้จะต้องนำเงินกำไรสุทธิเหล่านี้ไปชำระหนี้ผ่อนส่ง รวมทั้งดอกเบี้ยที่ต้องกู้มาลงทุนเป็นจำนวนมิใช่น้อย และยังคงต้องนำไปใช้ลงทุนในโครงการใหม่ๆ ที่เกิดขึ้นอีก เพื่อจะได้ลดภาระการกู้เงินจากงบประมาณแผ่นดิน และกู้เงินจากต่างประเทศให้น้อยลง นอกจากนี้ยังจะต้องลดราคาจำหน่ายกระแสไฟฟ้าให้กับประชาชนและอุตสาหกรรมต่างๆ อีกด้วย เพื่อส่งเสริมให้มีการพัฒนาทางด้านอุตสาหกรรมให้มากขึ้น

4. สาขาอุตสาหกรรม รัฐวิสาหกิจสาขาอุตสาหกรรม ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ได้ลดความสำคัญลง ทั้งนี้ เพื่อสนองนโยบายของรัฐบาลที่จะส่งเสริมการลงทุนของเอกชน งบประมาณของ รัฐวิสาหกิจสาขาอุตสาหกรรมที่กำหนดไว้ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 จึงมีจำนวนน้อย การลงทุนส่วนใหญ่จะเป็นการปรับปรุงเครื่องจักรเก่าที่ล้าสมัยให้อยู่ในสภาพดีขึ้น แต่การขยายการผลิตทางด้านอุตสาหกรรมนั้นมีน้อยมาก ยอดเงินรายได้ที่ประมาณไว้ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 มีจำนวน 21,200 ล้านบาท รายจ่าย 17,700 ล้านบาท กำไรสุทธิ 3,900 ล้านบาท ผลการดำเนินงานจริงของปี 2510-2512 และโดยประมาณของปี 2513-2514 ปรากฏว่ามีรายได้ทั้งสิ้น 17,900 ล้านบาท รายจ่าย 14,000 ล้านบาท กำไรสุทธิ 3,900 ล้านบาท

นโยบายของรัฐบาลเกี่ยวกับรัฐวิสาหกิจอุตสาหกรรมในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ยังคงนโยบายรัฐจะไม่ตั้งรัฐวิสาหกิจประเภทอุตสาหกรรมขึ้นใหม่ และจะไม่ขยายการผลิตให้เป็นการแข่งขันกับเอกชน เว้นแต่รัฐวิสาหกิจประเภทผูกขาดเพื่อหารายได้ให้รัฐ ได้แก่ โรงงานยาสูบ การกำหนดยอดเงินไว้ในแผนฯ ฉบับที่ 3 เป็นการปรับปรุงประสิทธิภาพของโรงงาน เช่น ซ้อมเครื่องจักรใหม่ทดแทนของเดิมที่เสื่อมสภาพและการปรับปรุงสภาพการผลิตเพื่อลดต้นทุนเท่านั้น สำหรับรายได้ของรัฐวิสาหกิจอุตสาหกรรมประมาณว่าจะมีรายได้ 24,000 ล้านบาท รายจ่าย 18,900 ล้านบาท และกำไรสุทธิ 5,200 ล้านบาท

5. สาขาพาณิชย์และบริการ ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ได้กำหนดรายได้ไว้ 560 ล้านบาท รายจ่าย 540 ล้านบาท กำไรสุทธิ 20 ล้านบาท ผลการดำเนินงานจริงของปี 2510-2512 และโดยประมาณของปี 2513-2514 ปรากฏว่ามีรายได้ 8,500 ล้านบาท รายจ่าย 7,900 ล้านบาท กำไร 500 ล้านบาท

ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ได้กำหนดเป้าหมายยอดเงินรายได้ไว้ 15,000 ล้านบาท รายจ่าย 14,200 ล้านบาท และกำไรสุทธิ 900 ล้านบาท การที่ประมาณรายได้สูงขึ้นมา แต่กำไรไม่สูงขึ้นไปตามอัตราส่วนก็เนื่องมาจากว่า การดำเนินงานของรัฐวิสาหกิจสาขาพาณิชย์และบริการนี้ หลายกิจการเป็นประเภทที่ไม่มีผลกำไรโดยตรง รัฐวิสาหกิจที่ทำรายได้มากที่สุด在这一นี้ก็ ได้แก่ องค์การเชื้อเพลิง

6. อื่น ๆ ในระยะจัดทำแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ไม่ได้ประมาณการรายรับรายจ่ายและกำไรสุทธิของสำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาลและการประปานครหลวง แต่มีผลการดำเนินงานโดยประมาณของปี 2510-2514 ปรากฏว่ามีรายได้ 6,600 ล้านบาท รายจ่าย 5,900 ล้านบาท กำไรสุทธิ 700 ล้านบาท

ในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ได้กำหนดเป้าหมายยอดเงินรายได้ไว้ 9,300 ล้านบาท รายจ่าย 8,500 ล้านบาท และกำไรสุทธิ 900 ล้านบาท การที่ประมาณรายได้สูงแต่กำไรมีน้อย เนื่องจากรัฐวิสาหกิจบางแห่งยังดำเนินงานไม่ได้กำไร บางประเภทยังขาดทุนอยู่ โดยเฉพาะการประปานครหลวงซึ่งเป็นรัฐวิสาหกิจขนาดใหญ่ ประสบผลขาดทุนอยู่ทุกปี เนื่องด้วยมีปัญหาเกี่ยวกับต้นทุนการผลิตสูงกว่าราคาจำหน่ายและการบริหารงาน รัฐวิสาหกิจที่ทำรายได้ให้รัฐมากที่สุด ได้แก่ สำนักงานสลากกินแบ่งของรัฐบาล

เงินรายได้นำส่งรัฐ

เงินรายได้นำส่งรัฐนี้เป็นเงินจำนวนหนึ่งที่คิดจากผลกำไรของปีที่ล่วงมาในอัตราไม่ต่ำกว่าร้อยละ 25 ตามมติคณะรัฐมนตรี แต่อัตราร้อยละ 25 นี้ เป็นจำนวนเท่ากับภาษีเงินได้ ซึ่งรัฐเก็บจากบริษัทเอกชน แต่ได้ยกเว้นให้แก่องค์การของรัฐบางประเภท ในฐานะที่รัฐบาลเป็นเจ้าของเงินทุนเมื่อรัฐวิสาหกิจดำเนินการมีผลกำไร ก็ควรจะได้จัดสรรกำไรส่งรัฐเพื่อช่วยเหลืองบประมาณแผ่นดิน แต่ทั้งนี้ ก็จะได้พิจารณาเป็นกรณีๆ ไปว่าแผนการลงทุนของรัฐวิสาหกิจนั้นสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมเพียงใด

ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ได้กำหนดวงเงินรายได้นำส่งรัฐไว้เป็นจำนวน 3,300 ล้านบาท ทั้งนี้ไม่รวมถึงรัฐวิสาหกิจประเภทสถาบันการเงินและธนาคารต่างๆ จากผลการดำเนินงานจริงในปี 2510-2512 และโดยประมาณของปี 2513-2514 ปรากฏว่ายอดเงินรายได้นำส่งรัฐเท่ากับ 4,520 ล้านบาท หรือสูงขึ้นร้อยละ 36.96 โดยแยกเป็นเงินรายได้นำส่งของรัฐวิสาหกิจสาขาเกษตร 330 ล้านบาท สาขาอุตสาหกรรม 2,400 ล้านบาท สาขาพลังงาน 400 ล้านบาท สาขาคมนาคม 430 ล้านบาท และสาขาพาณิชย์บริการและอื่นๆ 960 ล้านบาท รายได้ส่วนใหญ่มาจากโรงงานยาสูบ 2,235 ล้านบาท สำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาล 743 ล้านบาท องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ 325 ล้านบาท องค์การเชื้อเพลิง 198 ล้านบาท นอกจากนั้นอีก 27 แห่ง ส่งรายได้ให้ 1,019 ล้านบาท หรือส่ง

เพิ่มขึ้นร้อยละ 9.58 สำหรับสำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาลคาดว่าจะมีเงินได้นำส่งรัฐประมาณ 730 ล้านบาท หรือส่งลดลงร้อยละ 1.74 สำหรับสาขาพลังงานคาดว่าจะส่งเงินให้รัฐ 300 ล้านบาท น้อยกว่าเดิมนั้น เพราะเป็นกิจการขนาดใหญ่ประเภทสาธารณูปโภคที่ต้องใช้เงินลงทุนเป็นจำนวนมาก ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 รัฐวิสาหกิจสาขานี้คาดว่าจะใช้เงินลงทุนสูงกว่า 10,043 ล้านบาท ดังนั้น เพื่อเป็นการลดภาระแก่งบประมาณแผ่นดิน และเงินกู้จากต่างประเทศ รัฐวิสาหกิจสาขานี้จึงได้ใช้จ่ายเงินลงทุนจากผลกำไรของตัวเองมากขึ้น ทำให้เงินส่งรัฐลดน้อยลง และนอกจากนี้ยังจะต้องนำเงินรายได้ไปชำระหนี้ที่กู้ยืมมาในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 1 และฉบับที่ 2 อีก ในระยะของแผนฉบับนี้คาดว่าจะต้องลงทุนสมทบให้แก่รัฐวิสาหกิจต่างๆ อีก 3,200 ล้านบาท เป็นเงินอุดหนุนประมาณ 1,000 ล้านบาท และเป็นเงินกู้จากงบประมาณแผ่นดินอีก 2,200 ล้านบาท

.....

บทที่ 6

การพัฒนาส่วนภูมิภาค

.....

การดำเนินงานในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2

นโยบายการพัฒนาประการสำคัญข้อหนึ่งที่กำหนดไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 2 คือ “นโยบายที่จะกระจายการพัฒนาออกไปให้ถึงมือประชาชนในท้องถิ่นทุกภาค โดยจะเร่งรัดการพัฒนาเขตชนบทและเขตทุรกันดารห่างไกลเป็นพิเศษ” เพื่อการนี้ ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ได้มีการดำเนินมาตรการที่สำคัญ 2 ประการ คือ

1. **การจัดสรรงบประมาณ** ได้ดำเนินการจัดสรรงบประมาณให้แก่กิจกรรมต่างๆ ซึ่งเป็นการปูพื้นฐานทางด้านเศรษฐกิจและสังคมในเขตชนบทเพิ่มขึ้น เช่น ระบบคมนาคม ชลประทาน พลังงาน สาธารณสุข ศึกษา ฯลฯ นอกจากนี้ยังได้ริเริ่มและขยายงานโครงการพัฒนาต่างๆ ที่มีลักษณะเป็นการสนับสนุนการพัฒนาท้องถิ่นโดยตรง เช่น โครงการเร่งรัดพัฒนาชนบทและโครงการพัฒนาชุมชน

2. **การวางแผนพัฒนาภาค** นอกจากมาตรการในด้านการจัดสรรงบประมาณแล้ว ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 รัฐบาลได้เริ่มดำเนินการวางแผนพัฒนาภาคตะวันออก-เฉียงเหนือและภาคเหนือโดยละเอียดขึ้น เพื่อที่จะสามารถใช้เป็นประโยชน์ในการเร่งรัดพัฒนาส่วนภูมิภาคดังกล่าวในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 สำหรับในภาคตะวันออกเฉียงเหนือนั้น นอกจากจะวางแผนในระดับภาคแล้ว ยังได้เริ่มวางแผนในระดับจังหวัดทั้ง 15 จังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือด้วย

การพัฒนาส่วนภูมิภาคในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2

การพัฒนาส่วนภูมิภาคในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 อาจสรุปผลได้ดังนี้

1. **การผลิต** มูลค่าทางการผลิตทางเกษตรได้ตกต่ำลง เนื่องจากภาวะฝนแล้งในปี 2510-2511 ประการหนึ่ง และเนื่องจากระดับความต้องการสินค้าเกษตรของไทยในตลาดต่างประเทศตกต่ำลงมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้าวและยาง ในปี 2512-2514 อีกประการหนึ่ง ทำให้นโยบายการกระจายการพัฒนา ต้องถูกกระทบกระเทือนอย่างมาก ทั้งนี้ เพราะผลผลิตเกษตรเป็นรายได้สำคัญของประชาชนในชนบท เมื่อมูลค่าการเกษตรเพิ่มช้าลง การพัฒนาในเขตชนบทจึงเพิ่มในอัตราช้าลงด้วยทั้งๆ ที่อัตราการผลิตเฉลี่ยทุกภาคนับว่าอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างสูง

ตารางที่ 1
ผลิตภัณฑ์ประชาชาติเป็นรายภาค

หน่วย : ล้านบาท
ราคาคงที่ปี 2505

		2510	2511	2512	2513	2514	อัตราเพิ่ม เฉลี่ยร้อยละ ต่อปี
ทั่วประเทศ	ผลิตภัณฑ์	94,109.3	102,377.5	112,377.5	119,100.6	126,465.7	
	อัตราเพิ่ม	5.5	9.0	9.6	6.0	6.1	7.2
ภาค ตะวันออก เฉียง เหนือ	ผลิตภัณฑ์	15,728.2	16,970.7	20,060.0	20,060.0	21,424.0	
	อัตราเพิ่ม	-4.7	7.9	6.0	6.0	6.8	5.5
ภาคเหนือ	ผลิตภัณฑ์	14,196.5	15,720.7	18,026.6	18,026.6	19,180.5	
	อัตราเพิ่ม	2.5	10.7	5.7	5.7	6.4	6.8
ภาคใต้	ผลิตภัณฑ์	11,726.5	12,927.9	14,814.5	14,814.5	15,324.8	
	อัตราเพิ่ม	5.5	10.3	5.0	5.0	3.4	6.7
ภาคกลาง/รวม	ผลิตภัณฑ์	52,458.1	56,959.1	66,199.5	66,199.5	70,436.3	
ภาค ตะวันออก/ และตก	อัตราเพิ่ม	9.9	8.1	6.2	6.2	6.4	8.1

หมายเหตุ 1/ ปี 2510 เป็นปีเกิดภาวะฝนแล้งทั่วประเทศ

2. **ระดับรายได้** ระดับรายได้ของประชาชนในแต่ละภาคแตกต่างกันมาก ในปี 2513 รายได้ต่อหัวของประชาชนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือเฉลี่ยประมาณ 1,750 ล้านบาท ขณะที่ประชาชนในภาคกลางมีรายได้ต่อหัวคนละ 6,515 บาท และถ้าพิจารณาจากอัตราเพิ่มของรายได้ต่อหัวแต่ละปีแล้ว ปรากฏว่าอัตราเพิ่มรายได้ต่อหัวของประชาชนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือเพิ่มขึ้นเฉลี่ยเพียงร้อยละ 2.8 ต่อปี แต่ในภาคกลางเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 6.0 ต่อปี จะเห็นได้ว่าความพยายามในการกระจายรายได้ของประชาชนในส่วนภูมิภาคให้เท่าเทียมกันได้ผลน้อยมาก และถ้าปล่อยให้การเพิ่มของรายได้เป็นไปในลักษณะดังกล่าวต่อไป ช่องของความแตกต่างดังกล่าวก็จะห่างยิ่งขึ้นทุกขณะ นอกจากนี้ ถ้าจะพิจารณาขั้นละเอียดถึงรายได้ของประชาชนในเมืองกับชนบท จะพบความแตกต่างอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการพัฒนาประเทศในระยะที่ผ่านมายังไม่สามารถกระจายรายได้เพิ่มขึ้นไปสู่ประชาชนระดับต่างๆ ให้ทั่วถึงกันได้เต็มที่

ตารางที่ 2
รายได้ต่อหัวเป็นรายภาค

หน่วย : ล้านบาท

		2510	2511	2512	2513	2514	อัตราเพิ่ม เฉลี่ยร้อยละ ต่อปี
ทั่วประเทศ	รายได้	3,165	3,323	3,578	3,620	3,840	
	อัตราเพิ่ม	3.0	5.0	7.6	1.2	6.1	4.6
ภาค ตะวันออกเฉียง เหนือ	รายได้	1,486	1,663	1,735	1,750	1,840	
	อัตราเพิ่ม	-8.3	12.0	4.3	0.9	5.2	2.8
ภาคเหนือ	รายได้	2,248	2,288	2,464	2,475	2,620	
	อัตราเพิ่ม	0.7	1.8	7.7	0.5	5.9	3.3
ภาคใต้	รายได้	3,072	3,222	3,512	3,568	3,622	
	อัตราเพิ่ม	4.0	4.9	9.0	1.9	6.7	4.2
ภาคกลาง(รวม	รายได้	5,730	5,919	6,405	6,515	6,970	
ภาค ตะวันออกเฉียง/ และตะวันตก)	อัตราเพิ่ม	8.6	4.3	8.2	1.7	7.0	6.0

3. สภาพทางสังคม การพัฒนาทางด้านสังคมนับว่าเป็นภาระหนักของรัฐบาลมาก
 ทั้งๆ ที่ ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 รัฐบาลได้เน้นหนักการพัฒนาในด้านนี้เพิ่มขึ้นก็ตาม
 แต่ปัญหาทางด้านสังคมก็ได้เพิ่มขึ้นมาอีกมาก ทั้งในด้านการศึกษา สาธารณสุข ที่อยู่อาศัย
 สวัสดิการสังคม ปัญหาที่ดินทำกิน การอพยพของประชากรจากชนบทไปสู่เมือง ความมั่นคง
 ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ตลอดจนสภาพทางด้านสังคมอื่นๆ โดยเฉพาะประชาชนในชนบท
 นับว่ายังมีความเป็นอยู่และรายได้ต่ำ ก่อให้เกิดความกดดันทางด้านเศรษฐกิจและสังคมต่อวิถี
 ดำรงชีวิต การอพยพประชาชนจากเขตชนบทเข้ามาหาถิ่นในตัวเมืองมากขึ้น อันมีผลทำให้ปัญหา
 ของตัวเมืองรุนแรงยิ่งขึ้น โดยเฉพาะที่เกี่ยวกับสภาพความเป็นอยู่ ที่อยู่อาศัย และกิจการ
 สาธารณูปโภค ประเภทต่างๆ

อาจสรุปได้ว่า แม้รัฐบาลจะเร่งรัดพัฒนาในเขตภูมิภาคโดยเฉพาะอย่างยิ่งในเขตชนบท
 เป็นอย่างมาก ในระยะของแผนที่ 2 ก็ตาม แต่ข้อมูลที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบันแสดงให้เห็นว่าความ

เหลื่อมล้ำระหว่างรายได้ของประชาชนในภูมิภาคต่างๆ ยังคงกว้างอยู่ในระยะเวลาของแผนพัฒนาฉบับที่ 2

เป้าหมายและแนวทางการพัฒนาส่วนภูมิภาคในแผนพัฒนา ฉบับที่ 3

เป้าหมาย เป้าหมายหลักของแผนพัฒนา ฉบับที่ 3 มีดังนี้

1. พยายามลดความเหลื่อมล้ำในด้านรายได้และความเป็นอยู่ของประชาชนในชนบท โดยอาศัยมาตรการและโครงการพัฒนาส่วนภูมิภาคต่างๆ แต่อย่างไรก็ตาม ความพยายามที่จะลดความเหลื่อมล้ำในด้านรายได้จะต้องใช้ระยะเวลานาน
2. สร้างพื้นฐานเพื่อให้ความเหลื่อมล้ำดังกล่าวลดลงเป็นลำดับ ในระยะของแผนพัฒนา ต่อไป

แนวทางการพัฒนา แนวทางการพัฒนา ตามแผนฯ ที่ 3 เพื่อให้บรรลุถึงเป้าหมายในข้อ 1 มีดังนี้

1. **เร่งรัดพัฒนาการเกษตรให้สอดคล้องกับภาวะการตลาด** ในระยะของแผนพัฒนา ฉบับที่ 3 จะได้เร่งรัดการผลิตทางการเกษตรเป็นพิเศษ โดยมีเป้าหมายที่จะให้ผลผลิตเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 5.1 เทียบกับร้อยละ 4.1 ในแผนพัฒนา ฉบับที่ 2 เพื่อการนี้ การจัดสรรรายจ่ายพัฒนาการเกษตรจะได้รับความสำคัญในอันดับสูง โดยมีเป้าหมายให้รายจ่ายในการพัฒนาการเกษตรเพิ่มขึ้นในอัตราร้อยละ 8-10 ต่อปี
2. **การเพิ่มรายได้ในเขตชนบท** โดยลดความสำคัญของการก่อสร้างในโครงการใหม่ๆ ลง เพื่อนำเงินมาใช้จ่ายในการก่อสร้างที่ใช้แรงงานในชนบทจำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งโครงการระบบส่งน้ำชลประทานในท้องถิ่น และบริการในรูปสังคมต่างๆ นอกจากนั้น จะส่งเสริมอุตสาหกรรมที่ใช้ผลผลิตการเกษตรให้กระจายออกไปตั้งในภูมิภาค เพื่อให้มีการจ้างแรงงานในเขตชนบทเพิ่มขึ้น และเป็นการสร้างตลาดสำหรับสินค้าเกษตรในประเทศ
3. **นโยบายประชากร** มีเป้าหมายที่จะชะลอการเพิ่มของประชากรโดยเฉพาะให้บริการวางแผนครอบครัวในเขตชนบท นอกจากนั้นจะส่งเสริมให้เกิดศูนย์การพัฒนาในภูมิภาคเพื่อรับแรงงานจากภาคเกษตรกรรม
4. **มาตรการภาษีอากร** ในระยะของแผนพัฒนา ฉบับที่ 2 เกษตรกรต้องรับภาระภาษีอากรเป็นจำนวนมากทั้งในด้านพรีเอมิชชั่น และภาษีทางอ้อมอื่นๆ ซึ่งมีผลทำให้รายได้สุทธิของเกษตรกรมีจำนวนต่ำกว่าที่ควร ระยะของแผนฯ ฉบับที่ 3 จะปรับปรุงโครงสร้างของระบบภาษีอากรเพื่อลดภาระภาษีดังกล่าวลง และเก็บภาษีจากผู้มีฐานะดีในตัวเองเพิ่มขึ้น นอกจากนี้รัฐบาล

จะให้ความช่วยเหลือแก่ชาวชนบทโดยอำนวยการบริการสังคมประเภทต่างๆ มากยิ่งขึ้น ซึ่งเป็นการลดความไม่เสมอภาคลงได้ทางหนึ่ง

5. ขยายโครงการพัฒนาชนบท เช่น โครงการเร่งรัดพัฒนาชนบท พัฒนาชุมชน พัฒนาที่ดิน พัฒนาเยาวชนชนบท อนามัย และการศึกษาระดับมัธยม นอกจากนั้นจะพัฒนาย่านชุมชนในชนบทเพื่อเพิ่มการจ้างแรงงานในส่วนภูมิภาค

แนวทางการพัฒนาแต่ละภาค

แนวทางการพัฒนาแต่ละภาคนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับลักษณะธรรมชาติและภูมิประเทศของแต่ละภาคเป็นสำคัญ กล่าวคือ แนวทางการพัฒนาแต่ละภาคย่อมต้องอาศัยลักษณะเด่นและความได้เปรียบของภาคนั้นๆ นอกจากนี้ยังต้องพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างภาคด้วย แผนพัฒนาภาคที่ได้เริ่มดำเนินการจัดทำแล้วและพร้อมที่จะปฏิบัติการได้ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ได้แก่ แผนพัฒนาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และแผนพัฒนาภาคเหนือ ซึ่งได้ผนวกสาระสำคัญเข้าไปในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 นี้ดังจะได้กล่าวต่อไป ส่วนแผนพัฒนาภาคอื่นๆ นั้น จะได้ดำเนินการในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 โดยเฉพาะอย่างยิ่ง แผนพัฒนาภาคตะวันตกและภาคใต้ ในชั้นนี้

แ น ว ท า ง ก ร พ า ฒ น า

พัฒนาของภาคต่างๆ จะได้กำหนดไว้กว้างๆ ดังนี้

1. ภาคกลาง ภาคกลางมีพื้นที่ในลักษณะเป็นที่ลุ่ม และมีระบบชลประทานอยู่แล้วในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 จึงมีการพิจารณาการพัฒนาการเกษตรชลประทานในเขตลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยาตอนบนในเนื้อที่ประมาณ 1.3 ล้านไร่ ซึ่งจะเน้นหนักไปทางด้านปลูกพืชไร่ในฤดูแล้งและการใช้น้ำชลประทานให้ได้ผลเต็มที่ เนื่องจากภาคนี้เป็นที่ลุ่มจึงเป็นภาคที่เหมาะสมแก่การพัฒนาการเกษตร โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้าว แต่เป็นที่คาดหมายว่าการผลิตและการจำหน่ายข้าวอาจจะประสบกับปัญหาต่างๆ แนวทางในการพัฒนาภาคนี้จึงอยู่ที่การเร่งรัดการปลูกพืชหมุนเวียนอื่นๆ นอกจากข้าวซึ่งมีความต้องการสูงในตลาดโลก เช่น ถั่วเหลือง ถั่วลิสง ข้าวโพด ฝ้าย เป็นต้น นอกจากนี้ภาคนี้ยังมีดินแดนที่ติดต่อกับทะเล และมีทำเลเหมาะแก่การทำนาเกลือ ซึ่งเป็นสินค้าที่มีความต้องการสูงทั้งตลาดในประเทศและนอกประเทศ กับทั้งมีทำเลเหมาะสมที่จะขนส่งไปจำหน่ายยังตลาดในประเทศตลอดจนตลาดต่างประเทศ ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 จำเป็นต้องมีการเร่งรัดพัฒนาอุตสาหกรรมโดยเฉพาะอย่างยิ่งอุตสาหกรรมแปรรูปผลิตผลทางเกษตร เช่น อุตสาหกรรมเครื่องกระป๋อง และอื่นๆ ให้กว้างขวางยิ่งขึ้น

2. ภาคตะวันตก ภาคตะวันตกมีทรัพยากรธรรมชาติอุดมสมบูรณ์ เช่น ป่าไม้ แหล่งน้ำ และแร่ธาตุต่างๆ แนวทางหลักในการพัฒนาภาคนี้ จึงได้แก่การหาช่องทางพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติเหล่านี้ให้ได้ผลประโยชน์ยิ่งขึ้น นอกจากนี้ภาคนี้ยังเหมาะแก่การกสิกรรมซึ่งควรได้รับการ

สนับสนุนให้การเพาะปลูกมากขึ้น เช่น พืชไร่ ผลไม้ อ้อย และภาคนี้ยังมีที่ดินว่างเปล่าสามารถปรับปรุงให้เป็นท้องทุ่ง เพื่อเลี้ยงปศุสัตว์ได้มาก นอกจากนี้ภาคนี้มีลักษณะภูมิประเทศเป็นป่าและชายทะเลที่สวยงามเหมาะแก่การท่องเที่ยวอีกด้วย โครงการสำคัญในขณะนี้ ได้แก่ การพัฒนาเส้นทางคมนาคมและการเกษตร

3. ภาคตะวันออก ภาคตะวันออกมีปัจจัยด้านทรัพยากรที่จะสามารถพัฒนาออกไปได้อย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรมที่กำลังขยายตัวในบริเวณชายทะเล นอกจากนี้ภาคตะวันออกยังสามารถติดต่อกับภาคกลางและภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้โดยสะดวก และคาดว่าจะมีการติดต่อกันโดยทางรถไฟกับภาคตะวันออกเฉียงเหนือในอนาคตอีกด้วย เมื่อมีการก่อสร้างท่าเรือน้ำลึกขึ้นในภาคนี้ด้วยแล้ว ก็จะทำให้ภาคนี้สามารถพัฒนาไปกว้างขวางออกไปอีก แนวทางพัฒนาภาคตะวันออกจึงเน้นหนักการพัฒนาด้านอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรมและการเกษตร ซึ่งภาคนี้สามารถดำเนินการได้ดีกว่าภาคอื่นอยู่แล้ว เช่น การปลูกมันสำปะหลัง อ้อย มะพร้าว และผลไม้อื่นๆ และโดยที่ภาคนี้มีบริเวณที่ติดต่อกับชายฝั่งทะเล จึงสามารถส่งเสริมให้มีการประมงและการทำนากุ้งได้โดยกว้างขวางออกไปอีกด้วย นอกจากนี้ ภาคนี้ยังมีข้อได้เปรียบในแง่ทำเลที่ตั้งของภาค มีทั้งชายฝั่งทะเลและทิวเขาอันมีลักษณะงดงาม สามารถพัฒนาให้เป็นแหล่งดึงดูดนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นอีกได้ บริเวณชายแดนและตอนเหนือของภาคตะวันออกยังมีหลายแห่งซึ่งทุกรัฐบาลและประชาชนมีฐานะยากจน นโยบายและแนวทางการพัฒนาจึงมุ่งไปในทางขยายงานขั้นพื้นฐาน เช่น การคมนาคมขนส่งและการส่งเสริมอาชีพ เป็นต้น

4. ภาคใต้ ภาคใต้มีลักษณะภูมิประเทศและระบบเศรษฐกิจสังคมแตกต่างไปจากภาคอื่นๆ อยู่มาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบริเวณจังหวัดชายแดน รัฐบาลยึดมั่นอยู่เสมอว่าคนไทยทุกเชื้อชาติ ศาสนา ในภาคใต้ของประเทศเป็นชาวไทย และมีความเป็นไทยโดยสมบูรณ์ เช่นเดียวกับประชากรในภาคอื่นๆ จึงมีนโยบายที่จะเร่งรัดพัฒนาภาคใต้ให้เจริญขึ้นอย่างรวดเร็วทั้งในด้านเศรษฐกิจและสังคม โดยที่ภาวะเศรษฐกิจของภาคใต้ส่วนใหญ่ยังคงพึ่งการผลิตดีบุกและยางเป็นหลัก แนวทางการพัฒนาภาคนี้จึงอยู่ที่การส่งเสริมให้การผลิตยางและดีบุกได้ผลดียิ่งขึ้นและการกระจายประเภทอาชีพ ทั้งนี้ ด้วยการส่งเสริมให้ปลูกยางพันธุ์ดีโดยกว้างขวางยิ่งขึ้น ปรับปรุงเหมืองดีบุกและแสวงหาแหล่งแร่ดีบุกอื่นๆ เพิ่มเติม และสำรวจหาน้ำมันปิโตรเลียมด้วย ภาคใต้มีประชาชนอาศัยอยู่หนาแน่น ที่ดินก็อุดมสมบูรณ์สามารถสำรวจหาน้ำมันปิโตรเลียมด้วย ภาคใต้มีประชาชนอาศัยอยู่หนาแน่น ที่ดินก็อุดมสมบูรณ์สามารถปลูกพืช ผลไม้บางชนิด จึงสมควรได้รับการพัฒนาในทางด้านเพาะปลูกผลไม้ให้กว้างขวางขึ้น อีกประการหนึ่ง ภาคใต้มีชายฝั่งทะเลยาว ประมงทะเลจึงควรได้รับการส่งเสริมให้เป็นอาชีพหลักสำคัญอีกอย่างหนึ่ง รัฐบาลมีนโยบายที่จะปรับปรุงและก่อสร้างท่าเรือชายฝั่งทะเลภาคใต้อีกหลายแห่ง นอกจากนี้การพัฒนาภาคใต้จะเน้นหนักในเรื่องการพัฒนาสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดตั้งนิคม การศึกษา และการสาธารณสุขให้มากขึ้นอีกด้วย

แผนพัฒนาภาคเหนือ

1. สภาพทางเศรษฐกิจและสังคมทางภาคเหนือ

จังหวัดในภาคเหนือมีสภาพภูมิประเทศ เศรษฐกิจ และความเป็นอยู่แตกต่างกัน อยู่บ้าง แต่ก็จัดได้ว่ามีลักษณะของความเป็นอยู่เป็นในรูปชนบทแบบหากินหาใช้ ฉะนั้นการที่จะเร่งรัดพัฒนาเศรษฐกิจของภาคให้ได้ผล ควรเริ่มต้นจากการขยายตัวและเปลี่ยนแปลงในชนบท ซึ่งเป็นแหล่งที่อยู่อาศัยและทำมาหากินของราษฎรส่วนใหญ่ในภูมิภาคนี้

ความแตกต่างระหว่างรายได้ตัวเฉลี่ยต่อคนของภาคเหนือกับภาคอื่นๆ นอกจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นับว่ายังต่างกันมาก มูลเหตุประการหนึ่ง ได้แก่ ระบบถือครองที่ดิน จำนวนผู้ถือครองที่ดิน เพื่อการเกษตรทั้งหมดร้อยละ 53 มีที่ดินต่ำกว่า 10 ไร่ ในจำนวนนี้ร้อยละ 36 ถือครอง 3.5 ไร่ ร้อยละ 17 ถือครอง 7.3 ไร่โดยเฉลี่ย ซึ่งถ้าหากพิจารณาถึงผลผลิตโดยเฉลี่ยต่อครัวเรือนและปริมาณการบริโภคแล้ว ปรากฏว่า ครอบครัที่มีที่ดิน 10 ไร่ลงมาจะมีข้าวเหลือขายน้อยมาก หรือไม่เลย ในปี 2513 จำนวนเนื้อที่ถือครองโดยเฉลี่ยต่อคนเท่ากับ 14.3 ไร่ ลดจากปี 2506 ซึ่งมีจำนวน 16.1 ไร่ แสดงว่าจำนวนเนื้อที่ถือครองลดลง เนื่องจากประชากรในชนบทมีจำนวนเพิ่มขึ้น จึงเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจของภูมิภาคนี้

ถ้าจำนวนประชากรในภาคเหนือยังคงเพิ่มขึ้นในอัตราร้อยละ 3 ต่อปี คาดว่าในปี 2519 จะมีประชากรเพิ่มขึ้นอีก 12.5 ล้านคน จาก 7.5 ล้านคนในปัจจุบัน ส่วนจำนวนแรงงานในระยะ 20 ปีข้างหน้า จะเพิ่มขึ้นประมาณปีละ 2 แสนคน จำนวนแรงงานที่เพิ่มขึ้นเหล่านี้แทบทั้งหมดจะเกิดขึ้นในชนบท

ดังนั้น การวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจ ภาคเหนือประสบปัญหาที่สำคัญ คือ การขยายตัวอย่างรวดเร็วของประชากร ซึ่งมีส่วนสัมพันธ์กับการขยายตัวทางเศรษฐกิจและสิ่งต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเกษตร ภายในระยะ 5 ปีข้างหน้า จำนวนแรงงานจะเพิ่มขึ้นอย่างน้อยร้อยละ 12 ในจำนวนนั้นจะมีประมาณ 120,000 ครอบครั ซึ่งจะต้องหางานทำในชนบท ซึ่งเป็นงานเกี่ยวกับการเกษตร และอีก 8 หมื่นครอบครัจะต้องทำงานในเมือง

ด้วยเหตุสำคัญดังนี้ การวางแผนพัฒนาภาคเหนือจะต้องจัดนโยบายและโครงการต่างๆ ให้มีความสอดคล้องกันระหว่างความต้องการทางด้านประชากร ฝ่ายหนึ่ง กับเป้าหมายของการเพิ่มรายได้ต่อบุคคลอีกฝ่ายหนึ่ง สาขาเกษตรกรรมของภาคเหนือจะต้องขยายตัวอย่างน้อยใน

อัตราเฉลี่ยร้อยละ 6.5 ต่อปี เป้าหมายดังกล่าวสำหรับภาคเหนือจำเป็นต้องระดมทรัพยากรทุกอย่าง ซึ่งมีอยู่ อาทิ แรงงาน ที่ดิน และแหล่งน้ำ ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ปรากฏว่าในปัจจุบัน ทรัพยากรเหล่านี้ยังไม่ได้ถูกใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่

2. การพัฒนาการเกษตร

ในปัจจุบันอัตราการเพิ่มของสาขาการเกษตรในภาคเหนืออยู่ในอัตราประมาณร้อยละ 3.5-4 เท่านั้น จึงมีความจำเป็นจะต้องเร่งรัดพัฒนาการเกษตรในภาคเหนือ โดยใช้ที่ดินซึ่งส่วนใหญ่ใช้สำหรับปลูกข้าวแต่เพียงอย่างเดียว เพื่อปลูกพืชอื่นๆ ด้วย อาทิเช่น พืชหลายฤดูในที่ลุ่ม และปลูกพืชในที่ดอน พืชจำพวกที่มีความต้องการในตลาดต่างประเทศ เช่น ข้าวโพด ถั่วเหลือง ฝ้าย ถั่วลิสง และใบยาสูบ จะได้รับความสำคัญเป็นพิเศษ

1) ข้าว เป้าหมายการผลิตที่กำหนดไว้ในอัตราร้อยละ 2.6-2.8 สามารถบรรลุได้โดยเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตในพื้นที่นาปัจจุบันโดยไม่ต้องขยายเนื้อที่นาออกไปโครงการชลประทานต่างๆ ในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 จะสามารถส่งน้ำถึงที่นาประมาณอีก 1-1.5 ล้านไร่ ทำให้เนื้อที่นาในเขตชลประทานในภาคเหนือเพิ่มขึ้นจาก 3.5 ล้านไร่ เป็น 4.4-5 ล้านไร่ ทำให้เนื้อที่นาในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 จะสามารถส่งน้ำถึงที่นาประมาณอีก 1-1.5 ล้านไร่ การปรับปรุงระบบส่งน้ำ ทำให้ประสิทธิภาพการผลิตสูงขึ้น พร้อมกันนั้นก็จะสนับสนุนการใช้ข้าวพันธุ์ดีและเทคนิคการปลูกสมัยใหม่ จังหวัดในภาคเหนือที่ไม่สามารถผลิตข้าวเพียงพอที่จะเลี้ยงตัวเองได้ จะได้รับการส่งเสริมเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตข้าวเป็นเบื้องต้น นอกจากนี้จะมีโครงการปรับปรุงโรงสีข้าวในชนบท เพื่อยกมาตรฐานของข้าวให้สูงขึ้นสำหรับส่งไปจำหน่ายยังตลาดในประเทศ และตลาดต่างประเทศ ทำให้ราคาดีขึ้น และจัดให้มีโครงการด้านสินเชื่อการเกษตรและยุ้งฉาง เพื่อเป็นการช่วยเกษตรกรให้ไม่ต้องรับจำหน่ายข้าวของตนทันทีที่เก็บเกี่ยวเสร็จจนเป็นเหตุให้ราคาต่ำ

2) ฝ้าย ในปี 2511 ภาคเหนือเคยปลูกฝ้ายได้ถึงร้อยละ 68 ของประเทศ แต่ต่อมาผลิตผลได้ลดลงเนื่องจากถูกแมลงรบกวน แผนส่งเสริมการปลูกฝ้ายในระยะต่อไป จะแบ่งเขตการปลูกฝ้ายออกเป็นเขตส่งเสริม เพื่ออำนวยความสะดวกโรคและแมลง กรมประชาสัมพันธ์ และกรมส่งเสริมการเกษตรจะเริ่มลงมือในปี 2515 ในเขตแรก เป็นการทดลองในเนื้อที่ดอนประมาณ 25,000 ไร่ เขตที่เหมาะสมแก่การปลูกฝ้าย ได้แก่ จังหวัดพิษณุโลก นครสวรรค์ สุโขทัย และเชียงใหม่

3) ยาสูบ ในปี 2513 ภาคเหนือผลิตใบยาสูบพันธุ์เวอร์จิเนียประมาณ 19,000 ตัน และส่งออกจำหน่ายต่างประเทศประมาณ 11,000 ตัน ที่เหลือใช้บริโภคในประเทศ แม้ว่าจะมีลู่ทางขยายการผลิตใบยาสูบพันธุ์เวอร์จิเนียอีกมาก แต่ขณะเดียวกันปรากฏว่าได้มีการสั่ง

ไบโอสูบพันธุ์นี้เข้ามาเป็นจำนวนเงิน 470 ล้านบาท ในขณะที่ส่งออกไปจำหน่ายเป็นเงินเพียง 20 ล้านบาท ยาสูบพันธุ์เวอร์จิเนียที่ส่งเข้ามาเป็นไบโอสูบชนิดดี การที่จะทดแทนไบยาต่างประเทศด้วยไบยาที่ปลูกในประเทศ จำเป็นต้องเปลี่ยนหรณนิยมในการสูบยาด้วย

ตามการคำนวณจากปริมาณบริโภคในประเทศและการส่งออก คาดคะเนได้ว่าจะสามารถเพิ่มหรือปรับปรุงอาชีพการปลูกไบยาให้แก่ 25,000 ครอบครัว โดยครอบครัวหนึ่งมีเนื้อที่ถือครอง 5 ไร่ อาชีพการปลูกไบยามีความสำคัญต่อปริมาณการจ้างแรงงานในภาคเหนือ เพราะนอกจากจะผลิตไบยาแล้วยังมีการบ่มไบยา คัดเลือกไบยาและบรรจุหีบห่อด้วย

4) ข้าวโพด และข้าวฟ่าง ในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 เนื้อที่สำหรับการปลูกข้าวโพดจะขยายในเนื้อที่ดอนในระยะฤดูฝน และในที่ลุ่มในเขตชลประทานในฤดูแล้ง เมื่อปลูกพืชครั้งที่สองหรือครั้งที่สาม การใช้เมล็ดพันธุ์ที่ปรับปรุงแล้ว คือ พันธุ์ Synthetic ละการใช้พันธุ์อีกส่วนหนึ่งจะช่วยเพิ่มผลผลิตของข้าวโพดในที่ลุ่มและที่ดอน ฉะนั้น จะต้องมีการจัดตั้งศูนย์ผลิตและแพร่พันธุ์ข้าวโพดอีกหลายแห่ง

5) พืชน้ำมัน การเผยแพร่พืชน้ำมันพันธุ์ดีซึ่งกำลังดำเนินงานอยู่โดยกระทรวงเกษตร ควรจะได้รับการส่งเสริมให้กว้างขวางยิ่งขึ้น เพราะยังขาดพันธุ์อยู่เป็นอันมาก ถั่วลิสงพันธุ์ “สุโขทัย” และ “ลำปาง” สามารถให้ผลผลิตได้ถึง 300-350 กก.ต่อไร่ งานเตรียมดินให้มีเชื้อแบคทีเรียสำหรับพืชน้ำมันมีความสำคัญควรจะได้ขยายออกไป สำหรับกากน้ำมันพืชนั้น มีความต้องการใช้ในประเศน้อย จึงควรส่งออกไปจำหน่ายต่างประเทศ ในรูปกากมากกว่าเมล็ดพืชที่กะเทาะเปลือกแล้ว ในปัจจุบันราคาถั่วลิสงสูงกว่าราคาถั่วเหลือง ในระยะปี 2515-2519 จึงควรขยายเนื้อที่ปลูกถั่วลิสงอีก 1 เท่าตัว แต่ขณะเดียวกันก็ควรส่งเสริมการปลูกถั่วเหลืองเนื่องด้วยมีความต้องการถั่วเหลืองในตลาดญี่ปุ่น และการปลูกถั่วเหลืองใช้พื้นที่แตกต่างจากถั่วลิสง การผลิตถั่วเหลืองให้มีปริมาณน้ำมัน 20% และให้ได้ผลผลิต 200-250 กก.ต่อไร่ จะให้ผลได้คุ้มพอที่จะทดแทนเนื้อที่ปลูกข้าวในภาคเหนือซึ่งให้ผลต่ำกว่า 350 กก.ต่อไร่

6) ปศุสัตว์ การเลี้ยงปศุสัตว์ในภาคเหนือยังเป็นกิจกรรมขนาดเล็กและใช้บริโภคในภาคเท่านั้น สาเหตุที่กิจกรรมปศุสัตว์ยังไม่เจริญกว้างขวางก็เพราะขนาดของการผลิตยังเล็ก คุณภาพของวัวยังไม่ดีพอ มีกฎหมายห้ามการขนส่งเนื้อสัตว์ข้ามแดน และมีโรคปากและเท้าเปื่อยระบาดอยู่ การที่เนื้อโคในภาคนี้ยังมีราคาต่ำแสดงว่าภาคนี้ยังมีโอกาสส่งออกไปจำหน่ายโดยหันมาบริโภคเนื้อสุกรและเปิดไก่แทน แต่มีปัญหาที่การสัตวแพทย์และสัตวบาลยังขาดแคลนอยู่มาก ควรจะได้ขยายงานด้านนี้ให้กว้างขวางยิ่งขึ้น โคนมเป็นกิจกรรมที่น่าจะได้ขยายเช่นกันในภาคนี้ เพราะปัจจุบันประเทศไทยต้องส่งผลิตภัณฑ์นมเข้ามาบริโภคถึงปีละ 750 ล้านบาท ศูนย์วิจัยในเรื่องนี้ได้แก่ โครงการโคนมไทย-เยอรมัน ซึ่งกำลังเริ่มงานระยะที่ 2

7) การประมง ภาคเหนือเป็นภาคที่ขาดอาหารประเภทโปรตีน การประมงน้ำจืดตามบึงหนอง แม่น้ำลำธารมีลู่วางขยายได้มาก ควรจะได้มีการส่งเสริมอย่างจริงจัง

8) ป่าไม้ ป่าไม้ในภาคเหนือที่มีคุณค่าทางเศรษฐกิจได้ถูกทำลายลงไปมากในปัจจุบันคำนวณได้ว่า สวนสักซึ่งรัฐปลูกอยู่เพียง 207 ตารางกิโลเมตร และมีไม้อื่นๆ ที่มีคุณค่าทางเศรษฐกิจน้อยอีก 4,330 ตารางกิโลเมตร โครงการการปลูกสวนสักได้รับการสนับสนุนมากแต่ขณะนี้สามารถปลูกสวนสักได้เพียงปีละ 32 ตร.กม. เนื่องด้วยขาดกำลังคนที่จะดำเนินการตามโครงการ จึงได้สนับสนุนให้องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้เข้าร่วมโครงการนี้ด้วย ปัญหาสำคัญอีกอันหนึ่งด้านป่าไม้นี้ได้แก่ การทำไร่เลื่อนลอยโดยชาวเขา ซึ่งบุกรุกที่ป่าประมาณได้ว่ามีเนื้อที่กว่า 14 ล้านไร่ จึงต้องได้รับการระงับหยุดยั้งเสีย การพัฒนาทางป่าไม้ด้านหนึ่งก็คือ ส่งเสริมต้นไม้โตเร็ว เช่น จำพวกต้นสน ใช้เป็นเชื้อสำหรับอุตสาหกรรมกระดาษ และกระดาษหนังสือพิมพ์

3. การพัฒนาอุตสาหกรรม

1) อุตสาหกรรมทั่วไป

อุตสาหกรรมในภาคเหนือขยายตัวได้ช้า ทั้งนี้ เพราะสาเหตุใหญ่ 2 ประการ คือ อำนาจทางการตลาดบังคับให้อุตสาหกรรมต่างๆ รวมตัวอยู่ในเขตพระนคร-ธนบุรี และรัฐบาลยังไม่มีมาตรการเพียงพอที่จะดึงดูดอุตสาหกรรมไปตั้งในภาคเหนือ

อุตสาหกรรมในภาคเหนือจะเกิดขึ้นได้ก็ต้องอาศัยการปูพื้นฐานทางเศรษฐกิจโดยรัฐบาล ซึ่งประกอบด้วยมาตรการส่งเสริมให้เอกชนไปลงทุนตั้งอุตสาหกรรม โดยเฉพาะอุตสาหกรรมแปรรูปสินค้าเกษตรและป่าไม้

2) ประเภทอุตสาหกรรม ซึ่งเสนอแนะให้มีในภาคเหนือ ได้แก่

- 1) อุตสาหกรรมน้ำมันพืช
- 2) อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์จากป่าไม้
- 3) อุตสาหกรรมฆ่าสัตว์และห้องเย็น
- 4) อุตสาหกรรมอาหารกระป๋อง ผักและผลไม้
- 5) อุตสาหกรรมโรงรีดเหล็กขนาดเล็ก เพื่อประดิษฐ์เครื่องมือทางการเกษตรขนาดเล็ก
- 6) หัตถกรรมต่างๆ

4. การพัฒนาการคมนาคมและขนส่ง

1) **ทางหลวงแผ่นดิน** ระบบทางหลวงหลักของกรมทางหลวงเกือบจะเสร็จสิ้นสมบูรณ์แล้ว ต่อไปนี้ควรสร้างทางหลวงเชื่อมแนวเหนือ-ใต้ ระหว่างเมืองต่างๆ คือ เตนชัย อุตดิตถ์ พิจิตร ตะพานหิน และตาคลี กับทางหลวงเชื่อมแนวตะวันออก-ตะวันตก ระหว่างเมือง ลำปาง-แพร่ กำแพงเพชร-พิจิตร และหล่มสัก-ชุมแพ ตามแผนงานของกรมทางหลวงจะสร้างเส้นทางประมาณ 896 กิโลเมตร ใช้งบประมาณ 1,249.6 ล้านบาท ในภาคเหนือ

2) **ทางชนบท** ทางชนบทในภาคเหนือควรจะมีลักษณะเป็นทางล้าลอง สำหรับเกวียน ซึ่งเมื่อมีปริมาณจราจรมากพอ บางสายทางอาจปรับปรุงให้เป็นถนนลาดยาง ควรจะมีการร่วมมือและประสานงานกันระหว่างหน่วยงานที่ก่อสร้างทางให้มากขึ้น ในระยะแผนฯ ที่ 3 กรมทางหลวงมีแผนงานที่จะก่อสร้างทางชนบท 1,468 กิโลเมตรในภาคเหนือ ใช้งบประมาณทั้งสิ้น 909.8 ล้านบาท กรมชลประทานมีโครงการที่จะสร้างชนบทลาดยาง 400 กิโลเมตร และสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจะสร้างอีก 2,500 กิโลเมตร

3) **ทางรถไฟ** โครงการที่จะก่อสร้างทางรถไฟไปถึงเชียงราย-เชียงใหม่ ควรจะได้ศึกษาในทางเทคนิค และประโยชน์ทางเศรษฐกิจให้รอบคอบเสียก่อน เพื่อพิจารณาถึงความจำเป็น

4) **ทางอากาศ** เพื่อเพิ่มปริมาณนักท่องเที่ยวที่ไปเยือนเชียงใหม่ สนามบินอากาศเชียงใหม่ ควรจะได้ขยายตัวเป็นท่าอากาศยานระหว่างประเทศขนาดกลางขึ้นมา โดยให้บริษัทการบินไทยรับส่งคนโดยสารที่เดินทางมาประเทศไทยและต้องการแวะที่เชียงใหม่ สำหรับการบินในประเทศอาจปรับปรุงสนามบินที่น่านและแพร่

5) **ทางน้ำ** ทางน้ำมีความสำคัญลดลงหลังจากที่สร้างเขื่อนภูมิพลและเขื่อนสิริกิติ์แล้ว สำหรับทางน้ำตั้งแต่แม่น้ำน่านได้เขื่อนสิริกิติ์ลงมาจนถึงนครสวรรค์ กรมชลประทานควรมีแผนงานทำให้แม่น้ำเชียงนี้ใช้เดินเรือได้ นอกจากนี้ เขื่อนแม่น้ำปิงก็อาจช่วยเชื่อมโยงแม่สะเรียง-อัมคอย-ฮอด กับทางหลวงหมายเลข 1 ใกล้จังหวัดตาก ซึ่งสามารถใช้เป็นเส้นทางลำเลียงสินแร่และไม้ซุงเป็นอย่างดี แม่น้ำแม่กกในเชียงรายก็อาจใช้เป็นเส้นทางลำเลียงสินค้าเกษตรได้ ซึ่งจะได้รับการพิจารณาต่อไป

5. การพัฒนาเหมืองแร่

การสำรวจแร่โดยคณะสำรวจแร่เยอรมันได้พบว่า มีแร่อยู่หลายชนิดในที่ห่างไกลในภาคเหนือ เช่น ดีบุก วุลแฟรม เบอริลียม แต่แร่เหล่านี้จะไม่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้ถ้าไม่มีระบบทางไปถึงโดยเฉพาะในเขตแม่สะเรียง แม่ฮอด เวียงป่าเป้า การร่วมมือกันระหว่างบริษัทแร่กับกรมทรัพยากรธรณีควรใกล้ชิดยิ่งขึ้น

6. การพัฒนาที่สูง

บริเวณที่สูงในประเทศไทยโดยเฉพาะในเขตภาคเหนือ มีลักษณะทางสังคมและเศรษฐกิจแตกต่างจากท้องที่อื่น ๆ ในการพัฒนาท้องที่สูง จำเป็นต้องมีแนวทางการพัฒนาเฉพาะสำหรับที่สูง

- 1) การพัฒนาสังคม ประชาชนในแถบภูเขาและที่สูงมีภาษาและขนบธรรมเนียมแตกต่างออกไป ส่วนใหญ่มีอาชีพทางทำไร่เลื่อนลอยและปลูกฝิ่นด้วย ในปัจจุบันกรมประชาสงเคราะห์ และตำรวจชายแดน มีบทบาทในการช่วยเหลือชาวเขามาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการศึกษา การอนามัย การพัฒนาอาชีพ การปกครอง และการให้ความอารักขาและความมั่นคงปลอดภัย
- 2) การป้องกันป่าไม้และแหล่งน้ำโดยการหยุดยั้งการทำไร่เลื่อนลอย สนับสนุนให้ราษฎรมีกรรมสิทธิ์ในที่ดินโดยออกโฉนดให้เพื่อให้อยู่ทำการเกษตรเป็นหลักแหล่ง พื้นที่ดินซึ่งถูกถากถางลงจะได้มีการปลูกป่าไม้ขึ้นแทน
- 3) การสนับสนุนให้ปลูกพืชหลายชนิด โดยเฉพาะพืชเมืองหนาว ซึ่งขึ้นได้ดีในภาคนี้ โดยจัดตั้งสถานีวิจัยการเกษตรพื้นที่สูง
- 4) การส่งเสริมการเลี้ยงปศุสัตว์ โดยการพัฒนาทุ่งหญ้าในเขตที่สูง รวมทั้งโคนมด้วย

7. การจัดตั้งศูนย์กลางพัฒนาในภาคเหนือ

ในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 จะให้มีการก่อตั้งศูนย์กลางขึ้นอย่างน้อย 1 แห่งในภาคเหนือ คือ ในบริเวณเชียงใหม่-ลำปาง-ลำพูน เพื่อเป็นศูนย์กลางที่จะส่งเสริมมาตรการกระจายความเจริญออกไปเขตจังหวัดอื่น ๆ ทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และวิทยาการ

แผนพัฒนาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (2515-2519)

1. วัตถุประสงค์

เพื่อให้มีการพัฒนาด้านเศรษฐกิจและสังคมในภาคนี้โดยกว้างขวางและสอดคล้องกับความต้องการของภูมิภาคนี้ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 และเพื่อเสริมสร้างรากฐานการพัฒนาภาคนี้ให้เป็นปึกแผ่นมั่นคงยิ่งขึ้น เพื่อที่จะได้ขยายการพัฒนาภาคนี้ออกไปได้อีกในอนาคต

เพื่อที่จะให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว จำเป็นจะต้องพิจารณาทรัพยากรของภาคนี้ ความต้องการวัตถุดิบและผลิตภัณฑ์ที่ผลิตได้ในภาคนี้ ประกอบกับผลการพัฒนาที่เกิดขึ้นในระยะที่ผ่านมา แผนพัฒนาภาคตะวันออกเฉียงเหนือในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 จะเน้นถึงการพัฒนาระบบการคมนาคม อันเป็นจุดสำคัญสำหรับการพัฒนาภาคนี้ โครงการที่จะขยายอุตสาหกรรมในภาคนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งอุตสาหกรรมที่จะแปรรูปสินค้าทางเกษตรประเภทต่างๆ ซึ่งจะช่วยส่งเสริมการ

ส่งออก จะได้รับความสำคัญเช่นกัน นอกจากนี้ จะต้องเปลี่ยนแปลงภาวะทางเศรษฐกิจแบบพอให้มี ข้าวเลี้ยงตัว ให้เป็นการทำมาหากินเลี้ยงชีพที่มีรายได้ เพื่อลดภาวะความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจ และผลักดันให้เศรษฐกิจขยายตัวออกไปโดยไม่ต้องพึ่งโครงการก่อสร้างต่าง ๆ ที่มีมากมายในระยะ ของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2

แผนพัฒนาภาคตะวันออกเฉียงเหนือยังมีวัตถุประสงค์ที่จะยกระดับมาตรฐานการ อนามัยและการศึกษาของภาคนี้ให้สูงขึ้นทัดเทียมกับภาคอื่น ๆ ความเสมอภาคในด้านสังคม ดังกล่าวเป็นหลักสำคัญในการพิจารณาจัดสรรทรัพยากรสำหรับโครงการด้านสังคมในภาคนี้ นอกจากนี้ ยังมีความจำเป็นจะต้องปรับปรุงและขยายโครงการพัฒนาชุมชนประเภทต่าง ๆ ซึ่งมี บทบาทสำคัญในการพัฒนาส่วนรวม

2. สภาพทางเศรษฐกิจและสังคมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

การปลูกพืชประเภทต่าง ๆ ซึ่งมีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจ ในภาคนี้ยังคงต้อง พึ่งภาวะการณ์ต่าง ๆ อันไม่แน่นอนนัก เช่น ภาวะฝนตกในฤดูปลูกพืชและภาวะการตลาด ด้วยเหตุ ฉะนั้นอัตราความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของภาคนี้ จึงเป็นไปอย่างไม่สม่ำเสมอตลอดมา และใน ระยะปี 2511-2513 อัตราความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจได้ลดลง

อัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจในภาคตะวันออกเฉียงเหนือจะขยายได้ช้าวันแต่ จะมีความสำคัญ ๆ คือ

ก. การจัดสรรที่ดินในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งได้จำแนกประเภทไว้แล้ว ทั้งนี้ เพื่อแก้ไขปัญหาการขาดแคลนที่ดินโครงการเกษตรอันเป็นปัญหาสำคัญ

ข. ยกระดับการศึกษา การอนามัย และบริการทางสังคมอื่น ๆ ให้ใกล้เคียงกับระดับ มาตรฐานส่วนรวมของประเทศ

ในปัจจุบันประชากรในภาคนี้ได้อพยพภูมิลำเนาไปอยู่ภาคอื่นเพื่อแสวงหารายได้ ให้สูงขึ้น จึงควรดำเนินโครงการต่าง ๆ ที่เสนออยู่ในแผนพัฒนาภาคตะวันออกเฉียงเหนืออย่าง จริงจัง เพื่อให้ประชากรมีงานทำมากขึ้น แต่ปัญหาเกี่ยวกับเรื่องแรงงานก็ยังมีอยู่ คือ ปัญหาการ ทำงานยังไม่ได้เต็มที่ ฉะนั้น โครงการพัฒนาชุมชนในท้องถิ่น โครงการศึกษาและสังคมจึงควร ได้รับการส่งเสริม

อัตราการขยายตัวของประชากรในภาคนี้อยู่ในอัตราร้อยละ 2.9 ต่อปี นับว่า ก่อนข้างสูง จึงมีความจำเป็นต้องลงทุนด้านบริการทางสังคมต่าง ๆ เป็นจำนวนมาก เช่น โรงเรียน โรงพยาบาล และโครงการสวัสดิการสังคมอื่น ๆ เนื่องจากมีความจำเป็นต้องยกระดับมาตรฐาน ความรู้และการอนามัยในชนบทให้เกษตรกรมีความรู้และอนามัยดี เพื่อเป็นกำลังในการขยายการ ผลิต

ในปัจจุบันแม้ว่าการศึกษาถึงขั้นประถมศึกษาปีที่ 7 จะเป็นเรื่องบังคับในประเทศ แต่ก็มียุติเด็กในวัยเรียนเพียงร้อยละ 75-80 ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่เรียนถึงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในด้านการอนามัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีนายแพทย์เพียง 1 คน ต่อประชากร 50,000 คน เทียบกับอัตราเฉลี่ยทั่วประเทศ ซึ่งมีนายแพทย์ 1 คน ต่อประชากร 9,000 คน

แต่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีข้อได้เปรียบอยู่แล้วหลายประการ คือ ระบบการคมนาคมขนส่งและระบบการพลังงานไฟฟ้าได้รับการพัฒนาให้ขยายออกไปมาก แต่ก็จำเป็นต้องบำรุงรักษาและขยายเพิ่มเติมเพื่อให้ภาคนี้ได้พัฒนาก้าวหน้าอีกต่อไป

3. แนวทางพัฒนาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

1) การเกษตร

สำหรับพืชผลทางเกษตรแล้ว มีโอกาสที่จะขยายตัวได้อีกมาก เป้าหมายการผลิตพืชผลทั้งหมด คำนึงความต้องการกับความสามารถที่จะผลิตเป็นเกณฑ์และจะได้ใช้วิธีการต่างๆ เช่น การขยายระบบชลประทาน การใช้ที่ดินใหม่ การใช้ปุ๋ย การให้สินเชื่อทางการเกษตร การคั่นคว่ำและส่งเสริม หรือมาตรการอื่นๆ ร่วมกันกับมาตรการดังกล่าว แผนพัฒนาภาคตะวันออกเฉียงเหนือเสนอแนะให้ปลูกพืชหลายชนิดอันเป็นการขยายประเภทการผลิตให้กว้างขวางออกไป ซึ่งจะช่วยให้การผลิตพืชผลต่างๆ ขยายตัวในอัตราร้อยละ 3.6 ต่อปี ส่วนข้าวนั้นจะขยายตัวในอัตราร้อยละ 2.8 ต่อปี

2) อุตสาหกรรมเหมืองแร่และการพาณิชย์

เป็นที่ยอมรับกันทั่วไปแล้ว อุตสาหกรรมจะพัฒนาขึ้นได้โดยการขยายตัวของเอกชนกับการสนับสนุนของรัฐบาลในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ในระยะที่ผ่านมาปรากฏว่ามีโรงงานที่ได้รับการส่งเสริมเพียงจำนวน 5 โรงเท่านั้น ไปตั้งอยู่ในภาคนี้ ในจำนวน 5 โรงนี้ โรงกระสอบภาคตะวันออกเฉียงเหนือเท่านั้น ที่ถือได้ว่าเป็นอุตสาหกรรมขนาดใหญ่อีก 4 โรงที่เหลือมีเงินทุนรวมกันไม่เกิน 2 ล้านบาท

โดยที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือยังมีบทบาทในการแปรรูปวัตถุดิบต่างๆ ที่ผลิตได้ในภาคนี้ น้อยมาก แนวทางพัฒนาอุตสาหกรรมในภาคนี้ ที่สำคัญจึงพยายามขยายบทบาทในการแปรรูปวัตถุดิบ ได้แก่ อุตสาหกรรมปศุสัตว์ น้ำตาล ยาสูบ ฝ้าย ปอ แนวทางเช่นนี้เป็นการกระจายอุตสาหกรรมจากแหล่งแออัดในพระนคร ธนบุรี และสมุทรปราการ ซึ่งจะยังคุณประโยชน์แก่ประเทศชาติเป็นส่วนรวม

3) การคมนาคมและขนส่ง

ระบบการคมนาคมขนส่งที่มีอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือปัจจุบันสามารถสนับสนุนการพัฒนาภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้เป็นอย่างดีแล้ว แม้ว่าจะยังคงมีความจำเป็นต้องสร้างทางสายประธานและสายรองอีกบางสาย รวมทั้งทางชนบทเพื่อเชื่อมโยงหมู่บ้านบางหมู่บ้าน ซึ่งอยู่ห่างไกลจากทางหลวง การก่อสร้างทางระยะต่อไป จะดำเนินไปตามลำดับความสำคัญ ซึ่งก็ต้องคำนึงถึงปัจจัยทางด้านความมั่นคงปลอดภัยของประเทศด้วย

การบำรุงรักษาเส้นทางที่มีอยู่แล้วเป็นเรื่องที่ต้องได้รับการพิจารณาให้มีความสำคัญเป็นอย่างมาก ในระยะที่ผ่านมาปรากฏว่าการขอจัดสรรงบประมาณสำหรับการซ่อมแซมบำรุงทางไม่ได้สัดส่วนกับระยะทางที่มีอยู่

4) การพัฒนาพลังงาน

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีแม่น้ำที่สำคัญอีก 2 สาย นอกจากแม่น้ำโขง ซึ่งยังประโยชน์แก่การพัฒนาในภาคนี้

ความต้องการพลังงานในภาคนี้ในปัจจุบันคิดเป็นร้อยละ 10 ของความต้องการทั่วประเทศ คาดว่าความต้องการพลังงานไฟฟ้าจะสูงกว่าอัตราเฉลี่ยของประเทศในอนาคต ซึ่งจะสนองรับได้ก็ด้วยการขยายระบบสายส่งไฟฟ้า

5) การพัฒนาสังคมและชุมชน

ในการพัฒนาระบบเศรษฐกิจที่อาศัยปลูกข้าวเป็นหลักไปสู่ระบบเศรษฐกิจอันซับซ้อนขึ้น ย่อมมีความกระเทือนต่อภาวะทางสังคมและการเมืองที่เป็นอยู่เดิม รัฐบาลตระหนักในข้อเท็จจริงนี้จึงได้มีการริเริ่มโครงการพัฒนาสังคมขั้นพื้นฐานต่าง ๆ ขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านน้ำกินน้ำใช้ของชุมชน ในขณะนี้มีปัญหารุนแรงเกี่ยวกับระบบการประปาในเมืองอุดรธานี นครราชสีมา ขอนแก่น และชัยภูมิ และแหล่งชุมชนย่อยอื่นๆ ส่วนโครงการพัฒนาชุมชนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือโดยทั่วไป นับว่าได้วางรากฐานไว้มั่นคงแล้ว

เนื่องจากอุตสาหกรรมการค้าและบริการต่างๆ ได้ขยายตัวรวดเร็วกว่าสาขาการเกษตร ดังนั้น จึงมีปัญหาเกี่ยวกับการขยายตัวของประชากรในเมืองอย่างรวดเร็วสูงถึงร้อยละ 8-9 ต่อปี ผลอันนี้เป็นปัญหาสำคัญของเมืองต่างๆ จำเป็นต้องมีการแก้ไขปรับปรุงเมืองต่างๆ ให้เป็นที่น่าพักอาศัย

6) การสาธารณสุข

ภาวะด้านการอนามัยและสาธารณสุขในภาคตะวันออกเฉียงเหนือแม้จะได้รับการปรับปรุงแก้ไขในระยะที่ผ่านมา ก็ยังอยู่ในระดับที่ไม่น่าพึงพอใจ ซึ่งสังเกตได้จากสถิติการ

กระจายของบริการสาธารณสุขประเภทต่าง ๆ ตลอดจนแพทย์และนางพยาบาล เพื่อที่จะบำบัดภาวะด้านการสาธารณสุขให้ดีขึ้น ในระยะแผนพัฒนา ฉบับที่ 3 นี้ จึงให้เพิ่มสถานอนามัยชั้นหนึ่งอีก 50 แห่ง สถานอนามัยชั้นสอง 690 แห่ง สำนักงานผดุงครรภ์ 500 แห่ง และเตียงคนไข้ 3,500 เตียง การเพิ่มบริการสาธารณสุขดังกล่าวในภาคนี้ ต้องการนายแพทย์เพิ่มขึ้น 70 แห่ง นางพยาบาล 360 คน ในระยะปี 2519 เนื่องจากโครงการสถานอนามัยมีความสำคัญสูงสุด จึงควรได้รับการพิจารณาเป็นพิเศษ

7) การศึกษา

ระดับการศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือยังอยู่ล้าหลังกว่าส่วนรวมของประเทศ ประมาณว่ามีเด็กนักเรียนในวัยเรียนร้อยละ 75-80% ในชั้นประถม แต่มีการขาดเรียนมาก และเด็กที่เข้าเรียนร้อยละ 25 ต้องเรียนซ้ำชั้น ในระดับประถมปีที่ 5 มีเด็กนักเรียน 3.8 คน ในพันคนที่เรียนต่อ เทียบกับ 7.7 คนในพันคนของประเทศ (ยกเว้นพระนคร) แนวทางการพัฒนาการศึกษาในระยะแผนที่ 3 จึงเน้นหนักการเพิ่มนักเรียนในระดับชั้นประถมปีที่ 5-7 และลดอัตราการสอบตกและลาออก โดยขยายจำนวนครูและโรงเรียน นอกจากนี้ยังได้เสนอแนะให้มีโครงการแจกหนังสือเรียนโครงการปรับปรุงโรงเรียน โครงการปรับปรุงบ้านพักครู โครงการสอนทางโทรทัศน์ โครงการขยายห้องสมุด โครงการอำนวยความสะดวกส่งเด็กนักเรียนไป-กลับ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

ข้อเสนอแนะทั่วไปในการพัฒนาภาคตะวันออกเฉียงเหนือก็คือ ให้รัฐบาลส่งเสริมให้มีการขยายประเภทพืชชนิดต่างๆ ที่ควรผลิตในภาคนี้ กับส่งเสริมให้มีอุตสาหกรรมอันเกี่ยวเนื่องกับการเกษตร เพื่อลดการพึ่งพาการปลูกข้าวแต่อย่างเดียว และให้มีโครงการสนับสนุนต่างๆ เช่น โครงการส่งเสริม โครงการเงินกู้ โครงการใช้ประโยชน์จากเขื่อนชลประทาน ตลอดจนมาตรการจูงใจให้ตั้งโรงเรียนในภาคนี้

2. การจัดตั้งศูนย์กลางพัฒนาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ในการพัฒนาภาคตะวันออกเฉียงเหนือควรจะได้เน้นการพัฒนาเป็นจุด เพื่อมิให้การพัฒนากระจุกกระจายจนไม่เห็นผล ในระยะแรกอาจเริ่มดำเนินการจัดตั้งศูนย์กลางพัฒนาในบริเวณขอนแก่น-กาฬสินธุ์ ก่อน ซึ่งสมควรได้รับการสนับสนุนในด้านการศึกษา การอนามัย การพัฒนาสังคม การคมนาคมและขนส่ง ตลอดจนการเกษตร โครงการพัฒนาการเกษตรที่ลำปาวหนองหวาย และมีญาคีรี เป็นส่วนหนึ่งของความพยายามที่จะกระจายความเจริญและวิธีกาเกษตรสมัยใหม่ออกไปยังจุดอื่นๆ ในภายหลัง นอกจากนี้ยังมีโครงการที่จะตั้งเขตอุตสาหกรรมขึ้นในบริเวณนี้

8) งบประมาณภาค ตามโครงการแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ได้ผนวกโครงการพัฒนาภาคที่สำคัญๆ เข้าไว้ด้วยเป็นจำนวนมาก โดยได้เตรียมจัดสรรงบประมาณแผ่นดิน เงินกู้และเงินช่วยเหลือจากต่างประเทศ ตลอดจนงบลงทุนของรัฐวิสาหกิจต่างๆ ไว้แล้ว นอกจากนี้ ยังมีงบพิเศษเพิ่มเติม เช่น งบพัฒนาของคณะกรรมการพัฒนาภาค งบเร่งรัดพัฒนาชนบทของสำนักงาน ร.พ.ช. และงบโครงการต่างๆ ของ กรป. กลาง เป็นต้น

.....

บทที่ 7

ประชากร กำลังคน และการมีงานทำ

.....

นโยบายที่สำคัญของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 3 ได้แก่ การยกระดับมาตรฐานความเป็นอยู่ ตลอดจนปรับรายได้ของประชาชนให้สูงขึ้น ซึ่งเป้าหมายที่ต้องดำเนินการติดต่อกันเป็นระยะยาว แต่ขณะนี้มีปัญหาระยะสั้นที่ก่อกวนอุปสรรคต่อแผนพัฒนาเศรษฐกิจ คือ การขาดดุลการค้าและดุลชำระเงินของประเทศ จึงได้กำหนดเป้าหมายและมาตรการเร่งการผลิตทั้งทางด้านเกษตรกรรมและอุตสาหกรรม โดยเฉพาะอุตสาหกรรมที่ใช้ผลิตผลทางด้านเกษตรให้เจริญก้าวหน้าและสามารถผลิตสินค้าที่มีคุณภาพและราคาที่จะแข่งขันกับสินค้าจากประเทศอื่นได้ การที่จะทำได้สำเร็จนั้น นอกจากจะต้องอาศัยเงินทุนและการวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจที่เหมาะสมแล้ว ยังต้องอาศัยกำลังคนที่มีความรู้และความชำนาญในสาขาวิชาการต่างๆ โดยเฉพาะกำลังคนทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคนิคในจำนวนมากพอสมควร ตลอดจนกำลังคนที่มีความรู้ความสามารถที่จะปฏิบัติงานตามโครงการพัฒนาต่างๆ ให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้ โดยเหตุนี้รัฐบาลจึงได้มีนโยบายเร่งรัดการพัฒนากำลังคนและการใช้กำลังคนให้เป็นประโยชน์อย่างเต็มที่ โดยสนับสนุนการวางแผนกำลังคนให้สอดคล้องกับการวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจและแผนพัฒนาการศึกษาของชาติ การวางแผนกำลังคนจะต้องทำทั้งในด้านการป้องกันมิให้เกิดปัญหาต่างๆ ทางด้านกำลังคน รวมทั้งการแก้ไขปัญหากำลังคนที่มีอยู่ในปัจจุบันให้ลดน้อยลงและหมดไปในที่สุดประการหนึ่ง และการเตรียมกำลังคนที่เหมาะสมไว้เพื่อการพัฒนาประเทศอีกประการหนึ่ง

ในด้านการป้องกันและการแก้ไขปัญหากำลังคนให้ประสบผลสำเร็จนั้น ในการพิจารณาจัดเตรียมแผนฉบับที่ 3 ได้มีการศึกษาและวิจัยเกี่ยวกับปัญหากำลังคนที่มีอยู่ในปัจจุบัน เช่น ปัญหาการว่างงานการทำงานต่ำระดับ การขาดแคลนกำลังคน การใช้กำลังคนผิดลักษณะ และการกระจายกำลังคน ตลอดจนปัญหาสมรรถภาพการผลิตในระดับต่ำของกำลังคน อันมีผลกระทบกระเทือนกับรายได้ของประชาชนส่วนใหญ่ รวมทั้งปัญหาต่างๆ ทางด้านกำลังคนของทางราชการ และนำผลที่ได้จากการศึกษาและวิจัยนี้มาใช้เป็นประโยชน์ต่อการวางแผนกำลังคนให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมต่อไป

ในด้านการเตรียมกำลังคนนั้น นอกจากจะต้องพัฒนาสุขภาพและพลานามัยของกำลังคน ตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดา จนกระทั่งเติบโตสามารถทำงานที่เป็นประโยชน์ต่อตนเองและประเทศชาติได้แล้ว ยังต้องให้การศึกษาและฝึกอาชีพที่เหมาะสมแก่กำลังคนด้วย การศึกษานั้น
จ ะ ตั อ ง ท ำ
ตั้งแต่ระดับเด็กก่อนวัยเรียนและประถมศึกษา จนถึงระดับมหาวิทยาลัย ส่วนการฝึกอาชีพนั้น

จะต้องให้การฝึกแก่ เยาวชนนอกโรงเรียนทั้งในเมืองและในชนบท ตลอดจนการยกระดับผู้ที่ทำงานต่ำระดับให้สูงขึ้นตามความต้องการของประเทศ เนื่องจากการศึกษาและฝึกอาชีพเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาทรัพยากรกำลังคนของประเทศ งานวางแผนกำลังคนจึงจำเป็นต้องประสานกับงานทางด้าน การวางแผนการศึกษาและฝึกอาชีพอย่างใกล้ชิด เพื่อให้แผนพัฒนาการศึกษาและแผนกำลังคนมีความสอดคล้องและสัมพันธ์กัน

โดยที่การเพิ่มประชากรในอัตราสูง เป็นอุปสรรคสำคัญที่ก่อให้เกิดปัญหาต่างๆ ในการพัฒนาประเทศ เช่น ปัญหาการพัฒนาการศึกษา การพัฒนาที่อยู่อาศัย การให้บริการทางด้านสาธารณสุขและสาธารณสุขมูลฐาน ตลอดจนการพัฒนาและยกระดับฝีมือและคุณภาพของกำลังคน รวมทั้งการยกระดับมาตรฐานความเป็นอยู่ของประชาชนให้ดีขึ้นด้วย รัฐบาลจึงมีนโยบายเป็นทางการที่จะสนับสนุนการวางแผนครอบครัวโดยสมัครใจ เพื่อลดปัญหาต่างๆ ดังกล่าวให้น้อยลง เป้าหมายในการดำเนินงานนี้ก็คือ จะลดอัตราการเพิ่มของประชากรจากประมาณร้อยละ 3.0 ในปัจจุบัน เป็นร้อยละประมาณ 2.5 ในที่สุดท้ายของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 นอกจากนี้การวางแผนพัฒนาต่างๆ ทั้งทางด้านเศรษฐกิจสังคมและกำลังคนนั้นจะต้องนำข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการเพิ่มของประชากรมาประกอบการพิจารณาวางแผนต่างๆ อย่างรอบคอบด้วย จึงจะสามารถบรรลุเป้าหมายที่ ก ี ๑ ๓ ๓ ๓ ๓ ๓ ได้

วัตถุประสงค์และนโยบายด้านกำลังคน

ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 รัฐบาลมีนโยบายและแนวดำเนินงานด้านกำลังคนดังต่อไปนี้

1. ให้ความสำคัญสูงต่อการลดอัตราเพิ่มของประชากร รัฐบาลจะพยายามระดมทรัพยากรทั้งของรัฐและเอกชน เพื่อสนับสนุนแผนงานเกี่ยวกับการวางแผนครอบครัว ผลสำเร็จของโครงการนี้จะมีส่วนช่วยให้งานพัฒนาประเทศบรรลุเป้าหมายได้ง่ายยิ่งขึ้น

2. ส่งเสริมให้มีการสร้างปริมาณงานมีค่าให้มากขึ้น เพื่อลดปัญหาต่างๆ เกี่ยวกับกำลังคน เช่น ปัญหาการว่างงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาการว่างงานในเมืองในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 และลดปัญหาเกี่ยวกับการทำงานต่ำกว่าระดับฝีมือหรือทำงานไม่เต็มที่ รวมทั้งปัญหาการอพยพแรงงานจากชนบทมาอยู่ในเมืองมากเกินไปโดยมีหลักดำเนินการ ดังนี้

2.1 รัฐบาลในฐานะนายจ้าง จะต้องพยายามทุกวิถีทางที่จะให้บรรลุเป้าหมายต่างๆ ที่วางไว้ในโครงการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของชาติด้วยการใช้แรงงานคนให้มากที่สุดโดยมิให้กระทบกระเทือนต่อคุณภาพและปริมาณงานที่จะต้องทำในระยะเวลาที่กำหนดไว้ ยกตัวอย่างเช่น ส่งเสริมให้ใช้กำลังแรงงานคนในโครงการก่อสร้างต่างๆ อาทิ การสร้างเขื่อน คันคูส่งน้ำ

อ่างเก็บน้ำ งานบำรุงรักษาทาง งานพัฒนาที่ดิน ซึ่งเป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยสร้างปริมาณงานมีทำภายในระยะของแผน

2.2 ส่งเสริมให้มีการสร้างปริมาณงานมีทำให้มากขึ้นในสาขาเกษตร การเพิ่มปริมาณมีงานทำในสาขาเกษตรจำเป็นต้องส่งเสริมและเผยแพร่ให้เกษตรกรรู้จักใช้วิธีการเพาะปลูกด้วยวิธีการทันสมัย โดยใช้แรงงานเป็นหลักแทนที่จะใช้เครื่องจักรทั้งในเขตและนอกเขตชลประทาน นอกจากนั้นกิจการต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เป็นต้นว่า อุตสาหกรรมขนาดย่อมและขนาดเล็ก ที่ใช้ผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรเป็นวัตถุดิบและอุตสาหกรรมในครัวเรือน ก็จะได้ส่งเสริมให้ใช้กำลังแรงงานให้มากที่สุด วิธีการดังกล่าว นอกจากจะช่วยเพิ่มปริมาณงานมีทำแล้ว ยังจะช่วยแก้ไขปัญหาการทำงานต่ำระดับและปัญหาการเคลื่อนย้ายแรงงานจากชนบทเข้าสู่ในเมืองด้วย

2.3 ส่งเสริมให้มีการสร้างปริมาณงานที่ทำได้ในสาขามีใช้เกษตรให้มากขึ้น ซึ่งนอกจากจะทำโดยการเร่งรัดพัฒนาอัตราเพิ่มของกำลังผลิตในประเทศของสาขาอุตสาหกรรมต่างๆ ควบคู่ไปกับการพัฒนาเกษตรกรรมแล้ว รัฐบาลยังมีนโยบายที่จะสร้างบรรยากาศที่จะชักจูงในเอกชนนักลงทุนเพื่อผลิตสินค้าที่ส่งไปจำหน่ายในต่างประเทศ และทดแทนสินค้าเข้าได้ โดยใช้มาตรการที่เหมาะสมเพื่อลดต้นทุนการผลิตให้ได้ ในขณะที่เดียวกันก็สร้างปริมาณงานไว้รับกับกำลังแรงงานที่เพิ่มขึ้นด้วย นอกจากนี้ รัฐบาลยังมีนโยบายส่งเสริมกิจกรรมอื่นๆ ที่สามารถสร้างปริมาณงานที่ทำได้มากขึ้น เช่น โครงการสร้างที่อยู่อาศัย โครงการเพิ่มบริการทั้งทางด้านสาธารณสุขโภชนาการและสาธารณสุขการ ตลอดจนการพัฒนาการคมนาคมและการขนส่งให้ดีขึ้น โดยสนับสนุนให้ใช้แรงงานคนมาปฏิบัติงานในโครงการต่างๆ ดังกล่าวให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

3. ส่งเสริมระบบการผลิตที่มีประสิทธิภาพ ให้สามารถผลิตสินค้าที่มีคุณภาพในราคาที่เหมาะสมแข่งขันกับต่างประเทศได้ ในเรื่องนี้นอกจากจะพิจารณาในด้านกำลังเงินแล้ว ยังต้องพิจารณาถึงปริมาณและคุณภาพ ตลอดจนใช้ทรัพยากรมนุษย์ที่มีอยู่ให้ได้ประโยชน์อย่างเต็มที่ด้วย โดยเหตุนี้ในระยะแผนฯ ฉบับที่ 3 นี้ จึงได้มีการศึกษาและวิจัยถึงปัญหา ตลอดจนการหามาตรการที่เหมาะสมมาแก้ปัญหากำลังคนต่างๆ ที่จะช่วยให้สามารถส่งเสริมระบบการผลิตให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น เช่น ทำการศึกษาและวิจัยเกี่ยวกับความต้องการและปริมาณของกำลังคนในอาชีพที่มีความสำคัญๆ ต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกำลังคนประเภทวิทยาศาสตร์และเทคนิค ตลอดจนกำหนดมาตรการการพัฒนาและยกระดับฝีมือกำลังคน โดยให้การศึกษาและฝึกอาชีพแก่เด็กและเยาวชน ทั้งในและนอกโรงเรียน

4. ประสพการณ์จากการดำเนินงานตามแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 1 และฉบับที่ 2 ได้ชี้ให้เห็นว่า ปัญหาเกี่ยวกับการกระจายกำลังคนออกไปในท้องถิ่นห่างไกลและกันดาร การใช้กำลังคนผิดลักษณะ ตลอดจนการรับคนเข้าบรรจุในงาน และการบริหารงานบางประเภทในวงราชการเป็นอุปสรรคสำคัญที่ทำให้ไม่สามารถดำเนินการตามโครงการพัฒนาต่างๆ ให้บรรลุ

เป้าหมายที่วางไว้ได้ภายในระยะของแผนที่ 3 จึงได้มีการเร่งรัดการศึกษา และวิจัยเกี่ยวกับปัญหา ก ำ ล ั ง ค น ใน น ว น ราชการ และส่งเสริมให้มีการปรับปรุงระบบการรับการบรรจุ ตลอดจนการสร้างสิ่งจูงใจให้แก่บุคลากรในอาชีพที่เป็นปัญหา เพื่อชักจูงให้บุคคลที่มีความรู้ความสามารถอยู่ปฏิบัติงานในราชการ และกระจายออกไปปฏิบัติงานในท้องถิ่นที่ต้องการ

5. เนื่องด้วยกิจการสาขาอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม และบริการได้ขยายตัวและจะมีความสำคัญเพิ่มขึ้นในโครงสร้างทางเศรษฐกิจของประเทศไทยในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 และแผนต่อไป ประกอบกับการมีนโยบายแรงงานของประเทศไทยส่วนใหญ่จะประกอบด้วยกำลังคนที่ขาดแคลนฝีมือ ภายในระยะของแผนการมีนโยบายดังกล่าวจะประกอบด้วย โครงการและมาตรการที่จะเป็นรากฐานสำคัญในอนาคต ในด้านการคุ้มครองแรงงาน การให้ประโยชน์ทดแทนในกรณีลูกจ้างงานประสบอุบัติเหตุในระหว่างทำงาน การแรงงานสัมพันธ์และมาตรการเกี่ยวกับค่าจ้างแรงงาน

ปัญหาเกี่ยวกับกำลังคน

ปัญหากำลังคนที่สำคัญๆ ซึ่งควรจะได้รับพิจารณาแก้ไขอย่างรีบด่วน มี 3 ประการ คือ

1. ปัญหาของกำลังคนวัยก่อนเข้าสู่ตลาดแรงงาน ซึ่งมี 2 ประการ ดังนี้

1.1 อัตราเพิ่มของประชากรสูงทำให้มีเด็กมาก ก่อให้เกิดภาระหนักในด้าน การเลี้ยงดู การอบรม การให้การศึกษาและบริการต่างๆ เมื่อมีการวิจัยเกี่ยวกับเรื่องนี้ ปรากฏผลว่า ในปัจจุบันนี้ประชากรในวัยทำงานของไทยทุก 100 คน จะต้องทำการเลี้ยงดูเด็กและเยาวชนที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปี ถึง 89 คน นับเป็นภาระการเลี้ยงดูที่หนักและทำให้ประชาชนส่วนใหญ่ไม่อาจเลี้ยงดูเด็กและเยาวชนในความรับผิดชอบได้ดีเท่าที่ควร และไม่อาจนำเงินรายได้มาลงทุนในด้านอื่นเพื่อพัฒนาประเทศได้

1.2 เด็กออกจากโรงเรียนหรือสถาบันการศึกษาอื่น ๆ ก่อนวัยสมควร เนื่องจากประชาชนส่วนใหญ่มีรายได้น้อย และมีภาระในการเลี้ยงดูเด็กมากเกินไปจนกำลังความสามารถ จึงได้ให้เด็กออกจากโรงเรียนมาช่วยประกอบอาชีพช่วยเหลือครอบครัวประการหนึ่ง และเนื่องจากผู้ปกครองโดยเฉพาะชาวนบพในท้องถิ่นที่ก้นดรายังไม่เห็นคุณค่าที่บุตรหลานจะได้รับการศึกษาเล่าเรียนในชั้นที่สูงกว่าชั้นประถมปีที่ 4 จึงให้บุตรหลานของตนออกมาอยู่กับบ้านหรือช่วยทำงานเล็กๆ น้อยๆ เป็นการตัดทอนรายจ่ายที่จะต้องใช้จ่ายไปเพื่อการศึกษาของเด็กและเยาวชนอีกประการหนึ่ง

2. ปัญหาของกำลังคนที่อยู่ในวัยทำงานแล้ว มี 8 ประการด้วยกัน คือ

2.1 การว่างงานของกำลังคนทุกระดับ เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นในเมืองเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งเกิดจากการอพยพแรงงานจากชนบทมาอยู่ในเมือง การผลิตกำลังคนบางประเภทมากเกินไป โดยคำนึงคุณภาพของกำลังคนที่ผลิตได้น้อยเกินไปจนทำให้มีอุปทานมากกว่าอุปสงค์ และเรื่องกำลังคนที่ผลิตได้มีคุณสมบัติไม่ตรงตามความต้องการ ผู้สำเร็จอาชีวศึกษาชั้นสูงทั้งทางด้านช่างฝีมือและด้านอื่นๆ การว่างงานนี้นอกจากจะทำให้เกิดปัญหาการสิ้นเปลืองในการศึกษา ปัญหาคนขาดรายได้อันควรแล้ว ยังเป็นมูลเหตุให้เกิดปัญหาอื่นๆ ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองด้วย

2.2 การทำงานต่ำกว่าระดับหรือทำงานได้ไม่เต็มที่ ซึ่งเกิดขึ้นทั้งในเมืองและมากในชนบทนั้น เป็นปัญหาซึ่งเกิดจากการผู้สำเร็จการศึกษาแขนงต่างๆ ไม่ได้ทำงาน ตรงกับความรู้ความชำนาญที่ได้เรียนมาประการหนึ่ง และเกิดจากปัญหาการว่างงานตามฤดูกาลของชาวชนบทตลอดจนการที่มีขนาดครอบครัวใหญ่เกินไปกำลังซึ่งเนื้อที่ถือครองนั้นจะอำนวยผลได้อีกประการหนึ่ง

2.3 การเคลื่อนย้ายแรงงานจากชนบทมาอยู่ในเมืองมากเกินไป ปัญหานี้เกิดจากชาวชนบทมีเวลาว่างมากเกินไป โดยเฉพาะฤดูแล้งและเกิดจากความไม่พอใจในสภาพความเป็นอยู่ของตนในปัจจุบัน เนื่องจากมีรายได้ไม่พอกับรายจ่าย หรือรายได้อยู่ในระดับต่ำเกินไปจนไม่สามารถจะเลี้ยงดูตนเองและครอบครัวให้มีความสุขพอสมควร จนต้องก่อกันขึ้น จึงได้พากันหนีอาชีพสาขาเกษตรด้วย ความหวังที่จะหารายได้จากงานในสาขาอื่น ซึ่งมีระดับสูงกว่า เมื่อพากันอพยพกันมากๆ ปริมาณการทำงานมีไม่พอกับจำนวนคนก็ทำให้เกิดปัญหาอื่นๆ เช่น ปัญหาที่อยู่อาศัย และปัญหาอาชญากรรมต่างๆ เป็นต้น

2.4 ความขาดแคลนกำลังคน ในอาชีพที่สำคัญๆ เช่น แพทย์ วิศวกร พยาบาล และครูระดับกลางที่ได้รับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาทั้งชั้นต้นและชั้นสูง กำลังคนในสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่มีคุณภาพ ความขาดแคลนกำลังคนในอาชีพที่สำคัญๆ นี้ เกิดจากอุปทานกำลังคนประเภทนี้ที่ผลิตได้มีน้อยกว่าอุปสงค์ เนื่องจากอุปสรรคสำคัญต่างๆ ประกอบด้วย การขาดแคลนเงินลงทุน สถานที่ อุปกรณ์การสอน ตำรา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการขาดแคลนอาจารย์สอนประการหนึ่ง และเกิดจากเร่งรัดขยายการผลิต เพื่อสนองความต้องการกำลังคนประเภทนี้ จนมิได้คำนึงถึงคุณภาพของกำลังคนที่ผลิตได้อีกประการหนึ่ง อุปทานกำลังคนประเภทนี้ที่คาดว่าจะมีความขาดแคลนในตอนต้นของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ซึ่งเป็นผลต่อเนื่องมาจากความขาดแคลนในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 1 และฉบับที่ 2 แต่จะมีเกินความต้องการเล็กน้อยในด้านปริมาณ แต่คุณภาพต่ำกว่าอุปสงค์ ในปีสุดท้ายของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 โดยเฉพาะวิศวกร ซึ่งควรจะได้รับพิจารณาปรับปรุงในด้านคุณภาพควบคู่ไปกับการเร่งปริมาณการผลิต

2.5 การผลิตกำลังคนที่มีคุณสมบัติไม่ตรงตามหรือด้อยกว่าความต้องการ ทำให้เกิดการว่างงานของกำลังคนประเภทนี้ ทั้ง ๆ ที่ความต้องการกำลังคนประเภทนี้มีอยู่เป็นจำนวนมาก ได้แก่ กำลังคนในระดับผู้จัดการ นักบริหาร นักวิชาการ เป็นต้น เนื่องจากกำลังคนประเภทนี้ ที่เพิ่งสำเร็จการศึกษายังขาดประสบการณ์และความรู้ความชำนาญในหน้าที่การงานอยู่ แต่ตลาดแรงงานต้องการกำลังคนประเภทบริหารที่มีคุณภาพและความชำนาญการมาก

2.6 การกระจายกำลังคนออกไปในท้องถิ่นที่ต้องการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในชนบท ในขณะที่บางแห่งมีกำลังคนประเภทเดียวกันเกินต้องการ ซึ่งเป็นปัญหาที่เกิดจากเหตุที่ชนบทขาดสิ่งจูงใจทั้งทางด้านเศรษฐกิจและสังคม ในเมืองมีปัญหาคนล้นงาน แต่ขณะเดียวกันในส่วนภูมิภาคขาดกำลังคนประเภทเดียวกัน ปัญหาเกี่ยวกับการกระจายกำลังคนเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนที่สำคัญได้แก่ แพทย์ พยาบาล และพยาบาลผดุงครรภ์ ครู ผู้สำเร็จวิชาเกษตรกรรมที่จะทำงานด้านส่งเสริมการเกษตร สัตวแพทย์ และช่างฝีมือ มักไม่กระจายไปอยู่ในท้องถิ่น โดยเฉพาะในเขตทุรกันดาร

2.7 กำลังผลิตในประเทศต่อคนหรือสมรรถภาพการผลิตของคนต่ำ มีผลทำให้รายได้ของชนส่วนใหญ่ต่ำไปด้วย ปัญหานี้เกิดจากกำลังการผลิตในประเทศมีประสิทธิภาพต่ำเกินไปในขณะที่ประชากรและกำลังแรงงานได้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว รวมทั้งการใช้กำลังแรงงานผิดลักษณะ เช่น พนักงานส่งเสริมการเกษตรถูกใช้ทำงานธุรการควบคู่ไปกับงานส่งเสริม ครูโรงเรียนในชนบทต้องไปทำการสอนอยู่ในโรงเรียนประจำจังหวัดหรือทำงานอื่น ๆ ณ ที่ทำการศึกษาศึกษาธิการจังหวัด เป็นต้น

2.8 กำลังคนในวงราชการ ซึ่งเกิดจากระบบบริหารงานที่ควรจะได้รับบริการปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมกับกาลสมัย เพื่อแก้ปัญหาการรับ การบรรจุ การแต่งตั้งข้าราชการ เพื่อให้ได้คนดีมีความสามารถเข้ารับราชการ ตลอดจนแก้ปัญหาการทำงานซ้ำซ้อน การขาดความประสานงานในวงราชการ ความไม่ใสของผู้บังคับบัญชาจนทำให้ประสิทธิภาพการทำงานของคนในวงการณ์ต่ำกว่าที่ควร เป็นต้น

ปัญหากำลังคนระยะยาว เนื่องด้วยได้มีการเร่งรัดอัตราการผลิตกำลังคนที่มีความขาดแคลนมากในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 1 และแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 รวมทั้งแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 นี้ โดยคำนึงถึงด้านปริมาณมากกว่าคุณภาพ จนทำให้เกิดการว่างงานของกำลังคนระดับสูงบางประเภททั้ง ๆ ที่มีความต้องการกำลังคนประเภทนี้เป็นจำนวนมากดังกล่าวมาแล้ว ปัญหานี้อาจจะยิ่งรุนแรงขึ้นในอนาคต ถ้าไม่ดำเนินการปรับปรุงคุณภาพของกำลังคนเหล่านี้ตั้งแต่บัดนี้ นอกจากนี้ยังมีปัญหากำลังคนที่คาดว่าจะเกิดในระยะยาวก็คือ กำลังคนระดับสูงซึ่งเคยมีความขาดแคลนมาก่อนจะประสบปัญหาการว่างงาน ทั้งนี้ เนื่องจากอัตราผลิตของกำลังคนคงที่หรือเพิ่มขึ้นในขณะที่ความต้องการกำลังคนเหล่านี้จะมีน้อยลง เมื่อได้บรรจุกำลังคนในอัตรา

ว่างหรือตำแหน่งงานที่ต้องการเรียบร้อยแล้ว ฉะนั้นการพิจารณาเพิ่มอัตราการผลิตของกำลังคนคงที่หรือเพิ่มขึ้นในขณะที่ความต้องการกำลังคนเหล่านี้จะมีน้อยลง เมื่อได้บรรจุกำลังคนในอัตราว่างหรือตำแหน่งงานที่ต้องการเรียบร้อยแล้ว ฉะนั้น การพิจารณาเพิ่มอัตราการผลิตของกำลังคนประเภทต่าง ๆ นั้น จำต้องคำนึงถึงปัญหาการว่างงานและการสูญเปล่าทางการศึกษาในระยะยาวควบคู่ไปกับการพิจารณาปริมาณความต้องการกำลังคนในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ด้วย

มาตรการแก้ไขปัญหากำลังคน

เพื่อให้นโยบายแก้ปัญหาด้านกำลังคนได้บรรลุผล เห็นสมควรกำหนดมาตรการดังต่อไปนี้

1. **ประชากรและการวางแผนครอบครัว** เนื่องด้วยในปัจจุบันนี้ประเทศไทยมีอัตราเพิ่มของประชากรสูง มีเด็กเกิดมากจนเป็นภาระแก่สังคมและรัฐบาลในด้านการเลี้ยงดูและการให้บริการ ตลอดจนการพัฒนาต่างๆ ดังกล่าวมาแล้ว รัฐบาลจึงได้มีนโยบายเป็นทางการที่จะสนับสนุนการวางแผน ครอบครัวโดยสมัครใจ ซึ่งนอกจากจะช่วยลดภาระการเลี้ยงดูเด็กของบุคคลในวัยทำงานลงแล้ว ยังจะช่วยให้การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมได้ก้าวหน้าเร็วขึ้นหลายประการ เหตุผลที่สำคัญก็คือ เมื่ออัตราการเพิ่มประชากรลดลง รัฐบาลก็จะสามารถประหยัดเงินงบประมาณค่าใช้จ่ายในด้านต่างๆ และนำไปใช้ในทางปรับปรุงระบบการศึกษาเพื่อให้การผลิตทรัพยากรมนุษย์ในอนาคตได้มีคุณภาพดีขึ้นต่อไป

เป้าหมายในการลดอัตราเพิ่มของประชากร โดยการวางแผนครอบครัวด้วยความสมัครใจ ก็คือ จะลดอัตราเพิ่มของประชากรจากร้อยละ 3.0 ในปัจจุบัน เป็นร้อยละ 2.5 ในที่สุดท้ายของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 คาดว่าภายในระยะของแผนจะสามารถดำเนินงานให้บริการแก่ผู้สมัครใจวางแผนครอบครัวด้วยวิธีการต่างๆ ประมาณ 2.5 ล้านคน ด้วยการระดมทรัพยากรด้านกำลังคน สถานที่ อุปกรณ์ และกำลังเงินของหน่วยราชการและสถาบันเอกชน ปรับปรุงการดำเนินงานด้านการวางแผนครอบครัวและการให้บริการแก่มารดาและเด็ก ตลอดจนงานสาธารณสุขโรคให้สอดคล้องและสัมพันธ์กันทั่วประเทศ อย่างไรก็ตาม การประเมินการเพิ่มประชากรของประเทศไทยอาจกระทำได้หลายวิธี โดยอาศัยสมมติฐานหลายประการ ตาราง 1 ได้แสดงตัวเลขและอัตราการเพิ่มประชากรลดลงในระดับปานกลาง คือ ในปี 2519 ประเทศไทยจะมีประชากรทั้งสิ้นประมาณ 44.028 ล้านคน หรือ เพิ่มขึ้นประมาณ 6.187 ล้านคน ในระยะของแผนฯ ฉบับที่ 3 ถ้าหากโครงการวางแผนครอบครัวบรรลุผลเป้าหมาย คือ ลดอัตราการเพิ่มประชากรให้เหลือร้อยละ 2.5 ในปีท้ายแผน จำนวนประชากรของประเทศไทยตอนปลายแผนก็จะน้อยกว่าตัวเลขข้างต้นประมาณ 931 ล้านคน

ตารางที่ 1 : การประเมินจำนวนประชากรในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3

พ.ศ. 2515–2519

(หน่วยเป็นล้านคน)

หมวดอายุ	พ.ศ. 2515		พ.ศ. 2519		เพิ่มขึ้น	
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
0-4	3.343	3.211	3.786	3.644	.443	.423
5-9	2.786	2.694	3.248	3.138	.462	.444
10-14	2.343	2.268	2.745	2.666	.402	.398
15-19	2.048	1.982	2.316	2.239	.268	.257
20-24	1.784	1.689	2.021	1.965	.237	.275
25-29	1.382	1.353	1.757	1.658	.375	.306
30-34	1.048	1.082	1.356	1.332	.308	.250
35-39	.911	.941	1.025	1.061	.114	.120
40-44	.795	.828	.882	.925	.087	.97
45-49	.669	.698	.754	.804	.85	.106
50-54	.523	.550	.635	.675	.112	.125
65-59	.411	.446	.485	.532	.074	0.86
60 ปีขึ้นไป	.973	1.073	1.116	1.263	.145	.190
รวมยอด	19.016	18.815	22.126	21.902	3.112	3.077

2. กำลังแรงงานและปริมาณงานมีทำ

การสร้างปริมาณงานมีทำให้มากขึ้นเพื่อลดปัญหาการว่างงานในเมือง การทำงานต่ำระดับในชนบท และการอพยพแรงงานจากชนบทมาอยู่ในเมือง ตามแนวโน้มนโยบายการมีงานทำที่ตั้งกล่าวมาแล้วนั้น จำเป็นที่จะต้องทราบเกี่ยวกับปริมาณกำลังแรงงานที่เพิ่มขึ้นในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ก่อน จึงจะสามารถพิจารณามาตรการส่งเสริมการเพิ่มปริมาณงานได้ถูกต้อง ฉะนั้นจึงได้ทำการประเมินการเพิ่มของกำลังแรงงานในระยะของแผนไว้ดังต่อไปนี้

1) การประเมินกำลังแรงงานได้อาศัยการวิเคราะห์แนวโน้มของอัตราการทำงานทั้งในอดีตและที่คาดหมายในอนาคตอย่างถี่ถ้วนเป็นพื้นฐาน ปรากฏว่า อัตราการทำงาน

ในกลุ่มประชากรทั้งชายหญิง ที่มีอายุในวัยหนุ่มสาวได้ลดลงเล็กน้อย คาดได้ว่า แนวโน้มจะมีต่อไปเนื่องจากมีแผนการเพิ่มอัตราส่วนของเยาวชนในโรงเรียนให้สูงขึ้นในระยะของแผนพัฒนาฉบับที่ 3

2) ในระยะของแผนพัฒนา ฉบับที่ 3 คาดว่ากำลังแรงงานของประเทศจะเพิ่มขึ้นกว่า 2.6 ล้านคน คือ เพิ่มจาก 17.0 ล้านคน เป็นประมาณ 19.65 ล้านคน (ตาราง 2) จำนวนที่เพิ่มขึ้นนี้จะเป็นชาวราว ร้อยละ 40 อัตราเพิ่มโดยเฉลี่ยสูงกว่าร้อยละ 2.9 ต่อปี การเพิ่มขึ้นนี้จะยังคงมีต่อไปในระยะข้างหน้า ในระยะ 19 ปี ระหว่างปี 2514 ถึง 2533 กำลังแรงงานจะเพิ่มขึ้นกว่า 12.6 ล้าน หรือเพิ่มขึ้นอีกประมาณร้อยละ 75 ของจำนวนกำลังแรงงานในปัจจุบัน แต่อย่างไรก็ตาม อัตราการเพิ่มกำลังแรงงานของประเทศไทยจะเริ่มลดลงหากผลงานของโครงการวางแผนครอบครัวประสบผลสำเร็จในแผนพัฒนา ฉบับที่ 3 และแผนฉบับต่อไป

3. ในระยะของแผนคาดว่าจะมีประชากรมีอายุเข้าระดับทำงานหรือเข้าสู่สภาพกำลังแรงงานเป็นจำนวนประมาณ 3.6 ล้านบาท และจะมีผู้ที่พ้นสภาพกำลังแรงงานไป โดยตายครบเกษียณอายุหรือโดยเหตุอื่นๆ ราว 0.9 ล้านคน ฉะนั้น การเพิ่มสุทธิของกำลังแรงงานในระยะของแผนจะมีประมาณ 2.641 ล้านคน ดังรายละเอียดในตารางที่ 2 ข้างล่างนี้

ตารางที่ 2 การประเมินกำลังแรงงานของประเทศไทยสำหรับระยะของ
พ.ศ. 2515-2533

(หน่วยเป็นล้านคน)

	ปี 2515	ปี 2519	เพิ่มขึ้น	เฉลี่ยอัตรา การเพิ่ม 2514-2519	ปี 2533* กำลัง แรงงาน	เพิ่มขึ้น ร้อยละ 25132533
ชาย	9.352	10.923	1.571	3.15	16.598	87.44
หญิง	7.652	8.722	1.070	2.66	13.016	80.18
รวม	17.004	19.645	2.641	2.93	29.614	84.18

* ประเมินตามเป้าหมายการลดอัตราเพิ่มของประชากรที่กำหนดไว้ในแผนพัฒนา ฉบับที่ 3

ปริมาณงานมีงานทำในระยะของแผนพัฒนา ฉบับที่ 3

เมื่อพิจารณาอัตราเพิ่มของกำลังผลิตของสาขาเศรษฐกิจต่างๆ ตลอดจนนโยบายด้านการสร้างปริมาณงานและองค์ประกอบแวดล้อมอื่นๆ ที่กำหนดไว้ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 แล้วเป็นที่คาดหมายว่าในปี พ.ศ. 2519 ประเทศไทยจะสามารถสร้างปริมาณงานมีให้แก่กำลังคนประมาณ 19,464 ล้านคน หรือมีงานทำเพิ่มให้แก่กำลังคน 2,562 ล้านคน ภายในระยะของแผนปริมาณงานมีทำดังกล่าวจะเป็นงานในสาขาเกษตรกรรมประมาณ 14,606 ล้านคน หรือประมาณร้อยละ 78 ของกำลังคนที่มีงานทำทั้งหมด แม้ว่าสัดส่วนของกำลังคนที่มีงานทำในสาขาเกษตรจะลดลงประมาณร้อยละ 2.3 ก็ตาม แต่จำนวนกำลังคนที่ทำงานในสาขาเกษตรเพิ่มขึ้น 1.530 ล้านคน ในระยะของแผน ส่วนปริมาณงานมีทำในสาขาอื่นๆ ที่มีใช้เกษตรกรรม ในปีสุดท้ายของแผนจะมีประมาณ 4.858 ล้านคน หรือประมาณร้อยละ 25.0 ของกำลังคนที่มีงานทำทั้งหมด โดยเพิ่มจากปี พ.ศ. 2515 ประมาณ 1 ล้านคน หรือสัดส่วนของปริมาณงานมีทำในสาขานี้ได้เพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ 2.4 ดังรายละเอียดในตารางที่ 3

เมื่อเปรียบเทียบปริมาณการทำงานในระยะแผนที่ 3 กับจำนวนกำลังแรงงานที่เพิ่มขึ้นในระยะนี้แล้วจะเห็นได้ว่า ในระยะของแผนมีปริมาณการว่างงานจะเพิ่มขึ้นประมาณ 80,000 คน แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อประเทศไทยเร่งรัดพัฒนากำลังผลิตในประเทศให้สามารถเพิ่มขึ้นในอัตราร้อยละ 7 ต่อปี แล้วก็จะสามารถแก้ไขปัญหาการว่างงานให้ลดน้อยลงได้ตามเป้าหมายที่วางไว้ และถ้าจะเร่งรัดพัฒนาประเทศโดยการใช้แรงงานให้เป็นประโยชน์เต็มที่ทั้งในวงงานของรัฐบาล ในการพัฒนาสาขาเกษตรกรรมและสาขาอื่นดังกล่าวแล้ว ก็จะสามารถลดปัญหาเกี่ยวกับการทำงานต่ำระดับในชนบท และการอพยพแรงงานจากชนบทมาอยู่ในเมืองด้วย เนื่องจากเกษตรกรจะมีรายได้ดีขึ้น ทั้งนี้ จะมีส่วนช่วยลดปัญหาอาชญากรรม ปัญหาการขาดที่อยู่อาศัยในเมือง ตลอดจนปัญหาทางเศรษฐกิจ การเมือง และสังคม ซึ่งมักจะเกิดตามปัญหาการว่างงานเสมือนเงาตามตัวไปได้ด้วย

ตารางที่ 3 การประเมินปริมาณงานที่ทำในระยะแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2515-2519 จำแนกตามสาขาเศรษฐกิจ

สาขาเศรษฐกิจ	ปริมาณงานที่ทำ				ปริมาณงานมีทำที่เพิ่มขึ้น	
	พ.ศ. 2515*		2519*		จำนวนเพิ่ม (ล้านคน)	สัดส่วน
	จำนวน (ล้านคน)	%	จำนวน (ล้านคน)	%		
1. เกษตรกรรม การป่าไม้ การล่าสัตว์ และการ ประมง	13.076	77.4	14.606	75.1	1.530	59.7
2. การทำเหมืองแร่และ เหมืองหิน	0.51	0.3	0.66	0.3	0.15	0.6
3. อุตสาหกรรม	.715	4.2	.785	4.0	0.70	2.7
4. การก่อสร้าง ซ่อม และ เรือถนน ทำลาย	.150	0.9	1.91	1.0	0.41	1.6
5. การไฟฟ้าและการ ประปา	0.42	0.2	0.66	0.3	0.24	1.0
6. การพาณิชย์	1.278	7.6	1.688	8.7	.410	16.0
7. การคมนาคม คลัง สินค้าและการขนส่ง	.317	1.9	.404	2.1	0.87	3.4
8. บริการ	1.273	7.5	1.658	8.5	.385	15.0
ยอดรวม	16.920	100.0	19.464	100.0	2.562	100.0

* ปีงบประมาณ

ปริมาณการว่างงานที่แท้จริงในประเทศไทยจะสูงกว่าจำนวนที่ประเมินไว้ข้างต้นมาก เมื่อนำปัญหาอื่นๆ ที่เกี่ยวกับกำลังคนมาประกอบด้วย ได้แก่ ก) ปัญหากำลังคนที่ผลิตเกินความต้องการ ซึ่งหางานทำไม่ได้เนื่องจากคุณภาพยังไม่ดีพอกับความต้องการของตลาดแรงงาน ข) ปัญหาการกระจายกำลังคนออกไปในท้องถิ่น ในระยะเวลาที่ผ่านมาได้มีความต้องการกำลังคนระดับต่างๆ ตั้งแต่ระดับสูงจนถึงระดับรองลงมาเป็นจำนวนไม่น้อย แต่นายจ้างก็มักจะไม่พอใจในคุณภาพของผู้ที่มาสัมภาษณ์อยู่เสมอ ทำให้ผู้ที่ว่างงานไม่อาจจะหางานทำได้ กำลังคนที่ประสบปัญหาในการหางานทำนี้ส่วนใหญ่เป็นผู้จบโรงเรียนมัธยมศึกษาสายอาชีพนอกโครงการเงินกู้และกำลังคนประเภทที่ขาดแคลนฝีมือ ปัญหาเรื่องคุณภาพของแรงงานด้อยกว่าความต้องการ

นี้ นอกจากจะทำให้เพิ่มปริมาณการว่างงานแล้วยังทำให้เกิดปัญหาความขาดแคลนกำลังคน กำลังคนเพิ่มขึ้นด้วย จึงเป็นปัญหาที่หน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องจะต้องร่วมกันพิจารณาหาวิธีแก้ไข กล่าวคือ กรมแรงงานซึ่งรับผิดชอบเกี่ยวกับบริการจัดหางานทำ ควรจะทำการปรับปรุงข้อมูลและ รายงานเกี่ยวกับประเภทของกำลังคน จำแนกตามอาชีพและวุฒิการศึกษา ที่ประสบปัญหาในการ หางานทำและที่ขาดแคลน เพื่อเป็นแนวทางให้หน่วยงานในด้านให้การศึกษาและการฝึกอาชีพ เช่น กระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงอุตสาหกรรม สถาบันพัฒนาฝีมือแรงงานแห่งชาติ ได้นำไป ประกอบการพิจารณาวางแผนการศึกษาและการฝึกอาชีพกำลังคน ตลอดจนปรับปรุง หลักสูตรให้ เป็นไปตามความต้องการของตลาดแรงงาน เพื่อแก้ปัญหาต่างๆ ที่กล่าวมาแล้วให้หมดไปหรือลด น้อยลง และเพื่อป้องกันมิให้เกิดการสูญเปล่าทางด้านการศึกษาด้วย

ความต้องการและปริมาณกำลังคน

การกำหนดมาตรการแก้ไขปัญหาดังกล่าวเกี่ยวกับกำลังคนอยู่ในกำลังแรงงานนั้น จำต้อง ทราบความต้องการกำลังคนส่วนรวม และกำลังคนในอาชีพที่มีปัญหาเปรียบเทียบกับปริมาณ กำลังคน ที่คาดว่าจะผลิตได้เสียก่อน ในระยะแผนฯ ฉบับที่ 3 ได้ประเมินความต้องการกำลังคนโดย ส่วนรวม จำแนกตามหมวดอาชีพ และประเมินความต้องการและปริมาณกำลังคนที่ปฏิบัติงานใน อาชีพที่สำคัญๆ ซึ่งมีปัญหา พร้อมกับเสนอมาตรการแก้ไขไว้เป็นกรณีๆ ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4 ความต้องการกำลังคนเพิ่มขึ้น จำแนกตามหมวดอาชีพ
ปี พ.ศ. 2515-2519

หมวดอาชีพ	จำนวน (ล้านคน)	ร้อยละ
1. งานที่ใช้วิชาชีพ วิชาการ และเทคนิค	0.78	3.0
2. งานบริหารและจัดการ	0.30	1.2
3. งานอาชีพและเสมียนพนักงาน	0.69	2.7
4. งานอาชีพเกี่ยวกับการค้า	.450	17.4
5. งานเกษตร งานเหมืองแร่ และย่อยหิน	0.560	60.3
6. งานอาชีพเกี่ยวกับการคมนาคมและการขนส่ง	.089	3.4
7. งานในกระบวนการผลิตอุตสาหกรรม	.213	8.2
8. งานด้านบริการ	.097	3.8
ยอดรวม	2.586	100.0

ความต้องการกำลังคนที่เพิ่มขึ้นเพื่อปฏิบัติงานในหมวดอาชีพผู้บริหารและจัดการนั้น แม้ว่า จะมีเป็นจำนวนร้อยละสูงสุด คือ มีความต้องการเพิ่ม 30,000 คน หรือประมาณร้อยละ 12 ของความ ต้องการกำลังคนเพิ่มทั้งหมดก็จริง แต่เป็นหมวดอาชีพที่จะต้องประสบกับปัญหาความขาดแคลน

กำลังคนมากที่สุด เนื่องจากส่วนใหญ่ของจำนวนกำลังคนที่ต้องการเพิ่มในหมวดอาชีพนี้เป็นกำลังคนระดับสูงที่มีประสบการณ์และความรู้เกี่ยวกับงานในหน้าที่เป็นอย่างดี ฉะนั้น ปริมาณกำลังคนประเภทนี้ จึงไม่อาจจะหาได้จากผู้ที่สำเร็จการศึกษาใหม่ๆ ไม่เคยทำงานมาก่อนเลยหรือมีประสบการณ์ในการทำเพียงเล็กน้อยอีกประการหนึ่ง ไม่มีสถานศึกษาใดที่จะสามารถผลิตกำลังคนชนิดนี้ได้ ตลาดแรงงานของไทยจึงได้มีการแข่งขันกันที่จะ “ดึง” บุคคลที่มีความสามารถ แต่ซึ่งมีงานทำอยู่แล่งใสบัญชีปฏิบัติงานในกิจการของตน โดยการให้สิ่งจูงใจต่างๆ หลากประการด้วยกัน หรือมิฉะนั้นบริษัทของชาวต่างประเทศหรือที่ชาวต่างประเทศมีหุ้นใหญ่อยู่ด้วย ก็จะจัดหากำลังคนประเภทนี้มาจากประเทศของตน¹¹ เพื่อดำเนินการในด้านบริหารและจัดการ ทำให้ประเทศไทยต้องเสียเงินตราต่างประเทศปีละไม่น้อยในขณะที่มหาวิทยาลัยและวิทยาลัยต่างๆ ได้ผลิตกำลังคนในสาขาวิชาบริหารธุรกิจ การพาณิชย์ และเศรษฐศาสตร์ เป็นจำนวนมาก แต่เนื่องจากขาดประสบการณ์และความรู้ความชำนาญในหน้าที่การงานที่จะต้องปฏิบัติ กำลังคนในสาขาวิชาเหล่านี้เป็นจำนวนไม่น้อยที่ไม่อาจหางาน และบางคนก็เป็นบุคคลว่างงานในหน้าที่ซึ่งตรงกับวิชาความรู้ที่ได้ศึกษามา

การแก้ไขปัญหากำลังคนประเภทนี้อาจทำได้โดยความร่วมมือของบริษัทต่างประเทศที่จะพยายามจัดหาคนไทยที่มีความรู้เหมาะสมเข้าทำงานในตำแหน่งผู้ช่วยของชาวต่างประเทศ เมื่อผู้ช่วยฝ่ายไทยได้มีประสบการณ์และแสดงความสามารถแล้ว ก็ควรได้รับมอบหมายงานระดับสูงให้เป็นขั้นๆ ไป ในกรณีอันสมควรก็อาจได้รับตำแหน่งที่เป็นหัวใจการดำเนินงานของบริษัท เช่น ตำแหน่งผู้อำนวยการ และผู้ช่วยผู้อำนวยการ ประการหนึ่ง และมีการฝึกอบรมผู้ที่ทำงานอยู่แล้วให้ได้รับความรู้และถ่ายทอดประสบการณ์การทำงานโดยหลักสูตรอบรมตามระดับของงาน และโดยจัดหาผู้สอนที่มีประสบการณ์และความรู้ในวิชาที่สอนจริงๆ อีกประการหนึ่ง

สำหรับกำลังคนหมวดอาชีพอื่นๆ ที่ควรจะได้ศึกษาและวิจัยอย่างละเอียดถึงจำนวนความต้องการและปริมาณ ตลอดจนปัญหาที่มีอยู่ในระยะแผนที่ 3 ก็คือ งานอาชีพแพทย์ พยาบาล นักวิทยาศาสตร์และผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้อง วิศวกร พืชกรและผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้อง ช่างเทคนิค ช่างฝีมือ และครูอาจารย์ระดับต่างๆ

1. แพทย์ เนื่องจากประเทศไทยต้องประสบกับปัญหาความขาดแคลนแพทย์มาเป็นเวลาช้านาน จึงได้มีการเร่งรัดผลิตแพทย์ให้มากขึ้นเพื่อสนองความต้องการของประเทศ ตามเป้าหมายการศึกษาที่กำหนดไว้ในแผนที่ 3 ในระหว่างปี พ.ศ. 2515-2519 นี้ ประเทศไทยจะสามารถผลิตแพทย์เพิ่มขึ้น 2,000 คน²¹ ซึ่งเมื่อรวมกับจำนวนแพทย์ที่มีอยู่เดิมและหักจำนวนแพทย์ที่ต้องสูญเสียไป เพราะเหตุต่างๆ แล้ว ในปี พ.ศ. 2519 ประเทศไทยจะมีแพทย์ทั้งหมดประมาณ 6,200 คน ทำให้อัตราส่วนของแพทย์ : ประชากร เป็น 17,000 ซึ่งนับเป็นอัตราการพัฒนาที่น่าพอใจเมื่อเทียบกับอัตราส่วนของแพทย์ : ประชากร ในระยะแผนที่ 2 ซึ่งเท่ากับ 1 : 80,000 คน

ปัญหาความขาดแคลนแพทย์ในประเทศไทยก็ยังคงมีต่อไป จึงควรที่จะเร่งผลิตแพทย์ให้มากขึ้น พร้อมกับกำหนดมาตรการที่เหมาะสมในการที่จะ 1) พัฒนาคุณภาพของแพทย์ที่จะเรียนสำเร็จให้ดีขึ้น 2) กระจายกำลังแพทย์ออกไปปฏิบัติงานในเขตต่างๆ ทั่วประเทศ มิให้มีแพทย์มารวมอยู่ที่ส่วนกลางมากเกินไป และ 3) ป้องกันมิให้แนวโน้มของแพทย์ที่ไปศึกษาอบรมและประกอบอาชีพ ณ ต่างประเทศ สูงกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้

2. พยาบาลและพยาบาลผดุงครรภ์ มูลเหตุที่สำคัญประเทศไทยต้องขาดแคลนพยาบาลและผดุงครรภ์ติดต่อกันมาเป็นเวลาหลายปี มี 2 ประการด้วยกัน คือ (1) ไม่สามารถผลิตพยาบาลและผดุงครรภ์ให้พอ เนื่องจากขาดครู อาจารย์ ทูน และอุปกรณ์การสอนการเรียนต่างๆ และ (2) ระบบการว่าจ้างพยาบาล ตลอดจนอัตราเงินเดือนไม่ดีพอและมีข้อบกพร่องหลายประการ ทำให้พยาบาลและผดุงครรภ์ที่จะประกอบอาชีพในประเทศไทยเกิดความเบื่อหน่ายและท้อใจ เมื่อมีสิ่งจูงใจที่ดีกว่าจากที่อื่นโดยเฉพาะต่างประเทศ พยาบาลและผดุงครรภ์ในประเทศไทยจึงพากันไปประกอบอาชีพ ณ ต่างประเทศเป็นจำนวนมาก ส่วนใหญ่มีได้กลับประเทศไทยเมื่อสำเร็จการศึกษาและอบรมแล้ว (ซึ่งต่างกับแพทย์ที่จะกลับประเทศไทยเป็นส่วนใหญ่เมื่อสำเร็จการศึกษาอบรมแล้ว) ทำให้ความขาดแคลนพยาบาลและผดุงครรภ์มากขึ้นทุกปีๆ ในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 จำนวนพยาบาลและพยาบาลผดุงครรภ์ที่ต้องการเพิ่มขึ้นเพื่อปฏิบัติงานตามโครงการพัฒนาในแผนที่ 3 และสนองความต้องการของสถาบันเอกชนกับทั้งทดแทนผู้ที่ออกจากตลาดแรงงานด้วยเหตุต่างๆ จะมีประมาณ 14,000 คน ในขณะที่จำนวนพยาบาลและพยาบาลผดุงครรภ์ระดับต่างๆ ในแผนที่ 3 จะมีประมาณ 7,600 คนในระยะที่แผนที่ 3 นี้ ประเทศไทยยังคงมีความขาดแคลนพยาบาลผดุงครรภ์อยู่อีกประมาณ 5,400 คน และถ้าจำนวนพยาบาลและพยาบาลผดุงครรภ์ที่ออกไปศึกษาอบรมและประกอบอาชีพ ณ ต่างประเทศ มีจำนวนมากขึ้น ตามลักษณะแนวโน้มที่จะเป็นไปแล้ว จำนวนความขาดแคลนพยาบาลและพยาบาลผดุงครรภ์ในระยะแผนที่ 3 ก็จะมีมากกว่าที่ประเมินไว้

3. นักวิทยาศาสตร์ ผู้ช่วยนักวิทยาศาสตร์ และผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้อง เนื่องจากการขยายทางเศรษฐกิจในด้านอุตสาหกรรมและการพัฒนาการศึกษาในด้านวิทยาศาสตร์ ประกอบกับความขาดแคลนกำลังคนประเภทนี้ซึ่งมีอยู่แล้ว ในระยะแผนที่ 2 ความต้องการกำลังคนประเภทวิทยาศาสตร์ในแผนที่ 3 นี้ มีเป็นจำนวนถึง 23,000 คน จำแนกตามระดับการศึกษา ดังนี้

ระดับอุดมศึกษา	8,500	คน
ระดับการศึกษา 15 ปี	800	คน
ระดับการศึกษา 13 ปี	13,700	คน
รวม	23,000	คน

ความต้องการนักวิทยาศาสตร์ระดับมหาวิทยาลัยนี้ได้รวมความต้องการอาจารย์ที่ได้ปริญญาทางวิทยาศาสตร์ เพื่อปฏิบัติงานในด้านการสอนตามโครงการเร่งรัดการผลิตนักวิทยาศาสตร์ที่กำหนดไว้ในแผนที่ 3 ซึ่งมีประมาณ 2,400 คน ด้วยรายละเอียดของความต้องการกำลังคนด้านวิทยาศาสตร์ระดับมหาวิทยาลัยจะได้กล่าวต่อไป

สำหรับการผลิตกำลังคนในด้านวิทยาศาสตร์นั้น ในระดับมหาวิทยาลัยจะมีประมาณ 3,400 คน ระดับการศึกษา 15 คนขึ้นไป (แต่ไม่ได้รับปริญญา) ประมาณ 450 คน ส่วนในระดับ 13 ปีขึ้นไป มิได้มีการสอนเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์โดยเฉพาะ ความต้องการกำลังคนระดับนี้ตามที่ระบุไว้ในโครงการพัฒนาต่างๆ ก็เป็นความต้องการผู้สำเร็จการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลายอาชีพสาขาช่างฝีมือ ฉะนั้นปริมาณกำลังคนระดับนี้จะได้กล่าวรวมในเรื่องช่างฝีมือ

จะเห็นได้จากข้างต้นว่า ในระยะแผนที่ 3 นี้ ประเทศไทยยังคงมีความขาดแคลนนักวิทยาศาสตร์และผู้ช่วยนักวิทยาศาสตร์อยู่ทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพ แต่เนื่องจากอัตราเพิ่มของกำลังผลิตในประเทศในระยะแผนที่ 3 นี้ ได้ลดลงจากในแผนที่ 1 และแผนที่ 2 ประกอบกับการเร่งรัดพัฒนาอุตสาหกรรมก็ไม่ก้าวหน้าไปเท่าที่คาดหวังไว้ อัตราเพิ่มของกำลังผลิตในประเทศสาขาอุตสาหกรรมและหัตถกรรมอาจไม่สูงเท่าที่ประมาณ ความต้องการกำลังคนในด้านวิทยาศาสตร์อาจลดลงจากที่ประเมินไว้ได้บ้าง ฉะนั้น ในการพัฒนากำลังคนประเภทวิทยาศาสตร์จึงควรให้การพัฒนาในด้านคุณภาพมีอันดับความสำคัญสูงสุด

4. วิศวกร ในระยะแผนที่ 2 นั้น ประเทศไทยต้องประสบกับความขาดแคลนวิศวกรเนื่องจากการขยายตัวทางเศรษฐกิจในด้านการก่อสร้างและด้านอุตสาหกรรม ตลอดจนการลงทุนในด้านอุตสาหกรรมมูลฐานอื่นๆ ทำให้เกิดมีอัตราว่างเพราะไม่อาจหาบุคคลที่มีคุณสมบัติเหมาะสมบรรจุหรือต้องบรรจุผู้ที่มีวุฒิต่ำกว่า จึงได้มีโครงการพัฒนาการผลิตวิศวกรและคาดว่าในระยะของแผนที่ 3 ปริมาณการผลิตวิศวกรจะมีถึง 5,000 คน^{3/} ในขณะที่ความต้องการมีประมาณ 2,500 คน (รวมความต้องการอาจารย์ที่มีวุฒิด้านวิศวกรรมศาสตร์ประมาณ 300 คน ไว้ด้วย) ทั้งนี้เนื่องจากการหยุดชะงักของกิจกรรมอุตสาหกรรมบางประเภทและการลงทุนในด้านอุตสาหกรรมชั้นมูลฐานไม่เพิ่มขึ้นจากแผนที่ 2 มากนัก ส่วนใหญ่เป็นการดำเนินงานตามโครงการที่มีอยู่แล้วในแผนที่ 2 ซึ่งย่อมจะมีกำลังคนประเภทนี้ปฏิบัติงานอยู่แล้วเป็นจำนวนไม่น้อย

อย่างไรก็ตาม คาดว่าในระยะต้นแผนที่ 3 ความขาดแคลนวิศวกรจะยังคงมีอยู่ในตลาดแรงงานของไทย แม้ว่าในระยะของแผนที่ 3 จำนวนวิศวกรจะมีเกินกว่าความต้องการดังที่ประเมินไว้นี้ ความขาดแคลนวิศวกรอาวุโสที่มีประสบการณ์และความรู้ความชำนาญงานจะยังคงมีอยู่ ฉะนั้น ในตอนปลายของแผนที่ 3 และในแผนพัฒนาต่อไป การผลิตวิศวกรนั้นจะต้องมุ่งถึงการพัฒนาด้านคุณภาพและช่วยให้ผู้ที่ศึกษาในแขนงวิชานี้ มีโอกาสฝึกงานหาประสบการณ์

เกี่ยวกับการทำงานให้มากกว่าก่อนเข้าสู่ตลาดแรงงาน จึงจะสอดคล้องกับความต้องการกำลังคนประเภทนี้ของตลาดแรงงานของไทยในอนาคต

5. กำลังคนด้านเกษตร ในการเร่งรัดพัฒนาการเกษตรของไทยนั้น จำต้องมีเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานในการศึกษา ค้นคว้า และวิจัย เพื่อกำหนดมาตรการพัฒนาเกษตร และผู้ที่ทำหน้าที่ส่งเสริมการเกษตร ความต้องการกำลังคนด้านเกษตรเพื่อดำเนินงานเร่งรัดพัฒนาเกษตรกรรมให้ได้ผลเต็มที่ จำแนกตามระดับการศึกษาที่ต้องการในระยะแผนฯ ฉบับที่ 3 มีดังต่อไปนี้

ระดับอุดมศึกษา	3,000	คน
ระดับการศึกษา 15 ปี	5,700	คน
ระดับการศึกษา 13 ปี	1,600	คน

สำหรับการผลิตกำลังคนด้านเกษตรนั้น คาดว่าในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ประเทศไทยจะสามารถผลิตกำลังคนด้านเกษตรในระดับมหาวิทยาลัยได้ประมาณ 5,200 คน ระดับการศึกษา 15 ปี ประมาณ 3,700 คน และระดับการศึกษา 13 ปี ประมาณ 3,200 คน

ผลการเปรียบเทียบความต้องการและปริมาณกำลังคนด้านเกษตรชี้ให้เห็นว่ากำลังคนด้านนี้ ซึ่งเคยขาดแคลนในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 1 และฉบับที่ 2 นั้น เริ่มจะมีปริมาณการผลิตมากเกินความต้องการในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ถึง 2 ระดับด้วยกัน คือกำลังคนระดับมหาวิทยาลัยและระดับอาชีวศึกษาชั้นสูง ส่วนความต้องการกำลังคนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงหรือระดับ 15 ปี มากกว่าจำนวนผลิตประมาณ 2,000 คน การที่เป็นเช่นนี้ เนื่องจากหน่วยราชการส่วนใหญ่ ประสงค์จะแก้ปัญหาการส่งเสริมและเลื่อนขั้นเงินเดือนของข้าราชการชั้นจัตวา จึงแสดงความประสงค์จะรับผู้สำเร็จวิชาเกษตรกรรมระดับ 15 ปี เข้ารับราชการมากกว่าระดับ 13 ปี ถ้าพิจารณาว่ากำลังคนระดับการศึกษา 15 ปี กับระดับการศึกษา 13 ปี อาจปฏิบัติงานแทนกันได้แล้ว ปริมาณกำลังคนด้านเกษตรทั้งหมดในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 จะมีมากกว่าความต้องการอยู่ประมาณ 1,900 คน

อนึ่ง ความต้องการกำลังคนด้านเกษตรที่ประเมินไว้นี้ ส่วนใหญ่เป็นการประเมินตามความต้องการของหน่วยราชการเพื่อการพัฒนาเกษตรกรรมให้ประสบผลสำเร็จอย่างแท้จริง แต่ถ้านำปัญหางบประมาณและอัตราใหม่ที่จะได้รับจากงบประมาณที่มีจำกัดแล้ว คาดว่าความต้องการกำลังคน ด้านการเกษตรจะน้อยกว่าที่ประเมินไว้นี้มาก เนื่องจากความต้องการกำลังคนประเภทนี้

ส่วนใหญ่จะอยู่ในวงราชการ ซึ่งก็ย่อมจะทำให้ปริมาณกำลังคนด้านเกษตรมากกว่าความต้องการยิ่งขึ้น

ถึงแม้ว่าปริมาณกำลังคนด้านเกษตรจะมากกว่าความต้องการดังกล่าวมาแล้ว ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ก็ยังคงมีปัญหาเกี่ยวกับกำลังคนประเภทนี้ เนื่องจากผู้ที่สำเร็จการศึกษาแขนงนี้ จะมีส่วนหนึ่งที่สมัครใจประกอบอาชีพอิสระหรือประกอบอาชีพอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเกษตรเลย มากกว่าจะไปปฏิบัติงานในท้องถิ่นต่างๆ ที่อยู่ไกลตัวเมือง ประกอบกับการเร่งรัดอัตราการผลิตกำลังคนประเภทนี้ ทำให้กำลังคนที่ผลิตได้โดยทั่วไปมีคุณภาพด้อยกว่าที่ต้องการ ซึ่งจะต้องทำการแก้ไขโดยการฝึกอาชีพเพิ่มเติมให้เพื่อยกระดับความรู้ให้เหมาะสมกับงานในหน้าที่

โดยสรุปในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ประเทศไทยจะต้องประสบปัญหาการกระจายกำลังคนด้านเกษตรออกไปในท้องถิ่นที่ต้องการ และปัญหาเรื่องคุณภาพของกำลังคนด้านเกษตรมีความสำคัญยิ่ง การยกระดับการศึกษาของเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานอยู่แล้ว และที่จะรับเพิ่มขึ้นให้มีความรู้เหมาะสมกับสภาพของท้องถิ่นที่ปฏิบัติงานควรจะได้รับอันดับความสำคัญสูง ส่วนการผลิตกำลังคนประเภทนี้ควรดำเนินการโดยขยายโรงเรียนอาชีวเกษตรที่อยู่ในข่ายเงินกู้จากธนาคารโลกที่สามารถผลิตอุปทานาระดับมัธยมศึกษาได้ผลให้ครบ 24 โรงเรียนทั่วประเทศ (ขณะนี้ มี 10 โรงเรียน) ไม่ควรตั้งโรงเรียนใหม่จนกว่าโรงเรียนเดิมจะได้รับการปรับปรุงหมดทุกแห่งก่อน โดยเฉพาะในด้านกำลังคน อุปกรณ์และฟาร์มโรงเรียน ส่วนเดิมจะได้รับการปรับปรุงหมดทุกแห่งก่อน โดยเฉพาะในด้านกำลังคน อุปกรณ์และฟาร์มโรงเรียน ส่วนในระดับอุดมศึกษานั้น ในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ประเทศไทยสามารถผลิตกำลังคนได้เกินความต้องการอยู่แล้ว จึงควรปรับปรุงทางด้านคุณภาพ โดยเฉพาะการสอนและการฝึกภาคปฏิบัติให้มากยิ่งขึ้น

ครูและอาจารย์ ในการพัฒนาการศึกษาให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้ในแผนที่ 3 นั้น ประเทศไทยจะมีความต้องการครูและอาจารย์เพิ่มขึ้นประมาณ 101,400 คน แบ่งเป็นความต้องการ 1) อาจารย์ที่สำเร็จการศึกษาระดับมหาวิทยาลัยในสาขาวิชาที่เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ประมาณ 4,500 คน 2) ความต้องการอาจารย์ที่สำเร็จการศึกษาระดับมหาวิทยาลัยสาขาวิชาการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งแขนงการศึกษา (Education) จะมีทั้งสิ้นประมาณ 10,500 คน ซึ่งนับว่าน้อยกว่าปริมาณผู้สำเร็จวิชาการศึกษาในระยะแผนที่ 3 ซึ่งจะมีประมาณ 20,000 คน นับได้ว่าในด้านปริมาณแล้วในระยะแผนที่ 3 นี้ ประเทศไทยจะไม่ประสบกับความขาดแคลนอาจารย์ที่สำเร็จวิชาการศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย แต่จะต้องประสบกับปัญหาคุณภาพและการกระจายกำลังคนประเภทนี้ออกไปในท้องถิ่นที่ห่างไกลความเจริญ เช่นเดียวกับปัญหากำลังคนระดับสูงสาขาอื่นๆ 3) ความต้องการครูและอาจารย์ที่มีระดับการศึกษา 15 ปี ในสาขาช่างเทคนิค จะมีประมาณ 5,000 คน และระดับการศึกษา 13 ปี จะมีประมาณ 500 คน 4) ความต้องการครูและอาจารย์ที่ต้องการมาก

ที่สุด คือ ผู้ที่สำเร็จวิชาการศึกษาระดับต้น (ปกศ.ขั้นต้น) และวิชาการศึกษาระดับสูง (ปกศ.สูง) ซึ่งจะมีทั้งสิ้นประมาณ 80,900 คน ในขณะที่ปริมาณกำลังครู อาจารย์ระดับนี้ ในระยะแผนที่ 3 จะมีประมาณ 77,000 คน ซึ่งจะรวมผู้ที่เป็นครูอยู่แล้ว แต่ศึกษาเพิ่มเติมในภาคค่ำ หรือผู้ที่เล่าเรียนอยู่ ฉะนั้น เหลือแล้วจำนวนปริมาณครูในระยะแผนที่ 3 ที่เข้าสู่ตลาดแรงงานใหม่จะมีน้อยกว่านี้ ความขาดแคลนครูระดับนี้ในระยะแผนที่ 3 จะมีอย่างน้อยประมาณ 3,000 คน นับเป็นปัญหาที่ควรจะได้รับพิจารณาแก้ไขอย่างรีบด่วน ควบคู่ไปกับปัญหาการปรับปรุงคุณภาพและการกระจายครูในระดับนี้ออกไปในเขตชนบทหรือท้องถิ่นที่มีความขาดแคลนครู มาตรการแก้ไขก็คือ 1) ปรับปรุงหลักสูตรการศึกษาระดับมัธยมศึกษา วิธีการสอนและวิธีวัดผล 2) อาจจะไปแก้ปัญหาความขาดแคลนครูระดับกลางในปัจจุบันได้โดยฝึกอบรมวิชาครูในหลักสูตรระยะสั้นแก่เยาวชนที่สำเร็จการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (มศ.3 หรือ ม.6) ขึ้นไป และพำนักอยู่ในท้องถิ่นที่มีความขาดแคลนครู และให้ผู้ที่สำเร็จการอบรมกลับไปปฏิบัติงานในภูมิภาคเดิมของตน โดยได้รับเงินเดือนและผลประโยชน์อื่นๆ ทัดเทียมกับผู้สำเร็จการศึกษาในระดับประกาศนียบัตรการศึกษาระดับต้น ตลอดจนการเพิ่มสิ่งจูงใจและสวัสดิการต่างๆ เช่น เบี้ยเลี้ยง เงินเดือนที่สูงกว่าผู้ปฏิบัติงานในเมืองหรือถิ่นที่เจริญแล้ว บ้านพัก ฯลฯ ให้แก่ครูระดับประกาศนียบัตรที่จะไปทำการสอนในท้องถิ่นที่มีความขาดแคลนครูมาก

7. **ช่างเทคนิค** ในระยะของแผน ความต้องการกำลังคนที่สำเร็จการศึกษาระดับ 15 ปี ในสาขาช่างเทคนิค จะมีทั้งสิ้นประมาณ 7,600 คน เพื่อปฏิบัติงานในอาชีพครู (ประมาณ 5,000 คน) และอาชีพช่าง (ประมาณ 2,600 คน) สำหรับปริมาณกำลังคนประเภทนี้จะมีประมาณ 15,300 คน นับว่ามีมากกว่าความต้องการ แต่โดยเหตุที่ผู้สำเร็จวิชาชีพแขนงนี้สามารถประกอบอาชีพอิสระ ประกอบกับผู้มีสำเร็จส่วนหนึ่งนิยมไปทำงานในประเทศเพื่อนบ้านที่ขาดแคลนกำลังคนประเภทนี้ เช่น ประเทศลาว เป็นต้น และมีบางส่วนไปศึกษาในระดับการศึกษาที่สูงขึ้น ฉะนั้นปัญหาส่วนเกินของกำลังคนประเภทนี้จึงจะยังไม่เกิดขึ้นในระยะแผนที่ 3 แต่ประเทศไทยยังจะต้องขาดแคลนช่างเทคนิคที่มีประสิทธิภาพ เนื่องจากความเติบโตทางเศรษฐกิจของไทยในระยะนี้ได้ซบเซาลงจากในด้านการฝึกอบรมผู้สำเร็จใหม่ ซึ่งจะเป็นการเพิ่มค่าใช้จ่ายของบริษัทให้สูงขึ้น หน่วยงานเอกชนจึงมีความต้องการกำลังคนที่มีประสิทธิภาพ ความรู้ ความชำนาญ เกี่ยวกับงานมาเป็นอย่างดีแล้ว แทนที่จะฝึกอบรมกำลังคนซึ่งต้องใช้เงินมาก

การแก้ไขปัญหาความขาดแคลนช่างเทคนิคที่มีประสิทธิภาพและความรู้ ความชำนาญจำต้องทำทั้งในด้านการปรับปรุงหลักสูตรให้สอนเกี่ยวกับสิ่งที่มีความต้องการของตลาดแรงงานเพิ่มภาคปฏิบัติให้มากขึ้น พร้อมกับลดวิชาที่ไม่จำเป็นสำหรับผู้เตรียมจะไปประกอบอาชีพช่างเทคนิค ในขณะเดียวกันก็จัดให้มีการบรรยายเกี่ยวกับปัญหาและความรู้ที่จำเป็นสำหรับการปฏิบัติงานโดยเชิญผู้ทรงคุณวุฒิที่มีประสิทธิภาพทำงานสูง และมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับปัญหาต่างๆ อย่างแท้จริงเป็นผู้บรรยาย อนึ่ง ไม่ควรที่จะจัดตั้งโรงเรียนประเภทนี้เพิ่มขึ้นอีกจนกว่า

จะทำการปรับปรุงโรงเรียนต่างๆ ที่มีอยู่แล้ว ให้ดีมีความสามารถผลิตกำลังคนที่มีคุณภาพสูงตามความต้องการของตลาดแรงงานได้ทุกโรงเรียนแล้ว

8. ผู้สำเร็จโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพ ปัญหาสำหรับกำลังคนประเภทนี้ ควรได้รับการพิจารณาแก้ไขโดยรีบด่วน ทั้งนี้ เพราะในปัจจุบันผู้มีสำเร็จการศึกษาระดับนี้เป็นจำนวนมากที่ประสบปัญหาในการหางานทำ มูลเหตุสำคัญที่ก่อให้เกิดปัญหาดังกล่าว คือ ขณะนี้มีโรงเรียนอาชีวศึกษาชั้นสูงอยู่ทั้งหมด 121 โรงเรียน ในประเทศไทย โรงเรียนเหล่านี้ ส่วนใหญ่กำลังประสบปัญหารุนแรงเกี่ยวกับการขาดแคลนครูผู้มีวุฒิและประสบการณ์เหมาะสม ตลอดจนจนปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรและแนวการสอน ซึ่งยังย่ำในด้านทฤษฎีเกินกว่าทางภาคปฏิบัติ ผู้จบจากโรงเรียนเหล่านี้จึงมีคุณภาพไม่ตรงกับความต้องการของตลาดแรงงานปัญหาในด้านงานมีทำจึงเกิดขึ้น ในจำนวนโรงเรียน 121 แห่งนี้ มีโรงเรียนในโครงการเงินกู้เพื่อพัฒนาอาชีวศึกษาอยู่ 14 โรงเรียน แม้จะมีปัญหาที่ต้องแก้ไขเล็กน้อยในระยะของแผน เช่น ใช้อุปกรณ์ทันสมัยเกินไปไม่เหมาะแก่ท้องที่ชนบท แต่ก็นับได้ว่ากำลังคนที่สำเร็จการศึกษาภายใต้โครงการนี้เป็นผู้มีคุณวุฒิเหมาะสมและสามารถหางานทำได้ง่าย แม้จะต้องได้รับการฝึกเบื้องต้นเพิ่มเติมอีกเล็กน้อยในสถานที่ทำงานก็ตาม แต่จำนวนกำลังคนที่ผลิตได้ในโรงเรียนเหล่านี้ก็ยังมีเป็นส่วนน้อย ปัญหาที่ควรแก้ไขรีบด่วน คือ การเร่งยกระดับความต้องการและปริมาณกำลังคนนั้น พอสรุปได้ว่าหากคำนึงเฉพาะผู้สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายอาชีพในโครงการเงินกู้จะผลิตเพิ่มขึ้นได้อีกถึง 20,600 คน และกำลังคนเหล่านี้ส่วนใหญ่จะมีปัญหาดังที่ได้กล่าวไว้แล้วข้างต้น จะเห็นว่าปัญหาเรื่องนี้จำเป็นต้องได้รับการพิจารณาแก้ไขโดยรีบด่วน

9. กำลังคนระดับสูงประเภทอื่น ๆ คาดว่าในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 นี้ มีประมาณ 23,800 คน จะมากกว่าความต้องการของตลาด และผู้ที่สำเร็จการศึกษาในแขนงวิชาการเหล่านี้ อาจจะต้องประกอบอาชีพของตนเองเป็นอิสระมากขึ้น หรือปฏิบัติงานในอาชีพไม่ตรงกับที่ตนถนัดก็ได้

ตารางที่ 5 ความต้องการกำลังคนและปริมาณกำลังคนที่ปฏิบัติงานอาชีพที่สำคัญ ๆ

พ.ศ. 2515-2519

อาชีพ	(1) ความต้องการ	(2) ปริมาณกำลังคน	(3) (4) ความแตกต่าง	
			เกิน (+)	ขาด (-)
1. นักบริการและนักจัดการ	30,000	ดูรายละเอียดหน้า 12		30,000
2. แพทย์	2,700	2,000	-	700
3. พยาบาลและพยาบาลผดุงครรภ์	14,000	7,600	-	5,500
4. นักวิทยาศาสตร์ ^{1/}	8,500	3,400		5,100
5. วิศวกร	2,500	4,700	2,200	ตอนต้นแผนฯ และ วิศวกรที่มีคุณภาพสูง
6. ผู้ปฏิบัติงานด้านการเกษตร ^{1/}	10,300	12,200	1,900	
- ระดับอุดมศึกษา	3,000	5,300	2,300	
- ระดับการศึกษา 15 ปี	5,700	3,700	-	2,000
- ระดับการศึกษา 13 ปี	1,600	3,200	1,600	-
7. ครูและอาจารย์	101,400			
- สายวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	4,500			
- สายวิชาการ	10,500	20,000 ^{2/}	9,500	
- ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพครู	80,900	77,000	-	ขาดอย่างน้อย 3,000
- ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ	5,500	(ประเมินรวมไว้ในข้อ 8 และ 9)		
8. ช่างเทคนิค	7,600	15,000	7,700	
9. ผู้สำเร็จมัธยมศึกษาตอนปลาย	17,000	8,900 ^{3/}	} 20,600	8,200
สายอาชีพ		20,600		

ตารางที่ 6
ปริมาณงานที่ทำทั้งหมด และกำลังคนประเภทวิทยาศาสตร์ และเทคนิคระดับอุดมศึกษา
จำแนกตามสัญชาติ สถาบัน และสาขาการศึกษาที่ได้รับ

รายการ	กำลังคนทั้งหมด ทำงานทั้งหมด	กำลังคนประเภทวิทยาศาสตร์และเทคนิค									% ของกำลังคนประเภทวิทยาศาสตร์และเทคนิค ต่อจำนวนผู้ทำงานทั้งหมด			
		รวม		วิทยาศาสตร์		วิศวกร		เกษตรกรรม		รวม	วิทยาศาสตร์	วิศวะ	เกษตร	
		%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน					
รวม	437,762	100.0	11,915	100.0	5,537	100.0	3,982	100.0	2,396	100.0	2.8	1.3	0.9	0.6
ไทย	435,016	99.4	11,324	99.5	5,205	94.0	3,756	44.3	2,363	98.6	2.6	1.2	0.9	0.5
ชาวต่างประเทศ	2,746	0.6	591	0.5	332	6.0	226	5.7	33	1.4	12.7	2.2	8.3	1.2
รัฐบาล	214,175	99.8	7,922	95.9	3,988	93.5	1,793	97.8	2,141	99.0	3.7	1.9	0.8	1.0
ไทย	355	0.2	341	4.1	278	6.5	41	2.2	22	1.0	96.1	78.3	11.6	6.2
ชาวต่างประเทศ	23	0.1	8	0.5	-	-	8	0.8	-	-	34.8	-	34.8	-
เทศบาล	6,353	100.0	117	100.0	16	100.0	58	100.0	43	100.0	1.8	0.2	0.9	0.7
ไทย	6,345	99.9	110	94.0	16	100.0	58	100.0	36	83.7	1.7	0.2	0.9	0.6
ชาวต่างประเทศ	8	0.1	7	6.0	-	-	-	-	7	16.3	87.5	-	-	87.5
เอกชน	126,565	100.0	2,069	100.0	976	100.0	1,041	100.0	52	100.0	1.6	0.8	0.8	0.0
ไทย	124,05	99.9	1,834	88.6	922	94.5	864	83.0	58	92.3	1.5	0.8	0.7	0.0
ชาวต่างประเทศ	2,360	0.1	235	11.4	54	5.5	177	17.0	4	7.7	10.0	2.3	7.5	0.2

ที่มา : รายงานการสำรวจกำลังคนประเภทวิทยาศาสตร์และเทคนิค โดยสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และสำนักงานสภาวิจัยแห่งชาติ.

กันยายน 2513

กำลังคนประเภทวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

เป็นที่ยอมรับกันทั่วไปว่า ความเจริญก้าวหน้าด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับประเทศที่เร่งรัดพัฒนาอุตสาหกรรมให้เจริญก้าวหน้า โดยเฉพาะประเทศไทย ซึ่งมีนโยบายจะส่งเสริมสินค้าออกเพื่อแก้ปัญหาการขาดดุลการค้าของประเทศ โดยการเร่งรัดพัฒนาเกษตรกรรม และอุตสาหกรรมเพื่อให้ได้สินค้าคุณภาพในราคาที่จะแข่งขันกับประเทศอื่นได้ และในขณะเดียวกันก็ส่งเสริมการลงทุนในประเทศไทยให้มาก เพื่อแก้ปัญหาความขาดแคลนเงินทุน ตลอดจนปัญหาความขาดแคลนกำลังคนประเภทวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ซึ่งมีอยู่มากในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 โดยเฉพาะในหน่วยราชการที่จำเป็นต้องใช้กำลังคนประเภทนี้ กล่าวคือ ในระยะนั้นมีการขาดแคลนกำลังคนประเภทวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีถึง 1,104 คน จนกระทั่งต้องดำเนินการแก้ไขโดยบรรจุผู้ที่มีคุณสมบัติต่ำกว่าที่ต้องการบรรจุประมาณ 823 อัตรา ตามรายงานการสำรวจกำลังคนประเภทวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จัดทำเมื่อวันที่ 30 กันยายน 2513 โดยสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติ ร่วมกับสำนักงานสภาวิจัยแห่งชาติ ซึ่งทำการตรวจสอบสถานประกอบการทั้งของรัฐและเอกชนที่มีจำนวนคนงานตั้งแต่ 20 คนขึ้นไป ประมาณ 1,000 แห่ง นอกจากนี้ยังปรากฏว่า เนื่องจากการขาดแคลนกำลังคนประเภทนี้ทั้งในวงราชการและเอกชน จึงจำเป็นต้องนำเอากำลังคนจากต่างประเทศมาปฏิบัติงานในประเทศไทย เป็นเหตุให้ต้องสูญเสียเงินตราต่างประเทศไปเป็นจำนวนไม่น้อย ดังจะเห็นได้ว่า ในจำนวนชาวต่างประเทศที่มาทำงานอยู่ในประเทศไทยจำนวน 2,746 คน เป็นบุคลากร วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีถึง 341 คน หรือประมาณร้อยละ 96 ของบุคลากรชาวต่างประเทศ ทั้งหมด ส่วนสถาบันเอกชนซึ่งมีชาวต่างประเทศปฏิบัติงาน 2,360 คนนั้น กลับมีบุคลากรประเภทวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีอยู่เพียง 235 คน หรือประมาณร้อยละ 10 ของบุคลากรชาวต่างประเทศทั้งหมดเท่านั้น (ดังรายละเอียดในตารางที่ 6) ข้อเท็จจริงนี้แสดงให้เห็นว่า สถาบันเอกชนประสบปัญหาความขาดแคลนกำลังคนประเภทวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีอย่างมาก (ส่วนใหญ่ของบุคลากรชาวต่างประเทศที่ปฏิบัติงานอยู่ในประเทศไทยนั้น เป็นบุคลากรที่ปฏิบัติงานในอาชีพนักบริหาร และผู้จัดการสถานประกอบการค้าและอุตสาหกรรมต่าง ๆ) ทั้งนี้ เนื่องจากสถาบันเอกชนมีวิธีการที่จะ “ดึง” ผู้ที่เหมาะสมจากวงการต่าง ๆ ให้มาปฏิบัติงานในสถานประกอบการของตนได้ โดยการให้สิ่งจูงใจอย่างเพียงพอ สำหรับบุคลากรประเภทวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีชาวต่างประเทศที่ปฏิบัติงานอยู่ในประเทศไทยนั้น มีส่วนหนึ่งปฏิบัติงานในตำแหน่งหน้าที่ซึ่งไม่อาจหาบุคลากรชาวไทยที่มีคุณสมบัติที่เหมาะสมได้ เนื่องจากสถาบันเอกชนส่วนใหญ่มีความต้องการกำลังคนที่มีประสบการณ์และความรู้ความชำนาญในการปฏิบัติงานเป็นอย่างดีมากกว่าผู้สำเร็จการศึกษาใหม่ๆ ส่วนที่เหลือปฏิบัติงานในตำแหน่งหน้าที่เกี่ยวข้องกับวิชาการและเทคโนโลยี ซึ่งเป็นความลับของบริษัทซึ่งไม่ต้องการให้บุคคลภายนอก แม้แต่บุคลากรชาวไทยที่ทำงานอยู่ในบริษัทหรือโรงงานอุตสาหกรรมของตนทราบ เรื่องนี้จำเป็นต้องพิจารณามาตรการแก้ไข การที่ส่งเสริมให้ชาวต่างประเทศมาลงทุนในประเทศไทยนั้น นอกจากจะหวังได้รับการช่วยเหลือในเรื่องเงินลงทุนแล้ว เรายังหวังที่จะได้รับความรู้และการช่วยเหลือ

เกี่ยวกับเทคนิคต่างๆ ด้วย เนื่องจากประเทศไทยเรายังขาดทั้งกำลังเงินและความรู้เกี่ยวกับการผลิตต่างๆ อยู่มาก แต่เมื่อผู้มาลงทุนปิดบังไม่ให้คนไทยทราบเทคนิคการผลิตแล้ว โอกาสที่ชาวไทยจะสามารถรับช่วงงานจากชาวต่างประเทศก็เกิดขึ้นได้ยาก นับเป็นการผิดเป้าหมายการส่งเสริมอุตสาหกรรมและอาจทำให้เกิดการสิ้นเปลืองได้ ข้อเท็จจริงนี้แสดงให้เห็นว่าแม้จะสามารถสร้างกำลังคนให้มากพอกับความต้องการ โดยเฉพาะในด้านกำลังคนประเภทวิทยาศาสตร์และเทคนิคก็ ต้องให้ความสำคัญอันดับสูงแก่คุณภาพและความชำนาญเฉพาะอย่างของบุคลากรประเภทนี้ และ ค ว ร มี ม า ต ร ร ก า ร ค ว า ม ร ่วมมือกับชาวต่างประเทศที่มาลงทุนในประเทศไทย ให้ถ่ายทอดวิชาดังกล่าวให้บุคลากรชาวไทย ภายในเวลาอันสมควร

รัฐบาลได้ตระหนักถึงปัญหาความขาดแคลนกำลังคนประเภทนี้เป็นอย่างดี จึงได้เร่งรัดพัฒนาอัตราการผลิตกำลังคนประเภทนี้ มาตั้งแต่ในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 และยังคงจะดำเนินการต่อไปในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 นี้ จนคาดได้ว่าปลายแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ประเทศไทยจะมีกำลังคนทางด้านวิศวกรรมศาสตร์และเกษตรศาสตร์มากพอความต้องการในด้านปริมาณ แต่จะต้องทำการปรับปรุงคุณภาพของกำลังคนทั้งสองชนิดนี้อีกมาก ส่วนกำลังคนทางด้านวิทยาศาสตร์นั้น จะยังมีความขาดแคลนทั้งด้านปริมาณและคุณภาพ ซึ่งควรจะได้รับการปรับปรุงแก้ไขเป็นการด่วน

ปัญหากำลังคนของรัฐบาล

ในขณะที่หน้าที่รับผิดชอบของรัฐบาลในปัจจุบันได้ขยายตัวและมีลักษณะซับซ้อนกว่าเดิมเป็นอย่างมาก ระบบการบริหารงานของทางราชการก็มิได้รับความเปลี่ยนแปลงและปรับปรุงให้เหมาะสมกับกาลสมัย จึงมีการทำงานซ้ำซ้อนกันโดยมิได้ประสานงานกันเท่าที่ควร ทำให้สิ้นเปลืองงบประมาณและการดำเนินงานล่าช้าไม่บรรลุเป้าหมายที่วางไว้ เช่น งานวิจัยทางด้านเกษตรกรรม ซึ่งมีหน่วยงานและการดำเนินงานล่าช้าไม่บรรลุเป้าหมายที่วางไว้ เช่น งานวิจัยทางการเกษตร ซึ่งมีหน่วยงานหลายแห่งทำงานด้านนี้โดยมิได้ประสานงานกันมากเท่าที่ควร ทำให้ผลการวิจัยไม่ก้าวหน้าไป หรือบังเกิดผลที่ควรจะเป็น เป็นต้น ฯลฯ นอกจากนี้ ในปัจจุบันโครงสร้างของเงินเดือนระบบสวัสดิการและสิ่งจูงใจอื่นๆ มีส่วนเป็นอุปสรรคต่อการบรรจุบุคคลที่มีคุณภาพ วุฒิ และประสบการณ์เหมาะสมในหน้าที่ราชการ โดยเฉพาะในต่างจังหวัด อีกทั้งยังมีอุปสรรคในด้านโอกาสได้รับการเลื่อนขั้น เลื่อนตำแหน่งด้วย ปัญหาเหล่านี้ควรได้รับการพิจารณาปรับปรุงโดยรีบด่วน ภายในระยะเวลาของแผนงาน สำคัญที่ได้เริ่มดำเนินงานแล้ว เช่น แผนการจำแนกตำแหน่งงานควรดำเนินการให้แล้วเสร็จตอนต้นแผน แต่ในขณะเดียวกันควรพิจารณาปรับปรุงแผนงานการฝึกอบรมข้าราชการของหน่วยงานต่างๆ ให้อยู่ในแผนเดียวกัน เพื่อประหยัดทรัพยากรอันจำกัด และเป็นการปรับปรุงประสิทธิภาพในการผลิตของกำลังคนในวงการราชการ

ในแผนพัฒนาฯ ฉบับนี้ ได้ย้ำถึงความสำคัญในเรื่องการประสานงาน โดยเฉพาะเรื่องการระดมทรัพยากรทั้งทางด้านกำลังคน กำลังเงิน และอื่นๆ ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องไปให้ได้ผลเต็มที่ ไม่ว่าจะเป็นงานในระดับชาติหรือระดับภูมิภาคในสาขาเกษตร สาธารณสุข หรือสาขาอื่นๆ ในแผน ดังนั้นการปรับปรุงระบบการบริหารราชการด้วยเทคนิคของระบบบริหารธุรกิจและระบบการจัดการที่เหมาะสมและทันสมัย เพื่อให้การพิจารณาแผนงานและโครงการเป็นไปตามนโยบายประการหนึ่ง การประสานงานในระหว่างราชการด้วยกันทุกระดับประการหนึ่ง และการประสานงานกับเอกชนอีกประการหนึ่ง จึงเป็นสิ่งจำเป็นยิ่งและปัจจัยแห่งการสัมฤทธิ์ผลพัฒนา

กำลังคนและการมีงานทำในชนบท

ปัญหากำลังคนในชนบท โดยสรุป

ประชากรของประเทศเป็นจำนวนกว่า 30 ล้านคน หรือประมาณร้อยละ 85 อาศัยอยู่ในท้องที่ชนบท เป็นผลให้ชนบทมีกำลังแรงงานส่วนใหญ่ของประเทศ ปัญหาความต้องการด้านกำลังคนและสภาพการณ์ในท้องที่ชนบทมีดังต่อไปนี้

1. ในปัจจุบันระบบการผลิตทางการเกษตร รวมทั้งการดำเนินงานของสถาบันต่างๆ ในชนบทยังล้าสมัย และหากยังคงเป็นเช่นนี้อยู่ต่อไป ก็เป็นการยากที่จะเพิ่มปริมาณงานทำและรายได้ของเกษตรกรให้สูงขึ้นได้ จึงต้องปรับปรุงสิ่งเหล่านี้ให้ทันสมัยยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งปรับปรุงระบบการผลิตด้วยการใช้กำลังคนในชนบทให้เป็นประโยชน์มากยิ่งขึ้น

2. การปรับปรุงการเศรษฐกิจของชนบท จำเป็นต้องมีกำลังคนที่มีความรู้และความชำนาญงานในด้านต่างๆ หลายอาชีพและหลายระดับ นับตั้งแต่ นักผู้บริหาร ผู้ประกอบการ ผู้มีวิชาชีพด้านการเกษตร ผู้ปฏิบัติงานทางวิชาการ อาทิ นักวิจัยและเจ้าหน้าที่ส่งเสริม ตลอดจนการเผยแพร่ความรู้ที่ทันสมัยในวิชาชีพการเกษตร และการประกอบอาชีพอื่นๆ ในชนบท งานทางด้านการศึกษาและการฝึกอาชีพ งานวิจัย งานส่งเสริมการเกษตรและอุตสาหกรรมในชนบท รวมทั้งการลงทุนอื่นๆ เพื่อพัฒนากำลังคนในชนบท จะต้องดำเนินการให้สอดคล้องและสัมพันธ์กัน

ปัญหากำลังคนในชนบทในขณะนี้ คือ ความสามารถในการผลิตโดยทั่วไปยังอยู่ในระดับต่ำ และในขณะเดียวกันก็มีปัญหาอยู่มากเกี่ยวกับการทำงานระดับต่ำ สำหรับกำลังคนประมาณ 2.1 ล้านคน ที่จะเข้าสู่ตลาดแรงงานในชนบทนั้น มีโอกาสในการหางานทำไม่มากพอ โดยเฉพาะการทำงานในสาขาอื่นๆ นอกเหนือไปจากสาขาการเกษตร แม้แต่ทางด้านกิจการเกษตรเองก็ยังมีปัญหา เนื่องด้วยประการแรก ไร่นาของครอบครัวมีขนาดเล็ก และไม่สามารถให้กำลังคนที่เพิ่มขึ้นมีงานทำเพียงพอโดยเฉพาะในแง่การใช้วิธีการเพาะปลูกที่เป็นอยู่ ประการที่สอง ที่ดินที่เหมาะสมแก่การทำไร่นามีปริมาณจำกัด

วัตถุประสงค์ในการพัฒนากำลังคนและปริมาณงานมีทำในชนบท

เนื่องด้วยปัญหาประการต่างๆ ข้างต้น ในระยะของแผน 1) จึงจำเป็นต้องดำเนินการสร้างงานด้านการเกษตรและด้านอื่นๆ ให้เพียงพอที่รับกำลังคนใหม่ที่จะเข้าสู่ตลาดแรงงานและในขณะเดียวกันเพื่อสามารถยกระดับได้ 2) แก้ไขปัญหาการทำงานระดับต่ำ 3) ป้องกันมิให้กำลังคนในชนบทเคลื่อนย้ายเข้าสู่ในเมืองมากเกินไป โดยหาทางใช้แรงงานในชนบทให้มากที่สุด 4) ปรับปรุงงานต่างๆ ของสถาบันพัฒนาทรัพยากรกำลังคนให้สัมพันธ์กันและอยู่ในแผนงานเดียวกัน

การส่งเสริมปริมาณงานมีทำและการพัฒนากำลังคนด้านการเกษตร

รายได้ประชากรถัวเฉลี่ยต่อบุคคลของประเทศไทยได้เพิ่มขึ้นจากประมาณ 2,100 บาท ในปี 2503 เป็นเงิน 3,300 บาท ในปี 2513 อย่างไรก็ตามตัวเลขดังกล่าวมิได้แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างอย่างมากในรายได้ถัวเฉลี่ยต่อบุคคลในระหว่างภาคต่างๆ ของประเทศ ในระหว่างท้องที่ชนบทและท้องที่ในเมือง ตลอดจนความแตกต่างระหว่างท้องที่ในชนบทด้วย

ประมาณได้ว่าในปี 2513 ผลผลิตทั้งหมดรวมในประเทศถัวเฉลี่ยต่อเกษตรกรหนึ่งคนมีมูลค่า 1,300 บาท เทียบกับ 9,100 บาท สำหรับบุคคลในแขนงอาชีพอื่นๆ จากการศึกษาเรื่องกำลังคนในชนบทประจำปี 2512-2513 ปรากฏผลว่าในจำนวน 46 ครอบครัวของกสิกรใน 4 หมู่บ้านของจังหวัดขอนแก่น มีรายได้ถัวเฉลี่ยต่อบุคคลในครอบครัวคนละ 1,250 บาท แต่ทั้งนี้รายได้ของแต่ละครอบครัวต่อนั้น มีส่วนแตกต่างกันมาก คือ มีตั้งแต่ 650 บาท ไปจนถึง 3,960 บาท รายได้ถัวเฉลี่ยของครอบครัวเกือบร้อยละ 25 ได้รับความจากรวมที่มีโรงงานด้านการเกษตร อันได้แก่ การผลิตไหมจนถึงงานก่อสร้างหรืองานค้าขาย ในหมู่บ้าน 2 แห่ง ในเขตจังหวัดอุบลราชธานี รายได้ถัวเฉลี่ยต่อบุคคลเป็นเงิน 1,970 บาท ระหว่าง 580 บาท ไปจนถึง 3,700 บาท โดยเฉลี่ยแล้วร้อยละ 16 ของรายได้ทั้งสิ้นเป็นรายได้ที่รับจากรวมที่มีโรงงานด้านการเกษตร ส่วนรายได้ของ 30 ครอบครัวในเขตหมู่บ้าน 3 แห่ง ในจังหวัดเชียงใหม่ถัวเฉลี่ยแล้วเป็นเงิน 1,370 บาทต่อคนระหว่าง 735 บาท ไปจนถึง 4,590 ล้านบาท ร้อยละ 31 ของรายได้ของครอบครัวโดยเฉลี่ยแล้ว ได้รับความจากรวมที่มีโรงงานด้านการเกษตร ตัวเลขเหล่านี้แม้จะมีรายได้ของประชากรภายในแต่ละภาค แต่ก็แสดงให้เห็นอย่างแจ่มแจ้งว่ารายได้ที่ได้รับจากงานทางด้านการเกษตรมีลักษณะไม่เท่าเทียมกัน คาดว่าในอนาคตความเหลื่อมล้ำของรายได้เช่นนี้มีแต่จะเพิ่มขึ้นมากกว่าที่จะลดลง เว้นแต่จะได้ดำเนินการแก้ไขความแตกต่างนี้กันอย่างจริงจัง

การปรับปรุงวิธีการผลิตให้ทันสมัยเป็นสิ่งจำเป็นในการเพิ่มผลผลิตทางด้านการเกษตร โดยลักษณะของทรัพยากรธรรมชาติของประเทศแล้ว การปรับปรุงให้ทันสมัยมิได้หมายความว่าให้ทำไร่นาขนาดใหญ่ที่ต้องใช้เครื่องกลโดยตลอด แต่หมายถึงการส่งเสริมการทำไร่นาในครอบครัวด้วย ระบบการเกษตรที่ทันสมัย และใช้กำลังคนที่มีอยู่แล้วให้มากที่สุดทั้งในเขตและนอก

เขตชลประทานโดยอาศัยผลของการวิจัยและการส่งเสริมเกี่ยวกับเพาะปลูกพืชใหม่ๆ ตลอดจนการปลูกพืชหมุนเวียนด้วยนโยบายใหม่นี้ เนื่องจากจะย่ำในด้านการใช้กำลังคนให้มากที่สุดแล้ว ยังรวมไปถึงการใช้ปัจจัยต่างๆ เช่น ปุ๋ย และการปรับปรุงเมล็ดพืชยิ่งกว่าการใช้เครื่องทุ่นแรงต่างๆ ทั้งนี้ เพื่อเพิ่มความสามารถในการผลิตของที่ดินให้สูงขึ้นด้วย

ในปัจจุบันกำลังคนทางด้านการเกษตร ประกอบด้วย กสิกรตลอดจนนักวิชาการต่างๆ ส่วนใหญ่ยังไม่พร้อมที่จะรับเอาวิธีการด้านการเกษตรแผนใหม่ที่ขยายประเภทการผลิตให้มากขึ้นมาใช้การแก้ไขปัญหาดังกล่าว จำเป็นอย่างยิ่งที่จะปรับปรุงงานวิจัยด้านการเกษตรให้ประสานกับการขยายงานด้านการส่งเสริม ทั้งนี้ เพื่อนำเอาวิธีการเพาะปลูกที่ทันสมัยและมีประสิทธิภาพสูงมาใช้แทนวิธีการเพาะปลูกตามแบบเดิม

แม้ว่ากำลังแรงงานด้านการเกษตรจะมีอยู่มากมายในปัจจุบัน แต่การเกษตรของไทยก็ยังมีได้ใช้กำลังคนที่มีอยู่ให้เป็นประโยชน์เต็มที่ แรงงานที่ใช้ในการเกษตรทั้งในแง่ของชั่วโมงการทำงานต่อไร่และประสิทธิภาพก็อยู่ในเกณฑ์ต่ำ ในปี 2513 ในประเทศไทยมีการใช้กำลังคนเพียง 18 คน ปฏิบัติงานในที่ดิน 100 ไร่ เทียบกับ 27 คน ในสาธารณรัฐจีนไต้หวัน และ 40 คน ในประเทศญี่ปุ่น การเพิ่มวันทำงานต่อหน่วยงานที่ดินที่เหมาะสมต่อการเพาะปลูก จะช่วยให้สามารถใช้แรงงานให้มากขึ้นและจะช่วยลดการทำงานต่ำระดับตามฤดูกาลให้น้อยลงได้ การปรับปรุงการเกษตรให้ทันสมัยและใช้ที่ดินให้มากขึ้น ย่อมต้องการกำลังเครื่องจักรเพิ่มขึ้นบ้างเป็นธรรมดา แต่ทั้งนี้ควรเพิ่มให้น้อยที่สุดโดยยึดหลักการใช้แรงงานให้มากที่สุดเป็นเกณฑ์

การเปลี่ยนปัจจัยการผลิตเพียงอย่างเดียวหรือ 2 อย่าง ย่อมไม่สามารถทำให้เกษตรกรรมแผนใหม่เกิดความสำเร็จได้ พันธุ์พืชชนิดใหม่ถ้านำมาปลูกแบบเก่าใส่ปุ๋ยและบำรุงรักษาแบบเก่าก็อาจจะล้มเหลวโดยสิ้นเชิง ความสำเร็จจะมีได้ก็ต่อเมื่อได้มีการเปลี่ยนแปลงเทคนิควิธีการพร้อมๆ กันทุกด้าน การเปลี่ยนในลักษณะนี้ประกอบกันเป็นโครงการเรียกว่า “แผนงานสำเร็จรูป” ซึ่งประกอบด้วย การปรับปรุงเมล็ดพันธุ์พืช การใส่ปุ๋ยตามคำแนะนำ การใช้วิธีเพาะปลูกที่เหมาะสม การกำจัดแมลงและศัตรูพืช การให้น้ำตามระบบชลประทาน การพัฒนาระบบสินเชื่อ การขนส่งและการตลาด เหล่านี้ต้องนำมาใช้ให้สอดคล้องกัน และในเวลาเดียวกันเพื่อให้ได้ผลเต็มที่ แผนงานสำเร็จรูปนี้จำเป็นต้องอาศัยผลงานศึกษาวิจัยสถาบันทดลองเกษตรกรรมเป็นหลัก เพื่อให้พนักงานส่งเสริมการเกษตรนำไปเผยแพร่ช่วยเหลือกสิกรในการเพาะปลูกต่อไป ทั้งในเขตชลประทานและนอกเขตชลประทาน

การทำงานต่ำระดับตามฤดูกาลยังคงเป็นปัญหาที่จะต้องพิจารณาแก้ไขในระยะของแผน ในระหว่างฤดูกาลที่ว่างจากงานเพาะปลูกนั้น กำลังแรงงานทางเกษตรไม่อาจหางานที่มีรายได้ทำแทนได้ โดยปกติแล้วสภาพการเช่นนี้มักจะปรากฏอยู่เสมอในระบบการเกษตรแบบเก่าที่มีการปลูกพืชหลักแต่เพียงเวลาทำงานของประชากรในชนบทภาคเหนือ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีได้ใช้

ให้ให้เป็นประโยชน์ ในบางกรณีในท้องที่บางแห่งมีปัญหารุนแรงที่กล่าวไว้ข้างต้น กล่าวคือ ในหมู่บ้านแห่งหนึ่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือโดยเฉลี่ยแล้วประมาณร้อยละ 40 ของเวลาทำงาน มีได้ใช้ให้เป็นประโยชน์เลย โดยเฉพาะในหน้าแล้งมีได้ใช้เวลาทำงานมากกว่าครึ่งหนึ่งให้เป็นประโยชน์ ผลผลิตของแรงงานและที่ดิน ตลอดจนรายได้ในท้องที่ชนบทเหล่านั้นโดยทั่วไปจึงอยู่ในเกณฑ์ต่ำ ผลเสียหายจากการทำงานต่ำระดับนับว่ามีมาก การไม่นำเอาทรัพยากรกำลังคนของประเทศไปใช้ให้เกิดประโยชน์เต็มที่ นับว่าเป็นศูนย์เปล่าในด้านการพัฒนา

แม้ว่ากสิกรจะได้พยายามแก้ไขปัญหา โดยทำงานนอกวงเกษตรกรรมในระหว่างฤดูแล้ง ประกอบด้วย งานอุตสาหกรรมในครัวเรือน งานป่าไม้ รับจ้างทำงานแบกหามในงานก่อสร้าง ตลอดจนไปหางานทำชั่วคราวในเมือง เช่น ในกรุงเทพฯ หรือแห่งอื่นๆ ซึ่งจำกัดเฉพาะแรงงานในวัยหนุ่มสาวเป็นส่วนใหญ่ แต่ก็ไม่อาจแก้ปัญหาการทำงานต่ำระดับตามฤดูกาลได้โดยง่าย ทรายไคที่การกสิกรของประเทศยังอยู่ในระบบการทำมาหากินเพื่อความอยู่เฉพาะหน้า ทั้งนี้ ก็เพราะไม่อาจจัดหางานอื่นให้แก่ทุกคนที่ว่างงานตามฤดูกาลได้ วิธีแก้ปัญหาที่ดีที่สุด ก็คือ หาช่องทางส่งเสริมการมีงานทำและสร้างความต้องการแรงงานขึ้นภายในสาขางานการเกษตรเอง โดยนำเอาระบบการกสิกรรมแบบที่ใช้กำลังคนมากมาใช้ในพื้นที่ทั้งในเขตและนอกเขตชลประทาน ศูนย์วิจัยการเกษตรจะต้องค้นหาวิธีการใช้พื้นที่เพาะปลูกแผนใหม่ แล้วให้นักส่งเสริมการเกษตรนำเอาไปเผยแพร่แก่กสิกร ส่วนในขั้นตอนที่ไม่อาจทำการเพาะปลูกได้ตลอดปี ก็ควรได้พึงเล็งในด้านอุตสาหกรรมในครัวเรือนและด้านอื่นๆ ที่จะก่อให้เกิดการทำงานนอกวงเกษตรกรรมขึ้น

ในปี 2519 คาดว่าจะสามารถขยายเนื้อที่เพาะปลูกประมาณร้อยละ 2.6 ได้ตลอดปี ด้วยวิธีการชลประทาน พื้นที่ดังกล่าวอาจปลูกพืชได้ 2 ชนิด หรือมากกว่าในเวลาติดต่อกันตลอดปี การขจัดปัญหาการทำงานต่ำระดับมีทางสำเร็จได้ในท้องที่เหล่านี้ ในปี 2519 จะมีพื้นที่เพาะปลูกประมาณร้อยละ 6 อยู่ภายใต้การชลประทานสมทบในฤดูฝนการนำพันธุ์พืชที่เติบโตเร็วและพืชชนิดใหม่มาปลูกอาจช่วยให้กสิกรในท้องที่เหล่านี้สามารถทำการเพาะปลูก 2 ครั้งได้ ซึ่งจะช่วยลดปัญหาการทำงานต่ำระดับตามฤดูกาลได้บ้าง ในภาคใต้ของประเทศนั้นมีฝนสม่ำเสมอตลอดปี มีพืชยืนต้นอยู่ทั่วไป ทำให้สามารถใช้ระบบการกสิกรรมซึ่งใช้แรงงานสม่ำเสมอตลอดปีได้ ตามหุบเขาในภาคเหนือสุดนั้นการปลูกพืช 2 ครั้ง ได้ทำมานานแล้ว แต่ก็ยังสามารถใช้ที่ดินให้เป็นประโยชน์ยิ่งขึ้นอีกได้ ส่วนบริเวณนอกเขตชลประทานของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นั้น ได้มีการพัฒนาระบบการใช้พื้นที่เพาะปลูกแล้ว โดยกสิกรได้ปลูกทั้งข้าวและพืชไร่อย่างอื่นรวมกัน สำหรับท้องที่ทั้งหมดที่อยู่นอกเขตโครงการชลประทานสำคัญๆ ควรจะได้เร่งค้นหาน้ำบาดาล เพราะในพื้นที่หลายแห่งโครงการชลประทานขนาดเล็กเพื่อการสูบน้ำบาดาลจะสามารถบรรเทาการขาดแคลนน้ำได้

การส่งเสริมให้โรงงานทำในด้านอื่น ๆ ที่มีใช้การเกษตร

ถึงแม้ว่าการสร้างงานในสาขาเกษตรจะยังคงมีความสำคัญต่อกำลังคนที่เพิ่มขึ้นรวดเร็วมากในชนบทก็ตาม การเพิ่มปริมาณงานอื่น ๆ ที่มีใช้งานเกษตรในท้องที่ชนบทก็มีความสำคัญเช่นกัน นอกจากงานหัตถกรรมและการค้าปลีกย่อยต่าง ๆ ที่มีอยู่แล้วดั้งเดิมในชนบท ก็จะได้มีการส่งเสริมงานด้านอุตสาหกรรมในชนบทโดยเฉพาะอุตสาหกรรมที่ใช้ผลิตผลเกษตรเป็นวัตถุดิบความสำเร็จของการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมในชนบทในระยะยาวนั้น จะต้องขึ้นอยู่กับทั้งความก้าวหน้าของสาขาเกษตรกรรมและสาขาอื่น ๆ ในการนี้จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเริ่มสร้างพื้นฐานอันสำคัญ ๆ ต่าง ๆ เพื่อให้สภาพแวดล้อมในชนบทเหมาะสมต่อความเจริญทางเศรษฐกิจและสังคม ซึ่งรัฐควรจะได้มอบหมายให้องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นมีส่วนรับผิดชอบมากขึ้น

การพัฒนาชนบทของประเทศไทยเพื่อให้กำลังคนในชนบทมีงานทำและมีรายได้ดีขึ้นนั้น จำเป็นต้องอาศัยระบบบริการสังคม ในขั้นแรกรัฐบาลอาจพัฒนาเมืองที่เป็นที่ตั้งของจังหวัดและอำเภอ การพัฒนาให้เป็นศูนย์กลางของท้องถิ่นควรทำเป็นขั้น ๆ ไป โดยปรับปรุงบริการขั้นมูลฐานต่าง ๆ เช่น การติดต่อสื่อสาร การพลังงาน โรงเรียน โรงพยาบาล ให้ได้มาตรฐานเพื่อให้ตัวเมืองในชนบทมีบรรยากาศจูงใจแก่ข้าราชการและพนักงานของบริษัทห้างร้านมากกว่าที่เป็นอยู่ในขณะนี้ สิ่งเหล่านี้ย่อมจะช่วยเป็นเครื่องชักจูงให้มีการจัดตั้งสถานประกอบการอุตสาหกรรมขนาดต่าง ๆ ขึ้นในชนบท และในขณะเดียวกันควรปรับปรุงหรือจัดให้มีบริการฝึกอาชีพนอกเหนือไปจากงานเกษตรตามความต้องการของการพัฒนาภาคและท้องถิ่นด้วย

การป้องกันมิให้ชาวชนบทอพยพเข้ามากรุงเทพฯ จำนวนมาก จำเป็นต้องเริ่มวางรากฐานและบรรยากาศเหมาะสม เพื่อเป็นสิ่งจูงใจให้อุตสาหกรรมการผลิตไปตั้งอยู่ในชนบทยิ่งขึ้น ในขั้นแรกอาจเริ่มในศูนย์พัฒนาภาคต่าง ๆ ก่อน โดยทั่วไปแล้ว เอกชนจะไม่นิยมลงทุนเพื่อประกอบธุรกิจ ในชนบท ฉะนั้น รัฐบาลจึงควรมีนโยบายเป็นผู้ริเริ่มกระจายความเจริญทางเศรษฐกิจไปยังท้องถิ่น นโยบายดังกล่าว อาจประกอบด้วย การให้สิทธิพิเศษเพื่อส่งเสริมการลงทุนในชนบท การยกเว้นภาษี ตลอดจนจูงใจหรือลดค่าขนส่งที่ไปมาจากชนบท

ในระยะของแผนฉบับที่ 3 นี้ การส่งเสริมอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องผลผลิตจากการเกษตรจะได้รับการพิจารณาก่อน และในการนี้เห็นควรได้มีการปรับปรุงแก้ไขกฎข้อบังคับต่าง ๆ ที่ห้ามการแบ่งวัตถุดิบในชนบท เช่น การแปรรูปไม้ ตลอดจนการฆ่าสัตว์ด้วย

ในปัจจุบันนี้รายได้จากอุตสาหกรรมในครัวเรือนมีปริมาณไม่มากนักและถึงแม้ปริมาณสินค้าออกของอุตสาหกรรมในครัวเรือนในปี 2512 จะมีเพียงร้อยละ 1.7 ของสินค้าออกทั้งหมดก็ตาม แต่ความสำคัญของอุตสาหกรรมแขนงนี้นับว่ามีมาก และจะพิจารณาเฉพาะมูลค่าเป็นเงินเท่านั้นไม่ได้ เพราะประโยชน์ที่ได้นั้นตกถึงมือประชาชนจำนวนมาก จึงควรได้มีการพิจารณาปรับปรุงโครงการการฝึกอาชีพ การจัดรูปงาน การหาตลาดและการป้องกันวัตถุดิบให้แก่โรงงานใน

กิจกรรมแขนงนี้ เพื่อเพิ่มประมาณงานและเพิ่มพูนรายได้ของกำลังคนในชนบท กิจกรรมที่แพร่หลายอยู่ในขณะนี้ คือ การตีเหล็ก การทำเครื่องปั้นดินเผา การแกะสลักไม้ และทอผ้าไหม

การแปรสภาพอุตสาหกรรมในครัวเรือนไปเป็นอุตสาหกรรมขนาดย่อมนั้นทำได้โดยนำเอาเทคนิค หรือวิธีการผลิตใหม่ๆ มาใช้ การสหกรณ์สามารถทำหน้าที่สนับสนุนเกี่ยวกับการจัดหาปัจจัยการผลิต และการตลาดได้ดี และในการนี้โครงการฝึกชาวเขาเจ็ยรน้อยเพชรพลอย และโครงการขยายงานของสถาบันบริการอุตสาหกรรมขนาดย่อมในภาคเหนือ ควรจะได้รับการพิจารณาสนับสนุนมากขึ้น

โครงการก่อสร้างในชนบทมีจำนวนไม่น้อยที่เป็นโครงการขนาดใหญ่ต้องใช้เงินลงทุนเป็นจำนวนมาก รัฐบาลในฐานะเป็นนายจ้างที่มีลูกจ้างมากที่สุดในประเทศ ควรจะใช้วิธีดำเนินงานแบบใช้แรงงานให้มากที่สุดได้ อาทิ เช่น การก่อสร้างทาง การก่อสร้างอ่างเก็บน้ำ และงานก่อสร้างอื่นๆ ที่สามารถใช้กำลังคนให้มากที่สุดได้ โดยเฉพาะในฤดูแล้งซึ่งมีการว่างงานและการทำงานต่ำระดับมาก สิ่งที่จะต้องให้ความสนใจเป็นพิเศษ คือ โครงการสร้างระบบชลประทานระดับหมู่บ้าน และโครงการปฏิรูปที่ดิน การดำเนินงานตามโครงการดังกล่าวควรเป็นแบบใช้แรงงานให้มากที่สุด โดยให้กรมชลประทานดัดแปลงแก้ไขระบบงานในโครงการทดลอง 2 โครงการนี้ ซึ่งได้ใช้เครื่องจักรกลขนาดใหญ่เป็นส่วนใหญ่ให้เป็นงานที่ใช้กำลังคนให้มากที่สุด แม้ว่าจะใช้เวลานานไปบ้างก็ตาม ในการขยายโครงการปฏิรูปที่ดินควรวางเงื่อนไขให้เกษตรกรได้มีส่วนร่วมมือในรูปของแรงงานแทนการจ่ายเงิน สำหรับในที่สุดควรจะได้พิจารณาโครงการพัฒนาที่ดินขึ้นโดยดำเนินงานในลักษณะเดียวกัน นอกจากนี้ งานบำรุงรักษาสิ่งก่อสร้างใหม่ๆ ในชนบท ควรใช้แรงงานให้มากที่สุด ยกตัวอย่างเช่น การซ่อมแซมถนนลูกรัง ทางหลวงชนบท การตัดหญ้าตามไหล่ถนน เหล่านี้ควรจะทำด้วยมือแทนเครื่องจักร

ท้องที่ชนบทของประเทศไทยยังคงเป็นป่าอยู่มาก ซึ่งควรรักษาให้ป่าไม้เป็นทรัพยากรอันมีค่าของประเทศต่อไป ระบบการบริหารและการจัดการป่าไม้ตลอดจนการปลูกป่าทดแทน นับว่าเป็นสิ่งที่จำเป็นและสำคัญมาก งานป่าไม้หลายอย่างสามารถทำได้ในฤดูแล้ง จึงควรใช้กำลังคนทางเกษตรที่ว่างงานในฤดูกาลดังกล่าวให้มากที่สุด โดยตัดทอนการใช้เครื่องจักรให้มากที่สุด นอกจากนี้ควรจะศึกษาลู่ทางประสานงานกิจกรรมในหน้าฝนให้สัมพันธ์ต่อเนื่องกับงานป่าไม้ในหน้าแล้ง ซึ่งกรมป่าไม้ควรจะได้จัดให้โครงการทดลองขึ้น

กำลังคนประเภทใช้วิชาชีพและวิชาการในชนบท

การนำการเกษตรแบบใหม่มาใช้ จำเป็นต้องอาศัยสถาบันพื้นฐาน ดังนี้

มหาวิทยาลัยที่เปิดสอนเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและทดลองการเกษตร บริการส่งเสริมการเกษตร ตลอดจนโรงเรียนและวิทยาลัยเกษตรกรรม สถาบันเหล่านี้ต่างก็เป็นหน่วยงานแยกจากกันและต่างฝ่ายต่างปฏิบัติงานที่ยังไม่สัมพันธ์กันเท่าที่ควร แนวความคิดแผนใหม่ยังไม่ได้นำมาใช้

ในการดำเนินงานของทุกสถาบัน สรุปล้ำปัญหาของการพัฒนาการเกษตรและชนบทขึ้นอยู่กับ การปรับปรุงและการประสานงานระหว่างสถาบันที่มีอยู่กับการปรับปรุงและการประสานงานระหว่าง สถาบันที่มีอยู่เหล่านั้นให้ดียิ่งขึ้น

เพื่อประโยชน์ในการประสานงานวิจัยและเพื่อขจัดอุปสรรคที่มีอยู่ในขณะนี้ จึงควรพิจารณา จัดทำแผนวิจัยทางการเกษตรระดับชาติขึ้น เพื่อโครงการวิจัยแผนใหม่ จุดประสงค์ของการวิจัย จะต้องมุ่งไปในด้านส่งเสริมครอบครัวเกษตรกรในด้านการเพาะปลูก ที่จะใช้แรงงานเป็นหลักและ การตลาด โครงการวิจัยเกษตรศาสตร์ประยุกต์ต้องครอบคลุมถึงการวิจัยเรื่องเศรษฐศาสตร์การ เพาะปลูก การจัดการไร่นา ตลอดจนการใช้แรงงานให้เป็นประโยชน์

ปัจจัยสำคัญการใช้สถาบันที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์ยิ่งขึ้น ก็คือ การพัฒนากำลังคน ผู้ปฏิบัติงานใช้วิชาชีพและวิชาการด้านการเกษตรที่มีอยู่ก็ยังไม่เพียงพอกับคุณภาพและปริมาณ ซึ่ง จะต้องแก้ไข ถ้าหากจะให้การพัฒนาการเกษตรดำเนินไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ การทำให้อาชีพที่ เกี่ยวข้องกับการเกษตรเป็นที่ดึงดูดใจนั้น จำเป็นจะต้องแก้ไขปรับปรุงตำแหน่งงานเดิมและจัดระบบ อัตรากำลังเสียใหม่

บริการส่งเสริมการเกษตรเป็นเครื่องเชื่อมโยงระหว่างการวิจัยทางการเกษตรประยุกต์ และกสิกร การให้บริการด้านส่งเสริมการเกษตรมีความสำคัญมากในประเทศไทย เพราะมีกสิกร ไทยจำนวนน้อยที่ได้ผ่านการฝึกอาชีพมาจากโรงเรียน ยิ่งไปกว่านั้นการปรับปรุงเกษตรกรรมแผน ใหม่ต้องอาศัยการนำเอาเทคนิคและวิธีการทางเกษตรแบบใหม่มาใช้ เกษตรกรจะเข้าใจเทคนิค วิธีการเหล่านี้ได้ ก็ต่อเมื่อได้รับคำอธิบายและได้เห็นตัวอย่างวิธีดำเนินการในสภาพแวดล้อมที่ แท้จริงของเกษตรกรเอง กรมส่งเสริมที่ตั้งขึ้นใหม่ยังไม่อยู่ในฐานะที่จะปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวได้อย่าง เต็มที่ เพราะขาดแคลนทั้งกำลังเจ้าหน้าที่และการฝึกอบรมให้เข้าใจในงานที่จะต้องทำ เพราะฉะนั้น ในระยะของแผนนี้ จึงควรเร่งรัดสนับสนุนการผลิตกำลังคนทางด้านนี้เพื่อปรับปรุงอัตราส่วนระหว่าง พนักงานส่งเสริมการเกษตร 1 คน ต่อจำนวนครอบครัวกสิกร (ซึ่งในขณะนี้ม้อัตรา 1 : 8,000) และ ควรปรับปรุงการแบ่งส่วนราชการเพื่อจัดตั้งศูนย์ในราชการส่วนภูมิภาค ซึ่งจะเป็นหน่วยงานที่มี ความชำนาญเป็นพิเศษทำหน้าที่สนับสนุนงานของพนักงานส่งเสริมการเกษตรอำเภอ นอกจากนั้น ควรพิจารณาแยกงานบริหารออกจากงานส่งเสริมซึ่งเป็นงานทางวิชาการให้มากที่สุด ทั้งนี้ เพื่อเป็น การปรับปรุงประสิทธิภาพของเจ้าหน้าที่ส่งเสริมการเกษตรให้ดีขึ้น ในขณะที่เดียวกันก็ได้ปรับปรุง คุณภาพและความรู้ตลอดจนสิ่งจูงใจต่างๆ ของเจ้าหน้าที่ เพื่อให้สามารถปฏิบัติงานกับกสิกรได้ เต็มเวลา

เพื่อเป็นการยกระดับคุณภาพของเจ้าหน้าที่ส่งเสริมการเกษตร ในระยะของแผนจะได้มี แนวทางดำเนินการด้านต่างๆ ดังนี้

1. ทำการฝึกเพื่อยกระดับความรู้และความสามารถของเจ้าหน้าที่ส่งเสริมการเกษตร โดยมีโครงการดำเนินงานที่ศูนย์วิจัยการเกษตรภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่ท่าพระ ขอนแก่น
2. ฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ส่งเสริมการเกษตรสำหรับการเกษตรแบบที่ใช้ชลประทาน แผนงานนี้จะจัดตั้งขึ้นที่โครงการไร่นา ตัวอย่าง ห้วยสีทน กาศสินธุ์
3. มีแผนงานฝึกอบรมเป็นครั้งคราวสำหรับผู้ช่วยเจ้าหน้าที่ส่งเสริมการเกษตร โดยจะเริ่มทำในลักษณะเป็นโครงการทดลองและจะขยายไปทำในภาคอื่นๆ ต่อไป

โรงเรียนและวิทยาลัยเกษตรกรรม ในจำนวนโรงเรียนอาชีวเกษตรกรรมที่มีอยู่ทั้งหมด 22 แห่ง ในปัจจุบันนี้มี 10 แห่ง ที่อยู่ในขอบเขตการดำเนินงานของโครงการเงินกู้ เพื่อปรับปรุงการอาชีวศึกษา ซึ่งนับว่าเป็นก้าวสำคัญในการปรับปรุงระบบโรงเรียนเกษตรกรรมในระยะของแผนฉบับที่ 3 ควรจะเน้นหนักในการดำเนินงานตามแผนงานช่วงแรกของโครงการนี้ให้แล้วเสร็จ รวมทั้งการปรับปรุงไร่นาของโรงเรียนและเริ่มขยายการดำเนินงานไปยังช่วงสองของโครงการต่อไป กล่าวคือ การยกมาตรฐานของโรงเรียนที่เหลืออีก 12 โรงเรียน ในระยะปัจจุบัน การสร้างโรงเรียนขึ้นมาใหม่ควรจะระงับไว้พลางก่อน จนกว่าโรงเรียนที่มีอยู่แล้ว 22 แห่งนี้ จะได้รับการปรับปรุงให้ดีพอในด้านครูผู้สอน อุปกรณ์การเรียนการสอน และไร่นาของโรงเรียนเสียก่อน

ถึงแม้ว่าการพัฒนาระบบการศึกษาในชนบทเพื่อปรับปรุงคุณภาพทรัพยากรกำลังคนที่มีอยู่อย่างมากมายในชนบท จะเป็นวัตถุประสงค์อันสำคัญยิ่งก็ตาม แต่ในปัจจุบันนี้ควรย้ำและเน้นหนักในด้านโครงการฝึกอาชีพตามกำลังเงินงบประมาณและกำลังคน โดยเฉพาะการฝึกขั้นพื้นฐานแก่เยาวชนและการฝึกอาชีพอื่นๆ แก่กำลังคนในชนบท ด้วยเหตุนี้จึงจำเป็นต้องมีการติดตามและประเมินผลงานของโครงการฝึกอบรมก่อนการประกอบอาชีพที่ทำอยู่แล้วในขณะนี้ เพื่อพิจารณาขยายงานเพื่อให้เหมาะสมกับสภาพชนบทในแต่ละภูมิภาคโดยทั่วประเทศโดยต่อไป ในขณะนี้จะได้มีการขยายโครงการฝึกอบรมผู้นำเยาวชนที่ดำเนินการโดยสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมเยาวชนแห่งชาติที่จังหวัดลพบุรีไปดำเนินการเพิ่มเติม ในภาคใต้ และควรจะได้เริ่มให้การฝึกอาชีพอื่นๆ นอกโรงเรียน เช่น ในสมาคมยุวกสิกรตลอดจนให้บริการและแนะแนวอาชีพแก่กำลังคนในชนบทด้วย นอกจากนั้นจะได้มีการพิจารณาหาช่องทางจัดโครงการฝึกอบรมระยะสั้นให้แก่ยุวกสิกรที่โรงเรียนหรือวิทยาลัยเกษตรกรรมในระหว่างปิดภาคเรียน (มีนาคม-พฤษภาคม) โดยดัดแปลงอาคารสถานที่ของโรงเรียนในโรงเรียนในโครงการเงินกู้ใช้เป็นสถานที่อบรมของกสิกรและเยาวชนที่อาศัยอยู่ในชนบทต่อไป

การเตรียมกำลังคนที่เหมาะสมไว้เพื่อการพัฒนาประเทศ

การวางแผนกำลังคนเพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ นอกจากจะต้องทำการศึกษาปัญหาต่าง ๆ ทางด้านกำลังคนที่เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาประเทศ เพื่อหามาตรการแก้ไขที่เหมาะสม แล้วยังต้องเตรียมกำลังคนที่ดีมีคุณภาพสูงไว้ เพื่อดำเนินการพัฒนาประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ และป้องกันมิให้เกิดปัญหากำลังคนขึ้นอีกในอนาคต ในการเตรียมหรือพัฒนากำลังคนนั้น นอกจากจะต้องพัฒนาสุขภาพและพละนาถมายของกำลังคนตั้งแตอยู่ในครรภ์มารดา จนกระทั่งสามารถทำงานที่เป็นประโยชน์ต่อตนเองและประเทศชาติได้แล้ว ยังต้องให้การศึกษาและการฝึกอาชีพแก่เด็กและเยาวชนทั้งในโรงเรียนและนอกโรงเรียน โดยเฉพาะเยาวชนในชนบทด้วย

1. การให้การศึกษาและอบรมแก่กำลังคนในโรงเรียน

การให้การศึกษาจะต้องทำตั้งแต่ระดับเด็กก่อนวัยเรียนและประถมศึกษา จนถึงระดับอุดมศึกษา ซึ่งรัฐบาลก็ได้พยายามเร่งรัดพัฒนาการศึกษา โดยการวางแผนพัฒนาการศึกษาของชาติแล้ว แต่แผนพัฒนาการศึกษาซึ่งทำไว้แต่เดิมนั้น มิได้ทำควบคู่ไปกับการวางแผนกำลังคน จึงทำให้เกิดปัญหาการสูญเสียทางการศึกษาและปัญหาอื่น ๆ ทางด้านกำลังคนดังกล่าวแล้ว ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 นี้ จะได้พิจารณาแนวทางการพัฒนาการศึกษาระดับต่าง ๆ ที่สอดคล้องกับแผนพัฒนากำลังคนขึ้น เพื่อป้องกันมิให้เกิดปัญหาดังกล่าวมาแล้วในตอนต้นของบทนี้ แนวทางการพัฒนาศึกษาในโรงเรียนเพื่อเตรียมกำลังคนไว้ เพื่อการพัฒนาประเทศ อาจสรุปได้ดังนี้

ก. **ระดับประถมศึกษา** เนื่องจากประชากรส่วนใหญ่ของไทย ประกอบอาชีพเกษตรกรรม และมีการศึกษาน้อย ทำให้ไม่สามารถจะรับและเข้าใจวิทยาการพัฒนารับปรุงเกษตรกรรมได้ดีเท่าที่ควร ทำให้การลงทุนเพื่อการพัฒนาเกษตรกรรมของไทยต้องสูญเสียไปเป็นจำนวนมาก จึงเป็นความจำเป็นที่จะต้องเร่งรัดพัฒนาการศึกษาให้เด็กและเยาวชนมีความรู้ความสามารถในการอ่านเขียนดีพอ ที่จะเข้าใจหลักวิชาการพัฒนาการเบื้องต้นต่าง ๆ ซึ่งนำไปเผยแพร่โดยพนักงานส่งเสริมการเกษตร และอ่านจากเอกสารตำราต่าง ๆ จนสามารถนำมาปฏิบัติได้ ในการนี้จำต้องทำทั้งการฝึกอบรมเยาวชนนอกโรงเรียน โดยเฉพาะในชนบท ซึ่งจะได้กล่าวต่อไป ประการหนึ่ง และการให้การศึกษาที่ดีแก่เด็กและเยาวชน โดยการขยายการศึกษาภาคบังคับจากประถมปีที่ 4 เป็นประถมปีที่ 7 ออกไปทั่วประเทศให้เร็วที่สุดอีกประการหนึ่ง

ข. **ระดับมัธยมศึกษา** เนื่องด้วยอัตราการเพิ่มของประชากรไทยในระยะที่ผ่านมาได้เป็นไปในอัตราสูงมาก ทำให้มีเยาวชนซึ่งจะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศเป็นจำนวนมาก จึงเป็นความจำเป็นที่จะต้องวางแผนศึกษาให้เยาวชนเหล่านี้สามารถประกอบอาชีพได้เมื่อถึงวัยอันสมควร และสามารถจะศึกษาต่อในสถาบันชั้นสูงได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในเรื่องนี้

จำเป็นต้องปรับปรุงหลักสูตรการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา ให้เยาวชนส่วนใหญ่ที่สำเร็จการศึกษาระดับนี้ สามารถประกอบอาชีพที่ดีเป็นประโยชน์แก่ตนเอง ครอบครัว และประเทศชาติได้ ในขณะที่เดียวกันก็วางรากฐานที่ดีให้แก่เยาวชน เพื่อให้สามารถไปศึกษาต่อไป ในสถาบันการศึกษาชั้นสูงได้ดี ไม่ทำให้เกิดการสูญเปล่าทางการศึกษา

ค. **ระดับอุดมศึกษา** เนื่องด้วยการลงทุนในการศึกษาระดับนี้ จะต้องใช้เงินเป็นจำนวนมาก ในขณะที่ประเทศไทยมีทุนจำกัดเช่นนี้ จึงต้องมีการวางแผนพัฒนาการศึกษาระดับนี้อย่างรอบคอบ เพื่อให้สามารถผลิตกำลังคนที่มีคุณภาพดีและที่ประเทศมีความต้องการสูง ตามเป้าหมายพัฒนาประเทศที่วางไว้ ตลอดจนลดปัญหาการว่างงานหรือทำงานต่ำกว่าระดับของกำลังคนระดับสูง และป้องกันมิให้เกิดปัญหาเหล่านี้ในอนาคต ในเรื่องนี้จำเป็นต้องวางแผนการศึกษาให้สอดคล้องกับมาตรการแก้ไขปัญหากำลังคน ที่กำลังมีอยู่ และที่คาดว่าจะมีในอนาคตด้วย เช่น ปัญหาเกี่ยวกับแพทย์ พยาบาล กำลังคนประเภทวิทยาศาสตร์ และเทคนิค ครู และอาจารย์ เป็นต้น ในขณะที่เดียวกัน ก็ควรจะวางแผนการศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการกำลังคนของประเทศ เพื่อป้องกันปัญหาการสูญเสียทางการศึกษาด้วย

2. การพัฒนาเยาวชนนอกโรงเรียน

การพัฒนาเยาวชนอันเป็นทรัพยากรกำลังคนที่สำคัญของประเทศในอนาคต เป็นเรื่องที่มีขอบข่ายกว้างขวางครอบคลุมตั้งแต่การพัฒนาสุขภาพ พลานามัย และการโภชนาการ การให้การศึกษา และการพัฒนาจิตใจในด้านศีลธรรม วัฒนธรรม และเรื่องอื่นๆ ที่สำคัญอีกมาก ในบทนี้ได้จำกัดขอบเขตเฉพาะเพียงปัญหาและแนวทางเกี่ยวกับการฝึกอาชีพเยาวชนของโรงเรียน โดยเฉพาะเยาวชนในชนบทที่ไม่มีโอกาสได้เล่าเรียนต่อในโรงเรียน และยังคงอยู่ในวัยต่ำกว่าที่จะอยู่ในตลาดแรงงาน ปัญหาในด้านนี้เป็นปัญหาใหญ่อยู่เหมือนกัน กล่าวคือ การขยายระบบการศึกษาภาคบังคับไปจนถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 ทั่วประเทศนั้น จำเป็นต้องใช้เวลาไม่น้อย ในปี 2513 ได้ขยายไปเพียง 747 ตำบล ในจำนวน 4,904 ตำบลทั่วประเทศ และในปัจจุบัน 3 ใน 4 ของเด็กทั้งหมดได้รับการศึกษาเพียงแค่ระดับประถมศึกษาปีที่ 4 เท่านั้น การฝึกอาชีพที่เหมาะสมแก่เยาวชนของโรงเรียน จึงนับว่าเป็นเรื่องสำคัญและจำเป็นรีบด่วนมาก ปัญหาเกี่ยวข้อที่สำคัญคือขณะนี้ประเทศไทยยังไม่มีแผนการฝึกอาชีพในระดับชาติ การเตรียมแผนการฝึกอาชีพดังกล่าวจะได้ดำเนินการภายในระยะเวลาของแผนฉบับที่ 3 และจะได้รวมเรื่องการฝึกเยาวชนนอกโรงเรียนเข้าไว้ด้วย

อย่างไรก็ตาม ในเรื่องการฝึกเยาวชนนอกโรงเรียนนี้ ก็มีหลักการให้สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมเยาวชนแห่งชาติทำหน้าที่รับผิดชอบในเรื่องการฝึกเยาวชนนอกโรงเรียน ดำเนินการด้วยความช่วยเหลือร่วมมือของสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติและหน่วยงานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องในการพิจารณานโยบายแผนงานและรวมเอาโครงการฝึกอาชีพเยาวชน

นอกโรงเรียนที่ดำเนินการอยู่ในขณะนี้เข้าไปในแผนเดียวกัน โดยในระยะแรกเริ่มให้ดำเนินการในลักษณะเป็นโครงการทดลองและเป็นส่วนหนึ่งของแผนพัฒนาแต่ละภาค ซึ่งจะใช้สถานที่ อุปกรณ์ กำลังคน และกำลังเงินของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่างๆ ให้เป็นประโยชน์เต็มที่ และในขณะเดียวกันก็ให้โครงการเหล่านี้สอดคล้องและสัมพันธ์กับโครงการฝึกอาชีพอื่นๆ เป็นต้น โครงการฝึกอาชีพผู้ช่วยนักส่งเสริมการเกษตรในแต่ละภูมิภาค เป็นต้น

บทที่ 8

การเกษตรและชลประทาน

.....

การใช้ที่ดินในประเทศไทย ได้จำแนกไว้ตามการสำรวจโดยกระทรวงเกษตรใน พ.ศ. 2508 ไว้ ดังนี้

1. เนื้อที่ถือครองทำการเกษตร ประมาณ 75.6 ล้านไร่ หรือร้อยละ 23.53 ของเนื้อที่ทั้งประเทศ
 2. เนื้อที่ป่าไม้ประมาณ 180.6 ล้านไร่ หรือร้อยละ 56.23 ของเนื้อที่ทั้งประเทศ
 3. เนื้อที่ที่ยังไม่ได้จำแนกประมาณ 63.3 ล้านไร่ หรือร้อยละ 19.71
 4. เนื้อที่หนองบึงต่างๆ ประมาณ 1.7 ล้านไร่ หรือร้อยละ 0.53 ของเนื้อที่ทั้งประเทศ
- อุดมสมบูรณ์ของป่าไม้ก็ลดลงเช่นเดียวกัน ส่วนเนื้อที่เพาะปลูกเพิ่มขึ้น ประชากรทั้งหมดของประเทศประมาณร้อยละ 75 ยังคงยึดอาชีพทางเกษตรกรรม ผลผลิตทางเกษตรก็มีลักษณะแตกต่างกันออกไปตามเนื้อที่และภูมิศาสตร์ของแต่ละภาค

โดยที่ประเทศไทยโดยพื้นฐานเป็นประเทศเกษตร จึงต้องอาศัยการเกษตรของประเทศเป็นหลักสำคัญในการพัฒนาประเทศ ผลผลิตทางเกษตรกรรมซึ่งรวมถึงพืชประเภทต่างๆ ปศุสัตว์ ประมง และการป่าไม้ เป็นส่วนประกอบที่สำคัญที่สุดของรายได้ประชาชาติ และถึงแม้ว่าอัตราส่วนของผลผลิตเกษตรจะลดลงเป็นลำดับ แต่ก็ยังนับว่ายังอยู่ในระดับสูง กล่าวคือ อัตราส่วนได้ลดลงจากร้อยละ 37.2 ผลผลิตทางการป่าไม้เพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ 59.1 ปศุสัตว์เพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ 16.3 การประมงเพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ 177.1

ในด้านการค้ากับต่างประเทศ สินค้าออกที่สำคัญส่วนใหญ่เป็นสินค้าขั้นปฐมอันเป็นผลผลิตทางเกษตรกรรม ซึ่งรวมทั้งพืชประเภทต่างๆ ปศุสัตว์ ผลิตภัณฑ์ป่าไม้และการประมง ในปี 2512 สินค้าออกอันเป็นผลผลิตเกษตรมีมูลค่า 10,27.8 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 68.1 ของมูลค่าสินค้าออกทั้งหมด 14,722 ล้านบาท

การขยายตัวของการเกษตรของประเทศไทยในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 มีอัตราระดับปานกลาง กล่าวคือ เพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยร้อยละ 4.1 ต่อปี แต่การกระจายประเภทผลผลิตเกษตรให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสภาวะการณ์ในตลาดโลกยังล่าช้าอยู่ อันเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ประเทศไทยได้เริ่มประสบปัญหาภาวะการขาดดุลการค้าและชำระเงินในปี 2512 สาเหตุสำคัญ

เนื่องมาจากราคาส่งออกของสินค้าที่สำคัญบางชนิดทางการเกษตรลดลง โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้าว และยางพารา

สภาพการเกษตร

แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 (2515–2519) เน้นหนักในด้านส่งเสริมการเพิ่มผลผลิตเกษตร ทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพ โดยให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดโลก อันจะเป็นผลให้สามารถส่งออกได้มากยิ่งขึ้น และสนับสนุนการใช้ภายในประเทศทั้งในด้านอาหารและวัตถุดิบ เพื่อกิจการอุตสาหกรรม

สภาพการเกษตรของประเทศในขณะนี้อาจกล่าวได้ดังนี้

1. **กำลังการผลิต** ผลผลิตต่อไร่โดยทั่วไปอยู่ในเกณฑ์ต่ำ สาเหตุสำคัญ ได้แก่ การขาดแคลนการลงทุน ทำให้เกษตรกรไม่มีปัจจัยต่างๆ ในการผลิตตามวิทยาการแผนใหม่ได้เท่าที่ควร

2. **สภาพแวดล้อมในชนบท** ปัญหาการขาดแคลนกำลังคนที่มีความสามารถที่จะนำมาใช้ในการพัฒนาการเกษตรยังเป็นปัญหาใหม่ และนับวันจะเพิ่มความรุนแรงยิ่งขึ้น บริการการศึกษาการอนามัยและกิจกรรมสังคมอื่นๆ ยังอยู่ในระดับต่ำและไม่กว้างขวางเพียงพอกับความต้องการ ระบบการตลาดและการคมนาคมขนส่งยังไม่สมบูรณ์ และการขาดกำลังเงินทำให้เกษตรกรเสียเปรียบพ่อค้าคนกลาง ราคาที่เกษตรกรได้รับเมื่อเทียบกับราคาขายปลีกหรือส่งออกนอกประเทศ นับว่าเป็นส่วนที่ต่ำมาก กับทั้งราคายังขึ้นลงเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ เป็นสาเหตุที่ไม่จูงใจให้เกษตรกรลงทุนเพิ่มต้นทุนของปัจจัยบางอย่าง เช่น ปุ๋ย มีราคาสูงเมื่อเทียบกับราคาผลผลิตที่เกษตรกรได้รับ

3. **ฐานะของเกษตรกร** รายได้ของเกษตรกรโดยทั่วไปอยู่ในเกณฑ์ต่ำมาก โดยเฉพาะเกษตรกร ซึ่งไม่มีที่ดินเป็นที่ทำกินของตนเอง ปัญหารวมสิทธิ์ที่ดินของเกษตรกรนับวันจะเพิ่มความสำคัญยิ่งขึ้น ความแตกต่างของรายได้ระหว่างชาวเมืองและชาวชนบทยังสูงอยู่มาก นอกจากนั้นแม้จะมีการอพยพประชากรจากชนบทเข้ามาสู่เมืองใหญ่ๆ บ้าง จำนวนประชากรในชนบทก็ยังคงเพิ่มขึ้น ก่อให้เกิดปัญหาการว่างงานหรือการทำงานไม่เต็มที่เกิดขึ้นควบคู่ไปกับปัญหาที่ดินไม่พอทำกิน

4. **โครงสร้างของตลาดผลิตผลการเกษตร** ความต้องการสินค้าทางการเกษตรของโลก ได้เปลี่ยนแปลงไปมาก ทำให้ราคาสินค้าออกที่เป็นหลักต่ำลง การกระจายประเภทผลิตผลการเกษตรยังดำเนินการไปได้ไม่เร็วเท่าที่ควร ทำให้ประสบปัญหาในด้านสินค้าออกมากขึ้น

5. **การประสานงานระหว่างส่วนราชการต่าง ๆ** เนื่องจากรัฐมีหน่วยงานหลายหน่วยงานที่ดำเนินการในด้านพัฒนาการเกษตร ปัญหาการประสานงานจึงเกิดขึ้นระหว่างส่วน

ราชการต่างๆ การให้บริการของรัฐจึงกระจายและทำไม่พร้อมเพียงกัน เป็นเหตุให้ได้ผลน้อยกว่าที่ควรจะเป็น กำลังเจ้าหน้าที่วิชาการก็มีไม่เพียงพอ นอกจากนั้นประเทศไทยยังขาดกฎหมายซึ่งจำเป็นแก่การพัฒนาการเกษตรอีกหลายอย่าง

วัตถุประสงค์และนโยบาย

เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาในการพัฒนาการเกษตร ได้กำหนดวัตถุประสงค์และนโยบายไว้ดังต่อไปนี้

1. ยกระดับรายได้ ระดับการครองชีพและฐานะทางเศรษฐกิจสังคมของเกษตรกรให้ดีขึ้น โดยการเร่งรัดเพิ่มผลผลิตและการจำหน่าย กับการพัฒนาสังคมชนบท
2. ส่งสินค้าขายออกให้มากยิ่งขึ้น อันเป็นมาตรการที่สำคัญที่สุดในการแก้ไขดุลการค้าและการชำระเงินของประเทศ
3. ลดการว่างงานและการทำงานไม่เต็มที่ของเกษตรกรลดลง
4. สนับสนุนให้เกษตรกรได้ฝึกกำลังกันเป็นปีกแฉ่นเพื่อรักษาผลประโยชน์ของตนเอง และเพื่อประโยชน์ส่วนรวมแก่ประเทศ

แนวทางพัฒนา

เพื่อสนองวัตถุประสงค์ดังกล่าว การพัฒนาการเกษตรในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 จะอาศัยแนวทางดังต่อไปนี้

1. ให้การพัฒนาการเกษตรมีความสำคัญเป็นอันดับแรก ในแผนพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ทั้งนี้ เพราะเกษตรกรรมเป็นอาชีพหลักของชาวไทยและมีส่วนสนับสนุนให้กิจกรรมในสาขาอื่นๆ เช่น อุตสาหกรรม พาณิชยกรรม และบริการ ได้ก้าวหน้าไปได้ในอัตราสูง รัฐจะเร่งรัดพัฒนาการผลิตทั้งด้านปริมาณและคุณภาพ เพื่อให้ได้ผลิตผลส่งออกไปจำหน่ายต่างประเทศให้มากขึ้น กับทั้งส่งเสริมอุตสาหกรรมเกษตรในประเทศ เพื่อให้เกษตรกรได้รับผลประโยชน์เพิ่มขึ้นตามนโยบายยกฐานะและรายได้ของเกษตรกร

2. การพัฒนาชนบทกับพัฒนาการเกษตรจะต้องควบคู่กันไป เพื่อผลประโยชน์อันปลาย คือ การอยู่ดีกินดีของเกษตรกร

3. ตั้งเขตส่งเสริมขึ้นและวางแผนในระดับท้องที่ การพัฒนาการเกษตรจะอาศัยการวางแผนโดยใช้ข้อมูล สถิติ และแนวโน้มเอียงที่ผ่านมาเท่านั้นไม่เพียงพอ จำเป็นต้องอาศัยการวางแผนในภาคปฏิบัติโดยอาศัยสภาพดินฟ้าอากาศ ลักษณะและคุณภาพของทรัพยากรธรรมชาติและความต้องการของตลาดเป็นหลัก การกำหนดเขตส่งเสริมและการติดต่อระหว่างเจ้าหน้าที่ของ

รัฐ และเกษตรกรเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้ โดยอาศัยเกษตรกรชั้นนำและผู้แทนสถาบันเกษตรกร เป็นสื่อโดยแยกการผลิตเป็นเขตส่งเสริมผลผลิตต่างๆ แต่ละเขตมุ่งจะผลิตพืชผลและปศุสัตว์ที่เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่นและมีตลาดที่แน่นอน

4. การวางแผนการเกษตรต้องยึดเป้าหมายในการจำหน่ายเป็นหลัก ในปัจจุบัน การประสานงานยังไม่ดีเท่าที่ควร ในด้านการค้ามักจะเน้นหนักการขายสินค้าชั้นปลายไม่ให้ความสำคัญเอาใจใส่เท่าที่ควร การตลาดระดับไร่นาถึงตัวเกษตรกรโดยตรง การตลาดขั้นต้น คือ ระหว่างเกษตรกรถึงผู้รับซื้อผลผลิตผลการเกษตรขั้นแรกยังไม่มีหน่วยงานใดดูแลโดยตรง เป็นผลให้อัตราราคาที่เกษตรกรได้รับสำหรับผลผลิตยังอยู่ในระดับต่ำ จึงควรปรับปรุงวิธีการส่งเสริมในด้านวิชาการทางเกษตรและเผยแพร่ไปสู่เกษตรกรให้ได้ผลยิ่งขึ้น โดยวิธีการประสานมาตรการผลิต การจำหน่าย และการให้สินเชื่อและบริการแก่เกษตรกรเข้าด้วยกัน โดยผ่านสถาบันของเกษตรกรเองเป็นส่วนใหญ่

5. การกระจายประเภทการผลิตและปรับปรุงระบบการผลิต ในระยะไม่กี่ปีมานี้ ปรากฏว่าความต้องการของตลาดต่างประเทศในด้านผลิตผลเกษตรได้เปลี่ยนแปลงไป สินค้าออกบางชนิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้าวมีปัญหาทั้งด้านราคาและปริมาณส่งออก จึงมีความจำเป็นจะต้องเพิ่มประเภทผลผลิตให้มากขึ้น ได้แก่ ข้าวโพด ถั่วเหลือง หม่อน-ไหม มะพร้าว ฝ้าย และยาสูบซึ่งสามารถส่งไปจำหน่ายต่างประเทศได้ดี ทั้งนี้ โดยการปรับปรุงพันธุ์ วิจัย และส่งเสริมให้ได้ผลดียิ่งขึ้น ตลอดจนการแก้ไขใช้วิธีการผลิตที่ทันสมัย เพื่อการเร่งรัดพัฒนาผลิตผลเกษตรให้สูงขึ้นทั้งปริมาณและคุณภาพ นอกจากพืชผลแล้ว การปศุสัตว์มีลู่วางจะก้าวหน้าไปได้มาก เพราะประเทศไทยมีลักษณะภูมิประเทศที่เหมาะสมกับการเลี้ยงสัตว์เป็นอย่างดี มาตรการพัฒนาที่จะใช้ดำเนินการที่สำคัญ ได้แก่ การปราบโรคสัตว์ การขยายพันธุ์ดี การส่งเสริมคุณภาพและการตลาด ในด้านการป่าไม้ นั้น จะส่งเสริมบทบาทของเอกชนให้มากขึ้น โดยสนับสนุนตั้งบริษัทร่วมทุนกับรัฐ และให้สัมปทานระยะยาว เพื่อพัฒนาการทำป่าไม้ให้ได้ประโยชน์ทางเศรษฐกิจยิ่งขึ้น ควบคู่ไปกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ส่วนในด้านการประมง จะส่งเสริมการประมงน้ำลึก การเพาะเลี้ยงปลา-น้ำจืด และการพัฒนาที่ดินชายฝั่งทะเล ให้เป็นแหล่งเลี้ยงสัตว์น้ำ เช่น กุ้งทะเล เป็นต้น

6. เร่งรัดการเกษตรชลประทาน ในระยะของแผนพัฒนาสองฉบับที่ผ่านมาแล้วรัฐได้ลงทุนเพื่อก่อสร้างโครงการชลประทานขนาดใหญ่แล้วเป็นอันมาก แต่การพัฒนาเนื้อที่ในบริเวณระบบส่งน้ำชลประทานยังล้าหลังอยู่ การพัฒนาการชลประทานจึงจะต้องเปลี่ยนเป็นรูปพัฒนาลุ่มน้ำ ทั้งลุ่มน้ำ โดยประสานกับการค้นคว้าทดลองและการส่งเสริมการเกษตร การรวมกลุ่มเกษตรกรเป็นสหกรณ์ หรือกลุ่มเกษตรกรหรือสมาคมผู้ใช้น้ำเป็นมาตรการหลักอันหนึ่งในการพัฒนาการชลประทาน ทั้งนี้ จึงควรเร่งรัดพัฒนาการชลประทานตามโครงการที่มีขึ้นแล้ว โดยการก่อสร้างและปรับปรุงระบบการส่งน้ำให้ถึงมือเกษตรกรให้มากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเขตที่มีน้ำชลประทานหลังฤดูการผลิตเพื่อปลูกพืชหมุนเวียน

7. สนับสนุนให้เกษตรกรรวมกลุ่มเป็นสถาบันเกษตรกรและรับผิดชอบในการจัดการสถาบันของตนเอง ในปัจจุบันนี้ระบบการเกษตรของประเทศส่วนใหญ่ยังมีลักษณะเป็นการประกอบอาชีพเพื่อเลี้ยงตนเอง การเกษตรที่เป็นรูปไร่นาเพื่อการค้า ยังมีน้อยมาก พืชที่ควรเพาะปลูกในเนื้อที่ขนาดใหญ่ เช่น ยาง และผลไม้ก็ยังคงปลูกกันอยู่ในรูปสวนหรือไร่นาขนาดเล็ก ทำให้การปรับปรุงและพัฒนา เช่น การปลูกยางแทน ทำได้ด้วยความยากลำบาก แต่การที่จะรวมสวนและไร่นาเข้าด้วยกันให้มีขนาดใหญ่ขึ้นย่อมทำได้ยาก และเป็นการกระทบกระเทือนถึงกรรมสิทธิ์ที่ดินของเกษตรกร การสนับสนุนให้เกษตรกรได้รวมกลุ่มเป็นรูปสถาบันเกษตรกรประเภทต่างๆ จึงเป็นแนวทางพัฒนาที่เหมาะสมอย่างยิ่งในปัจจุบันมีเกษตรกรที่เป็นสมาชิกสถาบันต่างๆ อยู่แล้วเพียงประมาณร้อยละ 10 รัฐจึงมีมาตรการส่งเสริมให้เกษตรกรได้เข้าเป็นสมาชิกสถาบันเกษตรกรต่างๆ มากขึ้น การกระทำดังกล่าวจะเป็นการช่วยพัฒนาการเกษตรที่ได้ผลดีที่สุดในระยะยาว

8 ส่งเสริมบทบาทของเอกชนที่เกี่ยวข้องอุตสาหกรรมและพาณิชย์กรรมที่ใช้ผลิตผลการเกษตร รัฐจึงควรพิจารณาหาทางสนับสนุนในเรื่องนี้ เช่น การส่งเสริมสมาคมผู้ค้าผลิตผลเกษตรให้เป็นปึกแผ่นและให้ดำเนินการเพื่อประโยชน์ส่วนรวม การส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมเกษตร การร่วมมือระหว่างผู้ผลิต ผู้ประกอบธุรกิจ และส่วนราชการ จะมีผลให้การพัฒนาการเกษตรให้เป็นไปโดยรวดเร็วและเป็นธรรมแก่ทุกฝ่ายยิ่งขึ้น

9. เพิ่มปัจจัยที่ใช้ในการผลิต เช่น ที่ดิน ปุ๋ย อุปกรณ์ เครื่องทุ่นแรง และสินเชื่อ การเกษตรให้แก่เกษตรกร รัฐขยายบริการให้แก่เกษตรกรให้มากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะเรื่องสินเชื่อ การเกษตรและการส่งเสริมเผยแพร่บริการต่างๆ ให้ถึงมือเกษตรกร ทั้งนี้ โดยให้เกษตรกรมีส่วนร่วมและช่วยตนเองให้มากที่สุด

10. อนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติเพื่อประโยชน์แก่การเกษตรในอนาคต ทรัพยากรธรรมชาติต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งป่าไม้ และพันธุ์ปลาธรรมชาติอยู่ในลักษณะเสื่อมโทรมสูญหายลงแทบทั้งสิ้น กฎหมายต่างๆ ที่มีอยู่ไม่ได้มีการปฏิบัติให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์โดยเคร่งครัด ปัญหาเรื่องอนุรักษ์กรรมจึงจะต้องได้รับการพิจารณาแก้ไขให้ได้ผลจริงจัง รวมทั้งการพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติในด้านเกษตร ได้แก่ การพัฒนาแหล่งน้ำ การพัฒนาบำรุงความอุดมสมบูรณ์ของดินและการอนุรักษ์ป่าไม้และทรัพยากรจากป่า

11. การส่งเสริมการศึกษาและฝึกอบรมในชนบท ปัญหาการขาดแคลนกำลังคนที่จะนำมาใช้ในการพัฒนาการเกษตรเป็นปัญหาใหญ่ในปัจจุบัน และนับวันจะเพิ่มความรู้แน่นขึ้น โครงการพัฒนาการศึกษาและฝึกอบรมด้านการเกษตรจึงจะต้องได้รับการสนับสนุนให้มากขึ้นกว่าในปัจจุบัน รวมทั้งในระดับท้องถิ่น เพื่อช่วยให้เยาวชนชนบทสามารถประกอบอาชีพได้โดยมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

12. ปรับปรุงการบริหารของรัฐในด้านการเกษตร การประสานระหว่างหน่วยราชการ การฝึกอบรมเจ้าหน้าที่การปรับปรุงกฎหมายข้อบังคับต่างๆ การปรับปรุงระบบการบริหาร ทั้งส่วนราชการและรัฐวิสาหกิจให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยเฉพาะการแบ่งส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง การเกษตรและเกษตรกรเป็นแนวทางพัฒนาที่สำคัญยิ่งประการหนึ่ง

เป้าหมาย

การกำหนดเป้าหมายเพื่อขยายผลผลิตผลเกษตรมีปัจจัยที่สำคัญที่จะต้องพิจารณา ดังนี้

1. ความสามารถในการเพิ่มพลังการผลิต เกษตรกรไทยสามารถจะเพิ่มผลผลิตต่อไร่ให้สูงขึ้นได้อีกมาก ทั้งนี้ เพราะผลผลิตต่อไร่โดยเฉลี่ยทั่วไปอยู่ในเกณฑ์ต่ำมาก เมื่อเทียบกับมาตรฐานสากล เพราะมีการใช้ปัจจัยในการผลิตต่างๆ น้อยมาก และยังขาดแคลนกำลังคนที่มีฝีมือและกำลังเงินทุน ตลอดจนการนำผลจากการวิจัยและการคิดค้นสมัยใหม่มาใช้ในภาคประยุกต์ก็ยังเป็นไปได้โดยไม่รวดเร็ว ถ้าหากได้มีการแก้ไขปัญหาดังกล่าวเหล่านี้แล้ว พลังการผลิตด้านการเกษตรของประเทศก็จะเพิ่มได้อีกมาก

2. ทรัพยากรธรรมชาติอันจะนำมาใช้ในการผลิตผลเกษตรมีจำกัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ดินและน้ำเพื่อใช้ในการชลประทาน การเพิ่มปริมาณการผลิตจะหวังพึ่งเฉพาะการขยายเนื้อที่ออกตลอดไปของตนเองจะมากขึ้น การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ย่อมมีผลกระทบต่ออนามัยการผลิตด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการผลิตประเภทที่ควรใช้ที่ดินผืนใหญ่ เช่น ยาง และมะพร้าว นอกจากนั้นการเสื่อมโทรมของทรัพยากรธรรมชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ดิน ป่าไม้ และสัตว์น้ำก็มีผลโดยตรงในการบั่นทอนพลังการผลิตด้านการเกษตร

3. ปัญหาด้านการตลาดมีความสำคัญอย่างยิ่งทั้งภายในและภายนอกประเทศ สำหรับภายในประเทศนั้น ระบบการตลาดยังไม่เรียบร้อยและขาดประสิทธิภาพ เกษตรกรทั่วไปได้รับผลตอบแทนต่ำกว่าที่ควร ส่วนในด้านตลาดต่างประเทศนั้น โครงสร้างความต้องการสินค้าการเกษตรมีการผันแปรอยู่เสมอ และตลาดโลกในด้านสินค้าการเกษตรมีแนวโน้มเอียงจะเป็นตลาดของผู้ซื้อมากขึ้น มีการแข่งขันกันมากขึ้น และประเทศผู้ซื้อต่างก็พยายามทุกทางที่จะลดการสั่งซื้อสินค้าเข้าประเภทอาหารและวัตถุดิบ โดยพยายามผลิตของตนเองให้มากขึ้นอย่างรวดเร็ว

4. โครงการต่างๆ ที่รัฐได้จัดทำขึ้นเพื่อประโยชน์แก่เกษตรกรยังให้ผลไม่เต็มเม็ด-เต็มหน่วย ขาดการจัดการที่มีประสิทธิภาพและการประสานงานที่สำคัญที่สุด คือ ความเข้าใจและความร่วมมือระหว่างราชการกับเกษตรกรยังไม่ดีพอ

การกำหนดเป้าหมายจึงจำเป็นต้องตั้งสมมติฐานว่า จะต้องได้รับการสนับสนุนในด้านการเงิน โดยเฉพาะอย่างยิ่งโครงการเร่งรัดการเพิ่มผลผลิตและจำหน่าย กับทั้งจะมีการแก้ไขปัญหาและอุปสรรคที่สำคัญดังกล่าวให้หมดไป หรือน้อยลงอย่างจริงจัง

โดยถือราคาปี 2505 เป็นฐาน ผลผลิตเกษตรกรรมในปี 2514 มีอัตราส่วนร้อยละ 29.5 ของผลรวมผลิตภัณฑ์ประชาชาติทั้งหมด อัตราการเพิ่มของผลรวมผลิตภัณฑ์ประชาชาติ เฉพาะของเกษตรในระยะเวลาปี 2510-2514 มีประมาณร้อยละ 4.1 ต่อปี

เมื่อได้พิจารณาในด้านกำลังผลิต ตลาด และปัจจัยที่สำคัญอื่นๆ ประกอบแล้ว เห็นว่า ควรกำหนดเป้าหมายการเพิ่มของการเกษตรในระยะแผนที่ 3 ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 5 ต่อปี ประมาณว่ามูลค่าของเกษตรกรรม (ตามราคาปี 2505) จะเพิ่มจาก 37,287 ล้านบาท ในปี 2514 เป็น 47,760 ล้านบาท ในปี 2519 หรือประมาณร้อยละ 27 ของผลรวมผลิตภัณฑ์ประชาชาติทั้งหมด

ผลผลิตการเกษตรบางชนิดจะได้รับการส่งเสริมเร่งรัดเป็นพิเศษ ทั้งนี้ โดยถือเอาความต้องการของตลาดเป็นหลักในการพิจารณา

เป้าหมายการพัฒนาเกษตร

	หน่วย	2503	2509	2514	2519
เกษตรกรรม					
1. พืชชนิดต่าง ๆ					
1.1 ข้าว	1,0000 ตัน	9,508	13,500	13,369	14,467
1.2 ยาง	1,0000 ตัน	171	218	309	397
1.3 มะพร้าว	1,000,000 ตัน	340	350	443	575
1.4 อ้อย	1,0000 ตัน	5,382	3,829	7,000	8,100
1.5 ข้าวโพด	1,0000 ตัน	544	1,122	2,100	3,500
1.6 ข้าวฟ่าง	1,0000 ตัน	-	144	128	171
1.7 ถั่วลิสง	1,0000 ตัน	152	220	210	400
1.8 ถั่วเขียว	1,0000 ตัน	60	132	280	480
1.9 ละหุ่ง	1,0000 ตัน	43	42	44	55
1.10 ถั่วเหลือง	1,0000 ตัน	25	38	100	300
1.11 มันสำปะหลัง	1,0000 ตัน	1,222	1,892	4,593	6,260
1.12 ยาสูบ	1,0000 ตัน	74	81	102	148
1.13 ฝ้าย	1,0000 ตัน	46	89	90	200
1.14 ปอแก้ว ปอกระเจา ป่าน	1,0000 ตัน	203	674	390	450
1.15 หุ่น	1,0000 ตัน	407	273	410	500
1.16 งา	1,0000 ตัน	19	20	26	48
1.17 ผลไม้ ผัก และอื่น ๆ	1,0000 ตัน	2,631	3,985	4,701	5,503
2. ปศุสัตว์					
2.1 โค	1,0000 ตัว	502	590	674	820
2.2 กระบือ	1,0000 ตัว	316	347	364	422
2.3 สุกร	1,0000 ตัว	3,585	4,115	4,711	5,870
3. ประมง					
3.1 กุ้ง	1,0000 ตัน	10	32	60	112
3.2 ปลาทะเล	1,0000 ตัน	153	500	1,100	1,860
3.3 ปลาหน้าจืด	1,0000 ตัน	73	85	96	108
4. ป่าไม้					
4.1 ไม้สัก	1,0000 ม ³	153	151	352	450
4.2 ไม้ยาง	1,0000 ม ³	321	535	545	600
4.3 อื่น ๆ		800	1,356	1,950	2,600

อัตราเพิ่มโดยเฉลี่ยของผลิตผลที่สำคัญ

	ปี 2504-2509	ประมาณ ปี 2510-2514	เป้าหมาย ปี 2515-2519
1. พืชชนิดต่าง ๆ			
1.1 ข้าว	6.6	0.4	1.6
1.2 ยาง	4.2	7.0	5.1
1.3 มะพร้าว	0.6	5.3	5.1
1.4 อ้อย	-3.4	13.4	3.0
1.5 ข้าวโพด	13.0	14.5	9.6
1.6 ข้าวฟ่าง	-	10.7	6.0
1.7 ถั่วลิสง	9.9	1.9	13.8
1.8 ถั่วเขียว	21.6	17.4	11.4
1.9 ละหุ่ง	3.0	1.3	4.6
1.10 ถั่วเหลือง	14.4	22.8	24.6
1.11 มันสำปะหลัง	10.0	13.8	6.4
1.12 ยาสูบ	3.8	3.5	7.7
1.13 ฝ้าย	13.5	3.4	17.3
1.14 ปอแก้ว ปอกระเจา ป่าน	19.1	0.1	0.5
1.15 หนุ่ย	-3.8	8.8	4.0
1.16 งา	4.4	5.8	13.2
1.17 ผลไม้ ผัก และอื่น ๆ	7.2	3.4	3.2
2. ปศุสัตว์			
2.1 โค	2.9	2.6	4.0
2.2 กระบือ	1.7	1.0	3.0
2.3 สุกร	2.4	2.8	4.5
3. ประมง			
3.1 กุ้ง	22.1	14.9	13.1
3.2 ปลาทะเล	22.4	16.6	11.3
3.3 ปลาน้ำจืด	2.9	2.6	2.5
4. ป่าไม้			
4.1 ไม้สัก	6.6	16.2	4.0
4.2 ไม้ยาง	9.4	-2.0	2.0
4.3 อื่น ๆ	9.5	4.0	6.0

โครงการพัฒนาการเกษตร

โครงการเร่งรัดการผลิตและการจำหน่าย

ผลิตผลหลักในด้านการเกษตรในระยะที่แล่วมา ได้แก่ ข้าว ข้าวโพด ปอ ยาง และมันสำปะหลัง มีมูลค่ารวมกันประมาณ 2 ใน 3 ของพืชพรรณทั้งหมดในปี 2511 ในระยะของแผนฉบับที่ 3 (2515-2519) พืชหลักเหล่านี้ส่วนใหญ่จะประสบปัญหาด้านการตลาดมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งสินค้าข้าว ซึ่งเป็นสินค้าออกที่สำคัญของประเทศ ทั้งปริมาณและราคาส่งออกมีแนวโน้มลดลงมากในระยะ 2-3 ปีที่ผ่านมา ในปี 2510 มูลค่าสินค้าออกทั้งหมดของประเทศมีจำนวน 14,166 ล้านบาท ในจำนวนนี้มีสินค้าข้าวส่งออก 1.02 ล้านตัน มูลค่า 2,945 ล้านบาท ในราคาเฉลี่ยตันละ 2,878 บาท สำหรับปริมาณข้าวส่งออกในปี 2513 ได้เพิ่มมากกว่าปี 2512 เล็กน้อย แต่ราคาและมูลค่าได้ลดลงมาก กล่าวคือ ส่งออก 1.06 ล้านตัน ราคาเฉลี่ยตันละ 2,390 บาท และมีมูลค่า 2,515 ล้านบาท

โดยที่ประเทศกำลังประสบภาวะการขาดดุลการค้าและการชำระหนี้ การแก้ไขอาจทำได้โดยลดสินค้าเข้า และหรือเพิ่มสินค้าขาออก การส่งเสริมผลิตผลทางเกษตรกรรมในการส่งออกจะมีผลต่อดุลการค้า และการชำระหนี้มาก ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 จึงเสนอมาตรการเร่งรัดเพิ่มผลผลิตเกษตรเป็นพิเศษขึ้นเพื่อส่งออก และเพื่อสนองความต้องการภายในประเทศให้เพียงพอ ขณะนี้ก็ได้เร่งรัดให้มีการจัดทำโครงการเร่งรัดการเพิ่มผลผลิตในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 สำหรับผลิตผลบางชนิด รวมหกประเภท คือ ข้าวโพด ถั่วเหลือง หม่อน-ไหม มะพร้าว กุ้ง และโคกระบือ นอกจากนี้ยังมีพืชอีกบางชนิดที่กำลังอยู่ในระหว่างการจัดทำเป็นโครงการเร่งรัดการเพิ่มผลผลิตขึ้น เช่น โครงการฝ้าย ยาสูบ และกาแฟ เป็นต้น

โครงการเร่งรัดการเพิ่มผลผลิตมีวิธีดำเนินการดังต่อไปนี้

1. ทำการสำรวจเพื่อวางแผนการใช้ที่ดินเพื่อกำหนดเขตส่งเสริมขึ้นสำหรับผลิตผลเป็นรายประเภทไป และวางแผนการผลิตขึ้น
2. ในเขตดังกล่าว ทำการเผยแพร่พันธุ์พืชที่ต้องการส่งเสริมให้กว้างขวางออกไปโดยด่วนและให้บริการส่งเสริมอื่นๆ เช่น วิทยาการแผนใหม่ การปราบโรคศัตรูพืชและการส่งน้ำระดับไร่นา โดยสนับสนุนให้เกษตรกรได้รวมกลุ่มเป็นสถาบันการเกษตรขึ้น
3. จัดให้เกษตรกรได้สินเชื่อการเกษตรเพิ่มมากขึ้นในอัตราดอกเบี้ยต่ำ เพื่อจะได้จัดหาปัจจัยในการผลิต เช่น ปุ๋ย และยาปราบโรคศัตรูพืช
4. ช่วยเหลือในด้านการจำหน่าย เช่น จัดหาตลาดให้และสนับสนุนราคาซื้อขายในกรณีที่อาจกระทำไม่ได้ โดยร่วมมือกับเอกชน

5. รัฐบาลจะต้องระดมกำลังเจ้าหน้าที่และวัสดุอุปกรณ์ เพื่อช่วยเหลือเกษตรกรตามโครงการนี้ ก็จะต้องสนับสนุนบทบาทของเอกชนในด้านการตลาด และในการตั้งอุตสาหกรรม การเกษตร

โครงการเร่งรัดการผลิตและการจำหน่ายผลิตผล 6 ประเภท มีดังนี้ คือ

1. **ข้าวโพด** ข้าวโพดเป็นสินค้าออกประเทศที่มีความสำคัญเพิ่มขึ้นเป็นลำดับ ดังจะเห็นจากสถิติว่า ในปี 2502 มีการส่งออกเพียง 236,000 ตัน มูลค่า 249.51 ล้านบาท ในปี 2513 ส่งออก 1,371,600 ตัน มูลค่า 1,856.8 ล้านบาท ญี่ปุ่นเป็นตลาดที่สำคัญที่สุด แต่ในระยะหลังนี้มีตลาดอื่นๆ เช่น ไต้หวัน สิงคโปร์ และมาเลเซีย ในปี 2514 มีเนื้อที่ปลูกข้าวโพดประมาณ 5 ล้านไร่ ส่วนใหญ่อยู่ในภาคกลาง ผลิตข้าวโพดได้ประมาณ 2.1 ล้านตัน

เมื่อได้พิจารณาแนวโน้มความต้องการของข้าวโพดแล้วเห็นว่า มีลู่ทางจะขยายได้อีกมากทั้งสำหรับผู้ส่งออกและใช้ในประเทศ จึงเป็นการสมควรที่จะขยายเนื้อที่เพาะปลูกออกไปและเพิ่มผลผลิตต่อไร่ให้สูงขึ้น สำหรับผลผลิตต่อไร่ นั้น ปัจจุบันเฉลี่ยได้เพียงประมาณ 320 กิโลกรัม ถ้าหากได้มีการใช้ปุ๋ยและใช้พันธุ์ใหม่ที่ดี เช่น พันธุ์พระพุทธรบาท 5 แล้ว ก็จะมีผลผลิตต่อไร่ได้เป็นประมาณ 400-500 กิโลกรัม โครงการเร่งรัดการผลิตข้าวโพดนี้จะดำเนินการโดยความร่วมมือระหว่างกรม กสิกรรม และกรมส่งเสริมการเกษตร

2. **ถั่วเหลือง** พืชน้ำมันสำคัญ ได้แก่ ถั่วเหลืองและถั่วลิสง เป็นผลิตผลที่ตลาดทั้งภายในและภายนอกประเทศมีความต้องการมาก มีลู่ทางจะพัฒนาได้อีกมาก เพราะมีตลาดมั่นคงอยู่แล้วและขายได้มีราคาสูงพอควร นอกจากนั้นมีพืชน้ำมันอื่นๆ แต่ยังไม่ถึงขั้นจะต้องเร่งรัดการผลิตเป็นพิเศษ โครงการเร่งรัดการผลิตถั่วเหลืองเป็นโครงการความร่วมมือระหว่างกรมกสิกรรม และกรมส่งเสริมการเกษตร โดยขยายพันธุ์ สจ. 1 และ สจ. 2 ในเขตส่งเสริมที่ได้กำหนดขึ้น

เป้าหมาย ในปี 2512 ผลิตถั่วเหลืองได้ 67,357 ตัน ในปี 2519 จะผลิตถั่วเหลืองให้ได้ 30,000 ตัน โดยจะเพิ่มผลผลิตถั่วเหลืองจาก 139 กก. ต่อไร่ เป็น 250 กก. ต่อไร่

3. **หม่อนและไหม** ไหมมีลู่ทางจะส่งออกได้เพิ่มขึ้นเป็นลำดับ งานสำคัญ ได้แก่ การปลูกหม่อนพันธุ์ดี และปรับปรุงพันธุ์ใหม่ให้ได้ผลผลิตสูงขึ้น ทั้งนี้ให้มีโครงการเร่งรัดการผลิตหม่อนและไหมขึ้น โดยความร่วมมือระหว่างกรมกสิกรรมและกรมส่งเสริมการเกษตร

เป้าหมาย ปัจจุบันผลิตไหมพันธุ์ดีแจกกสิกร 600,000 แม่ ในปี 2515 จะผลิตไหมพันธุ์ดีให้กสิกรได้ 1,298,000 แม่ ในปี 2516 ได้ 1,664,000 แม่ ในปี 2517 ได้ 2,077,000 แม่ ในปี 2518 ได้ 2,296,000 แม่ และในปี 2519 ได้ 2,502,000 แม่ และเพิ่มผลผลิตหม่อนจาก 1,600 ก.ก. ต่อไร่ เป็น 2,000 กก.ต่อไร่

4. มะพร้าว มะพร้าวเคยเป็นสินค้าออกที่สำคัญอย่างหนึ่งของประเทศ แต่ปริมาณการผลิตมะพร้าวในระยะสิบปีที่ผ่านมาไม่เพิ่มขึ้น ทำให้ปริมาณมะพร้าวส่งออกไปจำหน่ายต่างประเทศมีน้อยมาก และบางปีถึงกับต้องสั่งมะพร้าวเข้าประเทศ ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 มีโครงการปลูกแทนมะพร้าวเป็นพิเศษ เพื่อให้มีปริมาณเพียงพอใช้ภายในประเทศและส่งออกด้วยในอนาคต โดยมีโครงการเร่งรัดการเพิ่มผลผลิตมะพร้าว ส่วนใหญ่จะใช้วิธีขยายมะพร้าวพันธุ์ในแปลงสาริตต่างๆ และตั้งสถานีใหม่เพิ่มขึ้น

เป้าหมาย เป้าหมายเพิ่มผลผลิตต่อไร่ให้สูงขึ้น กล่าวคือ ในปี 2513 ผลิตได้ 400-500 ผลต่อไร่ ในปี 2519 จะเพิ่มผลผลิตเป็น 800-1,000 ผลต่อไร่ และผลิตมะพร้าวพันธุ์ดีให้พอขยายได้ปีละ 20,000 ไร่ หลังปี 2519 จะส่งเสริมให้ปลูกมะพร้าวเพิ่มขึ้นปีละประมาณ 100,000 ตัน การเพิ่มปริมาณการผลิตนี้ เป็นเรื่องระยะยาว เพราะมะพร้าวต้องใช้เวลาหลายปีจึงจะเริ่มให้ผล

5. กุ้ง เป็นสัตว์ที่มีคุณค่าทางเศรษฐกิจ นอกจากจะใช้บริโภคภายในประเทศแล้ว ยังเป็นสินค้าที่ความต้องการของตลาดต่างประเทศก็มีมาก จึงสมควรสนับสนุนให้มีโครงการเร่งผลิตกุ้งเป็นพิเศษขึ้น โดยพัฒนาที่ดินชายฝั่งทะเลประมาณ 1 ล้านไร่ สำหรับกุ้งน้ำจืดควรเร่งรัดการวิจัยให้สามารถเลี้ยงได้โดยมีต้นทุนต่ำ ทั้งนี้ โดยมีโครงการพัฒนาการเพาะเลี้ยงชายฝั่งและงานเพาะเลี้ยงกุ้งของกรมประมง เป็นโครงการเร่งรัดพิเศษโดยจะร่วมสำรวจกับกรมป่าไม้ เพื่อเลือกที่ดินที่เหมาะสมกับการเลี้ยงกุ้ง และจัดตั้งศูนย์วิจัยค้นคว้าและฝึกอบรมการเพาะเลี้ยงกุ้ง เพื่อทำหน้าที่ค้นคว้าวิธีเพาะลูกกุ้งได้เอง โดยไม่ต้องอาศัยธรรมชาติแต่อย่างใดและเพื่อการสาริตแก่ราษฎรด้วย

เป้าหมาย เพิ่มปริมาณกุ้งให้ปีละไม่น้อยกว่า 10,000 ตัน ปัจจุบันการผลิตกุ้งมีประมาณ 56,000 ตัน และจะเพิ่มเป็นประมาณ 112,000 ตัน ในปี 2519

6. ปศุสัตว์ ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 จะมีการเร่งรัดการเพิ่มผลผลิตโคและกระบือเป็นพิเศษขึ้น โคกระบือเลี้ยงอยู่ในปัจจุบันแทบทั้งหมดเป็นสัตว์ใช้งาน ฟาร์มเลี้ยงสัตว์ของเอกชนแทบจะไม่มี ปริมาณโคกระบือนับวันมีแนวโน้มเพียงจะลดลง เนื่องจากเกษตรกรเปลี่ยนมาใช้เครื่องทุ่นแรงแทน เพราะประหยัดกว่าเมื่อพิจารณาถึงระยะเวลาทำงานและผลผลิต กับเพราะมีปัญหาโจรผู้ร้ายโคกระบือชุกชุมมาก จึงเห็นสมควรจะส่งเสริมการผลิตโคกระบือพันธุ์เนื้อ ซึ่งมีลู่ทางอีกมาก เนื่องจากความต้องการในประเทศสำหรับเนื้อคุณภาพดีเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ในปี 2512 มีการนำเข้าโคชั้นดีจากต่างประเทศเข้ามา 61,184 ก.ก. เฉลี่ยราคา ก.ก. ละ 66 บาท ตั้งแต่ มกราคม-ตุลาคม 2513 นำเข้า 34,335 ก.ก. เฉลี่ย ก.ก. ละ 74 บาท คาดว่าในไม่ช้านักจะมีความต้องการเนื้อโคชั้นดีในประเทศไม่ต่ำกว่าปีละ 2,000 ตัน สำหรับกระบือนั้นมีจำหน่ายไปต่างประเทศได้มาก เพราะขายในราคาถูก ในปัจจุบันนี้ไม่พอจำหน่าย ต้องอาศัยระบบโควตาในจำนวนประมาณปีละ 30,000 ตัว ซึ่งความต้องการในตลาดต่างประเทศมีมากกว่านี้มาก ส่วนโคนั้น ถ้ามีโคพันธุ์ดี

เพิ่มขึ้น ก็จะส่งออกได้อีกมาก สำหรับโคนมนั้น ควรส่งเสริมให้ผลิตเพื่อลดการสังเิมเข้าจากต่างประเทศ

เป้าหมาย เร่งรัดการผลิตโคกระบือเนื้อ เพื่อให้มีอาหารประเภทเนื้อบริโภคภายในประเทศเพิ่มขึ้นและสามารถส่งออกไปจำหน่ายต่างประเทศได้ปีละไม่ต่ำกว่า 50,000 ตัว

โค ย ก ร ม

ปศุสัตว์ได้จัดทำโครงการเร่งรัด การเพิ่มผลผลิตเนื้อสัตว์สำหรับโคกระบือเพื่อส่งออก โดยจะดำเนินการส่วนใหญ่ที่สถานีใหม่สุราษฎร์ธานี สถานีบำรุงพันธุ์สัตว์หนองควางและหน่วยตอนและแพร่พันธุ์สัตว์ราชบุรี

โครงการพัฒนาการเกษตรสาขาต่าง ๆ

นอกจากโครงการเร่งรัด การผลิตและการจำหน่ายแล้ว มีโครงการพัฒนาการเกษตรสาขาต่าง ๆ ที่สำคัญอีกจำนวนหนึ่ง ซึ่งจะได้ดำเนินการตามแนวทางที่สอดคล้องกับนโยบายส่วนรวม ดังโครงการ ต่อไปนี้

การวิจัยด้านเพาะปลูก

การวิจัยทางด้านเศรษฐกิจเกี่ยวกับการเกษตรเพิ่งเป็นงานที่เริ่มดำเนินการได้ไม่นานนัก มีความจำเป็นต้องขยายงานโดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับไร่นา ส่วนการวิจัยและการค้นคว้าทดลองในด้านการผลิตโดยตรงนั้น กรมกสิกรรมและกรมการข้าวเป็นผู้ดำเนินการด้วยการจัดตั้งสถานีทดลองตามสาขาต่าง ๆ ขึ้น ในปัจจุบันสถานีทดลองของกรมการข้าวเป็นผู้ดำเนินการด้วยการจัดตั้งสถานีทดลองของกรมทั้งสองมีจำนวนมากพอควร ยังขาดเจ้าหน้าที่วิชาการและกำลังเงิน กระทรวงเกษตรได้พยายามแก้ไขปัญหาด้วยการจัดตั้งศูนย์วิจัยการเกษตรประจำภาคขึ้น ซึ่งได้จัดทำไปแล้วในภาคกลางและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ กับจะดำเนินการตั้งขึ้นในภาคเหนือ และภาคใต้ในระยะแผนที่ 3

สำหรับการค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับข้าวซึ่งเป็นสินค้าหลักของประเทศมีดังนี้ ในปี 2514 กรมการข้าวมีสถานีทดลอง 20 แห่ง ซึ่งอยู่ในภาคเหนือ 3 แห่ง ภาคกลาง 9 แห่ง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 6 แห่ง และภาคใต้ 3 แห่ง ในปี 2512 ได้มีผลงานค้นคว้าวิจัยที่สำคัญเกี่ยวกับข้าวคือ ได้ค้นพบพันธุ์ข้าวใหม่เพิ่มขึ้นอีก 3 พันธุ์เป็นพันธุ์ข้าวลูกผสม คือ พันธุ์ ก.ข. 1 ก.ข. 3 ซึ่งเป็นพันธุ์ข้าวเจ้า และพันธุ์ ก.ข. 2 เป็นพันธุ์ข้าวเหนียว พันธุ์ข้าวทั้ง 3 พันธุ์มีลักษณะต้นเตี้ย ฟางแข็งต้านทานโรคใบสีส้มได้ดี และให้ผลผลิตต่อไร่สูงถึงประมาณ 120 ถังต่อไร่ ขณะนี้ได้นำออก

เ ผ ย แ พ ร

ให้แก่ชาวนาไปเพาะปลูกแล้ว นอกจากนี้ในปี 2513 ได้ค้นพบข้าวพันธุ์ลูกผสมหลายพันธุ์ซึ่งจะได้ขยายพันธุ์นำออกสู่ชาวนาต่อไป

ปัจจุบันปัญหาเรื่องการเพิ่มผลผลิตข้าวต่อไร่ให้สูงขึ้น มีผู้ทางที่จะกระทำสำเร็จได้แล้ว เพราะได้มีการวิจัยค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่องนี้ไปมากแล้ว และนับได้ว่าประสบผลสำเร็จมาด้วยดี ปัญหาที่สำคัญเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับการตลาด ราคาข้าวในตลาดโลกมีแนวโน้มลดลง และปริมาณที่ประเทศไทยสามารถส่งไปขายก็ลดลง ปรากฏว่า อัตราส่วนของข้าวส่งออกของไทยเทียบกับจำนวนข้าวส่งออกของโลกได้ลดลงร้อยละ 24.5 โดยเฉลี่ยของปี 2506-2508 เหลือเพียงร้อยละ 15.8 ในปี 2511 ส่วนปริมาณส่งออกในระยะเดียวกันก็ลดลงมาจาก 1.74 ล้านตัน เหลือ 1.06 ล้านตัน ในปี 2513 มูลค่าที่ได้รับลดลงมาก กล่าวคือ ในปี 2511 มูลค่าข้าวส่งออกประมาณ 3,700 ล้านบาท แต่ในปี 2513 มีมูลค่าเพียง 2,500 ล้านบาท

นโยบายสำหรับการวิจัย ควรเร่งรัดขยายงานวิจัยให้กว้างขวางยิ่งขึ้นทั้งในด้านการผลิตและการตลาด โดยเฉพาะสำหรับพืชที่มีโครงการเร่งรัดการเพิ่มผลผลิตเป็นพิเศษมาตรการดำเนินการมีดังนี้

1. กำหนดแผนการวิจัยแต่ละภาคขึ้นให้สัมพันธ์กับแผนพัฒนาการเกษตรส่วนรวม เช่น ในภาคกลางเน้นหนักการวิจัยเรื่องข้าว พืชไร่ และพืชหมุนเวียน ในภาคเหนือเรื่องการทำไร่นาผสม ผักและผลไม้ ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือเรื่องการเลี้ยงสัตว์และการปลูกพืชไร่ เช่น ฝ้าย ยาสูบ และหม่อน ในภาคใต้เรื่องยาง ปาล์ม น้ำมัน และมะพร้าว เป็นต้น แผนดังกล่าวเมื่อกำหนดขึ้นแล้ว ควรมอบให้ศูนย์วิจัยประจำภาคเป็นผู้ดำเนินการโดยอาศัยสถานีทดลองต่างๆ เป็นสาขาประจำท้องถิ่น สำหรับส่วนกลางนั้น ควรจัดกลุ่มนักวิจัยเป็นกลุ่มๆ สำหรับผลิตผลสำคัญทุกชนิดและรวมทุกด้าน เช่น เรื่องพันธุ์ การใช้ปุ๋ย การปราบโรคและศัตรู การใช้ผลิตผลให้ได้ประโยชน์สูงสุด และเศรษฐกิจการเกษตร โดยมีหัวหน้ากลุ่มเป็นหัวหน้างานรับผิดชอบเป็นแต่ละรายผลิตผลไป ทั้งนี้จะต้องระดมกำลังจากทุกฝ่าย รวมทั้งมหาวิทยาลัยต่างๆ และสถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์ประยุกต์

2. แนวทางวิจัยจะต้องยึดหลักการเพิ่มผลผลิตต่อไร่ และการปรับปรุงคุณภาพเป็นหลัก โดยคำนึงถึงสมรรถภาพของเกษตรกรที่จะนำผลการวิจัยนั้นไปปฏิบัติประการหนึ่ง และให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดอีกประการหนึ่ง ตัวอย่างที่เห็นได้มีอยู่มาก เช่น พันธุ์ถั่วเหลืองซึ่งตลาดต่างประเทศนิยมพันธุ์ที่มีน้ำมันสูง พันธุ์ฝ้ายปุ๋ยยาว ซึ่งทนโรคและศัตรูได้ดี ไก่กระทอง และสุกรพันธุ์เนื้อแบบเบคอน ซึ่งมีมันน้อย เป็นต้น

3. นอกจากศูนย์วิจัยประจำภาคแล้ว ควรมีศูนย์วิจัยเฉพาะผลิตผลสำคัญบางชนิดซึ่งมีตลาดแน่นอน และมีทางขยายเป็นอาชีพสำคัญของเกษตรกรได้ตลอดไป เช่น ศูนย์ข้าวโพด และข้าวฟ่าง ศูนย์ถั่วต่างๆ และศูนย์สุกร เป็นต้น โดยให้มีการร่วมมือระหว่างส่วนราชการและมหาวิทยาลัยอย่างใกล้ชิด

4. เพิ่มبودหนุนการวิจัยสำหรับนักวิจัยที่ได้แสดงผลงานเป็นที่เชื่อถือได้แล้ว เพื่อให้ทำการวิจัยเฉพาะเรื่องได้โดยอิสระและสะดวก โดยไม่ต้องยุ่งเกี่ยวกับงานด้านบริหาร

สำหรับนโยบายเกี่ยวกับข้าวจะเน้นหนักในเรื่อง การเพิ่มผลผลิตต่อไร่ให้สูงขึ้น และจะลดเนื้อที่บางแห่งที่ไม่เหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเขตที่ปลูกข้าวเหนียว กล่าวคือ จะหาพืชชนิดอื่นมาปลูกแทน สำหรับในท้องที่ที่การชลประทานจะสนับสนุนการปลูกพืชอื่นนอกจากข้าวในการปลูกพืชครั้งที่สอง ทั้งนี้จะมีมาตรการในเรื่องการวิจัยเกี่ยวกับการปรับปรุงบำรุงพันธุ์ และขยายเมล็ดพันธุ์ที่ให้ผลผลิตสูงมีความต้านทานโรคแมลงและศัตรูข้าวให้แก่ชาวนา

โครงการวิจัยที่สำคัญ

สำนักงานปลัดกระทรวงเกษตร งานที่เกี่ยวกับการวิจัยค้นคว้าทดลองของสำนักงานปลัดกระทรวงที่สำคัญได้แก่

งานต่อเนื่อง

แผนงานเศรษฐกิจการเกษตร มีโครงการสำคัญ ดังนี้

โครงการขยายข้อมูลเศรษฐกิจโดยเก็บข้อมูลการเกษตรทั่วประเทศ เพื่อใช้เป็นข้อมูลสำหรับการดำเนินนโยบายการเกษตร

- โครงการศึกษาค้นคว้าราคาสินค้าเกษตร
- โครงการศึกษาและวิจัยเรื่องการตลาด
- โครงการวิจัยแปรรูปพืชน้ำมัน

แผนงานศูนย์พัฒนาการเกษตร มีโครงการสำคัญ คือ

- โครงการศูนย์เกษตรภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่จังหวัดขอนแก่น โครงการศูนย์เกษตร ภาคกลางที่จังหวัดชัยนาท ทั้ง 2 โครงการนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้เป็นศูนย์วิจัยประจำภาค ทำการวิจัยวิเคราะห์และการแก้ปัญหาต่างๆ ที่เกี่ยวกับเกษตรในภาคนั้นๆ รวมทั้งการส่งเสริมให้เกษตรกรได้รับความรู้ในการเกษตรแผนใหม่
- โครงการไร่นาสวนผสมห้วยสีทน ที่จังหวัดกาฬสินธุ์ เป็นโครงการเพื่อศึกษาปรับปรุงสภาพแหล่งที่ทำการเพาะปลูกและเลี้ยงสัตว์ในเขตชลประทานตามโครงการอ่างเก็บน้ำห้วยสีทน

งานใหม่

แผนงานวิจัยเศรษฐกิจการเกษตร มีโครงการสำคัญ คือ

- โครงการศึกษาใช้น้ำบาดาล ซึ่งเป็นโครงการที่ศึกษาถึงการใช้ทรัพยากรแหล่งใหม่ ในด้านการลงทุนเพื่อขุดน้ำบาดาลมาใช้ในการเกษตรกรรม รวมทั้งการปศุสัตว์ด้วยว่าจะได้ผลคุ้มค่าหรือไม่ และในด้านวิธีใช้น้ำอย่างประหยัดและมีประสิทธิภาพในท้องที่ขาดแคลนน้ำ
- โครงการศึกษาเศรษฐกิจการผลิตต่างๆ เพื่อพิจารณาว่าเกษตรกรควรจะปลูกพืชเลี้ยงสัตว์อะไร อย่างไร และขนาดเท่าใดในท้องที่ต่างๆ
- โครงการด้านการตลาด เพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการผลิตกับความต้องการผลผลิตทั้งภายในและภายนอกประเทศ รวมทั้งแนวโน้มผลผลิตนั้นๆ เพื่อใช้ประกอบพิจารณาร่างแผนการผลิตให้สอดคล้องกัน
- โครงการงานวางแผนการเกษตร โดยการจัดตั้งหน่วยงานวางแผนการเกษตรขึ้นในกองเศรษฐกิจการเกษตร

ในระหว่างแผนที่ 3 จะได้มีการจัดตั้งศูนย์เกษตรกรรมภาคเหนือและภาคใต้ขึ้น เพื่อทำการวิจัยเกี่ยวกับสัตว์และพืชสำคัญในส่วนภูมิภาคนั้น

กรมกสิกรรม

งานต่อเนื่อง

แผนงานสำรวจค้นคว้าวิจัย มีโครงการที่สำคัญ คือ

- โครงการค้นคว้าทดลองในสถานีกสิกรรมและขยายพันธุ์พืช ทั้งส่วนกลางและส่วนภูมิภาคในปี 2514 รวม 31 สถานี และสถานีปลูกหมอนเลี้ยงไหม 7 แห่ง ศูนย์วิจัยการยางและสถานีการยาง 11 แห่ง เพื่อทำการค้นคว้าทดลองปรับปรุงการปลูกพืชที่เหมาะสมกับภูมิประเทศและขยายพันธุ์พืชที่ประชาชนต้องการ ได้แก่ ข้าวโพด-ข้าวฟ่าง-หมอน-ไหม ฝ้ายและปอ
- โครงการค้นคว้าดินและปุ๋ย เพื่อทำการวิเคราะห์ดินทั้งในด้านเคมีและฟิสิกส์ศึกษาสภาพและความอุดมสมบูรณ์ของดิน สำหรับใช้เป็นแนวทางในการแนะนำการปรับปรุงดินแก่กสิกรสำรวจ และทำแผนที่ความอุดมสมบูรณ์ของดิน ศึกษาและค้นคว้าเกี่ยวกับการพัฒนาการเพิ่มผลผลิตเกษตรโดยอาศัยจุลินทรีย์ต่างๆ ในดิน เพื่อเพิ่มผลผลิตการเกษตรต่อไปให้สูงขึ้น
- โครงการวิจัยป้องกันกำจัดศัตรูพืช เพื่อศึกษาวิจัยการป้องกันกำจัดศัตรูพืชให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้น โดยการวิจัยป้องกันกำจัดศัตรูพืชด้วยวัตถุมีพิษและสิ่งมีชีวิต วิสาวิทยาและเนมาวิทยาพร้อมกับผู้เชี่ยวชาญสหประชาชาติ

แผนงานพืชเศรษฐกิจ มีโครงการที่สำคัญ คือ

- โครงการวิจัยพืชเศรษฐกิจต่างๆ โดยเฉพาะพืชที่ได้รับการสนับสนุนการเร่งรัดการเพิ่มผลผลิตเป็นพิเศษ ได้แก่ โครงการข้าวโพด-ข้าวฟ่าง โครงการหม่อน-ไหม และโครงการมะพร้าว
- โครงการที่ดำเนินการอยู่แล้ว และจะจัดทำเป็นโครงการเร่งรัดต่อไป ได้แก่ โครงการฝ้าย โดยจะทำการวิจัยฝ้ายเพื่อเพิ่มผลผลิตจาก 150 กก./ไร่ เป็น 250 กก./ไร่ โครงการกาแฟ เพื่อขยายพันธุ์กาแฟให้พอแก่ความต้องการของเกษตรกร และโครงการปาล์มน้ำมันศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับปาล์มน้ำมัน เพื่อแนะนำและบริการแก่เกษตรกรต่อไป โครงการยาง โดยจะทำการวิจัยปรับปรุงคุณภาพยาง ใช้อย่างพันธุ์ดีรวมทั้งด้านยางแผ่น และยางแท่ง โดยร่วมมือกับหน่วยงานและองค์กรต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง

งานใหม่

- โครงการใหม่ที่ได้รับการเร่งรัดเป็นพิเศษ ได้แก่ โครงการขยายพันธุ์พืช เช่น พืช น้ำมัน ผักและผลไม้ เพื่อให้ได้พันธุ์บริสุทธิ์ และขยายพันธุ์ให้เพียงพอกับความต้องการภายในประเทศ สำหรับผักนั้น ได้ดำเนินงานที่สถานีกลีกรมฝาง และสถานีกลีกรมแม่ใจ จังหวัดเชียงใหม่ เพื่อสนับสนุนให้เกษตรกรปลูกพืชผักหลังฤดูการทำนา และผักเมืองหนาวสำหรับปลูกที่สูง รวมทั้งการปลูกเพื่อผลิตเมล็ดพันธุ์ ซึ่งมีเส้นทางที่จะขยายออกไปได้มาก จึงควรได้รับการสนับสนุนเป็นพิเศษ
- โครงการที่ดิน เป็นโครงการที่จะดำเนินงานร่วมกันหลายฝ่าย ได้แก่ การพัฒนาที่ดินและกรมการข้าว เพื่อศึกษาถึงลักษณะดินอย่างละเอียดว่ามีความเหมาะสมกับพืชอะไร เพื่อประโยชน์ในการกำหนดเขตส่งเสริมต่อไป
- **กรมการข้าว** โครงการสำคัญๆ ของกรมการข้าวมีเฉพาะโครงการต่อเนื่องเท่านั้น ซึ่งได้แก่ เมล็ดข้าว และวิจัยแร่ธาตุในเมล็ดข้าวเพื่อทำการปรับปรุงให้มีคุณค่าทางอาหารให้สูงขึ้น โครงการสถานีทดลองข้าวซึ่งมีอยู่ 20 แห่ง ทำการค้นคว้าทดลองพันธุ์ข้าวดี รักษาพันธุ์ข้าวให้บริสุทธิ์การผลิตเมล็ดข้าว พันธุ์และขยายพันธุ์ รวมทั้งการวิจัยเรื่องปุ๋ย การปราบวัชพืช โรคแมลง และศัตรูข้าว ตลอดจนทดลองใช้เครื่องมือเครื่องจักรทุ่นแรงในการทำงาน และเป็นศูนย์วิทยากรในการทำนาแผนใหม่ด้วย
- โครงการค้นคว้า วิทยาการ เกี่ยวกับที่ดิน น้ำ ปุ๋ย โรคแมลงและศัตรูข้าว การกำจัดวัชพืช การใช้กัมมันตภาพรังสี การทดลองใช้ปุ๋ย การดูตรวจธาตุของต้นข้าว ค้นคว้าทดลองพันธุ์พืชหมุนเวียนอื่นๆ หลังฤดูทำนา

- โครงการสำรวจและวิจัยเครื่องมือเกี่ยวกับการเกษตร เพื่อสำรวจออกแบบเครื่องมือทุ่นแรง การเกษตรให้มีประสิทธิภาพสูงสุดเหมาะสมกับสภาพท้องถิ่นของเมืองไทย
- โครงการวิจัยการแปรสภาพผลผลิตและเก็บรักษาให้มีคุณภาพดี

นอกจากนี้ก็มีบริการและเผยแพร่ความรู้ด้านวิศวกรรมการเกษตรแก่เกษตรกร ผู้สนใจการฝึกอบรมสมาชิกกลุ่มชาวนา และบุคลากรของสมาชิกกลุ่มชาวนาทั่วประเทศ ให้เรียนรู้หลักวิชาเครื่องยนต์ขั้นพื้นฐาน รวมทั้งวิธีการใช้ การบำรุงรักษา และการซ่อมแซมเครื่องมือเครื่องจักรในการทำงานด้วย

โครงการส่งเสริมการเกษตร

กรมส่งเสริมการเกษตรได้รับโอนงานการส่งเสริมพืชต่างๆ จากกรมกสิกรรมและกรรมการข้าวมาดำเนินงานในปี 2512 ส่วนงานส่งเสริมด้านปศุสัตว์และกรมประมงยังคงอยู่กรมปศุสัตว์และกรมประมง

ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 นี้ กระทรวงเกษตรจะเร่งรัดขยายการส่งเสริมการเกษตรให้กว้างขวางและมีประสิทธิภาพสูงขึ้น ทั้งนี้ จะได้นั้นถึงการแก้ไขอุปสรรคต่างๆ และเร่งรัดการเพิ่มผลผลิตของพืชที่ได้รับการส่งเสริมเป็นพิเศษโดยมาตรการ

1. กำหนดเขตส่งเสริมสำหรับผลผลิตการเกษตรที่สำคัญบางชนิด พร้อมทั้งให้มีแผนพัฒนาการเกษตรในเขตชลประทานและนอกเขตชลประทาน

สำหรับการกำหนดเขตส่งเสริมการทำนา ให้ยึดถือเขตชลประทานที่ได้ผลแล้วเป็นหลัก และปรับปรุงระบบการชลประทานให้ได้ผลสมบูรณ์ และไม่ควรรขยายเนื้อที่ออกไปอีกมากนัก เพราะจะประสบปัญหาที่ขาดการชลประทานและพื้นมักมีคุณภาพแล้ว ไม่เหมาะแก่การทำนากว่าในภาคใต้ซึ่งมีฝนชุกอาจขยายเนื้อที่นาออกไปได้อีกบ้าง การทำนา 2 ครั้งนั้น ต้องใช้น้ำมาก และเห็นว่าไม่ควรสนับสนุน ยกเว้นในท้องที่บางแห่งที่เห็นว่าเหมาะสมจริงๆ เท่านั้น

2. ส่งเสริมและเร่งรัดการปลูกพืชหลายครั้ง

3. ส่งเสริมสถาบันเกษตรกรให้ดำเนินการได้ด้วยควมมีประสิทธิภาพ

4. จัดให้มีการฝึกอบรมเป็นประจำ เพื่อเพิ่มความรู้ให้แก่พนักงานส่งเสริมที่ศูนย์วิจัยประจำภาค นอกจากนั้นจะต้องมีกลุ่มนักส่งเสริมประจำส่วนกลาง เพื่อส่งไปสมทบเจ้าหน้าที่ส่วนภูมิภาคตามโครงการส่งเสริมต่างๆ เป็นประจำ

5. กำหนดแผนการส่งเสริมให้สัมพันธ์กับแผนการวิจัยอย่างใกล้ชิด เจ้าหน้าที่ทั้งสองฝ่าย จะต้องมีการประชุมปรึกษาหารือกันเป็นประจำ และทำงานร่วมกันอยู่ตลอดเวลา

6. เนื่องจากพนักงานส่งเสริมมีจำนวนน้อย จึงควรจัดให้มีโครงการอบรมผู้ช่วยพนักงานส่งเสริม โดยเลือกจากเกษตรกรชั้นนำในท้องถิ่น เยาวชนผู้สำเร็จการศึกษาในระดับปานกลาง หรือเป็นสมาชิกชั้นนำของขบวนการยุวกสิกร ผู้ช่วยพนักงานส่งเสริมเหล่านี้ไม่ให้ถือเป็นข้าราชการ แต่เป็นผู้แทนของเกษตรกรในท้องถิ่น และอยู่ประจำที่นั้น เพื่อให้ได้ความร่วมมือจากเกษตรกร

โครงการส่งเสริมการเกษตรที่สำคัญ

1. **แผนงานส่งเสริมพืชเศรษฐกิจ** โครงการที่สำคัญ คือ โครงการเร่งรัดการเพิ่มผลผลิตเป็นพิเศษ โดยร่วมมือกับกรมกสิกรรมอย่างใกล้ชิด โครงการเหล่านี้ ได้แก่ โครงการข้าวโพด ซึ่งมีเป้าหมายให้ผลผลิตเพิ่มขึ้นร้อยละ 15 ต่อปี สามารถผลิตในปี 2519 ได้ 3,500,000 ตัน ทั้งนี้ โดยการส่งเสริมทำการแปลงขยายพันธุ์ข้าวโพด ทำแปลงสาธิตโดยร่วมมือกับกรมกสิกรรม ทำการควบคุมการระบาดของโรค ส่งเสริมการปลูกข้าวโพดในจังหวัดต่างๆ ที่สามารถปลูกข้าวโพดได้หลังฤดูทำนา เช่น จังหวัดนครปฐม สุพรรณบุรี กาญจนบุรี ลำปาง ปราชินบุรี และอื่นๆ และส่งเสริมการปลูกข้าวโพดสองครั้งในบางจังหวัด ในโครงการได้กำหนดจังหวัดที่อยู่ในเขตส่งเสริมการปลูกข้าวโพดในโครงการ 5 ปี ไว้ 15 จังหวัด คือ จังหวัดนครสวรรค์ ลพบุรี นครราชสีมา สระบุรี สุโขทัย เพชรบูรณ์ พิษณุโลก พิจิตร กำแพงเพชร กาญจนบุรี เชียงราย แพร่ น่าน และศรีสะเกษ

- โครงการพืชน้ำมัน ซึ่งได้แก่ ถั่วเหลือง ถั่วเหลือง เพื่อให้บรรลุเป้าหมายผลิตถั่วเหลืองให้ได้ 300,000 ตัน โดยการขยายพันธุ์ และส่งเสริมวิธีการปลูกที่ถูกต้องแก่เกษตรกร
- โครงการมะพร้าวจะส่งเสริมการปลูกมะพร้าวใหม่ปีละ 100,000 ตัน ใน 60 จังหวัด และปรับปรุงสวนมะพร้าวให้ได้ผลผลิตสูงขึ้น
- โครงการหม่อมใหม่ มีเป้าหมายเพื่อผลิตไข่ใหม่ที่ปราศจากโรคพิเบอร์ินจำหน่ายจ่ายแจกแก่เกษตรกรในปี 2512 ให้ได้ 2.5 ล้านแม่
- โครงการเกี่ยวกับพืชเศรษฐกิจที่สำคัญอื่นๆ เช่น โครงการฝ้าย และโครงการปอ โดยทำการส่งเสริมการปลูกให้ถูกหลักวิชา ปรับปรุงคุณภาพตลอดจนให้ได้ผลผลิตให้สูงขึ้น สำหรับโครงการฝ้าย จะได้ทำเป็นโครงการเร่งรัดการผลิตต่อไป

2. **แผนงานส่งเสริมการผลิตข้าว** มีโครงการสำคัญ คือ

- โครงการนาสาธิตส่วนใหญ่ โดยมีเป้าหมาย จะทำการสาธิตในปี 2519 จำนวน 1,38,500 ไร่ เพื่อให้ชาวนาเห็นวิธีการทำนาที่ถูกหลักวิชาการ เป็นแหล่งขยายพันธุ์ที่ดีที่สุด ชาวนาและส่งเสริมให้ชาวนาใช้ที่ดินตลอดปี

- โครงการปลูกพืชหลังฤดูเก็บเกี่ยว
- โครงการขยายพันธุ์ข้าวเพื่อให้เกษตรกรได้ปลูกข้าวพันธุ์ดีและเหมาะสมกับพื้นที่
- โครงการปลูกพืชหมุนเวียนในนา ทั้งนี้ โดยมีเป้าหมายให้เกษตรกรปลูกพืชหมุนเวียนในเขตชลประทานให้ได้ในเนื้อที่ 1.5 ล้านไร่ ในปี 2519

3. แผนงานป้องกันกำจัดศัตรูพืช มีโครงการที่สำคัญหลายโครงการ ได้แก่

- โครงการป้องกันและกำจัดโรคใบสีส้ม โรคบัวในนาข้าว
- โครงการป้องกันและกำจัดโรคราน้ำค้างของข้าวโพด
- โครงการปราบปรามตั๊กแตน เป็นต้น
- โครงการอาสาสมัครป้องกันกำจัดศัตรูพืชโดยมีเป้าหมายอบรมอาสาสมัครปราบศัตรูพืชปีละ 100 อำเภอ อำเภอละ 10 ตำบล ตำบลละ 2 คน รวม 200 คนต่อปี เพื่อบริการความรู้เรื่องป้องกันและปราบศัตรูพืชให้เกษตรกรรู้จักช่วยตัวเอง
- โครงการป้องกันและกำจัดแมลงศัตรูมะพร้าว โดยมีเป้าหมายช่วยเกษตรกรที่มีอาชีพในการทำสวนมะพร้าวในจังหวัดต่างๆ ในเนื้อที่ 1.5 ล้านไร่ ปราศจากการระบาดของแมลงศัตรูมะพร้าว

4. แผนงานส่งเสริมสถาบันเกษตรกร มีโครงการสำคัญ คือ โครงการกลุ่มเกษตรกร ซึ่งมีเป้าหมายจะขยายกลุ่มเกษตรกรระดับอำเภอได้ปีละ 1 ศูนย์ จะรวมกลุ่มระดับอำเภอได้ปีละ 5 อำเภอ และจะรวมกลุ่มระดับตำบลและหมู่บ้านปีละ 500 กลุ่ม

5. แผนงานอบรมและเผยแพร่ มีโครงการสำคัญ คือ

- โครงการผลิตอุปกรณ์เผยแพร่การเกษตร โดยทำการผลิตและจัดหาอุปกรณ์ เพื่อเผยแพร่ให้แก่เกษตรกรได้เอาความรู้การเกษตรแผนใหม่ ไปใช้ปรับปรุงในการเกษตรกรรม
- โครงการเผยแพร่ข่าวสารวิชาการเกษตร โดยการจัดหน่วยอบรมเคลื่อนที่จัดรายการทางวิชาการ ทางโทรทัศน์ และออกวารสารเผยแพร่
- โครงการศูนย์ฝึกอบรมส่งเสริมการเกษตร เพื่อทำการอบรมข้าราชการเพื่อเพิ่มความรู้ทางวิชาการ

6. นอกจากโครงการต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้ว ที่กรมส่งเสริมการเกษตรเป็นผู้ดำเนินงาน ยังมีโครงการส่งเสริมที่สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางเป็นผู้ดำเนินการ คือโครงการเร่งรัดการปลูกยางแทนให้ได้นี้เนื้อที่ 1 ล้านไร่ ภายใน 10 ปี โดยจะปลูกแทนปีละ 70,000 ไร่ ในระยะต้น และเพิ่มสูงขึ้นเป็นลำดับ

การประมงและเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ

ปัจจุบันมีสถานีประมงอยู่รวม 19 แห่ง ดำเนินการวิจัยและทดลองในด้านการประมง เป็นสถานีประมงน้ำจืด 14 แห่ง สถานีน้ำกร่อย 2 แห่ง และสถานีประมงทะเล 3 แห่ง การประมงส่วนใหญ่เน้นหนักไปในด้านประมงน้ำจืดและประมงทะเล ซึ่งเป็นการประมงชายฝั่ง ส่วนการประมงน้ำลึกลึกนั้นยังไม่แพร่หลายนัก เพราะเรือประมงและอุปกรณ์ส่วนใหญ่เท่าที่ชาวประมงมีอยู่ในปัจจุบันยังไม่เหมาะสม และยังขาดความรู้ความชำนาญในการเดินเรือทะเลลึกอีกด้วย อย่างไรก็ตามประเทศไทยนับว่าความเจริญก้าวหน้าในด้านการประมงมากประเทศหนึ่งในเอเชีย จะเห็นได้ว่าชาวประมงส่วนใหญ่มีเครื่องมือ อุปกรณ์ และเทคนิคที่ทันสมัย และพร้อมที่จะรับคำแนะนำส่งเสริมเพื่อปรับปรุงให้กิจการของตนเจริญรุดหน้าต่อไปอีกด้วย ในด้านการประมงน้ำจืด กรมประมงได้ดำเนินงานเพาะพันธุ์ปลาในแหล่งธรรมชาติและในบริเวณอ่างเก็บน้ำของเขื่อนต่างๆ ตลอดจนทำการบูรณะที่จับสัตว์น้ำสาธารณะด้วย ปริมาณสัตว์น้ำที่จับได้ก็เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในระยะ 6-7 ปีที่แล้วมา จากประมาณ 577,000 ตัน ในปี 2507 เป็น 1,594,500 ตัน ในปี 2513

นโยบายหลักในการพัฒนาการประมงของแผนนี้ได้แก่ การส่งเสริมการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำชายฝั่งทะเล การประมงน้ำลึก เพื่อบริโภคภายในประเทศและเพื่อส่งสินค้าออกที่สำคัญมากขึ้น การค้นคว้าทดลอง ส่งเสริมและสาธิตการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำจืดและน้ำกร่อย ตลอดจนกวดขันการอนุรักษ์พันธุ์สัตว์น้ำให้ได้ผลอย่างจริงจัง นอกจากนี้สนับสนุนให้มีโครงการเร่งผลิตกุ้งเป็นพิเศษขึ้น ทั้งนี้เพราะกุ้งเป็นสัตว์น้ำที่มีคุณค่าทางเศรษฐกิจมาก นอกจากจะใช้บริโภคภายในประเทศแล้วยังเป็นสินค้าออกที่สำคัญและมีราคาสูง

โครงการของกรมประมงที่สำคัญๆ มีดังนี้

งานต่อเนื่อง

- โครงการพัฒนาประมงน้ำจืด ได้แก่ การดำเนินการทดลองค้นคว้าในด้านการเพาะพันธุ์ปลาในสถานีประมงน้ำจืด 14 แห่ง บูรณะที่จับสัตว์น้ำสาธารณะและขยายพันธุ์ปลาในอ่างเก็บน้ำเขื่อนต่างๆ และแหล่งน้ำทั่วไป

- โครงการพัฒนาประมงน้ำกร่อย จัดตั้งหน่วยส่งเสริมเคลื่อนที่ เพื่อส่งเสริมและสาธิตการเลี้ยงสัตว์น้ำกร่อยเพิ่มขึ้น และปรับปรุงงานวิจัยและทดลองในสถานีประมงน้ำกร่อยที่มีอยู่ 2 แห่ง
- โครงการพัฒนาประมงทะเล จะปรับปรุงงานวิจัยและทดลองในสถานีประมงทะเลที่มีอยู่ 3 แห่ง วิจัยและออกแบบเรือประมงและเครื่องมือประเภทต่างๆ และส่งเสริมให้ชาวประมงรู้จักวิธีการประมงน้ำลึก วิธีการเดินเรือและการใช้อุปกรณ์ทันสมัยที่เหมาะสมแก่การประมงทะเลลึก ในด้านการสำรวจจะดำเนินการสำรวจแหล่งประมงในอ่าวไทย ทะเลจีนตอนใต้และมหาสมุทรอินเดีย เพื่อทำแผนที่แหล่งสัตว์น้ำให้สมบูรณ์ นอกจากนั้นจะติดตั้งและปรับปรุงเครื่องรับวิทยุชายฝั่งและบริการข่าวสารการประมง เพื่อให้ความสะดวกด้านสื่อสารแก่ชาวประมง
- โครงการอื่นๆ ที่ส่งเสริมอาชีพประมง เช่น โครงการพัฒนาอุตสาหกรรมสัตว์น้ำ โดยปรับปรุงการเก็บรักษา และการแปรรูปสัตว์น้ำ และโครงการสำรวจภาวะเศรษฐกิจของชาวประมง

งานใหม่

โครงการที่สำคัญ ได้แก่ โครงการเร่งรัดพัฒนาการเพาะเลี้ยงกุ้งชายฝั่ง (งานเพาะเลี้ยงกุ้ง) เป็นโครงการเร่งรัดผลิตกุ้งเป็นพิเศษ โดยพัฒนาที่ดินชายฝั่งทะเลประมาณ 1 ล้านไร่ และจะจัดตั้งศูนย์วิจัยและฝึกอบรมการเพาะเลี้ยงกุ้ง สำหรับกุ้งน้ำจืดและกุ้งทะเลขึ้นที่จังหวัดจันทบุรี จะเร่งรัดการวิจัยให้สามารถเลี้ยงได้โดยมีต้นทุนต่ำ

การปศุสัตว์

ประเทศไทยมีลักษณะพื้นภูมิประเทศและดินฟ้าอากาศ ทรัพยากรธรรมชาติที่สามารถทำการเลี้ยงสัตว์ได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะอย่างยิ่ง โคกระบือ สุกร เป็ด ไก่ แต่เดิมมาตรการเลี้ยงโคกระบือ ส่วนมากเลี้ยงเป็นสัตว์ใช้งาน ในปัจจุบันนี้ได้มีฟาร์มหลายแห่งที่เลี้ยงโคกระบือเนื้อเป็นการค้า สำหรับโคนมนั้นได้มีการขยายการเลี้ยงเพิ่มขึ้นมากในเร็ว ๆ นี้ ซึ่งต่อไปอาจเป็นอาชีพสำคัญอย่างหนึ่งของเกษตรกรไทยได้ สำหรับสุกร เป็ด และไก่ ได้มีการเลี้ยงกันอย่างแพร่หลาย เทคนิคการเลี้ยงก็ได้เจริญก้าวหน้าไปมากพอสมควร ทั้งในด้านพันธุ์และการสัตวแพทย์

ในแผนฉบับที่ 3 มีนโยบายเร่งรัดการผลิตปศุสัตว์ โดยเฉพาะโคกระบือพันธุ์เนื้อเป็นพิเศษ เพื่อใช้บริโภคภายในประเทศและส่งออกนอกประเทศ ทั้งนี้ รวมทั้งการส่งเสริมสุกร และเป็ด ไก่ โดยมีมาตรการ ดังนี้

1. ขยายสัตว์พันธุ์ให้แพร่หลายโดยอาศัยพ่อพันธุ์จากต่างประเทศหรือผสมกับพันธุ์พื้นเมือง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง โคนมและโคพันธุ์เนื้อ สำหรับสุกร เป็ด และไก่ ได้ดำเนินการในเรื่องนี้ไปมากแล้ว ส่วนกระบือนั้น พันธุ์ไทยนับว่าดีอยู่แล้ว แต่ต้องรักษาขนาดและคุณภาพไม่ให้เลวลง
2. ตั้งเขตปลอดโรคนี้ขึ้นในภาคใต้ เพื่อขยายการป้องกันและปราบปรามโรคสัตว์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการควบคุมโรคปากและเท้าเปื่อย ซึ่งเป็นอุปสรรคสำคัญในการส่งสัตว์และเนื้อสัตว์ออกไปจำหน่ายต่างประเทศ
3. ส่งเสริมการเลี้ยงสัตว์ในรูปธุรกิจ โดยกำหนดเป็นเขตส่งเสริมขึ้น เพื่อสนับสนุนกลุ่มผู้เลี้ยงสัตว์และผู้ประกอบกิจการขนาดใหญ่
4. ปรับปรุงระบบการตลาด ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น รวมทั้งให้มีกฎหมายที่จำเป็น เช่น การจำแนกคุณภาพของเนื้อสัตว์ด้วย
5. ส่งเสริมการทำไร่นาผสม ให้มีการเลี้ยงสัตว์ควบคู่ไปกับการเพาะปลูก โดยเฉพาะสุกร เป็ด ไก่ เป็นการเพิ่มรายได้ให้แก่ราษฎร
6. ส่งเสริมสนับสนุนงานด้านอาหารสัตว์ ได้แก่ ทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ อุตสาหกรรมอาหารสัตว์ และการใช้ผลิตผลในประเทศ เช่น ข้าวโพด ข้าวฟ่าง มันสำปะหลัง เมื่อมีการเลี้ยงสัตว์

1. แผนงานบำรุงส่งเสริมการเลี้ยงสัตว์ มีโครงการที่สำคัญดังนี้ คือ

- โครงการบำรุงพันธุ์สัตว์ เมื่อทำการปรับปรุงบำรุงพันธุ์สัตว์ รักษาพันธุ์และขยายพันธุ์สัตว์ ตลอดจนให้บริการและความรู้ในเรื่องการเลี้ยงสัตว์ การคัดเลือกพันธุ์ การให้อาหาร การเตรียมอาหาร และการขยายพันธุ์สู่ประชาชน โดยจะทำการที่สถานีบำรุงพันธุ์สัตว์ 10 แห่ง ศูนย์แพร่พันธุ์สัตว์ 6 แห่ง และสถานีส่งเสริมการเลี้ยงเปิด 2 แห่ง รวมทั้งการส่งเสริมการเลี้ยงโคนมที่ฟาร์มโคนมไทย-เดนมาร์กด้วย
- โครงการพัฒนาการปศุสัตว์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งจะได้รับความช่วยเหลือจากรัฐบาลนิวซีแลนด์ เป็นโครงการส่งเสริมโคนเนื้อให้เป็นอาชีพหลักแก่เกษตรกรในภูมิภาคนี้
- โครงการส่งเสริมการเลี้ยงโคนม เพื่อทำการส่งเสริมเลี้ยงโคนม และปรับปรุงพันธุ์โคนมเป็นประเทศให้ดีขึ้น และค้นคว้าทดลองเกี่ยวกับพืชอาหารที่ใช้เลี้ยงโคนม เป็นโครงการดำเนินงานในภาคเหนือที่จังหวัดเชียงใหม่

- โครงการส่งเสริมอาหารสัตว์ เพื่อผลิตพันธุ์อาหารสัตว์ไว้แจกจ่ายแก่เกษตรกร และส่วนราชการต่างๆ ตลอดจนเผยแพร่ผลงานด้านอาหารสัตว์ต่อประชาชน โดยทำการวิเคราะห์อาหารสัตว์และพืชหญ้าต่างๆ และปลูกพืชอาหารสัตว์ สาธิตในท้องที่ต่างๆ ทั่วประเทศ

2. แผนงานป้องกันและกำจัดโรคสัตว์ มีโครงการที่สำคัญ คือ

- โครงการผลิตชีวผลิตภัณฑ์ เพื่อทำการผลิตวัคซีนและแอนติเจนให้คุณภาพดี และปริมาณเพียงพอกับความต้องการของเกษตรกรผู้เลี้ยงสัตว์

- โครงการป้องกันและกำจัดโรคและรักษาพยาบาลสัตว์ เพื่อป้องกันมิให้โรคระบาดสัตว์เกิดขึ้น และกำจัดโรคระบาดสัตว์ให้สงบโดยเร็ว นอกจากนี้ยังทำการรักษาพยาบาล และให้การสุขาภิบาลสัตว์

3. แผนงานคั่นคว่ำและทดลอง มีโครงการที่สำคัญ คือ

- โครงการคั่นคว่ำสาเหตุที่ทำให้ลายสุขภาพและบั่นทอนความเจริญเติบโตของสัตว์ ตลอดจนการปรับปรุงผลิตภัณฑ์ที่ใช้ในการป้องกันและกำจัดโรคสัตว์ให้ดีขึ้น

- โครงการคั่นคว่ำสัตว์บาล เพื่อทำการทดลองคั่นคว่ำด้านอาหารสัตว์ให้มีคุณภาพสูงและมีต้นทุนต่ำ รวมทั้งการทดลองคั่นคว่ำเกี่ยวกับการให้อาหารสัตว์ การดูแลรักษาทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์

- โครงการวิจัยปรับปรุงบำรุงพันธุ์สุกร และขยายการผลิต เป็นโครงการร่วมระหว่างมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ กับกรมปศุสัตว์ดำเนินการคั่นคว่ำวิจัยในเรื่องการปรับปรุงพันธุ์สุกร การปฏิบัติการเลี้ยงดูป้องกันกำจัดโรค การตลาดสุกร รวมทั้งเป็นศูนย์ฝึกอบรมและหน่วยสาธิตการเลี้ยงสุกรด้วย

4. แผนงานบำรุงส่งเสริมการเลี้ยงสัตว์ มีโครงการใหม่ที่สำคัญ คือ

- โครงการเพิ่มผลผลิตเนื้อสัตว์ (โคกระบือ) เพื่อเร่งรัดการผลิตโคกระบือให้ เป็นไปตามแผนงานเร่งผลิตเป็นพิเศษ

ในแผนฉบับที่ 3 มีโครงการย่อยโครงการ คือ 1. โครงการสถานีบำรุงพันธุ์สัตว์ที่จะทำที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี 2. สถานีบำรุงพันธุ์สัตว์หนองกวาง ราชบุรี และ 3. หน่วยตอนและแพร่พันธุ์สัตว์ราชบุรี

กรมป่าไม้

ในปัจจุบันกรมป่าไม้ได้มีหน่วยป้องกันรักษาป่า 170 หน่วย หรือประมาณร้อยละ 34 ของเป้าหมายที่วางไว้ 500 หน่วยทั่วประเทศ กรมป่าไม้ได้ทำการปลูกทั้งป่าไม้สักและไม้กระยาเลยทั้งสิ้น 265,700 ไร่ มีหน่วยปรับปรุงสำหรับการรักษาต้นน้ำลำธาร 12 แห่ง ซึ่งได้ทำการปลูกสร้างป่าในบริเวณลุ่มน้ำต่างๆ 31,900 ไร่ นโยบายพัฒนาการป่าไม้ คือ การเร่งดำเนินการป้องกันรักษาทรัพยากรป่าไม้ ปลูกสร้างป่าไม้แทนที่ที่ถูกโค่นทำลาย และเพิ่มผลผลิตป่าไม้ เพราะนอกจากผลิตภัณฑ์ป่าไม้จะมีค่าทางเศรษฐกิจแล้ว ป่าไม้ยังมีความสำคัญในการอนุรักษ์ดินและน้ำเป็นอย่างยิ่ง

โครงการป่าไม้ที่สำคัญ ได้แก่

1. แผนงานสำรวจและวิจัย

- โครงการสำรวจทรัพยากรป่าไม้ ซึ่งกำลังดำเนินการสำรวจรอบที่ 2 เพื่อให้ทราบถึงสถานการณ์ป่าไม้ในปัจจุบันและหาสถิติข้อมูลต่างๆ เกี่ยวกับป่าไม้เพื่อนำไปใช้ประกอบการกำหนดนโยบายป่าไม้ของชาติ โดยทำแผนที่ชนิดของป่าจากรูปถ่ายทางอากาศให้ได้เนื้อที่ปีละ 20,000 ตารางกิโลเมตร
- โครงการวิจัยทางวนวัฒนวิทยา เพื่อทำการค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับวนวัฒนวิทยา นิเทศวิทยา พันธุ์ศาสตร์ ปฐพีวิทยา สรีรวิทยา รวมทั้งการป้องกันโรคแมลงและภัยธรรมชาติ
- โครงการวิจัยคุณสมบัติไม้และของป่าอื่นๆ เพื่อให้ทราบถึงคุณสมบัติลักษณะต่างๆ ของไม้และของป่าอื่นๆ ทั้งนี้ เพื่อให้อุตสาหกรรมที่ใช้ไม้ และประชาชนได้เข้าใจถึงการใช้ประโยชน์จากผลผลิตป่าไม้ตามหลักวิชาการ

2. แผนงานควบคุมป้องกันและรักษาป่า

- โครงการสงวนป่า เพื่อทำการสงวนป่าไม้อันมีค่าทางเศรษฐกิจและเป็นแหล่งต้นน้ำลำธารทั่วประเทศ ประมาณ 250,000 ตารางกิโลเมตร โดยมีเป้าหมายแนวเขตป่าใหม่ให้ได้ปีละ 30,000 ตารางกิโลเมตร และซ่อมแซมแนวเขตป่าสงวนแห่งชาติ และป่าที่อยู่ระหว่างสงวนปีละ 5,000-8,000 ตารางกิโลเมตร
- โครงการปราบปรามและป้องกันรักษาป่า เพื่อปราบปรามผู้กระทำผิด พ.ร.บ. ป่าไม้ต่างๆ โดยทำการจัดตั้งหน่วยป้องกันรักษาป่าเพิ่มขึ้นปีละ 20 หน่วย ทั้งนี้ โดยมีเป้าหมายในที่สุดให้ได้ 500 หน่วย

- โครงการสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า เพื่อป้องกันสัตว์ป่าไม่ให้สูญพันธุ์ และค้นคว้าวิจัยทางวิชาการสัตว์ป่า โดยปรับปรุงแก้ไข พ.ร.บ. สงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2503 และจัดตั้งเขตจัดการป่า 2 แห่ง จัดตั้งเขตสงวนพันธุ์สัตว์ป่า 2 แห่ง

3. แผนงานจัดการและบำรุงป่า

- โครงการจัดการป่าไม้ เพื่อจัดการและปรับปรุงป่าไม้ที่มีค่าทั่วประเทศตามหลักวิชาการ อันจะทำให้ป่าไม้มีกำลังผลิตสูงขึ้น และสามารถอำนวยประโยชน์ทั้งทางตรงและทางอ้อมโดยสมบูรณ์และสม่ำเสมอตลอดไป โดยมีเป้าหมายจัดตั้งหน่วยจัดการป่าไม้ขึ้นปีละ 10 หน่วย
- โครงการปลูกสร้างสวนป่าไม้สักเพื่อทำการปลูกสร้างสวนป่าไม้สักในที่ดินรกร้างเปล่าหรือในป่าที่มีสภาพเสื่อมโทรม มีเป้าหมายทำการปลูกปีละ 20,000 ไร่
- โครงการปลูกสร้างสวนป่าไม้กระยาเลย เพื่อทำการปลูกสร้างสวนป่าไม้กระยาเลย ในที่ดินจัดการอุทยานแห่งชาติ มีเป้าหมายดำเนินการจะประกาศพื้นที่เป็นอุทยานแห่งชาติเพิ่มขึ้นอีก 10 แห่ง และงานวนอุทยาน ซึ่งมีเป้าหมายจะจัดตั้งเพิ่มขึ้นปีละ 1-2 แห่ง

4. โครงการจัดการและปรับปรุงต้นน้ำ เพื่อจัดการและปรับปรุงต้นน้ำที่เสื่อมโทรมทั่วประเทศ ให้อยู่ในสภาพที่สมบูรณ์โดยทำการสำรวจต้นน้ำที่ถูกทำลายเสียหายหนัก บริเวณประมาณ 10,000 ตารางกิโลเมตร และปลูกป่าเพื่อปรับปรุงต้นน้ำ 92,500 ไร่ พร้อมทั้งจะจัดตั้งศูนย์ปรับปรุงลุ่มน้ำต่างๆ 17 ลุ่มน้ำ

การพัฒนาที่ดิน

ในปัจจุบันเนื้อที่ดินเพื่อการเกษตรมีประมาณ 80 ล้านไร่ ในจำนวนนี้เป็นเนื้อที่ทำนาประมาณ 45 ล้านไร่ 5 ล้านไร่เป็นสวนยาง นอกจากนั้นเป็นพืชไร่ สวนผักและผลไม้ ทุ่งหญ้า เลี้ยงสัตว์และอื่นๆ จากผลการสำรวจจำแนกประเภทที่ดิน แสดงว่าเนื้อที่นี้อาจเพิ่มขึ้นได้บ้าง แต่ไม่มากนัก โดยทั่วไปแล้วพื้นที่ดินที่เหลืออยู่มีคุณภาพในเกณฑ์ไม่สูงนักในบางภาค เช่น ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ คุณภาพของดินต่ำมาก การทำนุบำรุงที่ดินมีน้อยมาก อนาคตของเกษตรกรจึงขึ้นอยู่กับ การสร้างระบบการใช้ที่ดินแบบส่งเสริมผลิตผลต่อไร่ให้สูงขึ้น

จากสถิติการสำรวจเกี่ยวกับเรื่องผลผลิตทางด้านเกษตรที่เพิ่มขึ้น ปรากฏว่าเป็นผลจากการขยายเนื้อที่การเพาะปลูกมากกว่าการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต ทั้งนี้ เพราะความอุดมสมบูรณ์ของดินได้เสื่อมลงเป็นลำดับ เกษตรกรทั้งที่เป็นเจ้าของที่ดินและผู้เช่าที่ดินได้ให้ความสนใจในการปรับปรุงดินน้อยกว่าที่ควร เนื่องจากไม่มีกำลังเงินที่จะนำไปลงทุนเพื่อการนี้ และหากลงทุนก็จะต้องเสียค่าเช่าที่ดินสูงขึ้นในกรณีที่เช่าที่ดิน แต่เนื้อที่เพื่อการเพาะปลูกที่จะขยายได้นั้นก็มีจำกัด

องค์การอาหารและเกษตรได้ประมาณการไว้ว่า ในระยะปี 2505–2518 ประเทศไทยจะขยายเนื้อที่เพาะปลูกได้ร้อยละ 1.6 ต่อปี และอีก 10 ปีต่อไป จะขยายได้เพียงร้อยละ 0.5 ต่อปี ซึ่งต่ำกว่าอัตราการเพิ่มของประชากร ดังนั้น เพื่อเพิ่มผลผลิตและผลิตภาพทางการเกษตร จึงจำเป็นต้องปรับปรุงที่ดินเพาะปลูกปัจจุบันและแก้ไขปัญหาดินทำกิน และปัญหาการเช่าที่ดินจะทวีขึ้น

ในด้านการถือครอง จากการสำรวจของสำนักงานสถิติแห่งชาติ ปรากฏว่าในปี 2511/2512 มีเกษตรกรซึ่งต้องเช่าที่ดินของผู้อื่นทำนาทั่วราชอาณาจักรร้อยละ 16.7 และในภาคกลางมีถึงร้อยละ 40.7 จำนวนครอบครัวเกษตรกรซึ่งต้องเช่าที่ดินของผู้อื่นทำนานั้นมีเพิ่มขึ้นทุกปี และเป็นจำนวนหลายแสนครอบครัว

นโยบายการพัฒนาที่ดิน ได้แก่ การเร่งรัดงาน ให้มีผลถึงเกษตรกรโดยกว้างขวางและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ดังนี้

1. เร่งรัดการสำรวจจำแนกประเภทที่ดินให้เสร็จสิ้นลงโดยเร็ว และเริ่มการสำรวจสมรรถนะที่ดินเพื่อให้ทราบโดยแจ่มชัดว่า เนื้อที่ประเทศที่ควรนำมาใช้ในการเกษตรมีมากน้อยเพียงใด และควรนำมาใช้เพื่อการผลิตชนิดใด เพื่อให้ได้มาซึ่งแผนการใช้ที่ดินการเกษตรที่ถูกต้อง
2. ริเริ่มหรือขยายโครงการพัฒนาที่ดินที่ยังใช้ประโยชน์ได้น้อยมาก เช่น พัฒนาที่ดินชายฝั่งทะเลที่มีน้ำท่วม ที่ดินเปรี้ยวหรือเค็ม และที่ดินชายเขา เป็นต้น
3. โครงการจัดสรรที่ดินดำเนินการอยู่ เช่น นิคมสร้างตนเองและนิคมสหกรณ์ยังไม่ได้ผลเต็มที่ เพราะขาดการประสานงานกับหน่วยงานด้านวิชาการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการส่งเสริมการเกษตร และการจัดระบบไร่นา การจัดสรรที่ดินแปลงใหญ่แต่ละครั้ง จึงควรทำเป็นรูปการประสานงาน โดยมีคณะทำงานเฉพาะแห่งเพื่อวางแผนและควบคุมการปฏิบัติงานจนเสร็จสมบูรณ์ ไม่ใช่มีเพียงผู้ปกครอง นิคม และผู้ช่วยเพียงหนึ่งหรือสองคนเช่นในปัจจุบัน
4. เนื้อที่ดินที่ยังใช้ไม่ได้ หรือได้ผลน้อยมากมีอยู่มากในประเทศไทย เช่น ที่ดินที่เปรี้ยวหรือเค็มจัด ที่ดินชายฝั่งทะเลที่เป็นเลน ที่น้ำท่วมและที่ซึ่งไม่เหมาะแก่การเพาะปลูกข้าวและพืชไร่ จึงควรมีการสำรวจวางแผนการใช้ที่ดิน และโครงการพัฒนาขึ้นเป็นแห่งๆ ไป เช่น ทุ่งกุลาร้องไห้ ทุ่งรังสิต ทุ่งนครนายก เป็นต้น ที่ดินเหล่านี้เอพัฒนาแล้วอาจแปรสภาพเป็นทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์สาธารณะ หรือนากุ้งและปลาน้ำกร่อย อันจะเป็นประโยชน์แก่การพัฒนาการเกษตรมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ทุ่งรังสิตซึ่งเวลานี้ทำนาได้ผลเพียงไร่ละ 3-4 ถัง ควรแปรสภาพเป็นที่เลี้ยงสัตว์ผสมกับการเลี้ยงปลาน้ำจืด เป็นต้น นอกจากนี้ก็มีที่สูงในภาคเหนือหลายแห่งที่ควรพัฒนาให้เป็นที่ทำเกษตร โดยปลูกพืชชนิดที่เหมาะสมกับดินฟ้าอากาศ และมักจะมีราคาดี

5. โครงการจัดรูปที่ดินด้วยการปรับระดับดินและการชลประทานระดับไร่นา ควรได้รับการสนับสนุนและขยายออกไปให้กว้างขวางและในขั้นต้นนี้ ควรดำเนินการในแบบที่ลงทุนน้อยไว้ก่อน เพื่อให้มีผลต่อเกษตรกรโดยกว้างขวาง โดยทำพร้อมกันไปกับการวางแผนจัดการไร่นาและการออกไปกรรมสิทธิ์ที่ดิน ทั้งนี้ การพัฒนาที่ดิน กรมที่ดิน กรมชลประทาน และกรมสหกรณ์ที่ดิน กำลังร่วมกันจัดทำโครงการนี้เป็นโครงการพัฒนาขนาดใหญ่ขึ้น

6. โดยที่แผนพัฒนา ฉบับที่ 3 จะได้เร่งรัดให้จัดระบบการชลประทานที่จะปฏิบัติการในฤดูฝน 4,466,905 ไร่ และในฤดูแล้ง 1,957,400 ไร่ ดังกล่าวแล้วในเรื่องการชลประทาน จึงควรจะได้มีการประสานงานกับส่วนราชการที่เกี่ยวข้องต่างๆ ในพื้นที่ปฏิบัติการนี้โดย

- (ก) สำรวจและทำแผนที่รวมทั้งการจำแนกสมรรถนะของดินในเขตปฏิบัติการ
- (ข) สำรวจและศึกษาและภาวะการถือครองที่ดิน และภาวะทางเศรษฐกิจของเกษตรกรในเขตปฏิบัติการ
- (ค) แนะนำการใช้น้ำและการปรับปรุงที่ดินให้เหมาะสมกับการเพาะปลูก
- (ง) ประเมินผลการเพิ่มผลผลิตในเขตพื้นที่ปฏิบัติการ

7. นโยบายที่สำคัญอย่างหนึ่ง คือ การเร่งรัดสนับสนุนให้เกษตรกรได้มีกรรมสิทธิ์ในที่ดินเป็นที่ทำกินของตนเอง และป้องกันมิให้เกษตรกรต้องสูญเสียกรรมสิทธิ์ในที่ดินของตนไปตลอดจนให้ความเป็นธรรมแก่ผู้เช่าที่ดินเพื่อการเกษตร ให้มีเสถียรภาพและประสิทธิภาพในการประกอบอาชีพ โดย

- (ก) ขยายและเร่งรัดงานกองทุนจัดสรรที่ดินเพื่อจัดหาที่ดินให้แก่เกษตรกรและการจัดตั้งสหกรณ์นิคม
- (ข) ให้มีการปฏิรูปที่ดินในรูปที่เหมาะสมกับประเทศไทย ทั้งนี้ โดยอาศัยมาตรการต่างๆ ภายใต้ขอบเขตของรัฐธรรมนูญรวมทั้งการพัฒนาที่ดินรกร้างเปล่าเพื่อนำมาจัดสรรให้แก่เกษตรกร

โครงการพัฒนาที่ดินที่สำคัญ ๆ ดังนี้

- โครงการจำแนกสมรรถนะที่ดิน เพื่อทำแผนที่สมรรถนะที่ดิน (Land Capability Classification) ทั่วประเทศ และทำการวินิจฉัยคุณภาพของดินชนิดต่างๆ ว่ามีความเหมาะสมในทางเกษตรกรรม วิศวกรรม และอื่นๆ อย่างไรบ้าง
- โครงการบำรุงดิน ทำการศึกษาค้นคว้าการบำรุงดินเพื่อเพิ่มผลผลิตในแหล่งที่ดินเสื่อมโทรม พร้อมทั้งการปรับปรุงดินที่ใช้ประโยชน์ในการเกษตรให้สามารถใช้ประโยชน์ได้ทำการส่งเสริมแนะนำและให้การศึกษแก่เกษตรกรให้รู้จักวิธีการพัฒนาที่ดินในสาขาต่างๆ ด้วยการส่งเจ้าหน้าที่ส่งเสริมพัฒนาที่ดินไปปฏิบัติงานในจังหวัดต่างๆ
- โครงการปรับปรุงการถือครองที่ดินและจัดหาที่ดิน เพื่อส่งเสริมสิทธิให้มีความมั่นคงในการถือครองมีกรรมสิทธิ์ที่ดินเป็นของตนเองมากขึ้น และจัดและพัฒนาที่ดินให้เหมาะสมกับขนาดแห่งครอบครัวและสภาพภูมิประเทศ
- โครงการสำรวจที่ดิน ดำเนินการสำรวจและทำแผนที่ดิน เก็บรวบรวมข้อมูลต่างๆ ที่เกี่ยวกับรูปร่างลักษณะและคุณสมบัติของดิน เพื่อใช้เป็นพื้นฐานในการพัฒนาที่ดินการเกษตร
- โครงการพัฒนาที่ดินในเขตชลประทาน โดยการสำรวจและทำแผนที่รวมทั้งการจำแนกสมรรถนะของที่ดินในเขตปฏิบัติการ สำรวจและศึกษาภาวะการถือครองที่ดินและภาวะทางเศรษฐกิจของเกษตรกรในเขตปฏิบัติการ แนะนำการใช้น้ำและปรับปรุงที่ดินให้เหมาะสมกับการเพาะปลูก และประเมินผลการเพิ่มผลผลิตในเขตพื้นที่ปฏิบัติการ
- โครงการสำรวจการใช้ที่ดิน เป็นโครงการร่วมกันระหว่างกรมพัฒนาที่ดินและกระทรวงเกษตร โครงการนี้จะป็นรากฐานในการวางแผนพัฒนาการเกษตรต่อไปให้รัดกุมยิ่งขึ้น

ระบบถือครองที่ดิน เพื่อสนองนโยบายรัฐบาลในการที่จะจัดหากรรมสิทธิ์ที่ดินให้แก่เกษตรกร มีมาตรการสำคัญในเรื่องนี้ดังต่อไปนี้

1. ขยายกองทุนเพื่อจัดหาที่ดินให้แก่เกษตรกรให้กว้างขวางออกไป ด้วยการจัดซื้อที่ดิน การเกษตรมาพัฒนาและจัดสรรให้ราษฎรเข้าถือครองในรูปเช่าซื้อระยะยาว ในรูปสหกรณ์หรือกลุ่มเกษตรกร โดยจะเน้นหนักภาคกลางก่อนเพราะมีผู้เช่าซื้อระยะยาว ในรูปสหกรณ์หรือกลุ่มเกษตรกร โดยจะเน้นหนักภาคกลางก่อนเพราะมีผู้เช่าจำนวนสูงกว่าภาคอื่นๆ
2. ขยายและปรับปรุงโครงการจัดหาที่ดินให้แก่ราษฎร ซึ่งส่วนใหญ่เป็นงานของกระทรวงมหาดไทยและพัฒนาการแห่งชาติ
3. พิจารณามาตรการบางอย่างที่จะช่วยเหลือเกษตรกรชั้นผู้น้อย เช่น การเก็บภาษีที่ดินในอัตราก้าวหน้า และการจัดตั้งสถาบันการเงินเพื่อการเกษตรสำหรับระยะยาว โดยอาศัย

เ จี น ทุ น
 ส่วนหนึ่งจากการออกพันธบัตรพิเศษของรัฐบาล

สถาบันเกษตรกร

สถาบันเกษตรกร ได้แก่ สหกรณ์ประเภทต่างๆ คือ สหกรณ์เอนกประสงค์ สหกรณ์หาทุน สหกรณ์ขายข้าวและพืชผล สหกรณ์ที่ดิน สหกรณ์นิคม สหกรณ์ผู้เช่าและเช่าซื้อ รวม 991 สมาคม มีจำนวนสมาชิก 269,704 ครอบครัว และมีกลุ่มเกษตรกรในรูปแบบต่างๆ คือ กลุ่มชาวนา 4,196 กลุ่ม สมาคมชลประทานราษฎร 210 สมาคม สมาคมผู้ใช้น้ำชลประทาน 96 สมาคม รวมสมาชิกทั้งสิ้น 695,696 ครอบครัว ดังรายละเอียดในตารางข้างล่างนี้

จำนวนสมาชิกและเนื้อที่ถือครองของสมาชิกสมาคมสหกรณ์

และกลุ่มเกษตรกรประเภทต่าง ๆ พ.ศ. 2514

ประเภทของสถาบัน	จำนวน สมาคม (สหกรณ์กลุ่ม)	จำนวน สมาชิก (ครอบครัว)	ที่ดินถือ ครอง (ไร่)	กรมที่ดำเนินการ	
1. ก. สหกรณ์อเนกประสงค์ อำเภอสรรพยา		3,000	38,000	สำนักงานปลัดกระทรวง พัฒนาการแห่งชาติ กรมสหกรณ์ที่ดิน	
ข. สหกรณ์การบริการ (สหกรณ์บำรุงที่ดิน)	162	45,534	1,104,560		
สหกรณ์นิคมกสิกรรม	269	6,686	174,732		
สหกรณ์นิคมเกลือ	17	233	7,948		
สหกรณ์นิคม					
การประมง	6	91	8,118		
สหกรณ์เช่าซื้อที่ดิน	64	1,061	53,124		
สหกรณ์ผู้เช่าที่ดิน	10	237	7,393		
ค. สหกรณ์การเกษตร	316	137,505	-		กรมสหกรณ์พาณิชย์และธนกิจ
สหกรณ์หาทุน	41	15,489	-		
สหกรณ์ขายพืชผล และอุตสาหกรรม	37	10,843	-		
สหกรณ์ขายข้าว	68	49,025	-		
รวม	991	269,704	1,393,875		
2. กลุ่มชาวนา	4,195	205,448	5,500,000	กรมส่งเสริมการเกษตร	
3. สมาคมชลประทานราษฎร	210	42,928	1,817,741	กรมการปกครอง	
4. สมาคมผู้ใช้น้ำชลประทาน	4,501	425,992	12,516,817	กรมชลประทาน	
รวม	4,501	425,992	12,516,817		
รวมทั้งสิ้น	5,492	695,696	13,910,692		

ที่มา : กระทรวงพัฒนาการแห่งชาติ กระทรวงมหาดไทย และกระทรวงเกษตร

หมายเหตุ 1. สหกรณ์การเกษตร ได้แก่ สหกรณ์หาทุนและสหกรณ์เครดิตเพื่อผลิิตกรรมเดิม

2. สมาคมชลประทานราษฎรกำลังโอนไปขึ้นกระทรวงเกษตร

นอกจากนี้ ยังมีสถาบันเกษตรกรประเภทอื่นๆ อีกหลายประเภท เช่น กลุ่มกสิกร สมาคมชาวประมง กลุ่มนักธุรกิจการเกษตร ร.พ.ช. และกลุ่มอาชีพ เป็นต้น แต่ยังคงอยู่ในระหว่างเริ่มต้น และมีสมาชิกจำนวนน้อย เมื่อเทียบจำนวนครอบครัวเกษตรกรซึ่งมีจำนวนประมาณ 5 ล้านครอบครัวแล้ว จะเห็นว่าอัตราส่วนเกษตรกรที่เป็นสมาชิกสถาบันต่างๆ มีเพียงร้อยละ 13.91 เท่านั้น และสถาบันเกษตรกรเหล่านี้ยังไม่แข็งแรงเท่าที่ควร ความเจริญและแพร่หลายของสถาบันเกษตรกรที่ดำเนินการโดยเข้มแข็งจะเป็นส่วนพัฒนาการเกษตร

นโยบายและมาตรการต่าง ๆ

การสหกรณ์ สนับสนุนให้มีการจัดตั้งเป็นสหกรณ์การเกษตรแบบเอนกประสงค์ โดยมีขนาดใหญ่ขึ้นแต่ไม่ใหญ่เกินกว่าที่จะบริหารงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสามารถอำนวยความสะดวกทั้งทางด้านการผลิตและการจำหน่ายให้แก่สมาชิกได้ยิ่งขึ้น โดยมีมาตรการต่าง ๆ ดังนี้

(ก) เร่งรัดการขยายงาน จัดระบบชลประทานในเขตแผนประสานงานของกระทรวงพัฒนาการแห่งชาติ 17 โครงการ ในพื้นที่ชลประทานเจ้าพระยาใหญ่ ลำพระเพลิง ลำปาว น้ำพอง เพชรบุรี ฯลฯ พื้นที่ 5.07 ล้านไร่ และเตรียมขยายงานให้เป็นสหกรณ์เอนกประสงค์เช่นเดียวกับสหกรณ์เอนกประสงค์ อำเภอสรรพยา

(ข) เร่งรัดสนับสนุนควบคุมสหกรณ์หาทุนให้เป็นสหกรณ์ธุรกิจเกษตรขนาดใหญ่ ซึ่งจะสามารถให้ประโยชน์และบริการแก่สมาชิกในด้านการเกษตรและการตลาด ขยายงานสหกรณ์ขายข้าว และโรงสีสหกรณ์ ฉาง และไซโล เพื่อการสหกรณ์ให้มั่นคงและกว้างขวางเพื่อประโยชน์ในการพยุงราคาข้าวเปลือก

(ค) ส่งเสริมและสนับสนุนการให้สินเชื่อการเกษตรแก่สมาคมสหกรณ์ ทั้งในด้านการผลิตและการจำหน่าย

(ง) ส่งเสริมให้สหกรณ์นิคม และสหกรณ์การเช่าและเช่าซื้อที่ดิน ขยายงานให้กว้างขวางขึ้น รวมทั้งขยายงานเกี่ยวกับการตั้งกองทุนเพื่อจัดหาที่ดินให้เกษตรกร

(จ) ส่งเสริมให้สันนิบาตสหกรณ์ ขยายบริการส่งเสริมการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่สมาคมสหกรณ์ทุกระดับให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เพื่อให้ดำเนินการได้เอง ส่วนรัฐมีหน้าที่เฉพาะช่วยเหลือสนับสนุน และเป็นพี่เลี้ยงเท่านั้น

สถาบันเกษตรกร ส่งเสริมให้กลุ่มเกษตรกรในรูปแบบต่างๆ นอกเหนือไปจากสมาคมสหกรณ์ให้เหลือแต่เพียงกลุ่มเกษตรกรรูปเดียว โดยมีฐานะเป็นนิติบุคคลและมีอำนาจดำเนินธุรกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพและแพร่หลาย ในขั้นระดับอำเภอเป็นอย่างสูงเท่านั้น และให้สามารถแปรสภาพเป็นสหกรณ์ได้ต่อไป ทั้งนี้ เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของ พ.ร.บ. กลุ่มเกษตรกรซึ่งคาดว่าจะประกาศใช้ในปลาย พ.ศ. 2514

โครงการสหกรณ์ที่สำคัญ

สำนักงานปลัดกระทรวงพัฒนาการแห่งชาติมีโครงการเฉพาะโครงการต่อเนื่อง 1 โครงการ คือ โครงการสหกรณ์เอนกประสงค์ อำเภอสรรพยา เป็นโครงการตัวอย่างที่สมบูรณ์ โดยเกษตรกรเป็นผู้ดำเนินการแบบวิสาหกิจให้บริการแก่เกษตรกรอย่างกว้างขวางได้เองอย่างครบวงจรธุรกิจ ตั้งแต่การผลิตจนถึงการขายในท้องที่ อำเภอสรรพยา จังหวัดชัยนาท พื้นที่ 41,000 ไร่ โดยการร่วมมือแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญเงินได้วัน ดำเนินการในด้านธุรการด้านเครดิต ด้านการซื้อ ด้านการ

ชาย ด้านชลประทาน และด้านส่งเสริมการเกษตร โดยเฉพาะด้านการชลประทานมีงานจัดรูปที่ดิน โดยร่วมมือกับกรมชลประทาน ทำการปรับระดับที่ดิน ตัดถนนคูส่งน้ำและคูระบายน้ำผ่านที่ทุกแปลง โดยรัฐจ่ายให้ร้อยละ 30 ของค่าลงทุนในเรื่องนี้ต่อไป และเจ้าของที่ดินจ่ายสมทบอีกร้อยละ 70 โดยรัฐทดลองจ่ายเป็นเงินกู้ระยะยาว โครงการนี้เสร็จสิ้นในปี 2519 โดยสมาคมสหกรณ์จะสามารถดำเนินการต่างๆ ด้วยตนเอง ในแผนที่ 3 จะมีโครงการเร่งรัดการจัดตั้งสหกรณ์เอนกประสงค์ตัวอย่างในภาคต่างๆ

กรมสหกรณ์ที่ดิน

(ก) **สหกรณ์บริการ** ได้แก่ โครงการจัดตั้งและส่งเสริมสหกรณ์บริการ ภาคกลาง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคเหนือ ภาคใต้ และภาคตะวันออก เพื่อขยายบำรุงที่ดินทั้ง 5 ภาค โดยตั้งเป้าหมายจัดตั้งสหกรณ์บริการในพื้นที่ 5.78 ล้านไร่ แยกเป็นพื้นที่เขตแผนประสานงาน 4.08 ล้านไร่ คือ ในภาคกลาง จัดสหกรณ์ตามแผนประสานงานของกระทรวงพัฒนาการแห่งชาติ พื้นที่ในเขตโครงการชลประทานเจ้าพระยาใหญ่ 3.03 ล้านไร่ โครงการชลประทานเพชรบุรี 0.27 ล้านไร่ ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ บริเวณโครงการชลประทานลำพระเพลิง น้ำพอง และลำปาว พื้นที่ 0.70 ล้านไร่ ในภาคเหนือบริเวณโครงการชลประทานแม่วังและแม่ปุง 0.08 ล้านไร่ ส่วนนอกเขตแผนประสานงานขยายงานในพื้นที่ 1.70 ล้านไร่ โดยจัดตั้งสหกรณ์ประเภทเหมืองฝาย และติดตั้งเครื่องยนต์สูบน้ำในท้องที่จังหวัดในภาคเหนือ ภาคกลาง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้

(ข) **สหกรณ์นิคม** มีโครงการที่สำคัญ คือ โครงการจัดตั้งและส่งเสริมสหกรณ์นิคม ภาคเหนือ ภาคกลาง และภาคใต้ เพื่อดำเนินการขยายพื้นที่จัดสหกรณ์นิคมเพิ่มขึ้นอีกประมาณ 600,000 ไร่ ในภาคเหนือ ที่อำเภอฮอด จ.เชียงใหม่ อำเภอตอนตาล อำเภอมุกดาหาร จังหวัดนครพนม อำเภอปัว จังหวัดน่าน อำเภอเพ็ญ จังหวัดอุดรธานี อำเภอบ้านกรวด จังหวัดบุรีรัมย์ 6 แห่ง พื้นที่ 300,000 ไร่ ในภาคใต้ อำเภอสีเกา จังหวัดตรัง อำเภอปากพะยูนี จังหวัดนครศรีธรรมราช และอำเภอกาญจนดิษฐ์ จังหวัดสุราษฎร์ธานี พื้นที่ 240,000 ไร่ และในภาคกลางที่จังหวัดปราจีนบุรี อีก 10,000 ไร่ กิจกรรมส่วนใหญ่ของสหกรณ์นิคมจะเป็นในรูปการจัดบริการสาธารณะในเขตนิคม ได้แก่ ถนน ระบบส่งน้ำและส่วนใหญ่ของสหกรณ์นิคมจะเป็นในรูปการจัดบริการสาธารณะในเขตนิคม ให้แก่ถนน ระบบส่งน้ำ และการบุกเบิกก่อสร้างที่ดินให้สมาชิก การให้เงินกู้ และการส่งเสริมการผลิตของสมาชิก

(ค) **สหกรณ์การเช่าและเช่าซื้อที่ดิน** มีโครงการที่สำคัญ คือ โครงการสหกรณ์การเช่าและเช่าซื้อที่ดิน ในภาคเหนือ ภาคกลาง และภาคใต้ เพื่อปรับปรุงสหกรณ์ประเภทนี้ในภาคต่างๆ ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

นอกจากนี้ ยังมีโครงการส่งเสริมสหกรณ์ผู้เลี้ยงโคนม เพื่อก่อตั้งโรงงานแปรรูปน้านมดิบ ที่กรุงเทพฯ ขยายการดำเนินงานของศูนย์รวมนม จัดสถานีรับผลิตภัณฑ์นมไปจำหน่ายและจัด

เจ้าหน้าที่ไปช่วยเหลือปรับปรุงการจัดฟาร์มการเลี้ยงโคนม ตลอดจนช่วยเหลือการบริหารงานของสมาคมสหกรณ์

สหกรณ์พาณิชย์และธุรกิจ

(ก) สหกรณ์ธนกิจ มีโครงการต่อเนื่องที่สำคัญ คือ โครงการจัดตั้งสหกรณ์ธนกิจภาคเกษตร เพื่อจัดตั้ง ควบคุม ช่วยเหลือ แนะนำสหกรณ์การเกษตร และชุมนุมสหกรณ์ จำกัด ให้ธุรกิจขนาดใหญ่ โดยจัดสหกรณ์การเกษตรขึ้นใหม่ปีละ 10 สมาคม รวม 50 สมาคม ใช้ทุนเงินกู้สหกรณ์ละ 1 ล้านบาท จะปรับปรุงขยายสหกรณ์การเกษตรที่ตั้งขึ้นใหม่ในแต่ละปีและสหกรณ์การเกษตรที่มีอยู่เดิมให้ใหญ่ขึ้น โดยให้กู้เงินเป็นทุนเพิ่มจากธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตรทุกปี เพื่อให้สามารถขยายการรับเกษตรกรกรเข้าเป็นสมาชิกเพิ่มขึ้น ซึ่งในปี 2519 จะมีสมาชิกสหกรณ์ประเภทนี้รวมทั้งสิ้นประมาณ 149,000 ครอบครัว

(ข) สหกรณ์พาณิชย์ มีโครงการต่อเนื่องที่สำคัญ คือ

- โครงการสหกรณ์ขายข้าวและสหกรณ์โรงสี เพื่อปรับปรุงและส่งเสริมสหกรณ์ขายข้าวที่มีอยู่เดิม

- โครงการสหกรณ์ขายพืชผล และอุตสาหกรรม เพื่อปรับปรุงสหกรณ์ขายพืชผลและผลิตผลที่มีอยู่ 23 สมาคม และสหกรณ์อุตสาหกรรม 4 สมาคม ให้ดำเนินธุรกิจโดยมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

โครงการสหกรณ์ขายพืชผล และอุตสาหกรรม เพื่อปรับปรุงสหกรณ์ขายพืชผลและผลิตผลที่มีอยู่ 23 สมาคม และสหกรณ์อุตสาหกรรม 4 สมาคม ให้ดำเนินธุรกิจโดยมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

การชลประทาน

การสร้างระบบชลประทานของประเทศไทยนั้น แม้จะได้ดำเนินการมาแล้วหลายสิบปี จนกระทั่งได้พื้นที่ชลประทานประมาณ 12.5 ล้านไร่ ตามข้อเท็จจริงปรากฏว่า พื้นที่ชลประทานเหล่านี้เป็นพื้นที่ชลประทานฤดูฝนเป็นส่วนใหญ่ แม้แต่โครงการเจ้าพระยาใหญ่เอง ซึ่งเมื่อสร้างเสร็จแล้ว คาดว่าจะสามารถส่งน้ำในฤดูแล้งได้ประมาณ 1,375,000 ไร่ ในปัจจุบันสามารถส่งน้ำในฤดูแล้งได้เพียง 4-5 แสนไร่ หรือ 40 เปอร์เซ็นต์ของเนื้อที่ที่คาดว่าจะส่งน้ำในฤดูแล้งเท่านั้น ส่วนพื้นที่ที่เกษตรกรดำเนินการเพาะปลูกในฤดูแล้งจริงๆ เท่าที่สำรวจมาแล้วในปี 2513 มีอยู่เพียงประมาณแสนกว่าไร่เท่านั้น เพราะฉะนั้นจะเห็นได้ว่า การใช้ประโยชน์จากการชลประทานยัง

มิได้ขยายไปตามแผนที่วางไว้ ทำให้การลงทุนของรัฐในด้านนี้ยังไม่ได้ผลเต็มที่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในด้านการเพิ่มผลผลิตและรายได้ของเกษตรกร

นอกจากนี้แล้ว รัฐได้ลงทุนสร้างเขื่อนสิริกิติ์ ซึ่งคาดว่าจะสร้างเสร็จภายในปี 2515 นี้ ปริมาณน้ำจากเขื่อนนี้ส่วนหนึ่งจะส่งมาช่วยโครงการเจ้าพระยาใหญ่ และโครงการอุตรดิตถ์ พิษณุโลก เพื่อการเพาะปลูกพืชฤดูแล้งให้ได้เป็นจำนวนพื้นที่ประมาณ 2.8 ล้านไร่ แต่การขยายเนื้อที่เพาะปลูกในฤดูแล้งให้ได้ตามพื้นที่ที่คาดคะเนไว้นั้น จำต้องลงทุนเพิ่มขึ้นเพื่อปรับปรุงระบบชลประทานที่มีอยู่เดิม ทั้งนี้ เพราะระบบชลประทานของโครงการเจ้าพระยาใหญ่เท่าที่ได้ก่อสร้างมาแล้วนั้น ยังไม่สมบูรณ์เต็มที่ เช่น ระบบการระบายน้ำก็ยังไม่ได้สร้างให้สมบูรณ์ และระบบคลองส่งน้ำที่มีอยู่เดิมจะต้องมีการปรับปรุงแก้ไขให้ได้มาตรฐานตามความต้องการด้วย มิฉะนั้นแล้ว การควบคุมส่งน้ำก็จะไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์

สาเหตุที่การพัฒนาการชลประทานยังไม่ได้ผลสมบูรณ์อาจเป็นเพราะมีปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ทั้งทางด้านของรัฐและเกษตรกรซึ่งอาจประมาณได้ดังนี้

1. สถิติทางอุทกวิทยามีได้เก็บไว้เพียงพอที่จะใช้พิจารณากำหนดโครงการได้โดยละเอียดพอเป็นเหตุให้โครงการบางโครงการไม่ได้ผลเต็มที่ตามที่คาดหมายไว้ เช่น กรณีอ่างเก็บน้ำเขื่อนภูมิพลขาดแคลนน้ำ เป็นต้น ในเรื่องการวัดปริมาณนี้ กรมชลประทาน การพลังงานแห่งชาติ และกรมอุตุนิยมวัดค่าดำเนินการอยู่เป็นประจำ แต่ข้อมูลที่ได้มายังไม่สมบูรณ์ในปัจจุบันมีสถิติปริมาณน้ำใน 47 ลุ่มน้ำ แต่ส่วนใหญ่สถิติยังไม่สมบูรณ์และสถานการณ์เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ทำให้มีโอกาสใช้แนวโน้มเพียงหามาได้เสมอไป

นอกจากในด้านสถิติไม่สมบูรณ์เป็นเหตุให้การคาดคะเนวางแผนบกพร่องแล้ว ดินฟ้าอากาศ ย่อมมีบทบาทสำคัญในด้านการชลประทานในปีที่ฝนแล้ง ปริมาณน้ำย่อมลดน้อยกว่าที่คาดและถ้ามีฝนแล้งติดต่อกันความเดือดร้อนในเรื่องนี้ย่อมทวีขึ้นเป็นลำดับ

2. การเปลี่ยนการเกษตรกรรมใช้น้ำฝนมาสู่ระบบการเกษตรชลประทานนั้น เกษตรส่วนใหญ่ยังไม่เข้าใจวิธีการปฏิบัติเท่าที่ควร ทำให้ปริมาณน้ำเท่าที่มาต้องสูญเสียไปเป็นอันมาก แม้แต่ในเขตที่มีคลองซอยและคันคูน้ำไปถึงแล้ว เกษตรกรจำนวนมากก็ยังไม่เข้าใจวิธีช่วยตนเองด้วยการรวมกลุ่มเพื่อขุดคูส่งน้ำ หรือเหมืองใส่ไก่อ การจัดการเรื่องน้ำเพื่อการใช้น้ำให้ถูกต้องและประหยัดนี้เป็นเรื่อง ซึ่งรัฐควรให้การสนับสนุนเพิ่มขึ้นโดยเร็ว

3. การสร้างโครงการพัฒนาแหล่งน้ำในแบบที่เป็นอเนกประสงค์ ซึ่งต้องใช้น้ำเพื่อการชลประทาน การป้องกันอุทกภัย และการผลิตพลังงานไฟฟ้าพร้อมกัน ย่อมเป็นการแย่งกันใช้น้ำ ตัวอย่างที่เห็นได้ชัด คือ เขื่อนภูมิพลในระยะหน้าแล้งที่มีความจำเป็นต้องปล่อยน้ำลงมาเพื่อดำเนินงานน้ำเต็มไว้ในเขตเจ้าพระยาตอนล่าง ไม่อาจทำได้เต็มที่ เพราะต้องคำนึงถึงระดับน้ำในอ่างที่จะต้องรักษาไว้เพื่อผลิตพลังงานไฟฟ้าด้วย เป็นต้น จึงควรจัดลำดับความสำคัญในเรื่องโครงการพัฒนาแหล่งน้ำ

4. นอกจากนั้นการพัฒนาแหล่งน้ำยังไม่ประสานกัน โครงการขนาดใหญ่ต้องใช้เงินมาก มีปัญหาหลายประการ ทำให้ต้องขยายเวลาการก่อสร้างออกไปเป็นเวลานานกว่าจะเสร็จสมบูรณ์ทำให้ได้ผลช้าและไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย ในปัจจุบันอาจกล่าวได้ว่า ยังไม่มีโครงการพัฒนาแหล่งน้ำที่เสร็จสมบูรณ์ทำให้ได้ผลช้าและไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย ในปัจจุบันอาจกล่าวได้ว่ายังไม่มีโครงการพัฒนาแหล่งน้ำที่เสร็จสมบูรณ์ พร้อมกันไปกับการชลประทานเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในด้านการพัฒนาการเกษตรปรากฏว่าขาดการวางแผนร่วมกันและดำเนินการให้สอดคล้องกันระหว่างส่วนราชการที่เกี่ยวข้องในองการจัดหา น้ำ และการใช้น้ำให้เกิดประโยชน์เต็มที่ การชลประทานแต่เพียงอย่างเดียวไม่อาจเพิ่มผลผลิตและประสิทธิภาพในการผลิตอย่างสูงสุดได้ จำเป็นจะต้องมีปัจจัยอื่นๆ ประกอบไปด้วย อาทิ เช่น การพัฒนาที่ดินให้มีความอุดมสมบูรณ์ การส่งเสริมแนะนำทางวิชาการเกี่ยวกับการเกษตรแผนใหม่ การให้ความสะดวกในเรื่องสินเชื่อเพื่อการลงทุน การปรับปรุงระบบการตลาดและอื่นๆ ข้อเท็จจริงในปัจจุบัน ปรากฏว่า พื้นที่ภายใต้โครงการชลประทานส่วนใหญ่ยังมิได้รับการพัฒนาในรูปของแผนรวมดังที่กล่าวมาแล้ว จึงทำให้ผลประโยชน์ที่ได้รับเพิ่มขึ้นในพื้นที่เหล่านั้นยังไม่สูงเท่าที่ควร

นโยบายและมาตรการ

แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 มีนโยบายเรื่องการชลประทาน ดังนี้

(ก) เน้นหนักในการเร่งรัดการก่อสร้างเพิ่มเติมตามโครงการชลประทานต่างๆ ให้เสร็จสมบูรณ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งระบบคลองส่งน้ำและคลองระบายน้ำ ตลอดจนการสร้างคันและคูน้ำเพื่อเร่งรัดการเพิ่มผลผลิตและการขยายพื้นที่เพาะปลูก 2 ครั้งในเขตชลประทาน สำหรับโครงการชลประทานใหม่ขนาดใหญ่ให้พิจารณาการก่อสร้างไว้ก่อน

(ข) ให้มีการประสานงานและการปฏิบัติงานสนับสนุนซึ่งกันและกันอย่างใกล้ชิดระหว่างกระทรวงเกษตรและส่วนราชการที่เกี่ยวข้องกับการเกษตรของกระทรวงพัฒนาการแห่งชาติ ได้แก่ กรมชลประทาน กรมพัฒนาที่ดิน กรมสหกรณ์ที่ดิน กรมสหกรณ์พาณิชย์และธนกิจ และสำนักงานปลัดกระทรวงตามแผนประสานงาน ซึ่งได้จัดทำขึ้นร่วมกัน

(ค) เร่งรัดการพัฒนาแหล่งน้ำบาดาลเพื่อการเกษตร การอุปโภคบริโภคในเขตที่ขาดแคลนน้ำ

สำหรับมาตรการต่างๆ นั้น มีดังนี้

(ก) การวางแผนเพื่อพัฒนาแหล่งน้ำ การพัฒนาแหล่งน้ำในประเทศไทยยังขาดการวางแผนที่ครอบคลุมทุกด้าน (Comprehensive Planning) และการวางแผนที่ติดต่อกับประสานกับทุกระดับ ในด้านการวางแผนสมบูรณ์แบบนั้น จะเห็นได้ว่าโดยทั่วไปมิได้วางแผนพัฒนาทั้งแหล่งน้ำเพื่อประโยชน์ในด้านต่างๆ พร้อมกัน แต่มักจะมองแต่เฉพาะการก่อสร้างเขื่อนและอาคารต่างๆ เป็นใหญ่ ซึ่งตามความเป็นจริงนั้น การก่อสร้างเป็นเพียงส่วนหนึ่งของแผนงานเท่านั้น จำเป็น

จะต้องพิจารณาถึงการรักษาดันน้ำลำธาร การส่งน้ำให้ทั่วถึง ตลอดจนการใช้น้ำให้เป็นประโยชน์สูงสุดด้วย ส่วนในด้านวางแผนประสานงานนั้น การวางแผนชลประทานปัจจุบันยังขาดการประสานงานและการชักจูงให้หน่วยงานอื่นมาร่วมด้วย เพื่อปฏิบัติงานพร้อมกันไปทุกระดับ ไม่ให้มีการขาดช่วงหรือเหลื่อมล้ำกันได้

นอกจากนั้น เมื่อมองในระดับประเทศแล้ว การวางแผนชลประทานยังขาดแม่บท (Master Plan) ที่จะยกกลุ่มน้ำทุกกลุ่มน้ำมาพิจารณาพร้อมกัน และจัดอันดับความสำคัญให้ถูกต้องและชัดเจน การก่อสร้างเขื่อนเป็นแห่งๆ ไปโดยไม่คำนึงถึงโครงการที่สร้างแล้ว ที่กำลังสร้างหรือจะสร้างต่อไปย่อมทำให้ไม่สามารถเห็นภาพโดยสมบูรณ์ เป็นการยากแก่การพิจารณา

(ข) เร่งรัดการเกษตรชลประทานโดยให้ความสำคัญแก่การพัฒนาระบบส่งน้ำให้สมบูรณ์ โดยอาศัยหลักเกณฑ์ ดังนี้

1. เร่งการสร้างระบบส่งน้ำสำหรับโครงการที่มีอยู่แล้วให้เสร็จสิ้นไปโดยด่วน รวมทั้งการสร้างคันคูน้ำด้วย โครงการที่เห็นได้ชัดว่าเร่งด่วน ได้แก่ โครงการอ่างเก็บน้ำในภาคอีสาน นอกจากส่งน้ำแล้วจะต้องเร่งโครงการระบายน้ำ และปราบที่ดิน ซึ่งเวลานี้เพิ่งเริ่มงานเท่านั้น

(ค) กำหนดหลักเกณฑ์ในการเริ่มโครงการใหม่ให้แน่นอน ในขณะที่รัฐบาลกำลังเน้นหนักการสร้างโครงการที่ทำอยู่แล้วให้สมบูรณ์ อาจมีความจำเป็นที่จะต้องริเริ่มโครงการใหม่บ้างเป็นบางโครงการในเมื่อฐานะการเงินอำนวยให้ มิฉะนั้นแล้วจะเกิดการขาดดุลขึ้น เนื่องด้วยการก่อสร้างตามโครงการใหม่ต้องใช้เวลากว่าจะเกิดผล กล่าวคือ ในบางท้องที่ได้รับการชลประทานสมบูรณ์ แต่ในบางแห่งราษฎรไม่ได้รับความช่วยเหลือ การเพิ่มผลผลิตมีอาจทำได้ หลักเกณฑ์ดังกล่าว ได้แก่

1. เป็นเขตที่มีความแห้งแล้ง การชลประทาน แต่มีแหล่งน้ำซึ่งพร้อมจะพัฒนาได้ทันที มีเนื้อที่เพาะปลูกและจำนวนเกษตรกรมาก กับทั้งได้มีการสำรวจที่แน่นอน เชื่อถือได้ว่าจะให้ประโยชน์ทางเศรษฐกิจคุ้มค่า หรือโครงการที่พิสูจน์แล้วว่ามีความสำคัญอย่างยิ่งต่อความมั่นคงของชาติ ซึ่งจำเป็นจะต้องดำเนินการ ถึงแม้ว่าประโยชน์ในทางเศรษฐกิจอาจจะต่ำกว่าที่ควร

2. เงินลงทุนไม่เกินความสามารถของประเทศ ในกรณีที่อาจต้องกู้เงินจากภายนอก แหล่งให้กู้ต้องเป็นที่เชื่อถือได้และยืนยันว่าเห็นด้วยที่จะเริ่มโครงการดังกล่าว

(ง) การจัดการและการใช้น้ำ ถึงแม้ว่าชลประทานในประเทศไทยจะดำเนินการมาแล้วหลายปี แต่เกษตรกรไทยที่เข้าใจหลักการจัดการและการใช้น้ำยังมีน้อย แม้แต่ในภาคเหนือซึ่งดีกว่าภาคอื่น ก็ยังปรากฏว่าการใช้น้ำยังไม่เป็นไปโดยประหยัด ทำให้สูญเสียน้ำไปโดยไม่ควรเป็นอันมาก นอกจากนั้นหลักการใช้น้ำจะมีผลสมบูรณ์ได้ก็ต่อเมื่อมีการส่งน้ำถึงไร่นา โดยเกษตรกรจัดทำคันนาคูน้ำหรือเหมืองไส้ไก่ให้ทั่วในพื้นที่ของตน ซึ่งปรากฏว่าราษฎรส่วนมากยังไม่เข้าใจความจำเป็นเรื่องนี้ กลับคิดไปว่าเป็นหน้าที่ของกรมชลประทานจะต้องส่งน้ำให้ถึงตัวสถาบัน

เกษตรกรที่มีอยู่แล้ว เช่น สหกรณ์ที่ดิน และสมาคมชลประทานราษฎรยังมีอาจให้เกษตรกรเข้าใจ เรื่องอย่างแท้จริง จึงควรเร่งรัดจัดให้สถาบันเกษตรกรที่มีอยู่แล้ว ให้เข้าใจหลักการเกษตรโดยใช้น้ำ ชลประทาน (Irrigation Agronomy) ในเขตที่มีการชลประทานแล้ว

โครงการชลประทานที่สำคัญ โครงการพัฒนาการชลประทาน ประกอบด้วย โครงการที่สืบเนื่องมาจากแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 เป็นส่วนใหญ่ และมีบางโครงการที่ริเริ่มใหม่ ใน ระยะของแผนฉบับนี้

งานต่อเนื่อง

1 **เขื่อนวชิราลงกรณ์และระบบการส่งน้ำ** เป็นโครงการที่สำคัญในภาคตะวันตก เริ่มดำเนินงานระยะแรกตั้งแต่ปี พ.ศ. 2507 เป็นการก่อสร้างเขื่อนทดน้ำ พร้อมกับระบบส่งน้ำ เพื่อ ช่วยเหลือเนื้อที่เพาะปลูกในฤดูฝน 2,519,000 ไร่ และกำหนดแล้วเสร็จในปี พ.ศ. 2520 นอกจากนี้ โครงการนี้ยังช่วยบรรเทาอุทกภัย และเพิ่มทางขนส่งทั้งทางบกและทางน้ำ

2. **เขื่อนเก็บน้ำปรางบุรีและระบบการส่งน้ำ** เป็นโครงการเขื่อนเก็บกักน้ำแม่ น้ำ ปราง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีขนาดความจุน้ำ 445 ล้านลูกบาศก์เมตร โครงการนี้นอกจากจะช่วย อำนวยประโยชน์ในด้านการส่งน้ำให้แก่พื้นที่เพาะปลูกในฤดูฝน 220,000 ไร่ และในฤดูแล้ง 144,000 ไร่ และยังช่วยป้องกันอุทกภัยในทุ่งปราง เริ่มเตรียมการก่อสร้างในปี พ.ศ. 2510 และจะ แล้วเสร็จในระยะปลายของแผน

3. **เขื่อนเก็บน้ำอูนและระบบการส่งน้ำ** เป็นโครงการก่อสร้างเขื่อนเก็บกักน้ำที่สำคัญใน ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ที่จังหวัดสกลนคร โครงการนี้เริ่มดำเนินงานตั้งแต่ปี พ.ศ. 2510 อันเป็น ระยะเริ่มต้นของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 เป็นเขื่อนเก็บกักน้ำบนลำน้ำอูน มีขนาดความจุของน้ำ 524 ล้านลูกบาศก์เมตร พร้อมทั้งระบบส่งน้ำ เพื่อช่วยการชลประทานในฤดูฝน เนื้อที่ 200,000 ไร่ และ ในฤดูแล้ง 100,000 ไร่ กำหนดจะแล้วเสร็จในปี 2517 นอกจากนี้ยังเป็นการป้องกัน อุทกภัยให้แก่บริเวณลุ่มน้ำอูนและห้วยปลาหางอีกด้วย

4. **เขื่อนทดน้ำปัตตานีและระบบการส่งน้ำ** เป็นโครงการสร้างเขื่อนทดน้ำและระบบการ ส่งน้ำให้แก่พื้นที่เพาะปลูกในฤดูฝน 300,000 ไร่ เริ่มดำเนินงานตั้งแต่ปี พ.ศ. 2511 กำหนดจะแล้ว เสร็จในปี พ.ศ. 2520 และเมื่อก่อสร้างเขื่อนเก็บน้ำบางรางอีก 1 แห่ง ซึ่งเป็นโครงการ เอนกประสงค์แล้วเสร็จจะมีขนาดจุน้ำได้ 870 ล้านลูกบาศก์เมตร สามารถช่วยเหลือพื้นที่เพาะปลูก ในฤดูฝนได้ 300,000 ไร่ และสามารถผลิตไฟฟ้าได้ 36,000 กิโลวัตต์

5. **เขื่อนสิริกิติ์** เป็นโครงการเขื่อนเก็บกักน้ำเอนกประสงค์ มีขนาดความจุน้ำ 10,500 ล้านลูกบาศก์เมตร เพื่อส่งน้ำมาช่วยชลประทานในฤดูฝน 1,551,000 ไร่ และในฤดูแล้งจะสามารถ ส่งน้ำมาช่วยในโครงการเจ้าพระยาใหญ่ 2.5 ล้านไร่ และในโครงการอุดรดิตถ์-พิษณุโลก

อีก 300,000 ไร่ และนอกจากนี้ยังสามารถผลิตไฟฟ้าได้อีก 400,000 กิโลวัตต์ เริ่มเตรียมการก่อสร้างตั้งแต่ปี พ.ศ. 2507 จะแล้วเสร็จในปี พ.ศ. 2515

6. งานชลประทานราษฎร ตามแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 นี้ จะเน้นหนักในด้านการชลประทานขนาดเล็ก ซึ่งเป็นโครงการที่ให้ผลถึงมือเกษตรกรโดยตรงและรวดเร็ว งานที่สำคัญๆ คือ

(ก) คันคูน้ำ จัดทำเหมืองใส่ไถหรือร่องหนู หรือคันนาคูในเขตโครงการชลประทาน เนื้อที่ 1,264,700 ไร่ โดยจัดระบบการจ่ายน้ำให้ไหลไปสู่แปลงเพาะปลูกได้รวดเร็วและประหยัดน้ำชลประทาน

(ข) อ่างเก็บน้ำ ในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 จะดำเนินการสร้างอ่างเก็บน้ำในจังหวัดตามภาคต่างๆ เพื่อเก็บกักน้ำได้ 300 ล้านลูกบาศก์เมตร เพื่อช่วยเหลือพื้นที่การเกษตรกรรมในพื้นที่นอกเขตชลประทานหลวง ประมาณ 1,500,000 ไร่

(ค) เหมืองฝาย จะดำเนินการสร้างฝายทดน้ำและระบบส่งน้ำขึ้นสู่แปลงเพาะปลูก สามารถใช้น้ำเพื่อการเกษตรกรรมได้เป็นพื้นที่ 600,000 ไร่ ในระยะเวลา 5 ปี

งานใหม่

โครงการขนาดใหญ่ที่จะเริ่มในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3

1. โครงการอ่างเก็บน้ำบางพระ จังหวัดชลบุรี เป็นโครงการเสริมเขื่อนของอ่างเก็บน้ำบางพระเดิม ซึ่งเป็นอ่างเก็บน้ำขนาดใหญ่แห่งแรกของภาคตะวันออก จัดสร้างขึ้นในปี พ.ศ. 2596 และก่อสร้างเสร็จในปี 2502 เสียค่าใช้จ่ายทั้งสิ้น 19,354,000 ล้านบาท มีขนาดจุน้ำ 22 ล้านลูกบาศก์เมตร เพื่อเก็บไว้สำหรับบรรเทาความขาดแคลนน้ำใช้เพื่อการบริโภค อุตสาหกรรมการกสิกรรม และอื่นๆ ขณะนี้เนื่องจากความเจริญในด้านอุตสาหกรรมและความหนาแน่นของประชากรในจังหวัดชลบุรีเป็นไปอย่างรวดเร็วมาก ปริมาณน้ำที่เก็บกักไว้ไม่พอกับความต้องการ โดยเฉพาะความต้องการใช้น้ำเพื่อการอุตสาหกรรมที่กำลังจะเกิดขึ้น ได้แก่ อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์เคมีจากปิโตรเลียม เป็นต้น ซึ่งจะต้องการใช้น้ำประมาณปีละ 20 ล้านลูกบาศก์เมตร จำเป็นต้องปรับปรุงให้อ่างเก็บน้ำมีความจุเพิ่มขึ้นจนเพียงพอแก่ความต้องการโดยเสริมเขื่อนของอ่างเก็บน้ำให้มีขนาดความจุ 100 ล้านลูกบาศก์เมตร การเตรียมงานเบื้องต้นได้เริ่มในปี พ.ศ. 2514 และจะทำการก่อสร้างในปี 2515 กำหนดจะแล้วเสร็จในปี พ.ศ. 2516 ค่าใช้จ่ายของโครงการเป็นเงินประมาณ 229 ล้านบาท

2. การพัฒนาการเกษตรชลประทานในเขตโครงการเจ้าพระยาใหญ่ ให้มีพื้นที่สำหรับการเพาะปลูกฤดูฝน 3,340,930 ไร่ สำหรับการเพาะปลูกในฤดูแล้ง 1,305,000 ไร่ โครงการชลประทานในภาคอีสาน สำหรับการเพาะปลูกฤดูฝน 707,300 ไร่ ฤดูแล้ง 490,000 ไร่ โครงการชลประทานภาคใต้ สำหรับการเพาะปลูกฤดูฝน 330,000 ไร่ ฤดูแล้ง 100,000 ไร่ และโครงการ

ชลประทานภาคเหนือ ฤดูฝน 88,875 ไร่ ฤดูแล้ง 62,400 ไร่ รวมทั้งสิ้นพื้นที่ปฏิบัติการใน ฤดูฝน 4,466,905 ไร่ และฤดูแล้ง 1,957,400 ไร่ ทั้งนี้ เนื่องด้วยเป็นพื้นที่ดินที่มีความอุดมสมบูรณ์ดี มีเขื่อนเก็บกักน้ำ และคันคูน้ำ เรียบร้อยเป็นส่วนใหญ่ การดำเนินการจะอยู่ภายใต้ ขอบเขตวงเงินและความเหมาะสม และมีการจัดทำโครงการดำเนินการเป็นแห่งๆ ไป ตารางข้างล่างนี้แสดงพื้นที่ที่กำหนดเขตปฏิบัติการ

การเร่งรัดพัฒนาชนบทด้านการเกษตร

สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทได้ดำเนินการเกี่ยวกับการเกษตร คือ งานพัฒนาแหล่งน้ำ ซึ่งได้ดำเนินการไปแล้วประมาณ 500 แหล่ง ส่วนมาก ได้แก่ การขุดบ่อน้ำ นอกนั้นเป็นการขุดบ่อบาดาล สระอ่างเก็บน้ำ ผลิตน้ำประปา สร้างฝายน้ำล้นและคลองส่งน้ำ งานธุรกิจเศรษฐกิจชนบท ได้จัดตั้งกลุ่มเกษตรกรระดับอำเภอขึ้น 40 อำเภอ

นโยบายในเรื่องการเร่งรัดพัฒนาชนบทในด้านการเกษตร คือ เพื่อเป็นงานเสริมกิจการในด้านการเกษตรในเขตที่มีการแทรกซึมของผู้ก่อการร้ายฝ่ายตรงข้ามรัฐบาล โดยทำให้งานระดับหมู่บ้านตำบลมีความสมบูรณ์ ช่วยให้ชาวชนบทได้รับประโยชน์จากบริการของรัฐ มีพลังงานเศรษฐกิจเพียงพอที่จะช่วยตนเองและช่วยรักษาความมั่นคงในท้องที่ไว้ได้ด้วย

โครงการ ร.พ.ช. ที่สำคัญ

แผนงานที่สำคัญเป็นแผนงานต่อเนื่อง คือ

แผนงานพัฒนาขั้นพื้นฐาน มีโครงการที่สำคัญ คือ โครงการพัฒนาแหล่งน้ำระยะยาว เพื่อปรับปรุงและจัดหาแหล่งน้ำสำหรับสาธารณูปโภคและการเกษตรในบริเวณที่ขาดแคลนน้ำ ในจังหวัดเขตเร่งรัดพัฒนาชนบท โดยจะทำการขุดบ่อน้ำตื้น 950 บ่อ สร้างสระมาตรฐาน 1,900 สระ เจาะบ่อบาดาล 2,450 บ่อ และทำนบขนาดเล็กและอ่างเก็บน้ำในบริเวณที่เหมาะสม

แผนงานเร่งรัดพัฒนาเศรษฐกิจของเกษตรกร ในเขต ร.พ.ช. มีโครงการที่สำคัญ คือ โครงการธุรกิจเศรษฐกิจชนบท เพื่อเพิ่มพูนรายได้ให้แก่เกษตรกรโดยการฝึกกำลังขึ้นเป็นสถาบันกลุ่มเกษตรกรระดับอำเภอ ในระยะของแผนจะดำเนินการจัดตั้งสถาบันกลุ่มเกษตรกรระดับอำเภอให้ได้ 140 อำเภอ

แผนงาน ร.พ.ช. สมบูรณ์แบบ มีโครงการสำคัญ คือ โครงการส่งเสริมการเลี้ยงโคกระบือ, เลี้ยงปลาน้ำจืด, ปลูกพืชไร่ และการปลูกหม่อนเลี้ยงไหม ทั้งนี้ เพื่อให้ชาวชนบทมีรายได้และความเป็นอยู่ดีขึ้น โดยจะดำเนินการในอำเภอต่างๆ ตามเป้าหมายที่วางไว้

สินเชื่อเพื่อการเกษตร

จากการสำรวจสินเชื่อการเกษตรในประเทศไทยของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ในปี 2506 ปรากฏว่า ธนาคารเพื่อการสหกรณ์ให้เงินกู้แก่เกษตรกรมากกว่าร้อยละ 90 ของสถาบันของรัฐบาลทั้งหมด โดยให้กู้ไปประมาณ 200 ล้านบาท ซึ่งเป็นเพียงร้อยละ 5 ของสินเชื่อของเกษตรกรทั้งหมด

ในวันที่ 31 ธันวาคม 2513 ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตรซึ่งรับโอนงานธนาคารเพื่อการสหกรณ์ตั้งแต่ปี 2509 มียอดเงินที่ให้กู้แก่เกษตรกร เป็นจำนวนประมาณ 1,209 ล้านบาท ธนาคารกรุงเทพ 123 ล้านบาท และธนาคารอื่นๆ อีกประมาณ 25 ล้านบาท รวมยอดเงินกู้แก่เกษตรกรจากสถาบันต่างๆ มีประมาณ 1,357 ล้านบาท

เมื่อพิจารณาถึงความเจริญของเกษตร ซึ่งต้องการเทคนิคใหม่ๆ ในการผลิต ก็เห็นได้ว่า มีความต้องการเงินทุนเพิ่มมากขึ้น ประกอบด้วยสิ่งของและเครื่องอุปกรณ์ต่างๆ ที่ใช้ในการเกษตรกรรมได้มีราคาสูงกว่าเดิม ความต้องการสินเชื่อในการเกษตรกรรมก็ต้องเพิ่มขึ้นด้วย ฉะนั้น จึงอาจประมาณได้ว่า สถาบันการเงินได้ให้เงินกู้แก่เกษตรกรในสิ้นปี 2513 ไม่เกินร้อยละ 10-15 ของความต้องการสินเชื่อในการเกษตรกรรมทั้งหมด

ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร เป็นสถาบันสินเชื่อการเกษตรที่สำคัญที่ดำเนินการให้กู้ยืมแก่เกษตรกรและสหกรณ์การเกษตรในระยะสั้นและปานกลาง

นโยบายและมาตรการ

ขยายการให้สินเชื่อการเกษตรให้แก่เกษตรกรทั้งระยะสั้นและระยะปานกลางให้กว้างขวางยิ่งขึ้น พร้อมทั้งพิจารณาจัดตั้งสถาบันการเงินเพื่อการเกษตรสำหรับเงินกู้ระยะยาว ทั้งนี้ โดยมีมาตรการต่างๆ ดังนี้

1. ขยายทุนเรือนหุ้นของธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตรให้สูงขึ้นอีกประมาณหนึ่งเท่า ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตรได้รับการสนับสนุนเงินทุนจากงบประมาณแผ่นดินเสมอมา จนบัดนี้ได้รับงบประมาณใกล้เคียงจะเต็มจำนวนทุนเรือนหุ้นที่กำหนดไว้ตามกฎหมาย จำนวน 1,000 ล้านบาทแล้ว
2. พิจารณาออกกฎหมายพิเศษเพื่อออกพันธบัตรสำหรับชำระให้แก่เจ้าของที่ดินเป็นค่าที่ดินบางส่วน
3. ขยายการรับช่วงซื้อตัวเงินสินเชื่อเพื่อการเกษตร ทั้งในด้านการผลิตและการตลาดให้กว้างขวางยิ่งขึ้น โดยความร่วมมือจากธนาคารแห่งประเทศไทย
4. สนับสนุนให้ธนาคารพาณิชย์ขยายสินเชื่อเพื่อการเกษตรให้มากยิ่งขึ้น

5. ส่งเสริมให้มีการกู้เงินจากสถาบันการเงินต่างประเทศเพื่อการพัฒนาเกษตร โดยมีแผนปฏิบัติงานที่แน่นอน

6. สนับสนุนสถาบันการเงินต่างๆ ให้ดำเนินการให้กู้เงิน โดยสอดคล้องกับแผนพัฒนาการเกษตรของรัฐให้มากที่สุด แผนการนี้ควรกำหนดสำหรับท้องที่เป็นแห่งๆ ไป โดยถือว่าเป็นเขตส่งเสริมการเกษตรเฉพาะอย่าง

7. จัดตั้งสถาบันการเงินเพื่อการเกษตรสำหรับระยะยาวขึ้น เพื่อให้สถาบันการเกษตรกู้โดยมีอัตราดอกเบี้ยต่ำและระยะใช้นี้ยาวพอควร เพื่อประโยชน์ในการลงทุนเพื่อการพัฒนาที่ดิน และการถือครองกรรมสิทธิ์ที่ดิน

การช่วยเหลือเกษตรกร

โครงการช่วยเหลือเกษตรกร (เดิมเรียกโครงการช่วยเหลือชาวนา) ซึ่งมีคณะกรรมการช่วยเหลือเกษตรกรเป็นผู้ดำเนินการ ได้เริ่มดำเนินการตั้งแต่ปี 2509 โดยรวบรวมงานช่วยเหลือชาวนาที่ดำเนินการอยู่ตามหน่วยราชการและสถาบันต่างๆ ที่กระจัดกระจายกันอยู่เข้ามาไว้ในโครงการเดียวกัน และมีหลักการช่วยเหลือ 3 ประการ คือ การเพิ่มผลผลิต การพยุงราคาข้าว และการให้สินเชื่อการเกษตร

1. การเพิ่มผลผลิต ซึ่งได้ให้การช่วยเหลือโดยผ่านสถาบัน 3 ประเภท คือ กลุ่มชาวนา สมาคมชลประทานราษฎร์ และสหกรณ์ เพื่อให้เกษตรกรยืมไปใช้จ่ายซื้อปุ๋ย เครื่องสูบน้ำ เครื่องพ่นยา ยาปราบศัตรูพืช และเครื่องทุ่นแรงต่างๆ ได้จัดสรรงบประมาณให้เพื่อการนี้เพิ่มขึ้นเป็นลำดับทุกๆ ปี กล่าวคือ เพิ่มจากปี 2509 จากจำนวน 30 ล้านบาท มาให้เป็น 100 ล้านบาท ในปี 2513 ปี 2514 เป็น 100 ล้านบาท และปี 2515 เป็น 130 ล้านบาท

การให้สินเชื่อเพื่อเพิ่มผลผลิตดังกล่าวนี้ ได้ประสบอุปสรรคต่างๆ เกี่ยวกับการติดตามหนี้คืน ปรากฏว่า หนี้สูญและการผิดชำระหนี้ของเกษตรกรเป็นจำนวนมาก ประกอบกับเจ้าหน้าที่ฝ่ายผู้ติดตามหนี้ ได้แก่ เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง และพนักงานส่งเสริมของส่วนราชการ ซึ่งเห็นได้ว่าเป็นการขัดกับส่งเสริมต้องให้ราษฎรดีใจที่ได้พบปะ และพร้อมที่จะให้ความร่วมมือ แทนที่จะเป็นผู้คอยติดตามทวงหนี้ ซึ่งราษฎรต้องการหลบหลีก ดังนั้น จึงได้พิจารณาจัดดำเนินการให้มีโครงการจัดตั้งกองทุนพิเศษส่งเสริมการเกษตรขึ้นภายใต้ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์เพื่อการเกษตร

2. การพยุงราคาข้าว รัฐบาลได้มีมาตรการประกันราคาข้าวขั้นต่ำให้แก่ชาวนาโดยได้ดำเนินการพยุงราคาข้าวเปลือกตั้งแต่ปี 2509 เป็นต้นมา ทั้งนี้ โดยได้กำหนดราคาประกันสำหรับแต่ละปี โดยตั้งหน่วยรับซื้อดำเนินการตามระเบียบการรับซื้อเพื่อพยุงราคาไว้ทั้งที่กรุงเทพฯ และในต่างจังหวัดด้วย ในปี 2514 โครงการนี้ได้รับเงินช่วยเหลือพยุงราคาข้าว เป็นจำนวน 50

ล้านบาท โดยจัดสรรมาให้จากบช่วยเหลือเกษตรกรเพื่อเพิ่มผลผลิต ในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 จะเปลี่ยนวิธีพยุราคาข้าวเปลือกมาให้สถาบันเกษตรกรดำเนินการเอง รวมทั้งการประกันราคาพืชผลบางชนิดที่อยู่ในแผนส่งเสริมพิเศษด้วย

3. **สินเชื่อเพื่อการเกษตร** ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์เพื่อการเกษตรได้ตั้งมาตั้งแต่ปี 2509 และได้รับงบประมาณสนับสนุนเรื่อยมา ในปี 2514 ได้รับ 210 ล้านบาท ในระยะแผนที่ 3 คาดว่าจะได้เงินลงทุนเพิ่มขึ้นอีกประมาณ 1,000 ล้านบาท

การตลาดการเกษตร

การส่งเสริมการผลิตมีปัญหาสำคัญประการหนึ่ง คือ การจำหน่ายทั้งภายในและภายนอกประเทศประสบอุปสรรค เนื่องจากเกษตรกรผู้ผลิตไม่สามารถจำหน่ายสินค้าได้ในราคาที่เหมาะสม คู่กับต้นทุนที่ลงไปประกอบทั้งราคาก็เคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงมาก และส่วนมากราคามักถูกในต้นฤดูเก็บเกี่ยว เพราะว่าเกษตรกรมีความจำเป็นต้องขายพืชผลเป็นส่วนใหญ่

นโยบายการตลาด ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจ ฉบับที่ 3 จะได้พิจารณาตลาดและวิธีการตลาดให้เหมาะสมควบคู่ไปกับการเร่งรัดการส่งเสริมการผลิตด้วย เพื่อเป็นการช่วยให้เกษตรกรผู้ผลิตได้รับราคาโดยยุติธรรมและมีความแน่นอนหรือเสถียรภาพในเรื่องราคา ทั้งนี้ โดยมีมาตรการต่างๆ ดังนี้

1. ส่งเสริมสถาบันเกษตรกรให้เจริญแพร่หลาย และมีความสามารถในเรื่องด้านธุรกิจให้เข้มแข็ง เพื่อที่จะได้ดำเนินการซื้อขายได้เองไม่ต้องผ่านคนกลาง
2. สินค้าที่มีการเร่งรัดการผลิตเป็นพิเศษควรส่งเสริมให้มีการกระทำร่วมกันในระดับการผลิตและการจำหน่ายให้ถึงมือผู้บริโภค
3. ในระยะแผนฉบับที่ 3 ควรสนับสนุนให้มีคณะกรรมการหรือคณะดำเนินงานพิจารณานโยบาย และวิธีการตลาดในสินค้าที่สำคัญๆ แต่ละประเภท ทั้งนี้ เพื่อจะได้พิจารณาถึงปัญหาอุปสรรค ตลอดจนวิธีดำเนินงานตามหน้าที่ต่างๆ ของการตลาด องค์ประกอบของตลาดและค่าโครงสร้างของตลาด
4. ในกรณีที่เหมาะสมและสามารถกระทำได้ ควรจัดให้มีการประกันราคาพืชระดับไร่นา โดยให้เอกชนร่วมมือด้วย
5. กระทรวงเกษตรควรร่วมมือประสานงานกับกระทรวงเศรษฐกิจการสนับสนุนโครงการตลาดระดับไร่นา รวมทั้งการให้ข่าวสารการเกษตรแก่เกษตรกรด้วย

โครงการตลาดที่สำคัญ

โครงการและมาตรการที่สำคัญๆ ที่จะช่วยเหลือเกี่ยวกับด้านการตลาดมีโครงการสหกรณ์
อเนกประสงค์ ซึ่งมีวัตถุประสงค์ที่จะช่วยสมาชิกทั้งในด้านการผลิตและการจำหน่าย

ขณะนี้ได้มีกลุ่มเกษตรกรตั้งขึ้นเป็นจำนวนมาก และกำลังจะมีพระราชบัญญัติรับรองกลุ่ม
เกษตรกรให้มีฐานะเป็นนิติบุคคล สามารถดำเนินธุรกิจได้

ธนาคารแห่งประเทศไทยได้ประกาศให้มีการรับซื้อตั๋วเงินสินเชื่อเพื่อการเกษตรได้ มาตรการ
นี้เป็นมาตรการที่สำคัญอันหนึ่งในการที่จะช่วยเหลือเกษตรกรในเรื่องการตลาดโดยเฉพาะ และ
จะช่วยให้สถาบันเกษตรกรเจริญแพร่หลายและเข้มแข็งยิ่งขึ้น

ปุ๋ย ปัจจัยที่สำคัญอย่างยิ่งในการส่งเสริมการผลิตต่อไร่ให้สูงขึ้น นอกจากน้ำแล้วก็คือ ปุ๋ย
ปัจจุบันนี้ปรากฏว่าได้มีการห้ามนำปุ๋ยประเภทไนโตรเจน เช่น แอมโมเนียซัลเฟต และยูเรียเข้า
ประเทศ มาตั้งแต่ 28 มิถุนายน 2511 ทั้งนี้ เพื่อเป็นการป้องกันมิให้นำปุ๋ยต่างประเทศดังกล่าวเข้า
มาแข่งขันกับบริษัทปุ๋ยเคมี จำกัด จึงเห็นควรกำหนดนโยบายในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ส่งเสริมให้
เกษตรกรได้ใช้ปุ๋ยในราคาถูกลง มิฉะนั้นจะเป็นอุปสรรคสำคัญในการเร่งรัดพัฒนาการเกษตร
โรงงานปุ๋ยในประเทศ ควรได้รับการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญในทางเคมีวิศวกรรมว่า จะแปลงเป็น
โรงงานผลิตปุ๋ยโดยใช้กรรมวิธีอื่นหรือผลิตเคมีวัตถุดิบได้อย่างไร และต้องพิจารณาโดยรอบคอบ
ถึงเงินลงทุนและวิธีดำเนินการเป็นขั้นๆ ด้วย

งบพัฒนาการเกษตร

เงินลงทุนเพื่อพัฒนาการเกษตรนั้นมาจากส่วนเอกชนและที่ได้มาจากงบประมาณแผ่นดิน
สมทบด้วย เงินกู้และความช่วยเหลือจากต่างประเทศ

1. งบประมาณ อัตราส่วนของงบพัฒนาการเกษตรต้องพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม
ของประเทศทั้งหมดอยู่ในเกณฑ์ต่ำ คือ ประมาณร้อยละ 20 เหตุผลส่วนใหญ่ที่ตั้งงบประมาณ
ในส่วนราชการที่เกี่ยวข้องกับการเกษตรต่ำ (ยกเว้นกรมชลประทาน) ก็เนื่องด้วยส่วนราชการ
เหล่านี้ทำงานได้ในวงจำกัด เพราะการขาดกำลังเจ้าหน้าที่ที่ทรงคุณวุฒิ และลักษณะของโครงการ
ส่วนมากก็ไม่ต้องใช้งบประมาณมากนัก โดยที่นโยบายในการพัฒนาประเทศในแผนพัฒนาฯ
ฉบับที่ 3 จะเน้นหนักในด้านการเกษตรก็จะได้สนับสนุนในด้านกำลังคนที่มีคุณวุฒิและ
ความสามารถทางเกษตร

อัตราการเพิ่มของงบประมาณเพื่อพัฒนาสาขาเกษตร นอกจากชลประทานในระยะ
แผนที่ 3 ประมาณไว้ว่าจะเพิ่มร้อยละ 10 ต่อปี เนื่องจากนโยบายเรื่องชลประทานในระยะ 3 นี้
จะได้เปลี่ยนจากการสร้างเขื่อนใหญ่ เป็นการสร้างระบบส่งน้ำและระบายน้ำในเขื่อนที่สร้างเสร็จแล้ว
ให้น้ำไปถึงมือเกษตรกร และเร่งรัดการก่อสร้างโครงการที่กำลังดำเนินการให้เสร็จ ดังนั้น จึง

กำหนดไว้ว่าอัตราส่วนงบประมาณชลประทานซึ่งเป็นยอดประมาณร้อยละ 50 ถึง 60 ของยอดพัฒนาสาขาเกษตรกรด้านอื่นๆ เพิ่มขึ้น (ดังตารางประกอบงบประมาณประจำปีงบประมาณ 2515–2519 หน้า 256)

2. เงินกู้ต่างประเทศ เงินกู้จากต่างประเทศเพื่อพัฒนาการเกษตรนั้น ส่วนใหญ่ได้ใช้เพื่อการก่อสร้างตามโครงการชลประทานทั้งสิ้น มิได้กู้มาเพื่อพัฒนาการเกษตรโดยตรง ในโอกาสต่อไปจึงควรริเริ่มการกู้เงินเพื่อการเกษตรสาขาที่สำคัญ เช่น สินเชื่อการเกษตร การประมง เครื่องมือและวัสดุทุนแรงในการเกษตร เพื่อสมทบกองทุนของสถาบันการเงินที่มีอยู่แล้ว ซึ่งสามารถให้กู้แก่อุตสาหกรรมการเกษตรชลประทานด้วย

3. ความช่วยเหลือต่างประเทศ โครงการช่วยเหลือจากต่างประเทศเพื่อการเกษตรที่แล้วมาอยู่ในระดับต่ำ ส่วนใหญ่เป็นการช่วยเหลือขนาดเล็กและกระจัดกระจาย ทำให้ไม่ได้ผลเท่าที่ควร จึงควรจัดทำแผนขอความช่วยเหลือจากต่างประเทศด้านการเกษตรขึ้น โดยรวมเฉพาะโครงการใหญ่ๆ ที่สำคัญและมีแนวดำเนินการแน่นอน แผนนี้จะต้องยึดลำดับความสำคัญตามแผนพัฒนาของชาติเป็นหลัก โดยเน้นหนักการผลิตสินค้าประเภทที่ส่งออกได้ การกระจายประเภทการผลิตโดยส่งเสริมผลิตผลใหม่ๆ และผลิตผลที่สามารถขายออกได้โดยมีตลาดแน่นอน และการดำเนินการให้ถึงตัวเกษตรกรโดยตรง เป็นต้น เนื่องจากการลงทุนเพื่อการเกษตรเป็นการลงทุนระยะยาวได้ผลน้อยในระยะแรก จึงจะติดต่อขอความช่วยเหลือประเภทให้เปล่าด้วย

งบพัฒนาการเกษตรและชลประทาน

หน่วย : ล้านบาท

กรมหรือส่วนราชการ	งบพัฒนาปี 2515-2519					รวม
	2515	2516	2517	2518	2519	
กระทรวงเกษตร						
สำนักงานปลัดกระทรวง	43.71	50.33	47.45	65.55	72.20	292.24
กรมส่งเสริมการเกษตร	106.42	125.26	139.29	156.23	172.45	699.65
กรมกสิกรรม	126.54	143.34	161.96	183.17	210.33	825.34
กรมการข้าว	62.50	71.20	76.80	81.50	90.10	382.10
กรมประมง	67.60	66.36	73.34	75.10	80.20	362.60
กรมปศุสัตว์	109.43	121.20	126.37	139.70	150.05	646.75
กรมป่าไม้	119.83 ^{1/}	121.66 ^{2/}	136.97	155.01	174.96	708.43
กระทรวงพัฒนาการแห่งชาติ						
สำนักงานปลัดกระทรวง	8.19	19.06	24.96	26.23	32.18	110.62
กรมพัฒนาที่ดิน	76.53	87.28	97.00	98.20	105.30	464.31
กรมสหกรณ์พาณิชย์และธนกิจ	13.47	15.28	17.73	20.58	23.93	90.99
กรมสหกรณ์ที่ดิน ^{4/}	56.04	72.17	88.49	103.26	115.65	435.61

กรมหรือส่วนราชการ	งบประมาณปี 2515-2519					รวม
	2515	2516	2517	2518	2519	
รัฐวิสาหกิจการเกษตร						
องค์การสะพานปลา	5.57	12.13	10.14	5.61	6.00	39.45
องค์การสวนยาง	10.54	9.88	0.12	-	1.72	22.26
องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้	11.33	8.32	9.75	8.70	11.69	49.79 ^{5/}
สำนักงานกองทุนสงเคราะห์ การทำสวนยาง	29.86	40.42	145.06	168.83	166.64	550.82
รวมเกษตร	850.56	960.89	1,165.03	1,287.67	1,413.41	5,680.96
อื่น ๆ						
สินเชื่อการเกษตร	220.00 ^{6/}	220.00 ^{6/}	220.00 ^{6/}	220.00 ^{6/}	220.00 ^{6/}	1,100.00
งบช่วยเหลือเกษตร	150.00 ^{6/}	150.00 ^{6/}	150.00 ^{6/}	150.00 ^{6/}	150.00 ^{6/}	750.00
กองทุนจัดสรรที่ดิน	33.16	35.00	40.00	45.00	50.00	203,16
อื่นๆ (กรมการปกครอง รพช.)	69.13	84.64	91.67	99.67	106.73	451.22
รวมอื่น ๆ	472.29	489.69	501.00	514.67	526.73	2,504.38

กรมหรือส่วนราชการ	งบพัฒนาปี 2515-2519					รวม
	2515	2516	2517	2518	2519	
กรมชลประทาน						
ก่อสร้างเขื่อนใหญ่	698.10	685.30	708.60	540.00	560.00	3,192.00
อ่างเก็บน้ำ	126.00	055.00	170.00	180.00	190.00	821.00
เหมืองฝาย	150.00	162.00	165.00	180.00	200.00	857.00
คันคูน้ำ	50.00	55.00	55.00	65.00	65.00	290.00
ชลประทานทั่วไป	209.00	265.00	278.00	318.00	348.00	1,418.00
ถนนบนคันคลอง	63.00	65.00	65.00	70.00	70.00	333.000
รวมชลประทาน	1,296.00	1,387.000	1,441.60	1,353.00	1,433.00	6,911.00
รวมงบประมาณสาขาการเกษตรและสหกรณ์	2,618.95	2,850.00	3,108.03	3,155.34	3,373.14	15,096.34
เงินกู้ต่างประเทศ	-	-	-	-	-	11,635.00 ^{7/}
เงินช่วยเหลือ						
รวมทั้งสิ้น	-	-	-	-	-	17,581.34^{8/}

รัฐวิสาหกิจการเกษตร

รัฐวิสาหกิจการเกษตรประกอบด้วย องค์การสะพานปลา องค์การอุตสาหกรรมห้องเย็น องค์การสวนยาง องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ และองค์การเลี้ยงไก่ รัฐวิสาหกิจเกษตรส่วนใหญ่มุ่งในด้านส่งเสริมอาชีพเกษตรกร รักษาทรัพยากรธรรมชาติ และดำเนินการส่งเสริมแหล่งตลาดจำหน่ายสินค้าสัตว์น้ำ

องค์การสะพานปลา ดำเนินกิจการเพื่อประโยชน์ของชาวประมงในด้านการขนส่ง การตลาดสินค้าสัตว์น้ำ และส่งเสริมสวัสดิการของชาวประมง ตลอดจนพัฒนาตลาดสัตว์น้ำและอุตสาหกรรมประมง 7 แห่ง อยู่ที่จังหวัดภาคใต้ 6 แห่ง และภาคตะวันออก 1 แห่ง กิจการสะพานปลาที่กรุงเทพฯ และทำเทียบเรือประมงบางแห่งเท่านั้นที่พอมีกำไร นอกนั้นประสบการขาดทุน การดำเนินกิจการขององค์การสะพานปลามีได้มีวัตถุประสงค์เพื่อมุ่งหากำไร หากแต่เพื่อบริการสาธารณะเท่านั้น ปัจจุบันทำเทียบเรือประมงยังมีไม่พอกับความต้องการของชาวประมงในแผนพัฒนาฯ ฉบับนี้ จะได้พิจารณาโครงการขยายทำเทียบเรือประมงที่สงขลา หัวหิน และขยายสะพานปลาสมุทรสาครด้วย

องค์การอุตสาหกรรมห้องเย็น ได้เริ่มดำเนินกิจการตั้งแต่ปี 2501 มีวัตถุประสงค์เพื่อบริการประชาชนในการอุตสาหกรรมห้องเย็น เพื่อป้องกันการขาดแคลนสินค้าสัตว์น้ำในบางฤดูกาล โดยวิธีเก็บสินค้าสัตว์น้ำให้อยู่ในสภาพดีมีคุณภาพ แล้วจำหน่ายให้ประชาชนในราคาพอสมควร อันเป็นการช่วยให้ประมงมีรายได้ดีขึ้น การดำเนินธุรกิจขององค์การฯ ที่เป็นกิจการหลักได้แก่ การซื้อและจำหน่ายสินค้าสัตว์น้ำโดยเฉพาะปลาหู แต่ปรากฏว่าในระยะหลังกิจการหลักประสบการขาดทุนทุกปีมา เนื่องจากค่าใช้จ่ายในการบริหารงานขององค์การสูงมาก ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 นี้จะได้พิจารณาแผนที่จะรวมกิจการห้องเย็นไว้กับองค์การสะพานปลา และวิธีประหยัดค่าใช้จ่าย

องค์การสวนยาง ดำเนินการปลูกสร้างสวนยางพันธุ์ดี เพาะเมล็ดพันธุ์ยางเพื่อขยายการทำสวนยาง และการปลูกยางแทน ตั้งแต่ปี 2506 จนถึงสิ้นปี 2514 องค์การสวนยางได้ปลูกสร้างสวนยางพันธุ์ดีสวนที่ 2 ไปแล้วทั้งสิ้น 10,400 ไร่ นอกจากนี้ในปี 2514 องค์การสวนยางได้ก่อสร้างโรงงานทำยางแท่ง 1 โรง เพื่อเตรียมผลิตยางแท่งจากน้ำยางพันธุ์ดีสวนที่ 2 ขององค์การอีกด้วย ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 นี้ องค์การสวนยางจะมีโครงการปลูกสร้างสวนยางต่อไปในปี 2515 และปี 2516 อีกปีละ 3,200 ไร่ ซึ่งจะปลูกยางพันธุ์ดีได้รวมทั้งสิ้น 16,800 ไร่ เต็มเนื้อที่ตามโครงการปลูกสร้างสวนยางพันธุ์ดีสวนที่ 2 และจะได้พิจารณาโครงการก่อสร้างโรงงานยางแท่งขึ้นอีก 1 โรง ในปี 2518 สำหรับผลิตยางแท่งกรีตได้จากสวนยางพันธุ์ดีสวนที่ 2 ด้วย ซึ่งจะได้คำนึงถึงบริการด้านขนส่งและค่าใช้จ่ายโดยรวมด้วย

องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ มีบทบาทในการพัฒนาทรัพยากรป่าไม้ของประเทศอย่างมาก ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ได้ปลูกสร้างสวนป่าไม้สัก และไม้กระยาเลยในท้องที่ภาคเหนือรวม 6 สวน เป็นเนื้อที่ 18,000 ไร่ เนื่องจากการดำเนินงานของ องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ไม่เป็นไปตามเป้าหมายและได้ผลดี ประกอบกับองค์การฯ มีงบประมาณ กำลังเจ้าหน้าที่และอุปกรณ์การปลูกสร้างสวนป่าอยู่พร้อมข้อมูลแล้ว ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 องค์การฯ จึงมีโครงการเร่งรัดการปลูกสร้างสวนป่าจาก 6 สวน เป็น 10 สวน โดยจะปลูกไม้สักและ ไม้กระยาเลยปีละ 10,000 ไร่ โดยใช้งบค่าใช้จ่ายจากเงินรายได้ขององค์การฯ เองทั้งสิ้น

องค์การเลี้ยงไก่ ดำเนินกิจกรรมมาตั้งแต่ปี 2596 มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมอาชีพในการ เลี้ยงไก่ จำหน่ายลูกไก่พันธุ์ดี และอาหารสัตว์ เพื่อประโยชน์ในทางเศรษฐกิจ และช่วยเหลือ ประชาชนเกี่ยวกับการครองชีพโดยวิธีตรึงราคาเนื้อสัตว์ให้อยู่ในราคาพอสมควร ในขณะเดียวกันก็ พยายามช่วยพยุงราคาเนื้อสัตว์มิให้ต่ำลงจนเป็นเหตุให้ผู้เลี้ยงเดือดร้อน การดำเนินงานของ องค์การในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 อยู่ในขอบเขตจำกัด เพราะอยู่ระหว่างการปรับปรุง

งบประมาณรัฐวิสาหกิจเกษตร

พ.ศ. 2515-2519

(ล้านบาท)

หน่วยราชการ โครงการ	งบประมาณ	เงินกู้	เงิน ช่วยเหลือ	เงินรายได้ รัฐวิสาหกิจ เกษตร	รวม
1. องค์การสะพานปลา	39.45	-	-	-	39.45
2. องค์การสวนยาง	22.26	-	-	-	22.26
3. องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้	-	-	-	50.29	50.29
รวม	61.71	-	-	50.29	112.00

กองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง กองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางไม่นับอยู่ในคำจำกัด ความของรัฐวิสาหกิจ ดำเนินการโดยเก็บเงินสงเคราะห์จากผู้ส่งยางออกนอกประเทศนำมาใช้จ่าย เพื่อการปลูกบางพันธุ์ดี แทนสวนยางเก่าเป็นปีๆ ไป กองทุนเริ่มดำเนินงานมาตั้งแต่ปี 2505 จนถึงปี 2513 ปลูกยางแทนไปแล้วทั้งสิ้น 420,000 ไร่ ซึ่งยังน้อยอยู่มาก ในแผนพัฒนาฯ ฉบับนี้มี โครงการเร่งรัดการปลูกยางแทนให้เร็วขึ้น เพื่อเร่งรัดการปลูกแทนให้ได้เนื้อที่ 11.5 ล้านไร่

ภายใน 10 ปี รวมเนื้อที่เดิมด้วย โดยจะเร่งรัดการปลูกยางแทน ในปี 2515 154,000 ไร่ และปีละ 135,000 ไร่ ตั้งแต่ปี 2516 เป็นต้นไป

รัฐวิสาหกิจเกษตร

(ล้านบาท)

หน่วยราชการ โครงการ	2515	2516	2517	1518	2519	รวม
เสนอของบประมาณ						
1. องค์การสะพานปลา	5.57	1+2.13	10.14	5.61	6.00	39.45
2. องค์การสวนยาง	10.54	9.88	0.12	-	1.71	22.26
รวม	16.11	20.01	10.26	5.61	7.72	61.71
ตั้งค่าใช้จ่ายจากรายได้ของ รัฐวิสาหกิจ						
1. องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้	11.83	8.32	9.75	8.70	11.69	50.29
รวม	11.83	8.32	9.75	8.70	11.69	50.29

กองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง กองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางไม่ได้อยู่ในคำจำกัดความของรัฐวิสาหกิจ ดำเนินการโดยเก็บเงินสงเคราะห์จากผู้ส่งยางออกนอกประเทศนำมาใช้จ่ายเพื่อการปลูกบางพันธุ์ดี แทนสวนยางเก่าเป็นปีๆ ไป กองทุนเริ่มดำเนินงานมาตั้งแต่ปี 2505 จนถึงปี 2513 ปลูกยางแทนไปแล้วทั้งสิ้น 420,000 ไร่ ซึ่งยังน้อยอยู่มาก ในแผนพัฒนาฯ ฉบับนี้มีโครงการเร่งรัดการปลูกยางแทนให้เร็วขึ้น เพื่อเร่งรัดการปลูกแทนให้ได้เนื้อที่ 11.5 ล้านไร่ ภายใน 10 ปี รวมเนื้อที่เดิมด้วย โดยจะเร่งรัดการปลูกยางแทน ในปี 2515 154,000 ไร่ และปีละ 135,000 ไร่ ตั้งแต่ปี 2516 เป็นต้นไป

งบพัฒนาการเกษตร (กองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง)

โครงการ	2515	2516	2517	1518	2519	รวม
โครงการเร่งรัดการปลูกยางแทน	29.86	40.42	145.06	168.83	166.65	550.82
รวม	29.86	40.42	145.06	168.83	166.65	550.82

.....

บทที่ 9

อุตสาหกรรมและเหมืองแร่

.....

การพัฒนาอุตสาหกรรมตามแผนพัฒนา ฉบับที่ 2

ในระยะของแผนพัฒนา ฉบับที่ 2 (2510-2514) อุตสาหกรรมของประเทศได้มีการพัฒนาขยายตัวเพิ่มขึ้น มูลค่าเพิ่มของผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมได้สูงขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 11.5 ต่อปี สูงกว่าอัตราการเพิ่มของรายได้ประชาชาติซึ่งเฉลี่ยร้อยละ 7.2 ต่อปี ในปี 2514 มูลค่าเพิ่มผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมมีประมาณ 22,000 ล้านบาท ซึ่งทำให้สัดส่วนของรายได้ในสาขาอุตสาหกรรมเทียบกับมวลรวมผลิตภัณฑ์ประชาชาติได้เปลี่ยนแปลงจากเดิม คือ ในปี 2509 สัดส่วนรายได้ของอุตสาหกรรมคิดเป็นร้อยละ 15.5 ของมวลรวมผลิตภัณฑ์ประชาชาติ สำหรับปี 2514 สัดส่วนนี้ได้เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 17.2 นอกจากการเพิ่มรายได้แล้ว การขยายตัวในทางอุตสาหกรรมได้เพิ่มการมีงานทำขึ้นปีละประมาณ 20,000 คน ในปี 2514 แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมต่างๆ มีจำนวนประมาณ 20,000 คน ในปี 2514 แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมต่างๆ มีจำนวนประมาณ 750,000 คน หรือประมาณร้อยละ 5 ของแรงงานทั้งหมด

ในระหว่างปี 2510-2514 จำนวนโรงงานที่จดทะเบียนไว้กับกระทรวงอุตสาหกรรมได้เพิ่มขึ้นเฉลี่ยปีละประมาณ 2,300 โรง ในปี 2509 มีจำนวนโรงงาน 41,212 โรง และเพิ่มเป็นประมาณ 53,000 โรง ในปี 2514 โรงงานซึ่งตั้งขึ้นใหม่ในระยะเวลาดังกล่าวประมาณร้อยละ 93 เป็นโรงงานขนาดเล็กมีเงินลงทุนน้อยกว่าหนึ่งล้านบาท และมีลักษณะเป็นอุตสาหกรรมครัวเรือนที่มีอยู่ตั้งเดิมแล้ว อุตสาหกรรมเหล่านี้ ได้แก่ โรงสีข้าว อู่ซ่อมเครื่องจักรยนต์ โรงกลึง โรงหล่อ โรงพิมพ์ โรงงานประกอบยาฆ่าโรค โรงไม้หิน และอื่นๆ โรงงานเหล่านี้มีการลงทุนประมาณร้อยละ 25 ของการลงทุนในอุตสาหกรรมทั้งสิ้น

สำหรับโรงงานอุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริมตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนฯ ส่วนใหญ่เป็นโรงงานขนาดกลางและใหญ่ มีเงินลงทุนมาก ในระหว่างปี 2510-2513 มีอุตสาหกรรมที่ได้รับบัตรส่งเสริมจำนวนประมาณ 340 ราย เงินลงทุนทั้งสิ้นประมาณ 14,200 ล้านบาท มีจำนวนคนงานประมาณ 50,000 คน ในจำนวนนี้เป็นทุนจดทะเบียนของคนไทยประมาณร้อยละ 65 นอกนั้นเป็นเงินทุนจากต่างประเทศ ประเทศที่ลงทุนมากในประเทศไทย ได้แก่ ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา สาธารณรัฐจีน สหราชอาณาจักร ตามลำดับ

ระบบอุตสาหกรรมไทย ในปัจจุบันได้เปลี่ยนแปลงจาก 10 ปีที่ผ่านมา โดยความสำคัญของอุตสาหกรรมที่มีอยู่ตั้งเดิม เช่น โรงสีข้าว โรงเลื่อยไม้ และโรงน้ำแข็ง ได้ลดถอยลงไป

อุตสาหกรรมใหม่ๆ ได้เกิดขึ้นและเป็นส่วนประกอบส่วนสำคัญของระบบอุตสาหกรรมในปัจจุบัน อุตสาหกรรมเหล่านี้ ได้แก่ อุตสาหกรรมวัสดุก่อสร้าง อุตสาหกรรมเหล็กและเหล็กกล้า อุตสาหกรรมเครื่องใช้และอุปกรณ์ไฟฟ้า อุตสาหกรรมประกอบรถยนต์และยานยนต์อื่นๆ อุตสาหกรรมกลั่นน้ำมันพืช และอุตสาหกรรมอาหารกระป๋อง

การขยายตัวของอุตสาหกรรมประเภทต่างๆ ดังกล่าวนี้อาจทำให้ขีดความสามารถของระบบอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้น และนำไปสู่ความสามารถพึ่งตัวเองได้ของประเทศในหลายด้าน บางอุตสาหกรรม สามารถส่งผลิตภัณฑ์ออกไปจำหน่ายในต่างประเทศเป็นสินค้าออกได้ เป็นต้นว่า อุตสาหกรรมผลไม้ กระจ่าง อุตสาหกรรมสิ่งทอ และอุตสาหกรรมวัสดุก่อสร้าง

อุตสาหกรรมที่ได้ขยายตัวเพิ่มขึ้นในระยะที่ผ่านมาส่วนใหญ่เป็นอุตสาหกรรมที่ผลิตสินค้าสำเร็จรูปเพื่อการอุปโภคบริโภค การที่อุตสาหกรรมประเภทนี้ได้ขยายตัวเพิ่มขึ้นก่อนประเภทอื่น เนื่องด้วยเป็นอุตสาหกรรมผลิตสินค้าเพื่อทดแทนการนำเข้า ตลาดสินค้าอุตสาหกรรมเหล่านี้ได้มีอยู่แล้ว ประกอบกับรัฐบาลได้มีนโยบายส่งเสริมการลงทุนทางอุตสาหกรรมในด้านต่างๆ ทั้งที่เป็นทุนภายในประเทศและทุนจากต่างประเทศ รวมทั้งให้ความสนับสนุนคุ้มครองอุตสาหกรรมด้วยพิกัดอัตราภาษีที่เพียงพอ สำหรับอุตสาหกรรมที่ผลิตสินค้าสำเร็จรูปหรือวัตถุดิบและสินค้าประเภททุน ถึงแม้จะมีอยู่บ้าง แต่ก็ยังมีจำนวนจำกัด ทั้งนี้ เนื่องจากอุตสาหกรรมที่ผลิตสินค้าสำเร็จรูปและสินค้าประเภททุน เป็นอุตสาหกรรมประเภทพื้นฐานที่จะต้องมีความกำลังการผลิตมากและต้องมีตลาดที่กว้างขวาง และจำเป็นต้องมีการลงทุนมาก

รัฐบาลได้มีบทบาทสำคัญด้านการส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมให้ขยายตัวเพิ่มขึ้น ในระหว่างแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 การสนับสนุนและส่งเสริมของรัฐบาล ได้แก่

(1) การส่งเสริมการลงทุนตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรม โดยกำหนดสิทธิประโยชน์ต่างๆ เป็นต้นว่า ลดหย่อนและยกเว้นภาษีอากรเครื่องจักร อุปกรณ์ วัตถุดิบ ภาษีเงินได้ในกำหนดระยะเวลา 5 ปี อนุญาตให้นำนายช่างฝีมือจากต่างประเทศ อนุญาตให้นำเงินออกนอกประเทศ และให้สิทธิซื้อที่ดินแก่ชาวต่างประเทศ

(2) การสนับสนุนในด้านสินเชื่อต่างๆ สำหรับสินค้าเพื่ออุตสาหกรรมขนาดกลางและใหญ่ โดยมีบริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยเป็นจักรกลสำคัญ และกำลังขยายการดำเนินงานให้กว้างขวางออกไปอีกมาก สำหรับอุตสาหกรรมขนาดย่อมที่มีทุนไม่เกิน 2 ล้านบาท ก็ได้รับการสนับสนุนจากสำนักงานธนกิจอุตสาหกรรม ซึ่งเป็นหน่วยงานภายใต้กระทรวงอุตสาหกรรมร่วมกับธนาคารกรุงไทย อันเป็นธนาคารพาณิชย์ของรัฐบาลได้ให้ความช่วยเหลือ นอกจากนี้ธนาคารแห่งประเทศไทยได้พิจารณาให้ความช่วยเหลือรับช่วงซื้อลดตั๋วสัญญาใช้เงิน สำหรับการซื้อวัตถุดิบเพื่อกิจการอุตสาหกรรมอีกด้วย ขณะนี้สำนักงานธนกิจอุตสาหกรรมกำลังพิจารณาร่วมกับบริษัทเงินทุนเพื่อจะขยายงานด้านช่วยเหลืออุตสาหกรรมขนาดย่อมมากขึ้น

(3) กระทรวงอุตสาหกรรมได้ดำเนินงานในด้านควบคุมและให้บริการอุตสาหกรรมที่สำคัญ คือ การประกาศใช้พระราชบัญญัติมาตรฐานอุตสาหกรรม พ.ศ. 2512 และการปรับปรุงพระราชบัญญัติโรงงานอุตสาหกรรมให้รัดกุมยิ่งขึ้น การให้บริการในด้านวิเคราะห์วิจัยแก่อุตสาหกรรม การจัดตั้งนิคมเพื่อให้อุตสาหกรรมเฉพาะประเภทได้เช่าสร้างโรงงานในราคาต่ำ การจัดตั้งสำนักงานอ้อยและน้ำตาลทรายขึ้น เพื่อให้บริการด้านวิชาการและเครดิตแก่ชาวไร่อ้อย ทำการฝึกอบรมหัวหน้าและเจ้าหน้าที่ชั้นบริหาร พร้อมทั้งให้คำปรึกษาแนะนำด้านการจัดการ การบัญชี และวิศวกรรมแก่อุตสาหกรรมต่างๆ เพื่อเพิ่มผลผลิตให้สูงขึ้น และให้การฝึกอบรมคนงานและบริการด้านวิชาการแก่ อุตสาหกรรมขนาดย่อมตามโครงการของสถาบันบริการอุตสาหกรรมขนาดย่อม

ถึงแม้ว่าการพัฒนาอุตสาหกรรมจะได้ขยายตัวออกไปในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 1 และฉบับที่ 2 ก็ตาม แต่ก็ยังคงประสบปัญหาและอุปสรรคอันเป็นจุดอ่อนที่สำคัญในการพัฒนาอุตสาหกรรมในอนาคต กล่าวคือ

(1) **ปัญหาในด้านโครงสร้างของอุตสาหกรรม** เนื่องจากการพัฒนาอุตสาหกรรมในระยะที่ผ่านมาเป็นไปในลักษณะที่อุตสาหกรรมแต่ละชนิดเกิดขึ้นเท่าที่สิ่งแวดล้อมจะอำนวยประโยชน์ การวางแผนพัฒนาอุตสาหกรรมแต่ละประเภทยังไม่สอดคล้องและรัดกุมเพียงพอ การขยายตัวของอุตสาหกรรมจึงประสบอุปสรรคในด้านต่างๆ ซึ่งสร้างจุดอ่อนให้แก่โครงสร้างระบบอุตสาหกรรม กล่าวคือ ระบบมาตรฐานที่มั่นคง ได้แก่ อุตสาหกรรมพื้นฐาน ชาติความสัมพันธ์เชื่อมโยงระหว่างอุตสาหกรรมต่างๆ ตลาดผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมมีขนาดจำกัด ทำให้ประสิทธิภาพการผลิตต่ำ อุตสาหกรรมเพียงบางประเภทเท่านั้นที่ผลิตสินค้าเพื่อส่งออกไปต่างประเทศได้

(2) **ปัญหาเรื่องเงินทุนและสินเชื่อเพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรม** เงินทุนในประเทศยังมีอยู่จำกัด เนื่องจากตลาดเงินทุน Capital Market ของเรายังไม่ได้จัดตั้งขึ้นอย่างจริงจัง สินเชื่อจากสถาบันการเงินที่มีอยู่ภายในประเทศ ส่วนใหญ่เป็นสินเชื่อระยะสั้นจากธนาคารพาณิชย์ต่างๆ การได้รับสินเชื่อก็จำเป็นต้องหาหลักทรัพย์ค้ำประกันเงินกู้ ส่วนสินเชื่อระยะยาวจากสถาบันการเงินเฉพาะประเภทนั้น นอกจากมีจำกัดแล้ว ส่วนใหญ่ยังเป็นสินเชื่อค่าเครื่องจักรจากต่างประเทศเสียด้วย

(3) **ปัญหาระบบภาษีอากร** ระบบภาษีอากรและการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ด้านศุลกากรและสรรพากรในปัจจุบันยังไม่อาจอำนวยให้การพัฒนาอุตสาหกรรมก้าวหน้าไปเท่าที่ควร ทั้งนี้เนื่องจากการปรับปรุงภาษีอากรได้ดำเนินการไปเป็นเฉพาะรายๆ เป็นครั้งคราว แต่มิได้แก้ไขต้นเหตุในระบบภาษีอากร นอกจากนั้นการปรับปรุงภาษีอากรก็มุ่งไปในแง่เพิ่มรายได้ของรัฐเป็นสำคัญอีก จึงทำให้การส่งเสริมอุตสาหกรรมประสบอุปสรรคไม่สามารถลดต้นทุนการผลิตได้เพียงพอ

(4) ปัญหาในด้านสิ่งอำนวยความสะดวก

ก) สิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ซึ่งได้แก่ บริการสาธารณูปการ เช่น ถนน ทำเรือ โทรศัพท์ ไฟฟ้า น้ำประปา และนิคมอุตสาหกรรม จำเป็นจะต้องขยายให้กว้างขวางออกไป และให้บริการแก่อุตสาหกรรมอย่างมีประสิทธิภาพ

ข) มาตรฐานอุตสาหกรรมยังมิได้ประกาศใช้บังคับโดยทั่วถึง

ค) ขณะนี้มีความจำเป็นจะต้องกำหนดนโยบายและวางแผนที่เหมาะสมในการเลือกประเภทอุตสาหกรรมที่จะให้การส่งเสริม พร้อมด้วยมาตรการอันเด็ดขาดและทันที่ตามที่ตามคำสั่งปฏิบัติการ

ง) การวินิจฉัยปัญหาในด้านการให้ความสนับสนุนและส่งเสริม ควรดำเนินการอย่างจริงจัง และรวดเร็วทันเหตุการณ์ โดยเฉพาะในด้านให้ความคุ้มครองและช่วยเหลือแก่อุตสาหกรรมในประเทศ

จ) การขาดประสานงานระดับนโยบายระหว่างหน่วยราชการที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนการขาดแคลนเจ้าหน้าที่อีกด้วย

(5) ปัญหาเรื่องข้อมูลสารสนเทศ การขาดข้อมูลต่างๆ ในด้านอุตสาหกรรม หรือข้อมูลที่มีอยู่แล้วก็ได้รวบรวมไว้พอเพื่อนำมาใช้เป็นหลักเกณฑ์แห่งการพิจารณาวินิจฉัย เป็นเหตุให้การตัดสินใจเพื่อแก้ปัญหาหรือให้การสนับสนุนตามนโยบายของรัฐบาลเป็นไปได้ไม่รวดเร็วเท่าที่ควร

วัตถุประสงค์

การพัฒนาอุตสาหกรรมในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2515-2519) นี้ ได้กำหนดวัตถุประสงค์ที่สำคัญดังต่อไปนี้ คือ

1. มุ่งเปลี่ยนแปลงระบบเศรษฐกิจการเกษตรให้มีสมดุลกับระบบการอุตสาหกรรม กล่าวคือ พยายามให้อุตสาหกรรมมีอัตราส่วนในผลิตภัณฑ์มวลรวมแห่งชาติสูงขึ้น พร้อมๆ กับอัตราความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจส่วนรวมเพิ่มขึ้น

2. นำทรัพยากรแห่งชาติที่มีอยู่มาใช้ให้เป็นประโยชน์ทางเศรษฐกิจของประเทศมากที่สุด เพื่อขยายการมีงานทำแก่ประชาชนและเพิ่มรายได้ของชาติ

3. สนับสนุนให้อุตสาหกรรมเป็นผู้ซื้อที่สำคัญสำหรับผลิตผลเกษตร กล่าวคือ สนับสนุนการแปรรูปผลิตผลเกษตรให้เป็นผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมแล้ว จึงจำหน่ายให้แก่ผู้ใช้และผู้บริโภคทั้งภายในและนอกประเทศ

นโยบาย

เพื่อบรรลุถึงวัตถุประสงค์ดังกล่าว การพัฒนาอุตสาหกรรมในระยะเวลาของแผนฉบับนี้ ได้วางนโยบายในการพัฒนาไว้ดังนี้

1. รัฐจะยึดถือระบบเศรษฐกิจเสรีเป็นหลัก โดยจะสนับสนุนและอำนวยความสะดวกให้แก่การประกอบการอุตสาหกรรมเอกชนเป็นสำคัญ หน้าที่ของรัฐ ได้แก่ การกำหนดนโยบายที่แน่นอนในการให้บริการและเครื่องจูงใจเพื่อส่งเสริมการลงทุน ตลอดจนการวิเคราะห์วิจัยอุตสาหกรรมที่จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศ และให้บริการข้อมูลสารสนเทศแก่ผู้ลงทุนอย่างกว้างขวาง

2. รัฐจะไม่ตั้งรัฐวิสาหกิจขึ้นใหม่เพื่อแข่งขันกับเอกชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านอุตสาหกรรมการผลิต (Manufacturing industry) ส่วนรัฐวิสาหกิจอุตสาหกรรมที่รัฐดำเนินการอยู่แล้วก็จะทำการทบทวนวัตถุประสงค์ในการจัดตั้งวิธีปฏิบัติให้เสร็จภายในระยะเวลาของแผนฯ เพื่อกำหนดนโยบายที่แน่นอนในการคงไว้หรือเลิกดำเนินการต่อไปให้แน่ชัด นอกจากนี้จะได้พิจารณาถึงการเปิดโอกาสให้เอกชนได้มาร่วมทุนด้วย

3. รัฐจะไม่โอนวิสาหกิจของเอกชนมาเป็นของรัฐ เว้นแต่ในกรณีที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยและความมั่นคงของประเทศ แต่ในกรณีเช่นนี้ก็ให้เงินทดแทนหรือชดเชยตามสมควรแก่มูลค่าของสิ่งของวิสาหกิจเอกชน

4. จะสนับสนุนการใช้ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมของเอกชนที่ผลิตขึ้นได้ภายในประเทศที่มีมาตรฐานและในราคาพอสมควรเป็นอันดับแรก

5. รัฐจะส่งเสริมอุตสาหกรรมที่ผลิตเพื่อส่งออกและเพื่อทดแทนสินค้าเข้าที่สำคัญ ซึ่งใช้วัตถุดิบและแรงงานภายในประเทศเป็นจำนวนมาก ทั้งนี้ ในการพิจารณาให้การส่งเสริมการลงทุนและการให้กู้เงินจากสถาบันการเงินของรัฐ จะได้ให้ความสำคัญต่ออุตสาหกรรมส่งออกและหาทางช่วยให้อุตสาหกรรมประเภทนี้สามารถส่งสินค้าออกไปจำหน่ายในตลาดต่างประเทศได้มากขึ้น

6. รัฐจะส่งเสริมอุตสาหกรรมที่สามารถจัดตั้งในภูมิภาคให้มากขึ้น ทั้งนี้ ให้ความช่วยเหลือในด้านการเงินจากสถาบันเงินกู้ของรัฐ ให้บัตรส่งเสริมตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนและโดยการช่วยเหลือเกี่ยวกับการพิจารณาอัตราค่าไฟฟ้า ประปา และบริการสาธารณะอื่นๆ เป็นกรณีพิเศษให้อุตสาหกรรมที่ประสงค์จะไปตั้งในชนบทที่ห่างไกล พร้อมกันนั้นจะได้

ทำการค้นคว้าวิจัยว่าภูมิภาคใดควรจะมีอุตสาหกรรมอะไรบ้าง และจัดให้มีบริการสนเทศต่างๆ แก่ผู้ลงทุนด้วย

7. รัฐจะพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดย่อมให้เจริญก้าวหน้าและส่งเสริมในการส่งเป็นสินค้าออกที่สำคัญ โดยให้ความช่วยเหลือหรือบริการทางด้านวิชาการ เงินทุน และการตลาดให้กว้างขวางยิ่งขึ้น

8. รัฐจะส่งเสริมประสิทธิภาพการผลิตและลดต้นทุนการผลิตในวิสาหกิจอุตสาหกรรม โดยวางแผนกำหนดเขตอุตสาหกรรมและจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมให้เร็วที่สุด เร่งรัดการผลิตแรงงานฝีมือ และส่งเสริมสถาบันการฝึกอบรม เพื่อเพิ่มผลผลิตให้กว้างขวางยิ่งขึ้น ศึกษาหาหนทางพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเพื่อการอุตสาหกรรม เพื่อให้ได้ผลอย่างจริงจัง และทำการเผยแพร่ให้เอกชนสนใจในการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรมยิ่งขึ้น

9. รัฐจะส่งเสริมการผลิตสินค้าอุตสาหกรรมให้ได้มาตรฐาน และขยายตลาดทั้งภายในและนอกประเทศให้แก่ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมไทย ทั้งนี้ จะได้เร่งรัดจัดทำร่างแผนการออกมาตรฐานอุตสาหกรรมและปฏิบัติให้เป็นไปตามแบบที่ออก และจะได้จัดให้มีการร่วมมือและประสานงานกันระหว่างกระทรวงทบวงกรมต่างๆ ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้อง ทั้งจะได้ร่วมมือกับสมาคมอุตสาหกรรมไทยและเอกชนที่เกี่ยวข้องจัดทำโครงการในด้านขยายตลาดสินค้า เพื่อผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมนั้นๆ

10. การพัฒนาอุตสาหกรรมในแผนฉบับนี้ นอกจากจะเน้นหนักอุตสาหกรรมเพื่อส่งออกและอุตสาหกรรมพื้นฐานแล้ว ยังจะได้ให้ความสำคัญแก่การประสานสัมพันธ์กับอุตสาหกรรมอื่นๆ อีกด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สาขาเกษตรเพราะอุตสาหกรรมประเภทแปรรูปจากผลิตผลเกษตรนั้นมีช่องทางที่จะพัฒนาก้าวหน้าไปได้อีกมาก

เป้าหมาย

การพัฒนาอุตสาหกรรมในแผนฉบับนี้ มีเป้าหมายกำหนดไว้ดังนี้

1. การกำหนดเป้าหมายในแผนฉบับนี้ คำนึงถึงการลงทุนของเอกชนเป็นสำคัญ ซึ่งคาดว่าจะมีการลงทุนในกิจการอุตสาหกรรม ในรูปทรัพย์สินถาวรเพิ่มขึ้นประมาณ 25,000 ล้านบาท และการมีงานทำซึ่งมีอยู่ในปี 2514 ประมาณ 750,000 ล้านคน หรือร้อยละ 5 ของการมีงานทำทั้งสิ้น

2. กำหนดให้มูลค่าเพิ่มผลผลิตผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมสูงขึ้นร้อยละ 8 ต่อปี เป็นอย่างต่ำ และในปี 2519 มีอัตราส่วนต่อมวลรวมผลผลิตผลิตภัณฑ์ภายในประเทศประมาณร้อยละ 20 หรือมูลค่าประมาณ 31,370 ล้านบาท รวมทั้งผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมประเภทใหม่ๆ ด้วย และสามารถ

ส่งออกจำหน่ายต่างประเทศได้ 2,800 ล้านบาท ดังประมาณการมูลค่าเพิ่มของอุตสาหกรรมหลักที่สำคัญแต่ละหมวดต่อไปนี้

มูลค่าเพิ่มของผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมเป็นรายหมวดปี 2515-2519

ราคาปี 2505

หน่วย : ล้านบาท

อุตสาหกรรมหมวด	2515	2519
1. อาหาร	4,890	5,530
2. เครื่องดื่ม	2,030	2,760
3. ยาสูบ	1,760	2,270
4. ทอผ้า เครื่องสวมใส่และรองเท้า	3,390	4,500
5. ผลิตภัณฑ์ไม้	860	1,140
6. เครื่องตกแต่งบ้าน	640	920
7. กระดาษ	130	390
8. การพิมพ์หนังสือ	600	750
9. หนังสือ	50	80
10. ผลิตภัณฑ์ยาง	260	370
11. เคมี	1,340	2,000
12. ปิโตรเลียม	2,340	3,500
13. อุตสาหกรรมโลหะ	1,570	1,960
14. อุตสาหกรรมเบสเมตอล	230	430
15. อุตสาหกรรมโลหะ	360	540
16. การซ่อมเครื่องยนต์	380	530
17. อุปกรณ์การไฟฟ้า	280	440
18. อุปกรณ์การขนส่ง	1,550	2,570
19. อุตสาหกรรมอื่นๆ	460	710
รวม	23,120	31,370

3. การผลิตอุตสาหกรรมที่สำคัญได้ประมาณการไว้ ดังนี้

ปริมาณผลิตอุตสาหกรรมที่มีอยู่แล้ว

ประเภทอุตสาหกรรม	หน่วย	2515	2519
น้ำตาล	พันตัน	580	700
กระสอบ	ล้านใบ	60	60
ปูนซีเมนต์	พันตัน	3,150	4,200
กระดาษ	พันตัน	51	100
น้ำมันพืช	พันตัน	15	47
ยางรถยนต์	พันเส้น	970	1,600
น้ำมันปิโตรเลียม	ล้านบาเรล	41	78
เหล็กเส้น	พันตัน	326	750
ทอผ้า	ล้านหลา	500	700
ผลไม้กระป๋อง	พันตัน	180	300

1) อุตสาหกรรมน้ำตาล ในระยะเวลาที่ผ่านมาได้มีโรงงานน้ำตาลและกำลังผลิตเพิ่มขึ้น จนเป็นเหตุให้มีการผลิตน้ำตาลเกินความต้องการภายในประเทศ ในปี 2512 ผลิตได้ 350,000 ตัน สามารถส่งออกได้เพียง 16,000 ตัน ในปี 2513 การผลิตเพิ่มขึ้นเป็น 580,000 ตัน ขณะเดียวกันความต้องการภายในประเทศก็เพิ่มขึ้นเป็น 400,000 ตันต่อปี เนื่องจากประเทศไทยได้ลาออกจากภาคีน้ำตาลระหว่างประเทศแล้ว คาดว่าจะสามารถจัดไปจำหน่ายยังต่างประเทศได้มากขึ้นอีกบ้าง และคาดว่าจะเพิ่มผลผลิตทั้งสิ้นได้เป็น 700,000 ตัน

2) อุตสาหกรรมกระสอบ ปัจจุบันมีโรงงานกระสอบเปิดดำเนินการแล้ว 10 โรง มีกำลังผลิตประมาณปีละ 60 ล้านใบ ในปี 2515-2519 คาดว่ากำลังการผลิตจะไม่เพิ่มขึ้น คือจะผลิตในระดับเท่าเดิม เหตุที่การผลิตไม่เพิ่มขึ้นเพราะความต้องการกระสอบภายในประเทศมีเพียงปีละ 35 ล้านใบ

3) อุตสาหกรรมปูนซีเมนต์ ในปัจจุบันนี้มีโรงงานผลิตปูนซีเมนต์ที่เปิดดำเนินการแล้ว 5 โรง มีกำลังผลิตรวมกันได้ปีละประมาณ 3,150,000 ตัน และในปี 2515-2519 นี้จะมีโรงงานผลิตปูนซีเมนต์เปิดดำเนินการอีก 2 โรง คาดว่าจะสามารถผลิตปูนซีเมนต์รวมทั้งสิ้นได้ประมาณ 4,200,000 ตัน ในปี 2519

4) **อุตสาหกรรมกระดาษ** ปัจจุบันมีโรงงานผลิตกระดาษที่จดทะเบียนต่อกระทรวงอุตสาหกรรมรวม 27 โรง ในจำนวนนี้เป็นโรงงานรัฐวิสาหกิจ 2 โรง โรงงานเอกชนมีจำนวน 9 โรง ที่ได้รับการส่งเสริมจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน เปิดดำเนินการแล้ว 5 ราย และอยู่ในระหว่างเตรียมงาน 4 ราย รวมอัตรากำลังผลิตทั้งหมด 143,000 ตันต่อปี คาดว่าในปี 2519 จะผลิตได้ประมาณ 100,000 ตัน

5) **อุตสาหกรรมน้ำมันพืช** ในปัจจุบันมีโรงงานผลิตน้ำมันพืชขนาดกลางและขนาดใหญ่ 12 โรงงาน วัตถุประสงค์ส่วนใหญ่ ได้แก่ ถั่วเหลือง ถั่วลิสง รำข้าว และเมล็ดงา มีอัตรากำลังผลิตทั้งสิ้นรวมกันปีละประมาณ 15,000 ตัน และคาดว่าในปี 2519 จะสามารถผลิตได้ 47,000 ตัน

6) **อุตสาหกรรมยางรถยนต์** โรงงานผลิตยางรถยนต์ที่ได้รับการส่งเสริมจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน มีทั้งหมด 4 โรง มีกำลังผลิตรวมกันทั้งสิ้นประมาณ 970,000 เส้น ในจำนวนนี้มี 1 โรงงาน มีโครงการจะผลิตยางเครื่องบินและล้อดอกยางเครื่องบินอีกด้วย คาดว่าในปี 2519 จะสามารถผลิตยางได้ทั้งสิ้นเพิ่มขึ้นเป็นประมาณ 1,600,000 เส้น

7) **อุตสาหกรรมน้ำมันปิโตรเลียม** ปัจจุบันมีโรงกลั่นน้ำมันอยู่ 4 โรง กำลังผลิตรวมกันประมาณ 130,000 บาเรล น้ำมันดิบต่อวัน ส่วนความต้องการผลิตภัณฑ์ทุกชนิดมีประมาณ 145,000 บาเรลต่อวัน และคาดว่าจะเพิ่มขึ้นในอัตราร้อยละ 15 ต่อปี เป็นอย่างต่ำ ในระยะของแผนฉบับนี้จะได้ส่งเสริมให้มีการผลิตน้ำมันเพิ่มขึ้นให้เพียงพอกับความต้องการของประเทศ ซึ่งในปี 2519 คาดว่าจะมีประมาณ 300,000 บาเรลต่อวัน และเพื่อส่งออกด้วย

8. **อุตสาหกรรมเหล็กเส้น** โรงงานถลุงเหล็กในประเทศมีอยู่ 2 โรง ซึ่งเป็นโรงงานหลอมเหล็กจากเศษเหล็กเป็นส่วนใหญ่ และมีโรงงานรีดเหล็กอีกประมาณ 30 โรง ในปี 2514 มีกำลังผลิตรวมทั้งสิ้น 460,000 ตันต่อปี และในปี 2519 คาดว่าจะเพิ่มขึ้นเป็น 750,000 ตัน

9. **อุตสาหกรรมผลไม้กระป๋อง** มีอยู่แล้ว 4 โรง รวมกำลังผลิต 180,000 ตัน ในระยะของแผนฯ จะเพิ่มอีก 4 โรง รวมกำลังผลิต 300,000 ตัน หรือ 8 ล้านหีบ แทบทั้งหมดเป็นสับปะรดกระป๋อง

แนวทางการพัฒนา

การพัฒนาอุตสาหกรรมในระบบเสรีจะขยายโดยเร็วย่อมขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของเอกชน การกำหนดกลวิธีในการพัฒนา ซึ่งเป็นหน้าที่โดยตรงของรัฐบาล นับว่ามีความสำคัญต่อการตัดสินใจของเอกชน และจำเป็นต้องให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และนโยบายการพัฒนาอุตสาหกรรม ส่วนรวมด้วย แนวทางการพัฒนาที่สำคัญในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ได้กำหนดไว้ดังนี้ คือ

1. ส่งเสริมให้มีการลงทุนในกิจการอุตสาหกรรมทั้งที่เป็นทุนภายในประเทศและทุนจากต่างประเทศ สำหรับการลงทุนจากต่างประเทศจะสนับสนุนให้มีคนไทยร่วมทุนอยู่ด้วยตามอัตราส่วนที่เหมาะสม เพื่อประโยชน์ในด้านความรู้ในทางเทคโนโลยีและในการบริหารอุตสาหกรรม อนึ่ง การลงทุนจากต่างประเทศจะสนับสนุนให้มีการลงทุนจากประเทศต่างๆ ให้มากประเทศขึ้น และมีให้ประเทศใดประเทศหนึ่งมีอิทธิพลในอุตสาหกรรมใดจนเกินขอบเขต

2. การส่งเสริมการลงทุนตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนฯ จะดำเนินการโดยมีแผนการส่งเสริมที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ และนโยบายการพัฒนาอุตสาหกรรมที่กำหนดในแผนพัฒนาฯ ฉบับนี้ และจำกัดการส่งเสริมเฉพาะเพื่อให้มีการลงทุนทางอุตสาหกรรม โดยกำหนดปริมาณและการผลิตให้เหมาะสม กับทั้งสนับสนุนอุตสาหกรรมขนาดใหญ่และที่มีความสำคัญเกี่ยวข้องกับการเตรียมพร้อมของชาติเป็นพิเศษ

3. การพิจารณาอนุญาตให้ตั้งหรือขยายโรงงานตามพระราชบัญญัติโรงงานจะให้สะดวกยิ่งขึ้น และสอดคล้องกับวัตถุประสงค์และนโยบายการพัฒนาอุตสาหกรรมที่กำหนดในแผนพัฒนาฯ ฉบับนี้ และสอดคล้องกับแผนการส่งเสริมการลงทุนตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนฯ โดยพิจารณาหลักเกณฑ์ในด้านขีดความสามารถของอุตสาหกรรมตลอดจนขนาดการผลิต ประสิทธิภาพการผลิตและการเข้าร่วมถือหุ้นของสาธารณชน

4. สนับสนุนอุตสาหกรรมภายในประเทศ ด้วยการปรับปรุงระบบภาษีอากรให้สอดคล้องกับการพัฒนาอุตสาหกรรมตามแผนพัฒนาฯ ฉบับนี้ เพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมทั่วไป และการส่งเสริมตามความเหมาะสมเฉพาะกรณี กับการกำหนดเงื่อนไขราคาในการประมูลเพื่อให้อุตสาหกรรมในประเทศสามารถแข่งขันได้ตามสมควร

มาตรการและโครงการพัฒนา

เพื่อประโยชน์ในการเร่งรัดพัฒนาอุตสาหกรรมให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้นตามลำดับ และเป็นไปตามนโยบายและวัตถุประสงค์ที่วางไว้ รัฐจะใช้มาตรการและโครงการต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. **การส่งเสริมการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรม** การให้การส่งเสริมอุตสาหกรรมตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรม ในระหว่างปี 2510 ถึงมิถุนายน 2514 ได้มีการให้บัตรส่งเสริมไป 391 โครงการ โดยใช้ทุนดำเนินการทั้งสิ้นประมาณ 16,600 ล้านบาท และเมื่อรวมโครงการที่ได้รับการส่งเสริมตั้งแต่ต้นจะเป็นจำนวนโครงการทั้งสิ้น 715 โครงการ เป็นเงินลงทุนทั้งสิ้นประมาณ 24,500 ล้านบาท ในระยะของแผนฯ ฉบับที่ 3 จะได้ดำเนินการให้การส่งเสริมตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรมต่อไป กล่าวคือ สิทธิประโยชน์แก่ผู้ได้รับการส่งเสริมการลงทุนในด้านการถือครองกรรมสิทธิ์ที่ดิน ยกเว้นอากรขาเข้าภาษีการค้า ภาษีเงินได้ การนำเข้าและนำออกซึ่งเงินตราต่างประเทศ การอนุญาตให้ช่างฝีมือและ

ผู้ชำนาญการเข้ามาช่วยดำเนินการในระยะเวลาที่กำหนด และการส่งผลิตภัณฑ์ไปจำหน่ายยังต่างประเทศ นอกจากนี้รัฐให้หลักประกันแก่ผู้ลงทุนเอกชน ว่ารัฐจะไม่ประกอบกิจการอุตสาหกรรมขึ้นใหม่แข่งขันกับกิจการอุตสาหกรรมของผู้ได้รับการส่งเสริม รัฐจะไม่โอนกิจการอุตสาหกรรมของเอกชนมาเป็นของรัฐ และในกรณีที่เหมาะสมรัฐจะพิจารณาให้ผู้ได้รับการส่งเสริมได้รับการคุ้มครองจากการแข่งขันกับสินค้านำเข้าประเภทเดียวกันภายในกำหนดเวลาที่เห็นสมควรอีกด้วย

ในระยะของแผนฯ ฉบับนี้ จะได้ทำการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรม เพื่อให้สิทธิและประโยชน์เป็นพิเศษแก่อุตสาหกรรมผลิตเพื่อส่งออก อุตสาหกรรมทดแทนสินค้านำเข้าที่สำคัญซึ่งใช้วัตถุดิบและแรงงานภายในประเทศเป็นจำนวนมาก และอุตสาหกรรมที่จัดตั้งโรงงานในสวนภูมิภาค

เพื่อให้การส่งเสริมการลงทุนมีผลเป็นไปตามนโยบายของรัฐบาลข้างต้น ในระยะของแผนฯ ฉบับนี้ รัฐบาลจะได้เร่งรัดและสนับสนุนสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน เพื่อกิจการอุตสาหกรรมให้สามารถให้บริการ ซึ่งช่องทางการลงทุน และชักจูงเอกชนทั้งไทยและต่างประเทศให้มาลงทุนในกิจการอุตสาหกรรมมากขึ้น รวมทั้งให้สามารถติดตามผลของการส่งเสริม ในช่วงระยะของแผนฯ ฉบับที่ 3 นี้ ประมาณว่า จะมีผู้ได้รับการส่งเสริมการลงทุนเปิดดำเนินการเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า 200 ราย รวมทั้งอุตสาหกรรมขนาดใหญ่หลายราย

2. บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรม บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยเริ่มดำเนินการมาตั้งแต่ปี 2502 ถึงกลางปี 2514 ได้อนุมัติให้เงินกู้ไปแล้ว 179 ราย เป็นเงิน 763 ล้านบาท ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับนี้ จะพิจารณาให้เงินกู้แก่ผู้ลงทุนประกอบกิจการอุตสาหกรรมที่ผลิตเพื่อส่งออกและเพื่อทดแทนการนำเข้าที่สำคัญ ซึ่งใช้วัตถุดิบและแรงงานภายในประเทศเป็นจำนวนมาก และสามารถจัดตั้งขึ้นในภูมิภาคที่ห่างไกลความเจริญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งอุตสาหกรรมที่มีความสำคัญอยู่ในอันดับสูง ซึ่งระบุไว้ในแผนพัฒนาฯ ฉบับนี้ หรืออุตสาหกรรมและบริการอื่นใดที่บริษัทพิจารณาเห็นสมควร หรือโครงการที่รัฐสนับสนุนและมอบให้บริษัทดูแลในรูปกองทุนพิเศษ

ตลอดระยะเวลาของแผนฯ ความต้องการเงินกู้และการลงทุนของบริษัทเพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมทั้งสิ้น คาดว่าจะมีประมาณ 1,700 ล้านบาท หรือโดยเฉลี่ยประมาณปีละ 340 ล้านบาท เพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายการพัฒนาอุตสาหกรรมส่วนรวม บริษัทจำเป็นต้องแสวงหาเงินทุนมาเพื่อสนองความต้องการดังกล่าวระหว่างปี 2515-2519 รวมทั้งสิ้นเป็นเงินบาทประมาณ 400 ล้านบาท และเงินตราต่างประเทศประมาณ 832 ล้านบาท ซึ่งในจำนวนนี้เป็นเงินที่จะกู้จากแหล่งต่างประเทศในอัตราดอกเบี้ยต่ำเป็นพิเศษประมาณ 400 ล้านบาท เพื่อให้กู้แก่กิจการอุตสาหกรรมที่ต้องใช้เงินลงทุนมาก และมีผลกำไรในอัตราต่ำหรือผลตอบแทนต่ำ ซึ่งการ

จัดหาเงินทุนทั้งหมดนี้รัฐบาลจะเป็นผู้ค้ำประกันเท่าที่จำเป็น และจะต้องมีการแก้ไขพระราชบัญญัติจัดตั้งบรรษัทฯ เมื่อให้สามารถขยายทุนและการกู้ยืมของบรรษัทได้

3. อุตสาหกรรมขนาดย่อม ประมาณร้อยละ 93 ของโรงงานอุตสาหกรรมในประเทศเป็นโรงงานอุตสาหกรรมขนาดเล็กซึ่งมีเงินทุนน้อยกว่าหนึ่งล้านบาท โดยเหตุที่อุตสาหกรรมขนาดย่อมเป็นพื้นฐานในการพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ต่อไป และสามารถที่จะส่งเสริมให้เป็นสินค้าขาออกได้บ้าง บางประเภท รัฐจึงมีนโยบายที่จะให้ความช่วยเหลืออุตสาหกรรมขนาดย่อมที่มีอยู่แล้วและที่อาจจะเกิดขึ้นต่อไป ตามโครงการที่สำคัญดังต่อไปนี้

3.1 การให้บริการแก่อุตสาหกรรมขนาดย่อม โดยเหตุที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมยังขาดความรู้ความชำนาญในด้านการผลิต การจัดการและช่างฝีมืออยู่เป็นอย่างมาก จึงได้จัดตั้งสถาบันบริการขนาดย่อมขึ้นตั้งแต่ปี 2510 โดยได้รับความช่วยเหลือจากกองทุนพิเศษสหประชาชาติ ในระยะที่ 1 สิ้นสุดในปี 2515 และจะได้รับความช่วยเหลือต่อไปอีกในระยะที่ 2 เป็นเวลา 3 ปี จนถึงสิ้นปี 2518 โดยจะให้บริการด้านวิชาการและช่วยฝึกอบรม การออกแบบเครื่องจักร การผลิตเครื่องจักรตัวอย่าง และการฝึกอบรมด้านการจัดการและเทคนิคการผลิต ตลอดจนศึกษาเกี่ยวกับลู่ทางความเจริญในอนาคตของอุตสาหกรรมขนาดย่อม และส่งเสริมอุตสาหกรรมบางประเภทเป็นพิเศษ เช่น ประเภทวิศวกรรมขนาดเบา และจะขยายงานการส่งเสริมให้กว้างขวางไปในส่วนภูมิภาคเริ่มด้วยภาคเหนือก่อน คาดว่าจะสามารถให้บริการทางเทคนิคและวิชาการ รวมทั้งการฝึกอบรมและช่วยเหลืออุตสาหกรรมขนาดย่อมได้ปีละไม่ต่ำกว่า 300 ราย

3.2 การส่งเสริมสินค้าหัตถกรรมเพื่อส่งออก เพื่อส่งเสริมสินค้าหัตถกรรมให้เป็นสินค้าออก ซึ่งเป็นการขยายตลาดให้แก่อุตสาหกรรมไทย และเป็นการส่งเสริมให้เกษตรกรในภูมิภาคสามารถเพิ่มรายได้ให้แก่ครอบครัวมากขึ้น พร้อมทั้งเป็นการสนับสนุนอุตสาหกรรมขนาดย่อมให้สามารถผลิตสินค้าได้มากและในราคาที่ถูก เป็นการสร้างพื้นฐานให้แก่อุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมให้สามารถผลิตสินค้าได้มากและในราคาที่ถูก เป็นการสร้างพื้นฐานให้แก่อุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดใหญ่ต่อไป รัฐบาลจะได้จัดตั้งโครงการเร่งส่งเสริมสินค้าหัตถกรรมเพื่อส่งออกในรูปองค์การของรัฐขึ้น โดยปรับปรุงในด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์สินค้าหัตถกรรมให้เป็นไปตามความต้องการของตลาด โดยเฉพาะอย่างยิ่งตลาดต่างประเทศและนักท่องเที่ยว จัดหาสถานที่แสดงและจำหน่ายสินค้าหัตถกรรมให้เหมาะสมและกว้างขวางยิ่งขึ้น พร้อมทั้งให้การฝึกอบรมวิชาชีพต่างๆ ดังนั้น จะได้รวมงานออกแบบร้านไทยอุตสาหกรรม โรงงานบางกอกเย็บสานอุตสาหกรรม และโรงงานเครื่องเงินเชียงใหม่ไว้ในหน่วยงานดังกล่าวเพื่อให้งานมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

3.3 บริการให้เงินกู้แก่อุตสาหกรรมขนาดย่อม การขาดเงินทุนเพื่อประกอบการอุตสาหกรรมเอกชนโดยเฉพาะอุตสาหกรรมขนาดย่อมของคนไทยเป็นปัญหาสำคัญยิ่ง

ประการหนึ่ง โครงการนี้จะขยายความช่วยเหลือแก่อุตสาหกรรมแต่ขาดเงินทุน และให้ความช่วยเหลือแก่อุตสาหกรรมที่ต้งขึ้นแล้วนำไปปรับปรุงกิจการให้ทันสมัยและมีประสิทธิภาพ จึงได้จัดตั้งสำนักงานเงินกู้เพื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อมขึ้นตั้งแต่ปี 2507 แล้ว ได้เปลี่ยนชื่อเป็นสำนักงานธนกิจอุตสาหกรรมขนาดย่อม ซึ่งดำเนินการโดยได้รับงบประมาณเป็นเงินรวมทั้งสิ้น 42.5 ล้านบาท ซึ่งนำไปสมทบกับธนาคารกรุงไทยในอัตราส่วน 1 : 3 ขณะนี้ได้ให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมกู้ไปแล้ว 533 ราย เป็นเงินรวมทั้งสิ้น 139.60 ล้านบาท

ในระยะของแผนฯ ฉบับนี้ คาดว่าจะให้เงินกู้ได้ปีละไม่ต่ำกว่า 30 ล้านบาท โดยจะได้ขยายการให้เงินกู้สำหรับเช่าซื้อเครื่องจักร และให้เงินกู้แก่ผู้ประกอบการไฟฟ้าสัมปทานเอกชนปีละ 5 ล้านบาทด้วย นอกจากนี้เพื่อให้การบริหารงานของสำนักงานธนกิจอุตสาหกรรมดำเนินการอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น จะได้พิจารณาปรับปรุงระบบการดำเนินงานของสำนักงานใหม่ โดยได้รับความร่วมมือจากบริษัทเงินทุนอุตสาหกรรม

4. นิคมอุตสาหกรรม เนื่องจากเอกชนได้ประสบปัญหาเรื่องการหาที่ดิน เพื่อจัดตั้งโรงงานอยู่มาก ในแผนฯ ฉบับที่ 2 รัฐได้จัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมขึ้นที่บางชัน ในเนื้อที่ 706 ไร่ ให้เอกชนได้เข้าสร้างโรงงานเสร็จเรียบร้อย และมีโรงงานอุตสาหกรรมเข้าไปอยู่อาศัยบ้างแล้ว ในแผนฯ ฉบับที่ 3 นี้ เขตและนิคมอุตสาหกรรมยังมีความสำคัญอย่างเร่งด่วน เพื่ออำนวยความสะดวกในด้านบริการสาธารณูปโภคแก่โรงงาน และความเรียบร้อยของบ้านเมือง รัฐจะได้พิจารณาจัดตั้งสำนักงานขึ้นเพื่อรับผิดชอบในเรื่องนี้โดยเฉพาะ อยู่ภายใต้ควบคุมของคณะกรรมการระดับชาติคณะหนึ่ง ทำหน้าที่พิจารณาศึกษากำหนด และเสนอแนะแก่รัฐบาล หรือดำเนินการเกี่ยวกับการกำหนดเขต และจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม รวมทั้งย่านการค้าเสรี เขตอุตสาหกรรมส่งออก และจะได้รวมนิคมอุตสาหกรรมบางชันไว้ในการดำเนินงานของหน่วยงานนี้ด้วย ทั้งนี้ จะได้เร่งรัดโครงการนี้ให้สำเร็จโดยรวดเร็วที่สุดในระยะของแผน

5. การเพิ่มผลผลิต โครงการนี้มีวัตถุประสงค์จะยกมาตรฐานการบริหารและสมรรถภาพการผลิตปัจจุบันให้สามารถผลิตได้เพิ่มขึ้น โดยการจัดฝึกอบรมในด้านวิชาการทุกระดับ ในปี 2505 ได้รับความช่วยเหลือจากกองทุนพิเศษสหประชาชาติจัดตั้งศูนย์เพิ่มผลผลิตภายใต้การควบคุมของกระทรวงอุตสาหกรรม ดำเนินการฝึกอบรมผู้จัดการและเจ้าหน้าที่ นักวิชาการจากองค์กรและวิสาหกิจเอกชน ในระยะเวลาของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ศูนย์เพิ่มผลผลิตได้ขยายงานออกไปในด้านให้คำปรึกษาแนะนำแก่อุตสาหกรรมยิ่งขึ้น โดยจัดส่งเจ้าหน้าที่ไปให้คำปรึกษาแนะนำในด้านการจัดการ การบัญชี และวิศวกรรมแก่กิจการอุตสาหกรรมตามแบบธุรกิจ เพื่อเพิ่มผลผลิตให้สูงขึ้น ในปี 2516 ความช่วยเหลือจากกองทุนพิเศษสหประชาชาติสำหรับโครงการนี้จะสิ้นสุดลง ในระยะของแผนฯ ฉบับที่ 3 รัฐจะได้ขยายงานด้านการเพิ่มผลผลิตให้กว้างขวางยิ่งขึ้น โดยเพิ่มให้บริการด้านการฝึกอบรมเกี่ยวกับระบบข้อมูลทางการจัดการด้วย

6. การศึกษาค้นคว้าและวิจัยทางวิทยาศาสตร์เพื่อการอุตสาหกรรม เพื่อศึกษาหาเส้นทางพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเพื่อการอุตสาหกรรมให้ได้ผลอย่างจริงจัง และทำการเผยแพร่ให้เอกชนผู้สนใจในการลงทุนได้ทราบ รัฐจะได้ดำเนินการค้นคว้าและวิจัยทางด้านวิทยาศาสตร์ มีดังนี้

1) สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์ประยุกต์แห่งประเทศไทย จะได้ทำการวิจัยวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับวัตถุดิบ และผลิตภัณฑ์ต่างๆ อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมภายในประเทศให้กว้างขวางยิ่งขึ้น โดยเฉพาะสถานวิจัยเทคนิควิทยา (TRI) ได้รับความช่วยเหลือจากกองทุนพิเศษสหประชาชาติตั้งตั้งแต่ปี 2507 เป็นต้นมา และจะสิ้นสุดลงในปี 2516 เพื่อให้การริเริ่มและส่งเสริมให้มีอุตสาหกรรมใหม่ๆ เกิดขึ้นโดยใช้วัตถุดิบจากภายในประเทศ และให้สอดคล้องกับความต้องการทางเศรษฐกิจส่วนรวม ขณะเดียวกันหาทางแก้ไขปัญหาล่าช้าและอุปสรรคในทางวิชาการของอุตสาหกรรมที่มีอยู่แล้ว ทั้งนี้ ในระยะของแผน จะได้นำนโยบายในด้านเทคนิควิทยาศาสตร์ทางอาหาร และอุตสาหกรรมเคมี เป็นอันดับแรก ส่วนการค้นคว้าวิจัยทางด้านอื่นๆ จะได้ให้ความร่วมมือและประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควบคู่กันไป

2) กรมวิทยาศาสตร์ จะได้ดำเนินการค้นคว้าศึกษาวิเคราะห์และวิจัยวิทยาศาสตร์เพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมให้เกิดมีขึ้น และเพิ่มพูนประสิทธิภาพการผลิตให้สูงขึ้น ทำการค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับบริการกำจัดน้ำทิ้งอุตสาหกรรม บริการเทคนิคแก่ผู้ประกอบการ และกระบวนการเพื่ออุตสาหกรรม การพัฒนาอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์วัสดุก่อสร้าง ทดสอบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม ให้บริการและพัฒนาอุตสาหกรรมอาหารและพัฒนาอุตสาหกรรมเครื่องปั้นดินเผา วิเคราะห์วัตถุดิบเพื่ออุตสาหกรรมกระดาษ เป็นต้น นอกจากนี้ยังให้ความร่วมมือในการแก้ไขปัญหาล่าช้าและอุปสรรคแก่โรงงาน รวมทั้งประชาชนที่อยู่ใกล้เคียงโรงงานที่ประสบความเดือดร้อน ได้แก่ ปัญหากลิ่น คับ และน้ำทิ้งอุตสาหกรรม

7. การจัดวางมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม งานด้านนี้มีความจำเป็นต่อการส่งเสริมและปรับปรุงผลิตภัณฑ์ที่ผลิตขึ้นในประเทศ เพื่อให้เป็นที่เชื่อถือของประชาชนผู้บริโภค และเพื่อจัดการแข่งขันอย่างไม่เป็นธรรมและการเอาเปรียบผู้บริโภคบริโภค รวมทั้งเป็นการสนับสนุนให้มีการส่งผลิตภัณฑ์ที่ผลิตได้ออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศอีกด้วย

สำนักงานมาตรฐานอุตสาหกรรม กรมวิทยาศาสตร์ได้เริ่มงานออกกำหนดมาตรฐานตั้งแต่ปี 2510 เป็นต้นมา จนถึงปี 2514 จัดทำกำหนดมาตรฐานประกาศใช้แล้ว 17 มาตรฐาน โดยพิจารณาจากผลิตภัณฑ์ที่อาจเป็นอันตรายต่อผู้บริโภคบริโภค ผลิตภัณฑ์ที่ต้องมีมาตรฐานอุตสาหกรรม เช่น ผลิตภัณฑ์จากโรงงานที่ได้รับการส่งเสริมตามพระราชบัญญัติการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรม นอกจากงานด้านการกำหนดมาตรฐานแล้ว ยังพิจารณารวมถึงการ

อนุญาตให้ใช้เครื่องหมายรับรองมาตรฐานตราติดไว้กับผลิตภัณฑ์ ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 นี้ มีเป้าหมายว่าจะสามารถประกาศจำนวนมาตรฐานของผลิตภัณฑ์ได้ประมาณ 505 มาตรฐาน ทั้งนี้ ได้รับความร่วมมือในการดำเนินงานจากองค์การพัฒนาอุตสาหกรรมของสหประชาชาติ ในด้านผู้เชี่ยวชาญทุนฝึกอบรม และเครื่องมืออุปกรณ์ตั้งแต่ปี 2514 ถึงปี 2517

8. ศูนย์สารสนเทศอุตสาหกรรม ในปัจจุบันข้อมูลที่จำเป็นสำหรับการปฏิบัติเกี่ยวกับการอุตสาหกรรมยังขาดความสมบูรณ์และที่มีอยู่ก็กระจัดกระจายอยู่ในที่ต่างๆ ทั้งในหน่วยราชการและในวิสาหกิจเอกชน ทั้งนี้ เนื่องจากขาดหน่วยงานซึ่งเป็นศูนย์กลางรวบรวมข้อมูลเหล่านี้ จึงจะได้จัดตั้งศูนย์สารสนเทศอุตสาหกรรม เพื่อเป็นแหล่งกลางในการประมวลข้อมูลเกี่ยวกับอุตสาหกรรมเป็นบริการให้แก่หน่วยราชการและวิสาหกิจต่อไป

9. การพัฒนาอุตสาหกรรมส่วนภูมิภาค ขณะนี้อุตสาหกรรมส่วนใหญ่ยังตั้งอยู่ในบริเวณจังหวัดพระนครและธนบุรี จึงสมควรกระจายอุตสาหกรรมไปยังส่วนภูมิภาค โดยขยายงานด้านบริหารของกระทรวงอุตสาหกรรมไปยังส่วนภูมิภาค กับทั้งให้อุตสาหกรรมที่ตั้งขึ้นในภูมิภาคได้รับความช่วยเหลือเป็นกรณีพิเศษเกี่ยวกับเงินกู้ของบรรษัทเงินทุนอุตสาหกรรม และให้ได้รับสิทธิประโยชน์จากการส่งเสริมการลงทุน ได้รับบริการสาธารณูปโภคของรัฐ เช่น ไฟฟ้า ประปา เป็นต้น โดยสะดวกซึ่งจะเป็นการเสริมสร้างฐานะทางเศรษฐกิจ เพิ่มปริมาณการผลิต รายได้ ตลอดจนปริมาณการมีงานทำ การใช้ทรัพยากรธรรมชาติ และส่งเสริมตลาดสำหรับผลิตผลทางเกษตร ให้แก่ประชาชนต่างจังหวัดของประเทศให้มีความเจริญก้าวหน้าขึ้น

10. การควบคุมโรงงานอุตสาหกรรมเกี่ยวกับการระบายน้ำ อากาศเสีย อนามัย และความปลอดภัยในทางอุตสาหกรรม ในปัจจุบันปรากฏว่า โรงงานอุตสาหกรรมประเภทต่างๆ ได้เพิ่มจำนวนมากขึ้น และได้มีปัญหาต่างๆ เกิดขึ้นจากการดำเนินงานของโรงงานในด้านการระบายน้ำเสีย อากาศเสีย และสิ่งทิ้งอุตสาหกรรมอื่นๆ รวมทั้งในด้านความปลอดภัยในการใช้เครื่องจักรและอนามัยของคนงาน เพื่อแก้ปัญหาเหล่านี้ กระทรวงอุตสาหกรรมจะได้ขยายงานในด้านการควบคุมตรวจตราดูแลในเรื่องดังกล่าวให้กว้างขวางและทั่วถึง นอกจากนี้จะได้ศึกษาและวิจัยการกำจัดน้ำทิ้งอุตสาหกรรม โดยทำการสำรวจวิเคราะห์ พิจารณาออกแบบเครื่องกำจัดน้ำทิ้งให้คำแนะนำและให้ความช่วยเหลือทางด้านวิชาการและการปฏิบัติของโรงงานในการดำเนินงานขจัดน้ำทิ้งแก่โรงงานอุตสาหกรรมต่างๆ อีกด้วย

11. การจดทะเบียนเครื่องจักรเพื่อการจำหน่าย การจดทะเบียนเครื่องจักรทั่วประเทศจะเป็นประโยชน์แก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม เนื่องจากสามารถนำเครื่องจักรไปจำหน่ายได้และยังสามารถแลกเปลี่ยนเครื่องจักรในวงงานอุตสาหกรรมกลุ่มเดียวกัน เพื่อให้มีการใช้เครื่องจักรอย่างมีประสิทธิภาพเต็มที่ รัฐจะได้เร่งรัดพระราชบัญญัติจดทะเบียนเครื่องจักรออกบังคับใช้และอำนวยความสะดวกจดทะเบียนเครื่องจักรแก่อุตสาหกรรมต่างๆ ต่อไป

12. การค้นคว้าฝึกอบรมและสาธิตเกี่ยวกับการปรับปรุงประสิทธิภาพโรงสีข้าว อุตสาหกรรมสีข้าวเป็นอุตสาหกรรมจากผลิตผลทางเกษตรที่สำคัญที่สุดของประเทศ โรงสีข้าวทั่วประเทศ จำนวน 21,977 โรง เป็นโรงสีชนิดบดกลบเป็นรำ 17,016 โรง ส่วนโรงสีที่เข้าขนาดมาตรฐานมีอยู่เพียง 4,961 โรง โรงสีข้าวเหล่านี้ได้ตั้งกระจายอยู่ตามท้องที่ต่างๆ ทั่วประเทศส่วนมากเป็นโรงสีขนาดเล็ก มีประสิทธิภาพในการสีข้าวต่ำมาก จึงเป็นการสมควรปรับปรุงประสิทธิภาพของโรงสีข้าวเหล่านี้โดยจะได้ศึกษาหาสาเหตุทางจัดตั้งศูนย์ค้นคว้าทดลองเกี่ยวกับการสีข้าว เพื่อให้เป็นสถานีตัวอย่างและให้การฝึกอบรมสาธิตในเรื่องการสีข้าว จะได้ขอความช่วยเหลือจากต่างประเทศเพื่อให้โครงการดังกล่าวนี้สัมฤทธิ์ผล

13. การส่งเสริมวิชาการสิ่งทอ ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ที่ผ่านมามีอุตสาหกรรมสิ่งทอได้มีบทบาทต่อเศรษฐกิจของประเทศเป็นอย่างมาก เมื่อรวมจำนวนโรงงานทั้งหมดเกี่ยวกับอุตสาหกรรมสิ่งทอแล้ว จะมีโรงงานประมาณ 500 กว่าโรง มีคนงานทำงานไม่ต่ำกว่า 30,000 คน โรงงานเหล่านี้กำลังประสบปัญหาเรื่องช่างฝีมือเป็นอย่างมาก กระทรวงอุตสาหกรรมจะได้ขยายงานด้านส่งเสริมให้กว้างขวางยิ่งขึ้น โดยดำเนินการทดลองค้นคว้าให้บริการทางวิชาการ ฝึกอบรมทดสอบคุณภาพ ส่งเสริมการออกแบบ ปรับปรุงคุณภาพ และรวบรวมแพร่สถิติข่าวสารเกี่ยวกับอุตสาหกรรมสิ่งทอแก่โรงงานกับอุตสาหกรรมสิ่งทอต่างๆ ในระยะของแผนนี้คาดว่าจะสามารถฝึกอบรมช่างในระดับต่างๆ ได้ปีละประมาณ 300 คน โครงการนี้จะได้ขอความช่วยเหลือจากต่างประเทศ เพื่อให้งานได้ผลดียิ่งขึ้น

14. การรักษาเสถียรภาพของอุตสาหกรรมน้ำตาล การส่งน้ำตาลทรายออกไปจำหน่ายต่างประเทศจะมีความสำคัญอย่างหนึ่งในระยะเวลาของแผนฉบับนี้ พร้อมกันนั้นยังเป็นแหล่งที่มาของรายได้ทั้งแก่ชาวไร่อ้อยและผู้ประกอบการในโรงงานน้ำตาล รัฐจะให้ความช่วยเหลือแก่ชาวไร่อ้อยในด้านสินเชื่อและบริการทางวิชาการต่อไป กับจะได้เจรจาทำสัญญาขายระยะยาวกับต่างประเทศด้วย อีกประการหนึ่งรัฐจะได้รับการรักษาไว้ซึ่งราคาน้ำตาลทรายภายในประเทศให้อยู่ในระดับที่เหมาะสมและมีให้ขึ้นลงมากนัก

อุตสาหกรรมเอกชนที่มีความสำคัญสูง

อุตสาหกรรมเอกชนที่อยู่ในลำดับความสำคัญอันดับสูง สมควรได้รับการเร่งรัดพัฒนาให้มีความก้าวหน้าหรือเพิ่มขยายการผลิตขึ้นในแผนพัฒนาฯ ฉบับนี้ โดยได้รับการช่วยเหลือจากรัฐบาลตามความจำเป็นและเหมาะสมเป็นเฉพาะกรณี ได้แก่ อุตสาหกรรมเอกชน ดังต่อไปนี้

1. อุตสาหกรรมแต่งและถลุงแร่ การผลิตแร่ส่งออกจำหน่ายต่างประเทศ ส่งออกในรูปแบบสินแร่ เกือบทั้งสิ้นปัจจุบันมีโรงงานถลุงแร่ภายในประเทศเฉพาะดีบุกเท่านั้น ส่วนอุตสาหกรรมถลุงเหล็กจากภายในประเทศก็มีขนาดเล็กมาก ฉะนั้น รัฐจะสนับสนุนให้เกิดอุตสาหกรรมถลุงแร่ที่

ใช้สินแร่ภายในประเทศ ทั้งนี้ รวมถึงอุตสาหกรรมแต่งแร่ขนาดใหญ่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งแร่ ฟลูออไรต์ เพื่อเป็นการลดต้นทุนการผลิต และเพิ่มมูลค่าของสินแร่อีกด้วย

2. อุตสาหกรรมประเภทอาหาร รัฐจะส่งเสริมอุตสาหกรรมประเภทนี้เป็นพิเศษ เพื่อให้เป็นการขยายตลาดด้านเกษตรกรรม และเพื่อประโยชน์ในการทำรายได้ให้แก่ประเทศด้วย
ส่งออก อุตสาหกรรมประเภทนี้สามารถจะขยายตัวไปได้อีกมาก เพราะมีความต้องการทั้งภายใน และภายนอกประเทศอยู่แล้ว อุตสาหกรรมดังกล่าว ได้แก่ อุตสาหกรรมอาหารกระป๋อง อุตสาหกรรมอาหารสัตว์ อุตสาหกรรมน้ำมันพืช และอุตสาหกรรมแปรรูปสัตว์น้ำ เป็นต้น

3. อุตสาหกรรมเครื่องจักรกล เพื่อส่งเสริมสินค้าทุนให้สามารถผลิตได้ ภายในประเทศมากขึ้น ในแผนฯ ฉบับนี้ รัฐจะให้ความสำคัญแก่อุตสาหกรรมเครื่องจักรกล คือ อุตสาหกรรมผลิตเครื่องจักร อุตสาหกรรมผลิตเครื่องมือกล อุตสาหกรรมผลิตส่วนประกอบรถยนต์ อุตสาหกรรมผลิตโทรทัศน์และอุปกรณ์ อุตสาหกรรมผลิตส่วนประกอบและอะไหล่ยานพาหนะ และ อุตสาหกรรมผลิตอุปกรณ์ไฟฟ้า เพื่อเป็นการขยายการจ้างแรงงานและลดสินค้าเข้าให้ลดลง และอุตสาหกรรมผลิตอุปกรณ์ไฟฟ้า เพื่อเป็นการขยายการจ้างแรงงานและลดสินค้าเข้าให้ น้อยลงกับทั้งเป็นการสร้างรากฐานให้อุตสาหกรรมหลักสามารถเกิดได้เร็วขึ้น

4. อุตสาหกรรมเคมีและผลิตภัณฑ์เคมีปิโตรเลียม เพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรม พื้นฐานด้านเคมีให้เกิดขึ้นในประเทศ ในแผนฯ ฉบับนี้ รัฐจะให้ความสำคัญแก่อุตสาหกรรมประเภท ผลิตสารเคมีและผลิตภัณฑ์เคมีทุกประเภท โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์เคมี ปิโตรเลียม รัฐบาลได้อนุมัติให้บริษัทต่างประเทศจัดตั้งกิจการแล้ว คาดว่าจะมีการลงทุนประมาณ 6,000 ล้านบาท และจะเปิดดำเนินการได้ในปี 2519

5. อุตสาหกรรมรีดและถลุงเหล็ก ความต้องการเหล็กและเหล็กกล้าภายในประเทศ เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว และมีการสั่งเข้าปีละเป็นจำนวนมาก ฉะนั้น เพื่อให้อุตสาหกรรมดังกล่าวนี้ เกิดขึ้น รัฐจะให้การส่งเสริมเป็นพิเศษแก่อุตสาหกรรมผลิตเหล็กรีดเย็น ในระยะของแผนเพื่อเป็น การนำไปสู่การถลุงเหล็กจากสินแร่ในระยะต่อไป อัตราการผลิตเหล็กรีดเย็นนี้ได้กำหนดไว้ไม่ต่ำกว่า 500,000 ตัน และจะทำการส่งเสริมให้มีเฉพาะโรงเดียวก่อน

6. อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์สัตว์ เป็นอุตสาหกรรมที่จะได้เร่งรัดในลำดับความสำคัญ สูง จะได้พยายามส่งเสริมอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์สัตว์ให้สอดคล้องกับธุรกิจการเกษตร โดยเฉพาะ การเลี้ยงปศุสัตว์ เพื่อให้สามารถผลิตเพื่อส่งออกให้ได้มากขึ้น นอกจากนี้ก็มีอุตสาหกรรมประเภท หม่อนไหมที่ควรได้รับการส่งเสริมยิ่งขึ้น

7. **อุตสาหกรรมผลิตรถยนต์** ในปัจจุบันมีโรงงานประกอบรถยนต์ 9 โรง กำลังผลิตรวมกันประมาณ 2,000-2,500 คันต่อเดือน ส่วนประกอบที่ผลิตในประเทศยังต่ำอยู่มาก รัฐจึงมีนโยบายจะส่งเสริมให้โรงงานประกอบรถยนต์เหล่านี้แปรสภาพเป็นโรงงานผลิตโดยให้ใช้ส่วนประกอบที่ผลิตในประเทศไม่ต่ำกว่าร้อยละ 25 ของมูลค่ารวมทั้งหมด โดยจะให้ความสนับสนุนด้านภาษีอากร

8. **อุตสาหกรรมอื่น ๆ** อุตสาหกรรมอื่น ๆ ที่ควรสนับสนุนเป็นพิเศษ ได้แก่ กระทรวงอุตสาหกรรมที่ใช้วัตถุดิบหรือแรงงานในประเทศเป็นจำนวนมาก เช่น อุตสาหกรรมกระดาษ หนังสือพิมพ์ ทำของเล่น ทำเฟอร์นิเจอร์ และฟอกหนัง เป็นต้น ทำให้โรงงานไม่สามารถดำเนินการอยู่ได้ด้วยรายได้ของตัวเอง ฉะนั้น ในแผนฉบับที่ 3 จะเร่งรัดการสำรวจเพื่อตรวจหาน้ำมันดิบและแก๊สธรรมชาติที่ลุ่มแอ่งเชียงใหม่ให้แล้วเสร็จ เพื่อทราบผลเป็นที่แน่นอนภายในปี 2516 นี้ ในวงเงินงบประมาณ 4.50 ล้านบาท บริเวณที่จะทำการสำรวจ ดังกล่าวนี้ คลุมพื้นที่เชียงใหม่ และลำพูน บริเวณต่อเนื่องระหว่างอำเภอสันกำแพง สารภีและสันป่าตอง ส่วนการผลิตน้ำมันดิบและกลั่นน้ำมันดิบที่แอ่งฝาง แม่สูนหลวง และไชยปราการนั้น จะรักษางานเดิมไว้ในวงเงินงบประมาณไม่เกินปีละ 12 ล้านบาท เมื่อสิ้นปี 2516 หากผลปรากฏว่าไม่มีแหล่งน้ำดิบที่ลุ่มแอ่งเชียงใหม่ พอที่จะป้อนโรงงานให้ดำเนินการโดยไม่ขาดทุนต่อไปได้ จะพิจารณายุติการดำเนินการตามที่เหมาะสมต่อไป

2. **โรงงานทอกระสอบ** โรงงานทอกระสอบของรัฐ 3 แห่ง มีกำลังผลิตรวมกันประมาณ 30 ล้านใบต่อปี ปัจจุบันอุตสาหกรรมเอกชนสามารถผลิตสนองความต้องการในประเทศได้อย่างเต็มที่ ฉะนั้น เพื่อให้โรงงานของเอกชนได้มีความสำคัญแก่การพัฒนาอุตสาหกรรมประเภทนี้ยิ่งขึ้น โรงงานทอกระสอบของรัฐจะไม่ทำการขยายกำลังผลิต แต่จะปรับปรุงประสิทธิภาพของการผลิตให้ดียิ่งขึ้น ขณะเดียวกัน จะได้พิจารณารวมการบริหารงานของรัฐวิสาหกิจทั้ง 3 เข้าด้วยกัน โดยให้ทำหน้าที่เป็นแหล่งซื้อวัตถุดิบที่สำคัญตามโครงการส่งเสริมปอด้วย ในแผนนี้จะสนับสนุนโครงการซื้อปอของบริษัทกระสอบอีสาน จำกัด ร่วมกับกรมส่งเสริมการเกษตรและธนาคารเพื่อการเกษตรฯ อีกด้วย ส่วนโรงงานกระสอบใดที่มีเอกชนประสงค์จะรับไปดำเนินการรัฐจะได้พิจารณา จั ก า ห นั ก ย ไ ห้ เอกชนรับไปดำเนินการเป็นราย ๆ ไป

3. **โรงงานน้ำตาล** โรงงานน้ำตาลทรายของรัฐบาลมีอยู่ 4 โรง มีกำลังผลิตรวมกันประมาณ 1 ใน 3 ของกำลังผลิตทั้งประเทศ ปัจจุบันโรงงานน้ำตาลของเอกชนสามารถผลิตได้เกินความต้องการภายในประเทศ และบางปียังมีปัญหาเกี่ยวกับตลาดส่งออกอยู่มาก ดังนั้น ในระยะของแผนฉบับนี้ โรงงานน้ำตาลของรัฐจะไม่เพิ่มกำลังผลิตให้สูงขึ้น แต่จะปรับปรุงประสิทธิภาพของการผลิตเพื่อลดต้นทุนการผลิตให้ต่ำลง พร้อมกันนี้จะได้พิจารณารวมการดำเนินงานของทั้ง 4 โรงงานให้เข้ามาอยู่ภายใต้การบริหารงานอันเดียวกัน และทำการผลิตน้ำตาลส่วนหนึ่งส่งให้ตามข้อตกลงที่

บทที่ 10

การพาณิชย์และบริการ

.....

การพาณิชย์เป็นกลไกที่สำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจระบบวิสาหกิจเสรี เพื่อทำการจำหน่ายผลิตผลไปยังผู้ใช้และผู้บริโภค และก่อให้เกิดการหมุนเวียนแลกเปลี่ยนสินค้าและบริการต่างๆ ให้ทั่วถึง ทั้งภายในและต่างประเทศ ในระยะของแผนฯ ฉบับที่ 2 รัฐดำเนินนโยบายการพาณิชย์โดยให้ออกชนมีบทบาทในการพัฒนาด้วยอย่างแท้จริง รัฐจึงทำหน้าที่เป็นผู้กำหนดมาตรการต่างๆ เพื่ออำนวยความสะดวกแก่การพาณิชย์ยิ่งขึ้น สำหรับโครงการที่ได้จัดสรรงบประมาณให้เป็นกรณีพิเศษในสาขานี้ตามแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ที่สำคัญ คือ โครงการส่งเสริมอาชีพของคนไทย โดยให้เงินกู้เพื่อทำการค้าปลีกแก่ร้านค้าย่อยของคนไทย ซึ่งเริ่มดำเนินการตั้งแต่ปลายปี 2511 เป็นต้นมา

ในระยะของแผนฯ ฉบับที่ 2 ได้มีปัญหาค่าเสียเปรียบหรือการค้าขาดดุล ในปี 2510-2513 ดุลการค้าไทยเสียเปรียบประมาณ 8,150 ล้านบาท 10,650 ล้านบาท 11,298 ล้านบาท และ 12,258 ล้านบาท ตามลำดับ ทั้งนี้ เนื่องจากสินค้าออกที่สำคัญของไทย เช่น ข้าว และพืชผลทางเกษตรบางชนิดประสบปัญหาด้านราคากับทั้งประเทศไทย ขยายสินค้าทุกชนิดให้ตลาดต่างประเทศได้น้อยลง พร้อมกันนั้นความจำเป็นทางด้านการพัฒนาประเทศและการเพิ่มรายได้ของประชาชน บางกลุ่มทำให้สินค้าเข้าเพิ่มมากขึ้น อย่างไรก็ตาม ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 รัฐได้ดำเนินการในเรื่องนี้ไปแล้วหลายประการ ในปี 2514 ที่สำคัญก็คือ 1) การเพิ่มอัตราพิภพศุลกากรแก่สินค้าบางประเภท และ 2) ยกเลิกค่าฟรีเมีย่มข้าวส่งออกสำหรับข้าวชนิดตั้งแต่ 10% ลงมา เพื่อลดราคาขายข้าวในต่างประเทศและพยุงราคาข้าวภายในประเทศให้สูงขึ้น การวางนโยบายการพาณิชย์และบริการในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 จะได้มุ่งที่จะปรับปรุงบริการต่างๆ ได้แก่ บริการตลาด การประกันภัย และการส่งเสริมการท่องเที่ยว ให้อำนวยความสะดวกในทางเศรษฐกิจให้มากขึ้น เพื่อให้เพิ่มรายได้แก่ประชาชนและของรัฐและเพื่อช่วยแก้ไขดุลการค้า เสียเปรียบให้ลดน้อยลง

วัตถุประสงค์

ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 มีวัตถุประสงค์ที่จะพัฒนาการพาณิชย์และบริการ มีดังต่อไปนี้ คือ

1. ปรับปรุงดุลการค้าเสียเปรียบให้ลดลง โดยการส่งเสริมสินค้าขาออกทั้งด้านเกษตรและอุตสาหกรรม ตลอดจนส่งเสริมบริการต่างๆ ที่นำรายได้เข้ามาสู่ประเทศ ได้แก่ การท่องเที่ยว

และบริการต่างๆ ในด้านการพาณิชย์ให้มากขึ้น ทั้งนี้ ได้กำหนดเป้าหมายของการส่งออกให้เพิ่มขึ้นและสั่งสินค้าเข้าให้ลดลงเป็นลำดับ

2. จัดช่วยเหลือผู้ผลิตให้จำหน่ายสินค้าได้ในราคาที่เหมาะสม
3. ส่งเสริมระบบการตลาดและการค้าให้เป็นอย่างมีระเบียบและมีประสิทธิภาพ เพื่อป้องกันการเอาเปรียบของคณกลาง
4. ส่งเสริมตลาดการค้าของสินค้าเกษตรและอุตสาหกรรมทั้งภายในและภายนอกประเทศ ให้กว้างขวางและมีเสถียรภาพยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งแสวงหาตลาดต่างประเทศเพิ่มเติมและขยายปริมาณขายในตลาดที่มีอยู่แล้ว
5. ส่งเสริมให้คนไทยประกอบการค้าให้เป็นอาชีพที่เป็นลำสัน
6. ประสานงานด้านการจำหน่ายกับการผลิตให้ใกล้ชิดยิ่งขึ้น เพื่อเร่งรัดการเพิ่มผลผลิตเกษตร โดยเฉพาะประเภทที่มุ่งเร่งรัดเพื่อการส่งออก

นโยบาย

เพื่อให้บรรลุถึงวัตถุประสงค์ข้างต้น รัฐจะดำเนินนโยบายดังต่อไปนี้

1. รัฐจะยึดถือนโยบายวิสาหกิจเสรี โดยสนับสนุนให้เอกชนประกอบการค้าภายใต้ระบบการแข่งขันที่เหมาะสม ทั้งนี้ รัฐจะกำหนดนโยบาย วางแผนและให้บริการต่างๆ เพื่ออำนวยความสะดวกแก่ธุรกิจการพาณิชย์อย่างแท้จริง
2. รัฐจะไม่จัดตั้งรัฐวิสาหกิจการพาณิชย์ที่ไม่จำเป็นขึ้นมาใหม่ ซึ่งจะเป็นการแข่งขันกับเอกชน ส่วนรัฐวิสาหกิจการพาณิชย์ที่ดำเนินการอยู่แล้ว จะได้ทบทวนและศึกษาวัตถุประสงค์ในการจัดตั้ง เพื่อกำหนดนโยบายให้แน่นอนว่ารัฐวิสาหกิจใดควรจะปรับปรุงให้เป็นประโยชน์แก่การพัฒนาตลาดต่อไป
3. ประสานนโยบายการเงิน การคลัง และการพาณิชย์ให้สัมพันธ์สอดคล้องกัน เพื่อส่งเสริมการผลิตและการตลาด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อเพิ่มสินค้าส่งออกให้มากขึ้น
4. จัดให้มีการศึกษาวิจัยการผลิตและการตลาดของสินค้าแต่ละประเภท เพื่อประโยชน์ในการวางแผนการผลิต การตลาด ตลอดจนการส่งออกของสินค้านั้นๆ ให้มีประสิทธิภาพและประสานงานกันอย่างใกล้ชิด

5. ส่งเสริมการส่งออกสินค้าออกไปจำหน่ายต่างประเทศ โดยทำการหาตลาดในต่างประเทศ เพื่อหาทางจำหน่ายผลผลิตทางเกษตรและผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมที่ใช้วัตถุดิบภายในประเทศให้มากขึ้น จะจัดให้มีบริการโฆษณาสินค้าไทยและมาตรการช่วยเหลือการส่งออก ตลอดจนส่งเสริมและจัดระเบียบของผู้ส่งสินค้าออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศให้รัดกุมยิ่งขึ้น และให้สามารถแข่งขันกับสินค้าจากประเทศอื่นได้

6. ส่งเสริมประชาชนให้ใช้สินค้าอุปโภคบริโภคที่ผลิตได้ภายในประเทศ เพื่อเป็นการขยายตลาดภายในประเทศให้กว้างขวางยิ่งขึ้น

7. สนับสนุนการรวมกลุ่มของเกษตรกร เช่น สถาบันเกษตรกร สหกรณ์ สมาคมต่างๆ เป็นต้น เพื่อประโยชน์แก่การจัดระบบตลาดระดับไร่นา และเป็นแหล่งที่จะประสานงานระหว่างการผลิต และการจำหน่ายให้เป็นผลดียิ่งขึ้น

8. รัฐจะส่งเสริมกิจการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวโดยเฉพาะนักรุกิจที่เกี่ยวข้องของเอกชน โดยรัฐจะเป็นผู้จัดสรรสภาพการสิ่งแวดล้อมภายในประเทศเพื่อจูงใจนักท่องเที่ยวมากขึ้น และจะทำให้นักท่องเที่ยวได้เกิดความพอใจและปลอดภัย พร้อมกันนั้นก็จะได้บำรุงรักษาและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้มากยิ่งขึ้น เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เพิ่มมากขึ้น ตามลำดับ

9. รัฐจะส่งเสริมธุรกิจที่ประกอบการเกี่ยวกับบริการต่างๆ ให้ดีขึ้น เพื่อเป็นการลดต้นทุนสินค้าและบริการ อันจะสามารถอำนวยความสะดวกแก่การพาณิชย์ และเป็นแหล่งที่มาของเงินตราต่างประเทศ

การพาณิชย์

ประเทศไทยมีการส่งสินค้าเข้ามากกว่าส่งสินค้าออกตลอดมาในระยะของแผนฯ ฉบับที่ 2 การค้าขาดดุลมีมูลค่าประมาณ 8,150 ล้านบาท ในปี 2510 และเพิ่มขึ้นเป็นประมาณ 12,258 ล้านบาท ในปี 2513 กล่าวคือ

มูลค่าสินค้านำเข้า มีประมาณ 21,813.3 ล้านบาท ในปี 2510 เพิ่มขึ้นเป็น 26,514 ล้านบาท ในปี 2513 สินค้าหมวดวัตถุดิบและกึ่งวัตถุดิบและสินค้าทุนเพิ่มขึ้นในอัตราที่สูงมาก คือ ประมาณร้อยละ 14 และ 13 ต่อปี ตามลำดับ ส่วนสินค้าอุปโภคบริโภคเพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ 4 ต่อปี ในมูลค่าสินค้านำเข้าทั้งหมดเมื่อปี 2514 ร้อยละ 20 เป็นสินค้าอุปโภคบริโภค ร้อยละ 26 เป็นสินค้าประเภทวัตถุดิบและกึ่งวัตถุดิบ ร้อยละ 35 เป็นสินค้าประเภททุนร้อยละ 8 เป็นประเภทยานพาหนะและอะไหล่ ร้อยละ 8 เป็นสินค้าประเภทน้ำมันและน้ำมันหล่อลื่น และอีกร้อยละ 3 เป็นสินค้าประเภทอื่นๆ

ในระยะเวลาของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 คาดว่าประเทศไทยจะยังคงมีการส่งสินค้าเข้าเพิ่มขึ้น แต่เพิ่มขึ้นในอัตราส่วนที่ลดลงหรือต่ำกว่าอัตราเพิ่มในระยะของแผนฯ ฉบับที่แล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สินค้าประเภทอุปโภคบริโภคจะมีมูลค่านำเข้าลดลง ทั้งนี้ ได้ประมาณมูลค่าสินค้านำเข้าประเภทที่สำคัญไว้ในระยะของแผน ดังนี้

มูลค่าสินค้าเข้าประเภท (ล้านบาท)	2515	2519
สินค้าอุปโภคบริโภค	5,200	5,450
สินค้าทุน	9,500.	10,700
สินค้าวัตถุดิบและอื่นๆ	12,250	14,550

มูลค่าสินค้าส่งออก เมื่อปี 2510 มีประมาณ 13,808 ล้านบาท และเพิ่มขึ้นเป็น 14,256 ล้านบาท ในปี 2513 สินค้าออกที่สำคัญก็คือ ข้าว ยาง ดีบุก ข้าวโพด ปอ และผลิตภัณฑ์แป้งมันสำปะหลัง ข้าวซึ่งเป็นสินค้าออกที่สำคัญที่สุดส่งออกได้ลดมูลค่าลงเรื่อยๆ ตลอดระยะเวลาของแผนฯ ฉบับที่ 2

มูลค่าสินค้าเข้าประเภท (ล้านบาท)	2515	2519
ผลิตผลเกษตร	11,000	13,670
ผลิตผลประมง	390	600
ผลิตผลป่าไม้	235	275
ผลิตผลเหมืองแร่	2,040	2,360
ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม	1,445	2,720
สินค้าอื่นๆ ที่แยกประเภทไม่ได้	2,245	3,316
รวม	17,355	22,951

ประมาณการส่งออกของสินค้าประเภทที่สำคัญ

ประเภทสินค้า	หน่วย	2515	2519
ข้าว	พันตัน	1,300	1,500
ยาง	พันตัน	312	383
ดีบุก	พันตัน	23	26
ปอ	พันตัน	350	300
ข้าวโพด	พันตัน	2,000	3,000
ปศุสัตว์	พันตัว	40	40
กุ้งทะเล	พันตัน	10	04
น้ำตาล	พันตัน	120	200
ผ้าไหม	ร้อยหลา	10,360	15,616
ผลิตภัณฑ์มันสำปะหลัง	พันตัน	1,400	1,800
แร่ฟลูออไรต์	พันตัน	450	600
ผลไม้กระป๋อง	พันหีบ	2,200	5,000
ปูนซีเมนต์	พันตัน	400	400
ด้าย	พันตัน	2.5	15
ผ้า	ล้านหลา	10	16
เสื้อผ้าสำเร็จรูป	พันโหล	400	800
กระสอบ	ล้านใบ	25	25
ชิ้นส่วนนาฬิกา	พันชิ้น	900	1,500
กล่องนาฬิกา	พันชิ้น	500	2,500
กากน้ำมันพืช	พันตัน	26	170

ข้าว ปัญหาสำคัญที่สุดในการส่งออก ได้แก่ ปัญหาความต้องการในตลาดต่างประเทศ ลดลง อย่างไรก็ดี โดยที่ข้าวเป็นสินค้าสำคัญในระบบเศรษฐกิจของไทย ดังนั้น การพิจารณา

ดำเนินการ เพื่อให้สามารถส่งข้าวออกได้เพิ่มขึ้น จึงเป็นปัญหาสำคัญเร่งด่วน การขยายตลาดข้าวของไทยนี้ พอลจะมีคู่แข่งทางขยายตลาดได้อีกบ้างได้แก่ ตลาดในทวีปแอฟริกา และตะวันออกกลาง เพื่อการนี้มีความจำเป็นต้องพิจารณาในด้านราคาเพื่อให้แข่งขันกับประเทศอื่นๆ ได้มากยิ่งขึ้น นอกจากตลาดดังกล่าวแล้ว การรักษาตลาดข้าวประจำ คือ มาเลเซีย สิงคโปร์ และฮ่องกง ก็เป็นเรื่องสำคัญ ส่วนตลาดอื่นๆ ในเอเชีย นั้น คาดว่าจะขยายเพิ่มเติมได้ไม่มาก จากในระดับปี 2512 ได้สำหรับตลาดยุโรปนั้นอาจมีช่องทางขยายตัวได้เพิ่มขึ้นบ้าง ดังนั้น เมื่อพิจารณาจากประมาณการของตลาดที่มีอยู่ในขณะนี้ดังกล่าวแล้ว จะเห็นได้ว่าปริมาณข้าวส่งออกในปี 2519 จะมีจำนวน 1.5 ล้านตัน และได้ประมาณเป้าหมายการส่งออกของข้าวได้ดังนี้

เป้าหมายการส่งออกของประเทศไทย

	2512	2519
มาเลเซีย ฮ่องกง และสิงคโปร์	.56	.60
ตลาดอื่นๆในทวีปเอเชีย	.32	.30
ตลาดในทวีปยุโรป	.02	.10
ตลาดในทวีปแอฟริกา	.14	.20
ประเทศตะวันออกกลาง	.08	.15
ตลาดใหม่	-	.15
รวม (ล้านตัน)	1.02	1.50

ยาง ในปี 2512 ไทยส่งยางออกเป็นจำนวน 276,000 ตัน เปรียบเทียบกับจำนวนประมาณ 187,000 ตัน ในปี 2506 เพิ่มขึ้นในอัตราเฉลี่ยประมาณร้อยละ 7.0 ต่อปี ตลาดที่สำคัญของยางไทย ได้แก่ สหรัฐอเมริกา อังกฤษ เยอรมันตะวันตก อิตาลี และญี่ปุ่น ตลาดที่มีแนวโน้มซื้อจากไทยเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ได้แก่ ญี่ปุ่น กล่าวคือ ในปี 2508 ญี่ปุ่นซื้อจากไทยเป็นจำนวน 54,178 ตัน หรือคิดเป็นร้อยละ 25.7 ของปริมาณยางส่งออกทั้งหมด แต่ในปี 25123 ญี่ปุ่นซื้อจากไทยเป็นจำนวน 101,838 ตัน หรือคิดเป็นร้อยละ 36.8 ของปริมาณยางส่งออกทั้งหมด ทางด้านการผลิตนั้น ในปี 2506 ไทยผลิตยางได้เป็นจำนวนประมาณ 198,000 ตัน ในปี 2512 ผลิตได้ประมาณ 282,000 ตัน หรือเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 6.3 ต่อปีในปี 2519 คาดว่าไทยจะผลิตยางได้ประมาณ 400,000 ตัน เนื่องจากการขยายเนื้อที่เพาะปลูกมากขึ้นด้วย ดังนั้น จึงประมาณเป้าหมายการส่งออกในปี 2519 ไว้ว่าจะมีจำนวนไม่ต่ำกว่า 383,000 ตัน

ผลิตภัณฑ์มันสำปะหลัง ในปี 2506 ประเทศไทยส่งผลิตภัณฑ์มันสำปะหลังออกเป็นจำนวนประมาณ 427,000 ตัน เท่านั้น แต่ในปี 2513 ผลิตภัณฑ์มันสำปะหลังส่งออกมีปริมาณถึง 1,300,000 ตัน หรืออัตราเฉลี่ยร้อยละ 20 ต่อปี ตลาดที่สำคัญได้แก่ ประเทศเยอรมัน

ตะวันตก เนเธอร์แลนด์ สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น และเบลเยียม ในจำนวนตลาดสำคัญนี้ปรากฏว่า ประเทศเนเธอร์แลนด์ และเยอรมันตะวันตกเป็นตลาดที่สำคัญซึ่งมีแนวโน้มการส่งมันสำปะหลังจาก ไทยเพิ่มขึ้นมาก กล่าวคือ ในปี 2510 ประเทศทั้งสองซื้อเป็นจำนวน 253,385 ตัน และ 285,568 ตัน ตามลำดับ หรือคิดเป็นร้อยละ 32.4 และ 36.5 ของผลผลิตมันสำปะหลัง ส่งออกทั้งหมด แต่ในปี 2512 ปริมาณซื้อเปลี่ยนเป็น 571,979 ตัน และ 179,361 ตัน ตามลำดับ หรือคิดเป็นร้อยละ 59.7 และ 18.4 ของปริมาณส่งออกทั้งหมด เมื่อพิจารณาจากด้านการตลาดแล้ว คาดว่าในปี 2519 จะสามารถส่งผลผลิตมันสำปะหลังออกได้เป็นจำนวนประมาณ 1,800,000 ตัน หรือเพิ่มขึ้นจากปี 2 5 1 3 เฉลี่ยร้อยละ 7 . 2

ปอ ประเทศไทยเคยส่งปอออกได้เป็นจำนวนถึง 483,300 ตัน ในปี 2509 แต่หลังจากนั้น ปริมาณการส่งออกลดลงเรื่อยๆ จนถึงประมาณ 256,000 ตัน ในปี 2512 ทั้งนี้ เนื่องมาจากความไม่แน่นอนของราคาปอประการหนึ่ง และอีกประการหนึ่ง เนื่องจากผลผลิตปอของประเทศไทย ส่วนใหญ่เป็นปอคุณภาพต่ำซึ่งตลาดต่างประเทศมีความต้องการน้อย ในปี 2519 คาดว่า ผลผลิตปอจะเป็นประมาณ 450,000 ตัน หรือเพิ่มในอัตราเฉลี่ยร้อยละ 0.5 และเมื่อพิจารณาถึง ปริมาณการใช้ปอเพื่อผลิตกระสอบ ซึ่งใช้ประมาณปีละ 70,000-80,000 ตันแล้ว คาดว่าในปี 2519 ไทยจะมีปอเหลือส่งออกได้เป็นจำนวนประมาณ 300,000 ตัน ตลาดประจำที่สำคัญของ ปอไทย ได้แก่ ประเทศญี่ปุ่น อังกฤษ เบลเยียม ฝรั่งเศส เยอรมันตะวันตก และอิตาลี ตลาดที่มี แนวโน้มซื้อปอจากไทยเป็นจำนวนมากและเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ได้แก่ ประเทศญี่ปุ่น กล่าวคือ ในปี 2503 ญี่ปุ่นซื้อปอจากไทยเป็นจำนวน 13,523 ตัน หรือคิดเป็นร้อยละ 22.0 ของปริมาณ ส่งออกทั้งหมด แต่ในปี 2512 ญี่ปุ่นซื้อปอจากไทยเป็นจำนวน 73,377 ตัน หรือคิดเป็นร้อยละ 28.7 ของปริมาณส่งออกทั้งหมด

ข้าวโพด เป้าหมายการผลิตข้าวโพมมีจำนวน 3.5 ล้านตัน และจะส่งออกได้จำนวน 3.0 ล้านตัน ส่วนที่เหลืออีก 0.5 ล้านตัน สำหรับใช้ทำพันธุ์และใช้บริโภคภายในประเทศ ปริมาณการ ส่งออก 3.0 ล้านตัน แยกออกเป็นตลาดใหญ่ 2 ตลาด คือ ญี่ปุ่น และไต้หวัน ดังนี้

	2512	2514	2519
ญี่ปุ่น	0.49	1.00	1.50
ไต้หวัน	0.49	0.40	0.80
อื่นๆ	0.54	0.40	0.70
รวม (ล้านตัน)	1.48	1.80	3.00

เป้าหมายการส่งออกได้ประมาณจะเพิ่มมากขึ้นในแผนพัฒนาฯ ฉบับนี้มีเหตุผลสรุปได้ดังนี้

- ก. ปริมาณผลผลิตจะเพิ่มขึ้นตามโครงการเร่งรัดการผลิต เนื่องจากก็มีข้าวโพดพันธุ์ดีอยู่แล้ว และสามารถขยายเนื้อที่เพาะปลูกได้อีก
- ข. เป้าหมายการส่งออกที่เพิ่มขึ้นเป็น 3 ล้านตันนั้น ได้กำหนดจากสภาพความต้องการของตลาดในปัจจุบันและในอนาคต ความต้องการข้าวโพดยังสามารถเพิ่มขึ้นได้ทั้งในด้านอุตสาหกรรมสัตว์เลี้ยงที่เพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยประมาณร้อยละ 10 ต่อปี และตลาดที่คาดหมายว่าสามารถจะเพิ่มได้มากขึ้น ได้แก่ ประเทศญี่ปุ่น ไต้หวัน และประเทศเอเชียอื่นๆ เช่น สิงคโปร์ ซึ่งข้าวโพดจากประเทศไทยอยู่ในฐานะได้เปรียบ และอยู่ในสภาพที่จะแข่งขันกับผู้ผลิตรายอื่นๆ ได้เป็นอย่างดี

กุ้งทะเล เป้าหมายการส่งกุ้งออกในปี 2519 เป็นจำนวนประมาณ 14,000 ตัน เพิ่มจากระดับปัจจุบันประมาณ 1 เท่าตัว หรือเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 17 ต่อปี ตลาดสำคัญของกุ้งไทย คือ ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา ฮองกง และมาเลเซีย และประเทศในทวีปยุโรป ปริมาณการส่งออกของกุ้งไทยไปยังญี่ปุ่นประมาณร้อยละ 60 ของปริมาณการส่งออกทั้งหมด และคาดว่าปริมาณความต้องการกุ้งของตลาดในการส่งออก ซึ่งประมาณว่าจะเพิ่มขึ้นในอัตราเฉลี่ยร้อยละ 17 จึงน่าที่จะหาตลาดได้โดยไม่ยากนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งตลาดญี่ปุ่นซึ่งเป็นตลาดใหญ่

ดีบุก ในปี 2513 ไทยส่งแร่ดีบุกออกเป็นจำนวนประมาณ 21,800 ตัน เทียบกับจำนวนประมาณ 23,400 ตัน ในปี 2512 หรือลดลงร้อยละ 6.8 ทั้งนี้ เนื่องจากภาวะด้านการใช้ดีบุกในตลาดสำคัญ เช่น ยุโรป และสหรัฐอเมริกาเปลี่ยนแปลงไป คือ ปริมาณการใช้ดีบุกทั้งในยุโรป ตะวันตก และสหรัฐ มีแนวโน้มในทางตกต่ำ ดังนั้น โดยที่ภาวะด้านตลาดของดีบุกอยู่ในสภาพไม่แจ่มใส คาดว่าปริมาณการส่งดีบุกออกในระยะต่อไปจะเพิ่มขึ้นไม่มากนัก คือประมาณว่า จะมีจำนวน 2 6 , 0 0 0 ตัน ในปี 2 5 1 9

น้ำตาล การส่งน้ำตาลออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศ แต่เดิมได้มีโควต้าส่งออกกับสหรัฐอเมริกาและองค์การน้ำตาลระหว่างประเทศปีละประมาณ 50,000 ตัน แต่เนื่องจากในปี พ.ศ. 2514 น้ำตาลที่เหลือใช้ภายในประเทศมีจำนวนถึง 200,000 ตัน และการขอเพิ่มโควต้าทำได้ยากมาก รัฐบาลจึงมีมติให้ลาออกจากสมาชิกองค์การน้ำตาลระหว่างประเทศ และคาดว่าน้ำตาลเหลือใช้จะสามารถขายได้โดยทำสัญญาขายนอกภาคี ประมาณว่าในปี 2519 จะผลิตได้เป็นจำนวน 600,000 ตัน ความต้องการภายในประเทศจะเพิ่มขึ้นถึง 400,000 ตัน ทั้งนี้ จะมีน้ำตาลเหลือใช้ในรูปน้ำตาลดิบ ประมาณปีละ 200,000 ตัน ซึ่งควรจะได้เตรียมทำสัญญาเพื่อส่งออก เพราะต้นทุนการผลิตภายในประเทศต่ำลงเพียงพอที่จะแข่งขันกับราคาขายในตลาดโลกได้

ผ้าไหม มีโครงการที่จะเร่งรัดให้เพิ่มผลิตไหม เพื่อส่งออกให้ได้มากขึ้นเพราะมีลู่ทางที่จะขยายตลาดต่างประเทศได้มาก การผลิตไหมทั้งหมดตามโครงการเร่งรัดคาดว่าจะผลิตได้เพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ 10.8 ต่อปี ในปี 2515 คาดว่าจะส่งออกได้ 1,036,000 หลา และเพิ่มขึ้นเป็น 1,561,600 หลา ในปี 2519

ฟลูออไรต์ ในปี 2513 ได้ส่งฟลูออไรต์ออกไปขายเป็นจำนวน 350,000 ตัน เปรียบเทียบกับจำนวน 15,900 ตัน ในปี 2506 หรือเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 64.8 ต่อปี ตลาดที่สำคัญสำหรับฟลูออไรต์ของไทย ได้ประเทศญี่ปุ่น แร่ฟลูออไรต์นี้เป็นแร่ที่ยังมีลู่ทางในการขยายตลาดได้อีกมาก ดังนั้น จึงตั้งเป้าหมายการส่งออกไว้ในปี 2519 ประมาณ 600,000 ตัน หรืออัตราเพิ่มเฉลี่ยร้อยละ 10 ต่อปี การผลิตฟลูออไรต์ให้สามารถส่งออกได้ตามเป้าหมาย 600,000 ตัน จำเป็นจะต้องวางโครงการช่วยเหลือในด้านขนส่งและในด้านแต่งแร่คุณภาพต่ำให้สูงขึ้น จึงจะส่งออกได้ตามเป้าหมายที่วางไว้

ผลไม้กระป๋อง โรงงานผลไม้กระป๋องได้เริ่มผลิตเพื่อส่งออกในกลางปี 2510 ในปี 2513 มีโรงงานผลไม้กระป๋องที่เปิดดำเนินการอยู่ 2 โรง มีกำลังการผลิต 125,000 ตันต่อปี ซึ่งคิดเป็นผลไม้กระป๋องประมาณ 2.27 ล้านหีบ กำลังการผลิตในระยะปี 2515-2519 จะเพิ่มขึ้นตามลำดับ ในปี 2519 จะมีกำลังการผลิต 312,000 ตัน (5.85 ล้านหีบ) ในปี 2513 ได้ส่งผลไม้กระป๋องไปต่างประเทศจำนวนประมาณ 800,000 หีบ มูลค่าประมาณ 60 ล้านบาท ในปี 2519 คาดว่าจะสามารถส่งออกได้ประมาณ 5 ล้านหีบ มูลค่า 350 ล้านบาท ในด้านความต้องการของตลาดต่างประเทศ คาดได้ว่าจะยังคงเพิ่มขึ้นในระยะข้างหน้า ในปัจจุบันความต้องการของตลาดโลกมีประมาณ 45 ล้านหีบ ตลาดที่สำคัญ ได้แก่ สหรัฐอเมริกา กลุ่มตลาดรวม และญี่ปุ่น

ปูนซีเมนต์ ในปี 2513 มีโรงงานปูนซีเมนต์ดำเนินการผลิต 4 โรง มีปริมาณการผลิต 2,625,000 ตัน ในปี 2515 โรงงานที่ก่อสร้างใหม่อีก 3 โรงงาน จะแล้วเสร็จและจะมีโรงงานปูนซีเมนต์รวมทั้งสิ้น 7 โรงงาน ซึ่งผลิตได้เกินความต้องการภายในประเทศ ในปี 2513 ได้ส่งปูนซีเมนต์ออกจำหน่ายต่างประเทศประมาณ 165,000 ตัน มูลค่าประมาณ 80 ล้านบาท ในปี 2519 คาดว่าจะสามารถส่งปูนซีเมนต์ออกได้ประมาณ 400,000 ล้านตัน มูลค่าประมาณ 100 ล้านบาท โดยขายในราคาที่ต่ำ เพื่อให้สามารถแข่งขันกับประเทศผู้ผลิตรายอื่นๆ ได้

ตลาดที่สำคัญ ได้แก่ ลาว เวียดนาม เขมร และอินโดนีเซีย

ด้าย ปัจจุบันด้ายที่ผลิตได้เกินความต้องการของอุตสาหกรรมภายในประเทศนั้น ได้ส่งออกจำหน่ายต่างประเทศ คาดว่าในปี 2515 จะสามารถส่งด้ายออกได้ประมาณ 2,500 ตัน มูลค่าประมาณ 50 ล้านบาท ในปี 2519 คาดว่าจะสามารถส่งออกได้ประมาณ 15,000 ตัน มูลค่าประมาณ 1 2 0 ล้านบาท

ตลาดที่มีขนาดใหญ่และมีความต้องการค้ามาก ได้แก่ อินโดนีเซีย และประเทศใกล้เคียง ในเอเชีย อนาคตของการส่งค้าออกมีลักษณะค่อนข้างแจ่มใส เนื่องจากประเทศต่างๆ ในเอเชียมีแนวโน้มในการคุ้มครองอุตสาหกรรมทอผ้าของตนและจะมีการจำกัดปริมาณการนำเข้าประเทศ ส่วนค้านั้น เป็นวัตถุประสงค์ที่สำคัญของอุตสาหกรรมทอผ้าซึ่งจะได้รับการกีดกันน้อยกว่า

ผ้า ในปัจจุบันปรากฏว่าผ้าผลิตได้เกินความต้องการของตลาดภายในประเทศ จำเป็นต้องส่งออกจำหน่ายต่างประเทศ คาดว่าปี 2515 จะสามารถส่งค้าออกได้ประมาณ 10 ล้านหลา มูลค่าประมาณ 50 ล้านบาท และในปี 2519 สามารถส่งออกได้ประมาณ 16 ล้านหลา มูลค่าประมาณ 8 0 ล้านบาท

ตลาดที่มีความสำคัญในอนาคต ได้แก่ ตลาดยุโรป อังกฤษ สหรัฐอเมริกา และญี่ปุ่น โดยเฉพาะผ้าฝ้าย เนื่องจากแรงงานในประเทศเหล่านี้ได้สูงขึ้น และส่วนใหญ่ทำการผลิตผ้าราคาสูง

เสื้อผ้าสำเร็จรูป อุตสาหกรรมผลิตเครื่องนุ่งห่มสำเร็จ เพื่อส่งออกไปจำหน่ายต่างประเทศ ในปัจจุบันได้เปิดดำเนินการผลิต 1 โรงงาน ในปี 2513 ซึ่งเป็นระยะแรกทำการผลิตสามารถผลิตได้ประมาณ 3 แสนโหลต่อปี และคาดว่าจะกำลังการผลิตจะขยายเต็มตามโครงการในปี 2519 ซึ่งสามารถผลิต เสื้อสำเร็จรูปชนิดต่างๆ ได้ 8 แสนโหลต่อปี เป็นมูลค่า 1 9 0 ล้านบาท

ตลาดต่างประเทศที่มีความต้องการมาก ได้แก่ สหรัฐอเมริกา แคนาดา และยุโรป ใดๆ ก็ดี สำหรับสหรัฐอเมริกา มีมาตรการจำกัดการส่งเสื้อผ้าสำเร็จรูปจากไทยในปริมาณต่ำมาก

กระสอบ ในปี 2513 มีโรงงานกระสอบดำเนินการผลิต 10 โรง มีกำลังการผลิต 60 ล้านใบต่อปี กำลังการผลิตในระยะปี 2515-2519 คาดว่าจะไม่เพิ่มขึ้น คือ จะทำการผลิตในระดับ 60 ล้านใบต่อปี เนื่องจากความต้องการใช้กระสอบมีปริมาณจำกัด

การส่งออกในอนาคตจะส่งเป็นกระสอบและผลิตภัณฑ์อื่นๆ เช่น ผ้าเฮสเซียนตลาดที่สำคัญในอนาคตจะเป็นประเทศกลุ่มอาฟริกา ยุโรป และอินโดนีเซีย

ชิ้นส่วนนาฬิกา โรงงานผลิตชิ้นส่วนนาฬิกาเป็นอุตสาหกรรมที่ผลิตเพื่อส่งออกโดยเฉพาะ ปัจจุบันมีโรงงานผลิต 1 โรงงาน เปิดดำเนินการเมื่อปี 2511 มีปริมาณการผลิตประมาณ 1 ล้านชิ้นต่อปี กำลังการผลิตในระยะปี 2515-2519 จะเพิ่มขึ้นตามลำดับ โดยคาดว่าในปี 2519 จะสามารถผลิตชิ้นส่วนนาฬิกาได้ประมาณ 1.5 ล้านชิ้น

ในปี 2513 ชิ้นส่วนนาฬิกาที่ส่งออกจำหน่ายต่างประเทศมีประมาณ 3 แสนชิ้นมูลค่าประมาณ 15 ล้านบาท ในปี 2519 คาดว่าจะสามารถส่งออกได้ 1.5 ล้านชิ้น มูลค่าประมาณ 75 ล้านบาท ส่งไปยังประเทศสวิตเซอร์แลนด์ประมาณร้อยละ 90 ที่เหลือส่งไปยังสหรัฐอเมริกา และญี่ปุ่น

การผลิตกล่องนาฬิกา เป็นอุตสาหกรรมที่ผลิตเพื่อการส่งออกโดยเฉพาะ ปัจจุบันมีโรงงานที่ดำเนินการผลิตอยู่ 1 โรงงาน โดยเริ่มดำเนินการผลิตตั้งแต่ปี 2507 กำลังผลิตในระยะปี 2515–2519 จะเพิ่มขึ้นตามลำดับ โดยคาดว่าในปี 2519 จะมีกำลังการผลิตประมาณ 2.5 ล้านกล่อง

ในปี 2513 ส่งกล่องนาฬิกาและกล่องแหวนออกจำหน่ายต่างประเทศ ประมาณ 2 แสนกล่อง มูลค่าประมาณ 3 ล้านบาท ในปี 2519 คาดว่าจะส่งกล่องนาฬิกาและกล่องแหวนออกได้ประมาณ 2.5 ล้านกล่อง มูลค่าประมาณ 40 ล้านบาท ส่งไปจำหน่ายยังประเทศสวีเดน 60 และประเทศในทวีปยุโรป สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น และฮ่องกง อีกร้อยละ 40

กากน้ำมันพืช (ถั่วเหลือง) กากถั่วเหลืองเป็นผลิตผลพลอยได้ของอุตสาหกรรมสกัดน้ำมันพืช ในปี 2513 ผลิตกากถั่วเหลืองได้ประมาณ 19,000 ตัน ในระยะปี 2515–2519 คาดว่าจะผลิตเพิ่มขึ้นตามลำดับ เนื่องจากมีโครงการเร่งรัดการผลิตถั่วเหลือง เพื่อสนองความต้องการของอุตสาหกรรมน้ำมันพืชในปี 2519 คาดว่าจะสามารถผลิตกากถั่วเหลืองได้ 195,000 ตันต่อปี

ในปี 2512 ส่งกากถั่วเหลืองออกจำหน่ายต่างประเทศจำนวน 9,000 ตัน มูลค่าประมาณ 18.61 ล้านบาท ในปี 2519 คาดว่าจะสามารถส่งกากถั่วเหลืองออกได้ประมาณ 170,000 ตัน มูลค่าประมาณ 340 ล้านบาท

ตลาดที่สำคัญ ได้แก่ สิงคโปร์ มาเลเซีย ไต้หวัน และญี่ปุ่น

แนวทางพัฒนาการพาณิชย์

เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์และนโยบายในการเร่งผลิตสินค้าเพื่อการส่งออกและปรับปรุงระบบตลาดการจำหน่ายภายในประเทศให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น เพื่อลดต้นทุนการส่งสินค้าออก และเพื่อควบคุมพ่อค้าคนกลางมิให้เอาเปรียบผู้ผลิตมากเกินไป จึงได้กำหนดแนวทางการพาณิชย์ไว้ ดังต่อไปนี้

1. **ปรับปรุงตลาดให้สอดคล้องกับการผลิต** ประเภทสินค้าเพื่อเร่งรัดการส่งออก ตามที่ได้กำหนดไว้ในแผนพัฒนาการเกษตร ได้แก่ ข้าวโพด ถั่วเหลือง หม่อนและไหม มะพร้าว กุ้งทะเล และโค-กระบือ จะได้มีการปรับปรุงระบบการจำหน่ายให้สอดคล้องกันกับผลิตผลเหล่านี้ ส่วนสินค้าออกที่เป็นหลักอยู่เดิม ก็จะมีการปรับปรุงให้สอดคล้องกับภาวะในตลาดโลกเช่นกัน แนวทางพัฒนาที่สำคัญ มีดังนี้

ก. สินค้าออกประเภทเร่งรัด

ข้าวโพด เพื่อเร่งรัดให้ส่งออกได้เป้าหมายตามที่วางไว้ จะได้เร่งสนับสนุนให้ดำเนินการขยายในรูปชุมนุมสหกรณ์และกลุ่มการค้าให้มากขึ้นเป็นลำดับ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพ

ในด้านการจำหน่ายให้เป็นประโยชน์ต่อผู้ผลิตและจะพยายามรวมหน่วยงานให้สินเชื่อและหน่วยตลาดการจำหน่ายเข้าด้วยกัน โครงการที่จะเร่งรัดในระดับความสำคัญสูง ได้แก่ โครงการฉาง และไซโลของชุมนุมสหกรณ์ซื้อขาย ทั้งนี้ เพื่อกำหนดให้สหกรณ์และกลุ่มเกษตรกรได้มีบทบาทในการรวบรวมข้าวโพดมาขายมากขึ้น ซึ่งช่วยเพิ่มรายได้ให้กับเกษตรกร

ถั่วเหลือง เป็นพืชที่ต้องการเร่งรัดให้เพิ่มขึ้นจนสามารถส่งไปขายและนำเงินตราต่างประเทศมาให้ได้ เนื่องจากเป็นวัตถุดิบที่สำคัญสำหรับโรงงานสกัดน้ำมันพืช จึงควรขอความร่วมมือจากเอกชน รวมทั้งการประกันราคาขั้นต่ำด้วย

หม่อม-ไหม สินค้าประเภทนี้มีตลาดเป็นพื้นฐานอยู่แล้ว มาตรการตลาดที่สำคัญ ได้แก่ การรักษาคุณภาพและปรับปรุงวิธีขายในต่างประเทศให้มีประสิทธิภาพและเข้มแข็งยิ่งขึ้น

โค-กระบือ นอกจากการส่งเสริมการผลิตทั้งหน่วยงานของรัฐและของเอกชน จะได้ส่งเสริมการตลาดการจำหน่าย โดยจัดตั้งให้มีการรวมกลุ่มการซื้อขาย เพื่อเป็นหน่วยกลางในการจำหน่ายเพื่อส่งออก นอกจากนั้นจะได้ทำการส่งเสริมให้เลี้ยงและทำฟาร์มโค-กระบือขนาดใหญ่ เพื่อส่งออกด้วย การส่งออกในรูปแบบสัตว์มีชีวิตและผลิตภัณฑ์เนื้อสัตว์ก็ได้รับการสนับสนุนมาก และจะได้กำหนดเขตปลอดโรคภาคใต้เพื่อประโยชน์แก่การส่งออก

กุ้งทะเล กุ้งทะเลมีตลาดในต่างประเทศพร้อมอยู่แล้ว และมีราคาสูง ปัญหาสำคัญ ได้แก่ การปรับปรุงขนาดและมาตรฐานคุณภาพ

ข. สินค้าออกที่เคยเป็นหลัก

ข้าว พัฒนาการตลาดระดับชาวไร่ชาวนา โดยสนับสนุนให้สหกรณ์และสถาบันเกษตรกรมีฉางของตนเอง ส่วนในด้านการส่งออกจะพยายามแสวงหาตลาดใหม่ เพื่อส่งข้าวทุกชนิดออกให้มากขึ้น และใช้มาตรการตลาดใหม่ๆ เช่น การขายในรูปแบบสินเชื่อ

ยาง รัฐบาลจะช่วยเหลือในด้านการตลาด ด้านปรับปรุงคุณภาพและรักษามาตรฐาน ตลอดจนการส่งเสริมโรงงานอุตสาหกรรมที่ใช้ยางเป็นวัตถุดิบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งอุตสาหกรรมยางแท่ง ซึ่งจะต้องสนับสนุนเป็นพิเศษหลายด้านทั้งในทางขนส่งด้วย เพราะในปัจจุบันยังไม่สามารถแข่งขันกับบางประเทศได้

แร่ฟลูออไรด์ จะได้เร่งรัดผลิตและส่งออกมากขึ้น เพราะตลาดต่างประเทศกำลังขยายตัวออกมาก ปัญหาที่สำคัญเกี่ยวกับฟลูออไรด์ที่อยู่ในการขนส่งแร่จากแหล่งมายังท่าเรือกรุงเทพฯ รัฐบาลจะได้ส่งเสริมให้มีบริการอำนวยความสะดวกให้ผู้ส่งแร่ฟลูออไรด์

ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมบางประเภท อุตสาหกรรมบางประเภทสามารถส่งออกจำหน่ายในต่างประเทศได้แล้ว และยังมีอีกหลายประเภทที่จะสามารถผลิตเพื่อส่งออกได้ต่อไป รัฐมีแนวทางที่จะสนับสนุนการส่งออกของสินค้าอุตสาหกรรมในด้านภาษีอากร สิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ และสินเชื่อเพื่อกิจการอุตสาหกรรม

2. ปรับปรุงระบบการตลาดภายในประเทศ ปัญหาสำคัญในด้านพาณิชย์ในขณะนี้ก็คือ ระบบการค้าภายในประเทศ ทั้งนี้ เพราะผู้ผลิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกษตรกรไม่มีแหล่งที่จะเสนอขายได้เพียงพอ บางกรณีก็ถูกกดราคา รัฐจะได้พัฒนาระบบตลาดภายในประเทศ ดังนี้

1) สนับสนุนการตั้งสถาบันเกษตรกร เช่น สหกรณ์ หรือกลุ่มเกษตรกร และสนับสนุนสถาบันเกษตรกรดังกล่าวให้มีอุปกรณ์จำหน่ายและบริการเกี่ยวกับการตลาดให้เพียงพอ เช่น ฉางไซโล และคลังสินค้า สินเชื่อการตลาด กับเผยแพร่ข้อสนเทศและข่าวสารการตลาดให้ทั่วถึง เพื่อให้ราคาที่เกษตรกรได้รับสูงขึ้น

2) สนับสนุนให้มีการจัดระเบียบเกี่ยวกับตลาดสินค้าบางอย่าง ในด้านการซื้อ การขาย การรักษาคุณภาพ และมาตรฐานสินค้า

3) สนับสนุนให้มีศูนย์รวมสินค้าหรือตลาดรวมสินค้าเฉพาะประเภทขึ้นในท้องที่ที่เหมาะสม เช่น ตลาดปอ ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตลาดข้าวโพดที่ภาคกลางและตลาดยางในภาคใต้

4) จัดให้มีตลาดจำหน่ายในราคาประกันให้แก่เกษตรกร และจัดให้มีสภาพการตลาดสำหรับผลิตผลการเกษตรบางชนิด

5) ศึกษาและปรับปรุงรัฐวิสาหกิจการพาณิชย์และวิสาหกิจที่อยู่ในความควบคุมของราชการให้ดำเนินการไปตามวัตถุประสงค์ในการที่จะให้บริการด้านตลาดจำหน่ายสำหรับเกษตรกรและทำหน้าที่ในการจำหน่ายร่วมกับกลุ่มผลิต เช่น สหกรณ์และกลุ่มเกษตรกรอย่างใกล้ชิด กับทั้งช่วยเหลือในการประกันราคา เพื่อให้เกษตรกรได้รับประโยชน์จากรัฐวิสาหกิจเหล่านี้ตามควร

6) จัดให้มีมาตรการป้องกันและควบคุมการผูกขาดและการรวมหัวทางด้านการค้าเพื่อรักษาผลประโยชน์ของผู้ผลิตและผู้บริโภค

3. การส่งเสริมตลาดการค้าต่างประเทศ เพื่อส่งเสริมตลาดการค้าให้กว้างขวางยิ่งขึ้น รัฐจะได้ดำเนินการดังต่อไปนี้

1) ปรับปรุงวิธีการหาตลาดในต่างประเทศ โดยอาศัยคณะผู้แทนการค้าจากเอกชนให้มากขึ้น ปรับปรุงประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของสำนักงานเจ้าหน้าที่พาณิชย์ในต่างประเทศ จัดให้มีศูนย์การค้า เพื่อทำหน้าที่ในการแสดงสินค้า ศึกษาวิจัย และให้ข้อเสนอแนะทางการค้า ตลอดจน ปรับปรุงวิธีการแสดงสินค้าให้ทันสมัย สามารถดึงดูดความสนใจยิ่งขึ้น ทั้งนี้ จะสนับสนุนให้เอกชนมีส่วนร่วมมากขึ้น

2) ส่งเสริมการรวมกลุ่มของผู้ส่งสินค้าออก เพื่อป้องกันการแข่งขันตัดราคา กัน และเพื่อสร้างอำนาจต่อรองในการเจรจากับผู้ซื้อในต่างประเทศ

3) จัดให้มีเป้าหมายการส่งสินค้าออกกับประเทศต่าง ๆ พร้อมทั้งมาตรการ เพื่อให้บรรลุผลตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ด้วย

4) หาตลาดใหม่ เช่น ในอาฟริกา อเมริกาใต้ และยุโรปตะวันออก

4. รักษาระดับราคาอันควร ในระยะของแผนนี้ คาดว่าระดับราคาสินค้าที่จำเป็นแก่การครองชีพของประชาชนจะเพิ่มขึ้นบ้าง อย่างไรก็ตาม รัฐบาลได้กำหนดมาตรการป้องกันมิให้มีการค้ากำไรเกินควร โดยขยายระบบตลาดใหม่ในย่านชุมชนให้กว้างขวางและควบคุมสินค้าโดยอาศัยมาตรการด้านกฎหมายเท่าที่จำเป็น

5. ส่งเสริมให้คนไทยประกอบอาชีพการค้า ในการส่งเสริมให้คนไทยประกอบอาชีพการค้ามากขึ้นนั้น รัฐบาลดำเนินการดังต่อไปนี้

1) ขยายการช่วยเหลือให้แก่พ่อค้าคนไทยในด้านสินเชื่อให้กว้างขวางออกไป รวมทั้งการหาอาคารค้า ตลอดจนการอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับการพาณิชย์ด้วย ทั้งนี้ จะได้สนับสนุนการจัดตั้งกลุ่มพ่อค้าชายส่งและขายปลีกสินค้าแต่ละประเภทขึ้น เพื่อเป็นการร่วมมือซึ่งกันและกัน

2) จะให้ความช่วยเหลือแก่พ่อค้าชายส่งคนไทยทางด้านเครดิตเป็นกรณีพิเศษ เพื่อช่วยหมุนเวียนการค้าระหว่างท้องถิ่นให้มากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะช่วยเหลือเกษตรกรในด้านการตลาด โดยผ่านทางสถาบันเกษตรกร รวมทั้งการพยุงราคาผลผลิตเกษตรบางประเภทในระดับผู้ผลิตในกรณีที่เหมาะสมด้วย

3) สงวนอาชีพบางประเภทให้คนไทยตามที่จำเป็นและสมควร

6. การศึกษาและวิจัยในด้านการตลาด รัฐบาลได้ดำเนินการดังต่อไปนี้

1) ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการตลาดของสินค้าแต่ละประเภท ทั้งสินค้าเกษตรกรรมและอุตสาหกรรม เพื่อประโยชน์ในการวางแผนปรับปรุงประสิทธิภาพการตลาดและวางแผนการผลิตให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาด

2) ปรับปรุงงานด้านบริหารของกระทรวงเศรษฐกิจบางส่วนเสียใหม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง งานเศรษฐกิจในภูมิภาค ทั้งนี้ เพื่อจะได้ติดตามความเคลื่อนไหวด้านการค้า ท้องถิ่นและขณะเดียวกันก็จะให้คำปรึกษาแนะนำแก่เกษตรกรอย่างใกล้ชิดด้วย

7. มาตรฐานสินค้าเพื่อการส่งออก จะได้ศึกษาหาวิธีการปรับปรุงคุณภาพและควบคุมรักษามาตรฐานของสินค้าส่งออกให้เป็นที่เชื่อถือได้มากขึ้น โดยปรับปรุงระเบียบและวิธีการปฏิบัติให้รัดกุม ตลอดจนการร่วมมือกับกลุ่มการผลิตและการจำหน่ายในระดับต่าง ๆ ให้ใกล้ชิดยิ่งขึ้น เพื่อหาทางกำหนดคุณภาพให้ได้มาตรฐานและให้ต่างประเทศยอมรับนับถือสินค้าของไทยมากยิ่งขึ้น อันจะเป็นประโยชน์ในการขยายตลาดต่างประเทศให้กว้างขวาง

8. สถาบันการพาณิชย์ รัฐจะสนับสนุนการพาณิชย์โดยมีสถาบันที่มั่นคงและเป็นปึกแผ่น เพื่อประโยชน์แก่ผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่าย รวมทั้งการตั้งบริษัทสาธารณชน และการปรับปรุงมาตรการด้านทะเบียนการค้า โดยพยายามป้องกันและควบคุมกิจการค้าที่ตั้งขึ้นมาชั่วระยะหนึ่ง เพื่อหาประโยชน์แล้วเลิกไป ซึ่งทำความเสียหายและความปั่นป่วนให้แก่ผู้ที่เกี่ยวข้องหรือประชาชนทั่วไป

การบริการ

การบริหารมีความสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศเป็นอันมาก เพราะเป็นแหล่งที่นำมาซึ่งเงินตราต่างประเทศ อันมีส่วนช่วยให้ดุลการค้าขาดดุลน้อยลงตลอดมา โดยเฉพาะในแผนฉบับที่ 2 ระหว่างปี 2510-2513 ประเทศไทยมีรายได้สุทธิจากการบริการรวมกันประมาณ 23,300 ล้านบาท เป็นการชดเชยการขาดดุลการค้าในแต่ละปี

(ล้านบาท)

รายการ	2510	2511	2512	2513
รายได้จากการบริการ	8,434.4	9,249.7	9,284.4	9,513.1
รายจ่ายเพื่อการบริการ	2,521.3	3,061.4	3,430.9	4,058.6
รายได้สุทธิจากการบริการ	5,913.0	6,188.3	5,853.5	5,454.5
การค้าขาดดุล	8,150.2	10,650.0	11,297.7	12,258.0
การค้าและบริการขาดดุลสุทธิ	2,237.1	4,461.7	5,444.2	6,083.6

การบริการประกอบด้วยกิจกรรมต่าง ๆ หลายประเภท ซึ่งบางเรื่อง เช่น การขนส่งก็ได้แยกไว้ในสาขาที่เกี่ยวข้องแล้ว สำหรับบริการที่เห็นว่าสำคัญและได้รวมไว้ในบทนี้ ได้แก่ การประกันภัย และการท่องเที่ยว

ก. การประกันภัย การประกันภัยมีความสำคัญอย่างยิ่งที่จะเป็นเครื่องมือช่วยคุ้มครองให้ความมั่นใจและชดเชยความเสียหายแก่สังคมและประชาชนเกี่ยวกับชีวิตและสุขภาพของคน ททรัพย์สิน และการลงทุนในการผลิต นอกจากนี้การประกันภัยยังช่วยส่งเสริมการออมทรัพย์

และการระดมทุนเพื่อการลงทุนภายในประเทศทั้งในระยะสั้นและระยะยาว ซึ่งนับว่าจะมีบทบาทสำคัญในการสร้างความเจริญทางเศรษฐกิจและตลอดจนการใช้กำลังคนภายในประเทศให้เป็นประโยชน์ยิ่งขึ้น นอกจากนี้การประกันภัยให้กิจการประกันภัยมีความมั่นคงก้าวหน้ายิ่งขึ้นและมีส่วนในการพัฒนาประเทศยิ่งขึ้น

วิวัฒนาการของการประกันภัยในระยะ 4 ปีที่ล่วงมาแล้ว แสดงได้ดังนี้

	2510	2514	หมายเหตุ
1. จำนวนบริษัทประกัน			ถึงวันที่ 1 ส.ค. 14
ก. ชีวิต	11	11	
ข. วินาศภัย	49	55	
ค. สาขา บ.ประกันชีวิต และ บ.ประกันวินาศภัย	130	130	
2. เงินทุนบริษัทประกันภัย (ใน ประเทศ)			
ก. เงินทุนจดทะเบียน (บาท)	290,900,000	324,200,000	เพิ่มขึ้นจากปี 2512 42.5 ล้านบาท
ข. เงินทุนชำระแล้ว (บาท)	189,211,000	250,595,000	เพิ่มขึ้นจากปี 2512 20.0 ล้านบาท
3. ทรัพย์สินของบริษัทประกันภัย			
ก. ทรัพย์สินลงทุน	1,149,835,900	1,818,632,030	
ข. ทรัพย์สินอื่น ๆ	673,573,800	1,379,186,130	ประมาณจากยอดปี 2510 2511
4. เงินทุนสำรอง (บาท)	476,262,100	439,445,900	2512
ก. ชีวิต	579,876,600	873,519,100	
ข. วินาศภัย	97,099,800	100,170,900	
5. จำนวนเงินเอาประกันภัย (บาท)	50,168,313,100	92,892,651,300	
ก. วินาศภัย	5,171,910,100	5,657,811,500	
ข. วินาศภัย	44,996,403,000	87,234,839,800	
6. เบี้ยประกันภัย (บาท)	691,552,200	899,186,600	
ก. ชีวิต	276,886,900	318,738,500	
ข. วินาศภัย	414,665,300	570,448,100	

ที่มา : กระทรวงเศรษฐกิจ

เห็นได้ว่า ปัจจุบันนี้ฐานะการเงินของบริษัทประกันภัยมั่นคงกว่าเดิม เงินทุนของบริษัทประกันภัยเพิ่มขึ้น รายการทรัพย์สินในปี 2514 เพิ่มขึ้นจากปี 2510 ร้อยละ 58 เงินสำรองประกันภัย ในปี 2514 เพิ่มขึ้นจากปี 2510 ร้อยละ 43 เบี้ยประกันภัยรับทั้งสิ้นในปี 2514 เป็น 899,196,000 บาท เปรียบเทียบกับเบี้ยประกันภัยรับในปี 2510 ซึ่งมีจำนวน 691,552,000 บาท เพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยร้อยละ 10 ต่อปี การประกันที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ได้แก่ การประกันรถยนต์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการประกันเพื่อคุ้มครองการบาดเจ็บหรือเสียชีวิตของบุคคลที่สาม ถัดไปได้แก่

ประกันอัคคีภัย และการประกันทางทะเล ตามลำดับ ส่วนด้านประกันชีวิต อัตราการเพิ่มของเบี้ยประกันอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างต่ำ คือ ร้อยละ 3 ต่อปี

แนวโน้มการขยายตัวและแนวทางการดำเนินการภายในระยะของแผน

	2514	2519
เบี้ยประกัน (ล้านบาท)	899	1,250
ชีวิต	319	380
วินาศภัย	580	870
เงินสำรองประกันภัย (ล้านบาท)	973	1,185
ชีวิต	873	1,035
วินาศภัย	100	150
ทรัพย์สิน (ล้านบาท)	1,818	2,000
ทรัพย์สินลงทุน	1,379	1,550
ทรัพย์สินอื่นๆ	439	450

การประมาณการในเรื่องการประกันภัยสำหรับปี 2519 เป็นการประมาณการขั้นต้นโดยถือภาวะปกติเป็นเกณฑ์ อย่างไรก็ตาม เมื่อได้มีการดำเนินการตามมาตรการที่ได้วางไว้ในแผนพัฒนาฯ ฉบับนี้แล้ว วงเงินในปี 2519 ก็จะสูงกว่านี้

ข. การส่งเสริมการท่องเที่ยว การท่องเที่ยวได้เจริญก้าวหน้าจนกลายเป็นธุรกิจที่สำคัญในระยะ 10 ปีที่ผ่านมา กล่าวคือ ก่อให้เกิดกิจกรรมทางเศรษฐกิจทั้งในส่วนของรัฐและของเอกชน ซึ่งเป็นแหล่งที่มาของรายได้ของชาติ และเป็นการเผยแพร่เกียรติคุณของประเทศไปพร้อมๆ กัน เมื่อปี 2513 มีนักท่องเที่ยวในประเทศไทยมีจำนวน 628,670 คน นักท่องเที่ยวพักอยู่ในประเทศไทยประมาณ 4.8 วันต่อคน และการมีการใช้จ่ายโดยเฉลี่ยต่อคนประมาณวันละ 28 เหรียญสหรัฐ วัตถุประสงค์ในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเท่าที่ผ่านมาแล้ว ได้แก่ เป็นความพยายามที่จะให้ประเทศไทยเป็นจุดท่องเที่ยวที่สำคัญสำหรับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางระยะไกล เพราะนักท่องเที่ยวทั้งหลายมักจะวางแผนในการท่องเที่ยวที่สำคัญสำหรับนักท่องเที่ยวของตนโดยผ่านหลายๆ ประเทศ สำหรับปัญหาในปัจจุบันนั้น ส่วนใหญ่เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมต่างๆ เพื่อให้ความอบอุ่นใจและความสะดวกสบายแก่นักท่องเที่ยวในฐานะเจ้าของบ้านยังไม่ดีเท่าที่ควร และมีแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ ยังไม่ได้พัฒนาในด้านนี้ส่วนการดำเนินการส่งเสริมการท่องเที่ยวของรัฐ

ในด้านกาารโฆษณาและเผยแพร่เพื่อจูงใจให้มีผู้มาท่องเที่ยวให้มากขึ้นนั้นเป็นมาตรการประการหนึ่งซึ่งจะต้องดำเนินการให้ถูกต้อง

ในระยะของแผนฯ ฉบับที่ 3 คาดว่าจะมีนักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยมากขึ้น คือ ประมาณ 660,000 คน ในปี 2515 จะเพิ่มขึ้นเป็นประมาณ 1 ล้านคน ในปี 2519 เพื่อส่งเสริมให้นักท่องเที่ยวพักอยู่ในเมืองไทยเป็นเวลานานและใช้จ่ายเพิ่มขึ้น รัฐบาลจึงจำเป็นต้องจัดหาบริการต่างๆ ให้เพียงพอ โดยรัฐบาลจะได้ส่งเสริมส่วนราชการและเอกชนให้ทำการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้มากขึ้นทั้งในด้านคุณค่าและปริมาณ พร้อมทั้งร่วมสร้างบรรยากาศอันอบอุ่นในฐานะเจ้าของบ้านให้แก่นักท่องเที่ยว เช่น การหาที่พัก การแนะนำรายการเที่ยวที่น่าสนใจ ความสะดวกในการเดินทาง การจองตั๋วและที่พัก ความสะอาด อนามัย อาหาร การดูแลความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวและบริการอื่นๆ ที่เป็นการช่วยเหลือ และเอาใจใส่ให้นักท่องเที่ยวได้รับความสุขสบายและพอใจมากที่สุด ส่วนการโฆษณาเผยแพร่เพื่อจูงใจให้ชาวต่างประเทศมาเที่ยวมากขึ้นนั้นควรให้ความสนับสนุนโดยร่วมมือกับเอกชนให้มากที่สุดที่จะกระทำได้

หน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบโดยตรง ที่จะให้การส่งเสริมเพื่อให้เป็นไปตามแผนการของรัฐดังกล่าวนี้ ได้แก่ องค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ซึ่งได้จัดตั้งขึ้นเพื่อดำเนินการในการให้การส่งเสริมการท่องเที่ยวในประเทศไทยตั้งแต่ปี 2503 ปัจจุบันมีสำนักงานตั้งอยู่ภายในประเทศ 5 แห่ง และในต่างประเทศ 2 แห่ง คือ ที่นิวยอร์ก และที่ลอสแอนเจลิสสหรัฐอเมริกา การดำเนินการส่งเสริมการท่องเที่ยวในระยะของแผนฯ ฉบับที่ 2 มุ่งลงทุนส่งเสริมการขาย โดยการโฆษณาประชาสัมพันธ์ในตลาดท่องเที่ยวเพื่อจูงใจให้ชาวต่างประเทศมาเที่ยวมากขึ้นเป็นส่วนใหญ่ในระยะของแผนนี้จะต้องคำนึงถึงมาตรการอื่นๆ เข้าประกอบด้วย

ในระยะของแผนฯ ฉบับที่ 3 นี้ รัฐบาลมีนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยว ดังนี้

1. สำรวจและจัดทำแผนหลักการพัฒนาการส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยขึ้นเพื่อให้แล้วเสร็จโดยด่วน
2. ประสานงานและส่งเสริมส่วนราชการและเอกชน เพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวภายในประเทศให้เป็นที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวให้มากขึ้น ทั้งนี้ จะได้ทำการสำรวจและกำหนดที่ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว พร้อมกับศึกษารายละเอียดของแต่ละแห่ง แล้วทำโครงการตลอดวิธีการส่งเสริมการพัฒนาสถานที่กำหนดโดยดำเนินการตามแผนเป็นปีๆ ไป
3. ประสานงานและแก้ไขข้อบกพร่องและข้อบັงคับที่ล่าสมัยต่างๆ ที่มีอยู่เกี่ยวกับการบริการท่องเที่ยวโดยรีบด่วน โดยเฉพาะระเบียบการที่ทำความระอาใจ

4. ให้ความสำคัญลดภัยแก่นักท่องเที่ยวอย่างเพียงพอ
5. ส่งเสริมและริเริ่มในการตกแต่งบริเวณให้งดงาม การรักษาความสะอาด ส่งเสริมการจัดสถานที่พักผ่อน เช่น สวนดอกไม้ สวนสาธารณะ สถานที่เดินเล่น (Promenade)
6. สนับสนุนและให้ความร่วมมือแก่วิสาหกิจบริการของเอกชน ตลอดทั้งคำแนะนำในด้านนี้แก่นักท่องเที่ยว เช่น สมาคมโรงแรม และสมาคมบริการนักท่องเที่ยว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการโฆษณาเผยแพร่ เพื่อจูงใจให้มีผู้มาท่องเที่ยวมากขึ้น ทั้งนี้ รวมถึงการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่มัคคุเทศก์และบริการของบริการเกี่ยวกับการท่องเที่ยวต่างๆ ด้วย

รัฐวิสาหกิจ

ในแผนฉบับนี้รัฐจะไม่จัดตั้งรัฐวิสาหกิจทางด้านพาณิชย์และบริการขึ้นใหม่ ทั้งนี้ เพื่อสนองรับกับนโยบายของรัฐที่ไม่ประกอบการค้าแข่งขันกับเอกชน และยึดถือระบบการค้าเสรีเป็นหลัก แต่จะได้ปรับปรุงรัฐวิสาหกิจที่สำคัญให้ทำหน้าที่บริการอันจะเป็นประโยชน์แก่การพาณิชย์และบริการอย่างแท้จริงดังต่อไปนี้

องค์การคลังสินค้า มีนโยบายที่จะโอนงานข้าวที่ไม่ได้ใช้งานขององค์การการคลังสินค้าไปให้สหกรณ์รับไปดำเนินการ สำหรับการดำเนินงานขององค์การคลังสินค้าจะขยายการรับซื้อประกันราคาพืชผลทางเกษตรต่างๆ ออกไปในระดับชาวไร่ชาวนาให้มากขึ้น และจะพยายามรับนโยบายของรัฐบาลในด้านการหาตลาดจำหน่าย เพื่อขยายผลผลิตพืชสำคัญที่จำเป็นจะต้องเร่งรัดในระยะของแผนฉบับนี้

บริษัทค้าพืชผลต่าง ๆ ของกระทรวงเกษตร ได้แก่ บริษัทปอไทย จำกัด บริษัทค้าพืชผลไทย จำกัด บริษัทพืชกสิกรรม จำกัด และบริษัทจังหวัดต่างๆ ที่มีอยู่ ควรจะได้กำหนดนโยบายและวัตถุประสงค์ในการช่วยหาตลาดให้แก่พืชเร่งรัด ตามแนวการค้าและการหาตลาดที่มีความชำนาญอยู่แล้ว โดยสนับสนุนให้ดำเนินงานให้กว้างขวางและเพิ่มพูนประสิทธิภาพให้สูงขึ้น และสามารถสนับสนุนการจำหน่ายให้แก่กลุ่มเกษตรกร และสหกรณ์ในท้องถิ่นให้ได้ผลมากยิ่งขึ้น และควรจะเป็นส่วนหนึ่งในกลไกของรัฐบาลในการพยุงราคาสินค้าแต่ละชนิดให้ได้ผล ถ้ามีการปรับปรุงนโยบายและวัตถุประสงค์ร่วมกันได้สอดคล้องกันแล้ว การจัดตั้งบริษัทจังหวัดต่างๆ เพิ่มขึ้น โดยร่วมมือกับเอกชนหรือกลุ่มพ่อค้าคนกลางในท้องถิ่น เพื่อเป็นหน่วยรับซื้อและพยุงราคา จึงควรสนับสนุน แต่ไม่ควรให้มีสิทธิพิเศษใดๆ ในการดำเนินงานดังกล่าวนี้

องค์การตลาด ควรจะได้มีการปรับปรุงวัตถุประสงค์การดำเนินงานเสียใหม่ให้ถูกต้องเพื่อเป็นแหล่งกลางในการจัดหาสถานที่จำหน่ายสินค้าให้แก่ชาวไร่และชาวนา

องค์การเชื้อเพลิง ทำการจำหน่ายน้ำมันให้ทางราชการและเอกชนทั่วไป และเก็บสำรองน้ำมันไว้ใช้ประเทศเมื่อยามฉุกเฉิน ขณะเดียวกันก็เพื่อตรึงราคาน้ำมันที่จำหน่ายภายในประเทศมิให้สูงเกินควร นอกจากนี้ยังมีความสำคัญในด้านการเตรียมพร้อมด้วย

องค์การส่งเสริมการท่องเที่ยว อ.ส.ท. ยังขาดแผนงานพัฒนาที่แน่นอน จึงควรรีบจัดทำแผนหลักขึ้นโดยด่วน และให้ความร่วมมือกับเอกชน เช่น โรงแรม บริษัทการบิน และบริษัทเดินทาง การขายหุ้นให้แก่คนไทยโดยยึดหลักให้รัฐบาลเป็นผู้ถือหุ้นใหญ่

งบประมาณ

งบพัฒนาสำหรับการพัฒนาการพาณิชย์และบริการมีจำนวนทั้งสิ้น 870.95 ล้านบาท ในระยะเวลาของแผนพัฒนา โดยแยกเป็นงบประมาณแผ่นดิน 170.0 ล้านบาท และรายได้จากรัฐวิสาหกิจ 700.95 ล้านบาท

งบพัฒนาการพาณิชย์และบริการ

(ล้านบาท)

ที่มาของเงิน	2515	2516	2517	2518	2519	รวม
งบประมาณ	30.00	35.00	35.00	35.00	35.00	170.00
เงินกู้ต่างประเทศ	-	-	-	-	-	-
เงินช่วยเหลือต่างประเทศ	-	-	-	-	-	-
รายได้รัฐวิสาหกิจ	119.09	125.51	136.40	152.48	170.47	700.95
รวม	146.09	160.51	171.40	187.48	205.47	870.95

งบพัฒนาสำหรับการพัฒนาการพาณิชย์และบริการได้จัดไว้สำหรับงบประมาณแผ่นดินประมาณ 20 ล้านบาท ตลอดระยะเวลา 5 ปี ตามที่ปรากฏในแผนนี้ได้จัดไว้เป็นเงินสำรองตลอดระยะเวลา 5 ปี อีก 10 ล้านบาท เพื่อจัดให้แก่โครงการพัฒนาที่มีลักษณะเป็นงบบริหารที่ควรสนับสนุนให้ใช้เงินเพื่อประโยชน์ของแผนพัฒนาฯ ส่วนอีก 140 ล้านบาท จัดสำรองไว้สำหรับโครงการส่งเสริมการท่องเที่ยว เมื่อจัดทำแผนหลักอันเหมาะสม

งบรายได้ของรัฐวิสาหกิจที่ปรากฏในตารางรวมทั้งสิ้นเป็นเงิน 700.95 ล้านบาท ตลอด
ระยะเวลา 5 ปีนั้น เป็นการใช้จ่ายของรัฐวิสาหกิจที่จะจ่ายจากรายได้ของตนเอง ซึ่งจัดไว้ในหมวด
การพาณิชย์และบริการในบทว่าด้วยการพัฒนาวิสาหกิจทั้งหมด รวมทั้งสิ้น 3 แห่ง คือ องค์การ
คลังสินค้า องค์การเชื้อเพลิง และบริษัทสหโรงแรมไทยและการท่องเที่ยว จำกัด

.....

บทที่ 11

การคมนาคมและขนส่ง

.....

การดำเนินงานตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2510-2514)

ในระยะของแผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่ 2 การพัฒนาด้านการคมนาคมและขนส่งได้มุ่งไปในการบูรณะและปรับปรุงระบบการคมนาคมและขนส่งที่มีอยู่แล้วให้มีมาตรฐานสูงขึ้น ก่อสร้างขยายระบบการคมนาคมและขนส่งให้กว้างขวางออกไปพร้อมกันด้วย เพื่อให้สัมพันธ์กับการพัฒนาเศรษฐกิจสาขาอื่นๆ

ในระหว่างปี 2510-2514 คาดว่าจะมีการใช้จ่ายเงินเพื่อพัฒนาการคมนาคมและขนส่งเป็นจำนวนประมาณ 16,100 ล้านบาท เมื่อเทียบกับวงเงินที่ประมาณว่าจะจ่ายจริงกับวงเงินที่กำหนดไว้ตามโครงการพัฒนาเศรษฐกิจจำนวน 18,564 ล้านบาทแล้ว จะเห็นว่าจำนวนเงินที่จะจ่ายจริงต่ำกว่าที่วางไว้ตามแผนเป็นจำนวนประมาณ 2,464 ล้านบาท ทั้งนี้ เป็นเพราะการดำเนินโครงการบางโครงการล่าช้า และในการดำเนินงานตามแผนฯ ได้มีการปรับปรุงแก้ไขและลดเป้าหมายของโครงการบางโครงการลงให้สอดคล้องกับความสามารถในการดำเนินงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องรวมทั้งได้ตัดทอนโครงการบางโครงการลงด้วย ผลการดำเนินงานที่สำคัญๆ ในระยะของแผนพัฒนาฉบับที่ 2 สรุปได้ดังนี้

การขนส่ง

การขนส่งทางบก การพัฒนาการขนส่งทางบกที่สำคัญได้แก่ การก่อสร้างและบูรณะทางหลวงแผ่นดินและทางหลวงจังหวัด ซึ่งได้ดำเนินงานตามโครงการระยะยาวเริ่มต้นตั้งแต่ปี 2508 จนถึงปี 2514 โครงการนี้กำหนดเป้าหมายที่จะก่อสร้างและบูรณะทางหลวงแผ่นดิน 109 สาย รวมระยะทางประมาณ 8,063 กิโลเมตร ก่อสร้างบูรณะทางหลวงจังหวัด 120 สาย (รวมทางตามโครงการศูนย์เครื่องมือกล) รวมระยะทางประมาณ 4,169 กิโลเมตร รวมเป็นการสร้างและบูรณะทางหลวงแผ่นดินและทางหลวงจังหวัดตามแผนฯ จำนวน 12,232 กิโลเมตร

ในการดำเนินโครงการก่อสร้างและบูรณะทางหลวงแผ่นดินและทางหลวงจังหวัดนี้ได้มีการแก้ไขปรับปรุงโครงการฯ หลายครั้ง เนื่องมาจากการประมาณราคาและระยะเวลาดำเนินโครงการฯ เปลี่ยนแปลงไป ประกอบกับได้มีการเปลี่ยนแปลงนโยบายระดับสูงเกี่ยวกับการวางแผนทางหลวง นอกจากนี้ ได้มีการสร้างทางนอกโครงการเพิ่มขึ้นจากที่ได้กำหนดไว้ในแผนฯ ด้วย

ความก้าวหน้าของการดำเนินโครงการก่อสร้างและบูรณะทางหลวงแผ่นดินและทางหลวงจังหวัดจนถึงสิ้นปี 2514 สรุปได้ดังนี้

- (1) ก่อสร้างและบูรณะทางหลวงแผ่นดินได้เป็นจำนวน 94 สาย ระยะทาง 5,778 กิโลเมตร
- (2) ก่อสร้างและบูรณะทางหลวงจังหวัดจำนวน 103 สาย ระยะทาง 3,018 กิโลเมตร

รวมเป็นระยะทางที่ก่อสร้างและบูรณะแล้วเสร็จตามโครงการทั้งสิ้น 8,796 กิโลเมตร ซึ่งต่ำกว่าโครงการที่วางไว้เป็นจำนวน 3,436 กิโลเมตร อย่างไรก็ตาม ในระยะเวลาดังกล่าวได้มีการก่อสร้างทางนอกโครงการเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนถึง 5,778 กิโลเมตร ทางนอกโครงการเหล่านี้รัฐบาลได้อนุมัติให้ดำเนินการเป็นปีๆไปโดยไม่มีแผนงานล่วงหน้าส่วนใหญเป็นทางที่มีมาตรฐานต่ำ การสร้างทางนอกโครงการจำนวนมากนี้เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผลการสร้างทางในโครงการต่ำกว่าเป้าหมายที่กำหนดไว้

การพัฒนากิจการรถไฟ

งานตามแผนฯ ที่สำคัญ ได้แก่การจัดหารถจักรดีเซล 84 คัน และเครื่องอะไหล่ จัดหารถดีเซลราง 32 ชุด จัดหาและสร้างรถโดยสาร 205 คัน เปลี่ยนสะพานเป็นชนิดรับน้ำหนักมาตรฐาน 15 ต้น เปลี่ยนรางและเชื่อมรางในทางสายเหนือ สายใต้ และสายตะวันออกเฉียงเหนือ ขยายย่านสถานี ปรับปรุงพื้นทาง ผลิตหมอนคอนกรีต ปรับปรุงรถไฟสายแม่กลอง และสำรวจทางสายใหม่

ผลการดำเนินงานส่วนใหญ่สามารถดำเนินไปได้ตามเป้าหมาย งานสำคัญที่ประสบความสำเร็จได้แก่การจัดหารถจักรดีเซล ซึ่งในระยะเวลาสิ้นสุดของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ได้รับรถจักรดีเซลมาใช้งานเพียง 30 คันเท่านั้น งานอื่นๆ ที่ประสบความสำเร็จได้แก่การจัดหารถโดยสาร การเปลี่ยนสะพาน การขยายย่านสถานี การผลิตหมอนคอนกรีต การเปลี่ยนราง สาเหตุสำคัญของความสำเร็จสืบเนื่องมาจากต้องใช้เวลาดำเนินการขั้นเตรียมการและพิจารณาการจัดซื้อเตรียมการและพิจารณาการจัดซื้อจากต่างประเทศเป็นเวลานาน นอกจากนี้ ยังขาดการวางแผนงานที่ดีในส่วนที่เกี่ยวกับงานก่อสร้างซึ่งการรถไฟดำเนินการเอง

การขนส่งทางน้ำ

(1) การพัฒนาการขนส่งทางน้ำในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 กำหนดจะมีการจัดหาเรือขุด เรือสำรวจ การสร้างเขื่อนกันคลื่นที่สงขลาและการปรับปรุงขุดลอกร่องน้ำทางเข้าท่าเรือที่จังหวัดสงขลา ภูเก็ต สุราษฎร์ธานี ปัตตานี และสำรวจทางภูมิศาสตร์เส้นทางเดินเรือ ซึ่งงานเหล่านี้ได้ดำเนินงานแล้วเสร็จตามเป้าหมายเป็นส่วนใหญ่ นอกจากการจัดหาเรือขุด 3 ลำ และเรือสำรวจ 1 ลำ ซึ่งประสบความสำเร็จในการประมูลทำให้ได้รับเรือเข้าไป 1 ปี จึงทำให้โครงการขุดลอกร่องน้ำบางแห่งที่จะใช้เรือขุดนี้ต้องล่าช้าไปด้วย เช่น โครงการขุดลอกร่องน้ำทางเข้าท่าเรือภูเก็ต เป็นต้น นอกจากนี้ก็มีโครงการก่อสร้างเขื่อนกันคลื่นที่สงขลา ซึ่งล่าช้ากว่าแผนงานที่กำหนดไว้เดิมมาก เนื่องจาก

ผู้รับเหมาก่อสร้างไม่มีความชำนาญงานเพียงพอ อย่างไรก็ตามในปี 2514 จะมีการจัดหาเรือขุด
 2 ลำ

(2) ในด้านการปรับปรุงการขนส่งสินค้าที่ท่าเรือกรุงเทพฯ ได้มีการปรับปรุงก่อสร้างคลัง
 เก็บสินค้า โรงพักสินค้า พื้นวางสินค้ากลางแจ้ง อาคารที่ทำการ และจัดหาอุปกรณ์ยกขนส่งสินค้าเพิ่มเติม
 พร้อมทั้งโครงการก่อสร้างเขื่อนเทียบเรือด้านตะวันออกจำนวน 4 ท่า และโครงการก่อสร้างหลักผูกเรือ
 กลางน้ำจำนวน 30 หลัก โครงการเหล่านี้ได้ดำเนินการเสร็จตามเป้าหมายเป็นส่วนใหญ่ นอกจากนี้
 โครงการก่อสร้างเขื่อนตะวันออกและโครงการก่อสร้างหลักผูกเรือกลางน้ำซึ่งการก่อสร้างเริ่มขึ้นช้ามาก
 เนื่องจากมีอุปสรรคในด้านการออกแบบล่าช้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสร้างเขื่อนตะวันออกมีปัญหาใน
 เรื่องที่ดินด้วย แต่คาดว่าจะการดำเนินงานก่อสร้างจะเริ่มขึ้นในปีงบประมาณ พ.ศ. 2515

(3) งานพัฒนาการขนส่งทางน้ำ ในด้านการสำรวจเพื่อก่อสร้างท่าเรือน้ำลึก แห่งที่ 2 ได้มี
 การตกลงรับความช่วยเหลือของรัฐบาลเนเธอร์แลนด์ ให้บริษัทเนเดโกเป็นผู้สำรวจและออกแบบ
 ท่าเรือน้ำลึกที่แหลมกระบัง ศรีราชา งานสำรวจแล้วเสร็จภายในปีงบประมาณ 2514

อนึ่ง ในตอนปลายของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 นี้ ประเทศไทยได้รับความช่วยเหลือจากรัฐบาล
 สหรัฐในการสำรวจท่าเรือน้ำลึกที่สัตหีบด้วย

การขนส่งทางอากาศ

(1) การพัฒนาการขนส่งทางอากาศในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ได้แก่ การ
 ปรับปรุงบริการวิทยุการบินอากาศ การปรับปรุงก่อสร้างสนามบินพาณิชย์ภายในประเทศ ซึ่ง
 ประกอบด้วยการสำรวจออกแบบและก่อสร้างอาคาร และทางวิ่งของสนามบินเชียงใหม่ เชียงราย ตาก ขอนแก่น
 นครพนม แพร่ ขยายและต่อเติมทางวิ่งของสนามบิน พิษณุโลก สกลนคร ปัตตานี ก่อสร้างทางขับ
 สนามบินหัวหินก่อสร้างทางวิ่งสนามบินแม่ฮ่องสอน ตรัง ตาก แม่สอด สำรองและออกแบบสนามบิน
 เลย งานเหล่านี้สามารถดำเนินการได้ตามเป้าหมายที่วางไว้เป็นส่วนใหญ่ ทั้งนี้ งานก่อสร้างสนามบิน
 บางแห่งจะต้องดำเนินการต่อไปในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมฉบับที่ 3 ด้วย เช่นงานสร้างทางวิ่ง
 สนามบินแพร่ ตาก และแม่สอด เป็นต้น

(2) เกี่ยวกับโครงการสนามบินพาณิชย์แห่งที่ 2 นั้น เป้าหมายตามแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2
 กำหนดจะสำรวจเพื่อกำหนดที่ตั้งของสนามบินและวางแผนแม่บทให้แล้วเสร็จ นอกจากนี้จะทำการ
 จัดหาที่ดินจำนวนประมาณ 15,000 ไร่ ไว้เพื่อเตรียมการก่อสร้างด้วย การดำเนินงานได้ล่าช้าไปจาก
 เป้าหมายข้างต้นไปบ้าง กล่าวคือ การจัดหาที่ดินได้ดำเนินไปแล้วเพียงประมาณ 10,850 ไร่ ส่วนการ
 สำรองและออกแบบสนามบินนั้นยังอยู่ในขั้นพิจารณากำหนดรายละเอียดเพื่อเรียกประกวดราคาจาก
 บริษัทสำรวจออกแบบและพิจารณาข้อเสนอให้ความช่วยเหลือของประเทศต่างๆ เท่านั้น งานที่ค้าง
 เหล่านี้จะต้องดำเนินการต่อไปในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3

(3) แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ได้กำหนดให้มีการปรับปรุงสนามบินดอนเมืองให้ทันสมัย มีขีดความสามารถเพียงพอกับจำนวนการจราจรที่เพิ่มขึ้นใน 10 ปี และสามารถรับเครื่องบินโดยสาร ขนาดจัมโบ้เจ็ตได้ด้วย งานนี้ประกอบด้วย การปรับปรุงทางวิ่ง ทางขับ สร้างลานจอด คลังศุลกากร และอาคารที่พักผู้โดยสารเพิ่มเติม ซึ่งงานปรับปรุงทางวิ่ง ทางขับ และสร้างลานจอดได้เสร็จสมบูรณ์ ส่วน การก่อสร้างอาคารท่าอากาศยานเพิ่มเติมและการสร้างคลังสินค้าศุลกากรประสบความสำเร็จแล้ว และคาดว่าจะแล้วเสร็จในปี 2515

(4) ในด้านการพัฒนากิจการบินภายในประเทศ ได้มีการจัดซื้อเครื่องบินโดยสารแบบ กังหันไอพ่น จำนวน 7 ลำ มาใช้ในสายการบินของบริษัทเดินอากาศไทย จำกัด เพื่อเพิ่มบริการและใช้ แทนเครื่องบิน ซี 47 ที่หมดอายุใช้งาน

การสื่อสารคมนาคม

1. ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 มีเป้าหมายที่จะเพิ่มเลขหมายโทรศัพท์ในเขต พระนคร-ธนบุรี ขึ้นอีก 105,100 เลขหมาย ภายในปี 2514 ซึ่งงานนี้ได้แล้วเสร็จตามเป้าหมายที่วางไว้ โดยได้มีการแก้ไขโครงการบางส่วน ซึ่งถ้าได้ติดตั้งแล้วเสร็จภายในปี 2514 จะทำให้พระนครและธนบุรีมีเลขหมายโทรศัพท์ทั้งสิ้น 162,300 เลขหมาย เป็นจำนวนมากกว่า 2 เท่าของเลขหมายโทรศัพท์ นครหลวงเมื่อก่อนปี 2510

ส่วนกิจการโทรศัพท์ภูมิภาคซึ่งมีโครงการขยายกิจการครั้งที่ 3 (พ.ศ.2510-2515) มีเป้าหมายที่จะติดตั้งชุมสายอัตโนมัติจำนวน 35,800 เลขหมายนั้น ได้เริ่มดำเนินการเข้าไป 1 ปี เพราะมีปัญหาในด้านการกู้เงิน จึงจำเป็นต้องขยายโครงการไปถึงปี 2516 อย่างไรก็ตามส่วนใหญ่ได้แล้วเสร็จตามเป้าหมาย แต่มีงานที่จะต้องเลื่อนไปดำเนินการในปี 2516 อยู่ 2 ชุมสาย จำนวน 800 เลขหมาย และหลังปี 2516 จะมีเลขหมายโทรศัพท์ในส่วนภูมิภาคทั้งสิ้น 61,040 เลขหมาย

2. ในด้านโทรศัพท์ทางไกลก็ได้ดำเนินการติดตั้งอุปกรณ์เชื่อมโยงโทรศัพท์ทางไกลระหว่างจังหวัดและอำเภอต่างๆ ให้ประสานกับเส้นทางโทรคมนาคมสายหลัก ซึ่งงานได้แล้วเสร็จตามเป้าหมาย

3. กิจการโทรคมนาคมสายหลัก ซึ่งได้เริ่มงานมาตั้งแต่แผนพัฒนาฯ ฉบับแรกนั้น ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ก็ได้มีการก่อสร้างระบบโทรคมนาคมสำหรับภาคเหนือและภาคใต้จนเสร็จสมบูรณ์ ทำให้ประเทศไทยมีระบบโทรคมนาคมสายหลักที่มีประสิทธิภาพสูงทั่วประเทศ นอกจากนี้การก่อสร้างสถานีถาวรภาคพื้นดินและจานเสาอากาศ เพื่อติดต่อสื่อสารกับดาวเทียม ทางด้านมหาสมุทรแปซิฟิก และมหาสมุทรอินเดีย ก็ได้เสร็จสมบูรณ์ตามเป้าหมายและเปิดใช้งานแล้ว

4. การขยายกิจการไปรษณีย์โทรเลข ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ได้กำหนดแผนงานจะก่อสร้างที่ทำการไปรษณีย์โทรเลขท้องถิ่น รวม 137 แห่ง แต่เนื่องจากมีอุปสรรคในด้านการ

จัดหาที่ดินก่อสร้าง จึงเปิดบริการได้ 88 แห่ง ส่วนที่เหลืออีก 49 แห่งนั้น จะต้องดำเนินการต่อไปใน
ระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3

5. โครงการขยายบริการโทรทัศน์ทั่วประเทศ (พ.ศ.2510-2514) ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อ
ก่อสร้างสถานีส่งโทรทัศน์และสถานีถ่ายทอดสัญญาณโทรทัศน์เพื่อถ่ายทอดรายการโทรทัศน์จาก
ส่วนกลางไปยังส่วนภูมิภาคในภาคเหนือและภาคใต้ด้วยระบบไมโครเวฟ รวมทั้งการก่อสร้างศูนย์
ควบคุมระบบการส่งโทรทัศน์ในพระนคร เพื่อควบคุมการส่งโทรทัศน์จากพระนครไปยังต่างจังหวัดด้วย
นั้นมีอุปสรรคในด้านการจัดทำโครงการการทำแผนดำเนินงานและความล่าช้าในการออกแบบถนนและ
อาคาร โครงการนี้จึงจำเป็นต้องเลื่อนไปดำเนินการในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3

วัตถุประสงค์และนโยบายในการจัดทำแผนพัฒนาฯ สาขาการคมนาคมและขนส่ง พ.ศ.2515-2519

เมื่อการดำเนินงานตามแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 สิ้นสุดลง งานปรับปรุงและบูรณะระบบการ
ขนส่งและคมนาคมที่มีอยู่แล้ว อันเป็นวัตถุประสงค์หลักของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 1 และฉบับที่ 2 จะแล้ว
เสร็จสมบูรณ์เป็นส่วนใหญ่ ฉะนั้นวัตถุประสงค์หลักของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 (พ.ศ.2515-2519) จึงจะ
มุ่งไปในทางเสริมสร้างระบบการขนส่งและการคมนาคมให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น เพื่อให้สอดคล้อง
และอำนวยความสะดวกแก่การพัฒนาเศรษฐกิจสาขาอื่นๆ ผลจากการนี้จะทำให้การพัฒนาเศรษฐกิจ
ของประเทศ เป็นส่วนรวมสามารถดำเนินไปได้ในจังหวัดที่รวดเร็วขึ้น

การพัฒนาเศรษฐกิจด้านการคมนาคมและขนส่งในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 จะดำเนิน
ไปในแนวต่อไปนี้

1. การพัฒนาทางหลวงจะยังคงมีความสำคัญสูง และได้รับการพิจารณาจัดสรรเงิน
งบประมาณเป็นจำนวนมากอยู่ต่อไป ทั้งนี้ จะมุ่งไปทางด้านพัฒนาทางหลวงจังหวัดมากยิ่งขึ้น โดยจะ
ก่อสร้างทางหลวงจังหวัดหรือทางหลวงท้องถิ่นเชื่อมต่อกับแหล่งผลิตและแหล่งจำหน่ายให้มากที่สุด
เพื่อให้ทางหลวงแผ่นดินที่การก่อสร้างแล้วเสร็จสามารถอำนวยความสะดวกแก่การพัฒนาเศรษฐกิจของ
ประเทศได้มากขึ้น และจะให้ความสำคัญแก่การปรับปรุงระบบการขนส่งบริเวณชานเมืองหลวงมากขึ้น
เพื่อช่วยบรรเทาความคับคั่งของการจราจรในพระนคร

2. ให้ความสำคัญแก่การพัฒนาการขนส่งทางน้ำภายในประเทศมากขึ้น โดยจะเริ่มงาน
สำรวจและขุดลอกเส้นทางขนส่งทางน้ำที่สำคัญๆ ในประเทศ เพื่อให้การขนส่งทางน้ำมีบทบาทต่อการ
ขนส่งของประเทศมากขึ้น และประสานกับการขนส่งประเภทอื่นๆ ดีขึ้นด้วย

3. การพัฒนาการขนส่งทางรถไฟ ยังคงจะเน้นหนักไปในการปรับปรุงบริการที่มีอยู่แล้วให้
มีประสิทธิภาพสูงขึ้น และเพียงพอแก่ความต้องการ นอกจากนี้ จะส่งเสริมให้การรถไฟปรับปรุงบริการ
ให้สามารถอำนวยความสะดวกชานเมืองให้มากขึ้น ส่วนการสร้างทางรถไฟสายใหม่นั้นยังคงจะ

ดำเนินการในเฉพาะเส้นทางที่มีผลได้ทางเศรษฐกิจสูง หรือเป็นเส้นทางที่ก่อสร้างขึ้นตามนโยบายของรัฐบาลเท่านั้น

4. ให้มีการสำรวจเพื่อวางแผนปรับปรุงและก่อสร้างท่าเรือทะเลเล็กทั้งทางฝั่งตะวันออกและทางภาคใต้ให้สอดคล้องกับความต้องการทางเศรษฐกิจ การปรับปรุงก่อสร้างท่าเรือดังกล่าวอาจจะเริ่มขึ้นในระยะปลายของแผนฯ หากผลการสำรวจแสดงว่าเป็นโครงการที่มีผลได้ทางเศรษฐกิจอย่างพอเพียง ในส่วนที่เกี่ยวกับท่าเรือชายฝั่งนั้น จะเน้นหนักไปในการขุดลอกร่องน้ำทางเข้าท่าเรือชายฝั่งและท่าเรือประมงที่สำคัญๆ

5. ให้ปรับปรุงสนามบินพาณิชย์ระหว่างประเทศให้มีประสิทธิภาพสูงและมีขีดความสามารถพอเพียงกับปริมาณการขนส่งทางอากาศที่เพิ่มขึ้น ทั้งนี้ จะมีการสำรวจเพื่อพิจารณาว่าสมควรปรับปรุงสนามบินดอนเมืองต่อไปอีกเพียงใด เพื่อให้ใช้ประโยชน์ได้ดีที่สุดและจะมีความจำเป็นต้องย้ายสนามบินพาณิชย์ระหว่างประเทศไปอยู่ ณ ที่แห่งใหม่หรือไม่ หากผลการสำรวจแสดงให้เห็นความจำเป็นที่จะต้องย้ายสนามบิน ก็จะทำการศึกษาและออกแบบแผนแม่บทสนามบินพาณิชย์แห่งที่สอง เพื่อเตรียมไว้ก่อสร้างเมื่อจำเป็นด้วย

ในส่วนที่เกี่ยวกับสนามบินพาณิชย์ภายในประเทศนั้นจะให้เร่งปรับปรุงสนามบินพาณิชย์ให้มีมาตรฐานสูง เพื่อให้เครื่องบินพาณิชย์ในประเทศสามารถใช้บริการขึ้นลงได้โดยสะดวกและปลอดภัย การสร้างสนามบินแห่งใหม่ขึ้นจะดำเนินไปในขอบเขตจำกัด

นอกจากนี้ ให้ปรับปรุงบริการสื่อสารและควบคุมการจราจรทางอากาศให้มีประสิทธิภาพสูง

6. ในการขนส่งทางอากาศทั้งภายในและนอกประเทศ จะส่งเสริมให้มีการปรับปรุงบริการการขนส่งทางอากาศให้มีประสิทธิภาพสูง มีเครื่องบินพาณิชย์ที่ทันสมัยและเหมาะสมแก่ความต้องการของผู้โดยสาร

7. พณิชยน์าวีจะดำเนินไป โดยการส่งเสริมให้มีบริษัทเดินเรือเอกชนของไทยที่เป็นปีกแผ่นส่วนกิจการเดินเรือของรัฐนั้นจะมีการลงทุนเพิ่มเติมเฉพาะในกรณีที่ได้มีการศึกษาผลได้ผลเสียทางเศรษฐกิจรวมทั้งความสามารถในการบริหารงานโดยรอบคอบแล้วเท่านั้น

8. การสื่อสารและการโทรคมนาคม จะปรับปรุงให้มีประสิทธิภาพสูง และเพียงพอแก่ความต้องการขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศเป็นส่วนรวม ในการนี้จะส่งเสริมให้มีการประสานงานกันดีขึ้น เพื่อให้การลงทุนดำเนินไปโดยประหยัด

อนึ่ง โครงการขยายบริการโทรทัศนทั่วประเทศจะได้ดำเนินไปโดยสอดคล้องกันทั้งโครงการด้านการทหารและการประชาสัมพันธ์ฝ่ายพลเรือน ทั้งนี้ เพื่อให้การลงทุนเป็นไปโดยประหยัดและได้รับประโยชน์จากโครงการอย่างเต็มที่

9. การบริหารงานขนส่ง จะได้มีการสำรวจเพื่อหาข้อมูลในการจัดระบบการขนส่งให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้นในด้านบริการ ส่งเสริมให้เกิดความร่วมมืออย่างใกล้ชิดระหว่างผู้ประกอบการขนส่งและผู้ส่งสินค้าออก เพื่อให้ผู้ส่งสินค้าออกได้มีบริการขนส่งที่พอเพียงในอัตราค่าขนส่งที่สมควร ในการนี้ รวมถึงการสนับสนุนให้มีการคิดอัตราค่าขนส่งในอัตราต่ำพิเศษแก่ผู้ส่งสินค้าออกด้วย นอกจากนี้จะให้มีการประสานงานกันระหว่างการขนส่งประเภทต่าง ๆ ดียิ่งขึ้นด้วย เพื่อเป็นการประหยัดเงินลงทุนและให้โครงการต่าง ๆ เกิดประโยชน์แก่เศรษฐกิจของประเทศมากที่สุด

งบประมาณการคมนาคมและขนส่ง

1. การลงทุนด้านการคมนาคมและขนส่งในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 จะเป็นจำนวนทั้งสิ้น 24,183.06 ล้านบาท แยกเป็นเงินงบประมาณแผ่นดิน 15,262.03 ล้านบาท เงินกู้ 5,614.36 ล้านบาท เงินช่วยเหลือต่างประเทศ 242.98 ล้านบาท และเงินรายได้ของรัฐวิสาหกิจ 3,063.69 ล้านบาท ทั้งนี้อาจแบ่งได้เป็นการพัฒนาการขนส่งทางบก 18,633.05 ล้านบาท การพัฒนาการขนส่งทางน้ำ 895.48 ล้านบาท การพัฒนาการขนส่งทางอากาศ 815.69 ล้านบาท และการพัฒนาด้านการคมนาคม 3,838.84 ล้านบาท ปรากฏรายละเอียดแยกตามรายโครงการที่สำคัญดังต่อไปนี้

(หน่วย : ล้านบาท)

โครงการ	งบประมาณปี 2515 - 2519					หมายเหตุ
	งบประมาณ	เงินกู้	เงินช่วยเหลือ	เงินรายได้	รวมเงิน	
การพัฒนาการขนส่งทางบก						
ก่อสร้างและบูรณะทางหลวงแผ่นดิน	6,657.98	1,529.32	193.90	-	8,381.20	
ก่อสร้างและบูรณะทางหลวงจังหวัด	6,050.10	605.10	-	-	6,655.20	
ทางหลวงท้องถิ่นและอื่นๆ	1,230.59	-	-	-	1,230.59	
การพัฒนากิจการรถไฟ	351.813	1,113.443	-	467.735	1,932.993	
การจัดการรถโดยสารและรถบรรทุก	-	-	-	352.18	352.18	
อื่นๆ	58.42	-	22.47	-	80.89	
รวมงบประมาณการขนส่งทางบก	14,348.903	3,247.865	216.37	819.915	18,633.053	
การพัฒนาการขนส่งทางน้ำ						
งานสำรวจท่าเรือ	1.835	1.65	5.80	-	9.285	
การพัฒนาท่าเรือชายฝั่ง	37.80	42.50	-	-	80.30	

โครงการ	งบพัฒนาปี 2515 - 2519					หมายเหตุ
	งบประมาณ	เงินกู้	เงินช่วยเหลือ	เงินรายได้	รวมเงิน	
การพัฒนาเครื่องหมายช่วยการเดินทาง เดินเรือ	60.19	-	-	-	60.19	
การพัฒนาท่าเรือกรุงเทพฯ อื่นๆ	-	260.00	-	410.00	670.00	
รวมงบพัฒนาการขนส่ง ทางน้ำ	138.125	337.15	10.20	410.00	895.475	
การพัฒนาการขนส่งทาง อากาศ						
การพัฒนาศูนย์บิน	258.31	-	-	-	258.31	
การพัฒนากิจการวิทยุ เดินอากาศ	80.58	64.00	-	-	144.58	
การพัฒนากิจการบินระหว่าง ประเทศ	70.00	86.00	-	76.00	232.00	
อื่นๆ	89.39	-	16.41	75.00	180.80	
รวมงบพัฒนาการขนส่งทาง อากาศ	498.28	150.00	16.41	151.00	815.69	
การพัฒนาการโทรคมนาคม						
การพัฒนากิจการโทรศัพท์	1.29	1,670.73	-	1,682.77	3,354.79	
การพัฒนากิจการไปรษณีย์ โทรเลข	198.80	-	-	-	198.80	
การพัฒนากิจการโทรทัศน์	68.71	208.62	-	-	277.33	
การปรับปรุงกิจการวิทยุติดต่อ เรือเดินทะเล	7.92	-	-	-	7.92	
รวมงบพัฒนาการ โทรคมนาคม	276.72	1,879.35	-	1,682.77	3,838.84	
รวมงบพัฒนาทั้งสิ้น	15,262.028	5,614.365	242.980	3,012.685	24,183.058	

หมายเหตุ

1. ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 นี้ ประมาณว่าสาขาการคมนาคมและการขนส่งจะได้รับการจัดสรรงบประมาณเป็นจำนวน 20,112 ล้านบาท โดยที่งบประมาณจัดสรรนี้มียอดต่ำกว่างบประมาณตามรายโครงการจึงอาจจำเป็นต้องมีการตัดทอนโครงการและวงเงินลงตามความจำเป็น ทั้งนี้ จะได้มีการพิจารณาปรับปรุงโครงการตามอันดับความสำคัญให้เหมาะสมกับงบประมาณเศรษฐกิจด้านการคมนาคมและขนส่งเป็นปี ๆ ไป (รายละเอียดการจัดอันดับความสำคัญโครงการปรากฏในเอกสารภาคผนวก)

2. จำนวนเงินช่วยเหลือตามประมาณการจัดสรรเป็นเงิน 450 ล้านบาท ซึ่งสูงกว่ายอดเงินช่วยเหลือตามแผน ทั้งนี้ เพราะในแผนฯ ได้รวมโครงการช่วยเหลือที่ค่อนข้างแน่นอนแล้วเท่านั้น

3. ยอดเงินงบประมาณแผ่นดินตามแผนฯ ได้รวมงบประมาณของกรมไปรษณีย์โทรเลข ซึ่งเป็นเงินที่จ่ายจากกองทุนไปรษณีย์เข้าไว้ด้วย

2. การที่งบประมาณด้านการคมนาคมและขนส่ง ส่วนใหญ่กำหนดจะใช้ไปในการพัฒนาการขนส่งทางบกนั้น เพราะเป็นการขนส่งทางบกมีบทบาทที่สำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศและยังมีส่วนที่จะต้องก่อสร้างเพื่อให้มีระบบการขนส่งที่สมบูรณ์ และปรับปรุงเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการขนส่งเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องที่เกี่ยวกับการพัฒนาการขนส่งทางถนนและการรถไฟ นอกจากนี้ โครงการใหญ่ ๆ ที่สำคัญของการขนส่งประเภทอื่น เช่น การก่อสร้างท่าเรือน้ำลึกและการก่อสร้างสนามบินพาณิชย์ระหว่างประเทศแห่งที่ 2 ยังไม่พร้อมที่จะดำเนินการในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับนี้ การพัฒนาเศรษฐกิจด้านการคมนาคมและขนส่งที่จะใช้เงินงบประมาณมากในอันดับรองลงไป คือ การพัฒนาการคมนาคม ทั้งนี้ เพราะในแผนพัฒนาฯ ระยะที่ 3 นี้ ได้มีการเร่งรัดให้ปรับปรุงและขยายบริการโทรศัพท์ให้เพียงพอแก่ความต้องการทั้งในเขตนครหลวงและต่างจังหวัด กับทั้งได้กำหนดจะให้มีการขยายบริการส่งโทรทัศนด้วยระบบไมโครเวฟไปยังต่างจังหวัดด้วย

แนวทางในการพัฒนา

1. ในกรณีที่ประเทศมีเงินเพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจอยู่อย่างจำกัด ดังที่เป็นภาวะของประเทศไทยในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สามนี้ ย่อมมีความจำเป็นที่จะต้องปรับปรุงโครงการและเป้าหมายลงตามความเหมาะสม ดังนั้นเพื่อให้การพิจารณาตัดทอนโครงการและเป้าหมายสามารถดำเนินไปได้โดยสะดวกและไม่กระทบกระเทือนต่อเป้าหมายหลักของแผนพัฒนาฯ ด้านการคมนาคมและขนส่งน้อยที่สุด จึงได้จัดอันดับความสำคัญของโครงการพัฒนาเศรษฐกิจด้านการคมนาคมและขนส่งขึ้นโดยยึดถือหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้.-

อันดับที่หนึ่ง

ได้แก่ โครงการที่มีสัญญาผูกพันไว้แล้วที่จะต้องดำเนินการจนเสร็จสมบูรณ์ โครงการที่รัฐบาลถือเป็นนโยบายว่าจะต้องดำเนินการเพื่อความปลอดภัยของประเทศหรือประชาชน และโครงการที่มีความสำคัญทางเศรษฐกิจอันดับสูง

อันดับที่สอง

ได้แก่ โครงการที่มีอันดับความสำคัญทางเศรษฐกิจอันดับรองลงไป และโครงการที่อยู่ในระหว่างดำเนินการ หากเลิกล้มโครงการกลางคัน จะทำให้เกิดผลเสียหายยิ่งกว่าการดำเนินโครงการให้แล้วเสร็จสมบูรณ์

อันดับที่สาม

ได้แก่ โครงการที่มีอันดับความสำคัญทางเศรษฐกิจอันดับต่ำ โครงการที่มีการเสนอให้ดำเนินการด้วยเหตุผลอื่นๆ ซึ่งไม่เกิดประโยชน์แก่เศรษฐกิจและสังคมอย่างเพียงพอ

อันดับที่สี่

ได้แก่ โครงการที่ไม่พร้อมที่จะดำเนินการ โครงการที่หากดำเนินการแล้วจะก่อให้เกิดภาระด้านการเงินแก่รัฐบาลมากเกินไปทางเศรษฐกิจ โครงการที่มีประโยชน์ทางเศรษฐกิจน้อยที่สุด หรือไม่มีเลย

นอกจากการจัดอันดับความสำคัญโครงการทั่วไปดังกล่าวข้างต้นแล้ว ได้มีการจัดอันดับความสำคัญโครงการก่อสร้างและบูรณะทางหลวงประเภทต่างๆ โดยยึดถือหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

อันดับที่หนึ่ง

ได้แก่ เส้นทางในโครงการผูกพันที่มีสัญญาจ้างเหมาก่อสร้างแน่นอนแล้ว เส้นทางที่คณะรัฐมนตรีมีมติให้ดำเนินการก่อสร้าง และทางที่ก่อสร้างโดยศูนย์เครื่องมือกล

อันดับที่สอง

ได้แก่ เส้นทางที่ปรากฏผลสำรวจทางเศรษฐกิจสูง เส้นทางเพื่อแก้ไขปัญหาการจราจรคับคั่ง

อันดับที่สาม

ได้แก่ เส้นทางสายใหม่ ทางยุทธศาสตร์ หรือทางที่จำเป็นต้องปรับปรุงพิจารณาเร่งด่วน

อันดับที่สี่

ได้แก่ เส้นทางนอกเหนือไปจากที่กล่าวไว้ในอันดับหนึ่ง สองและสามนอกจากการจัดอันดับความสำคัญดังกล่าวแล้ว ในระยะของแผนฯ นี้ จะมีการสร้างทางนอกโครงการทางหลวงจังหวัดปีละประมาณ 70 ล้านบาท

2. โดยอาศัยหลักเกณฑ์การจัดอันดับความสำคัญที่กล่าวข้างต้นอาจสรุปอันดับความสำคัญโครงการพัฒนาเศรษฐกิจ พ.ศ. 2515-2519 ด้านการคมนาคมและขนส่งได้ดังนี้

อันดับที่หนึ่ง จำนวน 86 โครงการ วงเงิน 10,993.97 ล้านบาท แยกเป็นเงินงบประมาณ 5,036.35 ล้านบาท เงินกู้ 3,565.82 ล้านบาท เงินช่วยเหลือต่างประเทศ 237.36 ล้านบาท เงินรายได้รัฐวิสาหกิจ 2,154.44 ล้านบาท

อันดับที่สอง จำนวน 49 โครงการ วงเงิน 7,761.01 ล้านบาท แยกเป็นเงินงบประมาณแผ่นดิน 5,093.22 ล้านบาท เงินกู้ 1,998.64 ล้านบาท เงินช่วยเหลือต่างประเทศ 1.41 ล้านบาท เงินรายได้รัฐวิสาหกิจ 667.74 ล้านบาท

อันดับที่สาม จำนวน 23 โครงการ วงเงิน 3,153.53 ล้านบาท แยกเป็นเงินงบประมาณแผ่นดิน 2,922.91 ล้านบาท เงินกู้ 49.90 ล้านบาท เงินช่วยเหลือต่างประเทศ 4.21 ล้านบาท เงินรายได้รัฐวิสาหกิจ 176.51 ล้านบาท

อันดับที่สี่ จำนวน 10 โครงการ วงเงิน 2,274.55 ล้านบาท แยกเป็นเงินงบประมาณแผ่นดิน 2,209.55 ล้านบาท และเงินรายได้รัฐวิสาหกิจ 65.00 ล้านบาท

นอกจากการจัดอันดับความสำคัญโครงการฯ ตามที่กล่าวมาแล้ว การพัฒนาเศรษฐกิจด้านการคมนาคมและขนส่งควรจะดำเนินไปในแนวต่อไปนี้

1. งานนอกโครงการควรจำกัดให้เหลือน้อยที่สุด เพราะงานนอกโครงการเหล่านี้มิได้มีการวางแผนไว้โดยรอบคอบ การดำเนินงานที่เป็นมาแล้วมักจะไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร และเป็นสาเหตุสำคัญประการหนึ่ง ที่ทำให้การดำเนินการตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจไม่สามารถบรรลุผลสำเร็จตามแผนฯ ที่วางไว้

2. มีข้อสังเกตว่าทางหลวงจังหวัด ทางหลวงชนบท และทางหลวงท้องถิ่นต่าง ๆ นั้น มีหน่วยงานรับผิดชอบดำเนินการอยู่หลายหน่วย แต่หน่วยงานที่สามารถบำรุงรักษาทางได้ดีก็คือ กรมทางหลวง ฉะนั้น ในหลักการควรจะสนับสนุนให้กรมทางหลวงรับเอาสายทางที่การ

ก่อสร้างแล้วเสร็จมาบำรุงรักษาเองมากขึ้นตามขีดความสามารถ ทั้งนี้ ควรปรับปรุงมาตรฐานการก่อสร้างทางของหน่วยงานต่างๆ ให้สอดคล้องกับมาตรฐานของกรมทางหลวงด้วย เพื่อให้สะดวกแก่การพิจารณารับโอนเส้นทางต่างๆ ในภายหลัง

3. ในการพัฒนากิจการรถไฟนั้น การปรับปรุงบริการและอุปกรณ์การขนส่งบนทางที่เปิดเดินรถแล้วยังคงมีอันดับความสำคัญอยู่ต่อไป การสร้างทางรถไฟสายใหม่จะดำเนินไปในกรณีที่เป็นโครงการซึ่งรัฐบาลมีนโยบายให้ดำเนินการเท่านั้น อย่างไรก็ตาม ในระยะของแผนนี้จะมีการสำรวจ เพื่อพิจารณาให้การรถไฟดำเนินการที่เป็นประโยชน์แก่การขนส่งผู้โดยสาร บริเวณชานเมืองมากขึ้น เพื่อช่วยแก้ปัญหาความคับคั่งของการจราจรในเขตนครหลวงด้วย

4. ในปัจจุบันการบริการขนส่งทางถนนยังคงมีปัญหาและอุปสรรคหลายประการ คือ

(1) ผู้ประกอบการเดินรถบรรทุกส่วนใหญ่ประกอบด้วยผู้ประกอบการขนาดเล็กเป็นจำนวนมาก ทำการแข่งขันกันรับบริการขนส่งอย่างไม่ระเบียบ เป็นเหตุให้เกิดอุบัติเหตุในอัตราสูงเกิดการสูญเสียด้านอุปกรณ์การขนส่งในอัตราที่สูงกว่าที่ควร มีการบรรทุกน้ำหนักเกินขนาดทำให้ถนนชำรุดเสียหายในเวลาเร็วกว่าที่ควร กับทั้งผู้ประกอบการเองก็ประสบกับการขาดทุนโดยไม่รู้ตัว

(2) การประกอบการเดินรถโดยสารต่างจังหวัดและระหว่างจังหวัดเกิดภาวะการณ็คล้ายคลึงกันกับรถบรรทุกในแง่ที่ว่า มีผู้ประกอบการรายย่อยเป็นจำนวนมาก ส่วนใหญ่รวมตัวกันในลักษณะรถร่วม ทำให้ไม่สามารถอำนวยความสะดวกที่ดีและประกอบการขนส่งอย่างเป็นปึกแผ่นได้ สำหรับพระนครและธนบุรีก็มีผู้ประกอบการเดินรถโดยสารถึง 27 บริษัท กิจการของแต่ละบริษัทก็ไม่ได้ขนาดที่จะสามารถอำนวยความสะดวกได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีการใช้รถเก่าชำรุดและมีการเดินรถทับเส้นทางกัน

ด้วยเหตุนี้การวางแผนในระยะต่อไปจึงจะมุ่งไปในการส่งเสริมสนับสนุนให้มีผู้ประกอบการรายใหญ่ขึ้น ทั้งด้านกิจการรถบรรทุกและรถโดยสาร สนับสนุนให้มีการจัดระเบียบและจัดเส้นทาง การขนส่งเสียใหม่ให้เหมาะสม และสนับสนุนให้มีการปรับปรุงวิธีการควบคุมรถบรรทุกและรถโดยสารให้มีสมรรถภาพสูงยิ่งขึ้นด้วย สำหรับในเขตนครหลวงจะมีการพิจารณาสับสนุนให้รวมกิจการเดินรถโดยสารประจำทางในเขตพระนครและธนบุรีให้เหลือจำนวนน้อยรายที่สุด ทั้งนี้ จะทำให้บริษัทเดินรถแต่ละบริษัทมีประสิทธิภาพการดำเนินงานสูงขึ้น สามารถปรับปรุงขยายกิจการเพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่ประชาชนได้ดียิ่งขึ้น

5. การอำนวยความสะดวกขนส่งทางถนนของรัฐวิสาหกิจ รัฐวิสาหกิจยังคงมีบทบาทสำคัญอยู่ต่อไป ทั้งการขนส่งด้วยรถบรรทุกและรถโดยสาร แต่จะสนับสนุนให้บริการด้านรถร่วมให้

น้อยลงโดยใช้รถของรัฐวิสาหกิจให้มากขึ้น หรือไม่ก็ถอนตัวออกเพื่อเปิดโอกาสให้บริษัทเอกชนที่มีความสามารถที่จะดำเนินการได้เข้าดำเนินการแทน

6. การพัฒนาพาณิชย์นาวี จะดำเนินไปในแนวดังต่อไปนี้

(1) แนวทางพัฒนาพาณิชย์นาวีโดยทั่วไป คือ ส่งเสริมกิจการพาณิชย์นาวีในประเทศไทยให้ค่อยๆ มีความสามารถดำเนินงานเป็นขั้นๆ โดยวางแผนอันรอบคอบเป็นระยะยาว และเปิดสายเดินเรือเฉพาะที่สามารถให้ผลกำไรแข่งขันกับต่างประเทศได้ และที่ได้พิจารณาศึกษาโดยถี่ถ้วนและมีประสบการณ์พอสมควรแล้ว ทั้งนี้ ก็จะสนับสนุนบริษัทเดินเรือของเอกชนคนไทยให้เป็นปึกแผ่นในประเทศด้วย

(2) ในปัจจุบันบริษัทเดินเรือสินค้าระหว่างประเทศของไทยทั้งที่เป็นของรัฐและเอกชนรวมสามบริษัท ต่างก็เปิดสายการเดินเรือไปยังประเทศญี่ปุ่น ทั้งนี้ เพราะประเทศไทยได้มีการติดต่อค้าขายกับประเทศญี่ปุ่นเป็นจำนวนมากในปีหนึ่งๆ แต่โดยที่สายการเดินเรือดังกล่าวนี้อยู่ภายใต้การควบคุมของขบวนการเดินเรือสายไทย-ญี่ปุ่น และสายญี่ปุ่น-ไทย บริษัทเดินเรือของไทยจึงต้องเข้าเป็น สมาชิกของขบวนการเดินเรือดังกล่าวด้วย ผลการเดินเรือที่ผ่านมาแล้วปรากฏว่าการขนส่งสินค้าจากประเทศไทยไปยังประเทศญี่ปุ่นไม่มีปัญหามากนัก แต่การขนส่งสินค้าจากประเทศญี่ปุ่นมายังประเทศไทยนั้น บริษัทเดินเรือของไทยไม่ได้ผลสำเร็จเท่าที่ควร ทั้งนี้ เพราะต้องถูกกีดกันจากขบวนการเดินเรือหลายประการ คือ

- บริษัทเดินเรือของไทยทุกบริษัทถูกจำกัดเที่ยวเรือที่เดินรับสินค้าจากประเทศญี่ปุ่นมายังประเทศไทย แต่บริษัทเดินเรือชาติอื่นๆ ที่เป็นสมาชิกขบวนการเดินเรือเดียวกันไม่ต้องถูกจำกัดเรื่องเที่ยวเรือ

- จำนวนเที่ยวเรือที่ขบวนการเดินเรือจัดให้แก่บริษัทเดินเรือของไทยทั้งสามบริษัทในปัจจุบัน คือ 72 เที่ยวต่อปี ในขณะที่เรือของขบวนการขนส่งสินค้าจากญี่ปุ่นมายังประเทศไทยปีละประมาณ 420 เที่ยวต่อปี ทั้งนี้ แสดงว่าบริษัทเดินเรือของไทยได้รับสิทธิขนส่งสินค้าเป็นอัตราส่วนประมาณ 17 เปอร์เซ็นต์ของจำนวนเที่ยวเรือทั้งหมดเท่านั้น

- แม้ว่าขบวนการเดินเรือจะเสนอให้บริษัทเดินเรือของไทยเพิ่มเที่ยวเรือเป็น 90 เที่ยวต่อปีในปี 2515 และ 108 เที่ยวต่อปีในปี 2516 แต่ขบวนการเดินเรือก็เสนอที่จะผูกมัดบริษัทเดินเรือของไทยให้ขนส่งสินค้าประเภท pool cargo ซึ่งเป็นสินค้าที่มีค่าระวางสูงได้ไม่เกิน 0.25 เปอร์เซ็นต์ต่อเที่ยว หากขนส่งสินค้าได้เกินกว่าอัตราส่วนที่กล่าวนี้ก็ต้องนำรายได้ส่วนที่เกินไปแบ่งให้สายการเดินเรือสมาชิกอื่นๆ

โดยที่ประเทศไทยเป็นประเทศเจ้าของสินค้าซึ่งจะต้องเป็นผู้จ่ายเงินค่าระวาง จึงสมควรที่จะสนับสนุนให้บริษัทเดินเรือของไทยสามารถได้รับสินค้าบรรทุกจากประเทศญี่ปุ่นให้มากที่สุดโดยดำเนินมาตรการดังต่อไปนี้

- ให้ความสนับสนุนบริษัทเดินเรือของไทยในการเจรจากับชมรมการเดินเรือสายญี่ปุ่น-ไทย เพื่อให้ได้รับสิทธิในการเพิ่มเที่ยวเรือบรรทุกสินค้าจากประเทศญี่ปุ่นมายังประเทศไทยโดยสัมพันธ์กับจำนวนเรือที่เพิ่มขึ้น
- ขัดขวางมิให้ชมรมการเดินเรือใช้มาตรการจำกัดรายได้ขั้นสูงแก่กิจการเดินเรือของไทย
- สนับสนุนให้ผู้ส่งสินค้าขาเข้าจากประเทศญี่ปุ่นใช้บริการเดินเรือของไทยมากขึ้น

(3) บริษัทเดินเรือของรัฐบาลยังคงจะได้รับความสนับสนุนให้ขยายการดำเนินงานโดยรอบคอบเป็นขั้นๆ เพื่อให้รัฐวิสาหกิจเดินเรือของรัฐบาลมีฐานะอันมั่นคงและไม่ก่อให้เกิดภาวะด้านการเงินแก่รัฐบาล ในขั้นแรกนี้จะเน้นหนักไปในการขยายบริการในสายการเดินเรือไทย-ญี่ปุ่น เพราะขณะนี้มีการอยู่บ้างแล้ว เมื่อดำเนินกิจการในสายการเดินเรือสายนี้สำเร็จมั่นคงดีแล้วจึงสมควรให้ขยายงานออกไปในสายการเดินเรืออื่นๆ ต่อไปอีก โดยจะได้ศึกษาสถานการณ์พาณิชย์นาวีในสายการเดินเรือต่างๆ ให้รอบคอบเสียก่อน ทั้งนี้ รวมถึงการพิจารณา ร่วมทุนกับบริษัทเดินเรือที่มีชื่อเสียงจากต่างประเทศด้วย

(4) สนับสนุนให้มีการฝึกอบรมคนไทยให้มีความรู้ความสามารถในการดำเนินการและการบริหารการเดินเรือพาณิชย์มากขึ้น ทั้งนี้ รวมถึงการส่งเสริมให้มีสถาบันฝึกอบรมการเดินเรือพาณิชย์ขึ้นด้วย

(5) ในกิจการเดินเรือชายฝั่ง รัฐยังคงจะดำเนินการต่อไป เพื่ออำนวยความสะดวกขนส่งชายฝั่งให้แก่ประชาชนโดยคิดอัตราค่าระวางพอสมควร ในปัจจุบันมีปัญหาว่า หากบริษัทเดินเรือชายฝั่งของรัฐบาลประกอบกิจการเดินเรือชายฝั่งแต่เพียงอย่างเดียวก็จะไม่สามารถเลี้ยงตัวเองได้ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 นี้ จะได้มีการพิจารณาด้วยว่าจะสมควรรวมกิจการเดินเรือชายฝั่งเข้ากับกิจการเดินเรือระหว่างประเทศ ซึ่งเป็นรัฐวิสาหกิจด้วยกันเพียงใดหรือไม่ เพื่อเป็นการประหยัดค่าใช้จ่ายและจะทำให้การขนส่งสินค้าชายฝั่งสัมพันธ์กับการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศมากยิ่งขึ้น

7. การพัฒนาท่าเรือชายฝั่ง

การพัฒนาท่าเรือชายฝั่งจะดำเนินไปโดยยึดถือผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจของโครงการเป็นบรรทัดฐานในการวางแผนโครงการและพิจารณาแก้ไขปัญหาและอุปสรรคต่างๆ ที่ยังคงมีอยู่ในงานพัฒนาท่าเรือชายฝั่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะสนับสนุนให้ทำการสำรวจรายละเอียดทางวิศวกรรมอย่างละเอียดรอบคอบเสียก่อนที่จะดำเนินการขุดลอกร่องน้ำ โดยสนับสนุนให้กรมเจ้าท่าดำเนินการสำรวจร่วมกับเจ้าหน้าที่สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย ส่วนการสำรวจเพื่อสร้างท่าเรือชายฝั่งที่สำคัญๆ จะดำเนินการโดยขอความช่วยเหลือหรือจ้างผู้เชี่ยวชาญต่างประเทศมาดำเนินการ

การพัฒนาท่าเรือชายฝั่งนี้จะดำเนินการไปพร้อม ๆ กับการปรับปรุงเครื่องหมายความช่วยการเดินทางเรือ ซึ่งกรมอุทกศาสตร์กองทัพเรือจะเป็นผู้ดำเนินการนอกเขตท่า และกรมเจ้าท่าจะเป็นผู้ดำเนินการในเขตท่า เพื่ออำนวยความสะดวกและความปลอดภัยแก่การเดินทางเรือ

8. การพัฒนาการขนส่งทางน้ำภายในประเทศ

การขนส่งทางน้ำภายในประเทศมีบทบาทที่สำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศด้วยอย่างหนึ่ง แต่ยังมีได้มีการวางโครงการพัฒนางานด้านนี้อย่างจริงจัง เนื่องจากยังมิได้ทำการสำรวจทางเศรษฐกิจเพื่อวางโครงการและอันดับความสำคัญของโครงการโดยละเอียดในระยะของแผนพัฒนา ฉบับที่ 3 จะจัดหาผู้เชี่ยวชาญมาทำการสำรวจเศรษฐกิจของเส้นทางเดินเรือและแม่น้ำลำคลองสายต่างๆ ในภาคกลาง และส่วนหนึ่งของภาคเหนือ เพื่อจัดวางโครงการและจัดอันดับความสำคัญของโครงการการขุดลอกร่องน้ำทางเดินเรือภายในประเทศ อาจเริ่มขึ้นในระยะหลังของแผนพัฒนา ดังกล่าวนี้ด้วย แผนการพัฒนาการขนส่งทางน้ำที่จัดวางขึ้นนี้ นอกจากมีวัตถุประสงค์ที่จะให้การขนส่งทางน้ำมีบทบาทต่อการขนส่งสินค้าของประเทศมากขึ้นแล้ว ยังจะมุ่งหนักไปในทางอำนวยความสะดวกแก่การขนส่งแร่และพืชผลที่เป็นสินค้าออกที่สำคัญของประเทศด้วย ทั้งนี้เพื่อให้ต้นทุนการส่งออกลดต่ำลง

9. การพัฒนาท่าเรือพาณิชย์ระหว่างประเทศ

(1) จะมีการพิจารณารายงานการสำรวจท่าเรือที่แหลมกระบัง ซึ่งกำลังดำเนินการอยู่และรายงานการสำรวจท่าเรือสัตหีบซึ่งจะดำเนินการในเร็ว ๆ นี้ เพื่อเปรียบเทียบว่าควรพัฒนาที่ใดเป็นท่าเรือพาณิชย์แห่งที่ 2 และควรจะดำเนินการในขอบเขตอย่างไร

(2) สำหรับท่าเรือสงขลาและท่าเรือภูเก็ตซึ่งกำลังติดต่อขอรับความช่วยเหลือด้านผู้เชี่ยวชาญจากต่างประเทศให้ดำเนินการสำรวจเบื้องต้นเกี่ยวกับการที่จะสร้างท่าเรือดังกล่าวให้เป็นท่าเรือพาณิชย์ระหว่างประเทศนั้น หากปรากฏภายหลังว่าท่าเรือได้มีเหตุผลสมควรทางเศรษฐกิจมากที่สุดก็อาจมีการพิจารณาเริ่มงานสร้างท่าเรือดังกล่าวในตอนปลายของแผนพัฒนา ฉบับที่ 3 ด้วย

(3) ในระยะของแผนพัฒนา ฉบับที่ 3 การขยายขีดความสามารถของท่าเรือกรุงเทพฯ ได้ดำเนินการอยู่แล้วโดยการสร้างท่าเทียบเรือเพิ่มอีก 4 ท่า ซึ่งเป็นงานที่เริ่มมาจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่สอง แต่เป็นที่คาดหมายด้วยว่าปริมาณสินค้าออกด้านการเกษตร เช่น ข้าว ข้าวโพด และแป้งมันสำปะหลังจะเพิ่มมากขึ้น ในกรณีนี้จำเป็นต้องมีการปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวกเกี่ยวกับการขนส่งสินค้าทางเรือระหว่างประเทศ เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการขนส่งสินค้าออกให้มากขึ้น โดยให้สัมพันธ์กับปริมาณสินค้าออกที่เพิ่มขึ้นด้วย โดยที่สินค้าออกที่สำคัญ เช่น ข้าว และข้าวโพดได้ดำเนินการส่งออกโดยอาศัยท่าเรือตามลำน้ำเจ้าพระยาอยู่แล้ว และสินค้าเข้าส่วนใหญ่ก็มากขึ้นที่ท่าเรือกรุงเทพฯ จึงถือว่าการปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการ

ขนส่งทางน้ำระหว่างประเทศในลำน้ำเจ้าพระยาอาจมีความสำคัญอันดับสูงอยู่ต่อไป ในการนี้จะได้มีการพิจารณาด้วยการขุดลอกและปรับปรุงร่องน้ำทางเข้าท่าเรือกรุงเทพฯ เพื่อให้เรือขนาดใหญ่เข้าออกได้จะมีผลคุ้มค่าทางเศรษฐกิจหรือไม่และควรจะดำเนินการเพียงใด หากผลของการพิจารณาปรากฏว่ามีเหตุผลสมควรก็จะได้หารือร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อวางแผนดำเนินการที่เหมาะสมต่อไป ในขณะที่เดียวกันก็จะได้มีการพิจารณาสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกให้แก่การขนส่งสินค้าออกบางประเภท ณ ท่าเรือทางฝั่งตะวันออกด้วย นอกจากนี้เป็นที่คาดหมายว่าในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 สินค้าออกที่เป็นผลิตผลอุตสาหกรรมจะเพิ่มมากขึ้นด้วย จึงจะได้มีการพิจารณาใช้ท่าเรือกรุงเทพฯ เป็นท่าสำหรับส่งออกของสินค้าอุตสาหกรรมดังกล่าวด้วย

10. การขนส่งทางอากาศ

(1) การพัฒนาสนามบินพาณิชย์ระหว่างประเทศในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 นี้ จะไม่มีการลงทุนขนาดใหญ่แต่อย่างใด ทั้งนี้ เพราะการลงทุนเพื่อปรับปรุงสนามบินดอนเมืองได้ดำเนินการไปแล้วในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับ 2 การลงทุน ณ สถานที่ก่อสร้างสนามบินพาณิชย์ระหว่างประเทศแห่งใหม่คาดว่าจะเป็นการจัดหาที่ดินเพิ่มเติมตามผลของการสำรวจของผู้เชี่ยวชาญจากต่างประเทศเท่านั้นโดยจะทำการออกแบบให้เสร็จเสียก่อน นอกจากนี้ จะมีการปรับปรุงสนามบินพาณิชย์ต่างจังหวัดบางแห่ง เช่นที่หาดใหญ่ และเชียงใหม่ เพื่อให้เป็นสนามบินพาณิชย์ระหว่างประเทศที่ใช้งานได้

(2) การปรับปรุงสนามบินพาณิชย์ต่างจังหวัดจะดำเนินการไปให้สอดคล้องกับบริการที่ประชาชนต้องการและขีดความสามารถของบริษัทเดินอากาศไทย จำกัด ทั้งนี้ ถือว่าสนามบินที่บริษัท เปิดบริการอยู่แล้วมีอันดับความสำคัญสูง นอกจากนี้ อาจจะทำการก่อสร้างปรับปรุงสนามบินต่างจังหวัดบางแห่งตามนโยบายด้านการบินของรัฐบาลด้วย

(3) ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการบินพาณิชย์ระหว่างประเทศนั้น โดยที่กิจการของบริษัทการบินไทยในขณะนี้ประสบผลสำเร็จด้วยดีตลอดมา และนำเงินตราต่างประเทศเข้ามาเป็นจำนวนมากการพัฒนากิจการบินระหว่างประเทศจึงจะสนับสนุนให้มีการดำเนินกิจการในรูปแบบเดิมอยู่ต่อไป ในการนี้จะมีการสนับสนุนให้มีการเปิดสายการบินสายใหม่ขึ้นตามผลของการสำรวจ ศึกษา และวางแผนระยะยาวของบริษัทที่ได้ผ่านการพิจารณากลับกรองแล้ว และจะสนับสนุนให้มีการจัดซื้อเครื่องบินในจำนวนแบบและขนาดที่เหมาะสมด้วย

(4) การบินภายในประเทศก็จะสนับสนุนให้เพิ่มบริการให้ทันกับความต้องการที่เพิ่มขึ้น

11. การประสานงานด้านการขนส่ง

ประเทศไทยได้ดำเนินการสำรวจด้านการประสานงานการขนส่งระยะที่หนึ่งเสร็จเรียบร้อยแล้ว แต่การสำรวจระยะที่หนึ่งนี้เป็นเพียงการรวบรวมข้อมูลด้านการขนส่ง และชี้ให้เห็นปัญหาข้อขัดข้องในด้านการประสานงานระหว่างการขนส่งประเภทต่างๆ อย่างกว้างๆ เท่านั้น การสำรวจระยะที่สองจึงควรดำเนินการต่อไปโดยด่วน เพราะการสำรวจระยะที่สองนี้จะเป็นการสำรวจเพื่อเสนอแนะให้ดำเนินโครงการด้านการขนส่งที่สำคัญๆ ประเมินค่าทางเศรษฐกิจของโครงการ และจัดอันดับความสำคัญของโครงการเหล่านั้น ตลอดจนเสนอแนะมาตรการแก้ปัญหาข้อขัดข้องด้านการประสานงานการขนส่ง เพื่อให้บริการขนส่งต่างๆ สามารถอำนวยความสะดวกแก่เศรษฐกิจของประเทศมากที่สุดด้วย

12. การพัฒนาคมนาคม

(1) การพัฒนาคมนาคมที่มีอันดับความสำคัญสูง จะคงได้แก่การพัฒนากิจการโทรศัพท์ซึ่งประกอบด้วยโทรศัพท์นครหลวง โทรศัพท์ภูมิภาคและโทรศัพท์ทางไกลสาขา ในส่วนที่เกี่ยวกับโทรศัพท์นครหลวงนั้น นอกจากจะเพิ่มเลขหมายและเครื่องชุมสายให้เพียงพอแก่ความต้องการแล้ว จะขยายบริการโทรศัพท์ไปยังแถบชานเมืองให้กว้างขวางยิ่งขึ้นและจะเปลี่ยนระบบเครื่องชุมสายให้เป็นระบบ cross bar โดยสมบูรณ์ด้วย ทั้งนี้ โดยเปิดประมูลพร้อมกัน เพื่อให้ได้ราคาต้นทุนต่ำ และสนับสนุนให้ผู้ประกวดราคาได้ตั้งโรงงานผลิตเครื่องโทรศัพท์และอะไหล่ขึ้นในประเทศไทยสำหรับบริการโทรศัพท์ภูมิภาคและโทรศัพท์ทางไกลสาขานั้นก็จะสนับสนุนให้ขยายบริการโทรศัพท์ไปทั่วทุกจังหวัด โดยให้เพียงพอแก่ความต้องการ ในการนี้จะให้มีบริการโทรศัพท์ทางไกลติดต่อกับพระนครได้โดยสะดวกด้วย

(2) การพัฒนากิจการไปรษณีย์จะเน้นหนักไปในการปรับปรุงงานไปรษณีย์ เช่น การขยายบริการไปรษณีย์โทรเลขท้องถิ่น การขยายบริการประเภทรับฝาก การสร้างศูนย์กลางนำจ่าย เป็นต้น ทั้งนี้ เพราะการปรับปรุงงานด้านโทรเลขได้แล้วเสร็จไปแล้วเป็นส่วนใหญ่ในระหว่างระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สอง

(3) การพัฒนาการคมนาคมที่สำคัญอีกประการหนึ่ง คือ จะมีการจัดสร้างข่ายโทรทัศน์ขึ้นในภาคเหนือและภาคใต้ของประเทศ เพื่ออำนวยความสะดวกส่งโทรทัศน์ด้วยระบบไมโครเวฟจากส่วนกลางไปยังภาคเหนือและภาคใต้ ส่วนการส่งรายการโทรทัศน์ไปยังภาคอีสาน จะดำเนินการโดยใช้งบประมาณด้านการทหาร

เป้าหมายการพัฒนาเศรษฐกิจสาขาการคมนาคมและขนส่ง พ.ศ. 2515-2519

1. เป้าหมายการพัฒนาเศรษฐกิจสาขาการคมนาคมและขนส่งในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม สรุปได้ดังนี้

-	สำรวจทางจำนวน	1,162 กม.
-	ก่อสร้างและบูรณะทางหลวงแผ่นดินจำนวน	5,974 กม.
-	ก่อสร้างและบูรณะทางหลวงจังหวัดจำนวน	7,468 กม.
-	ก่อสร้างทางหลวงชนบท ทางหลวงท้องถิ่นและทางซึ่งดำเนินการโดยหน่วยงานอื่น นอกจาก กรมทางหลวงจำนวน	12,200 กม.
-	จัดหารถยนต์โดยสารจำนวน	550 คัน
-	จัดหารถยนต์บรรทุก จำนวน	800 คัน
-	สำรวจทางรถไฟสายใหม่ จำนวน	829 กม.
-	เพิ่มรถตู้สินค้า จำนวน	712 หลัง
-	จำนวนต้น - กิโลเมตร ทำการของการรถไฟในระยะของแผนฯ	3,000 ล้านต้น/กม.
-	เพิ่มรถตู้โดยสาร จำนวน	210 หลัง
-	จำนวนกิโลเมตรผู้โดยสารทำการของการรถไฟในระยะของแผน	4,710 ล้านผู้โดยสาร/กม.
-	จัดหาหัวรถจักร จำนวน	154 คัน
-	สำรวจสนามบินพาณิชย์ระหว่างประเทศ	1 แห่ง
-	ปรับปรุงและก่อสร้างสนามบินภายในประเทศ	7 แห่ง
-	จำนวนกิโลเมตรบินของ บ.ด.ท. ในระยะของแผนฯ	31.1 ล้าน กม.
-	จัดหาเรือเดินทะเล ขนาด 8,000 ตัน	1 ลำ
-	สร้างเทียบเรือด้านตะวันออกเพิ่มอีก 4 ท่าทำให้ท่าเรือกรุงเทพฯ สามารถรับสินค้าได้เพิ่มขึ้นอีกปีละ	1,500,000 ตัน
-	สำรวจท่าเรือทะเลลึก	3 แห่ง
-	สำรวจท่าเรือชายฝั่งและวางแผนแม่บท	2 แห่ง
-	ขุดลอกร่องน้ำทางท่าเรือ	4 แห่ง
-	ขุดลอกร่องน้ำทางเดินเรือภายในประเทศในภาคกลาง	
-	ขยายบริการไปรษณีย์โทรเลขท้องถิ่น จำนวน	100 แห่ง

- เพิ่มเลขหมายโทรศัพท์ในจังหวัดพระนคร - ธนบุรี จำนวน 219,700 เลขหมาย
- เพิ่มเลขหมายโทรศัพท์ในต่างจังหวัดจำนวน 53,500 เลขหมาย
- จัดสร้างสถานีโทรศัพท์ในต่างจังหวัด เพื่อให้สามารถส่ง 17 สถานี
โทรศัพท์โดยระบบไมโครเวฟได้จำนวน

2. เมื่อการดำเนินโครงการพัฒนาเศรษฐกิจด้านการคมนาคมและขนส่ง พ.ศ. 2515-2519 สำเร็จลง ประเทศไทยจะมีระบบการคมนาคมและขนส่งที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น สามารถใช้เป็นพื้นฐานสำหรับการพัฒนาเศรษฐกิจสาขาอื่นๆ ให้ดำเนินไปโดยสะดวกและรวดเร็วยิ่งขึ้น กล่าวคือ

2.1 จะมีทางหลวงแผ่นดินสายหลักที่มีมาตรฐานสูงสามารถใช้งานได้ตลอดทุกฤดูกาลและติดต่อถึงกันได้ทั่วทุกภาคทั่วประเทศ นอกจากนี้ จะมีทางหลวงแผ่นดินติดต่อโดยตรงระหว่างภาคต่างๆ เช่น ระหว่างภาคเหนือกับภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เป็นต้น ส่วนทางภาคใต้ นั้น จะมีทางหลวงแผ่นดินสายสำคัญเชื่อมระหว่างภาคกลางและภาคใต้ ทางฝั่งตะวันออกเฉียงเหนือเพิ่มขึ้นอีกสายหนึ่ง

2.2 จะมีระบบทางหลวงจังหวัดที่กว้างขวาง และมีมาตรฐานสูงขึ้น ทำให้การนำพืชผลในท้องถิ่นห่างไกลออกสู่ตลาดกระทำได้โดยสะดวกขึ้นและสนับสนุนให้ค่าขนส่งต่ำลง

2.3 การขนส่งสินค้าทางรถไฟจะมีประสิทธิภาพสูงขึ้นและมีบริการขนส่งสินค้าและผู้โดยสารที่สมดุลกับความต้องการยิ่งขึ้น

2.4 ท่าเรือชายฝั่งและท่าเรือประมงที่สำคัญๆ จะได้รับการขุดลอกให้เรือชายฝั่งและเรือประมงเข้าเทียบท่าได้โดยสะดวก

2.5 ท่าเรือกรุงเทพฯ จะมีขีดความสามารถรับสินค้าได้เพิ่มขึ้นมาก และเป็นที่ยกคาคงหมายได้ว่า เมื่อการดำเนินโครงการก่อสร้างเขื่อนตะวันออกเฉียงเหนือแล้วเสร็จ ท่าเรือกรุงเทพฯ จะสามารถอำนวยความสะดวกได้โดยไม่ประสบความคับคั่งต่อไปอีกเป็นเวลาห้าถึงแปดปี

2.6 สนามบินพาณิชย์ในต่างจังหวัดทุกแห่งจะเป็นสนามบินที่ได้มาตรฐานสามารถใช้งานได้ตลอดทุกฤดูกาล

2.7 สนามบินพาณิชย์ระหว่างประเทศที่ดอนเมืองจะอยู่ในฐานะที่สามารถอำนวยความสะดวกแก่กิจการบินระหว่างประเทศได้ดีขึ้น เนื่องจากการปรับปรุงสนามบินดอนเมืองจะแล้วเสร็จในระยะของแผนนี้

2.8 ประเทศไทยจะมีบริการโทรศัพท์ในเขตนครหลวงและต่างจังหวัดที่เพียงพอแก่ความต้องการและจะมีบริการโทรศัพท์ทางไกลที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้นด้วย

2.9 ประเทศไทยจะสามารถส่งรายการโทรทัศน์จากส่วนกลางไปยังส่วนภูมิภาค ด้วยระบบไมโครเวฟได้เป็นครั้งแรก

2.10 เป็นที่คาดหมายว่าในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สี่จะต้องมีการลงทุนในด้านการพัฒนาการขนส่งทางน้ำและการขนส่งทางอากาศมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้ เพราะมีโครงการลงทุนที่สำคัญๆ ที่อาจต้องดำเนินการในระยะนั้น เช่น โครงการสร้างท่าเรือน้ำลึกและโครงการสร้างสนามบินพาณิชย์ระหว่างประเทศ เป็นต้น

โครงการพัฒนาเศรษฐกิจด้านการคมนาคมและขนส่ง พ.ศ. 2515-2519 ที่สำคัญ

การขนส่งทางบก

1. ทางหลวง

1.1 โครงการก่อสร้างและบูรณะทางหลวงแผ่นดิน กำหนดจะดำเนินการก่อสร้างและบูรณะทางระหว่างปี 2515-2519 จำนวน 91 สาย รวมระยะทาง 5,974.1 กิโลเมตร แยกเป็นดำเนินการในภาคเหนือ 16 สาย ระยะทาง 1,041 กิโลเมตร ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 30 สาย ระยะทาง 2,636 กิโลเมตร ภาคกลาง 35 สาย ระยะทาง 1,163.6 กิโลเมตร และภาคใต้ 10 สาย ระยะทาง 1,132.8 กิโลเมตร นอกจากนี้ มีโครงการที่จะต้องผูกพันดำเนินการต่อไปหลังจากปี 2519 อีกเป็นระยะทาง 1,359 กิโลเมตร หนึ่งในระยะของแผนนี้กำหนดจะทำการสำรวจออกแบบทางหลวงแผ่นดินอีก 462 กิโลเมตร ด้วย

1.2 โครงการก่อสร้างและบูรณะทางจังหวัด มีเป้าหมายที่จะดำเนินการก่อสร้างและบูรณะทางจำนวน 245 สาย รวมระยะทาง 7,467.6 กิโลเมตร แยกเป็นดำเนินการในภาคเหนือ 70 สาย ระยะทาง 2,452.4 กิโลเมตร ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 58 สาย ระยะทาง 1,558.5 กิโลเมตร ภาคกลาง 75 สาย ระยะทาง 1,920.0 กิโลเมตร และภาคใต้ 42 สาย ระยะทาง 1,536.7 กิโลเมตร นอกจากนี้ ยังผูกพันที่จะต้องดำเนินการต่อไปหลังจากปี 2519 อีก 2,718.0 กิโลเมตร และจะมีการสร้างทางนอกโครงการอีกประมาณ 1,000 กิโลเมตร การพัฒนาทางหลวงจังหวัดนี้ จะมีการวางโครงการให้สอดคล้องกับความต้องการเพื่อการพัฒนาของสาขาเศรษฐกิจอื่น ๆ มากขึ้น และเพื่อให้ทางหลวงแผ่นดินที่ก่อสร้างแล้วเสร็จสามารถอำนวยประโยชน์แก่การพาณิชย์ การพัฒนา เศรษฐกิจของประเทศได้มากขึ้น ในการนี้จะมีการก่อสร้างทางหลวงชนบท ทางหลวงท้องถิ่น และทางหลวงชลประทานอีกประมาณ 12,200 กิโลเมตร และทำการสำรวจออกแบบทางหลวงจังหวัดเป็นจำนวน 700 กิโลเมตร ด้วย

2. การรถไฟ

โครงการที่สำคัญได้แก่การปรับปรุงและขยายงานบนทางที่เปิดเดินรถแล้วโครงการนี้ได้เริ่มมาตั้งแต่แผนพัฒนาฯ ฉบับแรก โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะปรับปรุงบริการที่มีอยู่แล้วให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้นและเพียงพอกับความต้องการ สำหรับการดำเนินงานระหว่างปี 2515-2519 ส่วนหนึ่งจะเป็นการดำเนินงานตามแผนพัฒนากิจการรถไฟ พ.ศ. 2510-2514 นอกนั้นจะเป็นการส่งเสริมให้มีการปรับปรุงบริการขนส่งมวลชนเมืองให้มากขึ้น เพิ่มประสิทธิภาพความเร็วขบวนรถและจัดหา หัวรถจักร รถตู้สินค้า และรถโดยสารเพิ่มขึ้น เพื่อปรับปรุงให้มีการบริการขนส่งที่พอเพียงและสะดวกรวดเร็วในอัตราค่าขนส่งที่สมควร ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 มีการดำเนินงานที่สำคัญ ๆ คือ

- จัดหารถจักรดีเซล 154 คัน
- จัดสร้างรถโดยสาร 210 คัน
- จัดสร้างรถสินค้า 721 คัน
- ขยายย่านสถานีขนาดใหญ่และขนาดกลาง
- เปลี่ยนสะพานให้เป็นชนิดรับน้ำหนักมาตรฐานได้ 15 ตัน จำนวน 103 แห่ง
- ผลิตและจัดหาหมอนรองรางจำนวน 150,000 ท่อน
- เปลี่ยนราง 50 ปอนด์เป็น 60 ปอนด์ ในทางสายตะวันออกเฉียงเหนือระยะทาง 100 กิโลเมตร และเปลี่ยนราง 60 ปอนด์ เป็น 80 ปอนด์ ในทางสายใต้และสายตะวันออกเฉียงเหนือระยะทาง 312 กิโลเมตร
- เชื่อมราง 70 ปอนด์ ในทางสายใต้ ระยะทาง 200 กิโลเมตร
- ปรับปรุงการเดินรถไฟสายแม่กลองให้รวดเร็วและปลอดภัยยิ่งขึ้น

นอกจากนั้น จะมีการสำรวจแนวทางที่จะก่อสร้างทางรถไฟจากคลองสิบเก้าถึงบ้านภาชีระยะทางประมาณ 75 กิโลเมตร สำรวจแนวทางสายบัวใหญ่-ร้อยเอ็ด-มุกดาหาร-นครพนมระยะทางประมาณ 375 กิโลเมตร และสำรวจเส้นทางรถไฟ สายเด่นชัย-เชียงใหม่ เพื่อแก้ไขเปลี่ยนแนวทาง ระยะทางประมาณ 215 กิโลเมตร และจะมีการสำรวจเศรษฐกิจทางรถไฟ สายจะเข็งเทรา-แหลมฉบัง สัตหีบ-และสายคลองสิบเก้า-บ้านภาชี ด้วย

3. โครงการประสานงานการขนส่งและคมนาคมของประเทศ ระยะที่ 2

เป็นโครงการต่อเนื่องจากงานสำรวจระยะที่ 1 ซึ่งได้ดำเนินการแล้วเสร็จในระยะของแผนพัฒนา ฉบับที่ 2 งานสำรวจวิจัยระยะที่ 2 นี้มีจุดมุ่งหมายที่จะวิจัยเพื่อเสนอแนะการดำเนินโครงการด้านการขนส่งที่สำคัญๆ ประเมินค่าทางเศรษฐกิจของโครงการ และจัดอันดับความสำคัญของโครงการในด้านนี้ รวมทั้งให้คำแนะนำในการแก้ปัญหาข้อขัดข้องในการประสานงานการขนส่งด้วย เพื่อให้บริการขนส่งด้านต่างๆ สามารถอำนวยความสะดวกแก่เศรษฐกิจของประเทศมากที่สุดโครงการนี้จะดำเนินการโดยคณะผู้เชี่ยวชาญต่างประเทศ

4. โครงการก่อสร้างสถานีขนส่งผู้โดยสาร มีเป้าหมายที่จะจัดตั้งสถานีขนส่งผู้โดยสารขึ้นในจังหวัดต่างๆ รวม 17 แห่ง แยกเป็นสถานีขนส่งชั้นหนึ่ง 2 แห่ง ชั้นสอง 5 แห่ง และชั้นสาม 10 แห่ง เพื่อใช้เป็นสถานีรถโดยสารประจำจังหวัดต่างๆ เป็นการจัดระเบียบให้แก่การขนส่งผู้โดยสารด้วยรถประจำทาง และแก้ปัญหาจราจรคับคั่งในจังหวัดนั้นๆ ด้วย ส่วนการเลือกสถานที่ที่จะจัดสร้างสถานีขนส่งผู้โดยสารนั้นจะมีการพิจารณาโดยละเอียดเสียก่อน

การขนส่งทางน้ำ

1. โครงการปรับปรุงการขนส่งทางน้ำภายในประเทศ ดำเนินการสำรวจเบื้องต้นทางเศรษฐกิจและวิศวกรรม เพื่อปรับปรุงแม่น้ำลำคลองที่เป็นเส้นทางขนส่งทางน้ำที่สำคัญๆ ในลุ่มแม่น้ำภาคกลาง คือแม่น้ำแม่กลอง แม่น้ำท่าจีน แม่น้ำเจ้าพระยา และแม่น้ำบางปะกง และในบางส่วนของแม่น้ำในภาคเหนือ ให้สามารถใช้ในการขนส่งได้โดยสะดวกรวดเร็ว และปลอดภัยทุกฤดูกาล เมื่อการสำรวจแล้วเสร็จจะได้มีการวางแผนงานปรับปรุงแนวร่องน้ำและทำการขุดลอกร่องน้ำที่สำคัญๆ ตามที่เสนอแนะไว้ในรายงาน

2. โครงการสำรวจท่าเรือที่สำคัญ ในระยะของแผนพัฒนาเศรษฐกิจ ฉบับที่ 3 นี้ จะมีการสำรวจท่าเรือน้ำลึกที่สัตหีบภายใต้โครงการช่วยเหลือของประเทศสหรัฐอเมริกา เพื่อศึกษาความเหมาะสมที่จะปรับปรุงให้เป็นท่าเรือทะเลลึกที่ทันสมัย สำหรับการขนส่งสินค้าออกและสินค้าเข้าของประเทศ ทั้งนี้ เพื่อให้รับกับการขยายตัวด้านเศรษฐกิจ การสำรวจนี้จะศึกษาถึงความเหมาะสมที่จะใช้ท่าเรือสัตหีบเป็นท่าขนถ่ายสินค้าประเภทหีบห่อมาตรฐานด้วย

นอกจากนี้ จะได้รับความช่วยเหลือจากรัฐบาลญี่ปุ่นในการสำรวจเบื้องต้นทางเศรษฐกิจและวิศวกรรมท่าเรือสงขลา เพื่อสร้างท่าเรือขนาดกลางทางฝั่งตะวันออก สำรวจท่าเรือนราธิวาสโดยได้รับความช่วยเหลือจากรัฐบาลนิวซีแลนด์ เพื่อสร้างท่าเรือชายฝั่ง สำรวจท่าเรือภูเก็ต โดยได้รับความช่วยเหลือจากรัฐบาลอังกฤษ เพื่อสร้างเป็นท่าเรือทะเลลึกทางฝั่งตะวันตก และสำรวจและวางแผนแม่บทก่อสร้างท่าเรือกันตังเป็นท่าเรือชายฝั่งที่เหมาะสม โดยใช้เงินกู้จากรัฐบาลเดนมาร์ค

3. โครงการปรับปรุงท่าเรือชายฝั่ง มีวัตถุประสงค์ที่จะทำการสำรวจเพื่อวางแผนในการขุดลอกและปรับปรุงร่องน้ำทางเข้าท่าเรือ เพื่อให้เรือสินค้าชายฝั่งและเรือประมงสามารถใช้ท่าเรือต่างๆ ได้ตลอดทุกฤดูกาล โดยจะดำเนินงานเป็นขั้นๆ ดังนี้

- ดำเนินการสำรวจทางเศรษฐกิจของท่าเรือต่างๆ รวม 15 แห่ง ได้แก่ท่าเรือบางปะกง ประแส จันทบุรี ตราด สมุทรสาคร สมุทรสงคราม ปราณบุรี บ้านแหลม ชุมพร ระนอง ตะกั่วป่า กระบี่ พังงา สตูล และตากใบ โดยจะดำเนินการในปี 2516 เพียงปีเดียว และเมื่อผลการสำรวจแสดงว่าท่าเรือแห่งใดเหมาะสมก็จะดำเนินการวางแผนขุดลอกร่องน้ำต่อไป
- ดำเนินการสำรวจทางด้านวิศวกรรมท่าเรือชายฝั่ง รวม 10 แห่ง ได้แก่ท่าเรือ ตราด สมุทรสาคร สมุทรสงคราม ชุมพร ระนอง ตะกั่วป่า สตูล บ้านดอน ปากพนัง ปัตตานี โดยกรมเจ้าท่าจะดำเนินงานในด้านนี้ร่วมกับสถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย
- ดำเนินการขุดลอกร่องน้ำทางเข้าท่าเรือต่างๆ รวม 4 แห่ง ได้แก่ร่องน้ำทางเข้าท่าเรือสมุทรสาคร ชุมพร สตูล และปากพนัง ทั้งนี้ จะได้มีการจัดหาเรือขุดชนิดต่างๆ มาเพิ่มเติมอีก 2 ลำ เพื่อใช้ในงานขุดลอกด้วย

4. โครงการปรับปรุงบริการขนถ่ายสินค้าและขยายเชื่อนเทียบเรือที่ท่าเรือกรุงเทพฯ ทำการก่อสร้างเชื่อนเทียบเรือด้านตะวันออก ต่อจากการดำเนินการในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 รวมทั้งสร้างเชื่อนเทียบเรือลำเลียง โรงพักสินค้า พื้นวางสินค้ากลางแจ้ง ถนน สะพานทางรถไฟ และเครื่องอำนวยความสะดวกที่จำเป็นสำหรับการปฏิบัติงานขนถ่ายสินค้าในบริเวณท่าเรือกรุงเทพฯ ทั้งนี้ จะทำให้ท่าเรือกรุงเทพฯ สามารถรับเรือสินค้าขนาด 1 หมื่นตันพร้อมกันเพิ่มขึ้นได้อีก 6-7 ลำเรือลำเลียงขนาดใหญ่อีก 2-3 ลำ และสามารถรับสินค้าได้เพิ่มขึ้นอีกปีละประมาณ 1.5 ล้านตัน

5. โครงการพัฒนาเครื่องหมายช่วยการเดินเรือ มีวัตถุประสงค์ที่จะทำการปรับปรุงซ่อมแซม และติดตั้งเครื่องหมายช่วยการเดินเรือในท้องทะเลตามชายฝั่ง และปากทางเข้าแม่น้ำและท่าเรือที่สำคัญๆ รวมทั้งติดตั้งเครื่องหมายช่วยการเดินเรือตามร่องน้ำทางเข้าท่าเรือชายฝั่ง เพื่ออำนวยความสะดวกและปลอดภัยให้แก่ชาวเรือ

โครงการนี้จะดำเนินงานโดยหน่วยงานสองหน่วย คือ กรมเจ้าท่าและกรมอุทกศาสตร์ โดยกรมเจ้าท่าจะดำเนินงานภายในเขตร่องน้ำทางเข้าท่าเรือชายฝั่ง คือ จะติดตั้งเครื่องหมายช่วยการเดินเรือตามร่องน้ำของท่าเรือที่สมุทรสาคร, ชุมพร, หลังสวน, ปากพนัง และสตูล

สำหรับงานนอกเขตร่องน้ำภายในท้องทะเลจะดำเนินการโดยกรมอุทกศาสตร์โดยจะทำการก่อสร้างกระโจมไฟรวม 11 แห่ง บนเกาะและในท้องทะเลบริเวณจังหวัดชลบุรี 1 แห่ง

จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ 3 แห่ง จังหวัดสุราษฎร์ธานี 5 แห่ง และจังหวัดสตูล 2 แห่ง ก่อสร้าง
 प्रकार 1 แห่ง ที่จังหวัดตรัง ก่อสร้างอาคารที่ทำการ โรงซ่อม ฯลฯ เพื่อเป็นศูนย์ซ่อมบำรุง
 เครื่องหมายการเดินทางรวมทั้งจัดหาอุปกรณ์เครื่องมือ เครื่องใช้ และยานพาหนะเพื่อดำเนินการ
 ปรับปรุงและซ่อมแซมเครื่องหมายช่วยการเดินทาง 15 แห่ง

การขนส่งทางอากาศ

1. โครงการสำรวจสนามบินพาณิชย์ระหว่างประเทศ จะดำเนินการสำรวจเบื้องต้น
 เพื่อพิจารณาว่าจะสมควรปรับปรุงสนามบินตอนเมืองต่อไปอีกเพียงใดเพื่อให้ใช้ประโยชน์ได้ดีที่สุด
 และจะมีความจำเป็นต้องย้ายสนามบินพาณิชย์ระหว่างประเทศไปอยู่ ณ ที่แห่งใหม่หรือไม่ ถ้าเป็น
 การสมควรจะสมควรย้ายเมื่อใด และบริเวณหนองงูเห่าจะเหมาะสมที่จะใช้สร้างสนามบินพาณิชย์
 หรือไม่ ในกรณีที่ผลการสำรวจแสดงว่าจะต้องมีการย้ายที่ตั้งสนามบิน ก็จะดำเนินการสำรวจ
 เบื้องต้นทางเศรษฐกิจและวิศวกรรม รวมทั้งวางแผนแม่บทขึ้น ณ บริเวณหนองงูเห่าการสำรวจ
 ดังกล่าวนี้จะดำเนินการโดยวิธีคัดเลือกบริษัทวิศวกรที่ปรึกษาที่มีชื่อเสียงจากต่างประเทศเข้า
 ดำเนินการ ส่วนค่าใช้จ่ายในการสำรวจจะจ่ายจากเงินงบประมาณแผ่นดิน ทั้งนี้ เป็นที่คาดหมายว่า
 การสำรวจจะเริ่มขึ้นในปี 2515 และแล้วเสร็จในปี 2516

2. โครงการพัฒนาสนามบินต่างจังหวัด เพื่อดำเนินการปรับปรุงสนามบินพาณิชย์
 ในประเทศให้มีพื้นผิวคอนกรีตหรือลาดยาง ซึ่งมีลักษณะและขนาดถูกต้องตามมาตรฐานสากลและ
 อยู่ในสภาพที่สามารถใช้การได้ตลอดทุกฤดูกาล โครงการนี้ได้เริ่มมาตั้งแต่แผนพัฒนาฯ ฉบับแรก
 และฉบับที่ 2 ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 นี้ จะมีการดำเนินงานก่อสร้างสนามบิน
 ต่างๆ ต่อจากที่ดำเนินการสำรวจออกแบบหรือก่อสร้างไว้แล้ว โดยจะดำเนินการที่สนามบินแม่สอด,
 ตาก, แพร่, เชียงใหม่, เลย์, สุราษฎร์ธานี และภูเก็ต

3. โครงการวิทยุเดินอากาศ เพื่อปรับปรุงระบบสื่อสารและการควบคุมการจราจร
 ทางอากาศให้มีประสิทธิภาพสูงได้มาตรฐานสากล โครงการนี้ได้เริ่มมาตั้งแต่แผนพัฒนาฯ ฉบับแรก
 และดำเนินงานต่อเนื่องมาในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ในระหว่างปี 2515-2519 จะมีการ
 ปรับปรุงงานวิทยุเดินอากาศตามสนามบินต่างๆ ได้แก่ สนามบินเชียงใหม่, ตาก, หาดใหญ่, สุ
 ราษฎร์ธานี โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่สนามบินหาดใหญ่และเชียงใหม่ จะปรับปรุงให้มีบริการสื่อสารและ
 ควบคุมการจราจรทางอากาศที่ได้มาตรฐานสากลสามารถอำนวยความสะดวกแก่การบินระหว่าง
 ประเทศได้ด้วย

การคมนาคม

การไปรษณีย์โทรเลข

1. **โครงการขยายการไปรษณีย์โทรเลขท้องถิ่น** โดยเปิดที่ทำการไปรษณีย์โทรเลขเพิ่มขึ้นเพื่อโอนงานที่ทำการไปรษณีย์อนุญาตซึ่งฝากไว้กับอำเภอหรือเอกชนมาดำเนินการโดยกรมไปรษณีย์โทรเลขเอง ทั้งนี้ เพื่อให้กิจการโทรเลขในท้องถิ่นห่างไกลมีประสิทธิภาพสูงขึ้น โดยในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 จะดำเนินการเพื่อเปิดที่ทำการไปรษณีย์โทรเลขของกรมฯ ขึ้นปีละ 20 แห่ง รวมทั้งสิ้น 100 แห่ง

2. **โครงการขยายการไปรษณีย์โทรเลขประเภทรับฝาก** มีวัตถุประสงค์ที่จะดำเนินการจัดตั้งที่ทำการไปรษณีย์โทรเลขประเภทรับฝากขึ้นในจังหวัดพระนคร-ธนบุรี และจังหวัดใหญ่ๆ ในย่านที่มีชุมชนหนาแน่น ในปี 2515-2519 ปีละ 4 แห่ง รวม 20 แห่ง

3. **โครงการขยายการไปรษณีย์โทรเลขในเขตนครหลวง** มีวัตถุประสงค์ที่จะดำเนินการจัดหาที่ดินและก่อสร้างที่ทำการแขวงไปรษณีย์เพื่อใช้เป็นศูนย์กลางนำจ่ายในเขตรอบนอกนครหลวง โดยเปิดที่ทำการแขวงไปรษณีย์ขึ้น รวม 14 แห่ง ในบริเวณรอบเขตนครหลวง เพื่อให้ทันกับการขยายของเขตเมืองและทันกับจำนวนประชากรที่เพิ่มขึ้นด้วย ในระยะของแผนนี้ คาดว่าจะเปิดที่ทำการแขวงขึ้น 10 แห่ง คือ ที่ไปรษณีย์สุขุมวิท ภาษีเจริญ คลองจั่น นนทบุรี สมุทรปราการ บางนา ดอนเมือง ราษฎร์บูรณะ ปากเกร็ด บางขุนเทียน ส่วนอีก 4 แห่ง ที่พระประแดง รามอินทรา บางปู และจรเข้บัวนั้นจะเป็นการจัดหาที่ดินเตรียมไว้ก่อน

การโทรศัพท์

1. **โครงการขยายกิจการโทรศัพท์นครหลวง พ.ศ. 2515-2519** เพื่อเพิ่มเลขหมายโทรศัพท์ในเขตจังหวัดพระนคร-ธนบุรี ขึ้นอีก 181,700 เลขหมาย ในการนี้จะมีการเปิดชุมสายใหม่ขึ้นเป็นจำนวน 9 แห่ง และสร้างชุมสายถาวรขึ้นอีก 2 แห่ง ขยายชุมสายที่เปิดดำเนินการอยู่แล้วให้มีเลขหมายเพิ่มขึ้นอีก 23 แห่ง เมื่อโครงการนี้เสร็จสิ้นลงในปี 2519 และเมื่อคำนึงถึงเลขหมายโทรศัพท์ที่มีอยู่เดิมในปี 2514 และที่จะติดตั้งขึ้นตามโครงการขยายกิจการโทรศัพท์นครหลวงส่วนเพิ่มเติม พ.ศ. 2513-2516 ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้อนุมัติอีกจำนวน 38,000 เลขหมาย และส่วนหนึ่งของโครงการ 2515-2519 ที่คณะรัฐมนตรีให้นำมาดำเนินการเป็นการเร่งด่วนแล้ว จังหวัดพระนครและธนบุรีจะมีชุมสายโทรศัพท์ทั้งสิ้น 34 แห่ง รวม 348,000 เลขหมาย ในสิ้นปี 2519 และมีชุมสายโทรศัพท์ทั้งสิ้นเพิ่มขึ้นจากที่มีอยู่เมื่อสิ้นปี 2514 อีก 9 แห่ง

2. **โครงการขยายกิจการโทรศัพท์ภูมิภาค พ.ศ. 2515-2519** เพื่อปรับปรุงและเพิ่มชุมสายโทรศัพท์ในส่วนภูมิภาคให้เพียงพอแก่ความต้องการของประชาชน ในการนี้จะมีการจัดหาที่ดิน 49 แห่ง สำหรับสร้างอาคารชุมสายก่อสร้างอาคารชุมสายใหม่รวม 80 แห่ง ดัดแปลงอาคารชุมสายเดิม 3 แห่ง และติดตั้งเครื่องชุมสาย รวม 118 แห่ง รวม 53,500 เลขหมาย ซึ่งจะมีผลทำให้ชุมสายโทรศัพท์ในภูมิภาครวมทั้งสิ้น 154 แห่ง สามารถให้บริการโทรศัพท์ในเขตภูมิภาคได้เป็นจำนวน 106,300 เลขหมาย ในปี 2519

3. **โครงการขยายกิจการโทรศัพท์ทางไกล พ.ศ. 2515-2519** เพื่อปรับปรุงบริการโทรศัพท์ทางไกลให้มีประสิทธิภาพและทั่วถึงยิ่งขึ้น โดยอาศัยระบบโทรคมนาคมสายหลักเป็นสื่อในการสื่อสาร โครงการนี้จะประกอบด้วยการจัดหาที่ดินเพื่อก่อสร้างอาคารสถานีโทรคมนาคม รวม 33 สถานี ติดตั้งเครื่องอุปกรณ์ระบบโทรศัพท์ทางไกลในเส้นทางใหม่และอุปกรณ์โทรคมนาคมตามสถานีโทรคมนาคมที่มีอยู่เดิม 80 แห่ง นอกจากนี้ จะได้มีการก่อสร้างและติดตั้งอุปกรณ์เกี่ยวกับการถ่ายทอดสัญญาณโทรทัศน์จากพระนครไปยังต่างจังหวัดบางจังหวัดด้วยเมื่อโครงการนี้แล้วเสร็จจะทำให้สามารถติดต่อโทรศัพท์ทางไกลไปยังชุมสายในต่างจังหวัดได้รวม 154 แห่ง

การโทรทัศน์

โครงการขยายบริการโทรทัศน์ทั่วประเทศ เพื่อจัดตั้งสถานีโทรทัศน์ขึ้นในภาคเหนือและภาคใต้ตามผลการสำรวจ ซึ่งจะได้จัดทำในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ในการนี้จะมีการจัดตั้งสถานีโทรทัศน์ขึ้น 17 แห่ง คือ ที่นราธิวาส ปัตตานี ยะลา พังงา ตรัง บ้านห้วยลึก ภูเก็ต สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช นครสวรรค์ ลพบุรี พิษณุโลก เต็นชัย ปางป้วย ดอยขุนตาลน้อย งาว เชียงราย ปรับปรุงห้องส่งโทรทัศน์ที่ลำปางและต่อเติมศูนย์ควบคุมระบบโทรทัศน์ที่พระนคร

.....

บทที่ 12

การพัฒนาพลังงานไฟฟ้า

.....

การดำเนินงานตามแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 1 และฉบับที่ 2

พลังงานไฟฟ้านับได้ว่าเป็นบริการสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานประเภทหนึ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศในอันที่จะช่วยสนับสนุนให้การพัฒนาในสาขาเศรษฐกิจต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งอุตสาหกรรม อุตสาหกรรมการเกษตร ธุรกิจและบริการต่างๆ สามารถก้าวหน้าและขยายตัวออกไปได้อย่างรวดเร็ว การพัฒนาพลังงานไฟฟ้าในระยะของแผนพัฒนา ฉบับแรกได้กำหนดแนวนโยบายจัดให้มีแหล่งผลิตส่วนกลางขนาดใหญ่ที่มีประสิทธิภาพในการผลิตสูง และมีต้นทุนการผลิตต่ำ พร้อมทั้งจัดระบบสายส่งและสายจำหน่ายเชื่อมโยงจังหวัดและอำเภอต่างๆ แทนการผลิตจากเครื่องกำเนิดไฟฟ้าดีเซลขนาดเล็กที่มีอยู่เดิมในแต่ละจังหวัดและอำเภอ ซึ่งส่วนใหญ่ไม่สามารถตอบสนองความต้องการใช้ไฟฟ้าได้เพียงพอ ทั้งยังมีต้นทุนการผลิตสูง ส่วนในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สอง ได้เร่งรัดการดำเนินงานในด้านการผลิตและการจำหน่ายให้แล้วเสร็จ เพื่อให้สามารถสนองความต้องการใช้ไฟฟ้าของประเทศที่เพิ่มขึ้นขึ้นในอัตราค่าก่อนข้างสูงได้อย่างมีประสิทธิภาพ และในอัตราราคาที่ลดต่ำลงกว่าเดิม

การพัฒนาที่สำคัญในระยะ 11 ปีที่ผ่านมา ระหว่าง พ.ศ. 2504-2514 สรุปได้ดังนี้

ผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนาฯ

(1) สามารถดำเนินการก่อสร้างแหล่งผลิตพลังงานไฟฟ้าที่สำคัญได้เสร็จตามเป้าหมาย อาทิ เช่น โรงไฟฟ้าพลังน้ำที่เขื่อนภูมิพล และเขื่อนอุบลรัตน์ โรงไฟฟ้าพลังไอน้ำที่พระนครเหนือที่จังหวัดกระบี่ และที่พระนครใต้ ทำให้กำลังการผลิตติดตั้งได้เพิ่มขึ้นจากประมาณ 269,880 กิโลวัตต์ ในปี 2504 เป็น 1,169,000 กิโลวัตต์ ในปี 2514 ประกอบด้วยกำลังผลิตติดตั้งจากเครื่องกำเนิดไฟฟ้าพลังน้ำประมาณร้อยละ 38 พลังไอน้ำร้อยละ 44 เครื่องกำเนิดไฟฟ้ากังหันแก๊สและเครื่องดีเซลอีกประมาณร้อยละ 18

(2) ในด้านการก่อสร้างระบบสายส่งและสถานีไฟฟ้าย่อย สามารถก่อสร้างสถานีไฟฟ้าย่อยได้ 68 แห่ง ประกอบด้วยสถานีไฟฟ้าย่อยขนาดแรงดัน 230 เควี จำนวน 7 แห่ง ขนาดแรงดัน 115 เควี จำนวน 40 แห่ง และขนาดแรงดัน 69 เควี จำนวน 21 แห่ง และสามารถก่อสร้างระบบสายส่งไฟฟ้าได้รวมระยะทางทั้งสิ้นประมาณ 5,176 วงจรกิโลเมตร ประกอบด้วยสายส่ง

ไฟฟ้าขนาดแรงดัน 230 เควี ระยะทาง 1,691 วงจรกิโลเมตร ขนาดแรงดัน 115 เควี ระยะทาง 2,648 วงจรกิโลเมตร และขนาดแรงดัน 69 เควี ระยะทาง 837 วงจรกิโลเมตร โดยสามารถจ่ายกระแสไฟฟ้าให้แก่จังหวัดและอำเภอต่างๆ ได้รวม 51 จังหวัด

(3) ในด้านการก่อสร้างระบบจำหน่ายไฟฟ้า ในส่วนภูมิภาคสามารถก่อสร้างสายจำหน่ายแรงสูงขนาด 33,22 และ 11 เควี และระบบสายจำหน่ายแรงต่ำขนาด 400/230 เควี ได้รวมระยะทางประมาณ 9,660 วงจรกิโลเมตร ใน 52 จังหวัด ที่อยู่ในเขตจ่ายไฟของระบบสายส่งแรงสูงดังกล่าวข้างต้น ส่วนในเขตนครหลวงสามารถก่อสร้างสถานีเปลี่ยนแรงดันย่อย ขนาด 115/24 เควี และ 69/12 เควี ได้รวม 33 แห่ง พร้อมทั้งสายจำหน่ายแรงสูงขนาด 69,24 และ 12 เควี และสายจำหน่ายแรงต่ำขนาด 220-440 เควี ได้รวมระยะทาง 8,206 วงจรกิโลเมตร ใน 4 จังหวัด

(4) นอกจากนี้ อำเภอ กิ่งอำเภอ ตำบล และหมู่บ้านในชนบทที่ห่างไกลจากการจ่ายกระแสไฟฟ้า ซึ่งระบบสายส่งและสายจำหน่ายยังเข้าไปไม่ถึง ได้เร่งรัดการขยายบริการออกไปตามความจำเป็นเท่าที่กำลังเงินจะสามารถอำนวยได้ในท้องที่บางแห่งที่มีความเหมาะสมและความจำเป็นเร่งด่วน โดยการติดตั้งเครื่องกำเนิดไฟฟ้าดีเซลขนาดเล็ก ตามโครงการไฟฟ้าพัฒนาการ ได้รวม 221 แห่ง คิดเป็นกำลังผลิตติดตั้งรวมทั้งสิ้นประมาณ 5,525 กิโลวัตต์

ผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมโดยรวม

(5) ความต้องการใช้ไฟฟ้าในระยะ 10 ปีที่ผ่านมาได้เพิ่มขึ้นในอัตราเฉลี่ยที่ค่อนข้างสูง เนื่องจากสาเหตุสำคัญ 2 ประการ คือ ประการแรก การขยายตัวทางเศรษฐกิจ โดยเฉพาะการพัฒนาในด้านอุตสาหกรรม ธุรกิจและบริการต่างๆ ประการที่สอง การเปลี่ยนแปลงระดับมาตรฐานการครองชีพ และการประกอบธุรกิจของประชาชน โดยเฉพาะความนิยมในอุปกรณ์เครื่องมือเครื่องใช้ที่อำนวยความสะดวกและรวดเร็ว ดังปรากฏในตารางที่ 1 ข้างล่างนี้

ตารางที่ 1
ความต้องการใช้พลังงานไฟฟ้า

	ความต้องการสูงสุด (เมกะวัตต์)						ความต้องการพลังงานไฟฟ้า (ล้านกิโลวัตต์-ชั่วโมง)						
	ทั่วประเทศ	อัตราเพิ่มร้อยละ	ในส่วนภูมิภาค	อัตราเพิ่มร้อยละ	ในเขตหลวง	อัตราเพิ่มร้อยละ	ทั่วประเทศ	อัตราเพิ่มร้อยละ	การใช้ไฟฟ้าต่อบุคคล	ในส่วนภูมิภาค	อัตราเพิ่มร้อยละ	ในนครหลวง	อัตราเพิ่มร้อยละ
เมื่อสิ้นแผนหนึ่ง	347	37	114	56	233	29	1,367	39	41	294	47	1,073	37
เมื่อสิ้นแผนสอง	968	23	369	27	599	21	4,237	26	109	1,237	35	3,000	23
เมื่อสิ้นแผนสาม (ประมาณการ)	2,070	16	720	14	1,280	16	9,373	17	213	2,866	18	6,507	17

- หมายเหตุ**
1. ในส่วนภูมิภาครวมความต้องการของโรงงานอุตสาหกรรมที่ซื้อพลังงานไฟฟ้าโดยตรงจากการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย
 2. อัตราเพิ่มเป็นอัตราโดยเฉลี่ยในช่วงระยะเวลาของแผนยกเว้นเมื่อสิ้นแผนหนึ่ง ซึ่งเป็นอัตราของปี 2509
 3. การใช้ไฟฟ้าต่อบุคคล หน่วยเป็นกิโลวัตต์-ชั่วโมง

(6) อัตราการเพิ่มความต้องการใช้พลังงานไฟฟ้ามีส่วนสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับอัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศ โดยเฉพาะกิจกรรมสาขาต่างๆ ที่ต้องใช้พลังงานไฟฟ้าเป็นหลัก ดังจะเห็นได้จากความต้องการใช้พลังงานไฟฟ้า ซึ่งปรากฏว่าส่วนใหญ่มาจากอุตสาหกรรมและธุรกิจซึ่งได้เพิ่มขึ้นจาก 695 ล้านกิโลวัตต์-ชั่วโมง ในปี 2508 เป็นประมาณ 3,490 ล้านกิโลวัตต์-ชั่วโมง ในปี 2514 หรือประมาณร้อยละ 76 ของความต้องการใช้ไฟฟ้าทั่วประเทศ

(7) การผลิตกำลังงานไฟฟ้าในปี 2504 จากเครื่องกำเนิดไฟฟ้าดีเซลและเครื่องไอน้ำขนาดเล็กและเก่าที่มีอยู่ในขณะนั้น ซึ่งมีจำนวนรวมทั้งสิ้นเพียงประมาณ 590 ล้านกิโลวัตต์-ชั่วโมง ได้เพิ่มขึ้นเป็นประมาณ 4,433 ล้านกิโลวัตต์-ชั่วโมง ในปี 2514 โดยมีสัดส่วนการผลิตจากเครื่องพลังน้ำประมาณร้อยละ 32 จากเครื่องพลังไอน้ำประมาณร้อยละ 63 และเครื่องกำเนิดไฟฟ้าดีเซลและแก๊สเทอร์ไบน์เพียงประมาณร้อยละ 5 ผลจากการดำเนินงานตามแผนพัฒนาพลังงานไฟฟ้าทำให้ต้นทุนการผลิตทั้งระบบลดต่ำลงเป็นลำดับ ดังจะเห็นได้ว่าต้นทุนการผลิตรวมค่าเสื่อมราคาจากเครื่องพลังน้ำและเครื่องพลังไอน้ำมีอัตราเฉลี่ยประมาณหน่วยละ 9.05 สตางค์ และ 19.59 สตางค์ ตามลำดับ ซึ่งทำให้ต้นทุนการผลิตโดยเฉลี่ยทั้งระบบลดลงเหลือเพียงประมาณหน่วยละ 18.71 สตางค์ ดังนั้น อัตราค่ากระแสไฟฟ้าที่จำหน่ายให้กับผู้ใช้ไฟฟ้าเฉลี่ยทุกประเภททั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค จึงสามารถลดค่าขายโดยเฉลี่ยหน่วยละประมาณ 73.15 สตางค์ ในปี 2505 ลดลงเหลือเฉลี่ยเพียงหน่วยละประมาณ 42.17 สตางค์ ในปี 2514 สำหรับในส่วนภูมิภาคได้มีการลดอัตราค่ากระแสไฟฟ้า รวม 10 ครั้ง จากอัตราค่าขายโดยเฉลี่ยหน่วยละประมาณ 1.62 บาท ในปี 2504 ลดลงเหลือเฉลี่ยเพียงหน่วยละประมาณ 0.66 สตางค์ ในปี 2514

การดำเนินงานตามแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3

กลวิธีและแนวทางพัฒนา

การจัดการแหล่งผลิต จากประสบการณ์ที่ผ่านมา การผลิตพลังงานไฟฟ้าจากพลังน้ำประสบปัญหาภาวะฝนแล้งที่เกิดขึ้นติดต่อกันเป็นเวลา 3 ปี ทำให้ไม่สามารถสนองความต้องการใช้ไฟฟ้าได้เพียงพอ จึงจำเป็นต้องติดตั้งเครื่องกังหันแก๊สเพิ่มขึ้นอีก 150,000 กิโลวัตต์ ซึ่งนอกจากจะต้องลงทุนเพิ่มอีกประมาณ 340 ล้านบาทแล้ว ยังทำให้ต้องระงับการลดอัตราค่ากระแสไฟฟ้า เนื่องจากต้นทุนการผลิตจากเครื่องกังหันแก๊สมีราคาสูงกว่าอัตราจำหน่ายสูงมาก เหตุการณ์ดังกล่าว ชี้ให้เห็นความจำเป็นที่จะต้องพิจารณาวางแผนเตรียมการจัดการและก่อสร้างแหล่งผลิตเพื่อให้มีกำลังผลิตสำรองไว้บ้าง ในอัตราที่เหมาะสม ซึ่งจะสามารถสนองความต้องการได้ในทุกๆ สถานการณ์ที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคต การผลิตพลังงานไฟฟ้าจากพลังน้ำยังคงมีความจำเป็นอยู่มาก สำหรับสนองความต้องการใช้ไฟฟ้าสูงสุด เพราะว่าเป็นแหล่งผลิตประเภทที่มีต้นทุนการผลิตต่ำกว่าแหล่งอื่นมาก แต่เนื่องจากการพัฒนาทรัพยากรแหล่งน้ำของประเทศ ซึ่งมีจำนวนจำกัด และเป็นงานที่จะต้องใช้งบลงทุนเป็นจำนวนมาก จึงจำเป็นต้องพิจารณาถึงการใช้น้ำเพื่อประโยชน์ที่จะได้รับทางด้านชลประทานการป้องกันอุทกภัยและประโยชน์อื่นๆ ควบคู่กันไป ดังนั้น จึงควรพิจารณาจากหลักการต่อไปนี้

(1) การก่อสร้างแหล่งผลิตพลังงานไฟฟ้าจากพลังน้ำที่จะริเริ่มขึ้นใหม่ในระยะของแผนพัฒนาฉบับที่ 3 ควรจะได้มีการประสานงานระหว่างหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเริ่มตั้งแต่ขั้นการสำรวจและการกำหนดแผนงานเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ส่วนรวม โดยสามารถที่จะพิจารณาเปรียบเทียบอันดับความสำคัญและความเหมาะสมของแต่ละโครงการในลุ่มน้ำเดียวกันได้

(2) การวางแผนเตรียมการก่อสร้างแหล่งผลิตพลังงานไฟฟ้าจากแหล่งต่างๆ เพื่อให้เพียงพอและสอดคล้องกับความต้องการใช้ไฟฟ้าของประเทศ ซึ่งคาดว่าจะเพิ่มขึ้นในแต่ละช่วงระยะเวลา ทั้งที่เป็นกำลังผลิตมั่นคง (Firm Capacity) และกำลังผลิตสำรองในระบบจะต้องพิจารณาถึงราคาต้นทุนการผลิตของทั้งระบบโดยไม่ให้ราคาต้นทุนสูงกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

การจัดระบบส่งกำลังไฟฟ้า ระบบการส่งกำลังไฟฟ้าให้กับประชาชนผู้ใช้ไฟในเขตจ่ายไฟรวม 51 จังหวัด ในปัจจุบันปรากฏว่าในบางเขตยังมีประสิทธิภาพไม่ดีพอ ทำให้บรรดาผู้ใช้ไฟรายใหญ่ โดยเฉพาะอุตสาหกรรมเมืองแร่ต้องหันไปผลิตไฟฟ้าใช้เอง เพราะขาดความเชื่อถือในประสิทธิภาพและความแน่นอนของการผลิตไฟฟ้าจากแหล่งกลาง ดังนั้น ในระยะต่อไปเมื่อความเจริญทางเศรษฐกิจได้ขยายตัวเพิ่มมากขึ้น และความต้องการใช้ไฟฟ้าของประเทศจะเป็นความต้องการของอุตสาหกรรมและธุรกิจเป็นส่วนใหญ่ จึงควรวางแผนเตรียมการปรับปรุงประสิทธิภาพและความมั่นคงของระบบส่งกำลังไฟฟ้าไว้ให้สามารถสนองความต้องการได้อย่างเพียงพอ และแน่นอนยิ่งขึ้น มาตรการเหล่านี้จะมีความสำคัญอย่างยิ่งและจะเป็นผลดีต่อฐานะการเงินของการไฟฟ้าอีกด้วย

นอกจากนี้ในอีก 20 จังหวัด ซึ่งปัจจุบันยังมิได้รวมอยู่ในเขตจำหน่ายจากแหล่งผลิตส่วนกลาง ปรากฏว่า ความต้องการใช้พลังงานไฟฟ้ายังคงถูกจำกัดโดยกำลังผลิตของเครื่องกำเนิดไฟฟ้าดีเซลเก่าที่มีอยู่ในแต่ละจังหวัด และโดยค่ากระแสไฟฟ้าซึ่งยังสูงกว่าในเขต 51 จังหวัด ที่ได้รับกระแสไฟฟ้าจากแหล่งผลิตกลาง ดังนั้น เพื่อเป็นการสนับสนุนแนวทางพัฒนาอาชีพและสวัสดิภาพของประชาชนในจังหวัดเหล่านี้ จึงจะได้พิจารณาเพ่งเล็งถึงความแตกต่างในด้านนี้และพิจารณาเตรียมการวางแผน คือ กำหนดลำดับความสำคัญในอันที่จะเร่งรัดการขยายบริการออกไปยังท้องถิ่นดังกล่าว

การจัดระบบจำหน่าย ในปี 2513 ปรากฏว่า ระบบจำหน่ายทั่วประเทศทั้งในเขตที่จ่ายไฟจากแหล่งผลิตกลางและจากเครื่องกำเนิดไฟฟ้าดีเซลสามารถให้บริการแก่ประชาชนได้เพียงประมาณ 6.5 ล้านคน ในจำนวนประชากรทั้งสิ้นประมาณ 34 ล้านคน หรือเท่ากับร้อยละ 19 ของจำนวนประชากรทั้งหมด ดังจะเห็นได้ว่าในส่วนกลาง คือ เขตจำหน่ายของการไฟฟ้านครหลวงซึ่งครอบคลุม 4 จังหวัด จำหน่ายของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคซึ่งครอบคลุม 67 จังหวัด ของจำนวนประชากร 30 ล้านคน สามารถให้บริการได้เพียงประมาณ 4 ล้านคน หรือเท่ากับร้อยละ 13 ของจำนวนประชากร

(1) ฉะนั้นการริเริ่มการสำรวจและวางแผนเพื่อขยายเขตจำหน่ายออกไปยังอำเภอและตำบลชั้นนอก จะได้รับการสนับสนุนให้ดำเนินการให้สอดคล้องและสัมพันธ์กับการขยายผังเมืองและการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม เพื่อเป็นการกระจายความเจริญและขจัดปัญหาความแออัด โดยเฉพาะในเรื่องที่อยู่อาศัยของประชากรในเขตนครหลวง ส่วนในภูมิภาคการขยายเขตจำหน่ายออกไปยังท้องถิ่นที่ห่างไกลและยังไม่มีกระแสไฟฟ้าใช้นับได้ว่าเป็นปัญหาใหญ่และต้องใช้เวลาาน ซึ่งนอกจากจะต้องใช้เงินลงทุนเป็นจำนวนมากแล้ว ยังมีปัญหาในทางปฏิบัติ อาทิ เช่น ปัญหาอัตราค่าจ้างหน้าที่จะต้องใช้ในการก่อสร้างและการบำรุงรักษา เป็นต้น อย่างไรก็ตาม โดยที่อัตราการเพิ่มของประชากรในระยะ 10 ปี ข้างหน้ายังคงอยู่ในระดับสูง คือ เพิ่มขึ้นประมาณปีละ 1 ล้านคน และในจำนวนที่เพิ่มขึ้นนี้ส่วนใหญ่จะเป็นประชากรที่อาศัยอยู่ในชนบท ปัญหาความต้องการใช้ไฟฟ้าของประชาชนเพื่อการประกอบธุรกิจและการครองชีพที่จะยังมีได้รับการตอบสนองจะทวีเพิ่มขึ้นเป็นเงาตามตัว เมื่อพิจารณาถึงหน้าที่และความรับผิดชอบของรัฐและความเป็นธรรมในระบบสังคมในการจัดบริการสาธารณูปโภคประเภทนี้ให้แก่ประชาชนแล้ว จึงสมควรมีการพัฒนาในด้านระบบจำหน่าย เพื่อขยายบริการออกไปยังท้องถิ่นส่วนต่างๆ ของประเทศให้กว้างขวางและทั่วถึงเท่าที่จะทำได้

(2) มาตรการและการดำเนินงานในปัจจุบันนับได้ว่าเป็นเพียงการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าเท่านั้น แต่ยังคงต้องพิจารณาถึงขอบเขตของปัญหาในระยะสั้นและระยะยาวเพื่อกำหนดแนวทางและมาตรการให้เหมาะสมในด้านเศรษฐกิจของโครงการและฐานะการเงินของประเทศ การสำรวจและวางแผนขยายเขตจำหน่ายออกไปยังท้องถิ่นที่ห่างไกลต่อไป ก็จะได้พิจารณาและศึกษาโดยละเอียดถึงวิธีการและความเหมาะสมในด้านต่างๆ ดังนี้

(ก) เปรียบเทียบความเหมาะสมทางด้านเทคนิคของการขยายเขตจำหน่าย ระหว่างการจัดตั้งเครื่องกำเนิดไฟฟ้าดีเซลกับการเดินสายจากระบบจำหน่ายเดิมออกไป ประกอบกับพิจารณาเปรียบเทียบความเหมาะสมทางด้านเศรษฐกิจของการลงทุน ฐานะการเงินและผลตอบแทนของโครงการ

(ข) กำหนดหลักเกณฑ์ในการขยายเขตครอบคลุมพื้นที่ โดยพิจารณาเปรียบเทียบความเหมาะสมระหว่างการขยายเขตในแบบ Intensive และ Extensive Area Coverage ว่าวิธีใดจะก่อให้เกิดผลดีต่อภาวะทางเศรษฐกิจของชุมชนในชนบทนั้นๆ ได้มากที่สุด

(ค) การกำหนดเป้าหมายและลำดับความสำคัญของแผนงานที่จะดำเนินการก็จะพิจารณาถึงขนาดของชุมชน ความเหมาะสมและความจำเป็นที่จะให้ชุมชนนั้นได้ออกค่าใช้จ่ายสมทบในการลงทุนด้วย

การกำหนดอัตราค่ากระแสไฟฟ้า ปัจจุบันการผลิตกระแสไฟฟ้าของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตฯ ในแต่ละปี แบ่งออกเป็นจำนวนที่จำหน่ายโดยตรงให้แก่อุตสาหกรรมรายใหญ่ประมาณร้อยละ 6.6 และจำหน่ายส่งให้แก่การไฟฟ้านครหลวงและการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคประมาณร้อยละ 72.7 และ

20.7 ตามลำดับ นอกจากนี้ในแต่ละปีการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคยังต้องผลิตกระแสไฟฟ้าจำหน่ายให้แก่ประชาชนที่อยู่ห่างไกลอีกประมาณปีละ 130 ล้านหน่วย

(1) การจำหน่ายกระแสไฟฟ้าในเขตของการไฟฟ้านครหลวงรวม 4 จังหวัด คือ พระนครศรีอยุธยา นนทบุรี และสมุทรปราการ ปรากฏว่า ความต้องการใช้ไฟฟ้าสำหรับอุตสาหกรรม และธุรกิจมีจำนวนประมาณร้อยละ 81 ของความต้องการใช้ไฟฟ้าทั้งหมดในปี 2514 ค่ากระแสไฟฟ้าที่เรียกเก็บจากผู้ใช้ในแต่ละประเภทในปี 2514 มีอัตราดังต่อไปนี้

ประเภทผู้ใช้ไฟ	อัตราจำหน่ายโดยเฉลี่ย (สตางค์/หน่วย)
1. บ้านอยู่อาศัย	58.96
2. ธุรกิจและอุตสาหกรรมขนาดเล็ก	55.81
3. ธุรกิจและอุตสาหกรรมขนาดกลางและใหญ่ ตั้งแต่ 30 กิโลวัตต์ ขึ้นไป	33.72
4. ไฟฟ้าถนนสาธารณะ	38.00

(2) ส่วนการจำหน่ายกระแสไฟฟ้าในเขตของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคทั่วประเทศ รวม 67 จังหวัด ปรากฏว่า จากจำนวนที่รับซื้อจากฝ่ายผลิต ความต้องการใช้ไฟฟ้าสำหรับอุตสาหกรรมเหมืองแร่ และธุรกิจมีจำนวนเพียงประมาณร้อยละ 57 ของความต้องการทั้งหมดในปี 2512 นอกจากนั้นเป็นความต้องการใช้ไฟฟ้าเพื่อแสงสว่าง ส่วนในเขตที่อยู่นอกระบบจำหน่ายซึ่งยังต้องผลิตจากเครื่องดีเซลจำหน่ายเองเป็นความต้องการใช้ไฟฟ้าเพื่อแสงสว่างทั้งหมด ค่ากระแสไฟฟ้าที่เรียกเก็บจากผู้ใช้ไฟแต่ละประเภทในปี 2513 มีอัตราดังต่อไปนี้

ประเภทผู้ใช้ไฟ	อัตราจำหน่ายโดยเฉลี่ย (สตางค์/หน่วย)	
	ในเขตรับซื้อ	ในเขตผลิตเอง
1. บ้านอยู่อาศัย	1.07	1.47
2. ธุรกิจรายย่อย	0.62	0.82
3. ธุรกิจและอุตสาหกรรมขนาดต่างๆ	0.43	-
4. การประปา	0.60	0.70
5. อุตสาหกรรมเหมืองแร่	0.40	0.50
6. การสูบน้ำเพื่อการเกษตร	0.40	1.60

(3) การกำหนดอัตราค่ากระแสไฟฟ้าในแต่ละเขตในระยะของแผนพัฒนาฯ ทั้ง 2 ฉบับที่ผ่านมาแล้ว มีแนวนโยบายกำหนดส่วนลดโดยเฉลี่ยเท่ากันทั่วประเทศ ประกอบกับในส่วนกลางคือ ในเขตการไฟฟ้านครหลวงเป็นศูนย์รวมของความเจริญทางเศรษฐกิจของประเทศ จึงทำให้ค่ากระแสไฟฟ้าที่เรียกเก็บจากผู้ใช้ไฟฟ้าในส่วนภูมิภาคยังคงมีอัตราสูงกว่าในส่วนกลางในทุกๆ ประเภทของผู้ใช้ไฟ ความแตกต่างในอัตราค่ากระแสไฟฟ้างกล่าวในปัจจุบันนับได้ว่าเป็นอุปสรรคที่สำคัญ อันหนึ่งต่อการเร่งรัดพัฒนาอุตสาหกรรมเกษตร การแก้ปัญหาการว่างงานและการกระจายความเจริญในด้านต่างๆ ออกไปยังภูมิภาค ดังนั้น การกำหนดอัตราค่ากระแสไฟฟ้าในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ก็จะได้พิจารณากำหนดมาตรการพิเศษในอันที่จะแก้ไขปัญหาค่าความแตกต่างดังกล่าวด้วยกล่าวคือ ในการจัดซื้อน้ำมันเตาและน้ำมันดีเซลที่จำเป็นต้องใช้จำนวนปีละมากๆ สมควรกำหนดให้ดำเนินการโดยวิธีการเปิดประมูลทั่วไป ซึ่งน่าจะมีผลทำให้การไฟฟ้าซื้อน้ำมันได้ในราคาที่ต่ำกว่าปัจจุบัน และนำผลต่างเฉพาะในส่วนนี้มาเป็นส่วนลดพิเศษให้กับผู้ใช้ไฟฟ้าในส่วนภูมิภาค

การวางแผนพัฒนาพลังงานไฟฟ้า ถึงแม้ว่าจะได้รวมหน่วยงานผู้ผลิตไฟฟ้า ซึ่งมีอยู่เดิม 3 แห่ง เข้าเป็นหน่วยงานเดียวกันเมื่อปี 2512 แล้วก็ตาม แต่ปัจจุบันยังคงมีหน่วยงาน คือ การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยและการพลังงานแห่งชาติ ซึ่งยังมีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการวางแผนจัดหาและก่อสร้างแหล่งผลิตพลังงานไฟฟ้าของประเทศ แต่แนวทางในการวางแผนจัดหาและก่อสร้างของหน่วยงานทั้งสองยังไม่เป็นในแนวเดียวกันหรือมีการประสานงานอย่างใกล้ชิดเท่าที่ควร กล่าวคือ โดยทั่วไป การไฟฟ้าฝ่ายผลิตฯ มีแนวนโยบายเน้นหนักไปในทางก่อสร้างโรงไฟฟ้าจากพลังน้ำขนาดใหญ่ที่มีประสิทธิภาพสูง หรืออยู่ใกล้ศูนย์กลางความต้องการใช้ไฟฟ้า แล้วส่งพลังไฟฟ้าจำหน่ายไปยังจุดต่างๆ ส่วนการพลังงานแห่งชาติซึ่งเป็นแหล่งกลางเกี่ยวกับความร่วมมือในการพัฒนาลุ่มแม่น้ำโขง ระหว่างประเทศมีแนวนโยบายมุ่งหนักไปทางด้านก่อสร้างแหล่งผลิตจากพลังน้ำทั้งขนาดเล็กและขนาดใหญ่เป็นสำคัญ ดังนั้น จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่กระทรวงในฐานะผู้ปฏิบัติและผู้รับผิดชอบจะมีนโยบายประสานงานอย่างใกล้ชิดในระดับหน่วยราชการ ซึ่งมีหน้าที่พิจารณาความเหมาะสมของโครงการพัฒนาและการใช้งบประมาณของประเทศ เพื่อป้องกันปัญหาการดำเนินงานซ้อนกันทั้งในขั้นการสำรวจ การวางแผนและการก่อสร้าง ซึ่งจะมีผลทำให้การพัฒนาพลังงานไฟฟ้าของประเทศต้องล่าช้าอันเป็นผลเสียหายต่อส่วนรวม

การประสานงานกับการพัฒนาเศรษฐกิจโดยส่วนรวม นอกเหนือไปจากกลวิธีและแนวทางดังกล่าวมาแล้วข้างต้น ซึ่งมีจุดมุ่งหมายสำคัญที่จะให้การพัฒนาพลังงานไฟฟ้าของประเทศในด้านการจัดหาแหล่งผลิต การจัดระบบส่งกำลังไฟฟ้า การจัดระบบจำหน่าย และการกำหนดอัตราค่ากระแสไฟฟ้าดำเนินไปได้โดยสอดคล้องต่อกันและกันและอย่างมีประสิทธิภาพแล้วนั้น ปัญหาการประสานงานการพัฒนาพลังงานไฟฟ้าให้สอดคล้องกับแนวนโยบาย มาตรการและลำดับความสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมโดยส่วนรวมของประเทศจะมีความสำคัญอย่างยิ่ง กล่าวคือ

(1) ในการลงทุน หน่วยงานที่รับผิดชอบในการปฏิบัติงานมีฐานะเป็นรัฐวิสาหกิจซึ่งรัฐได้จัดตั้งขึ้น โดยให้ความช่วยเหลือในเรื่องทุนประเดิมในระยะแรก และเป็นหน่วยงานที่มีรายได้เป็นของตนเอง การก่อสร้างเพื่อขยายกิจการตามโครงการพัฒนาพลังงานไฟฟ้าต่าง ๆ เป็นการลงทุนเพื่อเพิ่มทรัพย์สินถาวรที่มีอายุการใช้งานระยะยาว คือ อย่างน้อยที่สุด 10-15 ปี ซึ่งต้องใช้เงินลงทุนเป็นลงทุนเพื่อการขยายกิจการดังกล่าว จึงควรที่จะได้ใช้จากแหล่งกู้ระยะยาวจากต่างประเทศสำหรับค่าใช้จ่ายลงทุนในส่วนที่เป็นเงินบาทให้มากที่สุด ทั้งนี้ เพื่อเป็นการผ่อนคลายภาระในด้านเงินงบประมาณแผ่นดิน ประหยัดเงินตราต่างประเทศ และเพื่อให้สามารถนำส่งเงินเข้าคลังได้เต็มเม็ดเต็มหน่วยยิ่งขึ้น

(2) พลังงานไฟฟ้าเป็นปัจจัยพื้นฐานประการหนึ่งที่สามารถสนับสนุนการพัฒนาเศรษฐกิจในด้านการเกษตรและอุตสาหกรรมให้บรรลุผลตามเป้าหมายที่วางไว้ได้ กล่าวคือ

(ก) ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ปรากฏว่าการสูบน้ำเพื่อการเพาะปลูกในบริเวณลุ่มเจ้าพระยาและในบางท้องที่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งอยู่ในเขตโครงการชลประทานของหน่วยงานต่าง ๆ ได้เปลี่ยนมาใช้ไฟฟ้าจากระบบจำหน่ายของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคเพิ่มมากขึ้นแทนการสูบน้ำด้วยเครื่องดีเซล ซึ่งการใช้เครื่องดีเซลนอกจากจะมีต้นทุนการผลิตสูงกว่าแล้ว ยังประสบปัญหาในด้านการเดินเครื่องและการบำรุงรักษา ปัจจุบันการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคได้ดำเนินการก่อสร้างสายจำหน่ายแรงต่ำจ่ายไฟให้กับเครื่องสูบน้ำประมาณกว่า 20 จุด คิดเป็นความต้องการประมาณ 3,200 เควี เอ และกำลังดำเนินการอยู่อีก 10 จุด อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าความต้องการใช้พลังงานไฟฟ้าเพื่อการสูบน้ำในปัจจุบันจะยังมีจำนวนไม่มากก็ตาม แต่ก็นับได้ว่า พลังงานไฟฟ้าเริ่มมีบทบาทสำคัญในการสนับสนุนการพัฒนาการเกษตรมากขึ้นตามลำดับ และคาดว่าในระยะของแผนฉบับนี้ความต้องการใช้ไฟฟ้าสำหรับสูบน้ำเพื่อการเพาะปลูกจะมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ปัญหาสำคัญก็คือ การเลือกสถานที่ตั้งของเครื่องสูบน้ำ ซึ่งส่วนใหญ่ห่างไกลจากสายจำหน่ายที่มีอยู่ เนื่องจากระบบจำหน่ายในเขตโครงการต่าง ๆ ทั่วประเทศยังคงจำกัดอยู่เฉพาะในเขตอำเภอเมือง อำเภอ และตำบลใหญ่ๆ เท่านั้น ดังนั้น การเลือกสถานที่และการกำหนดลำดับความสำคัญของการใช้ไฟฟ้าสำหรับสูบน้ำเพื่อการเพาะปลูกในเขตและนอกเขตชลประทานแต่ละแห่งให้แน่นอนจะเป็นมาตรการที่สำคัญอย่างยิ่ง และคาดว่า การวางแผนพัฒนาระบบจำหน่ายไฟฟ้าจะสามารถดำเนินงานให้สอดคล้องเพื่อเป็นการสนับสนุนเป้าหมายการเพิ่มผลผลิตทางเกษตรอันเป็นนโยบายหลักของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ได้

(ข) การเร่งรัดพัฒนาอุตสาหกรรมประเภทต่าง ๆ เป็นนโยบายหลักที่สำคัญอีกประการหนึ่งของประเทศในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับนี้ และคาดว่าอุตสาหกรรมและธุรกิจจะเป็นผู้ใช้ไฟฟ้าส่วนใหญ่ คือประมาณร้อยละ 76 ของความต้องการใช้ไฟฟ้าทั่วประเทศในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ดังนั้น จึงควรมีการพิจารณาการลดอัตราค่ากระแสไฟฟ้าตามปกติ และวิธีการลดแบบพิเศษให้แก่อุตสาหกรรมที่ผลิตเพื่อการส่งออกที่ใช้วัตถุดิบในประเทศเป็นจำนวนมาก อุตสาหกรรมที่ทดแทนการนำเข้าที่สำคัญ และอุตสาหกรรมที่รัฐพิจารณาเห็นว่ามีความสำคัญในอันดับสูง ทั้งนี้ เพื่อสนับสนุนเป้าหมายการเพิ่มผลผลิตทางอุตสาหกรรมของประเทศ

นโยบาย

การพัฒนาพลังงานไฟฟ้ามีแนวนโยบายดังต่อไปนี้

(1) การพัฒนาแหล่งน้ำที่จะริเริ่มขึ้นใหม่เพื่อประโยชน์ในการผลิตพลังงานไฟฟ้าจะต้องถือหลักการประสานงานในขั้นการสำรวจ และการวางแผนอย่างใกล้ชิดระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อให้สามารถใช้ประโยชน์ในด้านต่างๆ ให้บังเกิดผลสูงสุดแก่ส่วนรวม รวมทั้งการป้องกันและอนุรักษ์ต้นน้ำลำธาร

(2) การพัฒนาแหล่งผลิตพลังงานไฟฟ้าจากพลังไอน้ำ เพื่อให้เป็นกำลังผลิตหลักของระบบ จะต้องคำนึงถึงความเหมาะสมทางเทคนิค เศรษฐกิจของขนาด และความสามารถในการสนองความต้องการใช้ไฟฟ้าได้อย่างมีประสิทธิภาพและในราคาต้นทุนที่ไม่สูงกว่าราคาต้นทุนการผลิตในปัจจุบัน

(3) จะสนับสนุนการปรับปรุงประสิทธิภาพและความมั่นคงของระบบสายส่งสถานีจ่ายไฟฟ้าย่อยและอุปกรณ์ไฟฟ้าอื่นๆ ให้สามารถสนองความต้องการใช้ไฟฟ้าได้อย่างแน่นอนและมั่นคงยิ่งขึ้น รวมทั้งพิจารณาขยายระบบส่งกำลังไฟฟ้าออกไปให้ครบทุกจังหวัด

(4) จะสนับสนุนการขยายเขตจำหน่ายออกไปยังชนบทที่ปัจจุบันยังไม่มีกระแสไฟฟ้าใช้ให้กว้างขวางและทั่วถึงยิ่งขึ้น ตามความเหมาะสมทางด้านเทคนิคและเศรษฐกิจของโครงการ โดยให้สอดคล้องกับนโยบายและมาตรการในการพัฒนาเศรษฐกิจส่วนรวม และการเร่งรัดพัฒนาชนบท

(5) จะเสนอแนะให้ลดอัตราค่ากระแสไฟฟ้าลงเป็นลำดับ เพื่อให้เป็นการสอดคล้องและสนับสนุนนโยบายตามลำดับความสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจในสาขาต่างๆ โดยส่วนรวม และจะพิจารณาแก้ไขปัญหาความแตกต่างระหว่างอัตราค่ากระแสไฟฟ้าในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค

(6) จะให้ความร่วมมืออย่างใกล้ชิดในฐานะประเทศภาคีต่อการพัฒนาลุ่มแม่น้ำโขงระหว่างประเทศ ซึ่งจะต้องเน้นให้เห็นความสำคัญแก่การกำหนดขอบเขตและวัตถุประสงค์ แนวทาง และมาตรการของการพัฒนาลุ่มน้ำโขงแห่งนี้ เพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายและลำดับความสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ ตลอดจนให้อยู่ภายในขีดความสามารถและสถานการณ์ความเป็นจริงที่แต่ละประเทศ ภาคีสามารถดำเนินการได้

(7) จะกำหนดให้มีการสำรวจ วิจัย และค้นคว้าแหล่งการผลิตพลังงานธรรมชาติอื่นๆ ที่จะสามารถนำมาใช้ให้เป็นประโยชน์ทางเศรษฐกิจ

เป้าหมายการพัฒนา

การพัฒนาพลังงานไฟฟ้าได้กำหนดเป้าหมายไว้ดังต่อไปนี้

(1) **กำลังผลิตติดตั้ง** เมื่อสิ้นปี 2514 กำหนดผลิตติดตั้งในระบบมีจำนวนรวมทั้งสิ้น 1,169 เมกะวัตต์ จำแนกเป็นกำลังผลิตจากเครื่องพลังน้ำ 451 เมกะวัตต์ จากเครื่องพลังไอน้ำ 510 เมกะวัตต์ คาดว่าในปี 2519 กำลังผลิตติดตั้งในระบบทั้งสิ้นจะเพิ่มขึ้นประมาณ 2,469 เมกะวัตต์ โดยกำลังผลิตจากเครื่องพลังน้ำจะเพิ่มขึ้นเป็น 921 เมกะวัตต์ และเครื่องพลังไอน้ำเพิ่มขึ้นเป็น 1,340 เมกะวัตต์ ส่วนเครื่องดีเซล และเครื่องกังหันแก๊สจะคงอยู่ในระดับเดิม

(2) **การผลิตพลังงานไฟฟ้า** จากจำนวนกำลังผลิตติดตั้งที่มีอยู่ในระบบการผลิตพลังงานไฟฟ้าในปี 2514 มีจำนวนประมาณ 4,833 ล้านกิโลวัตต์-ชั่วโมง คาดว่าในปี 2519 การผลิตพลังงานไฟฟ้าจะเพิ่มขึ้นเป็นประมาณ 9,914 ล้านกิโลวัตต์-ชั่วโมง หรือเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยประมาณร้อยละ 15.5 ต่อปี และที่คาดว่าจะรับซื้อพลังงานไฟฟ้าจากโครงการน้ำจืดในประเทศลาวอีกประมาณ 300 ล้านกิโลวัตต์-ชั่วโมง

(3) **การจำหน่ายพลังงานไฟฟ้า** ในปี 2514 พลังงานไฟฟ้าที่การไฟฟ้าฝ่ายผลิตฯ จำหน่ายส่งให้กับการไฟฟ้าผู้จำหน่าย ณ สถานีเปลี่ยนแรงดันทั่วประเทศมีจำนวนทั้งสิ้นประมาณ 4,521 ล้านกิโลวัตต์-ชั่วโมง คาดว่าในปี 2519 ความต้องการพลังงานไฟฟ้า ณ จุดจ่ายไฟแห่งนี้จะเพิ่มขึ้นเป็นประมาณ 9,574 ล้านกิโลวัตต์-ชั่วโมง หรือเพิ่มขึ้นในอัตราเฉลี่ยประมาณร้อยละ 16.2 ต่อปี สำหรับการจำหน่ายปลีกของการไฟฟ้านครหลวงคาดว่าความต้องการของผู้ใช้ไฟฟ้าทุกประเภท จะเพิ่มขึ้นจากประมาณ 3,000 ล้านกิโลวัตต์-ชั่วโมง ในปี 2514 เป็นประมาณ 6,507 ล้านกิโลวัตต์-ชั่วโมง ในปี 2519 คิดเป็นอัตราเพิ่มโดยเฉลี่ยประมาณร้อยละ 16.8 ต่อปี ส่วนการจำหน่ายปลีกของการไฟฟ้าภูมิภาคคาดว่าความต้องการของผู้ใช้ไฟฟ้าทุกประเภทจะเพิ่มขึ้นจากประมาณ 915 ล้านกิโลวัตต์-ชั่วโมง ในปี 2514 เป็นประมาณ 2,207 ล้านกิโลวัตต์-ชั่วโมง ในปี 2519 คิดเป็นอัตราเพิ่มโดยเฉลี่ยประมาณร้อยละ 19.2

(4) **อัตราค่ากระแสไฟฟ้า** ในระหว่างปี 2515-2519 หากความต้องการใช้ไฟฟ้าของประเทศเพิ่มขึ้นในอัตราที่ต่ำกว่าที่ได้ประมาณไว้คือ เฉลี่ยร้อยละ 16.2 ต่อปีแล้ว และถ้ารับซื้อพลังงานไฟฟ้าจากโครงการน้ำจืดมีราคาไม่สูงกว่าต้นทุนการผลิตจากเครื่องพลังไอน้ำขนาดใหญ่ที่มีอยู่ในระบบแล้ว การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยจะอยู่ในฐานะที่ลดอัตราค่ากระแสไฟฟ้าที่จำหน่ายส่งให้กับการไฟฟ้าผู้จำหน่ายลงได้อีก ส่วนการลดอัตราค่ากระแสไฟฟ้าในส่วนของการไฟฟ้านครหลวง และการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคคาดว่า การไฟฟ้านครหลวงจะสามารถลดอัตราค่ากระแสไฟฟ้าลงได้ประมาณ 2 ครั้ง คิดเป็นจำนวนเงินไม่น้อยกว่า 80 ล้านบาท สำหรับการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคนั้น โดยที่การดำเนินงานตามโครงการระบบจำหน่ายหลักทั่วประเทศจะแล้วเสร็จเกือบทุกโครงการ การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจะสามารถรับซื้อกระแสไฟฟ้าจากการไฟฟ้าฝ่ายผลิตฯ ไปจำหน่ายให้กับผู้ใช้ไฟฟ้าทุกประเภทได้ในอัตราราคาที่ต่ำกว่าที่ผลิตเองจากเครื่องดีเซลจึงคาดว่า การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจะอยู่ในฐานะที่จะลดอัตราค่ากระแสไฟฟ้าลงได้อีกเช่นเดียวกัน

(5) **การดำเนินงานก่อสร้างแหล่งผลิตตามโครงการต่อเนื่องจากแผนพัฒนาฉบับที่ 2** ที่กำหนดจะแล้วเสร็จในระยะของแผนพัฒนา ฉบับที่ 3 เช่น เขื่อนสิริกิติ์ระยะแรก เขื่อน

น้ำพรม เครื่องที่ 2 และที่ 3 ที่โรงไฟฟ้าพระนครใต้และโรงไฟฟ้าสุราษฎร์ธานี เป็นต้น ส่วนโครงการใหม่ที่กำหนดจะริเริ่มการดำเนินงานในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับนี้ คือ เชื้อนแควใหญ่ ระยะแรก เชื้อนปัตตานี เชื้อนสิริกิติ์ระยะที่ 2 เชื้อนสิรินทรรยะที่ 2 การติดตั้งเครื่องไอน้ำเครื่องที่ 4 ที่โรงไฟฟ้าพระนครใต้ และโรงไฟฟ้าแม่เมาะเครื่องที่ 1 เป็นต้น จึงคาดได้ว่าในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับนี้ จะสามารถเพิ่มน้ำ 470 เมกะวัตต์ และเครื่องพลังไอน้ำ 830 เมกะวัตต์ นอกจากนี้การดำเนินงานขยายระบบสายส่งแรงสูงขนาดต่างๆ จะสามารถก่อสร้างได้เพิ่มขึ้นอีกเป็นระยะทางทั้งสิ้นประมาณ 2,800 กิโลเมตร ยังจังหวัดและอำเภอต่างๆ ได้เพิ่มอีกรวม 16 จังหวัด

(6) การดำเนินงานตามโครงการก่อสร้างระบบจำหน่ายในเขตนครหลวงที่จะริเริ่มดำเนินการในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ได้แก่ โครงการขยายและปรับปรุงระบบจำหน่าย พ.ศ. 2515 ระบบสายส่งแรงสูงและสายจำหน่ายแรงต่ำในเขตจำหน่ายปัจจุบัน ซึ่งกำหนดจะใช้เงินกู้จากธนาคารเพื่อการพัฒนาเอเชียและการขยายเขตจำหน่ายออกไปยังชนบท และส่วนที่สองระยะ 2 ปีหลังจะเป็นการเสริมระบบจำหน่ายในทั้ง 2 เขต ให้เพียงพอกับความต้องการใช้ไฟฟ้า

สำหรับในภูมิภาคนั้น การดำเนินงานก่อสร้างระบบจำหน่ายตามโครงการต่อเนื่องจากแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ที่กำหนดจะแล้วเสร็จ ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ได้แก่ การขยายระบบจำหน่ายในเขตลำโดมน้อย ไฟฟ้าพัฒนาการระยะที่ 2 และการขยายระบบจำหน่ายในเขตภาคใต้ตอนล่าง เป็นต้น ส่วนโครงการใหม่ที่กำหนดจะริเริ่มดำเนินการในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับนี้ จะเป็นการขยายเขตจำหน่ายให้สอดคล้องกับการดำเนินงานก่อสร้างระบบสายส่งของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตฯ และการขยายเขตจำหน่ายออกไปยังชนบทที่ยังไม่มีไฟฟ้าใช้ในปัจจุบันให้กว้างขวางยิ่งขึ้น ซึ่งได้แก่ โครงการก่อสร้างและปรับปรุงระบบจำหน่ายในเขตยันฮี ระยะที่ 3 ใน 5 จังหวัด โครงการปรับปรุงระบบผลิตและจำหน่ายในเขตที่ผลิตไฟฟ้าใช้เองใน 6 จังหวัด และโครงการเร่งรัดพัฒนาไฟฟ้าชนบท ซึ่งยังอยู่ในระหว่างสำรวจและการวางแผน เป็นต้น

(7) โครงการพัฒนาพลังงานที่สำคัญอื่น ๆ และที่เกี่ยวกับการร่วมมือระหว่างประเทศที่จะได้ริเริ่มดำเนินการสำรวจ ได้แก่ โครงการสำรวจความเหมาะสมการส่งน้ำมันตามท่อจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งในหลักการจะเป็นโครงการที่สามารถอำนวยความสะดวกตอบแทนทั้งในด้านเศรษฐกิจและการเมืองโครงการหนึ่ง แต่เนื่องจากยังขาดสถิติข้อมูลต่างๆ ที่จำเป็นต่อการวางแผนอีกมาก จึงสนับสนุนให้ดำเนินการเฉพาะการสำรวจเพื่อจัดทำรายงานความเหมาะสมของโครงการนี้ และที่จะได้ดำเนินการสำรวจความเหมาะสมในด้านต่างๆ เพิ่มเติมอีก คือ โครงการผามอง ซึ่งจะเป็นการสำรวจความเหมาะสมทางด้านเศรษฐกิจและวิศวกรรมระยะที่ 3 ของพื้นที่ชลประทานเต็มตามโครงการและการสำรวจเพื่อจัดหาข้อมูลทางด้านอุทกวิทยา ธรณีวิทยา เพื่อประกอบการพิจารณาวางแผนและศึกษาถึงการควบคุมการใช้น้ำจากอ่างเก็บน้ำ ตลอดจนปัญหาในด้านต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเนื่องจากผลการสำรวจความเหมาะสมของโครงการผามองระยะแรกยังมีประเด็นที่ควรได้ทำการศึกษาเพิ่มเติมอีกหลายประการ เช่น ปัญหาข้อตกลงระหว่างประเทศในเรื่องสิทธิและผลประโยชน์ตอบแทน การจัดรับงานและการบริหารงานข้อตกลงในปัญหากฎหมายระหว่างประเทศและปัญหาเงินลงทุน เป็นต้น นอกจากนี้ยังสมควรพิจารณาและศึกษาปัญหาการ

ประสานงานเพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายและลำดับความสำคัญของการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศด้วย

(8) **งบพัฒนาพลังงานไฟฟ้า** เพื่อให้บรรลุถึงเป้าหมายที่กำหนดไว้ในระยะของแผนพัฒนา ฉบับที่ 3 การพัฒนาพลังงานไฟฟ้าจะมีค่าใช้จ่ายลงทุนทั้งสิ้นประมาณ 9,450.93 ล้านบาท ซึ่งคาดว่าแหล่งที่มาของเงินลงทุนจำนวนดังกล่าวจะได้มาจากเงินกู้ต่างประมาณประมาณ 4,493.09 ล้านบาท จากเงินรายได้ของการไฟฟ้าประมาณ 3,102.21 ล้านบาท จากเงินงบประมาณแผ่นดิน 1,747.73 ล้านบาท และจากเงินช่วยเหลือจากต่างประเทศอีกประมาณ 107.90 ล้านบาท

ตารางที่ 2
เป้าหมายกำลังผลิตติดตั้งและการผลิตพลังงานไฟฟ้า

เป้าหมายในแต่ละปี งบประมาณ	หน่วย	2513	2514	แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3					2520	2521	2522	
				2515	2516	2517	2518	2519				
กำลังผลิตติดตั้ง	เมกะวัตต์											
เขต 1 42 จังหวัด	เมกะวัตต์	832.4	1,016.4	1,216.4	1,466.4	1,910.4	1,910.4	2,210.4	2,285.4	2,600.4	3,220.4	
เขต 2 15 จังหวัด	เมกะวัตต์	67	67	91	131	131	131	143	143	143	143	
เขต 3 14 จังหวัด	เมกะวัตต์	70.6	85.6	85.6	115.6	115.6	115.6	115.6	151.6	151.6	151.6	
รวมทั้งประเทศ	เมกะวัตต์	970.0	1,169.0	1,393.0	1,713.0	2,157.0	2,157.0	2,469.0	2,580.0	2,895.0	3,515.0	
การผลิตพลังงานไฟฟ้า	ล้านกิโลวัตต์- ชั่วโมง											
เขต 1	ล้านกิโลวัตต์- ชั่วโมง	3,673	4,541	5,177	5,941	7,056	8,193	9,101	10,034	11,226	12,360	
เขต 2	ล้านกิโลวัตต์- ชั่วโมง	204	65	123	184	244	264	264	284	284	284	
เขต 3	ล้านกิโลวัตต์- ชั่วโมง	219	227	268	313	380	451	529	600	617	652	
น้ำร้อน-เขต 2	ล้านกิโลวัตต์- ชั่วโมง	-	-	130	170	150	140	300	400	400	400	
รวมทั้งประเทศ	ล้าน กิโลวัตต์- ชั่วโมง	4,096	4,833	5,698	6,608	7,830	9,048	10,214	11,318	12,527	13,691	

ตารางที่ 3
เป้าหมายการจำหน่ายพลังงานไฟฟ้า

เป้าหมายในแต่ละปีงบประมาณ	หน่วย	2514	แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3					2520	2521
			2515	2516	2517	2518	2519		
การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย									
การผลิตพลังงานไฟฟ้า ^{1/}	ล้านกิโลวัตต์-ชั่วโมง	4,433	5,998	6,608	7,830	9,048	10,214	11,318	12,527
การจำหน่ายส่งที่สถานีเปลี่ยนแรงดัน	ล้านกิโลวัตต์-ชั่วโมง	4,521	5,335	6,186	7,329	8,482	9,574	10,609	11,741
- อัตราการเพิ่มโดยเฉลี่ย	ร้อยละ	-	←		16.2		→	10.8	10.7
การไฟฟ้านครหลวง									
พลังงานไฟฟ้าที่ซื้อ	ล้านกิโลวัตต์-ชั่วโมง	3,200	3,800	4,460	5,161	5,974	6,916	7,967	9,130
พลังงานไฟฟ้าที่จำหน่ายปลีก	ล้านกิโลวัตต์-ชั่วโมง	3,200	3,560	4,183	4,845	5,615	6,507	7,496	8,591
- อัตราเพิ่มโดยเฉลี่ย	ร้อยละ	-	←		16.8		→	15.2	14.6
การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค									
พลังงานไฟฟ้าที่ซื้อและที่ผลิตเอง	ล้านกิโลวัตต์-ชั่วโมง	1,066	1,294	1,532	1,836	2,179	2,534	-	-
พลังงานไฟฟ้าที่จำหน่ายปลีก ^{2/}	ล้านกิโลวัตต์-ชั่วโมง	915	1,099	1,341	1,585	1,897	2,207	-	-
- อัตราการเพิ่มโดยเฉลี่ย	ร้อยละ	-	←		19.2		→		

ตารางที่ 3
งบพัฒนาพลังงานไฟฟ้า ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3

แหล่งที่มาของเงินลงทุน (ล้านบาท)	2515	2516	2517	2518	2519	รวม
เงินงบประมาณแผ่นดิน ^{1/}	319.78	540.88	316.23	323.61	202.23	1,747.73
เงินกู้จากต่างประเทศ ^{2/}	856.85	1,019.25	1,112.53	874.06	630.40	4,493.09
เงินช่วยเหลือจากต่างประเทศ	-	26.97	26.97	26.99	26.99	107.90
เงินรายได้รัฐวิสาหกิจ	519.23	703.72	656.90	624.06	598.30	3,102.21
รวม	1,695.86	2,290.82	2,157.63	1,857.91	1,457.91	9,450.93^{3/}

.....

บทที่ 13

กิจการสังคม

สถานการณ์ทั่วไป

ความรู้ต่องานด้านเศรษฐกิจที่ดำเนินไปด้วยดีตามแผนพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 2 ได้ก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงทางด้านสังคมขึ้นบางประการ ความเจริญทางด้านอุตสาหกรรมและความสะดวกในการคมนาคมทำให้คนในชนบทอพยพหลั่งไหลเข้ามาแออัดอยู่ในเมืองมากขึ้น ก่อให้เกิดปัญหาต่างๆ และนับวันปัญหาเหล่านี้ก็จะทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น เช่น การขาดแคลนที่อยู่อาศัยและสิ่งสาธารณูปโภค บริการทางด้านรักษาพยาบาลไม่เพียงพอ สำนวนสถานศึกษาต่างๆ ไม่พอกับความต้องการ การว่างงาน สวัสดิการ ความปลอดภัยของแรงงานมีน้อย รายได้ไม่เพียงพอครองชีพ อาชญากรรมก็มีมากขึ้นตามลำดับ สำหรับชุมชนในชนบท ก็กำลังเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงกันเป็นผลสืบเนื่องมาจากการพัฒนาในด้านวัตถุและการแพร่ขยายของวิชาการแผนใหม่ ชาวชนบทเกิดความรู้สึกต้องการในด้านวัตถุมากขึ้นในขณะที่ฐานะทางเศรษฐกิจยังไม่อำนวย สำหรับชนบทที่อยู่ห่างไกลการพัฒนาเข้าไม่ถึงความเป็นอยู่ของประชาชนในชุมชนเหล่านั้นบางแห่งมีชีวิตอยู่ด้วยความลำบาก การทำมาหากินไม่ได้ผล ไม่มีที่ดินประกอบอาชีพเป็นของตนเอง หรือมีแต่ผลประโยชน์ได้ไม่เพียงพอ ชาวชนบทที่ไม่มีที่ทำกินเป็นของตนเองนับวันก็จะมีมากขึ้น บางส่วนที่เข้าจับจองที่ดินโดย บุกรุกทำลายป่า บางส่วนก็จะอพยพเคลื่อนย้ายเข้าไปอยู่ในเมือง เป็นการเพิ่มปัญหาสังคมให้แก่ชุมชนในเมืองมากขึ้น ในด้านศาสนาในชนบทก็ประสบปัญหาในเรื่องขาดการทำนุบำรุงส่งเสริมเท่าที่ควร วัดหลายแห่งถูกปล่อยให้ทรุดโทรมกลายเป็นวัดร้าง กิจกรรมต่างๆ ของชุมชนที่เคยใช้วัดเป็นศูนย์รวมก็ลดน้อยลง เพื่อแก้ไขปัญหาต่างๆ เหล่านี้ รัฐบาลได้ดำเนินการหลายด้านดังต่อไปนี้

1. **การจัดสรรที่ดินและนิคมสร้างตนเอง** รัฐบาลได้ดำเนินการจัดแบ่งที่ดินให้ราษฎรที่ไม่มีที่ดินทำกินหรือมีไม่พอ ให้ได้มีที่ทำกินและอยู่อาศัยเป็นหลักแหล่ง โดยมีกรรมสิทธิ์เป็นของตนเอง ทั้งนี้เพื่อลดปัญหาการเช่าที่ดินและส่งเสริมให้เกิดมีชุมชนใหม่ขึ้น การจัดสรรที่ดินให้จัดทำเป็น 2 ลักษณะด้วยกัน คือ ในรูปของนิคมสร้างตนเองและในรูปการจัดที่ดินตามประมวลกฎหมายที่ดิน ตลอดระยะเวลา 5 ปี ของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมฉบับที่แล้วได้ดำเนินการจัดตั้งนิคมสร้างตนเองเพิ่มขึ้นอีก 6 แห่ง ในท้องที่ 6 จังหวัด จัดสรรที่ดินให้ราษฎรอยู่อาศัยและประกอบอาชีพ ประมาณ 10,000 ครอบครัวย เป็นเนื้อที่ประมาณ 106,000 ไร่ นอกจากนั้น ยังทำการปรับปรุงนิคมเดิม อีก 44 แห่ง และนิคมสร้างตนเองภาคใต้ อีก 3 แห่ง โดยจัดหาแหล่งน้ำ

ชลประทาน เพื่อการเกษตรส่งเสริมการประกอบอาชีพ และทำนุบำรุงสิ่งสาธารณูปโภค และสาธารณูปการต่างๆ

นอกจากการจัดนิคมสร้างตนเอง รัฐยังได้จัดสรรที่ดินเพิ่มเติมเพื่อการเกษตรในรูปจัดที่ดินขนาดเล็ก ประมาณ 1,500,000 ไร่ ในพื้นที่ 61 จังหวัด ให้แก่ราษฎร 60,000 ครอบครัว และจัดที่ดินแปลงใหญ่ ประมาณ 294,500 ไร่ ในพื้นที่ 8 จังหวัด ให้ราษฎร 15,000 ครอบครัว

2. แรงงาน ให้การฝึกอาชีพขั้นมูลฐานแก่แรงงานรุ่นใหม่ จำนวน 1,500 คน ฝึกยกระดับฝีมือคนงาน หัวหน้างาน และครูฝึกในอุตสาหกรรม 1,500 คน ร่วมกับเอกชนจัดมาตรฐานฝีมือช่างจัดตั้งสำนักงานจัดหางานเพิ่มขึ้นทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค 10 แห่ง เผยแพร่ข่าวสาร ตลาดแรงงาน แนะนำอาชีพ และจัดหางานให้คนมีงานทำ 50,000 คน ตรวจตราให้ความคุ้มครองแก่ลูกจ้างเกี่ยวกับเวลาทำงานสวัสดิการและเงินค่าทดแทนในสถานประกอบการต่างๆ 4,000 แห่ง ในด้านแรงงานสัมพันธ์ได้ช่วยไกล่เกลี่ยข้อพิพาทและระงับการนัดหยุดงานหลายครั้งซึ่งมีคนงานเกี่ยวข้องทั้งสิ้น 15,000 คน นอกจากนี้ได้ฝึกอบรมหัวหน้างาน และฝ่ายจัดการ จำนวน 1,200 คน ให้เข้าใจในวิธีบริหารแรงงาน ดำเนินการสำรวจและวิจัย การมีงานทำ การทำงานไม่เต็มที่ ความต้องการแรงงาน สภาพการในด้านค่าจ้างคนงาน สวัสดิการและความปลอดภัย โดยสำรวจในต่างจังหวัด รวม 32 จังหวัด

3. การสังคมสงเคราะห์ บริการทางด้านสังคมสงเคราะห์ในระยะ 5 ปีที่แล้วมาได้ปรับปรุงดำเนินการให้การสงเคราะห์แก่บุคคลที่มีปัญหาทางสังคม ซึ่งไม่สามารถช่วยตนเองได้เต็มที่ เช่น เยาวชนที่ไม่มีที่พึ่ง คนพิการ และทุพพลภาพ คนชรา และคนไร้ที่พึ่ง สตรีบางประเภท ผู้ประสบภัยพิบัติ และผู้ติดยาเสพติดให้โทษ การสงเคราะห์บุคคลดังกล่าวได้ดำเนินการในรูปสถานสงเคราะห์ตามประเภทต่างๆ ให้การสงเคราะห์แก่เยาวชนที่ถูกทอดทิ้ง จำนวน 3,568 คน สตรีบางประเภท 6,000 คน คนพิการและทุพพลภาพ และคนชรา 1,500 คน ให้การอุปการะเด็กกำพร้าเร่ร่อนถูกทอดทิ้ง 4,794 ราย ให้บริการสงเคราะห์เด็กภายในครอบครัวที่ประสบปัญหาความเดือดร้อนด้านต่างๆ 8,151 ครอบครัว ในด้านการช่วยเหลือผู้ติดยาเสพติดให้โทษ คณะกรรมการปราบปรามยาเสพติดให้โทษ ได้ให้การรักษาและสงเคราะห์แก่ผู้ติดยาเสพติด 118,178 ราย

4. การพัฒนาชุมชน ในแผนฉบับที่ 2 งานทางด้านพัฒนาชุมชนได้ขยายตัวอย่างเร็วโดย

ก) เปิดเขตพัฒนาเพิ่มขึ้น 166 อำเภอ 923 ตำบล มีประชากร 6,450,000 คน

ข) ดำเนินการฝึกอบรมผู้นำท้องถิ่นจำนวน 60,000 คน เพื่อให้มีความรู้ความสามารถในการบริหารงานพัฒนาท้องถิ่น และแผนการบริหารส่วนตำบล

ค) จัดตั้งศูนย์ปฏิบัติการประจำตำบล เพื่อสร้างสถาบันทางสังคม และการปกครองให้เป็นปึกแผ่นและมั่นคง

ง) จัดตั้งกลุ่มอาชีพ 232 กลุ่ม ในเขตพัฒนาอำเภอที่เปิด เพื่อเป็นการส่งเสริมให้มีการรวมกลุ่มอาชีพเพิ่มขึ้น

5. การพัฒนาสงเคราะห์ชาวเขา ในการพัฒนาและสงเคราะห์ชาวเขา รัฐบาลได้ดำเนินการ โดยจัดตั้งหน่วยพัฒนาและสงเคราะห์แก่ชาวเขาเคลื่อนที่จำนวน 60 หน่วย พัฒนาและสงเคราะห์แก่ชาวเขาได้ 600 หมู่บ้าน เป็นจำนวนชาวเขา 70,000 ครอบครัว จัดที่ดินให้ชาวเขาได้มีที่อยู่อาศัยและทำกินเป็นหลักแหล่งในนิคมสร้างตนเอง 4 แห่ง 2,000 ครอบครัว และส่งเสริมให้ชาวเขาประกอบอาชีพเกษตรกรรม ปลูกไม้ยืนต้นที่มีค่าทางเศรษฐกิจ เช่น ชา กาแฟ แทนการปลูกฝิ่น ในด้านชาวเขาสัมพันธ์ได้ส่งเสริมขยายงานพระธรรมจาริกประจำหมู่บ้านชาวเขา 100 หมู่บ้าน

ปัญหาสังคมที่สำคัญในระยะเวลาของแผน 3

การพัฒนาเศรษฐกิจในรอบสิบปีที่ผ่านมา ได้มีการสร้างสรรปัจจัยพื้นฐาน และการดำเนินงานด้านกิจการสังคมไปบ้าง แต่ยังมีอุปสรรคปัญหาประชากรเพิ่มขึ้นในอัตราสูง รัฐบาลไม่สามารถจัดสรรเงินรายได้เพียงพอเพื่อการศึกษาและสร้างฝีมือความสามารถให้แก่ประชากร การขยายตัวทางเศรษฐกิจที่ผ่านมายังไม่เพียงพอที่จะสร้างปริมาณงานให้ประชากรได้ทำอย่างทั่วถึง รายได้ก็ยังต่ำไม่เพียงพอในการครองชีพ ยิ่งมาประสบกับภาวะเศรษฐกิจฝืดเคืองอันเกิดจากปัญหาการค้าขาดดุลผลิตผลทางเกษตรขายไม่ได้ราคา สหรัฐลดค่าใช้จ่ายในประเทศไทย และการเปลี่ยนแปลงค่าของเงินดอลลาร์สหรัฐ ก็ย่อมเกิดผลสะท้อนไปถึงภาวะการมีงานทำ นอกจากปัญหาเศรษฐกิจที่กล่าวไว้ในบทอื่น เป็นที่ชัดเจนว่าในระยะ 5 ปีข้างหน้า ประเทศไทยจะเผชิญปัญหาในด้านสังคมที่สำคัญๆ ดังนี้

1. การทำงาน โดยปกติชาวชนบทประมาณร้อยละ 20-35 ไม่ได้ใช้แรงงานเป็นประโยชน์ตลอดปี และในบางฤดูกาล เช่น เดือนมกราคม-เมษายน ชาวชนบทว่างงานถึงร้อยละ 50 ประชากรในเขตเทศบาลว่างงานถึงร้อยละ 5 โครงการก่อสร้างสาธารณะต่างๆ ที่ได้ดำเนินไปแล้วในชนบทช่วยให้ราษฎรมีงานทำได้บ้าง แต่เพราะขาดการประสานงานและมีได้มีเป้าหมายหลักที่จะเพิ่มโอกาสทำงานให้แก่ราษฎรในชนบท โครงการต่างๆ จึงยังไม่ส่งประโยชน์ให้แก่ประชากรเท่าที่ควร ตั้งแต่ปี 2513 เป็นต้นมา ผลผลิตซึ่งตกต่ำและการลดการใช้จ่ายของสหรัฐในประเทศไทย ทำให้ภาวะการจ้างงานลด 40 ระดับลง ประชากรหางานทำยากขึ้น หากไม่มีเป้าหมายในการเพิ่มงานในอนาคตแล้วการว่างงานจะมีเพิ่มขึ้น

2. ความแตกต่างกันในรายได้ แม้รายได้ต่อหัวของประชากรทั้งประเทศเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 40 ในรอบสิบปีที่ผ่านมา รายได้ต่อหัวของประชากรในภาคกลางก็สูงขึ้นกว่าภาคอื่น รายได้คนในเมืองสูงกว่าชนบท คนในเมืองหลายกลุ่มอาชีพมีรายได้ห่างไกลกันมาก ค่าจ้างของคนงาน

ระดับกรรมกรส่วนใหญ่ โดยทั่วไปไม่ได้รับการปรับปรุงมาเป็นเวลานานนับสิบปี แต่พนักงานระดับอื่นได้รับระดับเงินเดือนสูงขึ้น

3. ความเหลื่อมล้ำในผลของการพัฒนาประเทศ จนกระทั่งบัดนี้ความเจริญต่าง ๆ ยังจำกัดอยู่เฉพาะในเมืองหลวง ชนบทมีสภาพล้าหลังกว่าเมืองและนครหลวงเป็นอันมาก ความเจริญระหว่างภาคก็ไม่เท่าเทียมกัน ในรอบ 10 ปีที่แล้วมาได้มีการพัฒนาโครงสร้างขั้นมูลฐานทางเศรษฐกิจไว้มากในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งจะต้องขยายขอบเขตไปยังภาคอื่นๆ อีก

4. ผลสะท้อนในการพัฒนาอุตสาหกรรม ในรอบสิบปีที่ผ่านมา อุตสาหกรรมได้ขยายตัวออกไปโดยขาดการวางแผนและประสานงาน ไม่มีเป้าหมายในการใช้แรงงาน และยกระดับรายได้ของคนงาน คนงานส่วนใหญ่ยังมิได้รับการปรับปรุงความรู้และฝีมือตลอดจนวิถีครองชีพประจำวันให้เข้ากับบรรยากาศของอุตสาหกรรม อีกประการหนึ่ง อุตสาหกรรมรวมกลุ่มอยู่ในเขตนครหลวงเป็นสำคัญคนต่างจังหวัดเข้ามาแย่งงานคนในเมือง หญิงและเด็กออกทำงานมากขึ้น คนงานส่วนใหญ่มีรายได้ต่ำ และไม่ชินกับวินัยการทำงานในโรงงาน ขาดความรู้สึกมั่นคง เมื่อประสบอุบัติเหตุ หรือมีโรคภัยจากการทำงาน ขาดสวัสดิการ นอกจากนี้ยังมีปัญหาขาดแคลนที่อยู่อาศัย บริการด้านสาธารณสุขโภชนาการและสาธารณสุขการไม่เพียงพอ

5. การจัดสรรที่ดิน ที่ดินทำกินทางเกษตรกำลังเป็นปัญหาสำคัญขั้นมูลฐานของประเทศเพราะประชากรเพิ่มขึ้นในอัตราสูง แต่ยังไม่อาจปรับปรุงวิธีเพิ่มผลผลิตและการใช้ประโยชน์ในที่ดินได้เท่าที่ควร เมื่อขนาดที่ดินถือครองเล็กลง ไม่สามารถทำประโยชน์ได้เท่าเดิม ทำให้ต้องเช่าที่จากผู้อื่นเพิ่มเติมหรือขายกรรมสิทธิ์ที่ดินเดิมแล้วบุกเบิกป่าจับจองทำกินโดยพลการเกิดเป็นปัญหายุ่งยากทั้งในทางปกครองและเศรษฐกิจ

6. ความมั่นคงปลอดภัยของชีวิตและทรัพย์สิน ประชาชนโดยทั่วไปยังมีความหวาดหวั่นกังวล ขาดความรู้สึกมั่นคงในการครองชีพและการประกอบอาชีพ มีปัญหาอาชญากรรมเพิ่มขึ้นและความปลอดภัยของชีวิตและทรัพย์สินเพิ่มขึ้นทั้งในเมืองและชนบท

7. ปัญหาเอกภาพของประเทศ การพัฒนาประเทศจะต้องส่งเสริมให้เกิดความเจริญแก่ประชาชนทุกชั้นโดยทั่วกัน แต่โครงการพัฒนาต่างๆ ที่แล้วมา ส่วนใหญ่ยังมิได้ให้ความสนใจเพียงพอที่จะแก้ปัญหาความเหลื่อมล้ำระหว่างบุคคลหรือกลุ่มบุคคลบางอาชีพ ซึ่งได้รับโอกาสการศึกษา และการทำงานน้อยกว่ากัน ซึ่งถ้าปล่อยไว้จะทำให้เกิดความน้อยเนื้อต่ำใจจนเป็นอันตรายทางการเมืองด้วย

8. บทบาทของสตรี ปรากฏว่าสตรีชนบทและแรงงานสตรียังมีระดับการศึกษาต่ำทั้งมีรายได้และความมั่นคงในการทำงานต่ำกว่าชาย สตรีมีบุตรมากยังขาดสวัสดิการและบริการ

วางแผนครอบครัว สตรีในเมืองทั้งในส่วนกลางส่วนภูมิภาคได้มีส่วนร่วมในกลุ่มกิจการช่วยพัฒนาสังคมด้านต่างๆ เป็นจำนวนมาก แต่ยังคงขาดความสนับสนุนรับรองให้กำลังใจตามควร

9. ปัญหาเยาวชน กำลังเป็นปัญหาใหญ่เนื่องจากจำนวนเด็กที่ไม่ได้รับการศึกษาต่อมีมากขึ้นส่วนหนึ่ง และเด็กที่ได้รับการศึกษาแล้วล้มหนังสืออีกส่วนหนึ่ง การควบคุมวินัยของนักเรียนนักศึกษาหย่อนลง เยาวชนที่จบการศึกษาแล้วไม่มีงานทำกำลังเพิ่มจำนวนขึ้น ขณะเดียวกันเยาวชนที่หาเลี้ยงชีพแบบเสี่ยงอันตรายบนท้องถนนและในเวลาว่างก็มึนเมาขึ้นด้วย

10. การแปลงระบบคุณค่าทางสังคม คุณค่าทางสังคม (Social Value) อันมีพื้นฐานความเจริญทางเกษตรกรรมแต่เดิมมาตั้งที่แสดงอยู่ในนิสัยใจคอและขนบธรรมเนียมของชาวไทยนั้น ต้องถูกกระทบกระเทือนด้วยการพัฒนาอุตสาหกรรมและการเปลี่ยนแปลงในสภาพชีวิตความเป็นอยู่สมัยใหม่ ในขณะนี้คุณค่าเดิมที่ดีบางอย่างกลับถูกละเลย เช่น ความซื่อสัตย์สุจริต ความโอบอ้อมอารีและความสุภาพอ่อนโยน คุณค่าเดิมบางอย่างเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาเก็บรักษาไว้ เช่น การไม่เข้มงวดกวดขันทางระเบียบวินัย การถือความสัมพันธ์ส่วนตัวและพวกพ้องเป็นใหญ่กว่าหลักการและประโยชน์ของสังคมส่วนใหญ่

11. ศาสนา ศีลธรรม และวัฒนธรรม ความเจริญทางเศรษฐกิจ ทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงของความรู้สึกนึกคิด และการปฏิบัติของบุคคลในเรื่องศาสนา ศีลธรรม และวัฒนธรรม ไปจากแบบอย่างที่เคยยึดถือกันมาแต่เดิม ซึ่งในบางกรณีทำให้เสื่อมเสียต่อเกียรติภูมิของชาติ

วัตถุประสงค์ของพัฒนาสังคม

ในระยะเวลาตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2515-2519) สรุปได้ดังต่อไปนี้

1. ส่งเสริมเพิ่มโอกาสการมีงานทำ และอำนวยความสะดวกแก่การหางานทำ
2. ยกระดับความสามารถและเพิ่มรายได้ของประชาชนที่ด้อยโอกาส โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกษตรกรและคนงาน
3. ป้องกันและแก้ไขปัญหาสังคมที่เกิดขึ้นจากการเพิ่มประชากร การขาดที่ทำกิน การปฏิรูปงานผลิตการเกษตร การขยายตัวของเมือง การพัฒนาอุตสาหกรรม และการจ้างงาน
4. ส่งเสริมให้มีการผสมผสานคุณลักษณะที่เหมาะสมจากมรดกทางวัฒนธรรมเดิมเข้ากับคุณลักษณะทางเทคนิควิทยาการและอารยธรรมใหม่ๆ เพื่อให้เกิดประโยชน์มากที่สุดแก่ชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชน
5. ลดและขจัดปัญหาความขัดข้องของประชาชนที่ไม่สามารถปรับตัวให้เหมาะสมและทันกับสภาพของชีวิตปัจจุบันในส่วนต่างๆ ของสังคม ทั้งในเมืองและชนบท

6. สร้างระเบียบวิธีการให้สถาบันเอกชนและประชาชนได้มีส่วนร่วมในการพัฒนาสังคมทุกระดับ

แนวทางสำหรับการพัฒนาในแผน 3

1. สมควรมีคณะกรรมการระดับชาติที่มีหน้าที่
 - ก) กำหนดเป้าหมาย การเพิ่มงาน การจ้างงานในโครงการต่างๆ ของรัฐ
 - ข) พิจารณาสร้างงานให้แก่ประชาชน
 - ค) หาทางลดหรือจำกัดการลงทุนของเอกชนที่เน้นหนักในด้านทุน (Capital Intensive)
 - ง) ช่วยเหลือส่งเสริมอำนวยความสะดวก การลงทุนในลักษณะที่ใช้แรงงานมาก (Labour Intensive) ในส่วนภูมิภาค เช่น โดยวิธีการทางภาษีศุลกากร ภาษีเงินได้ กำหนดอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ จัดหาสิ่งจำเป็นพื้นฐานที่ช่วยให้การลงทุนประเภทนี้เกิดขึ้น
 - จ) จัดให้มีโครงการพิเศษที่จะดำเนินการวิจัยและการฝึกคนให้วิจัยปัญหาของการลงทุนประเภทนี้ เสนอแนะลักษณะการลงทุนหรือโครงการที่ใช้แรงงานมาก ทั้งในด้านเกษตรและอุตสาหกรรมขนาดย่อมด้วย
2. จัดให้มีคณะกรรมการระดับท้องถิ่นซึ่งมีหน้าที่อำนวยความสะดวกและดูแลให้ราษฎรในท้องถิ่นที่ได้รับประโยชน์จากการทำงาน หรือรับจ้างตามโครงการหรือการลงทุน ตามนัยข้างต้น
3. เร่งรัดการพัฒนาชนบทให้โครงการต่างๆ รวมทั้งการก่อสร้างมีเป้าหมายที่ชัดเจน เพื่อช่วยสร้างงานแก่ราษฎรในท้องถิ่น จัดให้มีโครงการจ้างงานสาธารณะเพื่อให้งานแก่ราษฎรในถิ่นทุรกันดารหรือผู้ประสบภัย
4. ให้ข่าวสารเกี่ยวกับตลาดแรงงาน ให้คำแนะนำอาชีพ และอำนวยความสะดวกแก่ผู้แสวงหาจ้างงาน และผู้ต้องการลงทุนในท้องถิ่น
5. ขยายการฝึกอาชีพแก่ลูกจ้างคนงาน ทหารกองหนุนและแรงงานรุ่นใหม่ในต่างจังหวัด
6. ทบทวนนโยบายการสงวนป่า การให้กรรมสิทธิ์ที่ดินและการจัดสรรที่ดิน กฎหมายที่ดินและปรับปรุงระเบียบการจัดสรรที่ดินให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
7. ขยายเขตพัฒนาชุมชน เน้นฝึกอบรมผู้นำท้องถิ่นระดับหมู่บ้านและตำบล พัฒนากลุ่มอาชีพ และส่งเสริมอาสาพัฒนาชนบท
8. ควบคุมการทำงานของคนต่างด้าวตามสมควร และโดยเป็นธรรม

9. ปรับปรุงกฎหมาย และมาตรการคุ้มครองการใช้แรงงาน การกำหนดค่าตอบแทน การแรงงานสัมพันธ์ การประกันสังคมบางลักษณะแก่คนงาน รวมทั้งการให้มีสมาคมของลูกจ้างและ นายจ้างในรูปและขอบเขตที่เหมาะสม

10. ให้การสังคมสงเคราะห์รูปต่างๆ แก่สตรี เด็ก คนชรา และคนพิการ และส่งเสริมให้องค์การสงเคราะห์เอกชนมีบทบาทยิ่งขึ้น

11. เพิ่มการสอนและอบรมศาสนาในโรงเรียนและในชนบทที่ห่างไกล ตลอดจนให้ความอุปถัมภ์ศาสนาอื่นตามสมควร

12. เผยแพร่วัฒนธรรมด้วยการฟื้นฟูและปรับปรุงปูชนียสถานและวัตถุโบราณที่มีคุณค่าอย่างแท้จริงในประวัติศาสตร์ โดยให้จัดทำโครงการเรียงลำดับความสำคัญ ให้เหมาะสมกับกำลังเงินของรัฐ

โครงการตามแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 มีสาระสำคัญดังนี้

การพัฒนากิจการสังคมที่จะดำเนิน ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ฉบับที่ 3 มีโครงการที่สำคัญทั้งสิ้น 33 โครงการ แบ่งออกได้เป็น 7 ลักษณะใหญ่ๆ คือ การแรงงาน การพัฒนาชุมชน การประกันสังคม การจัดสรรที่ดิน และนิคมสร้างตนเอง การสังคมสงเคราะห์ การสงเคราะห์ชาวเขา และการศาสนาศิลปากร

1. การแรงงาน จะบริหารแรงงานให้เป็นไปตามแนวนโยบายการเพิ่มงานให้แก่ประชากรโดยเฉพาะอย่างยิ่งให้ความร่วมมือและช่วยเหลือคณะกรรมการระดับชาติดังกล่าวข้างต้น ในการสร้างงานและกำหนดเป้าหมายการจ้างงาน เพื่อลดปัญหาการว่างงาน มีโครงการสำคัญดังนี้

1.1 จะจัดตั้งสำนักจัดหางานขึ้น 45 แห่งในท้องที่ที่มีโครงการทำงานและการลงทุนมากสำนักงานมีหน้าที่ช่วยเหลือโครงการจ้างงานและการลงทุนในท้องที่ ในการรวบรวมให้ข่าวสาร จัดหาคนทำงาน ร่วมมือกับโรงเรียนหรือสถาบันฝึกและนําอาชีพ และช่วยให้คนงานมีโอกาสได้รับการฝึกอาชีพเสนอแนะและจัดให้มีโครงการพิเศษเพื่อสร้างงานเพิ่มแก่ราษฎรในท้องที่ ซึ่งได้รับความเดือดร้อนหรือว่างงานมาก

1.2 จะจัดตั้งศูนย์ฝึกอาชีพในระดับภาคขึ้น 3 แห่งในท้องที่ซึ่งธุรกิจและอุตสาหกรรมกำลังขยายตัว เพื่อช่วยเหลือและให้ความร่วมมือกับเอกชนในท้องที่เพื่อฝึกอาชีพแก่แรงงานรุ่นใหม่แก่คนงาน หัวหน้างาน ครูฝึก และทหารนอกประจำการ รวมทั้งจัดให้มีการทดสอบฝีมือทางช่างแก่คนงานด้วย

1.3 ดำเนินการตามกฎหมายควบคุมการทำงานของคนต่างด้าว เพื่อเปิดโอกาสให้คนไทยมีงานทำและรับการฝึกฝนเพิ่มเติมรับช่วงงานจากคนต่างด้าวมากขึ้น

1.4 ปรับปรุงมาตรฐานคุ้มครองการใช้แรงงานให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงานฉบับใหม่ในเรื่องชั่วโมงทำงาน วันหยุด กวดขันการใช้แรงงานหญิง และเด็ก อัตราค่าจ้าง เงินชดเชย พิจารณาตั้งสำนักงานกองทุนเงินค่าทดแทนดูแล การอำนวยความสะดวกและความปลอดภัยในการทำงานให้กว้างขวางกว่าที่เป็นอยู่ จัดให้มีโครงการป้องกันอันตรายแก่คนงานในรูปแบบต่างๆ ปรับปรุงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำของคนงานให้เหมาะสมตามภาวะการครองชีพและการผลิต ทั้งนี้ควรมีอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่ดูแลสภาพการทำงานของลูกจ้างในส่วนภูมิภาคให้ทั่วถึงด้วย

1.5 ใช้กฎหมายแรงงานสัมพันธ์เพื่อกำหนดหลักการและแนวดำเนินการในการก่อตั้งสมาคมของลูกจ้าง และของนายจ้างในรูปแบบและขอบเขตที่เหมาะสม ให้มีการศึกษาอบรมแก่ลูกจ้างเพื่อให้เข้าใจวิธีการใช้ประโยชน์จากสมาคมลูกจ้าง เพื่อร่วมมือกับนายจ้างในการปรับปรุงสภาพการทำงาน ค่าจ้าง สวัสดิการและการผลิตให้ก้าวหน้า

1.6 จัดให้มีการสำรวจวิจัยสภาพและโอกาสการมีงานทำ ความต้องการใช้แรงงานสภาวะการว่างงานและการทำงานไม่เต็มที่ การใช้แรงงานลูกจ้าง การจัดสวัสดิการและการประกันสังคมบางประเภทแก่คนงาน ตลอดจนค่าใช้จ่ายในการจ้างงานเปรียบเทียบกับต้นทุนการผลิตต่างๆ

2. การพัฒนาชุมชน การพัฒนาชุมชนเป็นงานซึ่งสนับสนุนการพัฒนาประเทศ โดยให้ราษฎรมีส่วนร่วมทำงานกับเจ้าหน้าที่ของรัฐ ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 โครงการพัฒนาชุมชนที่สำคัญ ได้แก่ โครงการเปิดเขตพัฒนาอำเภอ ปีละ 20 อำเภอ ซึ่งส่วนใหญ่จะอยู่ในจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ โครงการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่และพัฒนาผู้นำท้องถิ่น ซึ่งจะทำการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่พัฒนากรก่อนประจำการและขณะประจำการปีละ 660 คน และฝึกอบรมผู้นำท้องถิ่นในระดับตำบลและหมู่บ้านให้สามารถปฏิบัติงานพัฒนาชุมชน และรู้จักการรับผิดชอบ ดำเนินงานร่วมกับเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลปีละ 15,000 คน โครงการปรับปรุงศูนย์ช่วยเหลือทางวิชาการพัฒนาชุมชนเขตเดิม 4 แห่ง และขยายการจัดตั้งสำนักพัฒนาชุมชนเขต 4 แห่ง คือ เขต 1, 6, 7 และ 8 โครงการพัฒนาเด็กก่อนวัยเรียน กำหนดขยายศูนย์พัฒนาเด็กปีละ 4 แห่ง ใน 5 จังหวัด และโครงการอาสาพัฒนาชนบท ทำการฝึกอบรมอาสาพัฒนา ปีละ 100 คน เพื่อส่งออกไปปฏิบัติงานอาสาพัฒนาในท้องที่จังหวัดต่างๆ

3. การจัดสรรที่ดินและนิคมสร้างตนเอง ปัจจุบันนี้ปัญหาที่ดินทำกินเป็นปัญหาที่สำคัญขั้นมูลฐานของประเทศซึ่งประชากรมีอัตราเพิ่มสูงและส่วนใหญ่ประกอบอาชีพทางเกษตรกรรม นอกจากนี้การจัดให้ประชาชนมีโอกาสถือครองที่ดินมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งต่อความมั่นคงของประเทศ การจัดสรรที่ดินและนิคมสร้างตนเองเป็นงานสำคัญที่จะช่วยให้ประชาชนได้มี

ที่ดินเป็นกรรมสิทธิ์ของตนเอง ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 จะได้ดำเนินการจัดสรรที่ดินให้ราษฎรทั้งในรูปแบบสร้างตนเองและในรูปแบบการจัดสรรที่ดินเพิ่มเติมเพื่อการเกษตรโดยกำหนดจะจัดตั้งนิคมสร้างตนเองเพิ่มขึ้นอีก 5 แห่ง และทำการปรับปรุงกิจการสาธารณูปการต่างๆ เช่น สร้างถนน แหล่งน้ำบริโภค และการชลประทาน โรงเรียน สถานีอนามัย เป็นต้น ในนิคมเดิมซึ่งมีอยู่ทั้งสิ้น 53 แห่ง ในท้องที่ 34 จังหวัด เพื่อจัดสรรที่ดินให้ราษฎรได้เข้าทำกิน 5,000 ไร่ เป็นเนื้อที่ 125,000 ไร่ นอกจากนี้จะได้เน้นหนักในเรื่องอาชีพโดยเฉพาะการส่งเสริมการเกษตรโดยให้

สอดคล้องกับแผนการเกษตรของชาติแก่สมาชิกนิคม เพื่อจะได้มีความสามารถในการประกอบอาชีพ และมีรายได้ที่แน่นอน

นอกจากโครงการนิคมสร้างตนเองของกรมประมงสงเคราะห์แล้ว กรมที่ดินจะได้ดำเนินการจัดที่ดินเพิ่มเติมเพื่อการเกษตร โดยจะทำการจัดสรรที่ดินแปลงกระจาย (แปลงเล็กแปลงน้อย) จำนวน 3,500,000 ไร่ และจัดที่ดินแปลงใหญ่ 375,000 ไร่ เร่งรัดการออกกรรมสิทธิ์ในที่ดินให้ราษฎรโดยการสร้างแผนที่ระหว่างทางภาคพื้นดินเป็น จำนวน 1,500 ไร่ วงศ์ เนื้อที่ 3,750,000 ไร่ และทำรูปถ่ายทางอากาศคลุมเนื้อที่ 25,000 ตารางกิโลเมตร

4. การประกันสังคม รัฐจะเร่งรัดพิจารณาพระราชบัญญัติประกันสังคม โดยจะเริ่มต้นกำหนดขอบเขตการประกันสังคมในเรื่องการคลอดบุตร เจ็บป่วย อุบัติเหตุและมรณกรรม เนื่องจากการทำงาน ทั้งนี้ จะได้ทำการศึกษาจัดวางระบบประกันสังคมที่เหมาะสมแก่ประเทศไทย พร้อมทั้งเตรียมการจัดตั้งบริการที่จำเป็นต่างๆ เช่น บริการทางการแพทย์ การประชาสัมพันธ์ การบริหารงานประกันสังคมไว้ให้เรียบร้อยก่อน

5. การสงเคราะห์สงเคราะห์ แผนงานที่สำคัญในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ได้แก่ งานสงเคราะห์ผู้ประสบสาธารณภัยหรือความทุกข์ยากเดือดร้อน และต้องการความช่วยเหลือทุกประเภทในสังคม ซึ่งได้แก่ เด็ก และเยาวชน บุคคลไร้ที่พึ่ง คนชรา คนพิการ คนทุพพลภาพ หญิงบางประเภท และคนไข้โรคจิตทุเลา โดยให้บริการและการสงเคราะห์ตลอดจนจัดให้มีสถานสงเคราะห์เพื่อให้การสงเคราะห์และฝึกอบรมบุคคลดังกล่าวให้มีความสามารถช่วยตนเองในการประกอบอาชีพและดำเนินชีวิตอย่างมีประโยชน์ต่อสังคมและประเทศชาติ นอกจากนี้จะทำการส่งเสริมขององค์การสงเคราะห์เอกราชให้มีประสิทธิภาพและมีขอบเขตในการช่วยเหลือประชาชน กว้างขวางยิ่งขึ้น

6. การสงเคราะห์ชาวเขา ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 จะทำการปรับปรุงนิคมชาวเขาที่มีอยู่เดิม 4 แห่ง ให้สามารถรับชาวเขาที่อพยพจากเขตที่มีผู้ก่อการร้ายทางภาคเหนือ ประมาณ 1,000 ครอบครัว ขยายหน่วยพัฒนาและสงเคราะห์ชาวเขาเคลื่อนที่ให้กว้างขวางโดยจัดตั้งหน่วยเคลื่อนที่ขึ้นปีละ 50 หน่วยเพื่อให้สามารถครอบคลุมหมู่บ้านชาวเขาทางภาคเหนือ 600 หมู่บ้านเป็นประชากร 50,000 คน ทำการวิจัยและศึกษามนุษย์วิทยาของชาวเขา จำนวน 5 เผ่า

และทำการวิจัยสภาพของชาวเขาเพื่อประโยชน์ในการดำเนินงานของโครงการ ตลอดจนประเมินผลงานสงเคราะห์ชาวเขา

ดำเนินการส่งเสริมและขยายงานด้อยชาวเขาสัมพันธ์ โดยจัดส่งพระธรรมจาริกไปเผยแผ่พระพุทธศาสนาแก่ชาวเขาทางภาคเหนือ จำนวน 500 หมู่บ้าน เป็นชาวเขาประมาณ 100,000 คน ส่งเสริมให้มีการปลูกไม้ยืนต้นที่มีค่าทางเศรษฐกิจ เช่น ชา และกาแฟ เป็นต้น ใน 3,000 หมู่บ้าน

7. การศาสนาและศิลปากร ศาสนาเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาจิตใจของประชาชนให้สามารถอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างราบรื่น และโดยมีความสงบสุข ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 กรมการศาสนาได้จัดทำโครงการเพื่อส่งเสริมพระพุทธศาสนาและศาสนาอื่น ๆ โดยกำหนดจะจัดส่งพระจริยนิเทศก์ไปปฏิบัติภารกิจทางศาสนาและสังคมสงเคราะห์ในชุมชนชนบทที่ห่างไกล 200 รูป และพระธรรมทูตไปปฏิบัติงานเผยแผ่พระพุทธศาสนาและสงเคราะห์ประชาชนทั่วราชอาณาจักร 2,000 รูป ตั้งบริการห้องสมุดทางศาสนาและพิพิธภัณฑสถานตามจังหวัดชายแดนในภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จัดตั้งหน่วยหน่วยสงเคราะห์พุทธมามกะผู้เยาว์ทั่วประเทศ 1,000 แห่ง จะวางแผนเป็นขั้นๆ ในการบูรณะและปรับปรุงวัดที่สำคัญ ซึ่งมีสภาพทรุดโทรมในภาคต่างๆ ของประเทศ และทำการส่งเสริมบูรณะศาสนสถานในศาสนาอื่นให้คงอยู่ในสภาพดีและมีมั่นคง

ทางด้านการบำรุงรักษาสมบัติวัฒนธรรมของชาติที่มีคุณค่าทางประวัติศาสตร์โบราณคดีและศิลป มีโครงการอยู่หลายโครงการ เช่น โครงการปรับปรุงพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติปัจจุบันมีพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติที่เปิดตั้งแสดงให้ประชาชนเข้าชมและศึกษาหาความรู้ 17 แห่ง คือ ภาคกลาง 9 แห่ง ภาคเหนือ 5 แห่ง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 1 แห่ง ภาคใต้ 2 แห่ง อาคารพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติที่กำลังก่อสร้าง 2 แห่ง คือ ที่ภาคเหนือ 1 แห่ง ภาคใต้ 1 แห่ง ตามแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 จะเปิดพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติเพิ่มขึ้นอีกรวม 4 แห่ง คือ ที่ภาคเหนือ 2 แห่ง ภาคใต้ 1 แห่ง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 1 แห่ง และจะสร้างอาคารพิพิธภัณฑสถานฯ เพิ่มเติมอีก 2 แห่ง คือ ภาคใต้ 1 แห่ง และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 1 แห่ง และจะสร้างอาคารพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติที่มีอยู่แล้วรวม 4 แห่ง บำรุงรักษาโบราณสถาน 50 แห่ง และจะสำรวจข้อมูลโบราณคดีทั้งสมัยก่อนประวัติศาสตร์และสมัยประวัติศาสตร์ โครงการพัฒนาหอสมุดและหอจดหมายเหตุแห่งชาติ ขยายสาขาหอสมุดแห่งชาติในภูมิภาค ดำเนินการเร่งรัดทำไม้โครฟีล์มวารสารและหนังสือภาษาไทยที่ชำรุด จัดเก็บและรักษาเอกสารราชการของทุกกระทรวงโดยจัดระบบแฟ้ม เพื่อประโยชน์ในการศึกษาและวิจัย

นอกจากนี้มีโครงการพัฒนาช่างศิลป์ไทย จะผดุงศิลป์ของชาติ จัดทำตำราศิลป์ไทยอบรมครูช่างศิลป์ และอบรมช่างฝีมืออุตสาหกรรม ในวิชาศิลป์ไทยที่กำลังจะสูญ โครงการผดุงและเผยแพร่นาฏศิลป์และดุริยางศิลป์ ส่งนาฏศิลป์และดุริยางค์ศิลป์ไปแสดงทั้งภาคเหนือและภาคใต้ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคตะวันออก รวม 23 จังหวัด

ปัญหาสำคัญและความคาดหวังในระยะยาวในอนาคต

การพัฒนากิจการสังคมไม่เพียงแต่ปรับปรุงแก้ไขทางด้านวัตถุแต่มุ่งผดุงและสร้างจิตใจและความนึกคิดของคนเป็นสำคัญ ซึ่งเป็นเรื่องที่จะทำให้สำเร็จในระยะเวลายาวอันสั้นได้ยาก จำเป็นที่จะต้องดำเนินการต่อเนื่องตลอดไป และเมื่อคำนึงถึงเหตุการณ์ในระยะยาวแล้ว สังคมย่อมจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ พร้อมทั้งมีปัญหาใหม่เกิดขึ้นเป็นเงาตามตัว จึงสมควรจะได้พิจารณาปัญหาและแนวทางแก้ไขเสียแต่แรก เรื่องที่ควรได้รับการพิจารณาได้แก่

1. **การแรงงาน** ในระยะของแผนฯ ฉบับที่ 3 จะมีกำลังแรงงานเพิ่มขึ้นอีกอย่างน้อย 2.5 ล้านคน ซึ่งจะต้องพยายามหางานนอกวงเกษตรให้ทำ ตามข้อเท็จจริงในรอบสิบปีที่ผ่านมาธุรกิจและอุตสาหกรรมขยายตัวขึ้นมากกว่าสมัยใด โรงงานเพิ่มขึ้น 3 เท่าตัว จาก 16,000 เป็น 44,258 โรง แต่ก็ช่วยเพิ่มงานให้แก่ประชากรไม่มากนัก กิจการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนช่วยจ้างงานใหม่ได้ปีละ 9,000 คน คนไทยที่ทำงานเฉพาะฤดูกาลและมีรายได้น้อยอยู่ทั่วไปจะประสบความลำบากในการหางานทำมาก จึงจะชวนชวนออกหางานทำนอกวงเกษตร สภาพการว่างงานในระยะนี้จะปรากฏชัดแจ้งยิ่งกว่าสมัยใด แม้กระทั่งผู้จบการศึกษาระดับสูงก็จะประสบปัญหาการว่างงานด้วยจึงเป็นการสมควรที่รัฐจะได้พิจารณาแผนระยะยาวโดยรอบคอบ ซึ่งคลุมถึงการศึกษ การฝึกอาชีพหาวิธีส่งเสริมแรงงานเพื่อให้นุคคลต่าง ๆ นี้เป็นหลักในการพัฒนาประเทศต่อไป ปัญหาสำคัญซึ่งควรจะยกขึ้นพิจารณาได้แก่ สวัสดิการของคนงาน ความมั่นคงในการรับจ้างทำงาน การคุ้มครองแรงงานหญิงและเด็ก รายได้ขั้นต่ำ ที่อยู่อาศัย การตอบแทนเมื่อเลิกจ้างและบทบาทของสมาคมลูกจ้างและนายจ้าง เพื่อเป็นแนวทางในการที่จะปรับปรุงนโยบายการสร้างงาน นโยบายค่าจ้าง และระบบการประกันสังคมที่เหมาะสมยิ่งขึ้น

2. **การพัฒนาชุมชน** การพัฒนาชุมชนเป็นปัจจัยสนับสนุนการพัฒนาในด้านเศรษฐกิจสังคมและการปกครอง โดยมุ่งขจัดปัญหาต่างๆ ในชนบทเป็นสำคัญ เพื่อยกระดับการครองชีพของราษฎรให้สูงขึ้น ให้การศึกษาแก่ประชาชนให้มีความสามารถในการดำเนินชีวิตแบบใหม่โดยสอดคล้องกับพัฒนาเศรษฐกิจ ปัญหาปัจจุบันที่สำคัญได้แก่ อัตรากำลังพัฒนาการผู้ปฏิบัติงาน มีจำนวนไม่เพียงพอ และมีการโยกย้ายเข้าออกอยู่มากๆ เสมอ ปัญหาการเปิดเขตพัฒนาอำเภอแบบเร่งรัดในขณะที่เจ้าหน้าที่มีไม่เพียงพอ ทำให้ไม่สามารถดำเนินการไปได้ตามเป้าหมาย ดังนั้น ควรจะได้มีการดำเนินแก้ไข โดยขยายอัตรากำลังเจ้าหน้าที่และจัดวางมาตรการเกี่ยวกับความก้าวหน้าให้เป็นเครื่องจูงใจแก่ผู้ทำงานมากขึ้นเพื่อลดการโยกย้ายเข้าออก และสามารถปฏิบัติงานตามแผนงานเปิดเขตพัฒนาอำเภอได้สมตามความมุ่งหมาย

3. **การสังคมสงเคราะห์** ปัญหาสังคมนับวันจะมีมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะในเขตที่มีชุมชนหนาแน่น รัฐต้องรับภาระในการสังคมสงเคราะห์ทั้งในด้านกำลังคนและกำลังเงิน ที่จริงแล้วพันธะสังคมเป็นหน้าที่ความรับผิดชอบของพลเมืองผู้มีฐานะการเงินดี ในบางกรณีปัญหาของสังคมเกิดจากกิจการอุตสาหกรรมและการค้าที่ได้ขยายตัวเจริญก้าวหน้า ดังนั้น ถ้าวางการอุตสาหกรรม

และการค้าได้ให้ความร่วมมือกับรัฐบาล โดยสนับสนุนองค์การสังคมสงเคราะห์เอกชน ให้สามารถดำเนินงานด้านนี้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในทางการเงินเพื่อช่วยเหลือเด็กและเยาวชนจากครอบครัวที่ยากจนและผู้ที่ประสบปัญหาทางสังคม ผู้ทุพพลภาพ เช่น ในด้านการรักษาพยาบาล การศึกษา ที่อยู่อาศัย ก็จะเป็นการช่วยเหลือแก้ไขปัญหาและอุปสรรคของสังคมให้บรรเทาลงได้มาก และในเวลาอันรวดเร็ว อย่างไรก็ตามรัฐบาลจะได้สนับสนุนและส่งเสริมให้เอกชนมีบทบาทในเรื่องนี้และสามารถดำเนินกิจกรรมต่างๆ ด้านสังคมสงเคราะห์ให้กว้างขวางยิ่งขึ้น

4. การพัฒนาและสงเคราะห์ชาวเขา เนื่องด้วยชาวเขาเผ่าต่างๆ อาศัยอยู่ในลักษณะกระจัดกระจายปราศจากหลักแหล่งที่แน่นอนในภาคเหนือ ได้ก่อให้เกิดปัญหายุ่งยากให้กับประเทศทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง การดำเนินงานพัฒนาและสงเคราะห์ชาวเขาจึงประสบปัญหาต่างๆ หลายด้าน ไม่สามารถประสบผลสำเร็จได้ตามเป้าหมาย สมควรจะได้หยิบยกปัญหานี้ขึ้นมาพิจารณาอย่างรอบคอบ และหาวิธีการสงเคราะห์ และช่วยให้ชาวเขาได้เป็นพลเมืองดีของชาติต่อไป ปัญหาสำคัญที่ควรพิจารณาได้แก่ สถิติและข้อมูลที่แน่นอนเกี่ยวกับจำนวนประชากรชาวเขา การประกอบอาชีพเป็นหลักแหล่ง เช่น การปลูกสวนผลไม้ เป็นต้น อีกประการหนึ่งปัจจุบันนี้มีหน่วยงานซึ่งดำเนินเกี่ยวกับชาวเขาอยู่หลายหน่วยงานด้วยกัน เช่น กระทรวงมหาดไทย คณะกรรมการปราบปรามยาเสพติดให้โทษ กระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงสาธารณสุข และกรมตำรวจ แต่ยังไม่มียุทธศาสตร์และวิธีบริหารงานที่แน่นอน จึงสมควรที่จะมีการกำหนดนโยบายขึ้นเพื่อเป็นหลักในการปฏิบัติและกำหนดหน้าที่ให้หน่วยงานต่างๆ ประสานงานอย่างใกล้ชิดซึ่งอาจจะรวมแผนกำลังหน่วยงานต่างๆ เข้าด้วยกันแล้วยกระดับหน่วยงานขึ้นเพื่อที่จะได้มีประสิทธิภาพในการพัฒนาและสงเคราะห์ชาวเขาได้ยิ่งขึ้น

5. การจัดสรรที่ดินและนิคมสร้างตนเอง ในการพัฒนาชนบทปัญหาเกี่ยวกับที่ดินมีความสำคัญอยู่เป็นอันมาก ยิ่งปรากฏว่าขณะนี้ราษฎรได้บุกกรุกทำลายป่ามีอัตราสูง เฉลี่ยครอบครัวละ 37 ไร่ มูลเหตุอันสำคัญที่ราษฎรพากันบุกกรุกทำลายป่า ได้แก่ ราษฎรไม่มีที่ดินทำกินหรือมีแต่ไม่เพียงพอ สาเหตุดังกล่าวนี้เป็นผลผลักดันมาจากการเพิ่มจำนวนประชากรส่วนหนึ่ง และผลผลิตในที่ดินเดิมมีระดับผลต่ำอีกส่วนหนึ่ง ดังนั้น การจัดสรรที่ดินควรจะได้เร่งรัดการจัดที่ดินให้มีเพียงพอและทันความต้องการของราษฎร พร้อมทั้งให้ความช่วยเหลือในเรื่องการส่งเสริมอาชีพและเงินทุน อีกประการหนึ่ง ในปัจจุบันนี้มีหน่วยงานซึ่งดำเนินงานเรื่องจัดที่ดินอยู่หลายหน่วย เช่น กรมประชาสงเคราะห์ กรมสหกรณ์ที่ดิน กรมที่ดินและกรมพัฒนาที่ดิน แต่ยังไม่มียุทธศาสตร์การบริหารงานที่ดินที่แน่นอน การจัดสรรที่ดินยังกระจัดกระจายอยู่ในที่ต่างๆ และยังไม่อาจแก้ไขปัญหาเรื่องที่ดินของราษฎรให้ผ่อนคลายเป็นได้ จึงสมควรรวมกำลังเจ้าหน้าที่ดำเนินการจัดสรรที่ดินอยู่ในขณะนี้เข้าด้วยกัน อาจจะต้องตั้งเป็นหน่วยงานใหม่ ทั้งนี้ เพื่อให้มีเจ้าหน้าที่เพียงพอ สามารถเร่งรัดจัดสรรที่ดินได้ทันความต้องการโดยเทียบกับจำนวนราษฎรที่บุกกรุกทำลายป่าสงวน กับทั้งจัดสรรเงินทุนช่วยเหลือให้เพียงพอ

สำหรับนิคมสร้างตนเองเดิมซึ่งยังมีที่ดินเหลืออยู่ ควรได้เร่งรัดจัดสรรให้เต็มพื้นที่ และปรับปรุงการดำเนินงานจัดนิคมสร้างตนเองเหล่านั้นให้มีความเจริญทางด้านต่าง ๆ ถึงขั้นที่จะมอบให้จังหวัดหรือหน่วยการปกครองรับไปดำเนินการต่อไป ปัญหาสำคัญอีกประการหนึ่ง ได้แก่ การออกโฉนดที่ดิน ซึ่งในปัจจุบันนี้ไม่สามารถออกให้แก่ผู้ครอบครองที่ดินได้ทันความต้องการ สมควรที่จะได้เร่งรัดการออกโฉนดให้มีปริมาณมากขึ้นโดยเน้นหนักให้มีการใช้รูปถ่ายทางอากาศซึ่งได้ดำเนินการมาในแผนฯ ฉบับที่แล้ว

6. การศาสนาและวัฒนธรรม ในระยะที่สังคมมีการพัฒนาในด้านต่าง ๆ โดยใช้ความก้าวหน้าทางเทคนิคและวิชาการแผนใหม่ ปรากฏว่าสภาพชีวิตของสังคมในปัจจุบันได้เกิดการเปลี่ยนแปลงในความรู้สึกนึกคิด และในการปฏิบัติเกี่ยวกับศาสนา ศีลธรรมและวัฒนธรรมไปจากแบบอย่างที่เคยยึดถือปฏิบัติมาแต่เดิม โดยเฉพาะในเมืองสภาพความเป็นอยู่ของชีวิตทำให้บุคคลไม่สามารถปฏิบัติกิจวัตรทางศาสนาได้เต็มที่เหมือนแต่ก่อน บริการของวัดที่เคยเป็นแหล่งการศึกษาและสถานที่ชุมนุมทางสังคม ก็เปลี่ยนแปลงไป ส่วนสังคมชนบทถึงแม้จะไม่มีปัญหารุนแรงเท่ากับในเมือง แต่การเปลี่ยนแปลงที่ติดตามกรรมวิธีพัฒนาการก็จะทำให้ประชาชนมีความห่างเหินกับวัดมากขึ้น รัฐบาลจึงควรส่งเสริมให้มีการศึกษาศาสนาโดยถูกต้องและฟื้นฟูหลักศาสนาอย่างกว้างขวาง และส่งเสริมสถาบันทางศาสนาในชนบทให้มีส่วนร่วมสัมพันธ์โดยใกล้ชิดกับวิถีชีวิตประชาชน โดยมีแผนการพัฒนาวัดให้สอดคล้องกับลักษณะความจำเป็นของชีวิต สร้างบรรยากาศของวัดให้มีความหมายและเป็นที่ศรัทธาของประชาชนโดยทั่วไป

ในด้านวัฒนธรรม สังคมไทยมีการติดต่อกับโลกภายนอกตลอดมา วัฒนธรรมแบบใหม่ได้มามีอิทธิพลในประเทศไทยมากขึ้นเป็นลำดับ แม้ว่าการรับเอาวัฒนธรรมใหม่ๆ เข้ามาใช้จะทำให้มีความสะดวกสบายยิ่งขึ้นก็ตาม แต่ถ้าวัฒนธรรมนั้นมีคุณสมบัติตรงข้ามกับวัฒนธรรมเดิมอันมีค่าทางจิตใจและการรักษาความยั่งยืนของชาติไทยแล้วก็สมควรที่จะได้พิจารณาวางนโยบายให้แน่นอนเพื่อรักษาสมบัติวัฒนธรรมของชาติ นอกจากนี้รัฐควรจะได้ปลูกฝังและเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมไทยให้แก่อนุชนรุ่นหลังได้มีความเข้าใจอย่างเหมาะสมและถูกต้อง

ตารางที่ 1
งบพัฒนากิจการสังคม
เฉพาะที่จ่ายจากงบประมาณแผ่นดิน พ.ศ. 2515-2519

(ล้านบาท)

งบพัฒนาฯ แยกตามวัตถุประสงค์ของ รายจ่าย	2515	2516	2517	2518	2519	2515-2519
1. การแรงงาน	13.60	27.00	31.90	36.20	28.90	137.60
2. การพัฒนาชุมชน	101.50	108.50	115.50	122.50	129.50	577.50
3. การจัดสรรที่ดินและนิคมสร้างตนเอง	114.40	118.40	119.50	108.40	112.90	573.60
4. การสงเคราะห์ชาวเขา	16.70	18.70	20.70	22.70	24.70	103.50
5. การสังคมสงเคราะห์	57.80	61.70	65.90	69.60	71.30	326.30
6. การศาสนาและศิลปากร	81.90	89.90	97.90	105.90	113.90	489.50
7. การเร่งรัดพัฒนาชนบท (ด้านสังคม)	25.40	26.60	28.30	30.00	31.70	142.00
รวม	411.30	450.80	479.70	495.30	512.90	2,350.00

ตารางที่ 2
งบพัฒนากิจการสังคมทั้งสิ้น
แยกตามแหล่งเงิน พ.ศ. 2515-2519

(ล้านบาท)

ที่มาของแหล่งเงิน	งบพัฒนาทั้งสิ้น 2515-2519
งบประมาณแผ่นดิน	2,350.00
เงินกู้ต่างประเทศ	75.13
เงินช่วยเหลือต่างประเทศ	350.00
รวม	2,775.13

.....

บทที่ 14

การพัฒนาเมืองและท้องถิ่น

.....

สถานการณ์ทั่วไป

ในระยะของการพัฒนาประเทศที่แล้วมา นโยบายสำคัญได้แก่การพัฒนาโครงสร้างขั้นพื้นฐาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งระบบการคมนาคม และชลประทาน โดยมีวัตถุประสงค์พัฒนาการเกษตรและพัฒนาชนบทโดยทั่วไป งบประมาณประเทศในระยะของแผนพัฒนาฯ ทั้ง 2 ฉบับที่แล้วมานั้น ส่วนใหญ่ที่สุดจึงได้เน้นหนักในเรื่องการพัฒนาการเกษตรและการพัฒนาชนบท

การพัฒนาเมืองและท้องถิ่น ไม่ว่าจะเป็นนครหลวง, เมืองอื่นๆ หรือท้องถิ่นทั่วประเทศมิได้รับการศึกษาให้มีความสำคัญเร่งด่วนแต่ประการใด เป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปว่า การพัฒนาชนบทยังต้องอาศัยบริการต่างๆ ในเมืองอยู่เป็นอันมาก ประชากรที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ในระยะที่แล้วก็น่าจะต้องเข้ามาเสียดสวงหาอาชีพในเมือง ยิ่งกว่านั้นบริการทางด้านการเงิน การตลาด การส่งสินค้าออกต่างประเทศ และการส่งสินค้าเข้าจากต่างประเทศ ล้วนแต่ต้องอาศัยจากบริการในเมืองทั้งสิ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากนครหลวง คือ กรุงเทพฯ ธนาคารทุกแห่งมีสำนักงานใหญ่อยู่ในกรุงเทพฯ อุตสาหกรรมต่างๆ ที่เป็นแหล่งของการจ้างงานและการผลิต ตั้งอยู่ในเขตนครหลวงหรือบริเวณใกล้เคียง การส่งสินค้าออกหรือการส่งสินค้าเข้า ไม่ว่าจะเป็นผลิตภัณฑ์เกษตร เครื่องมือการเกษตร ปุ๋ย ยาปราบศัตรูพืช ล้วนแต่ต้องดำเนินการผ่านกรุงเทพฯ ทั้งนี้ นอกจากนี้ กรุงเทพฯ ยังเป็นแหล่งกลางของความรู้ต่างๆ และผู้เชี่ยวชาญที่จะสามารถช่วยในการพัฒนาชนบทและพัฒนาประเทศโดยทั่วไปได้

ถึงแม้ว่าการพัฒนาชนบทจะต้องอาศัยบริการจากในเมืองมากก็ตาม แต่การลงทุนของรัฐในส่วนที่เกี่ยวกับการพัฒนาเมืองก็ยังมิได้เป็นไปตามสัดส่วน ปรากฏว่าการขยายตัวของเมืองต่างๆ จนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้ได้เป็นไปอย่างไม่มีการวางแผนและไม่มีการควบคุม นครกรุงเทพฯ ซึ่งเป็นเมืองใหญ่อยู่แล้วก็ยิ่งขยายตัวใหญ่มากขึ้นทุกทีในอัตราที่สูงกว่าเมืองอื่นๆ จนทำให้ขนาดของนครกรุงเทพฯ ใหญ่กว่าเมืองที่ใหญ่ที่สุดในอันดับต่อไป คือ เชียงใหม่กว่า 30 เท่า ประชากรจากชนบทก็อพยพเข้าสู่กรุงเทพฯ ในอัตราที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

การที่เมืองต่างๆ ขยายตัวออกไป โดยไม่มี การวางแผนและการควบคุมเช่นนี้ ได้ก่อให้เกิดอุปสรรคขึ้นหลายประการด้วยกัน ที่อยู่อาศัยที่ไม่เพียงพอและไม่ถูกสุขลักษณะ เกิดมีปัญหาเกี่ยวกับแหล่งเสื่อมโทรมและการบุกรุกที่ของรัฐ การจราจรติดขัด สาธารณูปโภคต่างๆ ขาดแคลน

การใช้ที่ดินไม่เกิดประโยชน์เต็มที่ ราคาที่ดินเพิ่มขึ้นรวดเร็วจากการเก็งกำไร นอกจากนี้ยังมีปัญหาทางด้านการบริหาร เช่น การป้องกันรักษาความปลอดภัย และปราบปรามอาชญากรรมต่างๆ เป็นต้น นอกจากนี้ที่ได้กล่าวแล้ว ยังก่อให้เกิดปัญหาทางด้านสภาพสิ่งแวดล้อม เช่น อากาศเสีย น้ำเสีย การสาธารณสุขไม่ทั่วถึง ที่อยู่อาศัยแออัด การแบ่งเขตที่ดินไม่เป็นระเบียบ แหล่งเสื่อม-โทรมเกิดขึ้นเรื่อยๆ เหล่านี้ เป็นต้น ซึ่งมีผลเสียต่อการเศรษฐกิจและสังคมทั้งทางตรงและทางอ้อม

ปัญหาที่เกิดขึ้นในเขตนครหลวง ประกอบกับความสำคัญของนครหลวงที่มีต่อส่วนอื่นๆ ของประเทศ ทำให้แม้แต่ผู้ที่ยอยู่นอกเขตนครหลวงก็ต้องรับภาระไปด้วย กล่าวคือ เมื่อค่าใช้จ่ายและค่าครองชีพในนครหลวงสูงขึ้น บริการต่างๆ ที่ชาวชนบทยังต้องใช้จากนครหลวงก็จะต้องแพงขึ้นตามไปด้วย

ด้วยลักษณะและสภาพการณ์ปัจจุบัน ดังกล่าวข้างต้นนี้ ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2515-2519) จึงได้กำหนดให้หันความสนใจมาสู่การพัฒนาเมืองและท้องถิ่นมากขึ้น การพัฒนาเมืองและท้องถิ่นนี้มิใช่เจาะจงอยู่แต่เฉพาะการพัฒนานครหลวงเท่านั้น แต่หมายถึงการพัฒนาเมืองและท้องถิ่นต่างๆ โดยทั่วไป โดยเฉพาะเมืองและท้องถิ่นที่มีการขยายตัวอย่างรวดเร็ว และจะมีความสำคัญในอนาคต แต่โดยที่การจะสร้างหรือขยายเมืองใหม่ๆ ให้เป็นจุดรวมของกิจการทางเศรษฐกิจและสังคม เป็นกระบวนการที่ต้องใช้ทั้งเงินทุนและเวลาเป็นอันมาก ในระยะนี้จึงควรหาทางแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นแล้วในเขตนครหลวงกรุงเทพฯ เพื่อให้ภาระที่จะเกิดขึ้นแก่คนทั้งประเทศได้เบาบางลงไปได้บ้าง และในการวางแผนทางด้านการพัฒนาเมืองและท้องถิ่นนี้ ได้จัดแยกไว้เป็นเรื่องๆ ใหญ่ๆ 3 เรื่องดังนี้

1. การพัฒนานครหลวง
2. การพัฒนาเมืองนอกนครหลวง
3. การพัฒนาส่วนท้องถิ่น

สำหรับสองเรื่องแรกนั้นเป็นการวางแผนพัฒนานครหลวงและเมืองต่างๆ ตามโครงการพัฒนาจากส่วนกลางหรือรัฐบาล โดยใช้งบประมาณแผ่นดินโดยตรง ส่วนเรื่องที่ 3 นั้น เป็นการเสนอแนะให้มีการวางแผนพัฒนาโดยส่วนท้องถิ่นเอง ด้วยเงินรายได้ของท้องถิ่นนั้นๆ และด้วยเงินอุดหนุนจากงบประมาณแผ่นดิน

1. การพัฒนานครหลวง

การที่นครหลวงกรุงเทพฯ เจริญเติบโตมาได้อย่างรวดเร็ว จนมีขนาดใหญ่ถึงปัจจุบันนี้ นั้นเกิดจากการลงทุนของเอกชนทั้งภายในและภายนอกประเทศเป็นส่วนใหญ่ และเนื่องจากนครหลวงกรุงเทพฯ เป็นที่ตั้งของศูนย์บริหารของทางราชการทุกสาขาทั่วประเทศ จึงทำให้การเจริญเติบโตของนครหลวงเป็นไปด้วยพลังผลักดันของเอกชน และผู้ที่อยู่อาศัยในนครหลวง ทั้งทางตรงและทางอ้อมในรอบระยะของแผนพัฒนาฯ ที่แล้วๆ มา การลงทุนของรัฐในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการ

พัฒนานครหลวงนั้นมีน้อยมาก ส่วนใหญ่แล้วรัฐมุ่งลงทุนหนักไปในโครงการขั้นพื้นฐานเช่นการพัฒนาการเกษตร การคมนาคมและการชลประทาน เป็นต้น จึงทำให้การลงทุนของรัฐในส่วนที่เกี่ยวกับการพัฒนานครหลวงในระยะที่ผ่านมาได้เป็นไปตามสัดส่วนที่เหมาะสม

ก. ผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ในการพัฒนานครหลวง

ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ถึงแม้ว่ารัฐบาลจะได้มีโครงการทางด้านสาธารณูปการเพื่อพัฒนานครหลวงหลายโครงการ แต่โดยทั่วไปแล้ว ผลงานก็ยังไม่เพียงพอที่จะบรรเทาปัญหาที่เกิดขึ้นได้ ผลการดำเนินงานตามโครงการในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 อาจสรุปสาระสำคัญได้ดังต่อไปนี้ คือ

(1) **อาคารสงเคราะห์** เริ่มตั้งแต่ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับแรก รัฐบาลได้จัดสร้างอาคารสงเคราะห์สำหรับผู้มีรายได้น้อยเพิ่มขึ้น 20 แห่ง สำหรับให้ประชาชนได้เข้าอยู่อาศัย 1,312 ครอบครัว ต่อมาในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 รัฐบาลได้จัดสร้างอาคารสงเคราะห์ในส่วนกลางพระนครสำหรับผู้มีรายได้น้อยเพิ่มขึ้นอีก 2,736 ครอบครัว และอาคารสงเคราะห์สำหรับผู้มีรายได้ปานกลาง โดยการจัดสรรบ้านและที่ดินเป็นจำนวน 621 ครอบครัว นอกจากนี้ยังได้จัดสรรอาคารสงเคราะห์ในส่วนภูมิภาคตามแห่งต่างๆ ในต่างจังหวัดอีกรวมทั้งสิ้น 186 ครอบครัว

(2) **ประปานครหลวง** รัฐบาลได้ปรับปรุงและจัดตั้งการประปานครหลวงขึ้นดำเนินการในรูปของรัฐวิสาหกิจ โดยรวมกิจการประปากรุงเทพฯ ธนบุรี นนทบุรี และสมุทรปราการ เข้าด้วยกันเป็นการประปานครหลวง โดยมีจุดประสงค์ให้กิจการสามารถเลี้ยงตัวเองได้ในอนาคต เพื่อเป็นการแบ่งเบาภาระงบประมาณแผ่นดินต่อไป แต่ในระยะการเริ่มต้นของการปรับปรุงนี้ รัฐบาลจำเป็นต้องช่วยเหลือสนับสนุนในด้านงบประมาณไปพลางก่อนจนกว่าการประปานครหลวงจะสามารถเลี้ยงตัวเองได้ ในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับแรก รัฐบาลได้ทำการก่อสร้างและปรับปรุงเพิ่มกำลังผลิตของการประปาในเขตพระนครและธนบุรีจากวันละประมาณ 175,000 ลูกบาศก์เมตร เป็นประมาณวันละ 372,000 ลูกบาศก์เมตร ต่อมาในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 รัฐบาลได้ทำการว่าจ้างวิศวกรที่ปรึกษามาทำการสำรวจศึกษาและจัดทำแผนหลักสำหรับโครงการระยะยาว วางแผนล่วงหน้าไว้ 30 ปี ให้กับการประปานครหลวงเพื่อจะได้เป็นหลักในการก่อสร้างปรับปรุงต่อไปในอนาคต ในขณะที่เดียวกันได้ทำการก่อสร้างและปรับปรุงเพิ่มกำลังผลิตของการประปาทั้งในเขตนครหลวงเพิ่มขึ้นอีก โดยได้ทำการเจาะบ่อบาดาลเพิ่มขึ้นด้วย ทำให้สามารถเพิ่มกำลังผลิตรวมได้เป็นวันละ 987,600 ลูกบาศก์เมตร

(3) **การระบายน้ำฝนและน้ำโสโครก** เพื่อขจัดปัญหาการระบายน้ำโสโครกน้ำฝน และป้องกันน้ำท่วม อันมีผลกระทบกระเทือนต่อสุขภาพอนามัย และความสะอาดเรียบร้อยโดยตรง ในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 รัฐบาลได้ว่าจ้างบริษัทวิศวกรที่ปรึกษา ทำการสำรวจศึกษาและทำรายงานแผนหลักจนเสร็จสิ้น เพื่อเป็นหลักในการดำเนินการต่อไป จากนั้นได้ว่าจ้างให้

วิศวกรที่ปรึกษาออกแบบรายละเอียด เพื่อทำการก่อสร้างในเขตอำเภอชั้นในบริเวณระหว่างคลอง ผดุงกรุงเกษม และแม่น้ำเจ้าพระยา และบริเวณที่ติดต่อกันเป็นเนื้อที่ประมาณ 12 ตารางกิโลเมตร ใน ขณะเดียวกันรัฐบาลได้เริ่มทำการก่อสร้างตามแผนหลักที่ได้วางไว้ คือ โครงการพระราม 4 ก่อสร้าง อุโมงค์ระบายน้ำ ขนาดใหญ่ มีเส้นผ่าศูนย์กลางถึง 3.3 เมตร ตามแผนหลักที่วิศวกรที่ปรึกษาได้ ออกแบบไว้เป็นระยะทางยาวประมาณ 2 กิโลเมตร พร้อมทั้งโรงสูบน้ำขนาดใหญ่ที่สามารถสูบน้ำด้วย อัตรา 16 ลูกบาศก์เมตรต่อวินาทีและพร้อมทั้งอาคารทิ้งน้ำเพื่อระบายน้ำลงสู่แม่น้ำเจ้าพระยา ที่ บริเวณช่องนนทรีย์ อุโมงค์ดังกล่าวเชื่อมต่อกับถนนพระราม 4 ไปตามถนนเชื้อเพลิงตรงไปออกสู่ แม่น้ำเจ้าพระยา ซึ่งค่าก่อสร้างตามโครงการพระราม 4 ดังกล่าวมีมูลค่าประมาณ 70 ล้านบาท

(4) การก่อสร้างถนนในนครหลวง เป็นโครงการระยะ 10 ปี ซึ่งได้เริ่ม ดำเนินการจากปี 2507 มีคณะกรรมการจากหน่วยราชการต่างๆ พิจารณาวางหลักนโยบายและ กำหนดถนนสายต่างๆ รวม 25 สาย ซึ่งจะมีการก่อสร้างปรับปรุงและขยายให้แล้วเสร็จ พร้อมทั้ง ก่อสร้างสะพานข้ามแม่น้ำเจ้าพระยา เพิ่มเติมอีก 2 สะพาน ในรอบระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ที่ผ่านมา รัฐบาลได้อนุมัติงบประมาณอุดหนุนให้แก่เทศบาลนครกรุงเทพและธนบุรี ดำเนินการ ก่อสร้างถนนเสร็จสิ้นไปแล้วรวม 7 สาย และกำลังทำการก่อสร้างสะพานข้ามแม่น้ำเจ้าพระยาที่ บริเวณท่าช้างวังหน้าและสะพานข้ามคลองบางกอกน้อยอยู่ ซึ่งจะแล้วเสร็จในปี พ.ศ. 2516 ส่วน สะพานแห่งที่ 2 นั้น จะได้ทำการก่อสร้างที่ปลายถนนสาทรต่อไป

ข. ปัญหาที่เกิดขึ้นและคาดว่าจะเกิดขึ้นต่อไปในการพัฒนานครหลวง

เขตนครหลวงได้ขยายตัวขึ้นอย่างรวดเร็วในรอบ 10 ปีที่แล้วมา ประชากรเพิ่มขึ้น ในอัตราที่สูงกว่าร้อยละ 5 ต่อปี ทั้งจากอัตราการเกิดตามธรรมชาติ และการอพยพมาจากส่วนอื่นๆ ของประเทศ การขยายตัวอย่างรวดเร็วของประชากรนี้ นำไปสู่ปัญหาสำคัญหลายประการ คือ

(1) การผังเมือง เมื่อสิ้นระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ปรากฏว่ายังไม่มี ผังเมืองรวมสำหรับเขตนครหลวงซึ่งใช้บังคับเป็นทางการได้ แม้ว่าเคยมีการจัดทำผังเมืองรวม โดย ผู้เชี่ยวชาญต่างประเทศ เมื่อประมาณปี 2503 แต่ผังนี้ก็ยังมีได้รับการตกลงยอมรับเป็น ทางการ เมื่อต้นปี 2513 เทศบาลนครกรุงเทพได้จัดทำผังเมืองรวมของเขตนครหลวงขึ้น และเมื่อ ต้นปี 2514 สำนักผังเมืองได้จัดทำผังเมืองนครหลวงฉบับปรับปรุง ผังที่จัดทำในระยะหลังโดยทั้ง 2 หน่วยงานนี้ ยังมีความแตกต่างในหลักการอยู่หลายประการด้วยกัน เช่น ขนาดของเมือง จำนวน ประชากร และการใช้ที่ดิน เป็นต้น การขาดผังเมืองรวมที่จะใช้เป็นพื้นฐาน ทำให้การวางผัง สาธารณูปโภคต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นกิจการประปา การระบายน้ำ โทรศัพท์ ไฟฟ้า ถนน และ การจราจร กระทำได้ด้วยความยากลำบาก ในการวางแผนสาธารณูปโภคแต่ละแห่งก็ต้องทำโดย กำหนดความคาดหมาย ว่าด้วยการขยายตัวของเมืองในอนาคต และตั้งข้อสมมติต่างๆ ขึ้นประกอบ จึงปรากฏว่ามีหลายกรณีที่ข้อสมมติต่างๆ เหล่านี้ไม่ตรงกัน และไม่สอดคล้องกัน

นอกจากข้อที่ว่า เรายังไม่มีผังเมืองที่ยอมรับรองร่วมกันแล้ว ก็ยังขาดอำนาจที่จะบังคับให้เป็นไปตามผังเมือง เมื่อเกิดมีการตกลงยอมรับผังเมืองนั้นขึ้น กฎหมายผังเมืองได้จัดร่างมาตลอดระยะเวลาของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 แต่ก็ยังไม่มีการประกาศใช้

ปัญหาเรื่องผังเมืองรวมและกฎหมายผังเมืองนี้ เป็นเรื่องที่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในการที่จะทำให้การขยายเมืองและบริการสาธารณูปโภคต่างๆ ได้เป็นไปอย่างถูกต้อง และมีหลักเกณฑ์ในอนาคต

(2) ที่อยู่อาศัย การขยายตัวอย่างรวดเร็วของนครหลวง และในขณะเดียวกันก็ขาดอำนาจที่จะควบคุมการใช้ที่ดิน ทำให้เกิดปัญหาเรื่องที่อยู่อาศัยขึ้นหลายประการ เช่น ขาดแคลนที่อยู่อาศัย และที่อยู่อาศัยไม่ได้มาตรฐาน หรือไม่ถูกสุขลักษณะ จึงเกิดปัญหาต่อเนื่องในเรื่องแหล่งเสื่อมโทรม และการบุกรุกต่างๆ

ความขาดแคลนเรื่องที่อยู่อาศัย สำหรับผู้มีรายได้ระดับต่างๆ ในปัจจุบันมีประมาณ 100,000 หน่วย หากอัตราการก่อสร้างทั้งของรัฐบาล และเอกชนยังเป็นไปตามแนวโน้มที่แล้วมา ความขาดแคลนนี้จะเพิ่มขึ้นเป็น 170,000 หน่วย ในระยะอีก 10 ปีข้างหน้า ในจำนวนนี้จะมีความขาดแคลนของผู้ที่มีรายได้ระดับต่ำสุด คือ ผู้ที่มีรายได้ต่อเดือน ต่ำกว่าครอบครัวละ 1,500 บาท ประมาณกว่า 60,000 ครอบครัว

แหล่งเสื่อมโทรมและการรुकล้ำที่มีอยู่ทั่วไปในเขตนครหลวง แหล่งที่ใหญ่ที่สุดคือที่บริเวณท่าเรือคลองเตย ซึ่งมีผู้อยู่ในแหล่งเสื่อมโทรมนี้ประมาณ 4,300 ครอบครัว หรือประมาณ 25,000 คน ในบริเวณแหล่งเสื่อมโทรมและแหล่งรुकล้ำต่างๆ ได้มีปัญหาเรื่องขาดบริการสาธารณูปโภค เช่น ไฟฟ้า ประปา ขาดโรงเรียน และเกิดปัญหาสังคมขึ้นหลายประการ

การบริหารงานอาคารสงเคราะห์ในปัจจุบัน หน่วยงานของรัฐที่ทำงานเกี่ยวกับเรื่องที่อยู่อาศัยยังกระจัดกระจายอยู่มาก ทำให้การทำงานในบางครั้งขาดการประสานงาน และไม่มีประสิทธิภาพ ความช่วยเหลือที่รัฐจะให้ต่อเอกชนในเรื่องที่อยู่อาศัย ก็ยังมีอยู่น้อย และไม่สามารถส่งเสริมให้มีการลงทุนในเรื่องนี้เท่าที่ควร ทางด้านการเงินก็ยังมิได้มีการศึกษาถึงแหล่งเงินต่างๆ ที่อาจนำมาใช้เป็นประโยชน์ในการพัฒนาเรื่องที่อยู่อาศัย

(3) การประปา น้ำบริโภคเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่งในการดำรงชีวิตบริการของการประปานครหลวง ตลอดระยะเวลาที่ล่วงมาจนถึงสิ้นระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ยังไม่เพียงพอ ดังจะกล่าวข้างล่างนี้

ทางด้านปริมาณการผลิต โดยที่การประปานครหลวงมิได้มีการปรับปรุงและขยายกำลังผลิตมาเป็นเวลานาน ในขณะเดียวกันจำนวนประชากรผู้น้ำ ก็เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำให้ความขาดแคลนมีอยู่โดยทั่วไป ยิ่งในฤดูแล้งความขาดแคลนยิ่งทวีความรุนแรงมาก

ขึ้น บ่อบาดาลซึ่งได้มีการเจาะเพิ่มขึ้นมาก เพื่อแก้ปัญหาความขาดแคลนเฉพาะหน้า ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 และไม่สามารถผลิตน้ำได้ปริมาณเพียงพอและคุณภาพที่สมควร กับทั้งยังปรากฏว่ามีจำนวนบ่อซึ่งต้องทิ้งไปเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ทั้งนี้ เนื่องจากการแผ่ขยายเขตของน้ำเค็มใต้ดินแผ่ลึกเข้ามาในแผ่นดินมากขึ้น

ระบบจำหน่ายยังไม่สามารถขยายตัวได้ทันการ เนื่องจากขนาดของเมืองแผ่ขยายออกไปอย่างรวดเร็วประการหนึ่ง และการที่ไม่มีผังเมืองและไม่มีการบังคับการใช้ที่ดินอีกประการหนึ่ง ทำให้การวางแผนขยายระบบจำหน่ายทำได้ยากมาก

การบริหารงานของการประปานครหลวงเองก็จะต้องมีการปรับปรุงมากมายหลายประการด้วยกัน เพื่อให้สามารถดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ และประหยัด การเก็บรายได้จากค่าน้ำในปัจจุบันเก็บเงินได้เพียงประมาณร้อยละ 20 ของน้ำที่จำหน่ายออกไป การอ่านมาตรวัดน้ำยังไม่ครบถ้วน มาตรวัดน้ำที่อ่านแล้วก็ได้มีการติดตามเก็บเงิน มาตรวัดน้ำที่เสียก็ไม่มีการซ่อมแซม เหล่านี้เป็นเพียงปัญหาบางประการที่เกิดขึ้น การบริหารงานภายในและระเบียบข้อบังคับต่างๆ จะต้องได้รับการปรับปรุงแก้ไขเพื่อสร้างประสิทธิภาพในการบริหารงานได้ดียิ่งขึ้น

(4) การจราจร จำนวนยานพาหนะในเขตนครหลวงในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 เพิ่มขึ้นในอัตราที่สูงกว่าร้อยละ 15 ต่อปี แต่ในขณะเดียวกัน การปรับปรุงก่อสร้างถนนเพิ่มขึ้นในอัตราต่ำกว่าร้อยละ 1 ต่อปี นอกจากนี้ ถนนในเขตนครหลวงยังขาดระบบอันเหมาะสม มีถนนพลายตันอยู่เป็นจำนวนมาก ทำให้ไม่สามารถใช้เป็นทางผ่านได้ประโยชน์เต็มที่ การแก้ไขในระยะที่แล้วมาเป็นการแก้ไขเฉพาะจุด ซึ่งพอบรรเทาปัญหาการจราจรเฉพาะหน้าลงไปได้บ้าง แต่ยังไม่เห็นแผนรวมของระบบการจราจรจึงทำให้เกิดปัญหาจราจรติดขัดและเกิดการสูญเปล่าทางเศรษฐกิจเป็นอย่างมาก

ทางด้านการบริหารก็ยังมีปัญหาอยู่หลายประการ หน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องทำงานไม่สอดคล้องกัน เช่น เทศบาลสร้างถนน ตำรวจจราจรตั้งสัญญาณ ตำรวจท้องที่ควบคุมการจราจร กรมการขนส่งควบคุมรถประจำทาง กรมโยธาเทศบาลควบคุมสะพานข้ามแม่น้ำ จะเห็นได้ว่าการประสานงานระหว่างหน่วยงานต่างๆ ยังไม่เพียงพอ นอกจากนี้การลงทุนของหน่วยงานต่างๆ ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการจราจรยังไม่มีแผนรวม และขาดการประสานงาน ซึ่งทำให้เกิดขึ้นไม่ดีเท่าที่ควร

ผู้ใช้นานพาหนะไม่ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับต่างๆ และไม่มีการกวดขันให้ปฏิบัติตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับ ในบางกรณี กฎหมายและข้อบังคับต่างๆ ยังไม่รัดกุมและไม่เพียงพอ เช่น เรื่องการจัดที่จอดยานพาหนะต่างๆ เป็นต้น ทำให้ถนนที่ได้สร้างขึ้นไว้มิได้ใช้ประโยชน์แก่การจราจรอย่างเต็มที่ ระบบการขนส่งสาธารณะ เช่น รถประจำทาง ยังจะต้องได้รับ

การปรับปรุงให้มีความสะดวกสบายและมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น เพื่อให้ทันกับความต้องการของประชาชนอีกเป็นอันมาก

(5) ปัญหาอื่น ๆ นอกจากปัญหา 4 ประการที่กล่าวถึงข้างต้น การพัฒนานครหลวงเท่าที่แล้วมายังประสบปัญหาอื่น ๆ อีกหลายประการ เช่น ระบบระบายน้ำฝน น้ำโสโครก และป้องกันน้ำท่วมยังไม่ดีพอ พร้อมกันนั้นระบบการโทรศัพท์ การไฟฟ้า การศึกษา การสาธารณสุข และการรักษาพยาบาลก็จะต้องจัดให้มีเพิ่มขึ้น เพื่อบรรเทาปัญหาที่มีอยู่เดิมลง และเตรียมการที่จะรับปัญหาต่อไปในอนาคตด้วย

โดยทั่วไปแล้วก็กล่าวได้ว่า นครหลวงได้ขยายตัวไปอย่างรวดเร็วโดยไม่มีแผน และการควบคุมการขยายตัวนี้ คงจะต้องดำเนินต่อไปอีกเป็นเวลานาน ถ้าปล่อยให้เป็นดังนี้ต่อไปโดยไม่มีแผนและการควบคุมแล้ว จะก่อให้เกิดปัญหาซึ่งจะแก้ได้ยากขึ้นทุกที และเกิดการเสียเปล่ามากขึ้นทุกทีด้วย

ค. มาตรการ เป้าหมายและโครงการสำคัญของการพัฒนานครหลวง

เพื่อจัดและบรรเทาปัญหาต่างๆ ดังที่ได้กล่าวถึงข้างต้น ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ได้มีการกำหนดมาตรการเป้าหมาย และโครงการต่างๆ ที่เกี่ยวกับการพัฒนานครหลวงดังต่อไปนี้

(1) โครงการผังเมืองนครหลวง ควรจะดำเนินงานเพื่อประกาศใช้พระราชบัญญัติผังเมืองในระยะแรกของแผน เนื่องด้วยเป็นพระราชบัญญัติที่กำหนดหลักเกณฑ์ทั่วไปเกี่ยวกับการวางผังเมืองทั้งในเขตนครหลวงและในชุมชนอื่นๆ ทั่วประเทศ พระราชบัญญัติผังเมืองนี้ จะเป็นกฎหมายหลัก เพื่อที่จะให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถดำเนินการให้ขยายตัวของเมืองต่างๆ ได้เป็นไปอย่างมีหลักเกณฑ์และมีประสิทธิภาพ เพื่อให้การใช้ที่ดินและการจัดหาบริการสาธารณูปโภคต่างๆ ได้เป็นไปอย่างมีแผน

พร้อมกันนี้จะได้มีการพิจารณาจัดตั้งหน่วยงานบริหารรวมของนครหลวงขึ้น ครอบคลุมเนื้อที่ 4 จังหวัด คือ พระนคร ธนบุรี นนทบุรี และสมุทรปราการ เพื่อให้การบริหารงานของเขตนครหลวงได้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและประหยัด และมีการประสานงานกันมากขึ้น ทั้งนี้ เพราะ 4 จังหวัดดังกล่าวถึงข้างต้นนี้มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดต่อกัน และอีกประการหนึ่งได้มีการจัดตั้งหน่วยงานของรัฐบางหน่วยแล้ว ที่มีอาณาเขตการบริหารงานควบคุม 4 จังหวัดนี้ เช่น การไฟฟ้านครหลวง และการประปานครหลวง เป็นต้น และโดยที่สำนักผังเมืองกระทรวงมหาดไทย ได้จัดทำผังนครหลวงฉบับปรับปรุงแล้วเสร็จในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ซึ่งกำหนดหลักเกณฑ์ต่างๆ เกี่ยวกับการขยายตัวของนครหลวงไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องจำนวนประชากรในเขตนครหลวงในอนาคต เพื่อให้เป็นไปตามผังที่ได้วางไว้ นี้ จะได้มีการใช้มาตรการต่างๆ เพื่อควบคุมเกี่ยวกับการขยายตัวของจำนวนประชากรและการอพยพจากชนบท

และตัวจังหวัดอื่นๆ เข้าสู่เขตนครหลวง มาตรการต่างๆ เหล่านี้มีปรากฏเสนออยู่ในผังนครหลวง ฉบับปรับปรุง และเกี่ยวข้องกับพัฒนาเมืองอื่นๆ ทั้งที่อยู่ใกล้เคียงนครหลวง และที่เป็น ศูนย์ กลาง ข อง ภ า ค ต่ า ง ๆ อ ยู่ ตั ว ย ใน ระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 จะได้มีการเริ่มดำเนินงานตามข้อเสนอเหล่านี้ เพื่อให้การขยายตัวของนครหลวงได้เป็นไปตามความคาดหมายของสำนักผังเมือง

(2) โครงการที่อยู่อาศัย อัตราเพิ่มประชากรของประเทศไทยได้เพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็วตามสถิติปรากฏว่าจะมีประชากรเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยวประมาณร้อยละ 3.1 ต่อปี โดยเฉพาะในพระนคร-ธนบุรี เพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ 5.5 ต่อปี ซึ่งนับว่าเป็นอัตราการเพิ่มของประชากรที่สูงมาก ดังนั้นปัญหาในเรื่องที่อยู่อาศัยจึงเกิดควบคู่กันไปด้วย ปัญหาที่สำคัญยิ่งเมื่อมีประชากรเป็นจำนวนมากก็คือเรื่องที่อยู่อาศัยไม่ถูกสุขลักษณะมีความแออัด มีสภาพทรุดโทรม เป็นแหล่งของโรคภัย กับทั้งเกิดปัญหาทางด้านสังคมด้วย

เพื่อแก้ปัญหาเหล่านี้รัฐบาลจึงได้จัดสร้างที่อยู่อาศัยให้แก่ประชาชน โดยการสร้างอาคารให้เช่าและเช่าซื้อในที่ต่างๆ โดยเฉพาะในเขตที่เป็นแหล่งชุมชน ซึ่งมีประชาชนอาศัยอยู่หนาแน่น เพื่อให้ประชาชนมีรายได้น้อย และผู้มีรายได้ในระดับปานกลางได้มีที่อยู่อาศัย เป็นสัดส่วนและถูกสุขลักษณะ

อย่างไรก็ตาม ผลงานการก่อสร้างที่รัฐบาลได้จัดทำขึ้นมายังนับว่าน้อย เมื่อเทียบกับจำนวนความต้องการของประชาชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งความต้องการของประชาชนในเขตที่มีชุมชนอาศัยหนาแน่น เช่น พระนคร-ธนบุรี จากสถิติที่รวบรวมได้แสดงว่าจำนวนประชากรที่เพิ่มขึ้นสูงกว่าจำนวนอาคารที่สร้างขึ้นทั้งที่เป็นเขตรัฐบาลและเอกชนในรอบ 10 ปี ที่แล้วมา คือ ได้มีอาคารสร้างขึ้นเพียงประมาณ 150,000 หน่วย ในขณะที่ประชากรในนครหลวงได้เพิ่มขึ้นประมาณ 1.1 ล้านคน ทั้งนี้ ยังไม่คิดถึงความขาดแคลนที่มีอยู่เดิมแล้วเมื่อ 10 ปีก่อน

อีกประการหนึ่ง รายงานแผนมหานครกรุงเทพ 2533 (Greater Bangkok Plan 2533) ซึ่งจัดทำโดยบริษัท Litchfield Whiting Bowne & Associates ได้ระบุถึงความต้องการที่อยู่อาศัยของประชากรไว้ว่าจะมีประมาณปีละ 19,000 หน่วย และได้เสนอว่าอย่างน้อยที่สุดการจัดหาที่อยู่อาศัยให้แก่ประชาชน ควรจะทำประมาณปีละ 17,000 หน่วย ทุกๆ ปี เมื่อพิจารณาจากการคาดคะเนของรายงานของบริษัท Litchfield Whiting Bowne & Associates แล้ว การสร้างอาคารที่อยู่อาศัยที่รัฐบาลทำอยู่ในขณะนี้ไม่เพียงพอ แม้แต่สำหรับส่วนที่เพิ่มเติมของความต้องการของประชากร จึงควรเร่งรีบดำเนินการแก้ไขเสียโดยเร็ว

การจัดสร้างอาคารที่อยู่อาศัย เป็นภาระกิจที่สำคัญอย่างหนึ่งของรัฐบาลที่พึงมีต่อประชาชนโดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับครอบครัวผู้มีรายได้น้อย ในปัจจุบันนี้การสร้างอาคารที่อยู่อาศัยไม่ได้ก้าวหน้าไปเท่าที่ควร ทั้งนี้ เกิดจากอุปสรรคปัญหาหลายประการ เช่น ยังมีได้วาง

นโยบายในเรื่องที่อยู่อาศัยที่แน่นอน ทำให้ไม่สามารถที่จะวางแผนระยะยาวได้ ไม่สามารถที่จะขยายงานและกำลังคนให้เพียงพอที่จะดำเนินงานได้ นอกจากนั้นแล้วยังปรากฏว่าการดำเนินงานมีหน่วยงานหลายหน่วย ทำให้งบประมาณกระจัดกระจายและขาดการประสานงานกันอย่างใกล้ชิด ตลอดจนขาดหลักเกณฑ์ที่แน่นอนเกี่ยวกับการหาแหล่งเงินทุน

เพื่อแก้ไขปัญหาคือความต้องการอาคารที่อยู่อาศัย รัฐบาลควรจะกำหนดนโยบายให้แน่นอนแล้วใช้ถือเป็นหลักในการดำเนินงาน โดยวางนโยบายดังต่อไปนี้

รัฐจะส่งเสริมและสร้างให้มีที่อยู่อาศัยให้เพียงพอกับความต้องการของประชาชนโดยสอดคล้องกับระดับรายได้ของประชากรและทรัพยากรของรัฐ ด้วยการจัดการด้านที่ดินและผังเมือง การส่งเสริมการลงทุน การพัฒนาอุตสาหกรรมก่อสร้างโดยมีหน่วยบริหารและปฏิบัติการที่มีประสิทธิภาพ

เพื่อให้เป็นไปตามนโยบายดังกล่าว รัฐจะได้ถือหลักการและเป้าหมายส่วนรวมดังนี้ คือ

(2.1) รัฐจะจัดทำโครงการพัฒนาที่อยู่อาศัยรวมทั้งประเทศ โดยมีระยะเวลาของโครงการ 30 ปี เริ่มปี 2515 ถึงปี 2544 โครงการนี้จะได้มีการปรับปรุงเป็นครั้งคราวเพื่อให้เป็นไปตามความเหมาะสม

(2.2) ในการสร้างที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่รัฐจะลงทุนสร้างให้แก่ผู้มีรายได้น้อยสำหรับการสร้างที่อยู่อาศัย ให้แก่ผู้มีรายได้ปานกลาง นอกจากรัฐจะดำเนินการแล้ว รัฐจะให้ความช่วยเหลือส่งเสริมและสนับสนุนให้วิสาหกิจเอกชน ทำการลงทุนสร้างที่อยู่อาศัย

(2.3) เพื่อเป็นการช่วยเหลือราษฎรในชนบทตลอดจนเป็นการป้องกันการอพยพเข้าสู่เขตชุมชน รัฐจะขยายกิจการนิคมสร้างตนเองและการจัดสรรที่ดินให้แก่ประชาชนในชนบทที่ไม่มีที่อยู่อาศัยทำกินให้ให้มีที่อยู่และทำกินเพียงพอ

(2.4) รัฐจะจัดให้มีการสำรวจความต้องการที่อยู่อาศัยเป็นระยะๆ เพื่อจะได้ทราบถึงความเปลี่ยนแปลงในเรื่องที่อยู่อาศัยได้ถูกต้อง และจะได้นำข้อมูลมาปรับปรุงโครงการให้สอดคล้องกับความเป็นจริง

(2.5) เพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในเรื่องที่อยู่อาศัยได้ดำเนินงานไปในทางเดียวกันและมีการประสานงานกันอย่างใกล้ชิด จะได้จัดตั้งคณะกรรมการประสานงานขึ้นชุดหนึ่งทำหน้าที่พิจารณาในเรื่องนโยบาย ตลอดจนการแก้ไขอุปสรรคและปัญหาที่จะมีขึ้น รวมทั้งการพิจารณาปรับปรุงการบริหารงานอื่นๆ

(2.6) รัฐจะสนับสนุนให้มีสถาบันการเงินให้การช่วยเหลือเงินกู้เพื่อการสร้างที่อยู่อาศัยในอัตราดอกเบี้ยที่ต่ำ

(2.7) รัฐจะหาเงินทุนเพิ่มขึ้นโดยการออกพันธบัตร หรือกู้ยืมเงินโดยวิธีอื่น เพื่อการพัฒนาที่อยู่อาศัยโดยตรง หรือโดยรัฐบาลค้ำประกันแหล่งเงินทุน ทั้งภายในประเทศและจากต่างประเทศ

(2.8) รัฐจะส่งเสริมให้ใช้วิธีการก่อสร้างแผนใหม่โดยวิธีการประหยัด โดยรัฐจะส่งเสริมการลงทุนที่มีการต่อเนื่องเป็นระยะยาว ในการตั้งโรงงานอุตสาหกรรมก่อสร้าง อุตสาหกรรมผลิตวัสดุก่อสร้าง งานวิจัย เพื่อพัฒนาการอุตสาหกรรมก่อสร้าง และการฝึกช่างทุกระดับ เพื่อให้มีความสามารถในการก่อสร้างแบบอุตสาหกรรม

(2.9) รัฐจะจัดทำผังหลักให้สัมพันธ์กับที่อยู่อาศัยของเมือง ชนบท และภาคต่างๆ ของประเทศ

(2.10) การดำเนินงานแก้ปัญหาเรื่องที่อยู่อาศัย จะได้เน้นหนักในชุมชนใหญ่ๆ ก่อน

(2.11) ตั้งเป้าหมายไว้ว่า การแก้ไขในนครหลวงจะพยายามแก้ไขแล้วเสร็จในระยะเวลา 10 ปี โดยถือมาตรฐานว่าจะให้มีการสร้างที่อยู่อาศัยในอัตรา 10 หน่วย ต่อประชากร 1,000 คนต่อปี

(2.12) จะต้องมีการควบคุมคุณภาพของที่อยู่อาศัยให้เหมาะสมทั้งทางด้านสุขลักษณะ ปัญหาสังคม และสิ่งแวดล้อมต่างๆ

(2.13) การดำเนินงานเรื่องที่อยู่อาศัย จะต้องให้สอดคล้องกับนโยบายทางด้านผังเมือง

(2.14) รัฐจะพิจารณาลงทุน โดยรัฐบาลและเอกชนเพื่อก่อสร้างที่อยู่อาศัยในอัตราประมาณร้อยละ 4 ของผลผลิตมวลรวมแห่งชาติ

(2.15) รัฐจะจัดหาและส่งเสริมเรื่องการใช้ที่ดิน เพื่อเป็นที่อยู่อาศัย โดยเฉพาะในเขตชุมชนขนาดใหญ่ โดยพยายามใช้ที่ดินของรัฐก่อน

(2.16) รัฐจะได้ดำเนินการปรับปรุงทางด้านกฎหมาย ระเบียบแบบแผน และเทศบัญญัติ เพื่อให้การพัฒนาด้านที่อยู่อาศัยให้มีประสิทธิภาพ และได้ผลตามนโยบาย

เนื่องจากความขาดแคลนที่อยู่อาศัยในเขตนครหลวงมีอยู่มาก และจะมีเพิ่มขึ้นต่อไปเรื่อยๆ เพื่อที่จะบรรเทาปัญหาความขาดแคลนที่อยู่อาศัยทั้งในด้านจำนวน และคุณภาพ ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 จะได้มีการดำเนินงานดังต่อไปนี้ คือ

เริ่มจัดตั้งหน่วยงานที่จะมีหน้าที่รับผิดชอบทั่วไปเกี่ยวกับเรื่องที่อยู่อาศัย แทนที่จะเป็นหน่วยงานหลายหน่วยทำหน้าที่คล้ายคลึงกันอย่างที่เป็นมา ก่อนระยะของแผน

พัฒนา ฉบับที่ 3 การจัดตั้งหน่วยงานนี้จะจัดทำเป็นขั้นๆ คือในขั้นแรก จะมีคณะกรรมการประสานงานในเรื่องที่อยู่อาศัย โดยมีสำนักงานของตนเองทำหน้าที่วางแผนส่วนรวม และประสานงานระหว่างหน่วยงานอื่นๆ ซึ่งมีอยู่แล้วโครงการจัดสร้างที่อยู่อาศัยของหน่วยงานต่างๆ ของรัฐจะต้องให้สอดคล้องกับความคิดเห็นของสำนักงานคณะกรรมการดังกล่าว การปรับปรุงเรื่องที่อยู่อาศัยนี้มิใช่แต่เพียงการสร้างที่อยู่อาศัยใหม่ แต่จะรวมถึงการปรับปรุงบริเวณที่มีอยู่แล้วเดิม และการปรับปรุงแหล่งเสื่อมโทรมต่างๆ ซึ่งมีกระจายอยู่ทั่วไปในเขตของนครหลวงด้วย

ทางด้านการเงิน จะได้มีการศึกษาเตรียมการ และจัดตั้งสถาบันการเงินที่จะส่งเสริมงานเกี่ยวกับที่อยู่อาศัยและการปรับปรุงแหล่งเสื่อมโทรม โดยพยายามที่จะหาแหล่งเงินจากทั้งภายในและต่างประเทศจะพยายามส่งเสริมการออมภายในประเทศเพื่อที่อยู่อาศัย และหาเงินกู้และเงินช่วยเหลือจากต่างประเทศมาเพื่อดำเนินการปรับปรุงที่อยู่อาศัยในเขตนครหลวงนี้ ในระยะของแผนพัฒนา ฉบับที่ 3 คาดว่าจะได้รับการช่วยเหลือเรื่องเงินกู้จากสหรัฐอเมริกาเพื่อดำเนินการเรื่องที่อยู่อาศัยเป็นเงินรวมทั้งสิ้นประมาณ 32 ล้านดอลลาร์ ซึ่งจะเป็นเงินทุนเริ่มต้นดำเนินการสำหรับการกู้ยืมเพื่อที่อยู่อาศัยประมาณ 20 ล้านดอลลาร์ ลงทุนก่อสร้างจัดที่อยู่อาศัยให้แก่ผู้มีรายได้น้อยในเขตนครหลวงประมาณ 6 ล้านดอลลาร์ และลงทุนให้เอกชนสร้างที่อยู่อาศัยเป็นเงินประมาณ 6 ล้านดอลลาร์

เป้าหมายในการพัฒนาเรื่องที่อยู่อาศัยนี้ก็คือจะส่งเสริมการก่อสร้างที่อยู่อาศัยและการปรับปรุงแหล่งเสื่อมโทรมต่างๆ เพื่อให้ความขาดแคลนที่อยู่อาศัยสำหรับเขตนครหลวงทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพได้หมดสิ้นไปในระยะเวลา 10 ปี ในระยะของแผนพัฒนา ฉบับที่ 3 การก่อสร้างที่อยู่อาศัยสำหรับผู้มีรายได้น้อย ซึ่งเป็นภาระโดยตรงของรัฐบาลนั้น จะดำเนินการตามจุดต่างๆ ทั้งในเขตนครหลวงและบริเวณชานเมือง และปรับปรุงแหล่งเสื่อมโทรมเดิมให้ถูกสุขลักษณะให้แก่ 30,000 ครอบครัว ก่อสร้างอาคารสงเคราะห์สำหรับผู้มีรายได้น้อยแบบแฟลตประมาณ 5,076 หน่วย สร้างอาคารสงเคราะห์แบบตึกแถว ซึ่งข้างล่างเป็นร้านค้าประมาณ 780 หน่วย นอกจากนี้จะได้จัดซื้อที่ดินไว้เพื่อเตรียมสร้างอาคารสงเคราะห์สำหรับผู้มีรายได้น้อยเพิ่มขึ้นในอนาคตในบริเวณชานเมืองอีกประมาณ 300 ไร่ และพร้อมกันนี้ก็จะได้ร่วมและส่งเสริมให้เอกชนได้ทำการก่อสร้างที่อยู่อาศัยที่ได้มาตรฐานสำหรับผู้มีรายได้น้อยปานกลางในเขตนครหลวงอีกส่วนหนึ่งด้วย

ในด้านมาตรฐานของที่อยู่อาศัย จะได้มีการศึกษาและทำข้อเสนอแนะเกี่ยวกับมาตรฐานการก่อสร้างและมาตรฐานของวัสดุก่อสร้างต่างๆ เพื่อส่งเสริมผู้ที่ลงทุนก่อสร้างที่อยู่อาศัยทั้งในด้านรัฐบาลและเอกชน งานที่เกี่ยวกับการศึกษา วางแผน ออกแบบ และกำหนดมาตรฐานของการก่อสร้างและวัสดุก่อสร้างนี้จะร่วมกันดำเนินงานโดยหน่วยงานต่างๆ หลายหน่วย แต่งานส่วนใหญ่จะเป็นงานของศูนย์วิจัยและพัฒนาการก่อสร้างของสถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์ประยุกต์แห่งประเทศไทยซึ่งจะได้ขยายงานในเรื่องนี้ต่อไป

การสำรวจและจัดหาข้อมูลต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องที่อยู่อาศัยจะต้องดำเนินงานเป็นประจำ และจะต้องขยายงานออกไปมากกว่าที่เป็นมาแล้วในระยะของแผนพัฒนาฉบับที่ 2 ทั้งนี้ เพื่อให้สามารถรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับใช้ประโยชน์ในการวางแผนเรื่องที่อยู่อาศัยในอนาคตต่อไปด้วย

ปัญหาเรื่องความขาดแคลนและคุณภาพของที่อยู่อาศัยนี้อาจกล่าวได้ว่าส่วนใหญ่อยู่ในเขตนครหลวง และโดยที่ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ได้สะสมมาเป็นเวลานานจึงเป็นเรื่องที่จะต้องทำการแก้ไขอย่างเร่งรีบในระยะของแผนพัฒนา ฉบับที่ 3

(3) โครงการประปานครหลวง จะได้มีการปรับปรุงระบบการบริหารของการประปานครหลวงตามข้อเสนอแนะซึ่งผู้เชี่ยวชาญได้จัดทำไว้เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารงานของการประปานครหลวงในปัจจุบัน และเพื่อการขยายงานต่อไปในอนาคต การประปานครหลวงจะได้ปรับปรุงระบบงานให้มีประสิทธิภาพในการบริการผู้ใช้น้ำได้ทันทั่วทั้งที่ที่สามารถหารายได้ได้อย่างเพียงพอและโดยมาตรการรัดกุมและให้สามารถวางแผนการเงินได้อย่างรอบคอบเพื่อเตรียมรับการขยายบริการที่จะให้แก่ผู้ใช้น้ำได้ในอนาคต เพื่อให้การประปานครหลวงดำเนินการตามแนวดังกล่าวได้ อาจมีความจำเป็นปรับปรุงอัตราค่าน้ำเพื่อให้ความยุติธรรมแก่ผู้ใช้น้ำในท้องที่ต่าง ๆ และเพื่อให้การประปานครหลวงมีรายได้เพียงพอที่จะใช้ในการดำเนินงานปกติและการขยายงานในอนาคตด้วย

ในด้านการผลิต ก็จะได้เพิ่มกำลังผลิตรวมของการประปานครหลวงจากประมาณ 1 ล้านลูกบาศก์เมตรต่อวัน เมื่อปลายแผนพัฒนา ฉบับที่ 2 เป็นประมาณ 2 ล้านลูกบาศก์เมตรต่อวันในระยะของแผนพัฒนา ฉบับที่ 3 การปรับปรุงปริมาณน้ำนี้จะต้องปรับปรุงทั้งทางด้านการผลิต คือ โรงกรองน้ำ และระบบบ่อบาดาลต่าง ๆ และทางด้านระบบจำหน่ายน้ำ คือ เส้นท่อขนาดต่าง ๆ เพื่อที่จะให้สามารถจัดหาให้แก่ประชาชนได้ประมาณ 3.5 ล้านคน ในระยะของแผนพัฒนา ฉบับที่ 3 และให้มีปริมาณน้ำที่จะเพียงพอสำหรับจำนวนประชากรที่จะเพิ่มขึ้นต่อไปจนถึงระยะของแผนพัฒนา ฉบับที่ 4

เพื่อขยายความสามารถในการผลิตและระบบจำหน่ายน้ำประปา ออกไปให้เพียงพอต่อความต้องการของประชากรในเขตนครหลวง ในระยะของแผนพัฒนา ฉบับที่ 3 นี้ จะได้มีการหาแหล่งเงินเพื่อมาลงทุนในการก่อสร้างระบบการผลิตและระบบจำหน่ายโดยจะหาทั้งแหล่งเงินจากภายในประเทศและจากต่างประเทศในรูปแบบของสถาบันการเงินระหว่างประเทศด้วย

(4) โครงการจรรยาบรรณนครหลวง ในปลายแผนระยะที่ 2 รัฐบาลได้จัดหาผู้เชี่ยวชาญเพื่อมาทำการวางแผนจรรยาบรรณนครหลวง โดยผู้เชี่ยวชาญจะได้ทำข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการดำเนินงานระยะสั้น และการวางแผนระยะยาว ซึ่งจะใช้เป็นหลักในการปรับปรุงระบบจรรยาบรรณนครหลวงและบรรเทาปัญหาการจรรยาบรรณครั้ง ในปัจจุบันการศึกษาหาข้อมูล และวางแผนเกี่ยวกับการแก้ปัญหาจรรยาบรรณนครหลวง ทั้งในระยะสั้นและระยะยาวนี้ จะรวมทั้งการศึกษาถึงระบบ

ทางสายด่วน ระบบการคมนาคมเชื่อมต่อเมืองภายนอกในทิศต่างๆ ระบบการคมนาคมเชื่อมต่อที่รวดเร็วระหว่างส่วนต่างๆ ของนครหลวง และคาดว่าจะแล้วเสร็จในครั้งแรกของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 และจะมีโครงการซึ่งสามารถเริ่มดำเนินงานได้ตั้งแต่ตอนต้นของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 จะได้มีการจัดตั้งองค์การขึ้นทำหน้าที่เกี่ยวกับการก่อสร้างทางบางสาย ซึ่งเป็นทางสายด่วนและเก็บค่าผ่านทาง เพื่อให้การจราจรได้มีความคล่องตัวมากขึ้น จะมีการจัดตั้งสำนักงานวางแผนจราจรนครหลวง เพื่อเป็นหน่วยงานวิชาการกลาง ทำหน้าที่วางแผนและประสานงานของโครงการของหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง กล่าวคือ โครงการที่จะดำเนินงานโดยหน่วยต่างๆ จะต้องได้รับความเห็นชอบจากสำนักงานนี้ และเป็นไปตามผังรวมที่จะจัดทำขึ้น สำนักงานวางแผนจราจรนครหลวงนี้จะมีหน้าที่ทำการปรับปรุงแผนหลักเกี่ยวกับการจราจรให้สอดคล้องกับการขยายตัวของเมืองและภาวะเศรษฐกิจสังคมของนครหลวงต่อไปในอนาคตด้วย

การแก้ปัญหาจราจรในเขตนครหลวง จะต้องจัดทำหลายลักษณะด้วยกัน เช่น การแก้ปัญหาเฉพาะจุดในบริเวณที่มีการจราจรคับคั่ง การก่อสร้างทางสายด่วน การปรับปรุงระบบรถประจำทาง และการก่อสร้างสะพานข้ามแม่น้ำเจ้าพระยาเพิ่มเติม

ทางด้านการลงทุนจะได้ศึกษาและพิจารณาจัดหาแหล่งเงินจากทั้งภายในและภายนอกประเทศเพื่อลงทุนในการปรับปรุงการจราจรในเขตนครหลวง จากภายในประเทศจะได้มีการปรับปรุงระบบภาษีอากรและค่าธรรมเนียมต่างๆ เพื่อให้มีรายได้ที่จะใช้ในการแก้ไขปัญหาจราจรมากขึ้น จากต่างประเทศจะได้มีการกู้เงินจากสถาบันการเงินระหว่างประเทศ หรือจากรัฐบาลต่างประเทศกับทั้งจะได้มีการส่งเสริมให้เอกชนทั้งภายในและภายนอกประเทศมาลงทุนเพื่อกิจการเหล่านี้ด้วย

ทางด้านการบริหารงานจะได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติจราจรฉบับใหม่ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 เพื่อให้ผู้ที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการบริหารงานจราจร โดยเฉพาะอย่างยิ่งตำรวจจราจรสามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น นอกจากนั้นได้มีการมาตรการที่เกี่ยวข้องอื่นๆ ทางด้านกฎหมาย เช่น พระราชบัญญัติทางหลวงฉบับใหม่ และพระราชบัญญัติควบคุมการก่อสร้างฉบับใหม่ขึ้นด้วย

(5) โครงการระบายน้ำฝนและน้ำโสโครก ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ได้มีการจัดทำแผนหลักเกี่ยวกับการระบายน้ำฝน น้ำโสโครก และการป้องกันน้ำท่วมและได้มีการออกแบบรายละเอียดของกิจการต่างๆ เหล่านี้ไว้ส่วนหนึ่งแล้ว ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 จะได้มีการเริ่มการก่อสร้างตามแผนหลักและแบบแปลนรายละเอียดที่วางไว้แล้ว โดยจะได้เริ่มต้นจากเขตอำเภอชั้นในแล้วขยายตัวออกไปเรื่อยๆ การก่อสร้างอุโมงค์และโรงสูบน้ำบริเวณถนนพระราม 4 จะแล้วเสร็จ ในต้นระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 และเริ่มดำเนินการได้ ซึ่งจะบรรเทาปัญหาเรื่องการระบายน้ำฝนและการป้องกันน้ำท่วมในบริเวณนั้น เป็นเนื้อที่ประมาณ 7 ตาราง

กิโลเมตร โครงการขั้นต่อไป คือ โรงสูบน้ำที่ปลายคลองผดุงกรุงเกษม ทางด้านใต้และการก่อสร้างอื่นๆ เช่น ประตูน้ำ เขื่อน และการปรับปรุงคลองต่างๆ ในเขตอำเภอชั้นในของนครหลวง ระบบระบายน้ำโสโครกก็จะได้รับการเริ่มดำเนินงานก่อสร้าง สำหรับเขตอำเภอชั้นในในตอนปลายแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 เช่นเดียวกัน

ทางด้านการบริหารงานในเรื่องนี้ จะได้มีการรวมงานการระบายน้ำฝนและน้ำโสโครกไว้กับการประปานครหลวง เพื่อให้สามารถดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพดีขึ้น ทั้งนี้จะได้เป็นไปตามที่ผู้เชี่ยวชาญได้วางแผนไว้ร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง หน่วยงานที่จะตั้งขึ้นใหม่นี้จะมีหน้าที่ในด้านการวางแผน และปรับปรุงแผนให้สอดคล้องกับสถานการณ์และเวลา การดำเนินงานก่อสร้างต่างๆ รวมทั้งการบำรุงรักษาอุปกรณ์ต่างๆ ที่ได้ก่อสร้างไว้แล้วด้วย

ทางด้านการเงินจะได้หาเงินเพื่อมาลงทุนในกิจการนี้ทั้งจากภายในประเทศและต่างประเทศเพื่อที่ให้การก่อสร้างต่างๆ ดำเนินไปได้โดยสอดคล้องกับแผนหลักที่ได้วางไว้

โดยทั่วไปแล้วจะได้มีการปรับปรุงระบบระบายน้ำฝนและน้ำโสโครก โดยเริ่มจากการระบายน้ำฝน เพื่อที่จะได้ขจัดปัญหาและลดค่าใช้จ่ายที่ต้องเสียอยู่ปีละเป็นจำนวนมากในการซ่อมแซมถนน และบรรเทาความเสียหายอื่นๆ ที่เกิดจากน้ำท่วมเป็นประจำ

(6) การจัดทำสวนสาธารณะเพื่อเป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ ในนครหลวงเช่นเดียวกับในชุมชนต่างจังหวัด ยังขาดสวนสาธารณะเพื่อเป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจของประชาชนซึ่งพำนักอยู่ในที่แออัด ดังจะปรากฏว่าในพระนครและธนบุรี สวนสาธารณะและสถานที่พักผ่อนหย่อนใจของประชาชนมีเนื้อที่ทั้งสิ้นไม่ถึง 1,000 ไร่ หรือคิดเทียบเพียงเท่ากับเนื้อที่ 1/3 ไร่ ต่อประชากร 1,000 คน ซึ่งนับว่าน้อยมาก ในการจัดทำผังเมืองนครหลวงตามมาตรฐานที่ผู้เชี่ยวชาญผังเมืองกำหนด ควรจัดหาที่ดินประมาณ 10 ไร่ เพื่อจัดสร้างสวนสาธารณะและที่พักผ่อนต่อประชากรจำนวน 1,000 คน ตามทำเลต่างๆ ที่เหมาะสม

ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 จึงจะหาทางสนับสนุนให้เทศบาลและสุขาภิบาลทั่วประเทศจัดทำโครงการสวนสาธารณะ เพื่อเป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจของประชาชนให้เพิ่มมากขึ้น โดยพิจารณาใช้ที่ดินราชพัสดุหรือมีผู้บริจาคให้หรือพิจารณาจัดซื้อตามความจำเป็น นอกจากนี้ จะส่งเสริมการจัดสร้างศูนย์เยาวชนและค่ายพักแรมเยาวชนในส่วนภูมิภาคให้มากขึ้นอีกด้วย

(7) กิจการอื่นๆ ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 นอกจากกิจการที่ได้กล่าวถึงข้างต้นแล้ว ยังมีกิจการอื่นๆ ที่เกี่ยวกับการพัฒนานครหลวงอยู่ด้วยอีกหลายประการด้วยกัน เช่น การปรับปรุงบริการสาธารณสุขและการศึกษาการจัดศูนย์เยาวชนและสถานที่พักผ่อน

ของเยาวชน การจัดสนทนากาต่าง ๆ สำหรับผู้ที่อยู่ในเขตนครหลวง และการปรับปรุงบริการทางด้านโทรศัพท์ และไฟฟ้าเพื่อสนองต่อความต้องการที่มีเพิ่มขึ้นอยู่เรื่อย ๆ

ง. ความคาดหวังในระยะยาวในอนาคต

จากเป้าหมายในการพัฒนานครหลวงที่ได้วางไว้ เพื่อดำเนินการตามโครงการต่าง ๆ ต่อไปในระยะแผนพัฒนา ฉบับที่ 3 นั้น จะเป็นแนวทางทำให้สามารถคาดหมายถึงผลประโยชน์ที่จะได้รับหรือบังเกิดขึ้นในอนาคตได้ว่า เมื่อได้จัดวางผังเมืองรวม และนโยบายการใช้ที่ดินให้ถูกต้องตามหลักวิชาการ และนำออกใช้บังคับควบคู่กันไปกับกฎหมายผังเมืองแล้ว จะทำให้การดำเนินงานของเจ้าหน้าที่หน่วยราชการในทางด้านสาธารณูปการและสาธารณูปโภค มีหลักเกณฑ์หรือโครงร่างที่จะยึดถือเป็นบรรทัดฐานในการวางแผนของตนเองขึ้น ปัญหาต่างๆ ในนครหลวง เช่น การจราจร การคมนาคมขนส่ง การระบายน้ำ การประปาและที่อยู่อาศัย ก็จะค่อยๆ คลี่คลายสู่สภาพที่ดีขึ้นกว่าในปัจจุบัน ซึ่งจะมีผลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยและความสง่างามของนครหลวง ตลอดจนสุขภาพอนามัยและเศรษฐกิจของประชาชนผู้อาศัยอยู่ในนครหลวง โครงการที่สำคัญต่อไปในอนาคตที่จะต้องเริ่มต้นวางมาตรการให้รัดกุมตั้งแต่นี้ไป คือ การควบคุมและป้องกันอากาศเสียควบคู่ไปกับการควบคุมและป้องกันน้ำเสีย ซึ่งจะต้องเตรียมการออกกฎหมายพร้อมกันไปเพื่อใช้บังคับเป็นหลักในการดำเนินงานให้ได้ผลยิ่งขึ้น นอกจากนี้ การปรับปรุงโรงเรียนและศูนย์การค้าประจำถิ่น พร้อมทั้งสวนสาธารณะไว้ตามจุดต่างๆ รอบนครหลวง ก็เป็นสิ่งจำเป็นที่ควรจะได้จัดทำขึ้นในอนาคต เป็นต้น ทั้งนี้ เพื่อสอดคล้องกับผังนครหลวงและเพื่อให้เกิดความเป็นระเบียบเรียบร้อยในชุมชน ทำให้สามารถเกิดการประหยัดทางด้านส่วนรวมซึ่งจะมีผลต่อการเศรษฐกิจต่อไป

2. การพัฒนาเมืองนอกนครหลวง

ก. ผลการดำเนินงานตามแผนฉบับที่ 2 ในการพัฒนาเมืองนอกนครหลวง

โครงการด้านสาธารณูปการในระยะแผนพัฒนา ฉบับที่ 2 ที่ผ่านมาก็เกี่ยวข้องกับ การพัฒนาเมืองนอกนครหลวง ซึ่งรัฐบาลได้ดำเนินการไปแล้วมีดังต่อไปนี้

(1) การประปาจังหวัด ในระยะของพัฒนา ฉบับที่ 2 รัฐบาลได้ทำการปรับปรุงและขยายกำลังผลิตของการประปาเดิมที่มีอยู่แล้วรวมทั้งสิ้น 73 แห่ง และทำการสร้างประปาแห่งใหม่ขึ้นอีก 49 แห่ง รวมเป็นการประปาที่กรมโยธาเทศบาลดำเนินการทั้งสิ้น 145 แห่ง กำลังผลิตรวมทั้งสิ้นวันละ 396,240 ลูกบาศก์เมตร นอกจากนี้ ยังได้ส่งเสริมให้เอกชน เทศบาล สุขาภิบาล และเทศบาลตำบลดำเนินการประปาจังหวัด ซึ่งกรมโยธาเทศบาลควบคุมสัมปทานเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนทั้งสิ้น 42 แห่ง รวมเป็นการประปาที่ดำเนินการอยู่ในปัจจุบันทั้งสิ้น 187 แห่ง มีกำลังผลิตรวมได้ประมาณวันละ 471,264 ลูกบาศก์เมตร ซึ่งได้กำลังผลิตมากกว่าเป้าหมายเมื่อเทียบกับกำลังผลิต กำหนดไว้ในแผนพัฒนา ฉบับที่ 2 ประมาณวันละ 460,000 ลูกบาศก์เมตร

(2) **การจัดการน้ำสะอาดในชนบท** หมู่บ้านในชนบททั่วประเทศมีทั้งสิ้นประมาณ 50,000 หมู่บ้าน ที่ยังขาดแคลนน้ำสะอาดสำหรับบริโภค ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ได้วางเป้าหมายที่จะจัดหาน้ำสะอาดสำหรับอุปโภคและบริโภคให้กับหมู่บ้านต่างๆ เป็นจำนวนประมาณ 20,000 หมู่บ้าน โดยเร่งดำเนินการในภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็นพิเศษ มีคณะกรรมการบริหารโครงการเป็นผู้ประสานงานให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง คือ กรมอนามัย กรมทรัพยากรธรณี กรมโยธาเทศบาล กรมชลประทาน รพช. และกรมการปกครอง ดำเนินการจัดทำประปาหมู่บ้านเจาะบ่อบาดาล ขุดสระน้ำ สร้างบ่อตื้น สร้างถังเก็บน้ำ โดยได้แบ่งหน้าที่กันทำระหว่างหน่วยงานต่างๆ และดำเนินการได้ทั้งสิ้นประมาณ 14,560 หมู่บ้าน

(3) **การผังเมือง** ในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 รัฐได้พยายามเร่งรัดที่จะออกกฎหมายเกี่ยวกับการผังเมืองสำหรับทั้งในเขตนครหลวง และเมืองนอกเขตนครหลวงต่างๆ ทั้งนี้เนื่องจากได้เล็งเห็นความสำคัญของโครงการผังเมืองสำหรับชุมชนต่างๆ ที่จะต้องมีกฎหมายบังคับควบคุมกันไป ได้นำเสนอกฎหมายผังเมืองดังกล่าวเข้าสู่การพิจารณาของรัฐสภาแล้ว และได้รับมอบให้ทำการแก้ไขปรับปรุงเพื่อเสนอสู่การพิจารณาต่อไป พร้อมกันนั้นได้ดำเนินการวางผังเมืองรวมเพิ่มขึ้นอีก 19 แห่ง และผังเมืองเฉพาะ 356 แห่ง

ข. ปัญหาที่เกิดขึ้นและคาดว่าจะเกิดขึ้นต่อไปในการพัฒนาเมืองนอกนครหลวง

ปัญหาซึ่งเกิดขึ้นสำหรับเมืองนอกเขตนครหลวง และจะเกิดต่อไปนั้นก็มียุ่มากมายหลายประการด้วยกัน ซึ่งอาจสรุปประเด็นสำคัญได้ดังนี้ คือ

(1) **การผังเมือง** เช่นเดียวกับเขตนครหลวง การขยายตัวของเมืองและชุมชนต่างๆ ทั่วประเทศ ก็ยังเป็นไปอย่างไม่มีแผนในหลักเกณฑ์และไม่มี การควบคุมในระยะของแผนที่แล้วมาได้มีการจัดทำผังเมืองรวมของเมืองและชุมชนต่างๆ ขึ้นหลายแห่ง แต่ก็ยังไม่ีอำนาจใช้บังคับปัญหาในเรื่องผังเมืองนี้ จึงเกิดขึ้นในเมืองและชุมชนต่างๆ นอกเขตนครหลวงเช่นเดียวกัน

(2) **การประปาจังหวัด** ในปัจจุบันในเขตจังหวัดและชุมชนขนาดใหญ่ทุกแห่ง มีกิจการประปา แต่ส่วนมากแล้วปริมาณการผลิต ระบบจำหน่ายน้ำ และการบริหารงานยังจะต้องมีการปรับปรุงอีกมาก รายได้ของการประปาจังหวัดต่างๆ ส่วนใหญ่มีเพียงพอที่จะขยายงานต่อไปได้

(3) **การจัดการน้ำสะอาดตามหมู่บ้าน** น้ำบริโภคเป็นของที่จำเป็นที่สุดอย่างหนึ่งไม่ว่าชุมชนจะมีขนาดใดก็ตาม การจัดหาน้ำสะอาดเพื่ออุปโภคบริโภคในชุมชนขนาดเล็ก เช่นตามหมู่บ้านและเขตสุขาภิบาลต่างๆ ในปัจจุบันยังมีความขาดแคลนอยู่อีกมาก ถึงแม้ว่าจะมีหน่วยงานที่ร่วมดำเนินการด้านนี้อยู่หลายหน่วยด้วยกัน เช่น กรมการปกครอง กรมโยธาเทศบาล กรมอนามัย กรมทรัพยากรธรณี กรมชลประทาน สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบท เป็นต้น

(4) **การคมนาคม** ทั้งในเมืองเล็กใหญ่และระหว่างหมู่บ้านต่างๆ การจัดระบบคมนาคมให้ดีขึ้น เช่น โครงการสร้างทางหลวงชนบท จะเป็นการช่วยให้ความสะดวกและยกระดับ

การครองชีพของประชากรนอกนครหลวงได้เป็นอย่างดี บริการทางด้านนี้ยังมีความขาดแคลนทั้งทางด้านปริมาณและคุณภาพ และจะต้องมีการปรับปรุงอีกมาก

ค. มาตรการเป้าหมายและโครงการสำคัญในการพัฒนาเมืองนอกนครหลวง

(1) **โครงการผังเมือง** จัดวางผังเมืองสำหรับชุมชนต่างๆ ที่มีการขยายตัวอย่างรวดเร็วในต่างจังหวัดให้เสร็จสิ้น เพื่อเป็นการเตรียมการไว้ล่วงหน้า โดยใช้หลักเกณฑ์ที่ต้องตามหลักวิชาการในการแบ่งย่านการใช้ที่ดิน การจราจร ที่อยู่อาศัย และเรื่องอื่นๆ ทั่วไปที่เกี่ยวข้อง ส่งเสริมและเร่งให้มีการประกาศใช้กฎหมายผังเมือง และกฎข้อบังคับต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการบริหารงานของหน่วยราชการต่างๆ ให้เป็นไปโดยเรียบร้อยและรวดเร็วยิ่งขึ้น และเพื่อให้เป็นกรอบบังคับไว้ให้การปฏิบัติเป็นไปตามแผนผังที่ได้วางไว้ ตลอดจนส่งเสริมให้มีการขยายชุมชนต่างๆ ในส่วนภูมิภาคเพื่อให้เกิดศูนย์การค้า การเกษตร การเงิน อุตสาหกรรม และบริการต่างๆ เพิ่มขึ้น พร้อมทั้งจัดบริการสาธารณูปโภคอย่างพอเพียงและได้มาตรฐาน

ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ได้กำหนดให้มีการวางผังเมืองรวมปีละ 6 แห่ง รวมเป็นประมาณ 30 แห่ง วางผังเฉพาะปีละประมาณ 60 แห่ง รวมเป็น 300 แห่ง ประกาศกฎกระทรวงใช้บังคับผังเมืองรวมประมาณ 18 แห่ง ใช้บังคับผังเฉพาะประมาณ 7 แห่ง และดำเนินการเพื่อให้มีเมืองใหม่เป็นเมืองบริวารของนครหลวงด้วย

เพื่อให้การดำเนินงานได้เป็นไปตามผังเมืองที่กำหนดไว้ จะได้สนับสนุนให้จัดตั้งองค์การบูรณะท้องถิ่นขึ้นในระยะของแผน เป็นหน่วยงานกลางมีหน้าที่ดูแลให้การก่อสร้างและการใช้ที่ดินต่างๆ ได้เป็นไปตามผังเมืองที่กำหนดไว้ องค์การบูรณะท้องถิ่นนี้จะจัดตั้งขึ้นเป็นรัฐวิสาหกิจมีอำนาจหน้าที่ในการจัดหาที่ดินและควบคุมให้การก่อสร้างต่างๆ ให้สอดคล้องกับผังเมือง

(2) **โครงการประปาจังหวัด** ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 จะได้มีการสำรวจวางแผนและเรียงลำดับความสำคัญของโครงการปรับปรุงประปาจังหวัดทั้งในส่วนที่อยู่ภายใต้ความรับผิดชอบของกรมโยธาเทศบาล และของเทศบาลต่างๆ ก็จะได้มีการขยายและสร้างใหม่ และจะได้จัดหาแหล่งเงินที่จะนำมาลงทุนในเรื่องนี้ทั้งจากภายในและจากนอกประเทศ

ในปัจจุบันประปาจังหวัดทั่วประเทศ รวมทั้งประปาเทศบาลต่างๆ มีความสามารถในการผลิตประมาณ 5 แสนลูกบาศก์เมตรต่อวัน ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 จะได้มีการปรับปรุงและขยายกำลังผลิตของการประปาจังหวัดปีละประมาณ 20 แห่ง และคาดว่าในปลายระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 จะมีกำลังผลิตรวมทั้งสิ้นประมาณ 660,000 ลูกบาศก์เมตรต่อวัน นอกจากนี้จะได้ตั้งศูนย์พัฒนาการประปาประจำภาคต่างๆ 4 แห่ง คือ ภาคเหนือ ภาคตะวันออก ภาคกลาง และภาคใต้ นอกจากนี้ จะได้มีการสำรวจและวางแผนหลักของการประปาที่มี

ความสำคัญอันดับสูงอีกประมาณ 9 แห่ง และจะได้มีการขยายงานและก่อสร้างกิจการประปาที่ได้ทำการสำรวจวางแผนเรียบร้อยแล้ว

(3) โครงการจัดหาน้ำสะอาดในชนบท เพื่อให้ประชาชนในท้องถิ่นชนบทต่างๆ ได้มีน้ำสะอาดอุปโภคและบริโภค ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 มีหน่วยงานต่างๆ ดำเนินงานในเรื่องนี้หลายหน่วยงานด้วยกัน เช่น กรมโยธาเทศบาล กรมทรัพยากรธรณี กรมอนามัย กรมการปกครอง กรมชลประทาน กรมการพัฒนาชุมชน และสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบท เป็นต้น งานที่ได้จัดทำขึ้นมีหลายลักษณะด้วยกัน เช่น การจัดทำอบาตาล ประปาหมู่บ้าน ป่อดื่น ขุดลอกสระหนองคลองบึง จัดหาถังเก็บน้ำคอนกรีตและถังเก็บน้ำเหล็ก จัดทำอ่างเก็บน้ำขนาดเล็ก เป็นต้น ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 จะได้จัดทำให้มีการประสานงานและแบ่งงานกันระหว่างหน่วยงานต่างๆ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานและเพื่อประชาชนได้รับประโยชน์จากโครงการนี้มากขึ้น

ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 จะได้ดำเนินการจัดหาน้ำสะอาดในชนบทในรูปแบบต่างๆ โดยหน่วยงานที่กล่าวถึงข้างต้นเพิ่มขึ้นอีกสำหรับ 20,000 หมู่บ้าน ซึ่งในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ได้ดำเนินการไปได้แล้วประมาณ 15,000 หมู่บ้าน

เพื่อเร่งรัดการดำเนินงานตามโครงการนี้จะได้มีการขอความช่วยเหลือจากต่างประเทศทั้งทางด้านวิชาการ เครื่องมือ และอุปกรณ์ต่างๆ ด้วย และในการจัดทำแผนที่จะจัดหา น้ำสะอาดให้แก่ชุมชนและหมู่บ้านในชนบทนี้ จะได้มีการสำรวจความต้องการของแต่ละท้องที่และศึกษาหาวิธีการที่จะจัดหาแหล่งน้ำ และวิธีการผลิตน้ำที่เหมาะสมที่สุดของแต่ละท้องที่ โดยจัดทำเป็นแผนรายละเอียดการดำเนินงานแยกเป็นเขตต่างๆ ซึ่งแผนรายละเอียดนี้จะจัดทำให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3

(4) โครงการพัฒนาด้านอื่น สิ่งที่มีความสำคัญมากก็คือ การพัฒนาเมืองใหม่ การส่งเสริมให้เมืองที่มีโอกาสขยายตัวได้รวดเร็ว สนับสนุนให้มีศูนย์กลางการพัฒนาในภาคต่างๆ เพื่อป้องกันมิให้คนมุ่งที่จะเข้ามาสู่เขตนครหลวงตลอดเวลา การพัฒนาเมืองใหม่นี้ควรจะทำขึ้นในทุกๆ ภาคตามแผนผังซึ่งทางสำนักงานผังเมือง กระทรวงมหาดไทยจะได้จัดทำขึ้นต่อไป

ง. ความคาดหวังในระยะยาวในอนาคต

เมื่อได้ดำเนินนโยบายทางด้านพัฒนาเมืองในต่างจังหวัด และชุมชนในท้องถิ่นแล้ว ในขณะที่เดียวกันควรได้ส่งเสริมและพัฒนาเมืองเอกต่างๆ ที่มีรายได้และฐานะทางเศรษฐกิจมั่นคงมีแหล่งอาชีพอุตสาหกรรม และธุรกิจงานที่จะเลี้ยงชาวเมืองได้ด้วยดี พร้อมทั้งมีบริการสาธารณูปการ และสาธารณูปโภคสมบูรณ์ให้เป็นศูนย์กลางของความเจริญในภาคต่างๆ ทั้งนี้ จะเป็นการกระจายความเจริญไปสู่ท้องถิ่นให้ได้ผลยิ่งขึ้นในอนาคต และทั้งยังเป็นการควบคุมทางอ้อมมิให้เกิดการอพยพขนานใหญ่เข้ามาประกอบอาชีพในนครหลวงด้วย เมืองสำคัญที่ขณะนี้ฐานะ

ทางเศรษฐกิจมีน้คง มีการเจริญเติบโตของเมืองอยู่ในอัตราสูง และมีศูนย์การค้า ถนนหนทาง และ รถไฟ ซึ่งสามารถพัฒนาให้เป็นเมืองเอกได้ในอนาคต เช่น เชียงใหม่ หาดใหญ่ และขอนแก่น เป็นต้น หากนโยบายพัฒนาเมืองเอกในภาคต่าง ๆ ได้ถือปฏิบัติอย่างจริงจังแล้ว จะมีผลดีต่อสภาพ เศรษฐกิจของประเทศในส่วนรวม โดยเฉพาะการลดความแตกต่างระหว่างสภาพทางเศรษฐกิจและ สังคมของนครหลวงกับเมืองอื่นๆ ด้วย

3. การพัฒนาส่วนท้องถิ่น

ประเทศไทยได้จัดรูปการปกครองราชการบริหารส่วนท้องถิ่นออกเป็น 4 ระดับ คือ องค์การบริหารส่วนจังหวัด (71 แห่ง) เทศบาล (120 แห่ง) สุขาภิบาล (631 แห่ง) และองค์การบริหารส่วน ตำบล (43 แห่ง) หน่วยการปกครองส่วนท้องถิ่นเหล่านี้แยกต่างหากจากการบริหารราชการ ส่วนกลาง และส่วนภูมิภาค มีขอบเขตและความรับผิดชอบครอบคลุมเนื้อที่และประชากรเป็นแห่งๆ มีหน้าที่และความรับผิดชอบในความเป็นอยู่ของประชากรในเขตการปกครองของตน หน้าที่ที่สำคัญ ได้แก่ การจัดหาและให้บริการในด้านการศึกษา การสาธารณสุข สุข และกิจการ สาธารณูปโภค และสาธารณูปการอื่นๆ แก่ชุมชนนั้นๆ เจตนารมณ์อีกประการหนึ่ง ก็คือ หน่วยการ ปกครองส่วนท้องถิ่น ดังกล่าว มีหน้าที่ช่วยส่งเสริมให้ประชาชนในท้องถิ่นได้เรียนรู้ถึงการปกครอง ตนเองตามระบอบประชาธิปไตยอีกด้วย อย่างไรก็ตาม แม้ในปัจจุบันกำลังทางเศรษฐกิจการคลัง และการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนท้องถิ่นเหล่านี้ ก็ยังไม่เพียงพอที่จะดำเนินกิจการ สาธารณประโยชน์ให้สำเร็จลุล่วงไปโดยผลกำลังของตนเองได้ รัฐบาลกลางโดย กระทรวงมหาดไทยจึงยังคงทำหน้าที่ควบคุมและส่งเสริมทั้งในด้านเศรษฐกิจ การคลัง สังคมและ การบริหารงาน เพื่อให้องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นได้ก้าวไปสู่การพึ่งตนเองได้ในที่สุด การพัฒนา เศรษฐกิจ และ สังคมของส่วนท้องถิ่นนั้น 4 รูปนี้ ได้แยกพิจารณาตามลำดับความสำคัญทางเศรษฐกิจและจำนวน ประชากรออกได้เป็น 4 ประเภท คือ

- (1) การพัฒนานครหลวง (เทศบาล 2 แห่ง)
- (2) การพัฒนาส่วนท้องถิ่นในเมือง (เทศบาลอื่น)
- (3) การพัฒนาส่วนท้องถิ่นในชุมชน (สุขาภิบาล)
- (4) การพัฒนาส่วนท้องถิ่นในชนบท (องค์การบริหารส่วนจังหวัด - ตำบล)

สำหรับการพัฒนาส่วนท้องถิ่นในชนบทนั้นได้กล่าวไว้ในบทที่ 6 ว่าด้วยการพัฒนา ส่วนภูมิภาคแล้ว ในบทนี้จึงมุ่งกล่าวถึงปัญหาและการพัฒนาส่วนท้องถิ่นนครหลวง ในเมือง และ ส่วนท้องถิ่นในชุมชนเป็นสำคัญ โดยจะกล่าวภายในขอบเขตเฉพาะการใช้จ่ายพัฒนาฯ จากเงิน

- 9) กิจการสาธารณูปโภคและเทศพานิชร้อยละ 0.5 ของรายได้ประจำทั้งสิ้น

(3) รายจ่ายตามลักษณะงานพัฒนา ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 รายจ่ายพัฒนาตามลักษณะงานของส่วนท้องถิ่นนครหลวง ส่วนท้องถิ่นในเมืองและส่วนท้องถิ่นในชุมชนจำนวนทั้งสิ้น 6,062.0 ล้านบาท แยกได้เป็น

- การศึกษาจำนวน 1,030.0 ล้านบาท หรือร้อยละ 17
- การก่อสร้างถนนและท่อระบายน้ำ 1,636.0 ล้านบาท หรือร้อยละ 27
- การรักษาความสะอาด 848.0 ล้านบาท หรือร้อยละ 14
- การประปาและจัดหาน้ำใช้ 182.0 ล้านบาท หรือร้อยละ 3

การพัฒนาด้านอื่นๆ รวมถึงการปรับปรุงแหล่งชุมชน การส่งเสริมอาชีพ การสันตนาการป้องกันอัคคีภัย ไฟฟ้า และการพัฒนางานบริหารฯ จำนวน 1,940.0 ล้านบาท หรือร้อยละ 32 ของรายจ่ายพัฒนาทั้งสิ้น

ข. ปัญหาและอุปสรรคของการพัฒนาส่วนท้องถิ่น

โดยที่การพัฒนาส่วนท้องถิ่นยังไม่มีแผนหลักที่แน่ชัด คงมีแต่นโยบายกว้างๆ ที่กำหนดไว้ในแผนรวมของประเทศเท่านั้น จึงทำให้การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมในส่วนท้องถิ่นประสบปัญหาและอุปสรรคบางประการดังนี้ คือ

(1) ด้านการคลัง ส่วนท้องถิ่นแต่ละรูปส่วนใหญ่ประสบกับปัญหาทางการเงิน การคลัง กล่าวคือ รายได้ไม่พอรายจ่าย แม้แต่เทศบาลซึ่งเป็นท้องถิ่นที่ประชาชนอยู่หนาแน่น และบางแห่งมีกำลังทางเศรษฐกิจสูง ก็ต้องประสบกับปัญหาการขาดแคลนกำลังเงินเพื่อบูรณะพัฒนาท้องถิ่น ดังจะเห็นได้ว่า เทศบาลนครกรุงเทพ - ธนบุรี ซึ่งเป็นเขตนครหลวง ก็ยังต้องอาศัยเงินอุดหนุนรัฐบาลปีละมากๆ ปัญหานี้อาจแยกประเด็นที่สำคัญได้ 3 ประการ คือ

(ก) การจัดเก็บรายได้ของส่วนท้องถิ่นขาดประสิทธิภาพการจัดเก็บส่วนใหญ่เก็บได้ต่ำกว่าที่ควรจะเป็นมาก ทั้งๆ ที่รัฐบาลกำหนดอัตราภาษีบางประเภทที่ส่วนท้องถิ่นสามารถจัดเก็บได้ไว้สูง

(ข) การใช้จ่ายของส่วนท้องถิ่นมักกระทำการพิจารณาเป็นปี ๆ ไม่มีแผนพัฒนาหรือแผนงานล่วงหน้าในระยะยาวหรือระยะสั้น กับทั้งยังมีได้จัดการควบคุมการบัญชีตามระบบสมัยใหม่ ตลอดจนยังมีได้กำหนดอัตรากำลังโดยสมบูรณ์ การใช้จ่ายส่วนท้องถิ่นจึงสิ้นเปลืองและไม่ได้รับผลประโยชน์อย่างเต็มที่ อัตราส่วนการใช้จ่ายเป็นจำนวนไม่น้อยที่จ่ายไปเพื่อการบริหารงาน การใช้จ่ายเพื่อการลงทุนพัฒนาจึงมีอัตราส่วนต่ำเกินไปไม่เหมาะสม

(ค) เนื่องจากส่วนท้องถิ่นได้รับเงินอุดหนุนตามโครงการพัฒนาต่าง ๆ จากรัฐบาลล่าช้า ส่วนใหญ่กว่าจะได้รับก็ล่วงเข้ากลางปีงบประมาณ

(2) การบริหารงาน การบริหารงานส่วนท้องถิ่นบางรูป โดยเฉพาะเทศบาลยังขาดเสถียรภาพและประสิทธิภาพลุ่มลุกคลุกคลานอยู่มาก ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากการแข่งขันช่วงชิงตำแหน่งบริหารเทศบาล ทำให้การบริหารงานเทศบาลขาดประสิทธิภาพและประสิทธิผลไปมาก

(3) ปัญหาเกี่ยวกับรูปการปกครองท้องถิ่นและระเบียบปฏิบัติ โดยที่ส่วนท้องถิ่นในชุมชนขนาดใหญ่เช่นในเขตนครหลวงต้องประสบปัญหาต่างๆ เป็นเอกประการ อาทิ เช่น ปัญหาการอำนวยความสะดวกแก่ประชาชนในด้านต่างๆ ปัญหาการรักษาความสะอาดเรียบร้อยของบ้านเมือง ปัญหาเกี่ยวกับการจราจร ปัญหาเกี่ยวกับสุขภาพอนามัย และความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน และปัญหาเกี่ยวกับแหล่งเสื่อมโทรมต่างๆ เป็นต้น ซึ่งปัญหาเหล่านี้จะต้องได้รับการแก้ไขโดยเร่งด่วน จึงสมควรได้พิจารณาปัญหาหลักด้วยว่า การจัดการปกครองนครหลวงว่าควรจะเป็นไปในรูปใด และจะดำเนินการอย่างไร ตลอดถึงการกำหนดระเบียบปฏิบัติต่างๆ ที่เหมาะสมต่อไปด้วย

ค. การพัฒนาส่วนท้องถิ่นในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3

วัตถุประสงค์

(1) เพื่อสนับสนุนส่งเสริมให้ส่วนท้องถิ่นได้มีความเจริญก้าวหน้าไปตามแนวทางที่สอดคล้องกับความต้องการของส่วนท้องถิ่นนั้นๆ และขณะเดียวกันก็ให้สอดคล้องกับความเจริญก้าวหน้าของประเทศด้วย

(2) เพื่อเร่งรัดการพัฒนาส่วนท้องถิ่นที่ยังล่าหลังและห่างไกล ให้เจริญทัดเทียมกับส่วนท้องถิ่นที่ได้เจริญก้าวหน้าไปมากแล้ว

(3) เพื่อให้การพัฒนาส่วนท้องถิ่นในด้านโครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคมได้ก้าวไปสู่การพึ่งตนเองได้ทั้งในด้านเศรษฐกิจการคลัง การบริการทางสาธารณสุขและการและทางสังคมตลอดทั้งยกระดับให้ท้องถิ่นรู้จักการปกครองตนเองและการบริหารงานอย่างมีประสิทธิภาพ

นโยบาย

(1) ริเริ่มและสนับสนุนให้ส่วนท้องถิ่นได้มีการปรับปรุงอัตราการจัดเก็บรายได้ให้สูงขึ้นปรับปรุงประสิทธิภาพการจัดเก็บให้รัดกุมและทั่วถึงยิ่งขึ้นและพิจารณาเพิ่มประเภทภาษีที่เห็นสมควร เพื่อเป็นการเร่งรัดให้ส่วนท้องถิ่นดังกล่าวได้เข้ามามีส่วนดำเนินการตามโครงการและลักษณะงานพัฒนามากยิ่งขึ้น อันเป็นการส่งเสริมให้ส่วนท้องถิ่นได้ก้าวไปสู่การพึ่งตนเองได้รวดเร็วยิ่งขึ้น

(2) ให้การสนับสนุนส่วนท้องถิ่นในเมืองอันมีลักษณะเป็นศูนย์กลางพัฒนาภาคต่างๆ เช่น เมืองขอนแก่น, อุบลราชธานี, ลำปาง-เชียงใหม่, สงขลา-หาดใหญ่, ชัยนาท, ชลบุรี และเพชรบุรี เป็นต้น ในกิจการสาธารณูปโภค สาธารณูปการ และการบริการทางสังคม ให้มีปริมาณที่เหมาะสม และเพียงพอในอันที่จะเป็นศูนย์กลางพัฒนาภาคอย่างมีประสิทธิภาพ

(3) สนับสนุนให้ส่วนท้องถิ่นได้มีส่วนร่วมใช้จ่ายดำเนินงานพัฒนาที่สำคัญๆ ให้มากยิ่งขึ้น โดยหาทางให้ส่วนท้องถิ่นได้ใช้เงินรายได้เข้าร่วม และมีบทบาทในการใช้จ่ายพัฒนาตามโครงการและลักษณะงานที่สำคัญในอัตราส่วนที่สูงขึ้น สำหรับเงินอุดหนุนจากงบประมาณแผ่นดินนั้นจะให้การสนับสนุนทางด้านพัฒนาสังคม เช่น การศึกษาและการสาธารณสุขให้มากขึ้นอีกทางหนึ่งด้วย

(4) เร่งการพัฒนาส่วนท้องถิ่นในชุมชนและชนบทที่ยังล้าหลังและอยู่ห่างไกล เพื่อลดความเหลื่อมล้ำในทางเศรษฐกิจ สังคม และบริการสาธารณะต่างๆ ให้น้อยลง

(5) สนับสนุนและเร่งรัดการวางแผนพัฒนาในระดับท้องถิ่น โดยเฉพาะแผนพัฒนาระดับภาคและจังหวัดให้ทั่วถึง และสอดคล้องกับแผนพัฒนาระดับชาติ

งบพัฒนาส่วนท้องถิ่น

ในช่วงของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 นี้ ประมาณว่างานพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของส่วนท้องถิ่นทั้งสิ้นมี จำนวน 8,543.0 ล้านบาท โดยมีอัตราเพิ่มเฉลี่ยต่อปีร้อยละ 6.0 แยกได้เป็นงบพัฒนาที่จ่ายจากเงินรายได้ของท้องถิ่นเองจำนวน 5,813.0 ล้านบาท มีอัตราเพิ่มเฉลี่ยร้อยละ 9.0 และงบพัฒนาที่จ่ายจากเงินอุดหนุนจำนวน 2,730.0 ล้านบาท มีอัตราเพิ่มเฉลี่ยร้อยละ 4.0 คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 68 และ 32 ของงบพัฒนาส่วนท้องถิ่นทั้งสิ้นตามลำดับ งบพัฒนาดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าส่วนท้องถิ่นจะใช้รายได้ของตนเองเพื่อการพัฒนาสูงขึ้นกว่าในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ซึ่งมีสัดส่วนการใช้จ่ายจากรายได้ต่อเงินอุดหนุน 65:35

ตารางที่ 1
รายจ่ายพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม^{1/}
ของส่วนท้องถิ่นในระยยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3

หน่วย : ล้านบาท

ที่มาของรายจ่ายพัฒนา ส่วนท้องถิ่น	2515	2516	2517	2518	2518	อัตราเพิ่ม เฉลี่ย ต่อปีร้อยละ	รวม
จ่ายจากรายได้ของท้องถิ่น ^{2/}	973.0	1,060.0	1,154.0	1,257.0	1,369.0	9.0	5,813.0
1. พัฒนานครหลวง	431.0	474.0	521.0	573.0	630.0	10.0	2,629.0
2. พัฒนาส่วนท้องถิ่นในเมือง	226.0	244.0	264.0	285.0	307.0	8.0	1,326.0
3. พัฒนาส่วนท้องถิ่นในชุมชน	83.0	88.0	93.0	98.0	104.0	6.0	466.0
4. พัฒนาส่วนท้องถิ่นในชนบท	233.0	254.0	276.0	301.0	328.0	9.0	6,392.0
จ่ายจากเงินอุดหนุน	563.0	515.0	530.0	551.0	571.0	4.0 ^{3/}	2,730.0
	(147.0)	(155.0)	(164.0)	(174.0)	(184.0)	(6.0)	(824.0) ^{3/}
1. พัฒนานครหลวง	80.0	84.0	88.0	92.0	96.0	5.0	440.0
2. พัฒนาส่วนท้องถิ่นในเมือง	456.0	485.0	517.0	550.0	585.0	6.5	2,593.0
3. พัฒนาส่วนท้องถิ่นในชุมชน	10.0	11.0	12.0	13.0	14.0	8.0	60.0
4. พัฒนาส่วนท้องถิ่นในชนบท ^{4/}	243.0	179.0	177.0	181.0	183.0	2.2 ^{3/}	963.0
รวมรายจ่ายพัฒนาส่วนท้องถิ่น	1,536.0	1,575.0	1,684.0	1,808.0	1,940.0	6.0	8,543.0
1. พัฒนานครหลวง	511.0	558.0	609.0	665.0	726.0	9.2	3,069.0
2. พัฒนาส่วนท้องถิ่นในเมือง	511.0	558.0	609.0	665.0	726.0	9.2	3,069.0
3. พัฒนาส่วนท้องถิ่นในชุมชน	93.0	99.0	105.0	111.0	118.0	6.1	526.0
4. พัฒนาส่วนท้องถิ่นในชนบท	476.0	433.0	453.0	482.0	511.0	2.0	2,355.0

เป้าหมายและแนวทาง

^{1/} ตัวเลขในวงเล็บเป็นเงินอุดหนุนพัฒนานครหลวง ซึ่งได้รวมเงินอุดหนุนตามโครงการถนนฯ และระบายน้ำ สำหรับพระนคร-ธนบุรี แล้ว

^{2/} ประกอบด้วยเงินอุดหนุนบูรณะท้องถิ่นชนบททั่วไป เงินอุดหนุนตามโครงการพัฒนาพลเมืองระบบประชาธิปไตย งบพัฒนาเฉพาะท้องที่และท้องถิ่นทุรกันดารฯ งบพัฒนาภาค งานศูนย์พัฒนาชนบทของ ร.พ.ช. และเงินสมทบความช่วยเหลือส่วนท้องถิ่น (Counterpart Fund)

เป้าหมายและแนวทางพัฒนาส่วนท้องถิ่นในช่วงระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 ที่สำคัญมีดังต่อไปนี้ (ดูตารางที่ 1 ประกอบ)

(1) เป้าหมายในด้านการจัดหารายได้ เพื่อนำมาใช้จ่ายพัฒนาส่วนท้องถิ่น ในระยะของแผนฯ ได้วางเป้าหมายที่จะนำรายได้มาใช้จ่ายพัฒนาส่วนท้องถิ่นเป็นเงิน 5,813.0 ล้านบาท โดยมีอัตราเพิ่มเฉลี่ยต่อปีร้อยละ 9 เป็นรายจ่ายพัฒนาจากรายได้ของส่วนท้องถิ่น นครหลวง 2,629.0 ล้านบาท โดยมีอัตราเพิ่มเฉลี่ยต่อปีร้อยละ 10 เป็นรายจ่ายพัฒนาจากรายได้ของท้องถิ่นในเมือง 1,326.0 ล้านบาท อัตราเพิ่มเฉลี่ยต่อปีร้อยละ 8 เป็นรายจ่ายพัฒนาจากรายได้ของส่วนท้องถิ่นในชุมชน 466.0 ล้านบาท มีอัตราเพิ่มเฉลี่ยต่อปีร้อยละ 6 และเป็นรายจ่ายพัฒนาจากรายได้ของส่วนท้องถิ่นชนบท 1,392.0 ล้านบาท โดยมีอัตราเพิ่มเฉลี่ยต่อปีร้อยละ 9

แนวทางการดำเนินงานเพื่อเพิ่มรายได้ เพื่อให้การพิจารณาปรับปรุงรายได้ของท้องถิ่น ประสบผลสำเร็จอย่างจริงจัง รัฐบาลควรแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นพิจารณาดำเนินการในเรื่องนี้โดยรีบด่วนต่อไป

(2) เป้าหมายในด้านการจัดเงินอุดหนุนจากงบประมาณแผ่นดิน ในระยะของแผนฯ ได้วางเป้าหมายที่จะจัดสรรเงินอุดหนุนจากงบประมาณแผ่นดินเป็นเงิน 3,114.0 ล้านบาท โดยมีอัตราเพิ่มเฉลี่ยต่อปีร้อยละ 4.0 เป็นเงินอุดหนุนพัฒนานครหลวง 824.0 ล้านบาท หรือร้อยละ 26.4 โดยมีอัตราเพิ่มเฉลี่ยต่อปีร้อยละ 6.0 เป็นเงินอุดหนุนพัฒนาส่วนท้องถิ่นในเมือง 1,267.0 ล้านบาท หรือร้อยละ 40.6 มีอัตราเพิ่มเฉลี่ยต่อปีร้อยละ 5.0 เป็นเงินอุดหนุนพัฒนาส่วนท้องถิ่นในชุมชน (ไม่รวมเพื่อการศึกษา) เป็นเงิน 60.0 ล้านบาท หรือร้อยละ 2.0 โดยมีอัตราเพิ่มเฉลี่ยต่อปี ร้อยละ 8 และเป็นเงินอุดหนุนพัฒนาส่วนท้องถิ่นในชนบท 963.06 ล้านบาท หรือร้อยละ 31.0 ของเงินอุดหนุนพัฒนาทั้งสิ้น โดยมีอัตราเพิ่มเฉลี่ยต่อปีร้อยละ 2.2

แนวทางดำเนินงานจัดสรรเงินอุดหนุนจากงบประมาณแผ่นดิน ในระยะของแผนสมควรอย่างยิ่งที่สำนักงบประมาณ สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติ และกรมการปกครองกระทรวงมหาดไทย จะได้ร่วมกันพิจารณาจัดลำดับความสำคัญ และจัดสรรงบประมาณตามแผน และงบประมาณประจำปีอย่างใกล้ชิด เพื่อให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาฯ ระดับท้องถิ่น และสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมระดับชาติ

(3) เป้าหมายในด้านการใช้จ่ายพัฒนาตามลักษณะงานที่สำคัญ ในระยะของแผนฯ ได้วางเป้าหมายที่จะสนับสนุนและแนะนำส่วนท้องถิ่นนครหลวงในเมืองและในชุมชน ให้ดำเนินการใช้จ่าย ตามลักษณะงานพัฒนาที่สำคัญตามสัดส่วนการใช้จ่ายแต่ละประเภท (ดูตารางที่ 2 ประกอบ) และตามประมาณการวงเงินใช้จ่ายพัฒนาและสัดส่วนเปรียบเทียบกับแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 (ดูตารางที่ 3 ประกอบ)

(3.1) การศึกษา ได้วางเป้าหมายที่จะสนับสนุนส่วนท้องถิ่นใช้จ่ายพัฒนาการศึกษาเทศบาล เป็นเงิน 1,270.0 ล้านบาท หรือร้อยละ 19 แบ่งเป็นรายจ่ายพัฒนาจากส่วนท้องถิ่นนครหลวงประมาณ 621.0 ล้านบาท ซึ่งในก้อนนี้ประมาณ 206 ล้านบาท เป็นเงินใช้จ่ายจากเงินอุดหนุนงบประมาณแผ่นดิน เพื่อก่อสร้างปรับปรุงโรงเรียนประมาณ 50 หลัง และเพื่ออุดหนุนเป็นเงินเดือนครู อีกจำนวนหนึ่งเป็นเงิน 648.0 ล้านบาท เป็นรายจ่ายพัฒนาการศึกษาของส่วนท้องถิ่นในเมือง ในส่วนนี้จำนวนประมาณ 557.0 ล้านบาท เป็นการใช้จ่ายจากเงินอุดหนุนเพื่อการก่อสร้างปรับปรุงโรงเรียนจำนวน 200 หลัง และเพื่ออุดหนุนเป็นเงินเดือนครู

(3.2) การก่อสร้างถนนและท่อระบายน้ำ จะให้การสนับสนุนส่วนท้องถิ่นใช้จ่ายพัฒนาตามโครงการนี้เป็นเงิน 2,100.0 ล้านบาท หรือร้อยละ 32 ในจำนวนนี้ประมาณ 1,174.1 ล้านบาท เป็นรายจ่ายพัฒนาจากส่วนท้องถิ่นนครหลวง ในส่วนนี้จำนวน 384.0 ล้านบาท ได้รับมาจากเงินอุดหนุนงบประมาณแผ่นดินเพื่อปรับปรุงและก่อสร้างถนนยาวประมาณ 40 ก.ม. ปรับปรุงก่อสร้างท่อระบายน้ำและทางเท้า ยาวประมาณ 100 ก.ม. ก่อสร้างสะพานจำนวน 12 แห่ง ส่วนที่เหลือจำนวน 926.0 ล้านบาท เป็นเงินจ่ายพัฒนาจากส่วนท้องถิ่นในเมืองและในชุมชน ในส่วนนี้จำนวน 392.0 ล้านบาท เป็นเงินใช้จ่ายจากเงินอุดหนุนงบประมาณแผ่นดิน เพื่อจ่ายพัฒนาปรับปรุงก่อสร้างถนนคิดเป็นระยะทางประมาณ 400 ก.ม. ก่อสร้างปรับปรุงท่อระบายน้ำและทางเท้าประมาณ 1,000 ก.ม. ก่อสร้างสะพานประมาณ 80 แห่ง

(3.3) การรักษาความสะอาด จะสนับสนุนส่วนท้องถิ่นนครหลวงในเมืองและในชุมชนให้นำรายได้ของส่วนท้องถิ่นเองมาดำเนินการพัฒนาตามโครงการนี้ เกือบทั้งหมดเป็นเงินประมาณ 926.0 ล้านบาท หรือร้อยละ 14 ในจำนวนนี้ประมาณ 21.0 ล้านบาท เป็นเงินอุดหนุนเพื่อการจัดซื้อรถขนขยะและอุปกรณ์ที่จำเป็น

(3.4) การสาธารณสุข จะให้การสนับสนุนส่วนท้องถิ่นใช้จ่ายตามโครงการสาธารณสุขเป็นเงิน 579.0 ล้านบาท หรือร้อยละ 9 ในจำนวนนี้ประมาณ 30.0 ล้านบาท เป็นรายจ่ายพัฒนาจากเงินอุดหนุนงบประมาณแผ่นดิน เพื่อช่วยปรับปรุงโรงพยาบาลที่มีอยู่ และก่อสร้างศูนย์สาธารณสุข ประมาณ 10 ศูนย์ ในส่วนท้องถิ่นนครหลวง สำหรับส่วนท้องถิ่นในเมืองและในชุมชน จะให้การช่วยเหลือปรับปรุงก่อสร้างศูนย์สาธารณสุขและสถานีอนามัยสุขภาพภิบาล จำนวนประมาณ 100 แห่ง

(3.5) การประปาและจัดหาน้ำใช้ จะให้การสนับสนุนส่วนท้องถิ่นในเมืองและในชุมชนใช้จ่ายพัฒนางานด้านนี้จำนวน 182.0 ล้านบาท หรือร้อยละ 3 ในจำนวนนี้ประมาณ 129.0 ล้านบาท เป็นรายจ่ายพัฒนาจากรายได้ของส่วนท้องถิ่นในเมืองเอง เพื่อปรับปรุงขยายกิจการประปาของเทศบาล ซึ่งมีอยู่จำนวน 19 แห่ง เงินส่วนที่เหลือจำนวน 52.0 ล้านบาท เป็น

รายจ่ายพัฒนากิจการประปาอบาตาลของส่วนท้องถิ่นในชุมชน ในส่วนนี้ประมาณ 6.0 ล้านบาท เป็นเงินอุดหนุนจากงบประมาณแผ่นดินเพื่อช่วยปรับปรุงก่อสร้างการประปาอบาตาล

(3.6) การพัฒนาอื่น ๆ สัดส่วนการใช้จ่ายในด้านนี้ควรลดลงได้บ้าง กล่าวคือ ประกอบด้วยงานสันตนาการ ส่งเสริมอาชีพ ปรับปรุงแหล่งชุมชน ป้องกันอัคคีภัย ไฟฟ้า และ พัฒนางานบริหารฯ ได้ตั้งวงเงินได้ จำนวน 1,513.0 ล้านบาท หรือร้อยละ 23 ของรายจ่ายพัฒนา ส่วนท้องถิ่นทั้งสิ้น ในจำนวนนี้ประมาณ 555.0 ล้านบาท เป็นเงินอุดหนุนจากงบประมาณแผ่นดิน

เมื่อเปรียบเทียบการใช้จ่ายพัฒนาตามลักษณะงานระหว่างแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 และฉบับที่ 3 ผลปรากฏว่า การใช้จ่ายพัฒนาการศึกษาเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 17 เป็นร้อยละ 19 การก่อสร้างถนนและท่อระบายน้ำจากร้อยละ 27 เป็นร้อยละ 32 การรักษาความสะอาด สัดส่วนคงเดิมร้อยละ 14 การสาธารณสุขเพิ่มจากร้อยละ 7 เป็นร้อยละ 9 การประปาและจัดหาน้ำใช้คงเดิมร้อยละ 3 และการพัฒนาอื่น ๆ ลดลงจากร้อยละ 32 เหลือร้อยละ 23 (ดูตารางที่ 3)

ตารางที่ 2

รายจ่ายพัฒนาเป็นร้อยละของส่วนท้องถิ่นนครหลวง ในเมืองและชุมชน
แยกตามลักษณะงานพัฒนาฯ ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3

หน่วย : ร้อยละ

ลักษณะงานพัฒนาส่วนท้องถิ่น (เทศบาล-สุขาภิบาล)	ในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3									สัดส่วน รายจ่าย ทั้งสิ้น
	พระนคร-ธนบุรี			เทศบาลอื่น			สุขาภิบาล			
	จ่ายจากรายได้	จากเงินอุดหนุน	รายจ่ายรวม	จ่ายจากรายได้	จากเงินอุดหนุน	รายจ่ายรวม	จ่ายจากรายได้	จากเงินอุดหนุน	รายจ่ายรวม	
1. การศึกษา (เฉพาะเทศบาล)	16	25	18	7	44	25	-	-	-	19
2. การก่อสร้างถนนและท่อระบายน้ำ ^{1/}	30	46	34	24	28	26	45	62	48	32
3. การรักษาความสะอาด	21	1	16	23	1	12	15	-	12	14
4. การสาธารณสุข	12	1.5	10	12	1.5	7	12	-	10	9
5. การประปาและจัดหาน้ำใช้	-	-	-	10	-	5	10	10	10	3
6. การพัฒนาอื่น ๆ	21	26.5	22	24	25.5	25	18	28	20	23
รวมรายจ่ายพัฒนาฯ	100	100	100	100	100	100	100	100	100	100
รายจ่ายพัฒนาฯ	72	100	-	70	100	-	62	100	100	71
รายจ่ายบริหาร	28	-	-	30	-	-	38	-	-	29
รวมรายจ่ายทั้งสิ้น	100	100	-	100	100	-	100	100	-	100
สัดส่วนการใช้จ่าย	76	24	100	51	49	100	88	12	100	100

ตารางที่ 3
รายจ่ายพัฒนาครหลวงในเมือง และชุมชน
แยกตามลักษณะงานพัฒนาฯ ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3

หน่วย : ล้านบาท

รายจ่ายพัฒนาแยกตาม ลักษณะงาน	2515	2516	2517	2518	2519	รวมวงเงิน	สัดส่วน เฉลี่ย แผนฯ ที่ 3	สัดส่วน เฉลี่ย แผนฯ ที่ 2
1. การศึกษา (เฉพาะเทศบาล)	218.0	234.5	252.6	272.0	292.8	1,269.9	19	17
2. การก่อสร้างถนนและ ท่อระบายน้ำ	359.7	387.5	417.7	450.3	485.5	2,100.7	32	27
3. การรักษาความ สะอาด	158.4	170.7	184.2	198.8	214.6	926.7	14	14
4. การสาธารณสุข	99.0	106.7	115.2	124.6	134.1	579.3	9	7
5. การประปาและ จัดหาน้ำ	32.1	34.1	36.3	38.6	41.0	182.1	3	3
6. การพัฒนาอื่น ๆ ^{1/}	259.8	279.5	301.0	324.0	349.0	1,513.3	23	32
รวมจ่ายพัฒนา ทั้งสิ้น	1,127.0	1,213.0	1,307.0	1,408.0	1,517.0	6,572.0	100	100
หักโครงการฯ ^{2/}	67.0	71.0	76.0	82.0	88.0	384.0		
รวมจ่ายพัฒนา ตาม แผนฯ นี้	1,060.0	1,142.0	1,231.0	1,326.0	1,429.0	6,188.0	100	100
จ่ายจากเงิน รายได้	740.0	806.0	878.0	956.0	1,041.0	4,421.0	71	70
จ่ายจากเงิน อุดหนุน	320.0	336.0	353.0	370.0	388.0	1,767.0	29	30

ง. ข้อเสนอแนะ

ในระยะของแผนฯ ยังมีปัญหาบางประการที่สมควรจะได้หยิบยกขึ้นพิจารณา
หาทางปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้นต่อไปนี้ คือ

(1) เพื่อให้การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของส่วนท้องถิ่นดังกล่าวข้างต้นได้บรรลุผลตามแนวนโยบายและเป้าหมายที่ได้วางไว้ สมควรที่กรมการปกครองจะได้จัดรวบรวมโครงการพัฒนาของส่วนท้องถิ่นนครหลวงในเมืองและในชุมชนดังกล่าว ที่ว่าราชอาณาจักร โดยจัดทำแผนพัฒนาแยกเป็น 3 ประเภท คือ (ก) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมนครหลวง (ข) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของส่วนท้องถิ่นในเมือง (เทศบาลอื่น) และ (ค) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของส่วนท้องถิ่นในชุมชน (สุขาภิบาล) แต่ละประเภทควรจัดโครงการและวงเงินใช้จ่ายพัฒนาต่างๆ ให้เป็นหมวดหมู่ ตามลักษณะงานพัฒนาที่สำคัญ 6 ประการดังได้กล่าวไว้แล้ว

ทั้งนี้ โดยให้ประสานและสอดคล้องกับการจัดวางผังเมืองของส่วนท้องถิ่นนั้นๆ ตามแนวนโยบาย เป้าหมาย และลักษณะงานพัฒนาที่สำคัญที่ได้กล่าวไว้ในบทนี้ เป็นประจำปีทุกปีเพื่อเสนอให้สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติได้พิจารณาแผนหลักพิจารณาโครงการ แผนงาน ลำดับความสำคัญ และวงเงินงบประมาณ

(2) ตามลักษณะงานพัฒนาก่อสร้างถนนและท่อระบายน้ำ โดยเฉพาะโครงการถนนและท่อระบายน้ำของส่วนท้องถิ่นนครหลวงและในเมือง (เทศบาลเมือง) มักจะมีการขอเงินอุดหนุนจากงบประมาณแผ่นดินทั้งโครงการ และการจัดสรรเงินอุดหนุนก็มักจะพิจารณาให้ทั้งโครงการ รัฐบาลจึงควรกำหนดหลักเกณฑ์ให้ส่วนท้องถิ่นได้มีส่วนร่วมในค่าใช้จ่ายก่อสร้างดำเนินการบ้างในบางส่วนในอัตราเงินอุดหนุนต่อเงินสมทบของส่วนท้องถิ่น (Matching Fund) 80:20 กล่าวคือ โครงการก่อสร้างปรับปรุงถนนทางเท้าและท่อระบายน้ำทุกโครงการที่จะได้รับเงินอุดหนุน รัฐบาลจะจ่ายเงินอุดหนุนให้ร้อยละ 80 ของค่าก่อสร้าง ส่วนที่เหลือร้อยละ 20 ส่วนท้องถิ่นนั้นๆ ต้องจัดสรรรายได้มาสมทบ อันจะมีผลให้ส่วนท้องถิ่นเพิ่มความรับผิดชอบในโครงการพัฒนาม

ก

ยิ่งขึ้น

(3) เนื่องจากปัญหาการเงินการคลัง ทั้งของรัฐบาลและของส่วนท้องถิ่นที่ไม่สามารถจัดหารายได้ให้เหมาะสมกันกับความจำเป็น นับวันจะมีความยุ่งยากมากยิ่งขึ้น จึงสมควรจะได้พิจารณาปรับปรุงระบบการจัดเก็บภาษีของส่วนท้องถิ่นทั้งในด้านการเพิ่มประเภทภาษีอัตราภาษีและโดยเฉพาะวิธีการจัดเก็บให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น สำหรับการเพิ่มประเภทภาษีนั้นควรพิจารณาเพิ่มประเภทภาษีที่เก็บจากทรัพย์สินต่างๆ (Property Taxes) และภาษีที่ดิน โดยพิจารณาถึงความเป็นธรรมแก่สังคม

.....

บทที่ 15

การสาธารณสุข

.....

การพัฒนาทางสาธารณสุขของแผนที่ 1 และ 2

ในแผนพัฒนา ฉบับที่ 1 ได้มีนโยบายแยกออกเป็น 2 ระยะ คือ ในระยะแรก (2504 - 2506) การพัฒนามุ่งไปในด้านการรักษาพยาบาลเป็นอันดับแรก คือการเพิ่มจำนวนเจ้าหน้าที่ เติงคนไข้ และอุปกรณ์ต่างๆ สำหรับในระยะที่ 2 (2507 - 2509) นโยบายได้เปลี่ยนไปเน้นให้ความสำคัญทางด้านป้องกันโรคเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งได้มุ่งขยายบริการให้แก่ในชนบทที่ห่างไกล และคมนาคมไม่สะดวก พร้อมทั้งเพิ่มการผลิตเจ้าหน้าที่ระดับต่างๆ เพื่อแก้การขาดแคลนเจ้าหน้าที่ ในแผนฉบับที่สองก็ยังคงรักษาแนวนโยบายของระยะที่ 2 ของแผนพัฒนา ฉบับแรกอยู่ โดยรัฐได้ดำเนินการเร่งรัดเพิ่มบริการการแพทย์และการอนามัยชนบท และปรับปรุงบริการเพื่อประโยชน์แก่ประชาชนโดยเฉพาะผู้มีรายได้น้อยให้ดีขึ้น โดยดำเนินการดังนี้คือ

1. เร่งส่งเสริมและขยายขอบเขตการปฏิบัติงานด้านสาธารณสุขไปทั่วประเทศ และมุ่งที่จะให้บริการประชาชนโดยเฉพาะในเขตชนบทที่ห่างไกลและคมนาคมไม่สะดวกให้มากที่สุด
2. ขยายและปรับปรุงบริการด้านบำบัดรักษาทั้งทางกายและทางจิต ในส่วนกลางและส่วนภูมิภาคให้พอเพียงแก่ความต้องการของประชาชนและดำเนินการฟื้นฟูวิชาความรู้แก่เจ้าหน้าที่ระดับต่างๆ
3. เพิ่มการสนับสนุนงานด้านวิเคราะห์ วิจัย และค้นคว้าทางด้านการแพทย์ และงานอนามัย

เป้าหมายและการดำเนินงานจนถึงปัจจุบัน

เมื่อพิจารณาถึงเป้าหมายที่กำหนดขึ้นในการดำเนินงานพัฒนาสาธารณสุขในระหว่างแผนพัฒนา ฉบับที่ 1 และแผนพัฒนา ฉบับที่ 2 อาจกล่าวได้โดยสรุปว่าสามารถดำเนินการได้ใกล้เคียงกับเป้าหมายที่วางไว้ กล่าวคือ เมื่อสิ้นแผนพัฒนา ฉบับที่ 1 มีแพทย์จำนวน 4,100 คน พยาบาลจำนวน 11,880 คน ผดุงครรภ์อนามัยจำนวน 1,400 คน ผู้ช่วยพยาบาลจำนวน 3,020 คน เติงคนไข้จำนวน 15,500 เติง สถานีอนามัยชั้นหนึ่งจำนวน 217 แห่ง สถานีอนามัยชั้นสองจำนวน 882 แห่ง และสำนักงานผดุงครรภ์จำนวน 1,403 แห่ง

สำหรับในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ได้วางเป้าหมายไว้คือ เพิ่มการผลิตแพทย์จำนวน 1,344 คน พยาบาล 3,830 คน ผดุงครรภ์อนามัย 1,800 คน เติงคนไข้ 4,900 เติง สถานีอนามัยชั้นหนึ่ง 50 แห่ง สถานีอนามัยชั้นสอง 750 แห่ง และสำนักงานผดุงครรภ์ 1,425 แห่ง และสามารถเพิ่มการผลิตเจ้าหน้าที่และสถานีอนามัยคือ แพทย์จำนวน 1,450 คน พยาบาล 4,758 คน ผดุงครรภ์อนามัย 1,860 คน ผู้ช่วยพยาบาล 2,150 คน เติงคนไข้ 6,200 เติง สถานีอนามัยชั้นหนึ่ง 73 แห่ง สถานีอนามัยชั้นสอง 1,054 แห่ง และสำนักงานผดุงครรภ์ 600 แห่ง ฉะนั้นเมื่อสิ้นแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 จึงมีแพทย์จำนวนทั้งสิ้น 5,550 คน พยาบาล 16,638 คน ผดุงครรภ์อนามัย 3,260 คน ผู้ช่วยพยาบาล 5,170 คน เติงคนไข้ 21,600 เติง สถานีอนามัยชั้นหนึ่ง 290 แห่ง สถานีอนามัยชั้นสอง 1,936 แห่ง และสำนักงานผดุงครรภ์ 2,003 แห่ง ดังจะเห็นได้จากตารางการเปรียบเทียบที่แนบมา

เป้าหมายกับปริมาณงานที่ดำเนินการได้ในตารางที่ 1

ผลการดำเนินงานที่สำคัญ ๆ ในระหว่างแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 1 และฉบับที่ 2 สรุปได้ดังนี้

1. การส่งเสริมสุขภาพอนามัยและขยายบริการสาธารณสุข

ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 1 ได้ปรับปรุงและขยายงานสถานีอนามัยชั้นหนึ่งจำนวน 70 แห่ง ชั้นสอง 216 แห่ง และเพิ่มสำนักงานผดุงครรภ์ 647 แห่ง เพิ่มในระหว่างแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 จำนวน 73 แห่ง 1,054 แห่ง และ 600 แห่ง ตามลำดับ เมื่อสิ้นระยะของแผนพัฒนาฯ สองฉบับ มีสถานีอนามัยชั้นหนึ่ง 290 แห่ง ชั้นสอง 1,936 แห่ง และสำนักงานผดุงครรภ์ 2,003 แห่ง

ในด้านการปรับปรุงสุขภาพิบาลและสิ่งแวดล้อมในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ได้พัฒนาหมู่บ้าน รวม 23,800 หมู่บ้าน จัดทำประปาขนาดเล็กในชนบท เพิ่มขึ้นประมาณ 300 แห่ง และจัดตั้งประปาโรงเรียนขึ้น 4,370 แห่ง งานโภชนาการซึ่งเริ่มในปี 2514 ที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้ขยายออกไปในภาคอื่นๆ อีกรวมทั้งสิ้น 19 จังหวัด

การป้องกันและควบคุมโรคติดต่ออันตรายต่างๆ ได้ดำเนินไปโดยสามารถควบคุมโรคติดต่อต่างๆ ได้แล้ว คือ กาฬโรค ไข้ทรพิษ โรคเท้าช้าง และอหิวาตกโรค ส่วนโรคติดต่ออื่นๆ คือ วัณโรคก็ได้ขยายการตรวจรักษาและฉีดวัคซีน บีซีจี. ออกไปยังชนบท ปรากฏว่าอัตราการตายของประชาชนที่ป่วยด้วยโรคนี้อลดลงจาก 31.5 ในแสนคน ในปี 2504 เหลือเป็น 23.9 ในปี 2512

สำหรับการดำเนินงาน ด้านการกำจัดไข้มาลาเรีย สามารถลดจำนวนผู้ตายด้วยโรคนี้นี้จาก 24.5 ต่อแสนคน ในปี 2504 เหลือเป็น 23.9 ในปี 2512

2. การขยายและปรับปรุงงานด้านการบำบัดและรักษาโรค

อัตราส่วนแพทย์ พยาบาล และเตียงคนไข้ต่อจำนวนประชากรได้รับการปรับปรุง อัตรา 1 : 7,789, 1 : 2,693 และ 1 : 2,078 ในปี 2509 เป็น 1 : 6,569 , 1 : 2,195 และ 1 : 1,691 ตามลำดับในปี 2514

ตารางที่ 1 ตารางผลงานด้านสาธารณสุขในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 1 ฉบับที่ 2

พ.ศ. – ผลงานประเภท	ผลการดำเนินงานของ		เป้าหมายและผลการดำเนินงานของแผนฯ ฉบับที่ 2										เพิ่มในแผนที่ 2	
	แผนฉบับที่ 1		2510		2511		2512		2513		2514		เป้าหมายรวม	ผลงานรวม
	2503	2509	เป้าหมาย	ผลงาน	เป้าหมาย	ผลงาน	เป้าหมาย	ผลงาน	เป้าหมาย	ผลงาน	เป้าหมาย	ผลงาน		
แพทย์ ^{1/}	2,600	4,100	4,350	4,350	4,600	4,600	4,850	4,850	5,120	5,190	5,444	5,550	1,344	1,450
พยาบาล ^{2/}	8,280	11,880	12,550	12,663	13,255	13,491	14,060	14,371	14,875	15,488	15,710	16,638	3,830	4,758
ผดุงครรภ์อนามัย	560	1,400	1,700	1,700	2,020	2,020	2,390	2,390	2,800	2,800	3,210	3,260	1,810	1,860
ผู้ช่วยพยาบาล ^{3/}	2,800	3,020	-	3,400	-	3,200	-	3,700	-	4,300	-	5,170	-	2,150
เตียงคนไข้ ^{4/}	10,095	15,400	16,300	16,650	17,300	18,000	18,300	18,350	19,300	20,550	20,300	21,600	4,900	6,200
สถานอนามัยชั้นหนึ่ง ^{5/}	147	217	227	236	237	254	247	269	257	278	267	290	50	73
สถานอนามัยชั้นสอง	666	882	1,032	936	1,182	996	1,332	1,324	1,482	1,835	1,632	1,936	750	1,055
สำนักงานผดุงครรภ์	756	1,402	1,688	1,486	1,973	1,638	2,258	1,730	2,543	1,887	2,824	2,003	1,425	600

^{1/} เป็นจำนวนแพทย์สะสมที่ผลิตได้แต่แผนพัฒนาฯ ฉบับที่หนึ่งจนถึงปัจจุบัน (โดยมิได้หักจำนวนแพทย์ที่ถึงแก่กรรม ปลดเกษียณ เดินทางไปต่างประเทศ หรือเปลี่ยนไปประกอบอาชีพอื่นๆ ออก)

^{2/} เป็นจำนวนพยาบาลสะสมที่ผลิตได้โดยสถาบันของรัฐและเอกชนทั่วประเทศแต่แผนพัฒนาฯ ฉบับที่หนึ่งจนถึงปัจจุบัน (โดยมิได้หักจำนวนพยาบาลที่ถึงแก่กรรม ปลดเกษียณ เดินทางไปต่างประเทศ หรือเปลี่ยนไปประกอบอาชีพอื่นๆ ออก)

^{3/} เป็นจำนวนผู้ช่วยพยาบาลสะสมที่ผลิตได้โดยสถาบันของรัฐและของเอกชนทั่วประเทศแต่แผนพัฒนาฯ ฉบับที่หนึ่งจนถึงปัจจุบัน (โดยมิได้หักจำนวนผู้ช่วยพยาบาลที่ถึงแก่กรรม ปลดเกษียณ เดินทางไปต่างประเทศ หรือเปลี่ยนไปประกอบอาชีพอื่นๆ ออก)

^{4/} เตียงคนไข้สังกัดโรงพยาบาลพลเรือนของรัฐ

^{5/} รวมสถานอนามัยของเทศบาล (ในปี 2514 สถานอนามัยชั้นหนึ่งของกรมอนามัย 233 แห่ง และของเทศบาล 57 แห่ง)

3. การผลิตเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ

แพทย์เมื่อสิ้นแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 ผลิตได้ประมาณปีละ 360 คน เพิ่มขึ้นประมาณ 1,450 คน

พยาบาล ผลิตโดยโรงเรียนพยาบาลสังกัดกระทรวงสาธารณสุข 7 แห่ง ได้ 2,125 คน โดยหน่วยงานอื่น รวมทั้งทหารและเอกชน ประมาณ 2,628 คน

ผู้ช่วยพยาบาล โดยโรงเรียนผู้ช่วยพยาบาลสังกัดกระทรวงสาธารณสุข 6 แห่ง ปีละประมาณ 410 คน รวมผลิตได้ประมาณ 2,000 คน

ผดุงครรภ์อนามัย โดยกระทรวงสาธารณสุข เพิ่มขึ้นประมาณ 3,000 คน

4. งานด้านวิเคราะห์วิจัย ได้ดำเนินไปดังนี้.-

1. วิเคราะห์วิจัยทางการแพทย์ ในเรื่องวิจัยไวรัส สมุนไพรรักษา และตรวจสอบควบคุมมาตรฐานยา

2. ปรับปรุงหน่วยชั้นสูตรทางด้านสาธารณสุข รวม 40 หน่วย ใน 40 จังหวัด และเพื่อสะดวกในการปรับปรุงงานด้านวิเคราะห์วิจัย ในระหว่างแผนที่ 2 ได้รวมบริการชั้นสูตรทางแพทย์และอนามัยเข้าไว้ในการดำเนินงานของกรมวิทยาศาสตร์การแพทย์ทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค

งบประมาณดำเนินการระหว่างแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 1 และแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2

งบประมาณสำหรับงานด้านสาธารณสุขในระยะของแผนที่ 1 และแผนที่ 2 มีจำนวนเป็น 3.6% และ 3.5% ของงบประมาณทั้งประเทศ การที่งบประมาณงานด้านสาธารณสุขในแผนที่ 2 คิดเป็นเปอร์เซ็นต์ลดลงเนื่องจากงบประมาณด้านบริหารและด้านป้องกันประเทศสูงขึ้นอันเป็นผลทำให้งบประมาณทางด้านเศรษฐกิจและสังคมต้องลดลง อย่างไรก็ตาม เมื่อเทียบงบประมาณสาธารณสุขต่อพัฒนาของประเทศแล้ว ปรากฏว่าแผนที่ 1 เป็น 4.8% และแผนที่ 2 เพิ่มขึ้นเป็น 5.7%

ในระหว่างแผนฯ 2 ยอดเงินงบประมาณทางด้านสาธารณสุข มีทั้งสิ้น 3,558.43 ล้านบาท ซึ่งส่วนใหญ่หรือประมาณ 90% เป็นรายจ่ายพัฒนางานในส่วนภูมิภาค แยกออกเป็นงานพัฒนาต่าง ๆ ดังนี้

งานด้านอนามัยและป้องกันโรค	1,855.83	ล้านบาท หรือ 55%
งานด้านรักษาโรค	1,528.77	ล้านบาท หรือ 43%
งานด้านการผลิตเจ้าหน้าที่	103.66	ล้านบาท หรือ 2.7%
งานด้านวิเคราะห์วิจัย	70.17	ล้านบาท หรือ 0.3%

ความช่วยเหลือจากต่างประเทศในระหว่างแผนที่ 2 คิดเป็นเงินทั้งสิ้น จำนวน 191.97 ล้านบาท ซึ่งใช้เพื่องานด้านอนามัยและป้องกันโรคเกือบทั้งหมด

ปัญหาที่เกิดขึ้นและคาดว่าจะเกิดขึ้นต่อไป

การดำเนินงานของแผนที่แล้วมา ยังไม่อาจขยายงานออกไปได้เท่าที่ควรทั้งทางด้านปริมาณและคุณภาพ เนื่องจากมีปัญหาและอุปสรรคทางด้านบริหาร ด้านวิชาการและการดำเนินงานที่จะเข้าถึงประชาชน สรุปได้คือ

ด้านบริหาร มีปัญหาที่สำคัญคือ

1. การดำเนินงานของกรมและกองในกระทรวงสาธารณสุข ยังมีทางปรับปรุงให้ดีกว่านี้ได้ด้วยการขจัดปัญหาเรื่องงานซ้อนงาน เพิ่มการประสานงานเพื่อให้สามารถใช้ทรัพยากรในด้านกำลังคน การเงิน และอุปกรณ์ ให้เกิดประโยชน์มากที่สุด
2. การร่วมมือและประสานงานกับหน่วยราชการและหน่วยงานต่าง ๆ โดยเฉพาะเทศบาลเท่าที่เป็นอยู่ขณะนี้ยังไม่ดีพอทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค โดยเฉพาะในส่วนภูมิภาคนั้น ถ้าจังหวัดใดนายแพทย์เทศบาลเป็นคนเดียวกับนายแพทย์อนามัยจังหวัด การร่วมมือและประสานงานก็เป็นไปด้วยดี
3. ยังไม่มีการกำหนดสัดส่วนการกระจายจัดกำลังทางด้านการแพทย์ให้เหมาะสมกับความต้องการของงาน จำนวนแพทย์มักไม่ได้สัดส่วนกับประชากรในท้องที่ที่ห่างไกล
4. ยังขาดการติดต่อร่วมมือระหว่างแพทย์ซึ่งประกอบอาชีพส่วนตัวกับทางราชการ หากมีการประสานงานร่วมงานกันอย่างดี ก็จะเป็นประโยชน์ต่อการควบคุมและป้องกันโรค

ด้านวิชาการ

ด้านที่เกี่ยวกับโรคโดยตรง เมื่อพิจารณาจากข้อมูลเกี่ยวกับอัตราการตายเฉพาะโรค^{1/} และจำนวนผู้ป่วยที่เข้ารับการรักษาตัวในโรงพยาบาลส่วนภูมิภาค 60 หน่วย^{2/} และโรงพยาบาลในพระนครและธนบุรี 9 แห่ง สรุปได้ว่า โรคต่างๆ ที่เป็นปัญหาทางสาธารณสุขเรียงตามลำดับความสำคัญได้ดังนี้

1. โรคเฉพาะเด็กวัยอ่อนอายุต่ำกว่า 1 ปี และโรคแทรกการมีครรภ์ การคลอดและระยะอยู่ไฟ
2. โรคระบบทางเดินอาหาร
3. วัณโรคระบบหายใจ

4. ไขข้อสงสัย

ปัจจัยที่ทำให้ปัญหาเกี่ยวกับโรคทวีความรุนแรงขึ้น ได้แก่

1. การเพิ่มของประชากรอย่างรวดเร็วในอัตราร้อยละ 3.2 ต่อปี ซึ่งเป็นอัตราการเพิ่มที่สูงในโลกประเทศหนึ่ง
2. ประชาชนในชนบทส่วนใหญ่ขาดความรู้และความเข้าใจในวิธีป้องกันโรคและมักจะละเลยและขาดความสนใจในด้านสุขภาพและอนามัยของตนเองและครอบครัว
3. ประชาชนยังให้ความร่วมมือกับโครงการอนามัยของทางราชการน้อยไป ด้วยยังขาดความรู้ว่า ประชาชน คือ ผู้รับประโยชน์จากโครงการเหล่านั้น

ด้านการดำเนินงาน มีปัญหาที่สำคัญดังนี้

1. โครงการควบคุมโรคติดต่อ และโครงการส่งเสริมสุขภาพและอนามัยหลายโครงการยังดำเนินงานอยู่ในชนบทในลักษณะเอกเทศ ทำให้สิ้นเปลืองทั้งงบประมาณ เวลา และกำลังเจ้าหน้าที่ ซึ่งควรเปลี่ยนการดำเนินงานในรูปโครงการพิเศษต่างๆ ให้อยู่ในความควบคุมดูแลของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นเสียโดยเร็วเท่าที่จะทำได้
2. การปรับปรุงงานด้านการป้องกันโรค โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การเพิ่มจำนวนสถานีอนามัยในท้องที่ห่างไกลมากขึ้น พร้อมทั้งปรับปรุงประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ด้วย
3. การปรับปรุงงานด้านการรักษาพยาบาลโดยเฉพาะโรงพยาบาลส่วนภูมิภาคให้สามารถรักษาพยาบาลโดยมีประสิทธิภาพดีและทัดเทียมกับในส่วนกลาง
4. การขาดแคลนเจ้าหน้าที่ในระดับต่างๆ เป็นอุปสรรคต่อการดำเนินงานทั้งทางด้านการป้องกันและรักษาโรค ทำให้ไม่อาจขยายการดำเนินงานได้เท่าที่ควร ฉะนั้นควรเร่งผลิตแพทย์ พยาบาล ผดุงครรภ์ พนักงานอนามัย ตลอดจนเจ้าหน้าที่ระดับต่ำกว่าวิชาชีพอื่นๆ ขึ้น
5. การปรับปรุงงานด้านสุขศึกษาโดยทุกวิธีการ เพื่อให้ประชาชนมีความเข้าใจดีและให้ความร่วมมือต่อการปฏิบัติงานทางด้านสาธารณสุขยิ่งขึ้น
6. การใช้งบประมาณที่ได้รับจัดสรรไม่เป็นไปตามกำหนดเวลาและแผนงาน หลายโครงการได้ดำเนินการไม่เป็นไปตามแผนงาน ปรากฏว่าเงินที่จ่ายจริงในแต่ละปีของแต่ละโครงการจะตกในราว 70% ของงบประมาณที่ได้รับอนุมัติ หากแก้ไขปัญหานี้ได้จะสามารถเจียดเงินอีกจำนวนมากไปพัฒนาโครงการอื่นๆ ได้ต่อไป

วัตถุประสงค์และนโยบาย

วัตถุประสงค์

เพื่อให้การดำเนินงานด้านสาธารณสุข ได้มีความสัมพันธ์และสอดคล้องกันยิ่งขึ้นในระดับชาติ ระดับภาค และระดับจังหวัด จึงสมควรขยายขอบเขตการวางแผนให้คลุมไปถึงงานสาธารณสุขในส่วนท้องถิ่นและเอกชน โดยการระดมทรัพยากรมาจัดสรรให้เป็นไปตามลำดับความสำคัญแก่งานทางด้านป้องกันและรักษาโรค ตลอดจนการค้นคว้าและวิจัยงานด้านการแพทย์และสาธารณสุข เพื่อสนองความต้องการของประชาชน ซึ่งเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว และแก้ปัญหาขาดแคลนบริการด้านนี้ให้ทั่วถึงประชาชนยิ่งขึ้น

นโยบายสาธารณสุข

รัฐบาลจะสนับสนุนและพัฒนางานด้านสาธารณสุขให้สอดคล้องสัมพันธ์กับการขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศ ด้วยการส่งเสริมประสิทธิภาพและการขยายขอบเขตการปฏิบัติงานให้กว้างขวางยิ่งขึ้นเพื่อให้ประชาชนทั่วประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในท้องถิ่นชนบทห่างไกลได้รับบริการมากที่สุด โดยคำนึงถึงการใช้ทรัพยากรทั้งในด้านกำลังคน วัสดุ อุปกรณ์ และกำลังเงินที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์สูงสุด กับที่จะเพิ่มกำลังต่าง ๆ ดังกล่าวอย่างเต็มที่ โดยเน้นหนักในเรื่องต่อไปนี้

1. การอนามัยแม่และเด็ก การวางแผนครอบครัว การควบคุมและกำจัดโรคติดต่อ และการปรับปรุงและขยายบริการด้านการรักษาพยาบาล
2. การพัฒนาการอนามัยสิ่งแวดล้อม การให้บริการสาธารณสุขแบบผสมผสาน และการแก้ปัญหาการขาดแคลนเจ้าหน้าที่
3. การจิตเวชและสุขภาพจิตชุมชน
4. ความร่วมมือของประชาชน

แนวทางการพัฒนางานด้านสาธารณสุข

การอนามัยแม่และเด็ก และการวางแผนครอบครัว

1. ให้มีการดูแลหญิงมีครรภ์นับแต่ระยะก่อนคลอด ระหว่างคลอด และภายหลังคลอด ให้มากที่สุด พร้อมทั้งให้ทารก เด็กก่อนวัยเรียน และเด็กในวัยเรียน ได้รับการทั้งด้านส่งเสริมสุขภาพอนามัย และการรักษาโรคให้ถูกต้อง
2. ส่งเสริมให้แต่ละครอบครัวสามารถกำหนดขนาดของครอบครัวหรือเว้นระยะการมีบุตรได้ตามสมควร ซึ่งจะมุ่งดำเนินการในกลุ่มชนที่มีความจำเป็น อาทิ ผู้มีรายได้น้อย สุขภาพไม่ดี มีบุตรมาก การดำเนินงานดังกล่าวเมื่อสิ้นสุดแผนพัฒนาฉบับนี้ (2519) คาดว่าจะยังผลให้สามารถลดอัตราการเพิ่มของประชากรลงประมาณร้อยละ 0.5

3. ส่งเสริมงานด้านโภชนาการ

3.1 จะทำการผลิตและเผยแพร่อาหารที่มีคุณค่าทางโปรตีนและราคาประหยัด

3.2 ยกกระดับสถานะโภชนาการของประชาชน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เด็กก่อนวัยเรียนในท้องถิ่นชนบท และจะได้จัดตั้งศูนย์โภชนาการเด็กขึ้น

3.3 ยกกระดับสถานะทางโภชนาการ ในกลุ่มเด็กวัยเรียน โดยร่วมมือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจัดตั้งโครงการโภชนาโรงเรียนขึ้น

3.4 ทำการควบคุมโรคขาดสารอาหารอื่นๆ รวมทั้งโรคคอกพอกให้บรรเทาเบาบางลงจนหมดไปในที่สุด

การควบคุมและกำจัดโรคติดต่อ

1. กำจัดโรคติดต่อบางชนิดที่สามารถใช้มาตรการป้องกันได้แน่นอนให้หมดสิ้นไป และดำเนินการควบคุมโรคติดต่อต่างๆ ที่ยังมีปัญหาและอุปสรรคทางด้าน การป้องกันโรคเพื่อลดอัตราป่วยและอัตราตายลงให้ต่ำที่สุดที่จะทำได้

2. จะดำเนินการด้านระบาดวิทยา และทำการปรับปรุงห้องชันสูตรทางแพทย์และสาธารณสุขให้มีสมรรถภาพดียิ่งขึ้น

การปรับปรุงและขยายบริการด้านการรักษาพยาบาล

1. เร่งปรับปรุงการดำเนินงาน โดยเฉพาะในส่วนภูมิภาค ให้มีประสิทธิภาพในด้านรักษาพยาบาลกว้างขวางยิ่งขึ้น โดยเพิ่มเจ้าหน้าที่ประเภทต่างๆ เครื่องมือแพทย์ และเวชภัณฑ์ต่างๆ ขึ้นเพื่อสามารถให้บริการแก่คนไข้นอกได้มากยิ่งขึ้น

2. หาทางให้ผู้ป่วยนิยมการรักษาพยาบาลโดยแพทย์ผู้เชี่ยวชาญในชนบทด้วยการจัดให้มีโรงพยาบาลศูนย์ทุกภาค และที่จังหวัดซึ่งสำคัญ หรือมีประชาชนหนาแน่น ให้มีแพทย์ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะวิชาทุกสาขา ประจำทุกโรงพยาบาลศูนย์

3. การปรับปรุงบริการภายใน จะเพิ่มเตียงคนไข้ขึ้นอีกในระหว่างแผน คือ

โรงพยาบาลทั่วไปในส่วนกลาง จำนวน 850 เตียง โรงพยาบาลทั่วไปในส่วนภูมิภาคจำนวน 5,000 เตียง

โรงพยาบาลสังกัดเทศบาล จำนวน 550 เตียง

สถานือนามัย จำนวน 800 เตียง

สถาบันอื่นๆ อีกประมาณ 1,800 เต็ม

4. เพิ่มจำนวนแพทย์ พยาบาล และผู้ช่วยพยาบาลขึ้นอีก จำนวน 1,850 คน 7,595 คน และ 5,200 คน ตามลำดับ

การพัฒนาอนามัยและสิ่งแวดล้อม

ทำการปรับปรุงแก้ไขสิ่งแวดล้อมที่อาจเป็นภัยต่อสุขภาพอนามัยของประชาชนโดยเฉพาะอย่างยิ่งอาหาร น้ำ อากาศ ให้ปราศจากเชื้อโรค และสิ่งเป็นพิษภัยต่างๆ ตลอดจนป้องกันภัยอันตรายจากสารเคมี และรังสี โดยดำเนินการ

1. ศึกษาและวางแผนในการปฏิบัติเพื่อกำจัดสิ่งที่เป็นพิษเป็นภัยต่อสุขภาพและอนามัยของประชาชนร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
2. ให้ประชาชนได้รับทราบเกี่ยวกับผลเสียหายและภัยอันตรายที่เกิดจากสิ่งที่เป็นพิษเป็นภัยต่างๆ เพื่อจะได้ร่วมมือหาทางแก้ไขร่วมกัน
3. ปรับปรุงงานตรวจวิเคราะห์วิจัยทางแพทย์ ให้สามารถปฏิบัติการได้โดยกว้างขวางและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
4. ให้มีการปรับปรุงกฎหมายเพื่อใช้บังคับให้เกิดผลดี และให้เจ้าหน้าที่สาธารณสุขได้มีส่วนร่วมในการปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎหมายอย่างแท้จริง

บริการสาธารณสุขแบบผสมผสาน

1. ดำเนินการสาธารณสุขทั้งในด้านส่งเสริมสุขภาพอนามัยป้องกันโรคและการรักษาพยาบาลให้ผสมผสานกลมกลืนกัน โดยจะขยายบริการสถานีอนามัยและสำนักงานผดุงครรภ์ให้สามารถครอบคลุมประชากรมากยิ่งขึ้น กล่าวคือจัดให้สถานีอนามัยชั้นหนึ่ง ดูแลประชากร 50,000 คนต่อแห่ง สถานีอนามัยชั้นสองดูแลประชากร 5,000 คนต่อแห่ง สำนักงานผดุงครรภ์ดูแลประชากร 2,000 คนต่อแห่ง
2. เร่งดำเนินการรวมงานโครงการพิเศษต่างๆ อาทิ โครงการกำจัดไข้มาเลเรีย โครงการอนามัยโรงเรียน โครงการควบคุมโรคเรื้อน โครงการวางแผนครอบครัว ฯลฯ เข้ากับบริการอนามัยต่างๆ ไป
3. วางมาตรการให้มีการประสานงานร่วมกัน ระหว่างหน่วยงานทางด้านรักษาพยาบาลและทางด้านป้องกันโรคให้มีสมรรถภาพยิ่งขึ้น

การแก้ปัญหาการขาดแคลนเจ้าหน้าที่

1. สนับสนุนและเร่งการผลิตเจ้าหน้าที่สาธารณสุขทุกประเภท ทั้งโดยรัฐบาลและเอกชนให้มีปริมาณมากขึ้น กับทั้งคำนึงถึงด้านคุณภาพด้วย และพิจารณาการผลิตเจ้าหน้าที่ประเภทใหม่ที่มีความรู้ระหว่างแพทย์และพยาบาล ผู้บริหารโรงพยาบาล (Hospital Administrator) เจ้าหน้าที่ธุรการโดยเฉพาะ ฯลฯ เพื่อปฏิบัติงานทดแทนแพทย์ซึ่งมาทำงานด้านธุรการเป็นเหตุให้เกิดการขาดแคลนแพทย์ พยาบาล
2. ทำการกระจายเจ้าหน้าที่ทางสาธารณสุข ซึ่งรวมกันอยู่ในท้องที่เดียวกันมากเกินไป ออกไปสู่ท้องถิ่นซึ่งขาดแคลนให้มากขึ้น โดยจะต้องแก้ปัญหาทางด้านการครองชีพ ความปลอดภัย การเพิ่มพูนความรู้ให้ทันสมัย ตลอดจนถึงโอกาสความก้าวหน้าและสิ่งจูงใจอื่นที่เหมาะสม
3. ส่งเสริมให้แพทย์อาชีพอิสระ ได้ร่วมมือกับกระทรวงสาธารณสุขในการพัฒนางานสาธารณสุขให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

การจัดเวชและสุขภาพจิตชุมชน

1. จัดให้มีหน่วยจิตเวชเคลื่อนที่ ออกบริการด้านจิตเวชถึงประชาชนในชนบท
2. จัดให้มีหน่วยจิตเวชในโรงพยาบาลทั่วไป ให้ครบทุกภาค และทุกโรงพยาบาลศูนย์
3. จัดให้มีศูนย์สุขภาพจิตชุมชน ครบทุกภาค
4. เพิ่มเตียงคนไข้ โรงพยาบาลโรคจิต โรคประสาท และโรงพยาบาลรักษาผู้ติดยาเสพติด ทั่วประเทศจำนวน 2,000 เตียง

ความร่วมมือของประชาชน

เร่งรัดการขยายงานด้านสุขภาพศึกษาให้กว้างขวางยิ่งขึ้น โดยมีการผสมผสานงานสุขภาพศึกษาของโครงการอื่นๆ ทางด้านสาธารณสุขให้สอดคล้องกัน และให้มีการร่วมมือและประสานงานกับสื่อมวลชนต่างๆ ให้มากขึ้น

มาตรการสนับสนุนให้การดำเนินงานตามนโยบายได้รับผลดี

เพื่อที่จะให้การดำเนินงานตามนโยบายดังกล่าวดำเนินไปด้วยดี และมีประสิทธิภาพสมควรปรับปรุงและแก้ไขเรื่องต่างๆ ที่สำคัญดังนี้

1. เร่งดำเนินการจัดทำแผนสาธารณสุขระดับชาติ ระดับภาค และระดับจังหวัดให้สอดคล้องกัน เพื่อใช้เป็นแนวทางในการดำเนินงาน และป้องกันการดำเนินงานซ้ำซ้อนที่อาจเกิดขึ้น

ทั้งนี้ เพื่อใช้ทรัพยากรทั้งด้านกำลังคน และเงินที่ได้รับจัดสรรให้เกิดประโยชน์แก่การพัฒนาทางด้านสาธารณสุขให้มากที่สุด

2. แก้ไขปรับปรุงการจัดรูปการบริหารและอัตรากำลัง ให้เหมาะสมยิ่งขึ้นเพื่อให้สอดคล้องกับแผนสาธารณสุข

3. ปรับปรุงสมรรถภาพของเจ้าหน้าที่ โดย

3.1 ให้มีการอบรมปฐมนิเทศ และฟื้นฟูความรู้แก่เจ้าหน้าที่ เพื่อให้สอดคล้องตามแผนพัฒนาสาธารณสุข

3.2 จัดระบบการนิเทศงานให้เข้มแข็ง และทั่วถึงแก่เจ้าหน้าที่ทุกระดับเพื่อควบคุมการปฏิบัติงานให้เป็นไปตามแผนงานที่วางไว้

4. ให้สถาบันผู้ผลิตเจ้าหน้าที่แพทย์และสาธารณสุข ได้ร่วมกันวางแผนทางการผลิตให้สอดคล้องกับความต้องการทางด้านการใช้เจ้าหน้าที่

5. ปรับปรุงแก้ไขกฎหมายทางสาธารณสุขต่างๆ ให้ทันสมัยขึ้น ถ้าจำเป็นก็ควรพิจารณาออกกฎหมายใหม่ด้วย

เป้าหมายและงบประมาณ

ก. เป้าหมายส่วนรวม ในการพัฒนาสาธารณสุขในแผนนี้ได้วางเป้าหมายเพื่อสนับสนุนงานทางด้านการป้องกันและรักษาโรค ตลอดจนงานวิเคราะห์และวิจัยทางแพทย์ไว้คือ

ในระหว่างแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 จะวางเป้าหมายเพิ่มเจ้าหน้าที่ทางด้านการแพทย์ในระดับต่างๆ ขึ้นดังนี้คือ แพทย์จำนวน 1,850 คน พยาบาลจำนวน 7,562 คน ผู้ช่วยพยาบาล 5,200 คน ผดุงครรภ์อนามัยจำนวน 2,950 คน นอกจากนี้ จะเพิ่มเตียงคนไข้อีกจำนวน 11,000 เตียง และจะสร้างสถานื่อนามัยชั้นหนึ่งขึ้นอีกจำนวน 80 แห่ง สถานื่อนามัยชั้นสองจำนวน 1,276 แห่ง และสำนักงานผดุงครรภ์จำนวน 1,000 แห่ง ดังปรากฏในตารางที่ 2

สำหรับอัตราส่วนแพทย์ พยาบาล และเตียงคนไข้ต่อจำนวนประชากรได้รับการปรับปรุงอัตรา 1 : 6,569 , 1 : 2,195 และ 1 : 1,691 เมื่อสิ้นแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 2 เป็น 1 : 5,806 , 1 : 1,775 และ 1 : 1,340 เมื่อสิ้นแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 โดยลำดับ ดังปรากฏในตารางที่ 3 ก และ 3 ข

ตารางที่ 2

เป้าหมายส่วนรวม ในแผนพัฒนาฉบับที่ 3 (2515 - 2519)

รายการ	2514	2515	2516	2517	2518	2519	เพิ่มขึ้น
แพทย์ ^{1/}	5,550	5,920	6,290	6,660	7,030	7,400	1,850
พยาบาล ^{2/}							
- Basic Nurse	16,638	17,890	19,300	20,800	22,470	24,200	7,562
- Post Basic	-	760	1,530	2,840	4,400	6,100	6,100
ผู้ช่วยพยาบาล ^{3/}	5,171	6,011	6,951	7,941	9,081	10,271	5,200
ผดุงครรภ์อนามัย ^{4/}	3,260	3,770	4,380	4,970	5,580	6,190	2,950
เตียงคนไข้ ^{5/}	21,600	23,800	26,000	28,200	30,400	32,600	11,000
สถานีอนามัยชั้น 1 ^{6/}	290	300	310	330	350	370	80
สถานีอนามัยชั้น 2 ^{7/}	1,936	2,096	2,384	2,660	2,936	3,212	1,276
สำนักงานผดุงครรภ์	2,003	2,203	2,403	2,603	2,803	3,003	1,000

หมายเหตุ เป้าหมายตามตารางข้างต้นเป็นจำนวนที่ผลิตสะสมได้แต่แผนพัฒนาฉบับที่หนึ่งจนถึงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม (โดยมิได้หักจำนวนผู้ที่ถึงแก่กรรม ปลดเกษียณ เดินทางไปต่างประเทศหรือเปลี่ยนไปประกอบอาชีพอื่นๆ ออก)

^{1/} แพทย์ที่จะผลิตได้จากทุกสถาบันทั่วประเทศ

^{2/} พยาบาลที่คาดว่าจะผลิตได้จากทุกสถาบันทั่วประเทศ

^{3/} ผู้ช่วยพยาบาลที่คาดว่าจะผลิตได้จาก 19 สถาบัน ยกเว้น ของ กรมชลประทาน

^{4/} กรมอนามัยเป็นผู้ผลิต

^{5/} ของทุกสถาบันทั่วประเทศ

^{6/} รวมสถานีอนามัยของเทศบาลอีกจำนวน 57 แห่ง

ตารางที่ 3 ก

เป้าหมายอัตราส่วนระหว่าง แพทย์ พยาบาล เติงคนไข้ และประชากร

รายการ	2514	2515	2516	2517	2518	2519
แพทย์ : ประชากร	1 : 6,569	1 : 6,420	1 : 6,229	1 : 6,066	1 : 5,925	1 : 5,806
พยาบาล : ประชากร	1 : 2,195	1 : 2,126	1 : 2,031	1 : 1,944	1 : 1,855	1 : 1,775
เติง : ประชากร	1 : 1,691	1 : 1,655	1 : 1,520	1 : 1,450	1 : 1,390	1 : 1,340
แพทย์ : พยาบาล : เติง	1 : 2.90 : 3.8	1 : 3.00 : 3.9	1 : 3.08 : 4.0	1 : 3.11 : 4.1	1 : 3.19 : 4.2	1 : 3.28 : 4.3

หมายเหตุ

1. แพทย์ : พยาบาล : ผู้ช่วยพยาบาล : เติงคนไข้
ตามมาตรฐานที่กระทรวงสาธารณสุขกำหนดไว้
คือ 1 : 7 : 5 : 30
2. ประชากรที่ใช้คำนวณมาจากโครงการวางแผนครอบครัว

2515	38.06 ล้านคน
2516	39.24 ล้านคน
2517	40.46 ล้านคน
2518	41.71 ล้านคน
2519	43.01 ล้านคน

ข. การจัดสรรงบประมาณเพื่อพัฒนางานด้านสาธารณสุข

ในระหว่างแผนจะได้รับจัดสรรงบประมาณเพื่อพัฒนางานด้านสาธารณสุขจำนวน 5,500 ล้านบาท (นอกจากงบพัฒนาดังกล่าว ยังมีโครงการสำรองอีกจำนวน 166.92 ล้านบาท ซึ่งเป็นโครงการที่สมควรได้รับการสนับสนุนหากภาวะการเงินของประเทศอำนวย) นอกจากนี้คาดว่าจะได้รับเงินอุดหนุนเทศบาลด้านสาธารณสุขจำนวน 32.50 ล้านบาท และเงินช่วยเหลือจากต่างประเทศจำนวน 840.00 ล้านบาท และเงินพัฒนางานด้านสาธารณสุขที่ตั้งไว้ยังสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจำนวน 160.58 ล้านบาท ฉะนั้น รวมเป็นเงินเพื่อพัฒนาสาธารณสุขของประเทศในระหว่างแผนพัฒนาฉบับที่ 3 จำนวน 6,700 ล้านบาท ดังรายละเอียดปรากฏในตารางที่ 4

ตารางที่ 3 ข^ค

เป้าหมายอัตราส่วนแพทย์และพยาบาลที่ปฏิบัติงานต่อประชากร

	2514	2515	2516	2517	2518	2519
จำนวนแพทย์ที่ปฏิบัติงานในประเทศ ^{1/}	4,400	4,500	5,200	5,500	5,800	6,100
จำนวนพยาบาลที่ปฏิบัติงานในประเทศ ^{2/}	8,300	8,800	9,400	10,100	10,800	11,600
จำนวนประชากร	37.40	38.06	39.24	40.46	41.71	43.01
อัตราส่วนแพทย์ : ประชากร	1:8,500	1:7,900	1:7,600	1:7,400	1:7,200	1:7,000
อัตราส่วนพยาบาล : ประชากร	1:4,500	1:4,300	1:4,200	1:4,000	1:3,900	1:3,700

- หมายเหตุ ^{1/} จำนวนที่แสดงไว้ในปี พ.ศ. 2514 ได้คำนวณโดยหักจำนวนแพทย์ที่สูญเสียไปด้วยเหตุต่างๆ รวมทั้งแพทย์ที่ไปต่างประเทศแล้ว ส่วนในปี พ.ศ. 2515 - 2519 นั้น มิได้หักจำนวนแพทย์ที่ไปต่างประเทศ
- ^{2/} จำนวนพยาบาลที่แสดงไว้ในตารางนี้ ได้คำนวณโดยหักจำนวนพยาบาลที่สูญเสียไปเพราะเหตุต่างๆ (รวมทั้งจำนวนพยาบาลที่ไปต่างประเทศ) แล้ว
- ^ค จากกองวางแผนกำลังคน

ตารางที่ 4

การจัดสรรเงินเพื่อพัฒนาสาธารณสุข

(ล้านบาท)

แหล่งที่มา	2515	2516	2517	2518	2519	รวม
1. งบประมาณแผ่นดิน						
1.1 กระทรวงสาธารณสุข	834.80	1,049.79	1,132.31	1,202.44	1,280.66	5,500.00 ^ค
1.2 นอกกระทรวงสาธารณสุข	27.67	29.24	32.04	34.42	37.21	160.58
2. เงินประเภทอื่นๆ						
2.1 เงินอุดหนุนโรงพยาบาลสังกัดรัฐบาล						
2.2 เงินอุดหนุนเทศบาลด้านสาธารณสุข	6.62	5.94	6.30	6.65	7.00	32.50
2.3 เงินอุดหนุนโรงพยาบาลเอกชน						
2.4 เงินช่วยเหลือจากต่างประเทศ	168.00	168.00	168.00	168.00	168.00	840.00
รวม	1,037.09	1,252.97	1,338.65	1,411.50	1,492.87	6,533.08

- ^ค นอกจากงบประมาณที่กำหนดไว้ในแผนพัฒนาฯ ยังมีโครงการสำรองเป็นจำนวน 166.92 ล้านบาท ซึ่งเป็นโครงการที่สมควรได้รับการสนับสนุนหากภาวะการเงินของประเทศอำนวย ฉะนั้นรวมยอดเงินของทุก ๆ งบที่พัฒนางานด้านสาธารณสุข และงบสำรองจะเป็นจำนวนทั้งสิ้น 6,700 ล้านบาท เพื่อใช้พัฒนางานด้านสาธารณสุขในระหว่างแผนพัฒนา ฉบับที่ 3

โครงการพัฒนาสาธารณสุข

งานอนามัยและสุขาภิบาล

1. โครงการปรับปรุงและขยายสถานอนามัย

ก. การก่อสร้าง

ในปี 2514 มีสถานอนามัยชั้นหนึ่งอยู่ทั่วประเทศ 290 แห่ง (เป็นของเทศบาลจำนวน 57 แห่ง) สถานอนามัยชั้น 1,936 แห่ง และสำนักงานผดุงครรภ์ 2,003 แห่ง

ในระหว่างปี 2515 - 2519 จะได้ทำการปรับปรุงและขยายสถานอนามัยชั้นหนึ่ง คือ ในปี 2515 - 2516 จะสร้างสถานอนามัยชั้นหนึ่ง ปีละ 10 แห่ง และปีต่อไปอีกปีละ 20 แห่ง และจะทำการก่อสร้างทดแทนของเดิมในปีแรก 2 แห่ง ปีที่สอง 8 แห่ง และปีต่อไปปีละ 10 แห่ง

จะสร้างสถานอนามัยชั้นสองใหม่ขึ้นในปีแรก 52 แห่ง ปีที่สองจำนวน 176 แห่งและในปีต่อไปปีละ 166 แห่ง จะทำการก่อสร้างทดแทนของเดิมในปีแรกและปีที่สองปีละ 30 แห่ง ปีที่สาม 40 แห่ง และในปีต่อไปปีละ 50 แห่ง และยกฐานะสำนักงานผดุงครรภ์ขึ้นเป็นชั้นสองปีละ 110 แห่ง

จะสร้างสำนักงานผดุงครรภ์ขึ้นใหม่ปีละ 200 แห่ง และจะทำการก่อสร้างทดแทนของเดิมในแต่ละปีดังนี้ คือ 30 แห่ง 40 แห่ง 60 แห่ง และ 70 แห่ง ตามลำดับ

หากดำเนินการได้ตามเป้าหมายที่วางไว้เมื่อสิ้นปี พ.ศ. 2519 จะมีสถานอนามัยชั้นหนึ่งรวม 313 แห่ง สถานอนามัยชั้นสองจำนวน 3,212 แห่ง และสำนักงานผดุงครรภ์ 3,003 แห่ง สถานอนามัยจำนวนดังกล่าวจะสามารถให้บริการแก่ประชาชนในส่วนบุคคลได้ประมาณ 60% ของประชากรในประเทศ หรือ 25 ล้านคนเมื่อสิ้นแผนนี้

สำหรับสถานอนามัยชั้นหนึ่งพิเศษ ซึ่งปัจจุบันมีอยู่เพียงแห่งเดียวที่อำเภอฝางนั้น ในระหว่างแผนฯ 3 จะทำการปรับปรุงสถานอนามัยชั้นหนึ่ง เป็นชั้นพิเศษอีกประมาณ 4 แห่ง คือที่หล่มสัก บ้านไผ่ หัวหิน ปากช่อง ทั้งนี้โดยมีหลักเกณฑ์ในการสร้างโดยกว้างๆ 2 ประการคือ

ก. ในเขตอำเภอที่มีประชากรเกิน 100,000 คน

ข. เป็นอำเภอที่อยู่ในท้องที่ห่างไกลจากโรงพยาบาลประจำจังหวัดมาก และการคมนาคมติดต่อกับจังหวัดไม่สะดวก

ข. การดำเนินงาน ปรับปรุงวิธีปฏิบัติงานของสถานอนามัยให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นและเพื่อให้สถานอนามัยได้ใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่ โดย

1. ขยายขอบเขตของงานรักษาพยาบาลในสถานอนามัยชั้น 1 ให้กว้างขวางขึ้นตามความต้องการของประชาชน และเพื่อแบ่งเบาภาระของโรงพยาบาล ทั้งนี้จะได้ทำการอบรมแพทย์สถานอนามัยชั้นหนึ่ง ทางด้านวิชาการโดยเฉพาะอย่างยิ่งความรู้ทางศัลยกรรมฉุกเฉิน (Emergency Surgery) และอบรมเพิ่มเติมความรู้ด้านรักษาพยาบาลแก่พยาบาล พนักงานอนามัย ผดุงครรภ์ ให้รู้จักโรคประจำท้องถิ่น และสามารถให้การรักษาได้ตามขอบเขตซึ่งกำหนดไว้
2. เพิ่มปริมาณงานของสถานอนามัย โดยรวมงานโครงการพิเศษให้เข้าอยู่ในงานสถานอนามัยในระยะของแผนฯ 3 ประมาณว่าจะรวมบางส่วนของโครงการพิเศษประมาณ 6 โครงการ คือ มาลาเรีย วัณโรค โรคเรื้อน อนามัยโรงเรียน วางแผนครอบครัว และโภชนาการชนบท
3. เพิ่มอัตราเจ้าหน้าที่ประจำสถานอนามัยให้สอดคล้องกับปริมาณงานที่เพิ่มขึ้น คือ สถานอนามัยชั้นหนึ่ง จะเพิ่มจาก 9 คน เป็น 15 คน ชั้นสองเพิ่มจาก 2 คน เป็น 3 คน เพิ่มรพพยาบาลประจำสถานอนามัยชั้นหนึ่งเพื่อประโยชน์ในการนำส่งผู้ป่วยระหว่างโรงพยาบาลและสถานอนามัยและเพิ่มอุปกรณ์การแพทย์ และเวชภัณฑ์ต่างๆ ตามลักษณะและปริมาณงาน

2. โครงการวางแผนครอบครัว

จะดำเนินการวางแผนครอบครัวโดยเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับวางแผนครอบครัว สนับสนุนชักจูง และให้ความช่วยเหลือแนะนำในด้านการวางแผนครอบครัวแก่ประชาชนผู้สมัครใจรับบริการเพื่อพยายามลดอัตราเพิ่มของประชากร ซึ่งสูงกว่าร้อยละ 3 ต่อปี อันเป็นอุปสรรคสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ให้เหลือประมาณร้อยละ 2.5 ต่อปี เมื่อสิ้นปี พ.ศ. 2519

จะให้บริการวางแผนครอบครัวด้วยวิธีใช้ยาคุม ห่วงอนามัย และผ่าตัดทำหมัน ระหว่างปี 2515 - 2519 ให้คลุมทั้ง 71 จังหวัด โดยให้บริการสำหรับรายใหม่ตัวเฉลี่ยปีละ 370,000 ราย และรักษาปริมาณงานเดิมตัวเฉลี่ยอีกปีละ 500,000 ราย และเพื่อให้การปฏิบัติงานได้ผลดีจะทำการศึกษาและวิจัยเกี่ยวกับเรื่องวางแผนครอบครัวอีกปีละ 10 เรื่อง

หน่วยงานที่จะให้บริการดังกล่าวจะดำเนินการโดยโรงพยาบาลจังหวัด 84 แห่ง ศูนย์อนามัยแม่และเด็ก 4 แห่ง ที่ทำการอนามัยจังหวัด 43 แห่ง สถานอนามัยชั้นหนึ่ง (ที่มีแพทย์) 157 แห่ง และสถานบริการอื่นๆ 3,254 แห่ง

3. โครงการอนามัยแม่และเด็ก

ในปัจจุบันมีศูนย์อนามัยแม่และเด็กอยู่ 3 แห่ง คือที่จังหวัดยะลา ขอนแก่น และราชบุรี และมีโรงเรียนอนามัยผดุงครรภ์ 2 แห่ง คือที่ลำปาง และโรงพยาบาลวชิระ ศูนย์และโรงเรียนสามารถผลิตผดุงครรภ์อนามัยได้ปีละ 460 คน

ในระยะของแผนจะได้ขยายการให้บริการอนามัยแม่และเด็ก เพื่อลดอัตราการตายของแม่และเด็กให้ต่ำเท่าที่จะทำได้ ในการนี้จะได้ทำการก่อสร้างศูนย์อนามัยแม่และเด็กที่จังหวัดเชียงใหม่ให้เสร็จสมบูรณ์ และจะสร้างศูนย์ใหม่ขึ้นที่จังหวัดชลบุรี 1 แห่ง และศูนย์สาขาที่เมืองพลอีก 1 แห่ง นอกจากนี้จะทำการผลิตผดุงครรภ์อนามัยในระหว่างแผนจำนวน 2,450 คน พยาบาลอนามัยที่ได้ทุนกรมอนามัย 250 คน และอบรมฟื้นฟูความรู้ผดุงครรภ์ปีละ 200 คน

ศูนย์อนามัยจะสามารถให้บริการต่าง ๆ โดยถ้วนเฉลี่ยต่อปี คือ หญิงมีครรภ์ได้รับการตรวจ 35,000 ราย ทำคลอด 9,800 ราย และตรวจและบำบัดโรคเด็ก 21,000 ครั้ง

4. โครงการส่งเสริมอาหาร บำบัดโรคขาดอาหาร และโภชนาการชนบท

ดำเนินการปรับปรุงภาวะโภชนาการของประชาชน ให้ได้บริโภคอาหารที่มีคุณค่าตามที่ร่างกายต้องการ โดยดำเนินการส่งเสริมอาหารแก่ประชาชนทั่วไป ในระหว่างแผน จะจัดตั้งหน่วยส่งเสริมอาหารจำนวน 47 หน่วย สำหรับงานด้านบำบัดโรคขาดสารอาหาร จะทำการควบคุมโรคคอกพอกในท้องที่ที่ประชาชนเป็นกันมาก และดำเนินงานด้านวิจัยเพื่อวางมาตรการควบคุมโรคขาดสารอาหาร เช่น โรคขาดวิตามินเอ โรคเหน็บชา และโรคโลหิตจาง

สำหรับงานโภชนาการชนบท จะขยายขอบเขตออกไปให้ครบ 71 จังหวัด และจะจัดสร้างศูนย์โภชนาการเด็กก่อนวัยเรียนเพิ่มขึ้น ปีละประมาณ 75 ศูนย์ รวม 375 ศูนย์ ทั้งนี้เพื่อแก้ไขปัญหาโภชนาการในหมู่เด็กก่อนวัยเรียน และเพื่อเป็นแนวทางสนับสนุนให้ประชาชนได้เห็นความสำคัญและให้ความร่วมมือในการจัดตั้งศูนย์เด็กให้มากขึ้นด้วย ส่วนเด็กในวัยเรียน จะได้ดำเนินงานศึกษาและทดลองการจัดอาหารกลางวันราคาถูกลง และมีคุณค่าทางอาหารให้แก่นักเรียนในระดับประถมศึกษา โดยร่วมมือกับกระทรวงศึกษาธิการ และองค์การบริหารส่วนจังหวัดเพื่อหาข้อมูลต่างๆ ในการเตรียมงานจัดทำอาหารกลางวันนักเรียน เพื่อมอบให้แก่หน่วย-งานที่เกี่ยวข้องรับไปดำเนินงาน โดยจะได้ทดลองในภาคใต้ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคกลางแห่งละจังหวัด

5. โครงการจัดหาน้ำสะอาดในชนบททั่วราชอาณาจักร (ประปาหมู่บ้าน)

จำนวนประปาที่ได้ดำเนินการก่อสร้าง (2509 - 2513) ไปแล้ว จำนวน 269 แห่งในจังหวัดต่างๆ 53 จังหวัด และจำนวนประชากรที่ได้รับบริการจำนวน 750,000 คน

เพื่อช่วยปัญหาการขาดแคลนน้ำเพื่ออุปโภคและบริโภคของประชาชนในชนบท ในระหว่างแผนจะได้ดำเนินการก่อสร้างระบบประปาต่างๆ ในชนบททั่วราชอาณาจักรประมาณปีละ 80 ถึง 100 แห่ง โดยปีหนึ่งๆ จะสามารถบริการแก่ประชาชนได้ไม่ต่ำกว่าปีละ 200,000 คน หรือประมาณ 200 หมู่บ้าน ในการก่อสร้างประปาจะยึดถือหลักเกณฑ์ว่าจะสร้างในหมู่บ้านที่มีประชากรไม่ต่ำกว่า 500 คน มีแหล่งน้ำอยู่แล้วแต่อยู่ห่างไกลออกไปจากชุมชน ชาวบ้านมีความต้องการและให้ความร่วมมือจัดทำโดยสามารถสมทบเงิน วัสดุ หรือแรงงานตามกำลังความสามารถของชุมชนนั้นๆ

6. โครงการพัฒนาอนามัยท้องถิ่น

จะได้ดำเนินการต่อเนื่องจากแผนที่สอง โดยมุ่งที่จะลดจำนวนผู้ป่วยและตายด้วยโรคติดเชื้อของระบบทางเดินอาหารและพยาธิลำไส้ โดยให้ประชาชนในชนบทได้รับบริการด้านสุขาภิบาลด้วยความร่วมมือของประชาชน เพื่อยกระดับมาตรฐานการครองชีพและสภาวะสังคมของชาวชนบทให้ดีขึ้นในระหว่างแผนนี้จะได้เปิดหมู่บ้านพัฒนาเพิ่มขึ้นอีกจำนวน 12,900 หมู่บ้าน ซึ่งจะมีประชากรในเขตหมู่บ้านพัฒนาดังกล่าวประมาณ 6.45 ล้านคน นอกจากนี้จะสร้างส้วมที่ถูกสุขลักษณะเพิ่มขึ้นประมาณปีละ 103,240 ส้วม จะดำเนินการกำจัดโรคพยาธิลำไส้ประมาณปีละ 300 หมู่บ้าน และจะสร้างประปาขนาดเล็กเพิ่มขึ้นอีกประมาณปีละ 1,500 หมู่บ้าน

เพื่อให้การดำเนินงานดังกล่าวได้กว้างขวางขึ้นจะตั้งหน่วยพัฒนาเพิ่มขึ้นในระหว่างแผนอีก 10 หน่วย

การควบคุมและป้องกันโรค

1. โครงการป้องกันโรคติดต่อต่าง ๆ

ในแผนนี้ จะได้เร่งรัดพัฒนาการควบคุมโรคติดต่อต่างๆ โดยกำจัดโรคติดต่อบางชนิดที่มีมาตรการป้องกันได้แน่นอนให้หมดสิ้นไป และดำเนินงานควบคุมโรคติดต่อต่างๆ ที่ยังมีปัญหาและอุปสรรคทางด้านป้องกันโรค เพื่อลดอัตราการป่วยและอัตราการตายให้ต่ำที่สุดที่จะทำได้

การให้ภูมิคุ้มกันแก่โรคติดต่อที่ป้องกันได้ ปลูกฝีป้องกันไข้ทรพิษในเด็กเกิดใหม่ และเด็กก่อนเข้าโรงเรียน และบุคคลที่ปลูกฝีมานานเกิน 3 ปีแล้ว ปีละประมาณ 6.18 ล้านคน ฉีด

วัคซีนป้องกันหิวาต์ ให้ได้ 60% หรือประมาณ 4.2 ล้านคน ในจังหวัดที่เคยเกิดโรคก่อนเข้าฤดูร้อน ฉีดวัคซีนป้องกันโรคคอตีบ ไอกรน และบาดทะยัก ให้กับเด็กจนถึงอายุ 5 ปี ประมาณปีละ 1.03 ล้านคน ฉีดวัคซีนป้องกันโรคโปลิโอในเขตพระนคร ประมาณปีละ 64,000 คน และฉีดวัคซีนป้องกัน ไข้ไทฟอยด์ในจังหวัดทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือประมาณ 15 จังหวัด

การควบคุมและป้องกันโรค ได้แก่โรคต่างๆ คือ โรคสัตว์ติดคน โรคพยาธิลำไส้ กากโรค โรคที่เกิดขึ้นจากภายนอกประเทศ โรคไขเลือดออก โรคพยาธิใบไม้ในตับ

การรักษาโรคติดต่อ จะทำการเพิ่มเตียงคนไข้ของโรงพยาบาลโรคติดต่อขึ้นใน ระหว่างแผนให้เป็นโรงพยาบาลขนาด 350 เตียง

2. โครงการกำจัดไข้มาลาเรีย

โครงการนี้ได้พิจารณาปรับปรุงแผนการดำเนินงานใหม่เพื่อให้สอดคล้องกับสภาวะ การขยายตัวทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ โดยได้เริ่มใช้แผนงานใหม่นี้ตั้งแต่ปี 2514

ในระหว่างแผนพัฒนานี้ จะปฏิบัติการต่อไปนี้เป็นคือ จะทำการพ่นสารเคมีปีละ 1 รอบ ในท้องที่ที่มีการแพร่โรคต่ำ และทำการพ่นสารเคมีปีละ 2 รอบ ในท้องที่ที่มีการแพร่เชื้อ ไข้มาลาเรียสูงท้องที่บุกเบิกใหม่ ท้องที่ชายแดน ตรวจค้นหาผู้ป่วยเพื่อมาบำบัดรักษาและจะมอบ งานในท้องที่ปลอดมาลาเรียแล้วให้กับบริการอนามัยทั่วไป โดยทางโครงการจะช่วยงานทางด้าน นิเทศเท่านั้นในท้องที่ปลอดมาลาเรีย

สำหรับพื้นที่ปลอดมาลาเรีย ที่คาดว่าจะสามารถมอบให้อยู่ในความดูแลของ กรมอนามัยมีประชากรในแต่ละปีโดยประมาณดังนี้คือ 5.58 ล้านคน 13.29 ล้านคน 17.35 ล้านคน 23.02 ล้านคน และในปีสุดท้ายของแผนที่ 3 อีก 27.39 ล้านคน

ค. การบำบัดและรักษาโรค

โครงการปรับปรุงโรงพยาบาลส่วนภูมิภาค

จะทำการปรับปรุงพยาบาลทั่วไปในส่วนภูมิภาค 84 แห่ง (เป็นโรงพยาบาลประจำจังหวัด 68 แห่ง และโรงพยาบาลอำเภอ 16 แห่ง) ซึ่งปัจจุบันมีเตียงคนไข้อยู่ ประมาณ 15,800 เตียง แพทย์ 645 คน และพยาบาล 2,009 คน ในระยะของแผนจะได้ทำการ ปรับปรุงโรงพยาบาลในส่วนภูมิภาคทั้ง 84 แห่ง โดยจะปรับปรุงบริการด้านรักษาพยาบาลให้มี สมรรถภาพและประสิทธิภาพให้กว้างขวางยิ่งขึ้น โดยเพิ่มเจ้าหน้าที่ประเภทต่างๆ เครื่องมือ การแพทย์ และเวชภัณฑ์ต่างๆ ขึ้นดังนี้คือ ในระหว่างแผนจะเพิ่มเตียงประมาณ 5,000 เตียง เพิ่ม แพทย์ 100 คน เพิ่มพยาบาล 2,220 คน และผู้ช่วยพยาบาล 2,250 คน ซึ่งจะสามารถให้บริการแก่ คนไข้นอกถั่วเฉลี่ยปีละประมาณ 4.1 ล้านคน และคนไข้ในถั่วเฉลี่ยปีละประมาณ 920,000 ราย

การจัดตั้งโรงพยาบาลศูนย์ จะทำการปรับปรุงโรงพยาบาลขนาดใหญ่ใน ส่วนภูมิภาคทุกภาคและในจังหวัดที่สำคัญ ซึ่งมีประชาชนหนาแน่นให้มีสมรรถภาพในทาง วิชาการยิ่งขึ้น เพื่อให้โรงพยาบาลศูนย์นี้เป็นโรงพยาบาลที่ใช้ในการฝึกอบรมแพทย์และเจ้าหน้าที่ ทางฝ่ายวิชาการ (Training Centre) โดยจะจัดตั้งเป็นโรงพยาบาลศูนย์ขึ้น 14 แห่ง คือ โรง- พยาบาลพุทธชินราช (พิษณุโลก) โรงพยาบาลสรรพสิทธิประสงค์ (อุบลราชธานี) โรงพยาบาล นครราชสีมา โรงพยาบาลสงขลา โรงพยาบาลลำปาง โรงพยาบาลขอนแก่น โรงพยาบาลชลบุรี โรงพยาบาลยะลา โรงพยาบาลสวรรคปราชักษ์ (นครสวรรค์) โรงพยาบาลเจ้าพระยาอภัยภูเบศร (ปราจีนบุรี) โรงพยาบาลราชบุรี โรงพยาบาลเจ้าพระยาอมราช (สุพรรณบุรี) โรงพยาบาล นครศรีธรรมราช และโรงพยาบาลชุมพร

สำหรับมาตรฐานของโรงพยาบาล จะมีอัตรากำลัง คือ แพทย์ : พยาบาล : เตียงคนไข้ เท่ากับ 1 : 4 : 10 จะเป็นโรงพยาบาลขนาด 200 คนขึ้นไปมีแผนก วิชาต่าง ๆ ครบถ้วน มีแพทย์ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะวิชาทุกสาขาให้มากที่สุด และมีเครื่องมือเครื่องใช้ ทางวิชาการให้สมบูรณ์ขึ้นทั้งในด้านรักษาพยาบาลและชันสูตรโรค

ง. การผลิตเจ้าหน้าที่ในระดับต่าง ๆ

1. โครงการวิทยาลัยพยาบาล โรงเรียนพยาบาลผดุงครรภ์และ อหามั้ย และโรงเรียนผู้ช่วยพยาบาล (กรมการแพทย์)

วิทยาลัยพยาบาล จะผลิตครูพยาบาลหลักสูตรหนึ่งปีได้ปีละ 40 คน จนถึงปี 2517 และจะเปลี่ยนหลักสูตรเป็น 2 ปี โดยผลิตในปี 2518 เป็นรุ่นแรกปีละ 70 คน ฉะนั้นในระหว่างแผนจะสามารถผลิตครูได้รวม 260 คน

โรงเรียนพยาบาลผดุงครรภ์และอหามั้ย ขณะนี้มีอยู่ 7 แห่ง และจะ สร้างใหม่อีกหนึ่งแห่งที่จังหวัดลำปางในปี 2519 ในระหว่างแผนจะสามารถผลิตพยาบาลผดุงครรภ์ ในระดับอนุปริญญา

ม.ศ. 3 จำนวน 917 คน และอนุปริญญา ม.ศ. 5 จำนวน 1,410คน

โรงเรียนผู้ช่วยพยาบาลขณะนี้มีอยู่ 6 แห่ง ในระหว่างแผนจะสร้าง โรงเรียนผู้ช่วยพยาบาลเพิ่มขึ้นอีกจำนวน 5 แห่ง จะผลิตผู้ช่วยพยาบาลได้รวม 2,300 คน

2. โครงการผลิตและฝึกอบรมเจ้าหน้าที่กรมอหามั้ย

ทำการผลิตเจ้าหน้าที่อหามั้ย ได้แก่พนักงานอหามั้ย ผู้ช่วย พยาบาล และพนักงานทันตภิบาล โดยดำเนินการดังนี้คือ.-

จะทำการผลิตพนักงานอนามัยให้ได้ปีละ 500 คน โดยผลิตให้กับโครงการปรับปรุงและขยายสถานอนามัย 400 คน และให้กับหน่วยงานอื่นๆ 100 คน ในระหว่างแผนจะผลิตได้ 2,500 คน

ผู้ช่วยพยาบาล ในขณะที่กรมอนามัยมีโรงเรียนผลิตอยู่แล้วหนึ่งแห่งที่จังหวัดนนทบุรีในระหว่างแผนจะสร้างโรงเรียนผู้ช่วยเพิ่มขึ้นอีก 3 แห่ง เพื่อให้สามารถผลิตผู้ช่วยพยาบาลได้ประมาณ 800 คน

ทันตภิบาล จะทำการผลิตในระหว่างแผนให้ได้ 100 คน และขณะเดียวกันจะได้ขยายโรงเรียนเดิมให้สามารถผลิตเจ้าหน้าที่ด้านนี้ให้เพิ่มจำนวนขึ้น

ทางด้านการฝึกอบรม จะทำการอบรมเพิ่มเติมความรู้อนามัยอำเภอปีละ 50 คน อบรมเพิ่มเติมความรู้พนักงานอนามัยผู้เฝ้าตรวจปีละ 50 คน อบรมฟื้นฟูความรู้แพทย์ปีละ 40 คน และอบรมฟื้นฟูความรู้พนักงานอนามัยปีละประมาณ 240 คน

3. โครงการผลิตเจ้าหน้าที่วิทยาศาสตร์

จะผลิตเจ้าหน้าที่วิทยาศาสตร์การแพทย์ ให้เพียงพอกับความต้องการในด้านการชั้นสูตรทางแพทย์ และอนามัยของประเทศ โดยจะผลิตเจ้าหน้าที่ดังนี้ คือ.-

พนักงานวิทยาศาสตร์หลักสูตร 1 ปี ประมาณปีละ 30 คน

พนักงานวิทยาศาสตร์หลักสูตร 2 ปี ประมาณปีละ 20 คน

พนักงานวิทยาศาสตร์เซลล์วิทยาหลักสูตร 2 ปี ประมาณปีละ 10 คน

4. โครงการผลิตและฝึกอบรมเจ้าหน้าที่สถาบันโรคผิวหนัง

ให้การอบรมและศึกษาเรื่องโรคผิวหนังแก่เจ้าหน้าที่ต่างๆ ดังต่อไปนี้คือ แพทย์ฝึกหัดปีละ 40 คน ให้การอบรมแพทย์ประจำบ้านเริ่มแต่ปี 2517-2519 รวม 34 คน ให้การอบรมแก่แพทย์หลังปริญญา 1 ปี ละ 15 คน โดยเริ่มแต่ปี 2516 และในปี 2519 ให้การอบรมแก่พยาบาล 15 คน และนักวิทยาศาสตร์ 5 คน

จ. การวิเคราะห์วิจัยทางการสาธารณสุข

1. โครงการปรับปรุงและขยายงานตรวจวิเคราะห์วิจัยทางแพทย์

จะปรับปรุงและขยายงานตรวจชั้นสูตรวิเคราะห์วิจัยทางการแพทย์ให้มีประสิทธิภาพ และสามารถปฏิบัติงานได้กว้างขวางยิ่งขึ้น ซึ่งจะยังผลให้การป้องกันโรคและการ

รักษาพยาบาลมีสมรรถภาพสูงขึ้นด้วย โดยดำเนินการตรวจสอบและควบคุมคุณภาพของยา ชีววัตถุ อาหาร และเครื่องดื่มน้ำให้อยู่ในมาตรฐานที่กำหนดไว้ ในกรณีนี้จะตรวจชั้นสูตรโรคปัสสาวะประมาณ 90,000–130,000 ราย วิเคราะห์วิจัยเกี่ยวกับสมุนไพรประมาณ 1,200 ราย ตรวจสอบวิเคราะห์ยา ชีววัตถุ และสารเป็นพิษ ปัสสาวะประมาณ 3,500-5,500 ราย วิเคราะห์น้ำเครื่องดื่มน้ำ และอาหารปัสสาวะประมาณ 9,000–13,000 ราย วิจัยชีววิทยาและแมลงนำโรคปัสสาวะประมาณ 40,000 ราย และทำการวิจัยด้านวิทยาศาสตร์ทางแพทย์ ปัสสาวะประมาณ 18 เรื่อง

เพื่อสนับสนุนการดำเนินงานในด้านนี้ให้มีสมรรถภาพอย่างเต็มที่ จะทำการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ในด้านไวรัสวิทยา และตรวจวิเคราะห์ยาปัสสาวะประมาณ 50 คน

2. โครงการบริการชั้นสูตรทางการแพทย์และอนามัยแห่งชาติ

จะได้รวมงานชั้นสูตรทางการแพทย์และอนามัยในส่วนภูมิภาค ให้เข้ามาอยู่ในกรมวิทยาศาสตร์การแพทย์ เพื่อปรับปรุงงานด้านนี้ให้มีสมรรถภาพสูงขึ้นและขยายออกไปให้ครบทุกจังหวัด ในกรณีนี้จะตั้งหน่วยชั้นสูตรระดับภาคให้ครบ 9 ภาค และหน่วยระดับจังหวัดให้ได้ 58 หน่วยเมื่อสิ้นสุดแผนนี้ ทางด้านเจ้าหน้าที่จะเพิ่มเจ้าหน้าที่นักวิทยาศาสตร์ให้ได้ 22 คน และพนักงานวิทยาศาสตร์ให้ได้ 205 คน เมื่อสิ้นแผนนี้

จ. การผลิตและจัดหายาเวชภัณฑ์

โครงการปรับปรุงองค์การเภสัชกรรม

สนับสนุนงานด้านการผลิตทางเภสัชกรรม ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นโดยปรับปรุงเครื่องจักร อุปกรณ์ และวิธีการผลิต ให้สามารถผลิตได้ตามวิธีการที่ทันสมัย ในขณะที่เดียวกันจะปรับปรุงงานด้านขนส่งยาและเวชภัณฑ์ให้แก่โรงพยาบาล และสถานีอนามัยในส่วนภูมิภาคให้รวดเร็วยิ่งขึ้นและจะขยายงานด้านการวิจัยและควบคุมคุณภาพให้เป็นที่เชื่อถือได้

ในด้านปริมาณการผลิต จะมุ่งขยายการผลิตเวชภัณฑ์และยาประเภทต่าง ๆ ดังนี้

1. ยาสามัญประจำบ้าน จะขยายการผลิตขึ้นอีกประมาณเท่าตัวเมื่อสิ้นระยะของแผนพัฒนาฯ
2. ยาซึ่งประชาชนมีความต้องการสูงแต่มีราคาแพงในท้องตลาดเพื่อให้ระดับราคาลดลง
3. วัคซีนป้องกันโรค ซึ่งไม่มีจำหน่ายโดยเอกชนหรือหน่วยงานอื่น โดยจะเร่งขยายการผลิตวัคซีนประเภทต่าง ๆ ที่สำคัญ ๆ รวม 9 ชนิด ให้พอเพียงกับความต้องการของประชาชนในประเทศ

4. ยาและเคมีภัณฑ์จากวัตถุดิบภายในประเทศ โดยอาศัยผลการดำเนินการวิจัยของสถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์ประยุกต์ และการวิจัยขององค์การ ในระยะของแผนพัฒนา ฯ จะผลิตเคมีภัณฑ์เพื่อใช้ในการแพทย์และเภสัชกรรม เพิ่มขึ้นอีก 11 ชนิด รวมเป็น 22 ชนิด และใช้เคมีภัณฑ์ดังกล่าวไปผลิตยารักษาโรคเพิ่มขึ้น 9 ชนิด รวมเป็น 20 ชนิด

เพื่อสนองนโยบายของรัฐบาลที่จะให้ประชาชนชื้อยาในราคาถูกลง จะได้พิจารณาจำหน่ายยาที่องค์การผลิตได้ และที่องค์การจัดซื้อจากเอกชน เพื่อจำหน่ายให้แก่โรงพยาบาลของรัฐ ในราคาถูกลงที่สุด เพื่อแบ่งเบาภาระงบประมาณ และตรึงราคายาในตลาด

ปัญหาและความคาดหวังในระยะยาว

การพัฒนาสาธารณสุขในระยะต่อไปควรจะขยายขอบเขตของการวางแผนนโยบายและแผนงานให้ครอบคลุมไปถึงงานสาธารณสุขทุกหน่วยของรัฐบาล เทศบาล องค์การต่าง ๆ และเอกชนด้วยเท่าที่ผ่านมา การวางแผนได้คำนึงถึงเฉพาะหน่วยงานของกระทรวงสาธารณสุขเป็นใหญ่ ถึงแม้ในแผนฯ 3 จะพยายามขยายไปยังหน่วยงานอื่นบ้าง เช่น ของเทศบาล ของสำนักงาน รพช. แต่ก็ยังขาดนโยบายที่เกี่ยวกับการดำเนินงานของเอกชน โดยเฉพาะในด้านการรักษาพยาบาล ฉะนั้นในอนาคตรัฐจึงควรกำหนดนโยบายว่าจะสนับสนุนให้เอกชนเข้ามามีส่วนในการขยายบริการสาธารณสุข และในการผลิตเภสัชกรรมในราคาอันสมควร เพื่อแบ่งเบาภาระของรัฐบาลได้บ้างและในการดำเนินงานของเอกชน รัฐควรมีข้อบังคับและกำหนดกฎเกณฑ์รัดกุม เป็นต้นว่า ในเรื่องการลงทุน การใช้เจ้าหน้าที่ การคิดค่าบริการตลอดจนความปลอดภัยของประชาชนด้วย

ปัญหาสำคัญที่ยังคงเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาสาธารณสุข จะต้องประสบต่อไป คือ เรื่องการขาดแคลนเจ้าหน้าที่ โดยเฉพาะแพทย์และพยาบาล เฉพาะอย่างยิ่งในส่วนภูมิภาค ปัจจุบันอัตราส่วนแพทย์ต่อประชากรโดยเฉลี่ยในพระนคร ธนบุรี เป็นประมาณ 1 ต่อ 1500 ในส่วนภูมิภาคเป็นประมาณ 1 ต่อ 10,000 ยิ่งกว่านั้น แพทย์ในส่วนภูมิภาคโดยเฉพาะแพทย์เอกชนก็ยังทำงานในตัวเมืองเป็นส่วนใหญ่ ประชาชนในชนบทห่างไกล จึงยังคงขาดแคลนบริการด้านรักษาพยาบาลอีกมาก และถึงแม้รัฐบาลจะพยายามแก้ปัญหาโดยการเพิ่มหน่วยแพทย์เคลื่อนที่ให้มากขึ้น ก็เป็นการแก้ปัญหาในระยะสั้น และสิ้นเปลืองมาก ฉะนั้น รัฐบาลจึงควรวางแผนระยะยาวขึ้นโดยมีแนวทางดังนี้

1. ควรขยายจำนวนการผลิตแพทย์เพิ่มขึ้นให้ได้อัตราส่วนกับจำนวนพลเมืองและวางมาตรการที่แน่นอนในการจัดสรรแพทย์ ให้แก่หน่วยงานต่าง ๆ และให้หน่วยงานเหล่านั้นรับผิดชอบร่วมกันในการกระจายเจ้าหน้าที่แพทย์ ตลอดจนเจ้าหน้าที่ระดับรอง ๆ ลงมา ออกไปในชนบทเพื่อให้บริการแก่ประชาชนโดยทั่วถึง นอกจากนั้น ควรพิจารณาให้เงินเพิ่มพิเศษแก่แพทย์ที่รับราชการ และทำหน้าที่โดยตรงในด้านการรักษาพยาบาล แต่ไม่มีรายได้จากการประกอบอาชีพส่วนตัว

2. ในด้านพยาบาล ซึ่งคาดว่าจะลดความขาดแคลนลงได้บ้าง หากสามารถรักษาเป้าหมายการผลิตให้อยู่ในระดับแผนฯ 3 แต่ปัญหาที่ควรพิจารณาแก้ไขก็คือ การที่พยาบาลไปทำงานในต่างประเทศมากขึ้นทุกที จึงควรหาวิธีการที่เหมาะสมให้พยาบาลอยู่ปฏิบัติงานภายในประเทศ การกระจายกำลังพยาบาลออกปฏิบัติงานในชนบทก็อาจใช้วิธีการเช่นเดียวกับแพทย์ เช่น เพิ่มเงินพิเศษในการไปปฏิบัติราชการในท้องถิ่นห่างไกล และทุรกันดาร นอกจากนั้น ควรพิจารณาการใช้พยาบาลเพียงบางเวลา (part - time) ด้วย เพราะยังมีพยาบาลอีกเป็นจำนวนมากที่มีได้ทำงานเนื่องจากเหตุผลหลายประการ

3. ผลิตเจ้าหน้าที่ในระดับต่ำกว่าวิชาชีพ เพิ่มขึ้นอีก เช่น ผู้ช่วยพยาบาล พนักงานอนามัยทันตภิบาล เพราะเจ้าหน้าที่ในระดับนี้จะเป็นกำลังสำคัญในการปฏิบัติงานเป็นผู้ช่วยแพทย์ และพยาบาลในชนบท

4. พิจารณาใช้แพทย์ พยาบาล และเจ้าหน้าที่อื่นให้ตรงกับวิชาชีพที่เรียนมา ในเรื่องนี้ควรได้รับการพิจารณาจาก ก.พ. เป็นพิเศษ โดยเฉพาะการใช้เจ้าหน้าที่ ที่ประเทศขาดแคลนไปทำงานในหน้าที่ ซึ่งควรใช้เจ้าหน้าที่ประเภทอื่น ในปัจจุบันนี้งานสาธารณสุข หัวหน้าหน่วยงานซึ่งส่วนใหญ่เป็นแพทย์ต้องรับผิดชอบกับงานบริหารมากเกินไป หรือการใช้พยาบาล หรือพนักงานอนามัย ไปทำหน้าที่ในด้านบัญชี หรือเสมียน เป็นต้น จึงทำให้เพิ่มความขาดแคลนแพทย์และเจ้าหน้าที่ด้านพยาบาลและอนามัยยิ่งขึ้นอีก ฉะนั้นสำนักงาน ก.พ. จึงควรพิจารณาถึงลักษณะและปริมาณงานของหน่วยงานสาธารณสุข โดยรอบคอบและอนุมัติการใช้เจ้าหน้าที่ให้ถูกกับลักษณะ และเพียงพอกับปริมาณงานด้วย

โดยที่บริการสาธารณสุขของรัฐนั้น ต้องขยายขอบเขตกว้างขวางขึ้นทุกทีอันเป็นผลสืบเนื่องมาจากการเพิ่มของประชากรและการขยายตัวทางด้านเศรษฐกิจ เช่น งานด้านการวางแผนครอบครัว งานด้านสิ่งแวดล้อมเป็นพิษ (Pollution) ต่างๆ จึงเป็นเหตุให้งบประมาณด้านสาธารณสุขต้องเพิ่มขึ้นในอัตราที่สูงกว่าระยะที่แล้วๆ มา ในอนาคต รัฐจึงควรกำหนดมาตรการให้บริการแก่ประชาชนให้รัดกุมกว่าปัจจุบัน เช่น พิจารณาการทดลองทำระบบประกันสังคม หรือการกำหนดรายได้ของประชาชน ที่ควรได้รับบริการรักษาพยาบาลโดยไม่คิดมูลค่า ทั้งนี้ เพื่อให้ประชาชนผู้มีรายได้น้อยได้รับบริการสาธารณสุขจากรัฐ ได้โดยสะดวก และทั่วถึงยิ่งขึ้น

เพื่อให้ประชาชนในส่วนภูมิภาคต้องเข้ามาใช้บริการเป็นจำนวนมาก เช่น ในปัจจุบัน จึงควรปรับปรุงด้านรักษาพยาบาลในส่วนภูมิภาคให้ดียิ่งขึ้นทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพให้มีมาตรฐานใกล้เคียงกับส่วนกลาง โดยเฉพาะควรเน้นการปรับปรุงด้านวิชาการ เครื่องมือทางการแพทย์ที่ทันสมัย และเจ้าหน้าที่ผู้เชี่ยวชาญในสาขาวิชาการต่างๆ ให้เป็นพิเศษ ในกรณีนี้ จึงควรเร่งจัดทำมาตรฐานโรงพยาบาลในส่วนภูมิภาคขึ้น โดยวางแผนโครงการและแผนงานระยะยาว ให้สอดคล้องกับการขยายตัวของจำนวนประชากรในแต่ละท้องที่ด้วย

ในระยะต่อไปของการพัฒนาสาธารณสุข ควรจะได้เร่งดำเนินการผสมผสาน (Integration) โครงการพิเศษให้เข้ากับการดำเนินงานของสถานอนามัย และโรงพยาบาลต่าง ๆ ซึ่งถือเป็นโครงการหลักให้เสร็จสิ้นโดยเร็ว ทั้งนี้ เพื่อแก้ไขปัญหาการปฏิบัติงานซ้ำซ้อนกัน ซึ่งทำให้สิ้นเปลืองเจ้าหน้าที่และกำลังงบประมาณ ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 การรวมงานโครงการพิเศษเข้ากับสถานอนามัย จะทำได้เพียงบางส่วน ฉะนั้นในแผนพัฒนาฯ ระยะต่อไป จึงควรจะได้ทำการปรับปรุงสถานอนามัยและโรงพยาบาล ให้อยู่ในสภาพพร้อมที่จะรับงานพิเศษตามโครงการต่างๆ เช่น งานแพทย์และอนามัยเคลื่อนที่งานโครงการกำจัดไข้มาเลเรีย ปรามปรามโรคเรื้อน พัฒนาอนามัย ควบคุมวัณโรค อนามัยโรงเรียน โภชนาการชนบท วางแผนครอบครัว และอื่นๆ ได้ทุกโครงการ

ฉะนั้น สิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งก็คือ การวางแผนดำเนินงานในเรื่องการผสมผสานร่วมกันอย่างใกล้ชิดระหว่างผู้ดำเนินงานโรงพยาบาล สถานอนามัย และโครงการพิเศษต่างๆ

สำหรับงานด้านการวิเคราะห์วิจัยทางการแพทย์นั้น ควรจะเร่งดำเนินการให้ก้าวหน้าไปเท่าที่ควร ปัจจุบันประเทศเรามีผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งมีความสามารถในงานด้านการวิเคราะห์ วิจัยทางการแพทย์อยู่เป็นจำนวนมากไม่น้อย แต่การสนับสนุนจากรัฐบาลยังไม่เพียงพอ ได้แต่อาศัยความช่วยเหลือจากต่างประเทศเป็นส่วนใหญ่ ฉะนั้น ในระยะต่อไป ภาครัฐบาลจึงควรมีนโยบายให้ความสำคัญแก่ผู้ที่ดำเนินงานด้านการวิเคราะห์วิจัยทางการแพทย์เป็นพิเศษ โดยให้การสนับสนุนทั้งในด้านกำลังเงินและกำลังเจ้าหน้าที่อย่างจริงจัง พร้อมทั้งเผยแพร่ผลการดำเนินงานให้ทราบทั่วกัน เพื่อผู้ที่เกี่ยวข้องจะได้นำผลการวิเคราะห์วิจัยดังกล่าวไปใช้ประโยชน์ในการปรับปรุงงานทั้งทางด้านป้องกัน และรักษาพยาบาลให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น

แม้ในแผนที่สามจะสามารถดำเนินการวางแผนครอบครัว โดยชะลออัตราการเกิดของประชากรลงเมื่อสิ้นปี 2519 เหลือประมาณร้อยละ 2.5 ได้เป็นผลสำเร็จก็ตาม แต่อัตราการเพิ่มของประชากรดังกล่าวของประเทศไทยเมื่อเทียบกับอัตราการเพิ่มของประชากรของประเทศอื่นๆ ก็ยังอยู่ในอัตราการเพิ่มที่ยังสูงอยู่ และยังเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ ฉะนั้น ในอนาคตรัฐบาลก็จะต้องยึดนโยบายให้การสนับสนุนการวางแผนครอบครัวของประเทศต่อไปทั้งทางด้านให้บริการวางแผนครอบครัว และขยายงานวิจัยในด้านนี้เพื่อที่จะได้กำหนดอัตราที่แน่นอนของประชากร จะเป็นผลดีต่อการขยายตัวทั้งทางด้านเศรษฐกิจและสังคมของประเทศชาติ

ปัญหาด้านสาธารณสุขที่สำคัญๆ ในระยะต่อไป ก็将有ความซับซ้อนเพิ่มขึ้น การพิจารณาแก้ไขปัญหาดังกล่าว ก็มีแนวโน้มที่จะต้องร่วมมือกันระหว่างหน่วยราชการหลายฝ่าย เช่น ปัญหาในเรื่องการควบคุมน้ำเสีย จากโรงงานและจากอาคารบ้านเรือน อากาศเป็นพิษทั้งจากโรงเรียน และจากยานยนต์ต่างๆ จะต้องพิจารณาแก้ไขปัญหาพร้อมกันระหว่างกระทรวงสาธารณสุข อุตสาหกรรม คมนาคม มหาดไทย เทศบาล หรือปัญหาทางด้านโภชนาการ และอนามัยโรงเรียน ก็ต้องอาศัยความร่วมมือและการดำเนินงาน จากกระทรวงศึกษาธิการ สาธารณสุข เกษตร

มหาดไทย รวมทั้งเทศบาลและองค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือในเรื่องการจัดหาน้ำสะอาดที่ให้ประชาชนในภูมิภาคได้บริโภค ก็ต้องดำเนินการร่วมกันระหว่างหน่วยงานต่างๆ เช่นกัน

การแก้ไขปัญหาดังตัวอย่างข้างต้น ถ้าพึ่งกระทรวงสาธารณสุขไม่อาจจะแก้ไขปัญหาได้สำเร็จลุกลงไปอย่างมีประสิทธิภาพได้ ฉะนั้น รัฐบาลจึงควรจะมีการพิจารณาว่ายังมีปัญหาใดบ้างที่จำเป็นจะต้องพิจารณาร่วมกันระหว่างหน่วยราชการต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง แล้วมอบหมายให้หน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่งทำหน้าที่เป็นผู้ประสานงาน ทั้งในด้านการวางแผนแก้ไขและป้องกัน

บทผนวก งบประมาณและรายละเอียดโครงการต่าง ๆ ของสาธารณสุข

ตารางที่ 1

งบพัฒนาสาธารณสุข

เฉพาะที่จ่ายจากงบประมาณแผ่นดิน พ.ศ. 2515 - 2519

(ล้านบาท)

งบพัฒนาฯ แยกตาม วัตถุประสงค์ของรายจ่าย	2515	2516	2517	2518	2519	2515- 1519
1. งานอนามัยและสุขาภิบาล	254.36	351.57	392.64	421.71	452.05	1,872.33
2. งานควบคุมและป้องกันโรค	158.74	190.64	194.62	195.53	200.62	940.15
3. งานบำบัดและรักษาโรค	362.53	430.00	475.00	511.00	548.00	2,326.53
4. งานผลิตเจ้าหน้าที่ต่างๆ	37.57	51.00	41.00	44.00	49.00	222.57
5. งานวิเคราะห์และวิจัย	21.60	25.58	28.05	30.00	32.89	138.42
6. งานผลิตและจัดหาเวชภัณฑ์	-	-	-	-	-	-
รวม	834.80	1,048.79	1,131.31	1,202.54	1,282.56	5,500.00^K

^K นอกจากงบพัฒนาที่กำหนดไว้ในแผนพัฒนาฯ ยังมีโครงการสำรองเป็นจำนวน 166.92 ล้านบาท ซึ่งเป็นโครงการที่สมควรได้รับการสนับสนุนหากภาวะการเงินของประเทศอำนวย นอกจากนี้มีโครงการด้านสาธารณสุขที่ดำเนินการโดยสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบท จำนวนเงิน 160.58 ล้านบาท

ตารางที่ 2
งบพัฒนาสาธารณสุขทั้งสิ้น
แยกตามแหล่งเงิน พ.ศ. 2515 - 2519

ที่มาของแหล่งเงิน	งบพัฒนาทั้งสิ้น 2515 - 2519
งบประมาณแผ่นดิน ^K	5,500.00
เงินอุดหนุนเทศบาลด้านสาธารณสุข	32.50
เงินช่วยเหลือต่างประเทศ	840.00
รายได้รัฐวิสาหกิจ	-
รวม	6,372.50

^K นอกจากงบพัฒนาที่กำหนดไว้ในแผนพัฒนาฯ ยังมีโครงการสำรองเป็นจำนวน 166.92 ล้านบาท ซึ่งเป็นโครงการที่สมควรได้รับการสนับสนุนหากภาวะการเงินของประเทศอำนวย นอกจากนี้มีโครงการด้านสาธารณสุขที่ดำเนินการโดยสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจำนวนเงิน 160.58 ล้านบาท

.....

บทที่ ๑๖

การศึกษา

.....

วัตถุประสงค์และนโยบายทั่วไปของแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ

การที่ประเทศจะสามารถพัฒนาทั้งทางเศรษฐกิจและสังคมให้ได้ผลสมความมุ่งหมายนั้น ย่อมจำเป็นต้องอาศัยปัจจัยหลายอย่างเป็นส่วนประกอบที่สำคัญ คือ ทรัพยากรด้านการเงินและ ทรัพยากรมนุษย์ ประเทศไทยมีทรัพยากรด้านการเงินค่อนข้างจำกัด ดังนั้น ในการพัฒนาประเทศ จึงจำเป็นต้องอาศัยหลักการใช้ประโยชน์ทรัพยากรมนุษย์ให้เต็มที่ อาจกล่าวได้ว่าการพัฒนา ประเทศของไทยจะสำเร็จลุล่วงไปได้หรือไม่ขึ้นอยู่กับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เป็นสำคัญ โดยจำเป็นต้องสร้างกำลังคนที่มีความรู้และมีทักษะในการประกอบกิจการงานในปริมาณที่พอเพียงกับ ความต้องการของประเทศ และการที่จะได้กำลังคนที่มีความรู้และมีทักษะตามความต้องการดังกล่าว ย่อมต้องอาศัยระบบการศึกษาที่ดี มีประสิทธิภาพและมีคุณภาพทุกระดับการศึกษา

การพัฒนาการศึกษาเท่าที่ได้ดำเนินมาแล้วในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่หนึ่งและสอง ได้ อาศัยแนวคิดที่ว่าระบบการศึกษาที่เหมาะสมสำหรับประเทศ คือ ระบบสนับสนุนการเปลี่ยนที่ดีขึ้น ในสังคมและส่งเสริมความเจริญทางเศรษฐกิจของประเทศ ทั้งนี้ หมายถึงการยอมรับว่าการศึกษา เป็นการลงทุนอย่างหนึ่งซึ่งมีผลไม่เพียงแต่การผลิตกำลังคนที่มีความรู้และทักษะในปริมาณที่ พอเพียงกับความต้องการของประเทศเท่านั้น หากยังต้องสร้างทัศนคติอันดีงามสำหรับสังคมควบคู่ กันไป

แผนพัฒนาการศึกษาระยะที่สาม ซึ่งได้จัดทำขึ้นโดยอาศัยแนวคิดของแผนพัฒนาฯ ระยะที่ หนึ่งและสอง นอกจากพยายามหาทางแก้ปัญหาต่างๆ แล้วยังได้เน้นหนักในด้านการเตรียม ประเทศชาติให้พร้อมที่จะย่างเข้าสู่ยุควิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี รวมทั้งการแก้ปัญหาด้าน คุณภาพและประสิทธิภาพในการจัดการศึกษาอย่างจริงจังอีกด้วย และเพื่อให้บรรลุผลดังกล่าว ข้างต้น ได้มีการกำหนดวัตถุประสงค์ขั้นพื้นฐานของแผนพัฒนาฯ ระยะที่สามไว้ โดยมีหลักการ ใหญ่ๆ ดังนี้

นโยบายการพัฒนาการศึกษาส่วนรวม

๑. ปรับปรุงการศึกษาให้มีความสัมพันธ์กับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ พร้อมทั้งคำนึงถึงการปลูกฝังพลเมืองให้มีความรู้สึกรับผิดชอบต่อสังคมและความมั่นคงปลอดภัย ของประเทศ

๒. ส่งเสริมการศึกษาวิจัยสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
๓. ส่งเสริมการศึกษาด้านเกษตรกรรม เพื่อเพิ่มพูนประสิทธิภาพในการผลิตของประเทศ
๔. ขยายและปรับปรุงด้านการประถมศึกษาภาคบังคับ ประถมต้นและประถมปลาย ให้สอดคล้องกับการเพิ่มจำนวนประชากรวัยเรียน และเน้นหลักการขยายการศึกษาระดับมัธยมและอุดมศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการกำลังคนระดับกลาง และระดับสูง
๕. เร่งการผลิตครูให้เพียงพอกับความต้องการ และส่งเสริมสวัสดิการและสวัสดิภาพครู โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูในส่วนภูมิภาคและท้องถิ่นกันดาร
๖. ส่งเสริมความเสมอภาคในการศึกษา ด้วยการปรับปรุงและขยายการศึกษาในส่วนภูมิภาคเร่งรัดให้การศึกษาที่เหมาะสมแก่ประชาชนตามท้องถิ่น โดยเฉพาะในท้องถิ่นที่มีลักษณะพิเศษ
๗. ส่งเสริมให้เอกชนได้มีส่วนในการจัดการศึกษาในอัตราส่วนและวิถีทางที่เหมาะสม และหามาตรการส่งเสริมให้มีความร่วมมืออย่างใกล้ชิดระหว่างสถาบันการศึกษากับสถาบันอื่นๆ ทั้งของรัฐบาลและเอกชนที่มีส่วนร่วมในงานพัฒนาเศรษฐกิจสาขาต่างๆ
๘. ส่งเสริมให้มีการฝึกอบรมและศึกษานอกโรงเรียนให้มีผลดียิ่งขึ้น เน้นหนักในการฝึกอบรมนอกโรงเรียนในด้านเกษตรกรรมและการส่งเสริมอาชีพของประชาชนในชนบท และสนับสนุนการศึกษาผู้ใหญ่ให้แพร่หลาย
๙. ส่งเสริมจริยธรรม คุณธรรม และวินัยของเด็กในวัยเรียนเพื่อให้มีความเข้าใจและภูมิใจในศิลปและวัฒนธรรมของชาติ พร้อมทั้งส่งเสริมการศึกษาพลานามัยส่วนบุคคลและส่วนรวม เพื่อให้ประชาชนมีร่างกายแข็งแรง มีสุขภาพจิตดี มีน้ำใจเป็นนักกีฬา มีความอดทน มีความรัก หมู่คณะและประเทศชาติ

เพื่อสนองนโยบายและวัตถุประสงค์ดังกล่าว ได้มีการพิจารณาปรับปรุงโครงการสำคัญ ๆ หลายโครงการในแต่ละระดับการศึกษาในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม เช่น โครงการเงินกู้เพื่อปรับปรุงมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โครงการสนับสนุนการจัดตั้งและปรับปรุงงานของสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า เพื่อให้มีอุปกรณ์การฝึกสอน พร้อมทั้งครูอาจารย์และวัสดุ ครุภัณฑ์อื่นๆ เพียงพอ เพื่อยกมาตรฐานสถาบันแห่งนี้ให้สามารถผลิตครูอาชีพะช่างและอุตสาหกรรมกับช่างเทคนิคที่มีคุณภาพให้เพียงพอใช้ในการพัฒนาประเทศ ในขณะที่เดียวกันได้เตรียมการปรับปรุงกลุ่มโรงเรียนอาชีวเกษตรและอุตสาหกรรม เพื่อจะขอรับเข้าโครงการเงินกู้กลุ่มที่ ๒ ในช่วงของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม ในด้านการศึกษาสายมัธยมศึกษา จะมีการสนับสนุนโครงการโรงเรียน

มัธยม โดยใช้หลักสูตรที่กว้างขวาง ในด้านการฝึกหัดครูได้ดำริจะยกวิทยาลัยวิชาการศึกษาทั้งใน ส่วนกลางและส่วนภูมิภาคขึ้นเป็นสถาบันเทียบเท่ามหาวิทยาลัย โดยมีโครงการปรับปรุงงานนี้ โ ต ย เ ฉ ฉ พ า ะ นอกจากนี้จะมีโครงการเร่งรัดการศึกษาประถมปลาย ป.๕-ป.๗ โครงการผลิตตำราเรียนแจกเด็กที่ ยากจน โครงการฝึกอบรมผู้นำเยาวชนในชนบท และโครงการศึกษาผู้ใหญ่ ซึ่งเน้นรวมถึงการ ฝึกอบรมอาชีพ และการให้การศึกษานอกโรงเรียนแก่เยาวชน ซึ่งขาดพ้นการศึกษาไป โดยถือเป็น โครงการสำคัญอันดับสูงในแผนพัฒนาฯ ระยะเวลาที่สาม

นอกจากการสนับสนุนโครงการดังกล่าวแล้ว ยังจำเป็นต้องพิจารณาหาทางสนับสนุน โครงการเกี่ยวเนื่องอื่นๆ ควบคู่กันไป ทั้งนี้ เพื่อพยายามรักษาปริมาณและคุณภาพของการศึกษา ทั้งภายในและภายนอกโรงเรียนให้เหมาะสม และเพื่อรัฐสามารถจะดูแลสนับสนุนได้โดยทั่วถึง โครงการเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมดังกล่าวที่ควรเน้นหนักในแผนพัฒนาฯ ระยะเวลาที่สาม คือ โครงการวางแผนครอบครัว โครงการโภชนาการชนบท โครงการฝึกอบรมอาชีพ และโครงการ ส่งเสริมการจริยศึกษาและพลานามัย

งานพัฒนาการศึกษาตามแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สอง (๒๕๑๐-๒๕๑๔)

นโยบายการพัฒนาการศึกษาตามแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สอง มีวัตถุประสงค์สำคัญ ๔ ประการ คือ ๑) ผลิตกำลังคนให้ได้ตามความต้องการของประเทศ ๒) ขยายการศึกษาภาคบังคับให้ทั่วถึง ๓) ปรับปรุงคุณภาพและแก้ไขปัญหาการศึกษาด้วยมาตรการอันเหมาะสมและ ๔) ส่งเสริมการศึกษาใน โรงเรียนราษฎร์โดยเฉพาะในด้านคุณภาพและมาตรฐานการศึกษา

ในระยะของแผนพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่สอง (พ.ศ.๒๕๑๐-๒๕๑๔) การศึกษาของประเทศได้เจริญก้าวหน้าเป็นลำดับทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพ ได้มีการปรับปรุง การศึกษาทุกระดับ โดยมุ่งที่จะจัดระบบการศึกษาให้เป็นไปโดยประหยัดและเกิดประโยชน์มากที่สุด นอกจากนี้ยังได้พยายามปรับปรุงระบบการศึกษาตลอดจนโครงสร้างในการบริหารการศึกษาให้ เหมาะสมยิ่งขึ้น และนับเป็นครั้งแรกที่ได้มีการศึกษาวิเคราะห์อย่างมีหลักเกณฑ์เกี่ยวกับปัญหาด้าน กำลังคนที่เป็นอุปสรรคแก่การพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ กับทั้งสร้างความพยายามที่จะผลิต กำลังคนเพื่อขจัดปัญหาการขาดแคลนกำลังคนทุกระดับให้หมดสิ้นไป โดยเหตุนี้จึงปรากฏว่าได้มี การเน้นการขยายปริมาณนิสิตนักศึกษาในสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี รวมทั้งสาขาการฝึกหัดครู เป็นจำนวนมากในขณะเดียวกันก็ได้ละเลยความต้องการด้านการศึกษาโดยทั่ว ๆ ไป ของ ป ร ะ ช า ช น ดั ัง จะเห็นได้จากการเร่งขยายจำนวนนักเรียนในระดับประถมศึกษาตอนปลายและระดับมัธยมศึกษา ตอนต้นเพิ่มสูงขึ้นจากแผนพัฒนาฯ ฉบับที่หนึ่งเป็นอันมาก อย่างไรก็ตาม แม้รัฐจะสามารถขยาย ปริมาณการรับนักเรียนทุกระดับเพิ่มขึ้นทุกปี เป็นจำนวนที่รับได้รวมทั้งสิ้นปีละไม่ต่ำกว่า ๒๕๐,๐๐๐

คน ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สอง แต่ยังไม่อาจจะสนองความต้องการของสังคมในด้านการศึกษาตาม ภาระผูกพันที่รัฐกำหนดไว้ได้ จึงจำเป็นจะต้องหามาตรการแก้ไข ให้ได้ผลยิ่งขึ้นในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม

การขยายปริมาณการรับนักเรียนในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สอง

ในด้านปริมาณการรับนักเรียนในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สอง ได้ขยายการรับนักเรียนทุกระดับ เพิ่มขึ้น ในปีการศึกษา ๒๕๑๔ มีปริมาณนักเรียนในระดับและประเภทต่างๆ ดังนี้

๑. การศึกษาระดับประถมศึกษา

ระดับประถมศึกษาตอนต้น (ป.๑-๔) ในปี ๒๕๑๔ มีนักเรียนรวมทั้งสิ้นประมาณ ๔,๗๗๒,๖๐๐ คน เป็นจำนวนที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด ๓,๙๕๕,๐๐๐ คน หรือร้อยละ ๘๓.๐๐ ศึกษาอยู่ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ๖๘,๗๐๐ คน หรือร้อยละ ๑.๕ ศึกษาอยู่ในโรงเรียนเทศบาล ๒๑๓,๙๐๐ คน หรือร้อยละ ๑๔.๕ และศึกษาอยู่ในโรงเรียนราษฎร์ ๕๓๕,๐๐๐ คน หรือร้อยละ ๑๑

ระดับประถมศึกษาตอนปลาย (ป.๕-๗) มีนักเรียนรวมทั้งสิ้นประมาณ ๙๒๔,๙๐๐ คน ศึกษาอยู่ในโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด ๔๒๘,๐๐๐ คน หรือร้อยละ ๔๖ ศึกษาอยู่ในโรงเรียน สังกัดกรมสามัญศึกษา ๑๕๓,๐๐๐ คน หรือร้อยละ ๑๗ ศึกษาอยู่ในโรงเรียนเทศบาล ๕๔,๙๐๐ คน หรือร้อยละ ๖ และศึกษาอยู่ในโรงเรียนราษฎร์ ๒๘๙,๐๐๐ คน หรือร้อยละ ๓๑

๒. มัธยมศึกษาสายสามัญ

นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (มศ.๑-๓) มีนักเรียนทั้งสิ้นประมาณ ๔๗๙,๑๐๐ คน ศึกษาอยู่ในโรงเรียนรัฐบาล ๒๕๘,๑๐๐ คน หรือร้อยละ ๕๔ ศึกษาอยู่ในโรงเรียนราษฎร์ ๒๒๑,๐๐๐ คน หรือร้อยละ ๔๖

ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.ศ.๔-๕) มีนักเรียนทั้งสิ้นประมาณ ๖๕,๐๐๐ คน ศึกษาอยู่ในโรงเรียนรัฐบาล ๓๙,๓๐๐ คน หรือร้อยละ ๖๐ ศึกษาอยู่ในโรงเรียนราษฎร์ ๒๕,๗๐๐ คน หรือร้อยละ ๔๐

๓. มัธยมศึกษาสายอาชีพ

ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นสายอาชีพ ซึ่งอยู่ในสังกัดของกรมอาชีวศึกษา (ม.ศ.๑-๓) มีนักเรียนศึกษาอยู่ในโรงเรียนรัฐบาลรวมทั้งสิ้น ๓,๘๐๐ คน ทั้งนี้ ไม่รวมนักเรียนโรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนของหน่วยราชการซึ่งมีการศึกษาสายอาชีพอีกส่วนหนึ่ง

ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.ศ.๔-๖) มีนักเรียนศึกษาอยู่ในโรงเรียนรัฐบาล รวมทั้งสิ้น ๕๘,๕๐๐ คน

๔. ระดับอาชีวศึกษาขั้นสูง

นักเรียนระดับอาชีวศึกษาขั้นสูง (เทคนิค) ในโรงเรียนรัฐบาลหลักสูตร ๒ ปี หลักสูตร ๓ ปี และหลักสูตร ๓ ๑/๒ ปี มีจำนวนทั้งสิ้นประมาณ ๑๔,๓๐๐ คน และเป็นนักเรียนฝึกหัดครูอาชีวศึกษา ๒,๕๐๐ คน

๕. การฝึกหัดครู

มีนักเรียนฝึกหัดครูสายสามัญรวมทั้งสิ้น ๘๙,๓๕๐ คน เป็นนักเรียนฝึกหัดครูภาคปกติระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา ๔๒,๑๐๐ คน และนักศึกษาระดับปริญญาวิชาการศึกษา ๕,๖๕๐ คน และเป็นนักเรียนฝึกหัดครูภาคสมทบรวมทุกระดับ ๓๑,๖๐๐ คน

๖. ระดับอุดมศึกษา

มหาวิทยาลัย ๙ แห่ง มีนักศึกษารวมทุกสาขา รวม ๔๕,๑๐๐ คน และมหาวิทยาลัยรามคำแหง ซึ่งเปิดรับนักศึกษาในปีการศึกษา ๒๕๑๔ เป็นปีแรกจำนวนประมาณ ๔๐,๐๐๐ คน

๗. การศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาอื่น ๆ

การศึกษาระดับนี้มีนักเรียนทุกประเภทรวมทั้งสิ้น ๘๘,๖๘๐ คน จำแนกเป็นนักเรียนพลศึกษารวมทุกระดับประมาณ ๙๙๐ คน นักเรียนการศึกษาผู้ใหญ่ ๔๔,๒๔๐ คน โรงเรียนอาชีวศึกษาหลักสูตรระยะสั้นและหน่วยฝึกฝนอาชีพเคลื่อนที่ ๓๓,๒๕๐ คน นักเรียนการศึกษาพิเศษ ๘,๔๘๐ คน และนักเรียนช่างศิลป์และนาฏศิลป์ ๑,๗๒๐ คน

การประเมินผลโครงการพัฒนาการศึกษาในแผนระยะที่สอง

ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สอง (พ.ศ.๒๕๑๐-๒๕๑๔) มีโครงการพัฒนาการศึกษา รวมทั้งสิ้น ๔๘ โครงการ เป็นโครงการต่อเนื่อง ๒๘ โครงการ และโครงการใหม่ ๒๐ โครงการ สรุปผลการดำเนินงานพัฒนาการศึกษาตามโครงการต่างๆ จำแนกตามระดับการศึกษาได้ดังนี้

โครงการระดับประถมศึกษา

การขยายด้านปริมาณ

จำนวนนักเรียนประถมศึกษาตอนต้น การศึกษาภาคบังคับ และประถมศึกษาตอนปลาย (ป. ๕-๗) ของโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด กรมสามัญศึกษา เทศบาล และโรงเรียนราษฎร์ รับนักเรียนได้เป็นจำนวนทั้งสิ้น ๕,๖๗๗,๕๐๐ คน สูงกว่าเป้าหมายที่กำหนดไว้ในปลายแผนพัฒนาฯ ระยะที่สอง จำนวน ๑๙๓,๕๐๐ คน หรือสูงกว่าเป้าหมายร้อยละ ๔

การปรับปรุงด้านคุณภาพ

ในระดับประถมศึกษา ซึ่งมีปัญหาการตกซ้ำชั้นในอัตราที่สูงมาก ได้มีการทดลองวิธีการเลื่อนชั้นโดยอัตโนมัติ ปรากฏว่าจนกระทั่งบัดนี้มีโรงเรียนที่ได้เลือกสรรเข้าอยู่ในโครงการทดลองแล้ว ๑๕๙ โรงเรียน และผลที่ได้รับปรากฏว่าเป็นที่พึงพอใจ นอกจากนี้ เพื่อที่จะให้โรงเรียนประถมศึกษาสนองความต้องการของท้องถิ่นให้มากยิ่งขึ้น ในปี พ.ศ. ๒๕๑๐ ได้มีการโอนโรงเรียนประชาบาลเกือบทั้งหมด จากกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการไปขึ้นอยู่กับองค์การบริหารส่วนจังหวัด ภายใต้ ความดูแลของ กระทรวงมหาดไทย ทั้งนี้ กระทรวงศึกษาธิการยังคงมีหน้าที่เกี่ยวกับหลักสูตรและงานทดสอบด้านวิชาการและยังมีหน้าที่บริหารงานโรงเรียนประเภทปรับปรุง และทดลองในสังกัดของกรมสามัญศึกษาอีกส่วนหนึ่ง

โครงการระดับมัธยมศึกษาสายสามัญ

การขยายด้านปริมาณ

จำนวนนักเรียนมัธยมศึกษาสายสามัญ โรงเรียนสังกัดกรมวิสามัญศึกษาและโรงเรียนราษฎร์ในปี ๒๕๑๔ รับนักเรียนได้จริงเป็นจำนวนทั้งสิ้น ๕๔๔,๑๐๐ คน ต่ำกว่าเป้าหมายที่กำหนดไว้ในปลายแผนพัฒนาฯ ระยะที่สอง จำนวน ๓๑,๖๐๐ คน หรือต่ำกว่าเป้าหมาย ร้อยละ ๖

การปรับปรุงคุณภาพ

ในระดับมัธยมศึกษาโครงการใหม่ที่สำคัญมากได้แก่ โครงการโรงเรียนมัธยมแบบประสม ซึ่งเริ่มในปี พ.ศ. ๒๕๑๑ เป็นต้นมา ปัจจุบันโรงเรียนในโครงการนี้มีรวมทั้งสิ้น ๒๐ โรงเรียน มีนักเรียนรวม ๒๔,๐๐๐ คน เป็นโรงเรียนที่จัดหลักสูตรอย่างกว้างขวาง โดยให้นักเรียนได้มีประสบการณ์ทั้งในด้านวิชาชีพและศิลปปฏิบัติ นับเป็นการยอมรับความจริงที่ว่านักเรียนจำนวนหนึ่ง จะต้องออกไปประกอบอาชีพ เมื่อสำเร็จการศึกษาระดับนี้แล้ว นักเรียนที่สำเร็จหลักสูตรมัธยมแบบประสมนอกจากจะมีพื้นความรู้ทางวิสามัญแล้วยังมีทักษะในทางวิชาชีพอันจะช่วยให้สามารถหางานทำได้อีกด้วย

โครงการระดับอาชีวศึกษา

การขยายด้านปริมาณ

มัธยมศึกษา

จำนวนนักเรียนมัธยมศึกษาในปีสุดท้ายของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๒ มีจำนวนนักเรียนรับได้จริง ๖๒,๓๐๐ คน ใกล้เคียงกับเป้าหมายที่กำหนดไว้

อาชีวศึกษาชั้นสูง

นักเรียนอาชีวศึกษาชั้นสูง (เทคนิค) ในปลายแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สอง (๒๕๑๔) มีจำนวนนักเรียนที่รับได้จริง (รวมนักเรียนฝึกหัดครูอาชีวศึกษา) ๑๖,๘๐๐ คน ต่ำกว่าเป้าหมายที่กำหนดไว้จำนวน ๒,๓๐๐ คน หรือต่ำกว่าเป้าหมาย ร้อยละ ๑๒

การปรับปรุงคุณภาพ

การรุดหน้าอย่างรวดเร็วในด้านอุตสาหกรรม ตลอดจนการนำเอาเทคโนโลยีใหม่ๆ มาใช้ได้ ก่อให้เกิดความจำเป็นที่จะต้องมีการปรับปรุงระบบการอาชีวศึกษาอย่างขนานใหญ่ ด้วยเหตุนี้ ในช่วงของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สอง จึงได้มีโครงการกู้เงินจากธนาคารโลกเพื่อปรับปรุงกิจการอาชีวศึกษาโดยเฉพาะตามโครงการนี้โรงเรียนอาชีวศึกษาเกษตรกรรม การช่าง อุตสาหกรรม จำนวน ๒๕ โรง ได้รับการปรับปรุงทั้งในด้านอาคาร สถานที่ หลักสูตร ครูอาจารย์ เครื่องมือและอุปกรณ์การเรียน การสอน เพื่อให้สามารถผลิตผู้สำเร็จอาชีวศึกษาผู้มีคุณภาพและปริมาณพอเพียงแก่ความต้องการกำลังคนทั้งในด้านอุตสาหกรรมและเกษตรกรรม

การฝึกหัดครู

จำนวนนักเรียนฝึกหัดครู ระดับปริญญาและประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษา ตามแผนพัฒนาฯ คาดว่าในปีสุดท้ายของแผนพัฒนาฯ ระยะที่สอง จะมีนักเรียนฝึกหัดครูรวมทั้งสิ้น ๓๑,๗๐๐ คน ผลการดำเนินงานสามารถขยายการรับนักเรียนเพิ่มได้เป็นจำนวนทั้งสิ้น ๘๙,๓๕๐ คน สูงกว่าเป้าหมาย ๕๗,๖๕๐ คน ทั้งนี้ เนื่องจากการเปิดสอนภาคบ่ายและเปิดสอนหลักสูตรพิเศษเพื่อแก้ปัญหาการขาดแคลนครูในโรงเรียนทุกระดับ

โครงการระดับอุดมศึกษา

การขยายด้านปริมาณ

จำนวนนิสิตนักศึกษาวิชาตามเป้าหมายในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สอง เฉพาะมหาวิทยาลัย ๙ แห่ง คาดว่าจะมีนิสิตนักศึกษาวิชาตามเป้าหมายเป็นจำนวนทั้งสิ้น ๔๓,๘๓๐ คน ผลการดำเนินการขยายการรับนิสิตนักศึกษาเพิ่มขึ้นได้เป็นจำนวน ๔๕,๑๐๐ คน สูงกว่าเป้าหมาย ๑,๒๗๐ คน หรือสูงกว่าเป้าหมายร้อยละ ๒.๙๐

อึ้ง ในปลายแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สอง (๒๕๑๔) มหาวิทยาลัยรามคำแหง ซึ่งจัดตั้งขึ้นใหม่ เป็นตลาดวิชา ได้เปิดรับนักศึกษาในปีการศึกษา ๒๕๑๔ อีกจำนวนประมาณ ๔๐,๐๐๐ คน

การปรับปรุงคุณภาพ

ก่อนแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สอง การศึกษาระดับมหาวิทยาลัยมีอยู่แต่เพียงในจังหวัดพระนคร เท่านั้น ดังนั้น เพื่อเปิดโอกาสให้ท้องถิ่นในภูมิภาคได้รับประโยชน์จากการศึกษาระดับนี้เช่นเดียวกับ ส่วนกลาง จึงได้เปิดมหาวิทยาลัยขึ้นในส่วนภูมิภาคอีก ๓ แห่ง คือ มหาวิทยาลัยขอนแก่นในภาค ตะวันออกเฉียงเหนือ และมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ในภาคใต้ และมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ใน ภาคเหนือ สำหรับสาขาที่จัดสอนในมหาวิทยาลัยต่างๆ นั้น ปรากฏว่าในช่วงของแผนพัฒนาฯ ระยะ ที่สองนี้ มีการเน้นหนักในสาขาวิทยาศาสตร์ แพทยศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ เกษตรศาสตร์ และ ศึกษาศาสตร์ และมีการเพิ่มจำนวนนิสิตนักศึกษาในอัตราที่สูง สิ่งที่ต้องทราบเกี่ยวกับการปรับปรุง คุณภาพของมหาวิทยาลัยอีกประการหนึ่งก็คือ การจัดตั้งโครงการพัฒนามหาวิทยาลัยขึ้น เพื่อผลิต บัณฑิตระดับปริญญาโท และสูงขึ้นไปในสาขาวิทยาศาสตร์พื้นฐาน คณิตศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ และ ภาษาอังกฤษ ทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ เพื่อเป็นอาจารย์ในมหาวิทยาลัย

โครงการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาพิเศษอื่น ๆ

ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สอง ยังไม่มีการกำหนดเป้าหมายการขยายงานการศึกษา ผู้ใหญ่ และการศึกษาพิเศษอื่น ๆ ไว้ ผลการดำเนินงานขยายงานการศึกษาประเภทนี้ในปีสุดท้าย ของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สอง มีนักเรียนการศึกษาผู้ใหญ่จำนวนทั้งสิ้น ๔๔,๒๔๐ คน นักเรียน อาชีวศึกษา หลักสูตรระยะสั้นและหน่วยฝึกฝนอาชีพเคลื่อนที่ ๓๓,๒๕๐ คน นักเรียนพลศึกษารวม ทุกระดับ ๙๙๐ คน นักเรียนการศึกษาสงเคราะห์ ๘,๔๘๐ คน และนักเรียนช่างศิลป์และนาฏศิลป์ ๑,๗๒๐ คน

ดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่าการขยายตัวของจำนวนนักเรียนทุกระดับและประเภทการศึกษา มีอัตราสูงกว่าอัตราส่วนของการขยายตัวของจำนวนประชากรที่อยู่ในวันเรียน ทั้งนี้ยกเว้น อาชีวศึกษาระดับ ม.ศ.๑-๓ ซึ่งกำหนดนโยบายไว้ว่าจะค่อยๆ ลดจำนวนและเลิกไปในที่สุด และ ระดับประถมศึกษาดอนตัน ซึ่งการศึกษาภาคบังคับได้ขยายไปทั่วถึงก่อนแผนที่สองอยู่แล้ว

จุดเน้นในการขยายจำนวนนักเรียนในช่วงของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สอง อยู่ที่ระดับมัธยม อาชีวศึกษา และการฝึกหัดครู โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อผลิตกำลังคนระดับกลางสนองความต้องการใน การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ในด้านการฝึกหัดครูนั้น กล่าวได้ว่าการขยายตัวรวดเร็วที่สุด คือ ประมาณสามเท่าของเมื่อเริ่มต้นแผนที่สอง โดยเฉพาะในระดับปริญญาตรีเพิ่มขึ้นถึงเจ็ดเท่าตัว

การขยายตัวอย่างมากมายเช่นนี้มีใช้แต่เพียงจะทำให้สามารถผลิตครูพอเพียงกับการขยายจำนวนนักเรียนในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สามเท่านั้น แต่ยังคงแก้ปัญหาการขาดแคลนครูซึ่งมีอยู่ในขณะนี้ด้วย นอกจากนี้ยังจะช่วยเพิ่มวุฒิให้แก่ครูที่ขาดวุฒิได้อีกเป็นจำนวนมากด้วย

ในระดับอุดมศึกษา ถึงแม้การขยายตัวของนิสิตศึกษาในมหาวิทยาลัยยังไม่รวดเร็วเท่าที่ควร แต่ก็ได้มีการเน้นหนักในสาขาวิชาชีพหลายสาขา เช่น แพทยศาสตร์ การศึกษาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ และเกษตรศาสตร์ ปรากฏว่าคณะวิชาใหม่ๆ ที่ได้ตั้งขึ้นระหว่างการพัฒนาตามแผนฉบับที่สองเป็นคณะวิชาในสาขาดังกล่าวแล้วเกือบทั้งสิ้น โดยมีการจัดตั้งคณะแพทยศาสตร์ขึ้น ห นี ึ่ง ค ณะ ณะเกษตรศาสตร์หนึ่งคณะ คณะศึกษาศาสตร์ห้าคณะ และคณะวิศวกรรมศาสตร์สี่คณะ นอกจากนี้ยังได้มีการจัดตั้งสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า เพื่อฝึกอบรมช่างเทคนิคระดับสูง และได้เปิดมหาวิทยาลัยรามคำแหงเป็นมหาวิทยาลัยตลาดวิชาขึ้นอีกในปี พ.ศ.๒๕๑๔ เป็นการเปิดโอกาสให้ และสนองความต้องการของประชากรที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาอย่างเต็มที่

กล่าวโดยสรุป การดำเนินงานตามโครงการพัฒนาการศึกษาในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สองได้มีการขยายปริมาณการรับนักเรียนและนักศึกษาทุกระดับได้มากพอสมควร เมื่อเทียบกับจำนวนบุคลากรและงบประมาณในด้านการศึกษามีจำกัด ในด้านคุณภาพการศึกษาอาจจะกล่าวได้ว่า โดยที่กำลังคนและงบประมาณมีจำกัด ยังไม่สามารถจะเร่งรัดปรับปรุงคุณภาพการศึกษาแต่ละระดับให้ได้ผลตามเป้าหมายโดยแท้จริง เพราะกำลังเจ้าหน้าที่และทรัพยากรที่มีอยู่นั้นได้ทุ่มเทไปในการขยายปริมาณรับนักศึกษาให้เพียงพอกับความต้องการที่เพิ่มขึ้นรวดเร็วเป็นประการแรก

ปัญหาที่เกิดขึ้นในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สอง และคาดว่าจะยังมีอยู่ต่อไปในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สามและมาตรการที่เสนอเพื่อแก้ไขปัญหา

ปัญหาส่วนรวม

ถึงแม้ว่าการพัฒนาการศึกษาในช่วงของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สองนี้บรรลุผลสำเร็จน่าชื่นชมหลายอย่าง แต่ก็ปรากฏว่ายังมีปัญหาที่จำต้องแก้ไขอยู่อีกหลายประการ ปัญหาสำคัญได้แก่ปัญหาความสูญเสียเปล่าอันเนื่องมาจากนักเรียนออกกลางคัน ช้าชั้น หรือสอบไล่ตก ปัญหานี้ถึงแม้ว่าจะได้มีการแก้ไขกันอยู่แล้วก็ตาม ยังปรากฏว่าในปี พ.ศ. ๒๕๑๓ สถิตินักเรียนสอบไล่ตกในชั้นประถมศึกษาตอนต้นและในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายยังมีอยู่อีกถึง ๒๐% และ ๔๐% ตามลำดับ นอกจากนี้ความสูญเสียเปล่าในด้านดังกล่าวสิ่งที่น่าวิตกอีกประการหนึ่งก็คือ การที่นักเรียนซึ่งสำเร็จจากการศึกษาชั้นประถมศึกษาและมัธยมศึกษาขาดความรู้และทักษะในการประกอบอาชีพ ปัญหาใหญ่อีกปัญหาหนึ่งที่ควบคู่กับปัญหาที่กล่าวข้างต้นได้แก่ปัญหาความต้องการของสังคมในด้านการศึกษาทุกระดับ ปัญหาดังกล่าวนี้นี้เป็นเหตุให้รัฐไม่แต่เพียงต้องปรับปรุงคุณภาพของการศึกษา

เท่านั้น ยังต้องทุ่มเทขยายการศึกษาในด้านปริมาณทุกระดับให้เร็วตามอัตราการเพิ่มของเด็กในวัยเรียนแต่ละระดับการศึกษาอีกด้วย ซึ่งนับเป็นภาระอันหนักมากในเมื่อมีกำลังเงินอยู่จำนวนจำกัด รวมทั้งความสามารถในการผลิตครูก็อยู่ในขอบเขตจำกัดด้วย

ข้อที่นำเป็นห่วงอีกประการหนึ่ง คือ ถึงแม้ว่าได้มีความก้าวหน้าอย่างมากในการที่จะปรับระบบการศึกษาให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการพัฒนาประเทศ แต่ก็ยังมีปัญหาที่ไม่อาจแก้สำเร็จได้อีกหลายประการในระยะเวลาอันสั้น เช่น แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ได้เน้นหนักในการพัฒนาเกษตรกรรมและการพัฒนาชนบท แต่เมื่อพิจารณาจากหลักสูตรที่ดี วิธีการสอนที่ดี ตลอดจนงบประมาณที่จัดสรรเพื่อกิจการดังกล่าว จะเห็นได้ว่า การศึกษาของชาติยังไม่สามารถสร้างบุคลากรเพื่อช่วยแก้ปัญหาดังกล่าวได้โดยแท้จริง

หนึ่ง เท่าที่เป็นอยู่ในขณะนี้จะเห็นได้ว่าทรัพยากรส่วนใหญ่ที่ใช้เพื่อการศึกษา นั้นได้ถูกนำไปใช้เพื่อการศึกษาของเด็กก่อนวัยเรียนและเด็กวัยเรียนโดยหมดสิ้น ฉะนั้น ถึงแม้ว่าจะได้มีการตระหนักถึงความสำคัญของการศึกษาต่อเนื่องอันจะต้องดำเนินไปตลอดชีวิตของคนก็ตาม และทั้งๆ

ที่ ๒ ๓
มองเห็นความจำเป็นที่จะต้องเน้นหนักเรื่องการศึกษาผู้ใหญ่ แต่ก็ปรากฏว่าการศึกษาประเภทดังกล่าวนี้ยังไม่ได้รับความสนใจเท่าที่ควร นอกจากไม่มีการเน้นหนักเพียงพอแล้ว ยังมีข้อบกพร่องในแง่ที่ว่างานการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่องนี้ ถูกแบ่งกระจายออกไปอยู่ในความรับผิดชอบของหลายกระทรวงและหลายหน่วยงานอีกด้วย และแต่ละหน่วยงานก็ยังขาดการประสานงานกัน การดำเนินงานในด้านนี้ให้บังเกิดผลโดยสมบูรณ์ จึงเป็นไปได้โดยยาก

ปัญหาการขาดแคลนครู ปัญหาสำคัญขั้นมูลฐานที่เป็นอุปสรรคแก่การขยายและปรับปรุงคุณภาพการศึกษา คือ ปัญหาการขาดแคลนครู

ถึงแม้ว่าปัญหาการขาดแคลนครูจะลดน้อยลงเป็นอันมากในช่วงของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สอง แต่ปัญหาการขาดแคลนครูในท้องถิ่นห่างไกลก็ยังคงรุนแรงอยู่ เนื่องจากการยากที่จะหาครูไปอยู่ในท้องถิ่นเหล่านั้น ในเมื่อครูมีรายได้น้อยและความเป็นอยู่แร้นแค้น และในบางกรณีก็ยังไม่ปลอดภัยอีกด้วย ปัญหาการขาดแคลนครูนี้ไม่เพียงแต่เกิดขึ้นในระดับประถมศึกษาเท่านั้น แม้ในระดับอุดมศึกษา เช่น ในสาขาแพทยศาสตร์ และเกษตรศาสตร์ ก็ยังมีจำนวนอาจารย์ไม่เพียงพอ ทั้งๆ ที่ในช่วงของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สองนี้ ได้มีการผลิตผู้สำเร็จปริญญาในสาขาดังกล่าวออกมาอย่างมากมายแล้วก็ตาม

ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม มีจุดมุ่งหมายที่จะแก้ปัญหาดังกล่าวข้างต้นรวมทั้งปัญหาอื่นๆ แต่ก็เป็นที่ยอมรับกันว่าปัญหาเหล่านี้คงจะไม่สามารถแก้ไขลุกล่งไปได้ในระยะเวลาอันสั้น เพราะกระบวนการในการเปลี่ยนแปลงในทางการศึกษานั้น ต้องการเวลาพอสมควร และจำเป็นจะต้องเริ่มต้นด้วยการเตรียมครูให้พอเพียงแก่ความต้องการ รวมทั้งการจัดทำหลักสูตร ตำราเรียน

ตลอดจนการทดลองและการประเมินผลควบคู่ไปด้วยเสียก่อน จึงจะขยายงานให้กว้างขวางออกไปได้ อย่างไรก็ตามเป็นที่คาดหวังว่าในช่วงของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม จะมีความก้าวหน้าเร็วขึ้นทั้งในด้านการขยายปริมาณนักเรียนฝึกหัดครูและนักเรียนระดับต่างๆ รวมทั้งการปรับปรุงประสิทธิภาพของการศึกษาโดยเฉพาะในปีสุดท้ายของแผนที่สามจะมีนักเรียนในวัยเรียนเพิ่มขึ้นอย่างมากทุกระดับการศึกษา โดยจะกระจายกันอยู่ในสถานศึกษาต่างๆ ทั่วประเทศ แต่ละคนจะมีโอกาสได้เรียนรู้สิ่งที่ไม่ประโยชน์แก่การดำรงชีวิตของตนยิ่งกว่าที่เป็นมาแล้ว

ปัญหาแต่ละระดับการศึกษา

เมื่อพิจารณาการจัดการศึกษาในแต่ละระดับ จะปรากฏว่ายังมีปัญหาและอุปสรรคอันมีลักษณะเฉพาะดังนี้ คือ

ระดับประถมศึกษา

มีปัญหาใหญ่ๆ คือ

๑. **ปัญหาการขาดแคลนครูและอุปกรณ์การสอน** โดยเฉพาะในท้องถิ่นกึ่งนิตินดาร ปัญหาการขาดแคลนอาคารเรียนถาวรและอุปกรณ์โดยทั่วๆ ไปในท้องถิ่นที่ยากจน และปัญหาเรื่องการขาดแคลนตำราเรียนนับว่าเป็นปัญหาสำคัญ การขาดแคลนดังกล่าวทำให้ประสิทธิภาพของการจัดการศึกษาประถมศึกษาตอนต้นต่ำลง และเป็นการสิ้นเปลืองงบประมาณเพราะอัตราสูญเสียเปล่า นักเรียนยังอยู่ในเกณฑ์สูง โดยปรากฏว่ามีนักเรียนออกกลางคันในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ประมาณร้อยละ ๕ และนักเรียนสอบตกชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ประมาณร้อยละ ๒๓ ของนักเรียนระดับทั้งหมด

๒. **ปัญหาการนำครูไปใช้งานธุรการในที่ทำการศึกษาธิการจังหวัดและอำเภอ** ซึ่งทำให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดขาดแคลนครู เพราะครูในสังกัดถูกขอยืมไปใช้ในงานบริหารไม่ต่ำกว่า ๔,๐๐๐ ตำแหน่ง เนื่องจากการขาดแคลนจัดหาเจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหาร ปัญหานี้ควรได้รับการพิจารณาหาทางแก้ไขระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ให้รีบร้อยไปโดยด่วน ภายในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม

๓. **ปัญหาการขาดการนิเทศก์การศึกษาอย่างใกล้ชิด** เนื่องจากการคมนาคมไม่สะดวกขาดยานพาหนะและอุปกรณ์การนิเทศก์ และเนื่องจากเป็นระยะแรกเริ่มที่มีการโอนกิจการศึกษาระดับประถมศึกษาไปให้องค์การบริหารส่วนจังหวัด จึงยังมีการขาดการประสานสัมพันธ์ระหว่างองค์การบริหารส่วนจังหวัด และกระทรวงศึกษาธิการ อันมีผลให้เกิดนิเทศก์การศึกษาดำเนินไปไม่ได้ทั่วถึง จึงยังมีเด็กขาดเรียนอีกเป็นจำนวนไม่น้อย

๔. **ความต้องการเร่งรัดขยายการศึกษาประถมศึกษาภาคบังคับตอนปลาย** (ป.๕-ป.๗) เนื่องจากจำนวนเด็กนักเรียนที่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ มีเพียงร้อยละ ๓๒ ของ

ผู้ที่เรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ จึงยังมีปัญหาที่ต้องหาทางเร่งรัดการขยายการศึกษาในระดับนี้ให้ได้ ปริมาณสูงกว่าในระยะที่แล้วๆ มา การแก้ไขปัญหาดังกล่าว ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม จะได้แก้ไขปัญหาคารขาดแคลนดังกล่าวให้ลดน้อยลง โดยการสนับสนุนเร่งรัดจัดทำโครงการแก้ไขการขาดแคลนครูในท้องถิ่นกึ่งนิตาร โครงการสร้างบ้านพักครูในท้องถิ่นกึ่งนิตาร โครงการปรับปรุงอาคารเรียน โครงการปรับปรุงอุปกรณ์การเรียนการสอน โครงการอบรมครูประจำการ โครงการแจกหนังสือเรียนแก่เด็กยากจน และโครงการจัดตั้งโรงเรียนชุมชน โดยถือเป็นโครงการที่มีลำดับความสำคัญสูง และให้สามารถดำเนินงานได้ผลโดยเร็ว ในระดับประถมศึกษาตอนปลายจะได้มีการปรับปรุงหลักสูตรการสอนให้สอดคล้องกับสภาพการประกอบอาชีพในท้องถิ่น และจะเน้นให้นักการนิเทศก์การศึกษาในระดับประถมปลายให้สม่ำเสมอและทั่วถึงยิ่งขึ้น

ระดับมัธยมศึกษาสายสามัญและมัธยมแบบประสม

ปัญหาโดยทั่วๆ ไปนับว่าคล้ายคลึงกับปัญหาระดับประถมศึกษา คือ

๑. การขาดแคลนครูที่มีวุฒิ โดยเฉพาะในสาขาวิชาที่มีความสำคัญ เช่น คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ การขาดแคลนดังกล่าวยิ่งเห็นเด่นชัดในท้องถิ่นกึ่งนิตาร และจังหวัดที่ห่างไกล ซึ่งมีอัตราครูตั้งไว้แต่ไม่มีตัวบุคคลไปบรรจุ

๒. การขาดแคลนอาคารเรียน อาคารประกอบและอุปกรณ์การสอน โดยเฉพาะในสาขาวิทยาศาสตร์ สิ่งขาดแคลนที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่ควรรับแก้ไข คือ การขาดบ้านพักครู และสวัสดิการบางประการ ซึ่งทำให้ครูที่มีวุฒิไม่นิยมไปสอนในต่างจังหวัด จึงมีการขาดแคลนครูระดับนี้อยู่มาก

๓. ในด้านการปรับปรุงคุณภาพของโรงเรียนมัธยมศึกษาที่มีความสำคัญสูงตามโครงการเงินกู้ เช่น โครงการจัดโรงเรียนมัธยมแบบประสม มีปัญหาบางประการเกิดขึ้น ซึ่งทำให้การดำเนินงานโครงการจัดโรงเรียนมัธยมแบบประสมดำเนินการในระยะต้นนี้ยังไม่ได้ผลเต็มที่ คือ

๓.๑ ปัญหาการดำเนินงาน การก่อสร้างอาคารเรียนและอาคารประกอบกระทำล่าช้าไปกว่ากำหนด เพราะต้องรอการเสนอร่างพระราชบัญญัติกู้เงินจากรัฐบาลแห่งประเทศไทย ซึ่งจำเป็นต้องได้รับอนุมัติจากรัฐสภาเสียก่อน จึงทำให้การเปิดประมูลก่อสร้าง การจัดซื้อวัสดุ ครุภัณฑ์ดำเนินการไปได้ล่าช้ากว่าที่กำหนด การเปิดสอนนักเรียนจึงทำได้ล่าช้ากว่าที่กำหนดไว้ในแผน แต่ปัญหานี้จะเริ่มเบาบางลงในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๓

๓.๒ ปัญหาด้านบุคคลากร โรงเรียนมัธยมแบบประสมยังประสบปัญหาการขาดแคลนครูวิชาการ และครูวิชาช่างต่างๆ ซึ่งจำเป็นต้องได้รับการอบรมและสอนตามหลักสูตรมัธยมแบบประสม ขณะนี้ครูในโครงการจำนวนหนึ่งกำลังไปศึกษาและอบรมอยู่ในต่างประเทศ ในระยะ

แผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม ปัญหานี้ น่าจะผ่อนคลายลง แต่ยังคงจำเป็นต้องสร้างครูชุดใหม่ ๆ เพิ่มให้เพียงพอและทั่วถึงยิ่งขึ้น

ปัญหาอื่นๆ ของระดับมัธยมศึกษาสายสามัญ การจัดการศึกษาระดับมัธยมศึกษา ยังไม่สามารถสนองความต้องการกำลังคนระดับกลางได้เต็มที่ และการดำเนินงานในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สอง ยังขยายการรับนักเรียนได้ต่ำกว่าเป้าหมายที่กำหนดไว้ ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม จะพยายามแก้ปัญหา โดยขยายการจัดการศึกษามัธยมสายสามัญให้ทั่วถึงยิ่งขึ้น เช่น จัดโครงการเปิดโรงเรียนมัธยมประจำอำเภอขึ้นใหม่ในอำเภอที่ยังไม่มีโรงเรียนมัธยมศึกษาสายสามัญ ให้ครบทุกอำเภอ จะปรับปรุงและขยายโรงเรียนที่ตั้งอยู่โดยรอบมหาวิทยาลัยในภูมิภาคและในจังหวัดใหญ่ๆ เพื่อเร่งรัดการศึกษาในภูมิภาคให้ขยายตัวมากขึ้นกว่าเดิม ในด้านการศึกษาสายสามัญทั่วไป จะพยายามเปิดการสอนร่วมกับสายอาชีวะ โดยใช้หลักสูตรกว้างขวางให้เด็กเลือกเรียนได้ตามความสนใจและความถนัด และจะปรับปรุงระบบการสอนให้ได้ผลโดยทั่วถึงยิ่งขึ้น พร้อมทั้งจะปรับปรุงโครงการแนะแนว ให้ได้ผลแก่การเลือกสายการศึกษาของเด็กระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย รวมทั้งการศึกษาระดับอื่นๆ ด้วย ในด้านเกี่ยวกับโรงเรียนราษฎร์ จะหาทางแก้ปัญหาด้านคุณภาพของโรงเรียนราษฎร์โดยสนับสนุนการจัดตั้งศูนย์อบรมครูโรงเรียนราษฎร์ขึ้นตามโครงการปรับปรุงและส่งเสริมโรงเรียนราษฎร์ และหาทางสนับสนุนโรงเรียนราษฎร์ที่ได้มาตรฐานให้ดำเนินงานได้โดยมั่นคง และให้ความสนใจในด้านการนิเทศก์การศึกษาโรงเรียนราษฎร์เพิ่มขึ้นด้วย

การอาชีวศึกษา

ปัญหาและอุปสรรคสำคัญซึ่งทำให้การขยายการผลิตนักเรียนอาชีวศึกษาระดับต่างๆ ดำเนินไปไม่ได้ผลเต็มที่ ก็คือ

๑. **การขาดแคลนครูอาจารย์ทั้งด้านปริมาณและคุณภาพ** โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูวุฒิวิชาช่างแขนงต่างๆ และในด้านอาชีวเกษตรกรรม การขาดครูนี้มีสาเหตุส่วนใหญ่สืบเนื่องมาจากการที่ครูอาชีวศึกษาของส่วนราชการได้รับเงินเดือนในอัตราต่ำเมื่อเทียบกับเงินเดือนของเอกชน จึงทำให้ผู้มีวุฒิในแขนงวิชาชีพนี้ออกไปรับจ้างทำงานกับเอกชนเป็นส่วนใหญ่

๒. **ปัญหาของโรงเรียนเกษตรกรรม** นอกจากการขาดแคลนครูที่มีวุฒิดังกล่าวแล้ว โรงเรียนเกษตรกรรมยังประสบปัญหาการขาดแคลนบุคลากรในด้านเกษตรกรรมในแขนงวิชาการปรับปรุงที่ดิน การสร้างและจัดหาแหล่งน้ำเพื่อการทดลองทางเกษตรกรรม และขาดเจ้าหน้าที่ซึ่งรู้เทคนิคในการใช้เครื่องมือเครื่องจักรกลทางเกษตร และอาจกล่าวได้ว่ายังขาดการประสานงานโดยใกล้ชิดกับหน่วยส่งเสริมการเกษตรของกระทรวงเกษตร จึงทำให้การเร่งรัดปรับปรุงคุณภาพโรงเรียนเกษตรกรรมดำเนินไปล่าช้ากว่าที่ควร เพราะขาดการสาธิตและการฝึกภาคปฏิบัติที่จำเป็น

๓. **ปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินงานโครงการเงินกู้เพื่อพัฒนาอาชีวศึกษา** โรงเรียนอาชีวศึกษาในโครงการเงินกู้ รวม ๒๕ แห่ง ตามแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สอง ได้ประสบปัญหาและอุปสรรคบางประการ เช่น ความล่าช้าในเรื่องการออกแบบก่อสร้าง การประมูล และการก่อสร้างอาคารเรียนและอาคารประกอบไม่เสร็จทันระยะเวลาที่กำหนด เนื่องจากยังขาดประสบการณ์ในระยะเริ่มแรก นอกจากนี้มีปัญหาเรื่องการสั่งซื้อและติดตั้งอุปกรณ์การสอนและการฝึกในโรงงานต่างๆ ซึ่งจำเป็นต้องสั่งจากต่างประเทศตามหลักเกณฑ์เงินกู้จากธนาคารโลก ทำให้ได้รับวัสดุอุปกรณ์บางประเภทในราคาแพงและล่าช้าอันเป็นเหตุให้โรงเรียนเปิดทำการสอนไม่ได้ทันตามเวลาที่กำหนดไว้ในแผนพัฒนาฯ

๔. **หน่วยฝึกฝนอาชีพเคลื่อนที่และโรงเรียนสารพัดช่าง** ในส่วนภูมิภาคมีปัญหาเรื่องการปฏิบัติงานซ้ำซ้อนกับหน่วยงานอื่นๆ เช่น การฝึกอาชีพของสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทและศูนย์พัฒนาชุมชนของกรมพัฒนาชุมชน รวมทั้งหน่วยการศึกษาผู้ใหญ่ และโครงการพัฒนาเยาวชน จึงจำเป็นต้องมีการประเมินผลโครงการดังกล่าวโดยใกล้ชิด เพื่อหาทางแก้ไขและประสานงานให้สอดคล้องกันต่อไป

ปัญหาเฉพาะหน้าของการอาชีวศึกษา ที่สำคัญก็คือปัญหาการขาดแคลนครูอาจารย์ที่มีวุฒิวิชาช่างอุตสาหกรรมแขนงต่างๆ และครูในแขนงอาชีวเกษตรกรรม การแก้ไขปัญหานี้ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม จึงอยู่ที่การเร่งรัดขยายการผลิตครูอาชีวศึกษาเพิ่มขึ้นทุกสาขาวิชา โดยปรับปรุงและขยายงานสถาบันอาชีวศึกษาชั้นสูงทุกแห่งเพื่อขยายการรับนักเรียนเพิ่มขึ้น และจะสนับสนุนโครงการสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าให้เป็นโครงการที่มีลำดับความสำคัญสูง โดยเน้นด้านการผลิตครูด้วย และติดตามการดำเนินงานให้ได้ผลตามเป้าหมาย อนึ่ง โดยเหตุที่การลงทุนเพื่อการอาชีวศึกษาจำเป็นต้องใช้เงินเป็นจำนวนมาก จึงได้ดำริจัดเตรียมโครงการเงินกู้เพื่อพัฒนาอาชีวศึกษาอีกส่วนหนึ่ง โดยเริ่มโครงการในต้นระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม อันประกอบด้วยโครงการเงินกู้เพื่อปรับปรุงโรงเรียนอาชีวเกษตรและอุตสาหกรรม ที่ได้รับการคัดเลือกให้ปรับปรุงอีกจำนวนหนึ่ง อย่างไรก็ตามความสำเร็จในการปรับปรุงโครงการดังกล่าว ย่อมขึ้นอยู่กับความพร้อมเพรียงในการจัดหาครูอาชีวศึกษาที่มีคุณวุฒิได้จำนวนเพียงพอ ในเรื่องนี้จำเป็นต้องปฏิบัติพร้อมกันไปทั้ง ๓ ด้าน คือ การเพิ่มคุณวุฒิครูอาชีวศึกษาโดยให้การฝึกอบรมเพิ่มเติมจากต่างประเทศ การผลิตครูอาชีวศึกษาที่มีวุฒิเพิ่มขึ้นภายในประเทศ และการปรับปรุงแก้ไขระเบียบการกำหนดอัตราเงินเดือนและเงินเพิ่มครูอาชีวศึกษาซึ่งถือว่ามีความจำเป็นในอันดับสูง

การฝึกหัดครู

๑. **ปัญหาการผลิตครูประกาศนียบัตร** ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สองแม้จะมีแนวโน้มเป็นที่น่าพอใจว่าการผลิตครูระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาดำเนินไปได้สูงกว่าเป้าหมายเป็นอันมาก แต่ปัญหาในด้านคุณภาพยังเป็นสิ่งที่น่าวิตก เพราะในระยะเวลาดังกล่าวใน

ขณะที่จำนวนนักเรียนเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว แต่จำนวนอาจารย์ ห้องเรียนและอุปกรณ์การศึกษาเพิ่มไม่ได้สัดส่วนกัน ดังจะเห็นได้ว่า แต่เดิมมีนักเรียนฝึกหัดครู ๓๕ คน ต่อ ๑ ห้องเรียน ต่อมาได้ขยายจำนวนนักเรียนเป็นจำนวน ๔๐-๔๕ คนต่อหนึ่งห้องเรียน จึงทำให้การฝึกอบรมนักเรียนเป็นไปไม่ค่อยทั่วถึง หนึ่ง การเปิดสอนนักเรียนภาคค่ำโดยใช้ครูชุดเดิมจะทำให้ครูมีภาระหน้าที่และความเหน็ดเหนื่อยเพิ่มมากขึ้น ซึ่งอาจกระทบกระเทือนถึงคุณภาพการสอนได้

๒. ปัญหาด้านการผลิตครูปริญญาวิชาการศึกษา ตามสถิติที่ปรากฏการผลิตครูระดับปริญญาดำเนินไปได้ต่ำกว่าเป้าหมาย และยังปรากฏว่ามีการขาดแคลนครูอาจารย์ผู้มีวุฒิในวิทยาลัยวิชาการศึกษาอย่างมาก โดยเฉพาะอาจารย์ในระดับปริญญาโทและปริญญาเอก ประกอบกับห้องสมุดเพื่อการค้นคว้าของวิทยาลัยวิชาการศึกษา ก็ยังไม่สมบูรณ์เท่าที่ควร ในวิทยาลัยวิชาการศึกษาในต่างจังหวัดปัญหาการขาดแคลนครูอาจารย์และการขาดแคลนหนังสือในห้องสมุดยิ่งได้ชัด

ดังกล่าวแล้วว่า ปัญหาการปรับปรุงคุณภาพการศึกษาทุกระดับยังปฏิบัติได้ล่าช้ากว่าเป้าหมายที่กำหนด เนื่องจากยังมีการขาดแคลนครูอาจารย์ที่มีคุณภาพทุกระดับการศึกษา ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สองมีปัญหาที่คุณภาพของผู้สำเร็จการศึกษาด้านฝึกหัดครูยังไม่สูงเท่าที่ต้องการ เนื่องจากวิทยาลัยและโรงเรียนฝึกหัดครูส่วนใหญ่ยังขาดแคลนครูอาจารย์ ห้องเรียน และอุปกรณ์การศึกษา ซึ่งไม่สามารถจะเพิ่มขึ้นให้ได้สัดส่วนกับจำนวนนักเรียนที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม จึงจำเป็นต้องหาทางแก้ไขปัญหานี้ โดยการเร่งผลิตบัณฑิตสาขาวิชาการศึกษาในระดับปริญญาโท และปริญญาเอกเพิ่มขึ้นให้เพียงพอ เพื่อเป็นอาจารย์สอนในสถาบันฝึกหัดครูต่าง ๆ พร้อมทั้งมีการปรับปรุงหลักสูตร และจัดหาอุปกรณ์การศึกษากับมีการสนับสนุนการศึกษานอกเวลา โดยการใช้ห้องสมุดให้มากขึ้นด้วย

ระดับอุดมศึกษา

ปัญหาสำคัญในการพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา มีดังนี้ คือ

๑. ปัญหาการขาดแคลนครูอาจารย์ในหลายสาขาวิชาและการขาดแคลนครูอาจารย์ที่มีคุณวุฒิ ปรากฏว่าในการดำเนินงานตามแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สอง มหาวิทยาลัยในส่วนกลางบางแห่ง ก็มีสัดส่วนอาจารย์พิเศษสูงเมื่อเทียบกับจำนวนอาจารย์ประจำที่มีอยู่ คือ มีจำนวนอาจารย์พิเศษถึงร้อยละ ๔๐ ของจำนวนอาจารย์ทั้งสิ้น ทำให้การสอนโดยส่วนรวมมีคุณภาพด้อยลงเนื่องจากความเอาใจใส่จากอาจารย์ภายนอกอาจไม่เพียงพอ และยังขาดความใกล้ชิดกับนักศึกษาเท่าที่ควร

มาตรการที่ใช้แก้ไข คือ ควรสนับสนุนการผลิตอาจารย์ระดับปริญญาโทและปริญญาเอก ในสาขาวิชาที่ขาดแคลน โดยสนับสนุนการดำเนินงานโครงการพัฒนามหาวิทยาลัย และโครงการ บัณฑิตวิทยาลัยในสาขาวิชาที่จำเป็น ส่งเสริมงานวิจัยของครูอาจารย์เพื่อความก้าวหน้าทาง วิทยาการ การปรับปรุงห้องสมุดและส่งเสริมการใช้ห้องสมุดในกลุ่มนักศึกษาให้กว้างขวางยิ่งขึ้น และเพื่อให้อัตราส่วนของอาจารย์ต่อนักศึกษาอยู่ในเกณฑ์เหมาะสม ควรระมัดระวังในการเปิดคณะ ใหม่ที่ยังมีครูอาจารย์และอุปกรณ์การสอนไม่เพียงพอ หรือยับยั้งการขยายรับนักศึกษาแต่ละคณะที่ ไม่มีเป้าหมายที่สอดคล้องกับการพัฒนาเศรษฐกิจ อนึ่ง ควรยกเลิกระบบการสอนที่ขาดหลักเกณฑ์ อันทำให้คุณภาพการศึกษาต่ำกว่ามาตรฐาน เช่น การสนับสนุนให้เปิดการอบรมระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงต่อจากปริญญาตรีในสาขาวิชาต่างๆ ที่ไม่จำเป็น โดยพยายามจัดทำ หลักสูตรให้ต่อเนื่องไปถึงการศึกษาระดับปริญญาโทได้โดยง่ายอันจะทำให้หลักสูตรการศึกษาระดับ ปริญญาโทต้องลดหย่อนเรรวนไป ในด้านการจัดหาอาจารย์ประจำในระดับมหาวิทยาลัย ปรากฏว่า ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สอง มีอัตราส่วนอาจารย์วุฒิปริญญาเอก ปริญญาโท และปริญญาตรี เป็น ๐.๗:๔.๒:๕.๑ ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม จะพยายามตั้งเป้าหมายอัตรากำลังใหม่ของ อาจารย์ปริญญาเอก ปริญญาโท ปริญญาตรี ให้มีอัตราส่วนเป็น ๓.๑๐.๗ ทั้งนี้ โดยเทียบสัดส่วนกับ จำนวนนักศึกษาที่เพิ่มขึ้นในทุกๆ มหาวิทยาลัย

๒. ปัญหาการขาดแคลนตำราเรียนทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ โดยเหตุ ที่นักศึกษาส่วนใหญ่ยังขาดความรู้ความชำนาญในด้านภาษาอังกฤษ และเนื่องจากการผลิตตำรา ระดับสูงในภาษาไทยยังไม่แพร่หลาย จึงเกิดปัญหาในระบบการศึกษาระดับมหาวิทยาลัย คือ นักศึกษาเป็นส่วนมากจำเป็นต้องเรียนโดยวิธีฟังคำบรรยาย โดยปราศจากความสนใจในการค้นคว้า และใช้ห้องสมุดอย่างกว้างขวางเท่าที่ควร ทำให้ระบบการศึกษาระดับมหาวิทยาลัยไม่ขยายตัวใน ด้านวิชาการ นักศึกษาจึงยังขาดความคิดริเริ่มและขาดอุปนิสัยรักการค้นคว้าวิจัย เพื่อเปิดโอกาสให้ นักศึกษามีความสนใจและมีสิ่งจูงใจให้ชวนขวนขวายหาความรู้มากขึ้น ควรสนับสนุนการผลิตตำรา ภาษาไทยในสาขาวิชาที่มีประโยชน์ให้แพร่หลาย ในขณะเดียวกันควรส่งเสริมให้มีการสอน ภาษาอังกฤษแบบเข้มข้นแก่อาจารย์ที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทและปริญญาเอกให้มีความสามารถในงานค้นคว้าวิจัยจากตำราภาษาต่างประเทศได้ดียิ่งขึ้น สำหรับคณะวิชาที่จำเป็นต่อ การพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ อาจจัดทำโครงการปรับปรุงการสอนในคณะนั้นๆ โดยอาศัยความ ช่วยเหลือจากต่างประเทศ หรือการกู้เงินจากต่างประเทศมาปรับปรุงการสอนอีกทางหนึ่งด้วย ใน การนี้ หากจำเป็นต้องอาศัยครูอาจารย์ชาวต่างประเทศมาช่วยสอนในหลายกระบวนวิชาในขณะที่ มหาวิทยาลัยยังสร้างอาจารย์ไทยในสาขาวิชานั้นๆ ไม่เพียงพอ ก็ควรใช้ประโยชน์จากการสอนโดย ผู้เชี่ยวชาญต่างประเทศโดยกำหนดให้มีการเรียนวิชานั้นเป็นหลักสูตรภาษาอังกฤษในแขนงวิชา นั้นๆ ได้ วิธีการนี้ได้เริ่มใช้ในการสอนของคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ใน แผนพัฒนาฯ ระยะที่สองและปรากฏว่าได้ผลเป็นที่น่าพอใจ

๓. **ปัญหาด้านอาคารสถานที่และอุปกรณ์การสอน** ในแผนพัฒนา ฉบับที่สองได้มีการใช้จ่ายงบประมาณสูงพอควรในด้านการก่อสร้างอาคารเรียน อาคารประกอบและบ้านพักครู อาจารย์ แต่ก็ยังมีปัญหาการขาดแคลนอาคารเรียน และอาคารปฏิบัติการ ตลอดจนอุปกรณ์การสอนอยู่อีกมาก ทั้งนี้อาจกล่าวได้ว่า การลงทุนเพื่อการก่อสร้างต่างๆ ยังไม่มีการกำหนดหลักเกณฑ์มาตรฐานโดยแน่นอน การก่อสร้างบางแห่งจึงเน้นหนักในด้านรูปทรงและการตกแต่งอาคารสถานที่เกินความจำเป็นและอาจกล่าวได้ว่า ในบางมหาวิทยาลัยอาจยังไม่มีการพิจารณาจัดสรรการใช้อาคารเรียนให้ได้ผลเต็มที่ ทำให้มหาวิทยาลัยต้องลงทุนมากในการก่อสร้างและขาดกำลังเงินที่จะลงทุนจัดหาวัสดุอุปกรณ์การฝึกและการสอนตามสมควรในแผนพัฒนา ฉบับที่สามจึงได้เน้นถึงการพิจารณาการก่อสร้างขยายงานของแต่ละคณะโดยรอบคอบและเท่าที่จำเป็น และหาวิธีใช้ประโยชน์จากอาคารเรียนทุกแห่งให้ได้ผลยิ่งขึ้น ขณะเดียวกันจะเน้นความสนใจในด้านการลงทุนเพื่ออุปกรณ์การสอน และการใช้โสตทัศนศึกษาประกอบการสอนให้มากขึ้น ในด้านการจัดหาที่พักอาศัยแก่ ครูอาจารย์ ควรจัดสร้างบ้านพักให้เพียงพอในมหาวิทยาลัยส่วนภูมิภาค เพื่อจูงใจอาจารย์ให้ไปสอนในมหาวิทยาลัยภูมิภาคมากขึ้น สำหรับในมหาวิทยาลัยส่วนกลาง ความจำเป็นในการจัดหาบ้านพักยังมีน้อยกว่าการลงทุนในด้านอื่นๆ

๔. **ปัญหาการขยายตัวของมหาวิทยาลัยในภาค** ในระยะของแผนพัฒนา ฉบับที่สอง ปรากฏว่ามหาวิทยาลัยหลายแห่งในส่วนกลาง เช่น มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล และมหาวิทยาลัยศิลปากร ได้ประสบปัญหาสถานที่ศึกษาคับแคบขยายตัวอีกไม่ได้ ในระยะนี้ได้มีการย้ายส่วนหนึ่งของมหาวิทยาลัยศิลปากรไปอยู่บริเวณพระราชวังสนามจันทร์นครปฐม และได้ดำเนินโครงการกู้เงินเพื่อปรับปรุงมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยกำหนดจะขยายงานบางส่วนของมหาวิทยาลัยไปไว้ที่กำแพงแสน นครปฐม ส่วนมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ได้ดำริจะทำการปรับปรุงที่ดินของมหาวิทยาลัยที่รังสิต เพื่อจัดตั้งเป็นแหล่งมหาวิทยาลัยที่ ๒ ในอนาคต และมหาวิทยาลัยมหิดลได้จัดหาที่ดินผืนใหญ่ตำบลศาลายา นครปฐม เพื่อเตรียมการขยายการจัดตั้งแหล่งมหาวิทยาลัยที่ ๒ ในแผนพัฒนา ฉบับที่สาม ปัญหาในการขยายตัวของมหาวิทยาลัยต่างๆ ดังกล่าวยังแก้ไขลุกลงไปไม่ได้ในเร็ววัน เนื่องจากการขาดครูอาจารย์เพื่อใช้ในมหาวิทยาลัยที่ขยายใหม่ เพราะสถานที่เหล่านั้นยังขาดการคมนาคมไปมาไม่ได้โดยสะดวก และยังขาดบ้านพักครูอาจารย์และความสะดวกแก่การครองชีพต่างๆ ในการกำหนดการขยายงานในแผนพัฒนา ฉบับที่สาม จึงต้องกำหนดแผนประสานงานและเริ่มเตรียมการปรับปรุงที่ดินเพื่อการขยายงานในอนาคต

๕. **ปัญหาการปรับปรุงในด้านการบริหารของมหาวิทยาลัยเพื่อความคล่องตัวในทางวิชาการ** ในแผนพัฒนา ฉบับที่สอง ได้กล่าวเน้นถึงความจำเป็นที่มหาวิทยาลัยจะต้องสร้างบรรยากาศดำเนินงานได้โดยอิสระทั้งในด้านบริหารและวิชาการ ได้มีการพิจารณาหาทางปรับปรุง

ระบบมหาวิทยาลัยให้เป็นอิสระมากกว่าที่เป็นอยู่ โดยมุ่งหวังที่จะสร้างระบบการบริหารงานมหาวิทยาลัยให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

อนึ่ง ในด้านการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาของเอกชน ได้สนับสนุนให้มีการจัดตั้งวิทยาลัยเอกชนในระดับเทียบเท่าปริญญา ปัญหาที่พึงระมัดระวังในการศึกษาระดับนี้ก็คือ ต้องมุ่งสนับสนุนการดำเนินงานของวิทยาลัยเอกชนที่ถึงขั้นมาตรฐาน ให้สามารถดำรงอยู่ได้โดยการแข่งขันที่ยุติธรรม ทั้งนี้ รัฐควรกำหนดนโยบายที่จะไม่แข่งขันกับวิทยาลัยเอกชน โดยยึดถือนโยบายสนับสนุนการลงทุนของเอกชนและให้มีการร่วมมือพิจารณาขอบเขตดำเนินการของวิทยาลัยเอกชน อันจะเป็นทางชักจูงให้เอกชนได้มีส่วนแบ่งเบากภาระของรัฐในด้านการจัดการศึกษาของชาติไปได้ส่วนหนึ่ง

การศึกษาผู้ใหญ่ การฝึกอาชีพ และการศึกษาพิเศษอื่นๆ ปัญหาการศึกษาผู้ใหญ่ การฝึกอาชีพและการศึกษาพิเศษอื่นๆ ยังเป็นปัญหาที่มีได้มีการวางแผนและมีการแก้ไขอย่างจริงจังในระยะแผนพัฒนา ฉบับที่สอง เพราะปรากฏว่ายังมีการปฏิบัติงานทำนองเดียวกันซ้ำซ้อนกันอยู่อีกหลายหน่วยงานในท้องถิ่นต่างๆ เช่น หน่วยงานการศึกษาผู้ใหญ่ ของกรมสามัญศึกษา หน่วยงานฝึกฝนอาชีพเคลื่อนที่และโรงเรียนสารพัดช่างของกรมอาชีวศึกษา ศูนย์ฝึกอบรบเยาวชน ศูนย์พัฒนาแรงงานและหน่วยฝึกฝนอาชีพของ ร.พ.ช. เป็นต้น ปัญหาการเปิดฝึกอบรบซ้ำซ้อนกัน โดยยังขาดเป้าหมายที่แน่นอนเช่นนี้ ทำให้เป็นการสิ้นเปลืองงบประมาณมากกว่าควร และบางแขนงวิชาที่เปิดสอนก็อาจจะไม่สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่นหรือในตลาดแรงงาน ทำให้การฝึกอบรบไม่ได้ผลคุ้มค่าและงบประมาณที่ใช้จ่ายไป อนึ่ง ในการดำเนินงานดังกล่าวยังขาดการติดตามผลงานและขาดการประสานงานกันระหว่างหน่วยปฏิบัติงานที่คล้ายคลึงกัน ในแผนพัฒนา ฉบับที่สามจึงจะเน้นความสำคัญของการให้การศึกษอาบรมผู้ที่ขาดพื้นฐานการศึกษาในระดับอายุต่างๆ ให้ได้รับการฝึกอาชีพควบคู่ไปกับการเรียนรู้หนังสือ โดยกำหนดจัดทำแผนประสานงาน ของการฝึกอบรบประเภทเหล่านี้ และกำหนดขอบข่ายหน้าที่การปฏิบัติงานของหน่วยงานต่างๆ ให้ชัดเจน และให้มีการประสานงานกันได้ตลอดเวลา ก็จะได้มีการจัดทำโครงการ

ป ร ะ เ มื น ผ ล ก า ร

ฝึกอบรบประเภทเหล่านี้ โดยทำการวิจัยตามหลักวิชาการ เพื่อทราบอุปสรรคและข้อบกพร่องและหาทางแก้ไขให้ได้ผลต่อไป

**ปัญหาส่วนรวมเกี่ยวกับการพัฒนาการศึกษาในระยะของ
แผนพัฒนา ฉบับที่สาม (พ.ศ.๒๕๑๕-๒๕๑๙)**

นอกจากการพยายามแก้ปัญหาข้ออุปสรรคภาคปฏิบัติงานดังกล่าวแล้ว ยังมีปัญหาสำคัญเกี่ยวกับการพัฒนาการศึกษาที่คาดว่าจะยังคงมีอยู่ต่อไป ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม ซึ่งควรต้องหามาตรการแก้ไข คือ

๑. **ปัญหาการเพิ่มอย่างรวดเร็วของประชากรในวัยการศึกษาทุกระดับ** เนื่องจากอัตราการเกิดของประชากรยังไม่สามารถจะลดลงได้โดยรวดเร็ว ปริมาณจำนวนนักเรียนและผู้ที่จะประสงค์จะได้รับการศึกษาทุกระดับจะเพิ่มทวีขึ้นเป็นจำนวนมากทุกปี ในขณะที่งบประมาณเพื่อพัฒนาการศึกษาไม่สามารถจะเพิ่มขึ้นได้ในสัดส่วนที่เหมาะสมกับการเพิ่มอัตราประชากร เมื่อเป็นเช่นนี้ การขยายปริมาณการศึกษาของรัฐและการปรับปรุงคุณภาพการศึกษาเพื่อผลิตกำลังคนที่เหมาะสมแก่การงานพัฒนาประเทศจะดำเนินไปล่าช้ากว่าเป้าหมาย

๒. **ปัญหาความไม่สมดุลย์ในการขยายตัวของการศึกษาในเมืองหลวงกับในส่วนภูมิภาค** โดยสภาพการขยายตัวอย่างรวดเร็วในเมืองหลวง ซึ่งเป็นศูนย์กลางความเจริญและการขยายตัวอย่างเชื่องช้าในส่วนภูมิภาค จะทำให้เกิดปัญหาความเหลื่อมล้ำระหว่างระดับการศึกษาในเมืองหลวงกับในส่วนภูมิภาค แม้รัฐบาลจะพยายามกระจายการศึกษาไปสู่ส่วนภูมิภาค แต่ปัญหาการขาดแคลนครูอาจารย์ที่มีวุฒิทุกระดับในส่วนภูมิภาค ก็ยังเป็นปัญหาสำคัญอยู่และเป็นสิ่งที่ควรต้องเร่งรับหาทางแก้ไข

๓. **ปัญหาการจัดการศึกษาในภูมิภาคให้สอดคล้องกับสภาพการพัฒนาของภูมิภาคนั้น ๆ** เพื่อให้การศึกษาในภูมิภาคสอดคล้องกับการสร้างความเจริญให้แก่ท้องถิ่น นอกจากรัฐจะสนับสนุนโครงการพัฒนาภูมิภาคในสาขาต่าง ๆ แล้ว การศึกษาในส่วนภูมิภาคทั้งระดับอุดมศึกษา ระดับมัธยมและอาชีวศึกษา รวมทั้งระดับประถมศึกษา และการศึกษาผู้ใหญ่ ควรมีเป้าหมายและนโยบายการสอน และฝึกอบรมตลอดจนการปรับปรุงเนื้อหาของหลักสูตรให้สอดคล้องกับสภาพการพัฒนาในภูมิภาคนั้น ๆ ด้วย เช่น ส่งเสริมการศึกษาแขนงช่างและอุตสาหกรรมในท้องถิ่นที่อุตสาหกรรมก้าวหน้า แล้วส่งเสริมการศึกษาด้านเกษตรกรรมในท้องถิ่นที่มีทำเลเหมาะสมแก่การเกษตร เป็นต้น

๔. **ปัญหาเกี่ยวกับการจัดการศึกษาของเอกชน** ข้อที่ควรพิจารณา คือ การกำหนดนโยบายและเป้าหมายที่จะให้เอกชนมีบทบาทในการจัดการศึกษาเพื่อช่วยแบ่งเบาภาระของรัฐในบางส่วน และการกำหนดมาตรการสนับสนุนและดูแลเอกชนให้มีบทบาทแบ่งเบาภาระของรัฐในด้านการศึกษาได้โดยแท้จริง ทั้งนี้ ควรจะได้กำหนดนโยบายให้มีการประสานงานโดยใกล้ชิดระหว่างหน่วยงานของรัฐและเอกชนในด้านการบริหารการศึกษา การให้คำแนะนำในด้านวิชาการ การฝึกอบรมครู การนิเทศก์ การศึกษา รวมทั้งการดูแลคุณภาพและมาตรฐานการจัด

การศึกษาของเอกชน ในระยะยาวควรสนับสนุนในด้านเครดิตแก่สถาบันการศึกษาของเอกชนที่เชื่อถือได้อีกด้วย

มาตรการที่เสนอเพื่อแก้ไขปัญหาในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม (พ.ศ. ๒๕๑๕-๒๕๑๙)

ในระยะของแผนที่สอง ปรากฏว่าการปฏิบัติงานของโครงการพัฒนาการศึกษาหลายโครงการยังไม่บรรลุผลตามเป้าหมาย เนื่องจากอุปสรรคต่างๆ ดังกล่าวแล้ว โดยเหตุที่ตระหนักในข้อเท็จจริงที่ว่า การแก้ไขปัญหาการศึกษาเป็นกระบวนการระยะยาว ซึ่งต้องใช้มาตรการแก้ไขหลายๆ ด้านพร้อมกันไป ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม จึงต้องเริ่มศึกษาและวิจัยปัญหาต่างๆ ดังนี้

๑. **ศึกษาปัญหาประชากรและหามาตรการควบคุมการเพิ่มอย่างรวดเร็วของประชากร** โดยทำการศึกษาแนวโน้มการเพิ่มของประชากรทั้งในตัวเมืองและในชนบท สนับสนุนโครงการวางแผนครอบครัวให้สัมฤทธิ์ผล ส่งเสริมการศึกษาด้านโภชนาการและสุขศึกษาเพื่อสร้างประชากรวัยเด็กให้มีพลานามัยแข็งแรง โดยอาจจัดหลักสูตรเหล่านี้ไว้ในหลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่ หลักสูตรพยาบาลผดุงครรภ์และอาจขยายการสอนวิชาเหล่านี้ในระดับการฝึกหัดครู ระดับมัธยมศึกษาและในบางสาขาในมหาวิทยาลัยด้วย

๒. **พิจารณาหาทางลดค่าใช้จ่ายต่อคนของการศึกษาทุกระดับ** โดยศึกษาหาวิธีประหยัดการก่อสร้างอาคารสถานศึกษาทุกประเภทและกำหนดแปรรูปมาตรฐานของอาคารเรียนแต่ละชนิด สนับสนุนให้มีการใช้อาคารสถานที่เรียนและห้องทดลองปฏิบัติการร่วมกันได้ สนับสนุนการศึกษาแบบโรงเรียนชุมชน (Community School) และโรงเรียนกลุ่ม (โรงเรียนหลายประเภทอยู่รวมกัน) อนึ่ง ในช่วงระยะเวลาของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สอง ได้มีการใช้จ่ายงบประมาณลงทุนเพื่อการก่อสร้างอาคารเรียนและอาคารประกอบไปแล้วเป็นจำนวนมาก ซึ่งมีผลในด้านการขยายปริมาณการรับนักเรียนและนักศึกษาแทบทุกระดับ ในช่วงระยะเวลาของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม จึงควรเน้นหนักในด้านการปรับปรุงคุณภาพให้ได้ผลยิ่งขึ้น และควรศึกษาหาวิธีขยายการสอนสองผลัดโดยมิให้เสียคุณภาพ ทั้งนี้ เพื่อเพิ่มปริมาณการศึกษาในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม

๓. **สร้างระบบการศึกษาทั้งในด้านบริหารและวิชาการให้มีความคล่องตัวและให้มีการศึกษาประสานสัมพันธ์กันทุกระดับ** ซึ่งต้องอาศัยมาตรการหลายชั้น เช่น การปรับปรุงระบบบริหารในระดับกรม กระทรวง และมหาวิทยาลัย ให้สามารถใช้ทรัพยากรที่มีจำกัดให้ได้ประโยชน์ร่วมกันมากที่สุด เช่น การใช้ครู อาจารย์ในแขนงวิชาที่ขาดแคลนร่วมกัน การใช้ห้องทดลอง ห้องสมุด และการใช้สื่อมวลชน (Mass Media) บริการแนะแนว การใช้เครื่องอุปกรณ์

การศึกษาบางอย่างร่วมกัน การแลกเปลี่ยนครูอาจารย์ระหว่างสถาบันศึกษาในบางโอกาส การร่วมพิจารณาปรับปรุงหลักสูตรสายอาชีวะมัธยมแบบประสมและสายสามัญให้สอดคล้องกัน และให้เหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบัน พิจารณาจัดการศึกษาผู้ใหญ่และการฝึกอบรมอาชีวนอกโรงเรียน ให้สัมพันธ์กับตลาดแรงงานการพัฒนาชนบทและการวางแผนกำลังคน ในระยะยาว

๔. **หาทางสนับสนุนการศึกษาในภูมิภาค** โดยส่งเสริมกำลังใจและสนับสนุนครูอาจารย์ ในส่วนภูมิภาคในด้านสวัสดิการ ปลอดภัย และเปิดโอกาสให้ครูได้เข้ามาศึกษาเพิ่มเติมในโอกาสอันควร พร้อมทั้งแก้ไขกฎข้อบังคับเกี่ยวกับการเบิกจ่ายค่าที่พัก เบี้ยเลี้ยงให้ครูได้รับความเป็นธรรมยิ่งขึ้น อนึ่ง ควรมีการปรับปรุงกฎข้อบังคับครูสภาให้ยอมรับบรรจุผู้มีวุฒิอื่นที่มีประสบการณ์ ได้ประกอบอาชีพครูได้ด้วย เพื่อแก้ปัญหาการขาดแคลนครูในส่วนภูมิภาค

๕. **พิจารณาจัดทำแผนประสานงานของการศึกษาทุกระดับ** โดยให้ประสานสอดคล้องกับแผนพัฒนา การศึกษาของภาคและจังหวัด เน้นถึงปัญหาและลักษณะพิเศษของการศึกษาแต่ละภาค เพื่อกำหนดมาตรการแก้ไขปัญหาการศึกษา ซึ่งอาจมีลักษณะแตกต่างกันตามสภาพเศรษฐกิจ สังคม และปัญหาการบริหารงานของแต่ละภาคนั้นๆ

นโยบายและเป้าหมายของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม (พ.ศ.๒๕๑๕-๒๕๑๙)

นโยบาย

แผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม ได้กำหนดนโยบายและเป้าหมายโดยมุ่งคำหนึ่งที่จะส่งเสริมประสิทธิภาพของประชากรทุกวัย ทั้งภายในและภายนอก ระบบการศึกษา ให้มีบทบาทสมบูรณยิ่งขึ้นในการช่วยพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ โดยเน้นหนักการให้ความรู้และทักษะแก่ประชากรในเรื่องการผลิต การสงวนและใช้ทรัพยากรเพื่อเพิ่มผลผลิต ลดปัญหาการว่างงานในชนบท การพัฒนาชุมชนและท้องถิ่นและการป้องกันปัญหาด้านสังคมอื่นๆ อันเกิดจากประชากรในวัยเรียนที่ขาดพันการศึกษา นโยบายส่วนรวมของการพัฒนาการศึกษาตามแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม รวม ๙ ประการ ดังได้กล่าวไว้แล้วมีหลักใหญ่ๆ ดังนี้

๑. ขยายการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนต้น ให้สอดคล้องกับจำนวนประชากรวัยเรียนที่เพิ่มขึ้น เพื่อให้ประชาชนได้รับการศึกษาโดยทั่วถึง

๒. ขยายการศึกษาภาคบังคับระดับประถมปลาย (ป.๕-ป.๗) โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อให้ประชากรได้รับการศึกษาขั้นนี้โดยทั่วถึงอย่างช้าที่สุดในปี ๒๕๓๓ และเพิ่มการศึกษาด้านเกษตรในระดับนี้

๓. สนับสนุนการศึกษาด้านวิทยาศาสตร์ อาชีวศึกษา และเทคโนโลยี และขยายการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ให้มากขึ้นตามกำลังเงินที่จะหาได้ เพื่อสามารถผลิตนักเรียนเพียงพอที่จะศึกษาอบรมต่อ เพื่อใช้เป็นกำลังคนระดับกลาง ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สี่ และต่อไป

๔. ขยายการฝึกหัดครูให้พอแก่ความต้องการของการศึกษาทุกระดับ

๕. ขยายการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษานอกโรงเรียนให้ผู้ที่ขาดพันการศึกษาได้มีโอกาสรับการศึกษาเพิ่มเติมมากขึ้น โดยเฉพาะการฝึกฝนในด้านเกษตรกรรม

ทั้งนี้ หากพิจารณานโยบายและเป้าหมายการศึกษาแต่ละระดับ จะจำแนกได้ดังนี้

ระดับประถมศึกษา

๑. ขยายการศึกษาให้สอดคล้องกับจำนวนประชากรที่เพิ่มขึ้น ปรับปรุงประสิทธิภาพในการจัดการศึกษาเพื่อลดอัตราการสูญเปล่าให้ต่ำลง โดยเฉพาะในระดับประถมศึกษาตอนต้น

๒. เร่งรัดขยายการศึกษาประถมศึกษาตอนปลาย โดยเน้นหนักในอาชีพที่ประกอบใน ส่วนภูมิภาค

๓. ปรับปรุงโรงเรียนประถมศึกษาในภูมิภาคให้มีลักษณะเป็นโรงเรียนชุมชน โดยระดมทรัพยากรที่มีอยู่มาใช้ให้สอดคล้องกับการพัฒนาท้องถิ่น

ระดับมัธยมศึกษาสายสามัญ

๑. ปรับปรุงและขยายการศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการกำลังคนระดับกลาง โดยเร่งรัดการศึกษาในส่วนภูมิภาคเป็นพิเศษและปรับปรุงการจัดการมัธยมศึกษาให้มีหลักสูตร กว้างขวางให้เด็กได้มีโอกาสเลือกเรียนได้ตามความถนัด

๒. ปรับปรุงประสิทธิภาพการในการให้การศึกษาเพื่อลดอัตราการสูญเปล่าโดยเฉพาะในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

๓. หาทางปรับปรุงประสิทธิภาพของโรงเรียนราษฎร์โดยให้ความสนใจเป็นพิเศษในด้านปรับปรุงคุณภาพการสอน

ระดับมัธยมศึกษาสายอาชีพ

๑. ปรับปรุงและขยายโรงเรียนมัธยมศึกษาอาชีวศึกษาตอนปลายเพื่อสนองความต้องการกำลังคนในระดับกลางของประเทศและเน้นการศึกษาสาขาเกษตรกรรมเป็นพิเศษ

๒. ลดการอาชีวศึกษาระดับมัธยมต้น โดยจัดโครงการให้สอดคล้องกับระดับมัธยมศึกษาตอนต้นสายสามัญ

๓. หาทางสนับสนุนอาชีพครูอาชีวะและส่งเสริมสวัสดิการของครูอาชีวศึกษาบางประเภทที่ต้องอาศัยความรู้และทักษะเป็นพิเศษ

๔. ปรับปรุงโครงการอาชีวศึกษาประเภทหลักสูตรระยะสั้น เพื่อใช้สถานที่และเครื่องมือที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์สูงสุด

ระดับการฝึกหัดครู

๑. ปรับปรุงและขยายการฝึกหัดครูทั้งสายสามัญและสายอาชีพ ในสาขาวิชาที่จำเป็น เช่น สาขาช่างอุตสาหกรรม เกษตรกรรม และพลศึกษาให้กว้างขวางยิ่งขึ้น เพื่อให้เพียงพอกับความต้องการของประเทศ ทั้งนี้ โดยจัดโครงการสนับสนุนให้นักศึกษาในท้องถิ่นนั้นๆ เข้าเรียนการฝึกหัดครูแล้วกลับไปทำการสอนในภูมิภาคของตนเองด้วย

๒. เน้นเรื่องการเตรียมครูที่มีวุฒิทุกระดับเพื่อสอนในสถาบันการฝึกหัดครูให้เพียงพอแก่ความต้องการในการขยายกิจการฝึกหัดครู

๓. ปรับปรุงหลักสูตรการฝึกหัดครูทุกระดับเพื่อให้มีมาตรฐานสูง และสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงในระบบสังคม

๔. ส่งเสริมการผลิตตำราเรียน และส่งเสริมการวิจัยทางการศึกษาและการใช้ห้องสมุด

ระดับอุดมศึกษา

๑. ปรับปรุงคุณภาพและประสิทธิภาพการจัดการศึกษาให้สูงขึ้นทั้งในด้านบริหารและวิชาการ เพื่อลดอัตราการสูญเปล่าโดยเฉพาะในระดับปริญญาตรี

๒. ปรับปรุงส่งเสริมการผลิตบัณฑิตในกลุ่มสาขาวิชาที่จำเป็นต่อเศรษฐกิจและสังคมตามความต้องการของประเทศ ได้แก่ เกษตรศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ วิทยาศาสตร์ แพทยศาสตร์

เน้นหนักในด้านการศึกษาระดับมัธยมศึกษา และการศึกษาระดับอุดมศึกษา รวมทั้งส่งเสริมการศึกษาของบัณฑิตวิทยาลัย เพื่อผลิตอาจารย์สำหรับสอนในมหาวิทยาลัย และสถาบันอุดมศึกษาให้เพียงพอแก่ความต้องการ

๓. ส่งเสริมการวิจัยและการสร้างตำราระดับอุดมศึกษา

๔. ปรับปรุงส่งเสริมมหาวิทยาลัยในส่วนภูมิภาคเพื่อให้เป็นศูนย์กลางทางวิชาการของภูมิภาคได้โดยแท้จริง

๕. ส่งเสริมการศึกษาและทดลองการจัดการศึกษาแบบวิทยาลัยชุมชน เพื่อสนองความต้องการกำลังคนระดับกลาง ในแขนงวิชาที่ประเทศมีความต้องการมาก

การศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาพิเศษอื่น ๆ

๑. ส่งเสริมการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษานอกโรงเรียน สำหรับผู้ที่มีความจำเป็นต้องออกจากโรงเรียนกลางคัน หรือไม่มีโอกาสเข้าศึกษาเล่าเรียน โดยสอนให้รู้หนังสือควบคู่ไปกับการฝึกอาชีพตามความเหมาะสมกับสภาพท้องถิ่น ทั้งนี้ โดยปรับปรุงส่งเสริมศูนย์การศึกษาผู้ใหญ่ หน่วยงานการศึกษาและฝึกฝนอาชีพเคลื่อนที่ ให้เข้มแข็งเหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมในท้องถิ่น

๒. ส่งเสริมการใช้สื่อมวลชนเพื่อประโยชน์ในการศึกษาผู้ใหญ่ให้มากยิ่งขึ้น

๓. ปรับปรุงและขยายกิจการห้องสมุดประชาชนให้กว้างขวางไปสู่ท้องถิ่นที่ยังขาดศูนย์การศึกษาผู้ใหญ่

๔. สนับสนุนกิจกรรมของเยาวชนในการพัฒนาท้องถิ่นและการฝึกอบรม เพื่อพัฒนาอาชีพของเยาวชน

การพยาบาลศึกษา

๑. ส่งเสริมการขยายการศึกษาในสายพยาบาลทุกระดับในทุกสังกัดทั้งของรัฐบาลและเอกชนให้สามารถเพิ่มการผลิตพยาบาลสนองความต้องการของประเทศให้มากยิ่งขึ้น และให้การสนับสนุนการขยายการศึกษาพยาบาลตั้งแต่ระดับอนุปริญญา (พื้นความรู้ ม.ศ.๕) ขึ้นไป

๒. ส่งเสริมการผลิตพยาบาลให้มีคุณภาพดีขึ้น สามารถสนองต้องการของประเทศได้ โดยแท้จริง และส่งเสริมสวัสดิการพยาบาลในส่วนภูมิภาค และในท้องถิ่นกันดารเป็นพิเศษ เพื่อให้พยาบาลมีกำลังใจอยู่ประกอบอาชีพนี้มากขึ้น

เป้าหมายการศึกษาแต่ละระดับในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม

เป้าหมายด้านปริมาณ

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๔ มีจำนวนนักเรียนทุกประเภทและทุกระดับรวมกัน ๖,๖๔๒,๗๐๐ คน ปีสุดท้ายของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม คาดว่าจะมีนักเรียนรวมทั้งสิ้นประมาณ ๘,๘๘๐,๙๕๐ คน เพิ่มขึ้นจากปลายระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สอง จำนวนประมาณ ๒,๒๓๘,๒๕๐ คน หรือร้อยละ ๓๔ (ดูตารางที่ ๔ และตารางที่ ๕) ทั้งนี้ โดยกำหนดเป้าหมายการขยายด้านปริมาณแต่ละระดับการศึกษา ดังนี้

ก. ออนุบาลและประถมศึกษา

๑. ระดับอนุบาล ขยายโดยอาศัยแนวโน้มในอดีตเป็นหลัก

๒. ระดับประถมศึกษาตอนต้น (ป.๑-๔) มุ่งลดอัตราการสูญเปล่าโดยเฉพาะอัตราการซ้ำซ้อน ในชั้น ป.๑ นอกจากนี้ ยังปรับปรุงอายุเด็กเข้าเรียนโดยกำหนดว่าในตอนปลายของแผนพัฒนาฯ นักเรียนที่มาเข้าเรียนจะมีอายุ ๗ ปี หรือต่ำกว่า และจะมีเด็กที่อายุสูงกว่า ๗ ปี หลงเหลือมาเข้าเรียนแต่เพียงเล็กน้อย คาดว่าในปีสุดท้ายของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม จะรับนักเรียนประถมปีที่ ๑-๔ ได้ประมาณ ๕,๗๐๓,๕๐๐ คน สูงขึ้นจากปัจจุบัน ประมาณ ๙๓๐,๙๐๐ คน หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ ๑๙ จากปลายแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สอง

๓. ระดับประถมศึกษาตอนปลาย (ป.๕-๗) ขยายโดยเพิ่มอัตราการเลื่อนชั้นระหว่าง ป.๔-๕ จาก ๓๒% ในปี พ.ศ.๒๕๑๒/๑๓ เป็น ๕๐% ในปี พ.ศ.๒๕๑๘/๑๙ ขณะเดียวกันมีการลดอัตราการซ้ำชั้น และการออกกลางคันด้วยในปลายระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม คาดว่าในปีสุดท้ายของแผนพัฒนาฯ จะรับนักเรียนประถมศึกษาตอนปลายได้ประมาณ ๑,๕๕๕,๐๐๐ คน เพิ่มจากปัจจุบันร้อยละ ๖๘

(ปริมาณการรับนักเรียนเพิ่มแต่ละปีดู ในตารางที่ ๖)

ข. มัธยมศึกษาสายสามัญและมัธยมแบบประสม

เป้าหมายปริมาณนักเรียนที่ได้จัดทำขึ้นอาศัยสมมติฐาน ดังต่อไปนี้

๑. ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.ศ.๑-๓) ขยายเพื่อเตรียมรักษานักเรียนจากระดับประถมศึกษาตอนปลายซึ่งมีการขยายตัวอย่างรวดเร็ว ขณะเดียวกันมีการลดอัตราการเข้าชั้นและการออกกลางคันลงเล็กน้อย

๒. ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (มศ.๔-๕) กำหนดให้มีการลดอัตราการเข้าชั้นและอัตราการออกกลางคันลงอย่างมากโดยเฉพาะในชั้น มศ.๔ ส่วนชั้น มศ.๕ จะมีการลดอัตราการสอบไล่ตกอย่างมากเช่นเดียวกัน การรับนักเรียนเข้าชั้น มศ.๔ ใช้หลักเกณฑ์ให้สามารถผลิตผู้สำเร็จ มศ.๕ สายสามัญให้พอเพียงกับความต้องการของมหาวิทยาลัย ส่วนสายมัธยมแบบประสมกำหนดให้อัตราที่จะรับผู้สำเร็จ มศ.๓ ที่เข้าเรียนต่อได้ประมาณ ๕๐%

ในปลายระยะแผนพัฒนา ฉบับที่สาม โรงเรียนรัฐบาลจะรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น (มศ.๑-๓) ได้ประมาณ ๕๒๓,๐๐๐ คน เพิ่มขึ้นมากกว่าปัจจุบันประมาณ ๒๖๔,๘๐๐ คน หรือร้อยละ ๑๐๒ และจะขยายการรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย (มศ.๔-๕) ได้ประมาณ ๗๘,๑๐๐ คน เพิ่มขึ้นจากปลายแผนพัฒนา ฉบับที่สอง ร้อยละ ๘๙ ทั้งนี้ โดยกำหนดว่าจะพยายามจัดการศึกษา ระดับนี้ ให้บรรลุเป้าหมายตามวงเงินที่กำหนดให้ด้วยวิธีต่างๆ เช่น การจัดสอนสองผลัด และการเพิ่มอัตรานักเรียนต่อห้อง อนึ่ง คาดว่าโรงเรียนราษฎร์จะสามารถขยายการรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น และตอนปลายเพิ่มขึ้นมากกว่าปัจจุบันประมาณ ๑๒,๑๐๐ คน หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ ๕

(ปริมาณการรับนักเรียนเพิ่มแต่ละปี ดูในตารางที่ ๖)

ค. มัธยมศึกษาสายอาชีพ

เนื่องจากยังขาดข้อมูลที่เชื่อถือได้ การคาดคะเนจำนวนนักเรียนในโรงเรียนราษฎร์ยังไม่อาจทำได้ เป้าหมายนักเรียนต่อไปนี้จึงเป็นตัวเลขในโรงเรียนรัฐบาลโดยเฉพาะ

มัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายสายอาชีพ (มศ.๑-๖)

เป้าหมายปริมาณนักเรียนจัดทำขึ้นโดยอาศัยสมมติฐานดังต่อไปนี้

๑. ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กำหนดเป้าหมายโดยลดจำนวนนักเรียนอาชีพะลงเรื่อยๆ โดยมีวัตถุประสงค์ว่าในระหว่างช่วงของแผนพัฒนา ฉบับที่สี่ จะเลิกโรงเรียนประเภทนี้เสียทั้งหมด

๒. ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย วางเกณฑ์ไว้ว่าจำนวนผู้สำเร็จ ม.ศ.๖ จะเพิ่มขึ้นปีละ ๘% เพื่อสนองความต้องการกำลังคนของประเทศ ขณะเดียวกันมีการลดอัตราการ

ซ้ำชั้นและการออกกลางคันลงตามสมควร คาดว่าในปลายแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม จะขยายการรับนักเรียนมัธยมอาชีวศึกษาตอนปลายได้ประมาณ ๗๔,๘๐๐ คน เพิ่มขึ้นจากปัจจุบันร้อยละ ๒๘

๑. วิชาชีพชั้นสูงระดับเทคนิค

เป้าหมายจำนวนนักเรียนของการศึกษาระดับนี้คำนวณได้จากการกะเนความต้องการกำลังคนระดับช่างเทคนิค และจากการพิจารณาขอบเขตความสามารถในการรับนักเรียนของสถานศึกษาต่างๆ ประกอบด้วย

- อาชีวศึกษาชั้นสูง ในปีสุดท้ายของแผนพัฒนาฯ จะขยายการรับนักเรียนอาชีวศึกษาระดับวิชาชีพชั้นสูง (เทคนิค) รวมทุกหลักสูตรได้ประมาณ ๒๒,๒๐๐ คน หรือเพิ่มขึ้นจากปัจจุบันร้อยละ ๕๕

จ. การฝึกหัดครูอาชีวศึกษา

เป้าหมายจำนวนนักเรียนฝึกหัดครูอาชีวศึกษาได้จากการคำนวณความต้องการของครูวุฒิต่างๆ โดยเฉพาะการขยายหลักสูตรโรงเรียนมัธยมศึกษาสายสามัญให้กว้างขวางออกไปทำให้เกิดความจำเป็นต้องมีครูเกษตรกรรมเพิ่มขึ้น เป็นต้น ขณะเดียวกันการขยายปริมาณนักเรียนโรงเรียนอาชีวศึกษาก็เป็นเหตุหนึ่งที่ต้องผลิตครูเฉพาะวิชาเพิ่มมากขึ้น ในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม คาดว่าจะมีนักเรียนฝึกหัดครูอาชีวศึกษา จำนวน ๔,๕๐๐ คน หรือเพิ่มขึ้นจากปลายระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สอง ร้อยละ ๘๗

ช. การฝึกหัดครู

การคำนวณเป้าหมายนักเรียนฝึกหัดครู อาศัยข้อมูลและสมมุติฐานหลายอย่าง เช่น เป้าหมายจำนวนนักเรียนทั้งหมดทั้งของโรงเรียนราษฎร์และรัฐบาล ขนาดของชั้นเรียน อัตราส่วนนักเรียนต่อครูความเปลี่ยนแปลงในด้านวุฒิครูในช่วงระยะเวลาของแผนพัฒนาฯ และอัตราความสูญเสียเปล่าของครู จากข้อมูลเหล่านี้ทำให้ประมาณได้ว่าจำนวนครูวุฒิต่างๆ ที่ต้องผลิตในช่วงของแผนนี้จะต้องเป็นเท่าใด คาดว่าในปลายแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม จะขยายการรับนักเรียน ก เ รี ย น ฝึกหัดครูวิชาสามัญระดับ ป.กศ. และระดับปริญญา ได้ประมาณ ๑๑๙,๔๐๐ คน เพิ่มขึ้นจากปัจจุบัน ร้อยละ ๓๔

ซ. มหาวิทยาลัย

การกำหนดเป้าหมายจำนวนนิสิตนักศึกษาของมหาวิทยาลัยต่างๆ ยกเว้นมหาวิทยาลัยรามคำแหง ซึ่งเปิดรับนักศึกษาไม่จำกัด อาศัยความต้องการกำลังคนในระดับปริญญาตรีและสูงกว่าเป็นหลักและเน้นการขยายอย่างรวดเร็วในสาขาวิชาชีพที่สำคัญ คือ วิศวกรรมศาสตร์ เกษตรศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และสาขาแพทยศาสตร์ ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม การพัฒนา ระดับอุดมศึกษามีเป้าหมายจะให้จำนวนนิสิตนักศึกษาเพิ่มขึ้นจากปีปัจจุบัน ซึ่งมีจำนวน ๔๕,๑๐๐ คน เป็น ๖๓,๗๕๐ คน ในปี พ.ศ. ๒๕๑๙ หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ ๔๑ ทั้งนี้ ไม่นับรวมมหาวิทยาลัย “ตลาดวิชา” รามคำแหง

(ปริมาณการรับนิสิตนักศึกษาเพิ่มแต่ละปี ดูในตารางที่ ๖)

ญ. สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า

สำหรับสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้านั้น การกำหนดเป้าหมายอาศัยความต้องการกำลังคนระดับกลางและระดับสูงเป็นสมมุติฐานในการคำนวณ สำหรับนักศึกษาที่เรียนในภาคบ่าย ซึ่งมีอยู่จำนวนมากไม่นับรวมในที่นี้ ปีปัจจุบันมีนักศึกษาประมาณ ๒,๕๐๐ คน และคาดว่าในปีสุดท้ายของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม สถาบันเทคโนโลยีจะขยายการรับนักศึกษาได้ประมาณ ๓,๘๐๐ คน เพิ่มขึ้นจากปีปัจจุบัน ๑,๓๐๐ คน หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ ๕๒

ฉ. การศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาพิเศษอื่น ๆ

เป้าหมายจำนวนนักศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาพิเศษ อันได้แก่นักเรียน การศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาพิเศษ หน่วยฝึกฝนอาชีพเคลื่อนที่และโรงเรียนสารพัดช่าง การศึกษาช่างศิลป์และนาฏศิลป์และนักเรียนพลศึกษาทุกระดับ ได้คาดคะเนโดยอาศัยสมมุติฐานว่า สำหรับประเภทที่จัดสอนเป็นประจำที่โรงเรียนจำเป็นต้องยึดขนาดของโรงเรียนเป็นหลัก ส่วนประเภทเคลื่อนที่นั้นนอกจากจะอาศัยขอบเขตความสามารถในการจัดหาครูเพื่อสอนวิชาต่างๆ แล้ว ยังขึ้นอยู่กับความช่วยเหลือจากต่างประเทศด้วย สำหรับการศึกษาผู้ใหญ่ที่อาศัยสมมุติฐานที่ว่า ยังจำเป็นต้องมีการประสานงานกันระหว่างการพัฒนาการศึกษาผู้ใหญ่ทุกประเภทและทุกระดับ รวมทั้งการพัฒนาห้องสมุดและการพัฒนาศูนย์โสตทัศนศึกษา ด้วยเหตุนี้ การขยายปริมาณ การศึกษาผู้ใหญ่จึงขึ้นอยู่กับกำลังเงินเป็นสำคัญ ในปีสุดท้ายของแผนคาดว่าจะมีนักเรียน อาชีวศึกษาหลักสูตรระยะสั้น นักเรียนการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาพิเศษทุกประเภท รวมทั้งสิ้น ประมาณ ๒๓๗,๔๐๐ คน เพิ่มขึ้นจากแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สอง ประมาณ ๑๔๘,๗๒๐ คน หรือ เพิ่มขึ้นร้อยละ ๑๖๘ ปัญหาที่ควรสนับสนุนในขั้นนี้ คือ การปรับปรุงคุณภาพการฝึกอบรมให้ได้ผลจริงจัง และควรมีการติดตามประเมินผลเป็นระยะๆ

เป้าหมายการปรับปรุงคุณภาพ

ก. ประถมศึกษา

จะลดอัตราการสูญเปล่าโดยเฉพาะอัตราการตกซ้ำชั้นและลดอัตราการออกกลางคันของนักเรียนในชั้นประถมศึกษา โดยการปรับปรุงคุณภาพครู เพิ่มแจกตำราเรียนและเพิ่มอุปกรณ์การสอน และส่งเสริมการนิเทศก์การศึกษาในท้องถิ่นที่ห่างไกล กับจะปรับปรุงการจัดการศึกษาให้ทั่วถึงในชนบท โดยเน้นความสำคัญของท้องถิ่นที่มีลักษณะพิเศษ เช่น จังหวัดชายแดน และส่งเสริมการปรับปรุงโรงเรียนประถมให้มีลักษณะเป็นโรงเรียนชุมชน

ข. มัธยมศึกษาสายสามัญ

จะปรับปรุงคุณภาพมัธยมศึกษา โดยปรับปรุงโรงเรียนมัธยมแบบประสมแบบ ๑ (โครงการเงินกู้) ให้ดำเนินงานได้ผลตามเป้าหมาย และปรับปรุงและขยายงานโรงเรียนมัธยมศึกษาในส่วนภูมิภาค โดยเฉพาะโรงเรียนในจังหวัดที่อยู่โดยรอบที่ตั้งมหาวิทยาลัยในภูมิภาค และจังหวัดที่เป็นจุดสกัดนักเรียนที่จะหลั่งไหลเข้าสู่เมืองหลวงกับจะเปิดโรงเรียนมัธยมศึกษาประจำอำเภอเพื่อขยายการมัธยมศึกษาในอำเภอต่าง ๆ ที่ยังไม่มีโรงเรียนมัธยมศึกษาสายสามัญให้ครบทุกอำเภอ รวม ๑๘๐ โรงเรียน ทั้งนี้ เพื่อปรับปรุงคุณภาพการมัธยมศึกษาในภูมิภาคให้กว้างขวางยิ่งขึ้น เกี่ยวกับการปรับปรุงคุณภาพของครูโรงเรียนราษฎร์ ในระยะของแผนพัฒนาฯ จะสนับสนุนโครงการสร้างศูนย์อบรมครูโรงเรียนราษฎร์ขึ้นเพื่อปรับปรุงส่งเสริมให้ครูโรงเรียนราษฎร์ได้มีโอกาสเพิ่มพูนความรู้และมีความเข้าใจในวิธีสอนใหม่ๆ รวมทั้งการใช้เทคโนโลยีในการเรียนการสอนด้วย

ค. การอาชีวศึกษา

จะปรับปรุงโรงเรียนอาชีวศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (มศ.๔-๕-๖) โดยเฉพาะในแผนกวิชาเกษตรกรรมโดยหาทางปรับปรุงคุณภาพและเพิ่มปริมาณรับนักเรียนเกษตรกรรมตามโรงเรียนและวิทยาลัยเกษตรกรรมทั่วประเทศ ซึ่งมีอยู่เดิม ๒๔ แห่ง และจะจัดตั้งโรงเรียนเกษตรกรรมในส่วนภูมิภาคเพิ่มขึ้นใหม่ ประมาณ ๑๐ แห่ง เพื่อกระจายการศึกษาเกษตรกรรมไปยังท้องถิ่นให้ทั่วถึง และเพื่อผลิตบุคคลากรสนองความต้องการพัฒนาการเกษตรของประเทศในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สามและต่อไปด้วย นอกจากนี้จะมีการประเมินผลการดำเนินงานโรงเรียนในโครงการเงินกู้เพื่อพัฒนาอาชีวศึกษา ทั้ง ๒๕ แห่ง โดยเน้นการปรับปรุงคุณภาพการสอนและการฝึกในโรงเรียนอาชีวอุตสาหกรรม รวมทั้งเน้นด้านการปรับปรุงวุฒิครูอาจารย์ และขยายการผลิตครูอาชีวศึกษา เพื่อแก้ปัญหาการขาดแคลนครูอาชีวศึกษาในโรงเรียนทุกระดับ และปรับปรุงหลักสูตรอาชีวศึกษาให้ทันสมัยเหมาะสมกับความต้องการของสังคม โดยเปิดแผนกช่างสาขาวิชาต่างๆ เพิ่มขึ้นในโรงเรียนการช่างอุตสาหกรรมให้ครบและเปิดแผนกวิชา

พาณิชย์การในโรงเรียนการช่างสตรีในส่วนภูมิภาค เป้าหมายสำคัญในแผนการพัฒนาอาชีพะระดับสูงได้แก่ การส่งเสริมการดำเนินงานของสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าให้เข้มแข็งยิ่งขึ้นในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม

อนึ่ง ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม จะได้พิจารณาจัดลำดับโครงการโรงเรียนอาชีวเกษตรและอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาคอีกจำนวนประมาณ ๑๕ โรงเรียน เพื่อเสนอขอรับการปรับปรุงให้ได้ระดับมาตรฐาน ในการนี้อาจจำเป็นต้องใช้เงินกู้จากต่างประเทศอีกส่วนหนึ่งด้วย

ง. การฝึกหัดครู

จะปรับปรุงและขยายงานฝึกหัดครูทั้งสายสามัญและสายอาชีพในสาขาวิชาที่จำเป็น เช่น สาขาช่างอุตสาหกรรม และเกษตรกรรมให้กว้างขวางยิ่งขึ้น เพื่อให้พอเพียงกับความต้องการของประเทศ จะเน้นเรื่องการเตรียมครูอาจารย์ระดับปริญญา เพื่อสอนให้สถาบันการฝึกหัดครูให้เพียงพอ และปรับปรุงหลักสูตรการฝึกหัดครูทุกระดับให้สอดคล้องกับงานพัฒนาการศึกษา และยกมาตรฐานการฝึกหัดครูให้สูงขึ้น ในส่วนภูมิภาคจะจัดหลักสูตรการฝึกหัดครูชนบทขึ้นในวิทยาลัยครูทุกแห่งเพื่อสร้างเสริมให้ผู้ที่สำเร็จแล้วได้ออกไปเป็นครูในชนบท และทำหน้าที่เป็นผู้นำที่เหมาะสมในท้องถิ่น กับจะส่งเสริมการผลิตตำราเรียน คู่มือการสอน และการวิจัยทางการศึกษาให้แพร่หลายในโรงเรียน

จ. ระดับอุดมศึกษา

จะปรับปรุงส่งเสริมกิจการของบัณฑิตวิทยาลัย เพื่อผลิตอาจารย์ปริญญาโทและปริญญาเอก สำหรับสอนในมหาวิทยาลัย และสถาบันชั้นสูงอื่นๆ ให้เพิ่มมากขึ้น และปรับปรุงและส่งเสริมมหาวิทยาลัยในส่วนภูมิภาคให้เป็นปึกแผ่นมั่นคง สามารถสนองความต้องการของแต่ละภูมิภาคได้เป็นอย่างดี โดยสนับสนุนให้มีกลุ่มวิชามนุษย์ศาสตร์ สังคมศาสตร์ วิทยาศาสตร์ครบ เพื่อให้มหาวิทยาลัยภูมิภาคเป็นศูนย์กลางทางวิชาการของภูมิภาคโดยแท้จริง ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม จะทำการศึกษาและทดลองการจัดการศึกษาระบบวิทยาลัยชุมชน (Community College) ร่วมกัน เพื่อผลิตกำลังคนระดับกลางในสาขาวิชาที่สอดคล้องกับการพัฒนาสาขาต่างๆ ในขณะที่เดียวกันจะหาทางส่งเสริมให้เอกชนได้มีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาตามความเหมาะสม โดยคำนึงถึงคุณภาพเป็นสำคัญ

ฉ. การศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาพิเศษอื่น ๆ

จะปรับปรุงหลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่ โรงเรียนสารพัดช่าง และหน่วยฝึกฝนอาชีพเคลื่อนที่และหน่วยฝึกฝนอาชีพอื่นๆ ให้เหมาะสมกับความต้องการของท้องถิ่น และเกิดคุณค่าในทางเศรษฐกิจเน้นการให้การศึกษาผู้ใหญ่ในด้านเกษตรกรรมให้กว้างขวางยิ่งขึ้น โดยดำเนินงานโครงการจัดตั้งโรงเรียนเกษตรกรรมเคลื่อนที่หลักสูตรระยะสั้น เพื่อสอนความรู้เรื่องการเกษตรกรรมแผนใหม่ให้แก่เยาวชน ซึ่งส่วนมากสำเร็จการศึกษาประจำปี ๔ ให้มีความรู้ความสามารถไปช่วยบิดามารดาทำการเกษตรอย่างมีประสิทธิภาพได้ และจะสนับสนุนโครงการพัฒนาฝีมือและแรงงานในลักษณะการฝึกอาชีพให้แก่เยาวชนและผู้ใหญ่ที่อยู่นอกโรงเรียนพร้อมกันไป จะปรับปรุงการดำเนินงานการศึกษาผู้ใหญ่และการดำเนินงานศึกษาสงเคราะห์ในด้านเพิ่มอุปกรณ์ ภัณฑาคาร สอน สอ น สอ ทศศึกษา และการใช้สื่อมวลชนให้ได้ผล และสนับสนุนการจัดตั้งห้องสมุดประชาชนโดยร่วมมือกับจังหวัด ในด้านการส่งเสริมพลานามัยจะปรับปรุงและขยายงานผลิตครูพลศึกษาทุกระดับ เพื่อแก้ไขปัญหาการขาดแคลนครูพลศึกษาตามโรงเรียนต่างๆ ทั่วประเทศ

ข. การส่งเสริมในด้านโภชนาการ

เพื่อเสริมสร้างพลานามัยให้แก่เด็กเล็กในวัยประถมศึกษาและวัยอื่นๆ ในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม จะส่งเสริมให้จัดทำโครงการจัดหาอาหารกลางวันแก่เด็กที่ยากจนและขาดแคลนอาหาร โดยร่วมมือกับหน่วยโภชนาการชนบท และโรงเรียนในท้องถิ่น หาวิธีจัดหาอาหารแก่เด็ก ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์แก่สุขภาพและพลานามัยของเด็กเล็ก อันมีผลสะท้อนไปถึงความสามารถในการศึกษาเล่าเรียนให้ได้ผลเต็มที่

ข. งานพัฒนาและส่งเสริมเยาวชน

ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สามจะได้เห็นความสำคัญของการพัฒนาและส่งเสริมเยาวชนให้ดำเนินงานได้โดยเข้มแข็ง และให้มีการประสานงานกันระหว่างหน่วยราชการ ซึ่งปฏิบัติหน้าที่คล้ายคลึงกัน โดยที่ได้ตระหนักว่ายังมีประชากรในวัยศึกษาอีกเป็นจำนวนมากที่ยังขาดพันการศึกษา เนื่องจากความขัดสนในทางการเงินหรือความรู้ความสามารถไม่เพียงพอที่จะทำการแข่งขันเข้าเรียนต่อในโรงเรียนและสถาบันอื่นๆ อันมีอยู่โดยจำกัด และโดยเหตุที่รัฐบาลได้ตระหนักถึงความจำเป็นในการที่จะพัฒนาแรงงานและความนึกคิดของเยาวชนในวัยนี้ให้สามารถทำประโยชน์ให้แก่ประเทศชาติได้เต็มที่อีกส่วนหนึ่ง จึงได้พิจารณาจัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมเยาวชนแห่งชาติเป็นการถาวรในปลายระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สอง โดยกำหนดโครงการไว้เป็นหลักการใหญ่ๆ ดังนี้

๑. โครงการพัฒนาเยาวชนชนบทอย่างผสมผสาน โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะให้การฝึกอบรมผู้นำเยาวชนชนบท โดยเน้นหนักในประเภทวิชาชีพ ขณะเดียวกันจะให้ความรู้เพิ่มพูนในด้านหนังสือและฝึกอบรมระยะสั้นอื่นๆ ที่เหมาะสมแก่สภาพในชนบท การจัดการสื่อสารมวลชนโดยวิธีการต่างๆ เช่น การอบรมวิชาเกษตรกรรมทางภาพยนตร์เพื่อการศึกษา การเผยแพร่วิชาความรู้ต่างๆ ในรูปข่าวสาร การสนับสนุนให้ความรู้แก่เยาวชนเกี่ยวกับการรักษาความปลอดภัยมั่นคงในส่วนบุคคลและในส่วนรวม และประการสำคัญในระยะสุดท้ายของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม จะได้นักในโครงการจัดตั้งสหกรณ์สินเชื่อเพื่อเยาวชน เพื่อให้เยาวชนรู้จักการออมทรัพย์ การใช้เครดิต และการทำประกัน และเพื่อได้มีโอกาสกู้ยืมเงินไปใช้ในการลงทุนที่เกิดประโยชน์ทางเศรษฐกิจ

ในปลายระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สอง ได้ดำเนินการจัดตั้งศูนย์ฝึกผู้นำเยาวชนชนบทแบบวิชาชีพที่จังหวัดลพบุรี เพื่อดำเนินการฝึกอบรมเยาวชนตามนโยบายดังกล่าวข้างต้น ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม จะพิจารณาจัดตั้งศูนย์อบรมเยาวชนภาคใต้ที่จังหวัดสตูล และจัดตั้งศูนย์อบรมเยาวชนชนบทในภาคเหนือหนึ่งแห่ง และภาคตะวันออกเฉียงเหนืออีกหนึ่งแห่ง

๒. โครงการฝึกอบรมผู้นำเยาวชนในตัวเอง จะได้จัดทำโครงการให้ประสานงานกับโครงการพัฒนาท้องถิ่น ซึ่งจัดขึ้นโดยคณะนิสิตนักศึกษาและนักเรียนระดับต่างๆ ทั้งนี้เพื่อให้เยาวชนในตัวเองซึ่งขาดพันการศึกษาและไร้อาชีพ ได้มีโอกาสฝึกฝนความรู้ความชำนาญในวิชาชีพ และมีทัศนคติอันดีงามต่อสังคม และต่อประเทศชาติอันจะมีส่วนช่วยรักษาความมั่นคงปลอดภัยของประเทศได้ในภายหน้า

งบพัฒนาการศึกษา

งบพัฒนาการศึกษาทั้งสิ้นในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม รวมรายจ่ายการดำเนินงานโครงการต่อเนื่องและโครงการใหม่เพื่อปรับปรุงด้านคุณภาพและขยายด้านปริมาณในระยะ ๕ ปี (พ.ศ. ๒๕๑๕ - ๒๕๑๙) ได้ประมาณไว้เป็นจำนวนทั้งสิ้น ๓๒,๙๒๒.๐๐ ล้านบาท มีรายละเอียดจำแนกได้ดังนี้ (ดูตารางที่ ๑ และตารางที่ ๒)

ตารางที่ ๑ งบพัฒนาการศึกษา

(เฉพาะที่จ่ายจากงบประมาณ)

พ.ศ. ๒๕๑๕-๒๕๑๙

(ล้านบาท)

ระดับการศึกษา	๒๕๑๕	๒๕๑๖	๒๕๑๗	๒๕๑๘	๒๕๑๙	รวม ๒๕๑๕-๒๕๑๙
๑. ประถมศึกษา						

และอนุบาล	๒,๙๒๔.๑๘	๓,๑๑๗.๑๒	๓,๓๗๘.๑๘	๓,๕๙๘.๒๒	๓,๗๔๖.๘๗	๑๖,๗๖๔.๕๗
๒. มัธยมศึกษา						
ฝึกหัดครู						
อาชีวศึกษา						
และวิชาชีพ						
ชั้นสูง	๑,๑๖๙.๔๖	๑,๓๘๓.๓๔	๑,๕๕๒.๖๕	๑,๖๕๕.๖๙	๑,๗๒๙.๖๐	๗,๔๙๐.๗๔
๓. อุดมศึกษา	๘๗๘.๙๓	๙๕๓.๘๙	๑,๐๖๔.๕๙	๑,๑๙๖.๙๐	๑,๓๕๗.๙๖	๕,๔๕๒.๒๗
๔. การศึกษาผู้ใหญ่						
การศึกษาพิเศษ						
และการศึกษา						
อื่นๆ	๒๕๔.๒๖	๒๘๒.๔๒	๒๙๑.๘๒	๓๒๔.๑๙	๓๕๑.๗๓	๑,๕๐๔.๔๒
รวม	๕,๒๒๖.๘๓	๕,๗๓๖.๗๗	๖,๒๘๗.๒๔	๖,๗๗๕.๐๐	๗,๑๘๖.๑๖	๓๑,๒๑๒.๐๐*

ตารางที่ ๒ งบประมาณการศึกษา

จำแนกตามแหล่งเงิน

พ.ศ.๒๕๑๕-๒๕๑๙

(ล้านบาท)

แหล่งเงิน	วงเงิน
๑. งบประมาณ	๓๑,๒๑๒.๐๐*
๒. เงินกู้ต่างประเทศ	๖๖๐.๐๐*
๓. เงินช่วยเหลือต่างประเทศ	๑,๐๕๐.๐๐*
รวม	๓๒,๙๒๒.๐๐

หมายเหตุ * งบประมาณที่กำหนดไว้ในแผนฯ เป็นงบพัฒนาโครงการความสำคัญอันดับ ๑
นอกจากนี้ยังมีงบพัฒนาสำรองสำหรับโครงการอันดับ ๒ อีก ๑,๒๔๐.๘๕ ล้านบาท

ตารางที่ ๓ งบประมาณการศึกษา (พ.ศ.๒๕๑๕-๒๕๑๙)

(ล้านบาท)

ระดับการศึกษา	งบพัฒนาทั้งหมด	หน่วยงานที่รับผิดชอบ ^{๑/} —	งบประมาณ (๑)	งบพัฒนา* สำรอง (๒)	รวม (๑)+(๒)
๑. ประถมศึกษา และอนุบาล ^{๒/} —	๑๗,๕๔๖.๒๓	๑. องค์การบริหารส่วน จังหวัด	๑๕,๒๘๒.๔๔	๖๐๗.๕๖	๑๕,๘๙๐.๐๐
		๒. กระทรวงศึกษาธิการ	๑,๔๘๒.๑๒	๑๗๔.๑๑	๑,๖๕๖.๒๓
๒. มัธยมศึกษา	๗,๖๘๒.๒๔	๑. การฝึกหัดครู	๑,๓๑๖.๔๔	-	๑,๓๑๖.๔๔
ฝึกหัดครู		๒. อาชีวศึกษา มศ.๑-๖			
อาชีวศึกษา		ฝึกหัดครูอาชีวศึกษา	๒,๐๑๙.๔๓	๘๔.๕๐	๒,๑๐๓.๙๓
และวิชาชีพ		และวิชาชีพชั้นสูง			
ชั้นสูง		๓. มัธยมศึกษาสามัญ	๔,๑๕๔.๘๗	๑๐๗.๐๐	๔,๒๖๑.๘๗
		มศ.๑-๕			

(ล้านบาท)

ระดับการศึกษา	งบพัฒนาทั้งหมด	หน่วยงานที่รับผิดชอบ ^{๑/} —	งบประมาณ (๑)	งบพัฒนา* สำรอง (๒)	รวม (๑)+(๒)
๑. อุดมศึกษา	๕,๖๔๘.๔๘	๑. มหาวิทยาลัย ๘ แห่ง	๔,๘๑๐.๗๒	๑๙๖.๒๒	๕,๐๐๖.๙๔
		๑.๑ งานเดิมร่วมกับ โครงการจัดตั้ง คณะใหม่ความ สำคัญอันดับ ๑ และโครงการ พัฒนามหา วิทยาลัย	(๔,๘๑๐.๗๒)	-	(๔,๘๑๐.๗๒)
		๑.๒ โครงการจัดตั้ง คณะใหม่ความ สำคัญ อันดับ ๒	-	(๑๙๖.๒๒)	(๑๙๖.๒๒)

๔. การศึกษา ผู้ใหญ่ การศึกษา พิเศษและการ ศึกษาอื่นๆ	๑,๕๗๕.๘๘	๒. มหาวิทยาลัยรามคำแหง ^{๓/}			
		๓. วิทยาลัยวิชาการศึกษา	๑๒๕.๐๐	-	๑๒๕.๐๐
		๔. สถาบันเทคโนโลยี พระจอมเกล้า	๔๐๐.๐๕	-	๔๐๐.๐๕
			๑๑๖.๕๐	-	๑๑๖.๕๐
		๑. งานการศึกษาผู้ใหญ่ (กรมสามัญศึกษา)	๒๐๘.๐๐	๒๓.๐๐	๒๓๑.๐๐
		๒. งานโรงเรียนหลักสูตร ระยะสั้นหน่วยฝึกฝน อาชีพเคลื่อนที่และ โครงการฝึกอบรม ช่างตามโครงการ ร.พ.ช. (กรมอาชีวฯ)	๑๖๒.๔๔	๑๘.๐๐	๑๘๕.๐๐
	๓. งานพัฒนาและส่งเสริม เยาวชน				

(ล้านบาท)

ระดับการศึกษา	งบพัฒนาทั้งหมด	หน่วยงานที่รับผิดชอบ ^{๑/} —	งบประมาณ (๑)	งบพัฒนา* สำรอง (๒)	รวม (๑)+(๒)
		๔. งานการพลศึกษา	๖๒.๑๒	๒.๔๗	๖๔.๕๙
		๕. งานกรมวิชาการ	๑๕๒.๐๑	-	๑๕๒.๐๑
		๖. เงินอุดหนุนโรงเรียน ราษฎร์ (กรมวิสามัญ ศึกษา)	๕๖.๕๙	๒๐.๐๐	๗๖.๕๙
		๗. งานโรงเรียนช่างศิลป์ และนาฏศิลป์ (กรม ศิลปากร)	๖๖๒.๐๕	-	๖๖๒.๐๕
		๘. สำนักงานปลัด กระทรวงศึกษาธิการ	๔๓.๙๐	-	๔๓.๙๐
			๑๕๒.๗๕	๘.๐๐	๑๖๐.๗๕
รวม	๓๒,๔๕๒.๘๕		๓๑,๒๑๒.๐๐	๑,๒๔๐.๘๕	๓๒,๔๕๒.๘๕

- หมายเหตุ
- ๑/ งบประมาณทั้งหมดไม่รวมงบบริหารของกระทรวงศึกษาธิการ และกระทรวงมหาดไทย
 - ๒/ ไม่รวมเงินอุดหนุนการศึกษาเทศบาล ซึ่งรวมอยู่ในงานส่งเสริมเทศบาล และสุขาภิบาลในบทพัฒนา ส่วนท้องถิ่นแล้ว (จำนวนรวมทั้งสิ้น ๗๔๗.๐๐ ล้านบาท)
 - ๓/ คาดว่ามหาวิทยาลัยรามคำแหงจะมีรายได้ที่เก็บจากนักศึกษาได้ปีละไม่ต่ำกว่า ๔๐ ล้านบาท งบพัฒนา รong (๒) หมายถึงค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษาที่มีลำดับความสำคัญรองลงมา เงินค่าใช้จ่ายส่วนนี้จะมาจากเงิน งบประมาณของประเทศส่วนที่เพิ่มเติม และจากเงินกู้ เงินช่วยเหลือต่างประเทศ (ดูรายละเอียดงบพัฒนาการศึกษา ในตารางที่ ๘)

ความคาดหมายในอนาคต

การพัฒนาและการปรับปรุงการศึกษาในระยะ ๑๐ ปีข้างหน้า (๒๕๑๔-๒๕๒๓) ได้เน้นหนัก ในด้านการกำหนดนโยบายการศึกษาเพื่อสร้างรากฐานที่มั่นคงต่อระบบเศรษฐกิจและสังคมของชาติ ในอนาคต ทั้งนี้ หมายถึงการเร่งรัดปรับปรุงคุณภาพการศึกษาทุกระดับให้สัมฤทธิ์ผลภายในระยะ ของแผน รวมทั้งการกำหนดโครงสร้างทางการศึกษาให้เหมาะสมยิ่งขึ้น เช่น การขยายฐาน การศึกษาทุกระดับให้กว้างขวางขึ้นตามสัดส่วนของประชากรในวัยการศึกษาแต่ละกลุ่มอายุ การ กำจัดความสูญเปล่าทางการศึกษา เช่น การตกซ้ำชั้นและการออกกลางคันให้ลดน้อยลงเป็นลำดับ การขยายโครงการฝึกอบรมและพัฒนาแรงงาน รวมทั้งการจัดการศึกษาผู้ใหญ่ให้ทั่วถึงในหมู่ ประชากรที่ยากจน โดยวิธีการที่ประหยัดและได้ผลในระยะเร็ว การขยายและปรับปรุงการศึกษาของ

สตรีในสาขาอาชีพที่สตรีมีความถนัด เช่น อาชีพครู พยาบาล และการช่างสตรี เพื่อแก้ปัญหาเศรษฐกิจและสังคม และยกระดับรายได้ของสตรีในชนบท

กล่าวโดยส่วนรวม แนวโน้มในการพัฒนาการศึกษาของประเทศในระยะ ๑๐ ปีข้างหน้าได้กำหนดให้สอดคล้องกับนโยบายแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม ดังนี้

๑. เพิ่มปริมาณการให้การศึกษาแก่อนุชน โดยคาดคะเนเป้าหมายการเพิ่มปริมาณนักเรียนแต่ละระดับในช่วง ๑๐ ปีข้างหน้า ตามการประมาณการดังนี้ นักเรียนระดับประถมต้น (ป.๑-ป.๔) จะมีจำนวนจากร้อยละ ๑๑๘ ในปี ๒๕๑๓ เป็นร้อยละ ๑๑๐ ของประชากรในกลุ่มอายุ (อายุ ๗-๑๐ ปี) ในปี ๒๕๒๓ ทั้งนี้ โดยประมาณว่าในระยะปี ๒๕๒๓ การตกซ้ำชั้นควรลดลงได้อย่างจริงจัง และการจัดการศึกษาภาคบังคับ (ป.๑-ป.๔) เกือบจะไม่มีปัญหา ในระดับประถมปลาย (ป.๕-ป.๗) คาดว่าจะเพิ่มปริมาณนักเรียนในกลุ่มอายุ (อายุ ๑๑-๑๓ ปี) จากร้อยละ ๓๓ ในปี ๒๕๑๓ เป็นร้อยละกว่า ๗๐ ของประชากรในกลุ่มอายุในปี ๒๕๒๓ นักเรียน ม.ศ.๑-ม.ศ.๕ จะเพิ่มจากร้อยละ ๑๒.๘ ของประชากรในกลุ่มอายุ (อายุ ๑๔-๑๘ ปี) ในปี ๒๕๑๓ ให้ได้อย่างต่ำร้อยละ ๒๓ ของประชากรในกลุ่มอายุในปี ๒๕๒๓ เป้าหมายระดับอุดมศึกษา การศึกษาเทคนิค และวิชาชีพชั้นสูง คาดว่าจะเพิ่มจากร้อยละ ๒ ของประชากรในกลุ่มอายุ (อายุ ๑๙-๒๒ ปี) ในปัจจุบัน เป็นร้อยละ ๓.๔ ของประชากรในกลุ่มอายุในปี ๒๕๒๓ ส่วนมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพ (อาชีวศึกษา) จะเพิ่มจำนวนจากร้อยละ ๓.๘ ของประชากรในกลุ่มอายุ (อายุ ๑๗-๑๙ ปี) ในปัจจุบันเป็นร้อยละ ๕.๗ ของประชากรในกลุ่มอายุ ในปี ๒๕๒๓

๒. การศึกษาจะมีบทบาทสำคัญยิ่งขึ้นในการพัฒนาประเทศ โดยจะมีการศึกษาวิจัยและปรับปรุงสถิติในด้านแรงงานเกี่ยวกับงานที่มีให้ทำ และความเคลื่อนไหวของแรงงานประเภทต่างๆ ให้กว้างขวางยิ่งขึ้น เพื่อประเมินกำลังคนให้ใกล้เคียงกับสภาพความเป็นจริง กับจะพัฒนาระบบการศึกษา โดยเน้นการศึกษาด้านวิทยาศาสตร์การแพทย์ การอาชีวศึกษา และเทคโนโลยี ในสถาบันระดับอุดมศึกษา นอกจากจะสร้างกำลังคนระดับสูงเพื่อสนองความต้องการของประเทศแล้ว จะส่งเสริมให้มีแผนงานฝึกผู้ชำนาญงานในหลายสาขา นอกจากนี้การศึกษาระดับอุดมศึกษาควรมีบทบาทร่วมวิจัยปัญหาต่าง ๆ ของชาติให้กว้างขวางเป็นประโยชน์ยิ่งขึ้น กับทั้งสามารถมีบทบาทใกล้ชิดกับสังคมยิ่งขึ้น ในระยะ 10 ปี ข้างหน้าการศึกษาระดับมหาวิทยาลัยควรมีอิสระในด้านการปกครองตนเอง เพื่อจะดำเนินงานให้บรรลุถึงเป้าหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพสูง

ในด้านการศึกษานอกโรงเรียน โดยเหตุที่การศึกษานอกโรงเรียนและการศึกษาผู้ใหญ่ยังเจริญช้าเมื่อเทียบกับการขยายตัวอย่างรวดเร็วของการศึกษาในโรงเรียน และเมื่อคำนึงถึงบุคคลที่ขาดพันการศึกษาซึ่งจะมีจำนวนเพิ่มทวีมากขึ้นทุกปี ในระยะ ๑๐ ปีข้างหน้าควรจะต้องถือว่าการจัดการศึกษานอกโรงเรียนและการศึกษาผู้ใหญ่เป็นนโยบายสำคัญที่ต้องกระทำให้ได้ผลจริงจังและเร่งด่วน และควรต้องจัดให้มีการประสานสอดคล้องกับหน่วยฝึกฝนอาชีพอื่นๆ และงานพัฒนา

เยาวชน ซึ่งควรได้มีการจัดตั้งศูนย์กลางประสานงานด้านพัฒนากำลังคนระดับต่ำเป็นการถาวรต่อไป

๓. การปรับปรุงคุณภาพการศึกษาทุกระดับให้ได้ผลภายในระยะ ๑๐ ปีข้างหน้า โดยเร่งรัดการสอนด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ควรนำวิธีการใหม่ในการศึกษามาใช้ด้วย เช่น การพัฒนาและการปรับปรุงหลักสูตร โดยคำนึงถึงความพยายามที่จะสร้างสรรค์ความคิดริเริ่มแก่นักเรียน การเรียนรู้และเข้าใจจิตวิทยาสังคม และอิทธิพลจากสังคม และการสอนเด็กให้รู้จักแก้ไขปัญหาการดำรงชีวิตและการปรับตัวให้เข้ากับสังคม นอกจากนี้ยังควรเร่งรัดพัฒนาวิธีการสอน กระบวนการวัดผล และการแนะแนว โดยให้การดำเนินงานดังกล่าวมีความสัมพันธ์ต่อเนื่องกัน

๔. คาดว่าภายในปี ๒๕๒๓ ความต้องการครูทุกระดับจะเพิ่มขึ้นอีกมาก เพราะแนวโน้มเกี่ยวกับจำนวนนักเรียนจะเพิ่มขึ้นเป็นลำดับตามอัตราการเพิ่มของประชากร และระยะเวลาผู้ที่ประสงค์จะอยู่ศึกษาในโรงเรียนจะยาวนานขึ้น ความต้องการครูที่มีวุฒิปริญญาจะเพิ่มมากขึ้นด้วย และคาดว่าความต้องการครูในด้านวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ เกษตร เทคโนโลยี และภาษาต่างประเทศ จะเพิ่มสูงขึ้นตามแนวโน้มความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ เพื่อเตรียมครูให้เพียงพอความต้องการในอนาคต ควรนำวิธีการและเทคโนโลยีใหม่ๆ เช่น การกระจายเสียง การใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษาและเทคนิคอื่นๆ มาใช้ในการฝึกอบรมครูด้วย และควรมีการจัดโครงการฝึกอบรมครูในแบบระหว่างปฏิบัติงาน (In-service training) และก่อนปฏิบัติการ (Pre-service training) เป็นประจำ ตลอดจนมีการอบรมเจ้าหน้าที่ชั้นผู้นำ เช่น ครูใหญ่ หัวหน้าวิชาศึกษานิเทศก์ เพื่อสร้างความเข้าใจร่วมกัน และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน และเพื่อสร้างบรรยากาศที่เป็นผู้นำในการปฏิบัติงานด้านการศึกษา ในระยะเวลาดังกล่าวควรสนับสนุนให้มีสถาบันฝึกอบรมในการนี้โดยเฉพาะ ในด้านอุดมศึกษาควรสนับสนุนให้มีการแลกเปลี่ยนอาจารย์ระหว่างมหาวิทยาลัย และควรรหาทางแลกเปลี่ยนและใช้บริการทางวิชาการร่วมกันได้ด้วย ในด้านการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษานอกโรงเรียนควรรหาทางสนับสนุนบุคคลในอาชีพอื่นมาช่วยสอนและให้คำแนะนำในการปรับปรุงหลักสูตรฝึกสอนด้วย ในด้านอาชีวศึกษาคาดว่าจะได้มีการร่วมมือกับโรงงานอุตสาหกรรมหน่วยงานเอกชน และสถาบันฝึกอาชีพอื่นๆ โดยใกล้ชิดยิ่งขึ้น และสำหรับครูอาจารย์ทางวิศวกรรมและศึกษามีโครงการแลกเปลี่ยนครูระหว่างสถาบันกับครูของหน่วยงานอุตสาหกรรมอื่นๆ เป็นครั้งคราว และจัดสวัสดิการครูให้เป็นที่จูงใจกว่าที่แลแล้วมา

๕. การพัฒนาการศึกษาชนบท ในรอบ ๑๐ ปีนี้จะได้มีการสร้างความเข้าใจเรื่องการศึกษาและพัฒนาการชนบทให้ถูกต้องยิ่งขึ้น โดยส่งเสริมการจัดโรงเรียนชุมชน (Community School) การศึกษาเทคโนโลยีทางการเกษตร และควรมีการศึกษาในด้านสงวนทรัพยากรธรรมชาติ การเก็บรักษาผลิตผลเกษตร การตลาด การเครดิต สหกรณ์ การประกอบอุตสาหกรรมขนาดเล็ก และการพัฒนาชนบทการศึกษาและฝึกอบรมในแนวนี้ควรจัดไว้ในการศึกษาทุกระดับในชนบท การ

ตั้งโรงเรียนที่จุดสกัดในชนบท ควรคำนึงถึงการอบรมนักเรียนให้เติบโตขึ้นเป็นหน่วยหนึ่งของสังคม ในชนบทนั้นได้โดยแท้จริง อนึ่ง เพื่อแก้ปัญหาการว่างงานในชนบท ควรหาทางใช้แรงงานส่วนเกินที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์มากขึ้นเช่น ให้คำแนะนำในการปลูกพืชหมุนเวียน การปลูกพืชใหม่ ๆ และการใช้แรงงานเพื่อพัฒนาชนบท สิ่งเหล่านี้ควรได้มีการฝึกอบรมและแนะนำในรูปการศึกษาผู้ใหญ่ และการฝึกอาชีพอื่น ๆ พร้อมกันไปด้วย

๖. ในด้านการจัดการศึกษาของเอกชน โรงเรียนราษฎร์ควรมีจำนวนครูที่มีวุฒิมากขึ้นหลังจากที่ได้จัดตั้งศูนย์ฝึกอบรมครูโรงเรียนราษฎร์ขึ้นแล้ว และคาดว่าจำนวนนักเรียนที่เข้าโรงเรียนราษฎร์จะยังมีอัตราสูงอยู่เช่นเดิม เพราะความต้องการเข้ารับการศึกษาของประชากรยังมีมากเกินกว่าที่รัฐจะรับภาระได้ภายใน ๑๐ ปีข้างหน้า การปรับปรุงคุณภาพโรงเรียนราษฎร์จึงจำเป็นต้องเร่งรัดปฏิบัติให้ได้ผลเพื่อยกมาตรฐานการศึกษาของชาติ วิทยาลัยเอกชนที่ดำเนินงานถูกหลักวิชาการ และสามารถจัดสอนในแขนงวิชาเทคนิค วิชาบริหารธุรกิจ และเทคโนโลยี ควรจะเป็นที่นิยมอย่างกว้างขวางและควรจัดการศึกษาเอกชนให้มีคุณภาพเพียงพอแข่งขันกับวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยของรัฐได้

๗. การจัดทำงบประมาณเพื่อการศึกษา เป็นที่คาดหมายว่าในช่วงระยะ ๑๐ ปีข้างหน้า งบประมาณแต่ละปีของรัฐคงมีจำกัด จึงจำเป็นต้องหามาตรการหารายได้เพื่อใช้จ่ายในการศึกษาจากแหล่งต่าง ๆ มากขึ้น เช่น จากงบประมาณรายได้ของเทศบาล จากเงินค่าเล่าเรียน ซึ่งในบางระดับอาจปรับปรุงให้เหมาะสมขึ้น จากเงินบริจาคของเอกชน และจากรายได้บางแหล่งซึ่งน่าจะพิจารณาจัดหาเพิ่มเติมเพื่อพัฒนาการศึกษา อนึ่ง ควรมีการกำหนดแผนทั้งระยะสั้นและระยะยาวว่าด้วยสัดส่วนของค่าใช้จ่ายในการศึกษา ทั้งในด้านงบลงทุน และงบดำเนินการ การศึกษาและวิจัย มาตรฐานการก่อสร้างและกำหนดแบบรูปอาคารโดยประหยัด ตลอดจนหามาตรการต่าง ๆ ที่จะลดความสูญเสียเปล่าในการศึกษา ซึ่งจะช่วยลดค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษาลงได้มาก การปรับปรุงวิธีใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ เช่น การใช้ครูและอุปกรณ์การสอน การส่งเสริมวิทยฐานะครู การใช้อาคารร่วมกันเพื่อการประหยัด และการปรับปรุงเวลาเรียนให้เหมาะสมเหล่านี้ หากปฏิบัติได้จริงจึงจะช่วยลดค่าใช้จ่ายทางการศึกษาได้ทั้งสิ้น

๘. การศึกษากับการพัฒนาภูมิภาค ในระยะ ๑๐ ปีข้างหน้า ความเจริญในด้านเศรษฐกิจในส่วนภูมิภาคซึ่งเป็นศูนย์พัฒนาใหญ่ ๆ จะช่วยเสริมการพัฒนามหาวิทยาลัยภาคได้อีกทางหนึ่ง ในขณะที่มหาวิทยาลัยส่วนกลางเน้นความสำคัญของการผลิตบัณฑิตระดับปริญญาโทและปริญญาเอก และการวิจัย รวมทั้งการผลิตผู้เชี่ยวชาญเฉพาะสาขา (Specialist) มหาวิทยาลัยภูมิภาคควรขยายตัวให้มีลักษณะวิชาครบในในแขนงสังคมและวิทยาศาสตร์ เพื่อเป็นรากฐานเบื้องต้นในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมในภูมิภาค อนึ่ง ในรอบ ๆ ชานพระนครหรือในทำเลที่เหมาะสม ควรหาทางสร้างบรรยากาศที่จะจัดตั้งวิทยาลัยชุมชน (Community College) หลักสูตร ๒ ปี โดยอาจ

เป็นสาขาของมหาวิทยาลัยเก่าที่มีประสบการณ์สูงในสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี หรืออาจเป็นหลักสูตรต่อเนื่องของการศึกษาระดับมัธยมปลายก็ได้

๙. หากการดำเนินงานของศูนย์พัฒนาเยาวชนได้ผลในด้านการผลิตผู้นำท้องถิ่น และการขยายปริมาณการผลิตกำลังคนในชนบท รวมทั้งมีการเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิตให้แก่เยาวชนที่ขาดพันการศึกษา ปัญหาสังคมในชนบท เช่น ปัญหาการทำงานไม่เต็มที่ ปัญหาความไม่เสมอภาคในรายได้ และปัญหาทางสังคมอื่นๆ น่าจะเบาบางลง สำหรับการพัฒนาเยาวชนในตัวเมือง การจัดหลักสูตรการศึกษาและการฝึกอบรมที่เหมาะสม และการขยายตัวของอุตสาหกรรมในตัวเมือง จะช่วยแก้ไขปัญหายาเสพติดบางส่วนได้ และหากมีการกำหนดนโยบายด้านการลงทุนของเอกชนให้สนับสนุนการจัดการฝึกอบรมภายในโรงงานและวงการอุตสาหกรรม เช่นในต่างประเทศแล้ว ปัญหาการขาดแคลนช่างแรงงาน และช่างฝีมือจะลดน้อยลง

คาดว่าใน ๑๐ ปีข้างหน้า หากอัตราการเพิ่มของประชากรจะอยู่ในเกณฑ์ที่พอจะควบคุมได้ ปัญหาในการพัฒนาการศึกษาคงจะเบาบางลง และการพัฒนาการศึกษาจะสามารถสนองความต้องการทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศได้อย่างดี

โครงการพัฒนาการศึกษาในแผนพัฒนาฯ ระยะที่สาม

โครงการพัฒนาการศึกษาที่จะดำเนินงานตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่สามมีรวมทั้งสิ้น ๘๔ โครงการ เป็นโครงการต่อเนื่อง ๖๕ โครงการ โครงการใหม่ ๑๙ โครงการ โครงการเหล่านี้แบ่งได้เป็น ๔ ระดับ คือ

- ระดับประถมศึกษาและอนุบาล
- ระดับมัธยมศึกษา ฝึกหัดครู อาชีวศึกษา และวิชาชีพชั้นสูง
- ระดับอุดมศึกษา
- การศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาพิเศษอื่นๆ

การประถมศึกษาและอนุบาล

ในช่วงของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม ความสำคัญของการประถมศึกษายังจัดไว้ในอันดับสูง เพราะถือว่าการศึกษาระดับนี้ไม่แต่เพียงเป็นพื้นฐานของการศึกษาระดับอื่นเท่านั้น แต่ยังเป็นการให้การศึกษแก่ประชากรส่วนใหญ่อีกด้วย โครงการพัฒนาประถมศึกษาที่สำคัญ คือ

ก. โครงการ เพิ่มปริมาณ

๑) งานดำเนินการประถมศึกษาตอนต้น และประถมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด จะขยายการรับเด็กนักเรียนประถมศึกษาตอนต้น ป.๑-

๔ เพิ่มขึ้นประมาณ ๕๕๕,๐๐๐ คน ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม และจะขยายรับนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย ป.๕-๗ เพิ่มขึ้นอีกประมาณ ๕๑๔,๐๐๐ คน ในระยะของแผน

๒) โครงการพัฒนาการประถมศึกษา โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จะขยายการรับนักเรียนประถมศึกษาตอนต้นเพิ่มขึ้นประมาณ ๑๑,๙๐๐ คน และจะขยายการรับนักเรียนประถมศึกษาตอนปลายเพิ่มขึ้นประมาณ ๒๔,๔๐๐ คน ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม

ข. โครงการปรับปรุงคุณภาพ

๑) โครงการแจกหนังสือเรียนแก่เด็กยากจน เนื่องจากมีเด็กยากจนเป็นจำนวนมาก ไม่สามารถซื้อหนังสือตำราเรียนได้ เด็กเหล่านี้จึงไม่มีโอกาสได้ศึกษาเพิ่มเติมหลังจากเวลาเรียนแล้วในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม คาดว่าจะสามารถจัดหาหนังสือเรียนแจกเด็กยากจนได้จำนวน ๖,๔๑๐,๕๐๐ ชุด เป็นงบประมาณใช้จ่ายในโครงการนี้ ๑๐๓,๐๐ ล้านบาท

๒) โครงการแก้ไขการขาดแคลนครูในท้องถิ่นกันดาร จะได้ดำเนินการ ๒ วิธี คือ จะให้ทุนแก่นักเรียนฝึกหัดครู โดยมีข้อตกลงให้ผู้รับทุนกลับไปสอนในท้องถิ่นห่างไกลอย่างน้อยสองเท่าของระยะเวลาที่รับทุน โดยกำหนดทุนปีละ ๑,๐๐๐ ทุน รวม ๕ ปี ๕,๐๐๐ ทุน เป็นงบประมาณค่าใช้จ่าย ๒๗.๐๐ ล้านบาท กับจะจัดสร้างบ้านพักครูในท้องถิ่นห่างไกลเพิ่มขึ้นจำนวน ๓,๐๐๐ หลัง งบประมาณค่าใช้จ่าย ๑๔๔.๐๐ ล้านบาท

๓) โครงการปรับปรุงโรงเรียนประชาบาลเป็นโรงเรียนชุมชน จะปรับปรุงโรงเรียนประชาบาลจำนวน ๕๓๙ โรง เป็นศูนย์กลางของชุมชนเพื่อให้บริการแก่ผู้ใหญ่และเด็กในชุมชนนั้นๆ และเพื่อให้โรงเรียนและชุมชนได้ร่วมมือกันจัดการศึกษาและพัฒนาท้องถิ่น ซึ่งจะอำนวยความสะดวกให้แก่ชุมชนยิ่งขึ้นงบประมาณค่าใช้จ่ายเพื่อโครงการนี้ ๗.๖๕ ล้านบาท

มัธยมศึกษา ฝึกหัดครู อาชีวศึกษา และวิชาชีพชั้นสูง

มัธยมสามัญศึกษา

การขยายชั้นประถมศึกษาตอนปลายมีผลผลักดันให้มีจำนวนนักเรียนที่ประสงค์จะเข้าเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเพิ่มขึ้นในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม และคาดว่านักเรียนที่จะออกจากโรงเรียนเมื่อสำเร็จชั้น ม.ศ.๓ ก็คงเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วเช่นกัน เพื่อเป็นการช่วยนักเรียนให้สามารถออกไปประกอบอาชีพได้ทุกช่วงระยะของการศึกษา จะได้จัดหลักสูตรประเภทเรียนจบในตัวให้กว้างขวางยิ่งขึ้น โครงการพัฒนามัธยมศึกษาสามัญศึกษามีรวมทั้งสิ้น ๑๐ โครงการเฉพาะโครงการที่สำคัญมีดังนี้

โครงการขยายปริมาณ

๑) งานจัดการศึกษามัธยมและเตรียมอุดมโรงเรียนรัฐบาล จะขยายการรับนักเรียนมัธยมสามัญศึกษาตอนต้น (ม.ศ.๑-๓) เพิ่มขึ้นประมาณ ๒๔๗,๕๐๐ คน และจะขยายการรับนักเรียนมัธยมสามัญศึกษาตอนปลาย (ม.ศ.๔-๕) เพิ่มขึ้นประมาณ ๓๘,๓๐๐ คน ในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม

๓) โครงการเปิดโรงเรียนมัธยมประจำอำเภอ กำหนดว่าในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม จะสร้างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในทุกๆ อำเภอที่ยังไม่มีโรงเรียนมัธยมมาก่อนเป็นจำนวนรวมทั้งสิ้น ๑๘๐ โรงเรียน ในปีสุดท้ายของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม โรงเรียนมัธยมประจำอำเภอที่เปิดใหม่นี้จะรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นได้เป็นจำนวนทั้งสิ้น ๖๐,๔๘๐ คน งบประมาณค่าใช้จ่ายตามโครงการนี้ ๒๒๕.๐๐ ล้านบาท

โครงการปรับปรุงคุณภาพ

๑) โครงการปรับปรุงโรงเรียนมัธยมในชนบท เป็นโครงการปรับปรุงหลักสูตรโรงเรียนมัธยมในชนบทให้กว้างขวางยิ่งขึ้น โดยเฉพาะการเพิ่มความรู้ในด้านการเกษตรและด้านอื่นๆ ที่มีสัมพันธ์กับชีวิตประจำวันในชุมชน ในแผนพัฒนาฯ ระยะที่สามจะปรับปรุงโรงเรียนในโครงการรวมทั้งสิ้น ๑๘๘ โรงเรียน เป็นโรงเรียน ค.ม.ช. ระดับจังหวัด ๔๘ โรงเรียน และโรงเรียนระดับอำเภอ ๑๕๐ โรงเรียน งบประมาณค่าใช้จ่ายทั้งสิ้น ๗๒.๐๘ ล้านบาท โครงการนี้ได้รับความช่วยเหลือจากยูนิเซฟส่วนหนึ่งด้วย

๒) โครงการตั้งโรงเรียนในจุดสกัด เป็นโครงการปรับปรุงคุณภาพโรงเรียนประจำจังหวัดที่เป็นจุดสกัด เพื่อให้เป็นผนังกันไม่ให้นักเรียนหลังไหลเข้ามาเรียนในส่วนกลางมากเกินไป ความจำเป็น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในชั้น ม.ศ.ปลาย ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม จะปรับปรุงโรงเรียนประจำจังหวัดในจังหวัดใหญ่ๆ ที่มีวัสดุอุปกรณ์อยู่แล้วเป็นจำนวน ๓๘ โรงเรียน โดยวิธีเพิ่มโรงฝึกงานอุตสาหกรรมศิลป์ อาคารเกษตรกรรมศิลป์ ห้องสมุดและวิทยาศาสตร์ กับจะปรับปรุงให้มีครูวุฒิปริญญาถึงจำนวน ๓ ใน ๔ แก่โรงเรียนดังกล่าวแล้ว งบประมาณค่าใช้จ่ายทั้งสิ้น ๕๒.๑๓ ล้านบาท

๓) โครงการสร้างศูนย์อบรมครูโรงเรียนราษฎร์ จะจัดตั้งศูนย์อบรมครูโรงเรียนราษฎร์ขึ้นในปีงบประมาณ ๒๕๑๘ เพื่อใช้ในการอบรมครูโรงเรียนราษฎร์เพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางด้านวิชาการและวิธีการสอน เป็นการปรับปรุงส่งเสริมครูโรงเรียนราษฎร์รวมทั้งผู้บริหารโรงเรียนราษฎร์ด้วย ด้วยงบประมาณค่าใช้จ่ายทั้งสิ้น ๒๐.๕๕ ล้านบาท

หนึ่ง อาจมีการทดลองเกี่ยวกับการจัดโรงเรียนสองผลัด เพื่อแก้ปัญหาในด้านขยายปริมาณนักเรียนในเมื่อประเทศมีทรัพยากรจำกัดดังกล่าวแล้ว

มัธยมศึกษา

เนื่องจากการขยายจำนวนนักเรียนอย่างรวดเร็วในระดับมัธยมศึกษาสามัญ รวมทั้งมีการปรับปรุงหลักสูตรให้กว้างขวางขึ้น ความจำเป็นที่จะต้องจัดโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นสายอาชีพ จึงมีอยู่น้อยมาก ด้วยเหตุนี้ในช่วงระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม จำนวนนักเรียนสายอาชีพในระดับมัธยมต้นจะลดลงเรื่อยๆ และอาจมีการยุบเลิกโรงเรียนประเภทนี้ในช่วงของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สี่ ส่วนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจะมุ่งดำเนินงานปรับปรุงโครงการเดิมซึ่งได้รับความสำเร็จมาแล้วในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สอง กล่าวคือ ขยายจำนวนนักเรียนเพื่อสนองความต้องการกำลังคนระดับกลาง โดยเน้นในด้านเกษตรกรรม ปรับปรุงหลักสูตรเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานปรับปรุงอุปกรณ์เครื่องมือเครื่องใช้ให้ทันสมัยรวมทั้งยกระดับวุฒิครูให้สูงขึ้น โครงการพัฒนามัธยมศึกษาที่สำคัญมีดังนี้

ก. โครงการขยายปริมาณ

๑) โครงการโรงเรียนเกษตรกรรม โรงเรียนการช่างอุตสาหกรรม โรงเรียนพาณิชยกรรมและภาษาต่างประเทศ จะลดจำนวนนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นสายอาชีพลง จากจำนวน ๓,๘๐๐ คน ในปี ๒๕๑๔ ให้เหลือประมาณ ๑,๗๐๐ คน ในปลายแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม เพื่อจะยุบเลิกการรับนักเรียนอาชีวศึกษาระดับนี้ในที่สุด แต่จะขยายการรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพ (ม.ศ.๔-๕-๖) เพิ่มขึ้นประมาณ ๑๖,๓๐๐ คน คาดว่าในปีสุดท้ายของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สามจะมีนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพ เป็นจำนวนทั้งสิ้น ๗๔,๘๐๐ คน

นอกจากนี้ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม จะได้พิจารณาจัดตั้งโรงเรียนเกษตรกรรมขึ้นใหม่ในส่วนภูมิภาคอีก ๑๐ โรงเรียน โดยจะพิจารณาจัดตั้งปีละ ๒ โรงเรียน คาดว่าในปีสุดท้ายของแผนนักเรียนเกษตรกรรมระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.ศ.๑-๓) จะลดเหลือเพียงจำนวน ๑๙๕ คน แต่จะขยายระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.ศ.๔-๕-๖) เป็นจำนวน ๖,๒๓๑ คน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงวิชาเกษตรกรรม (ป.ว.ส., ป.กศ. และ ป.ม.ก.) จำนวนทั้งสิ้น ๔,๑๖๕ คน

คาดว่าในปีสุดท้ายของแผนจะมีนักเรียนโรงเรียนการช่าง โรงเรียนพาณิชยกรรมและภาษาต่างประเทศระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.ศ.๑-๓) จำนวน ๑,๔๒๙ คน ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.ศ. ๔-๕-๖) จำนวน ๕๗,๘๐๙ คน ระดับวิชาชีพชั้นสูง (ป.ว.ส., ป.ป.ช., ป.ม.ช. และ ป.ม.) จำนวนทั้งสิ้น ๕,๔๘๑ คน

ข. โครงการปรับปรุงคุณภาพ

๑) โครงการพัฒนาโรงเรียนเกษตรกรรม จะปรับปรุงโรงเรียนและวิทยาลัยเกษตรกรรมที่มีอยู่เดิม ๒๔ แห่ง (ในจำนวนนี้เป็นโรงเรียนที่เคยปรับปรุงมาแล้วตามโครงการเงินกู้เพื่อพัฒนาอาชีวศึกษาในแผนพัฒนาฯ ระยะที่สอง ๑๐ โรง จึงเหลือที่ปรับปรุงในระยะของแผนที่สามนี้เพียง ๑๔ โรง) ให้สามารถผลิตกำลังคนด้านเกษตรกรรมสนองความต้องการของประเทศทั้งทางด้านปริมาณและคุณภาพ โดยวิธีก่อสร้างปรับปรุงและซ่อมแซมอาคารเรียนและอาคารประกอบ จัดหาแหล่งน้ำและปรับปรุงพื้นที่ดินเพิ่มเครื่องมือและอุปกรณ์การสอน จัดให้ครูได้ศึกษาเพิ่มเติมระดับปริญญาทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ และสนับสนุนการขอความช่วยเหลือจากต่างประเทศ งบประมาณค่าใช้จ่ายโครงการพัฒนาโรงเรียนเกษตรกรรมทั้งสิ้น ๓๔๕,๗๐ ล้านบาท

๒) โครงการพัฒนาโรงเรียนการช่างและพาณิชยกรรม เป็นการปรับปรุงและขยายโรงเรียนประเภทเหล่านี้ให้สามารถผลิตกำลังคนในสาขาต่างๆ ทั้งระดับช่างฝีมือและช่างเทคนิคเพื่อสนองความต้องการด้านกำลังคนของประเทศ ตามโครงการจะปรับปรุงการเรียนการสอน การวัดผล ตลอดจนการฝึกงานโดยเพิ่มเครื่องมือและอุปกรณ์การสอนให้ได้มาตรฐาน และจ้างผู้เชี่ยวชาญสาขาวิชาต่างๆ มาให้การอบรม จัดอบรมครูอาจารย์และเจ้าหน้าที่เพื่อให้การปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นในการนี้จะปรับปรุงโรงเรียนการช่าง ๗๒ โรง (เป็นโรงเรียนการช่างอุตสาหกรรมที่ได้รับการปรับปรุงมาแล้วตามโครงการเงินกู้เพื่อพัฒนาอาชีวศึกษาในแผนพัฒนาฯ ระยะที่สอง ๑๔ โรง) และปรับปรุงโรงเรียนช่างต่อเรือพระนครศรีอยุธยา โรงเรียนศิลปหัตถกรรมนครศรีธรรมราช โรงเรียนช่างเย็บหนัง วิทยาลัยเทคนิค โรงเรียนการช่างอุตสาหกรรม ๑๑ แห่ง และโรงเรียนพาณิชยกรรมและภาษาต่างประเทศ รวม ๖ แห่ง งบประมาณค่าใช้จ่ายโครงการพัฒนาโรงเรียนการช่างและอุตสาหกรรม จำนวนทั้งสิ้น ๗๓๙.๓๖ ล้านบาท โครงการพัฒนาโรงเรียนพาณิชยกรรมและภาษาต่างประเทศเป็นเงิน ๔๒๒.๐๓ ล้านบาทในระยะ ๕ ปี

ระยะวิชาชีพชั้นสูง

โครงการขยายปริมาณ จะขยายการรับนักศึกษาในระดับเทคนิคในวิทยาลัยเทคนิค ๕ แห่ง เพิ่มขึ้นประมาณ ๑๐,๔๐๐ คน คาดว่าในปีสุดท้ายของแผนจะมีนักศึกษาระดับเทคนิคจำนวนทั้งสิ้น ๒๒,๒๐๐ คน

โครงการปรับปรุงคุณภาพ

๑) โครงการพัฒนาโรงเรียนวิชาชีพชั้นสูง หรือโครงการปรับปรุงวิทยาลัยเทคนิคในกรุงเทพฯ และจังหวัดต่างๆ รวม ๖ แห่ง โดยวิธีหาครูผู้สูงเพิ่มขึ้นให้เพียงพอกับจำนวนนักศึกษาที่เพิ่มขึ้น จัดหาครูสำหรับสอนรอบบ่ายอีกชุดหนึ่ง เพื่อให้การเรียนการสอนทั้ง ๒ รอบมีคุณภาพเต็มที่ นอกจากนี้จะมีการปรับปรุงเครื่องมือ เครื่องจักร และอุปกรณ์ โดยจัดหาของใหม่ทดแทน

เครื่องอุปกรณ์เก๋าล้ำสมัยรวมทั้งจัดหาให้มีปริมาณเพียงพอกับจำนวนนักศึกษาด้วย และจะจัดหาผู้เชี่ยวชาญในสาขาวิชาการต่างๆ มาทำการฝึกสอนให้เพียงพอ กับจะส่งเสริมให้ครูอาจารย์ในโรงเรียนเหล่านี้ได้มีโอกาสศึกษาต่อทั้งในประเทศและต่างประเทศในทุกแขนงวิชา งบประมาณค่าใช้จ่ายเพื่อการนี้ ๔๒๑,๕๘ ล้านบาท

การฝึกหัดครู

ตามที่ได้มีการขยายการผลิตครูอย่างรวดเร็วในช่วงระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สอง จะทำให้สามารถลดปริมาณการเร่งรัดผลิตครูลงได้บ้างในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม โดยจะเน้นในด้าน การปรับปรุงคุณภาพให้สูงขึ้น โครงการสำคัญที่จะดำเนินการต่อไป คือ

๑) **โครงการผลิตครูปริญญาวิชาการศึกษา** สำหรับวิทยาลัยวิชาการศึกษามีอยู่แล้วทั้ง ๗ แห่ง และวิทยาลัยวิชาการศึกษาที่อาจจะพิจารณาเปิดเพิ่มเติมอีกในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม คาดว่าจะขยายการรับนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาภาคปกติเพิ่มขึ้นได้ประมาณ ๔,๘๒๐ คน และภาคสมทบเพิ่มขึ้นจากปัจจุบันประมาณ ๕,๐๐๐ คน คาดว่าในปีสุดท้ายของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม จะมีนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาการศึกษาภาคปกติ ๑๑,๐๐๐ คน และภาคสมทบจำนวน ๑๑,๘๐๐ คน จุดเน้นของโครงการนี้จะอยู่ที่การผลิตครูระดับสูงกว่าปริญญาตรี โดยมุ่งผลิตอาจารย์เพื่อสอนในสถาบันการฝึกหัดครูให้พอเพียงงบประมาณค่าใช้จ่ายตามโครงการมี ๔๐๐.๐๕ ล้านบาท

๒) **โครงการผลิตครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา** ในช่วงของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม จะปรับปรุงการดำเนินงานวิทยาลัยครูและโรงเรียนฝึกหัดครูทุกแห่ง เพื่อขยายปริมาณการรับนักเรียนฝึกหัดครู ระดับประกาศนียบัตรภาคปกติ เพิ่มขึ้นอีกประมาณ ๒๖,๘๐๐ คน คาดว่าในปีสุดท้ายของแผนจะมีนักเรียนฝึกหัดครูระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาภาคปกติรวมทั้งสิ้นจำนวน ๖๘,๐๐๐ คน จำแนกเป็นระดับ ป.กศ. ๔๓,๐๐๐ คน และระดับ ป.กศ.สูง ๒๖,๐๐๐ คน ส่วนนักเรียนฝึกหัดครู ป.กศ. ภาคค่ำจะมีจำนวนประมาณปีละ ๒๐,๐๐๐ คน โครงการนี้กำหนดจะปรับปรุงด้านคุณภาพโดยวิธีจัดหาครู อาจารย์ให้ได้สัดส่วนกับจำนวนนักเรียน โดยเพิ่มครูวุฒิสองให้มากขึ้น และสนับสนุนการใช้อุปกรณ์และเทคนิคในสถาบันฝึกหัดครูให้มากขึ้น กับจะทำการย้ายโรงเรียนฝึกหัดครูบางแห่งที่มีสถาบันที่คับแคบออกไปยังสถานที่ใหม่ที่เหมาะสมกว่า และจะเร่งรัดโครงการฝึกหัดครูชนบทเพื่อสร้างเสริมให้ผู้ที่สำเร็จการศึกษาได้ออกไปเป็นครูในชนบท โดยทำหน้าที่เป็นผู้นำของท้องถิ่นพร้อมกันไป งบประมาณค่าใช้จ่ายตามโครงการนี้ ๑,๒๕๙.๕๔ ล้านบาท

ระดับอุดมศึกษา

การพัฒนาอุดมศึกษาในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม จะมีการขยายปริมาณนิสิต นักศึกษาระดับปริญญาตรีเพื่อสนองความต้องการกำลังคนของประเทศในสาขาวิชาเกษตรศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ แพทยศาสตร์ วิทยาศาสตร์และการศึกษา มหาวิทยาลัยหลายแห่งจะเปิดสถาบันวิจัยหรือบัณฑิตวิทยาลัย เพื่อสนองความต้องการงานวิจัยของชาติ สถาบันที่จะเริ่มปฏิบัติงานให้ได้ผลคือสถาบันซึ่งมีวงงานคาบเกี่ยวกันหลายสาขาวิชา เช่น สถาบันประชากรศาสตร์ สถาบันเอเชียศึกษา (กำลังก่อตั้ง) และสถาบันไทยศึกษา (กำลังก่อตั้ง) และศูนย์อายุรศาสตร์เขตรัฐ อ น ซึ่ง ง น ปี น ศูนย์ร่วมงานกับนานาชาติ และในช่วงเวลาแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม ควรจะเริ่มปูพื้นฐานในการผลิตตำราระดับอุดมศึกษาด้วย

รายละเอียดของโครงการพัฒนาอุดมศึกษามีดังนี้

๑. **จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย** จะขยายและปรับปรุงการดำเนินงานด้านการสอนการวิจัยและการผลิตบัณฑิตระดับปริญญาตรี ประกาศนียบัตรชั้นสูง และปริญญาโทในสาขาวิชาต่างๆ คือ คณะวิศวกรรมศาสตร์ แพทยศาสตร์ เกษศาสตร์ พาณิชยศาสตร์และการบัญชี วิทยาศาสตร์ อักษรศาสตร์ ครุศาสตร์ สถาปัตยกรรมศาสตร์ นิเทศศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ รัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ สัตวแพทยศาสตร์ สถานศึกษาเคมีปฏิบัติ ตามโครงการมีเป้าหมายจะรับนิสิตใหม่ระดับปริญญาตรีและต่ำกว่าปริญญาตรีปีละประมาณ ๓,๓๒๐ คน ในตอนต้นของแผน และเพิ่มปริมาณเป็นปีละ ๓,๕๕๐ คน ในตอนปลายแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม ส่วนระดับสูงกว่าปริญญาตรีในตอนต้นของแผนจะรับปีละ ๑,๒๐๐ คน และจะขยายการรับเพิ่มขึ้นเป็นปีละ ๑,๕๐๐ คน ในปลายแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม คาดว่าในปีสุดท้ายของแผนจะมีนิสิตระดับปริญญาตรีและต่ำกว่าปริญญาตรีเป็นจำนวนทั้งสิ้น ๑๕,๑๐๐ คน นิสิตระดับสูงกว่าปริญญาตรี ๒,๘๐๐ คน ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม คาดว่าจะมีผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีและต่ำกว่าปริญญาตรีประมาณ ๑๕,๐๗๔ คน และผู้สำเร็จระดับหลังปริญญาตรี ๔,๘๗๐ คน งบประมาณทั้งสิ้นเพื่อโครงการนี้เป็นจำนวน ๗๖๖.๔๑ ล้านบาท

๒. **มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์** จะขยายและปรับปรุงงานดำเนินการสอน วิจัยและผลิตบัณฑิตสาขาวิชาต่างๆ ทั้งระดับปริญญาตรีและปริญญาโท ในคณะเกษตร ประมง วนศาสตร์ สัตวแพทยศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ วิทยาศาสตร์และอักษรศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ ศีษาศาสตร์ และคณะบัณฑิตวิทยาลัย โดยจะดำเนินงานในรูปโครงการเงินกู้จากธนาคารโลกตามแผนงานพัฒนา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยมีการปรับปรุงการดำเนินงานของมหาวิทยาลัย ทั้งที่บางเขน และที่กำแพงแสนมีเป้าหมายจะรับนิสิตระดับปริญญาตรีในปี ๒๕๑๕ จำนวน ๑,๔๘๐ คน และเพิ่มเป็นปีละ ๑,๘๘๐ คน ในปี ๒๕๑๙ จำนวนนิสิตใหม่ระดับปริญญาตรีจะเพิ่มจากจำนวน ๔,๘๓๐ คนในปี

๒๕๑๕ เป็น ๖,๗๙๕ คน ในปี ๒๕๑๙ และนิสิตระดับปริญญาโทจะเพิ่มจากจำนวน ๕๕๐ คน เป็น ๘๕๐ คน ในปี ๒๕๑๙ คาดว่าในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม จะมีผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีและระดับหลังปริญญาตรีประมาณ ๖,๑๐๐ คน งบประมาณที่ใช้จ่ายตามโครงการนี้เป็นเงินทั้งสิ้น ๔๗๙.๔๕ ล้านบาท

๓. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จะขยายและปรับปรุงการดำเนินงานสอน วิจัยและผลิตบัณฑิตระดับปริญญาตรี ประกาศนียบัตรชั้นสูง และระดับปริญญาโทสาขาวิชาต่างๆ ในคณะรัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ นิติศาสตร์ พาณิชยศาสตร์และการบัญชี สังคมสงเคราะห์ศาสตร์ ศิลปศาสตร์ และแผนกอิสระวารสารและสื่อมวลชน โดยมีเป้าหมายจะรับนักศึกษาใหม่ระดับปริญญาตรีในคณะต่างๆ เพิ่มขึ้นจากปีละ ๑,๗๓๐ คน ในปี ๒๕๑๕ เป็นปีละ ๒,๑๗๐ คน ในปี ๒๕๑๙ คาดว่าจะมีนักศึกษารวมทั้งสิ้นประมาณ ๙,๖๒๘ คน และในระยะของแผนจะมีผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีและระดับหลังปริญญาตรีประมาณ ๘,๑๖๕ คน หนึ่งในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม มีโครงการที่จะจัดการสอนสาขาวิทยาศาสตร์เปิดหลักสูตรภาคค่ำในสาขาสถิติและคณิตศาสตร์ ในคณะศิลปศาสตร์ เปิดหลักสูตรมหาบัณฑิตทางธุรกิจในคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี ก็จะมีการปรับปรุงงานด้านการบริหารและงานห้องสมุดและขยายงานด้านโครงการอาสาสมัครชั้นบัณฑิต รวมทั้งการปรับปรุงคุณภาพของการศึกษาอื่นๆ งบประมาณที่จะใช้จ่ายตามโครงการนี้ ๒๒๒.๒๖ ล้านบาท

๔. มหาวิทยาลัยมหิดล จะขยายและปรับปรุงการดำเนินการสอนและวิจัยสาขาการแพทย์และผลิตบัณฑิตระดับอนุปริญญา ปริญญาตรี ประกาศนียบัตรชั้นสูง ปริญญาโท และปริญญาเอกในคณะวิทยาศาสตร์การแพทย์ คณะเภสัชศาสตร์พญาไท คณะทันตแพทยศาสตร์พญาไท คณะแพทยศาสตร์ศิริราช คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี คณะเทคนิคการแพทย์ คณะสาธารณสุขศาสตร์ คณะอายุรศาสตร์เขตร้อน และคณะบัณฑิตวิทยาลัย ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม มีเป้าหมายจะขยายการรับนักศึกษาใหม่ระดับปริญญาตรี และอนุปริญญาจากปีละ ๙๕๐ คน ในปี ๒๕๑๕ เป็นปีละ ๑,๐๙๐ คน ในปี ๒๕๑๙ ส่วนระดับประกาศนียบัตรชั้นสูง ปริญญาโทและปริญญาเอกจะรับใหม่ปีละประมาณ ๒๕๐ คน และในตอนปลายแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม จะรับนักศึกษาเพิ่มขึ้นเป็นปีละ ๓๗๐ คน คาดว่าจำนวนนักศึกษาระดับอนุปริญญาและปริญญาตรีจะเพิ่มจาก ๔,๒๘๘ คน ในปี ๒๕๑๕ เป็น ๕,๓๙๖ คนในปี ๒๕๑๙ ส่วนระดับประกาศนียบัตรชั้นสูง ปริญญาโท และปริญญาเอกจะเพิ่มจาก ๒๕๐ คน เป็นประมาณ ๕๐๐ คนในตอนปลายแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม ในระยะของแผนจะมีผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาและปริญญาตรีประมาณ ๗,๕๐๕ คน ระดับประกาศนียบัตรชั้นสูง ปริญญาโท และปริญญาเอกประมาณ ๑,๒๕๗ คน หนึ่งในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม มหาวิทยาลัยมหิดลมีโครงการจะเตรียมการเปิดสอนคณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ และจะเริ่มจัดทำแผนแม่บทสำหรับที่ตั้งมหาวิทยาลัยแหล่งที่ ๒ ที่ตำบลศาลายา นครปฐม เพื่อเตรียมการย้ายบางส่วนของมหาวิทยาลัยไปอยู่ที่ใหม่ในเนื้อที่

ประมาณ ๑,๒๐๐ ไร่ งบประมาณค่าใช้จ่ายของโครงการมหาวิทยาลัยมหิดลตามโครงการดังกล่าวใน
ระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม ประมาณ ๑,๓๖๓.๕๗ ล้านบาท

๕. **มหาวิทยาลัยศิลปากร** จะขยายและปรับปรุงการดำเนินงานการสอน วิจัยและผลิต
บัณฑิตระดับปริญญาตรีในสาขาวิชาการต่างๆ ทั้งในพระนครและที่พระราชวังสนามจันทร์ นครปฐม
ในคณะจิตรกรรม ภูมิศาสตร์ และภาพพิมพ์ คณะอักษรศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ คณะ
วิทยาศาสตร์ และคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ โดยมีเป้าหมายจะขยายการรับนักศึกษาใหม่ระดับ
ปริญญาตรีเพิ่มขึ้นจากปีละประมาณ ๔๕๕ คน ในปี ๒๕๑๕ เป็นปีละ ๗๓๖ คน ในปี ๒๕๑๙ และ
ระดับปริญญาโทในปี ๒๕๑๕ จะรับนักศึกษา ๒๕ คน และจะรับเพิ่มเป็น ๕๐ คน ในปี ๒๕๑๙ ใน
ระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สามจะจัดตั้งคณะศิลปศาสตร์ขึ้นใหม่ กับมีโครงการจัดตั้งสถาบัน
โบราณคดีเพื่อเปิดสอนวิชาโบราณคดีในระดับปริญญาโท และมีการขยายการสอนคณะ
สถาปัตยกรรมศาสตร์ให้ถึงระดับปริญญาโท และประกาศนียบัตรชั้นสูง นอกจากนี้จะมีการปรับปรุง
งานด้านการบริหารสวัสดิการ และที่พักอาศัยของครู อาจารย์ ให้ดีขึ้น งบประมาณค่าใช้จ่าย
โครงการนี้ทั้งสิ้นเป็นจำนวน ๑๕๔.๐๓ ล้านบาท

๖. **มหาวิทยาลัยเชียงใหม่** จะขยายและปรับปรุงการดำเนินงานการสอน วิจัยและ
ผลิตบัณฑิตสาขาวิชาต่างๆ ในระดับปริญญาตรี ในคณะมนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ วิทยาศาสตร์
เกษตรศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ แพทย์ศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ โดยมีเป้าหมายจะขยายการรับ
นักศึกษาใหม่ระดับปริญญาตรีเพิ่มขึ้นจากปีละ ๒,๑๐๕ คน ในปี ๒๕๑๕ เป็นปีละประมาณ ๒,๖๖๐
คน ในปี ๒๕๑๙ ส่วนในระดับปริญญาโทซึ่งมีโครงการจะเปิดสอนในคณะวิทยาศาสตร์ แพทย์-
ศาสตร์ สังคมศาสตร์ และคณะมนุษยศาสตร์ จะมีโครงการรับนักศึกษาใหม่ปีละประมาณ ๑๐๐ คน
จำนวนนักศึกษาระดับปริญญาตรีจะเพิ่มจาก ๗,๐๖๐ คน ในปี ๒๕๑๕ เป็น ๑๐,๑๕๒ คน ในปี
๒๕๑๙ และนักศึกษาระดับปริญญาโทจะเพิ่มจาก ๑๐๕ คน เป็น ๒๒๐ คน ในตอนปลายระยะของ
แผน คาดว่าในระยะของแผนพัฒนาฯ แผนที่สาม จะมีผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีประมาณ
๙,๒๐๐ คน และระดับปริญญาโทประมาณ ๔๓๕ คน หนึ่ง ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ดำริจะจัดทำโครงการขยายงานภาควิชาเภสัชศาสตร์ เทคนิคการแพทย์
ทันตแพทยศาสตร์ และพยาบาลศาสตร์ เพื่อเสนอต่อสภาการศึกษา ขอจัดตั้งเป็นคณะใหม่ต่อไป
งบประมาณค่าใช้จ่ายของโครงการนี้ในช่วงระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม ๘๐๑.๑๓ ล้านบาท

๗. **มหาวิทยาลัยขอนแก่น** จะขยายและปรับปรุงการดำเนินงานการสอน วิจัยและ
ผลิตบัณฑิตสาขาวิชาต่างๆ ระดับปริญญาตรี ในคณะเกษตรศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ วิทยาศาสตร์
และคณะศึกษาศาสตร์ โดยมีเป้าหมายจะขยายการรับนักศึกษาใหม่ระดับปริญญาตรีจากปีละ ๘๔๐
คน ในปี ๒๕๑๕ เป็นปีละประมาณ ๑,๑๑๐ คน ในปี ๒๕๑๙ จำนวนนักศึกษาระดับปริญญาตรีจะเพิ่มจาก
๒,๐๗๐ คน ในปี ๒๕๑๕ เป็นประมาณ ๓,๖๒๐ คน ในปี ๒๕๑๙ และในระยะของแผนพัฒนาฯ ระยะ
ที่สามมหาวิทยาลัยขอนแก่นมีโครงการจะจัดการสอนวิชาชีพพยาบาลถึงระดับปริญญาตรี เพื่อเป็น

แนวทางการจัดตั้งคณะแพทยศาสตร์ในอนาคต นอกจากนี้ ยังมีโครงการจะเปิดหลักสูตรประกาศนียบัตรชั้นสูงทางวิศวกรรมศาสตร์ และปริญญาโททางเกษตรศาสตร์ และวิศวกรรมศาสตร์ ด้วย คาดว่าในระยะของแผนพัฒนาฯ ระยะที่สาม จะมีผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีประมาณ ๓,๓๕๕ งบประมาณค่าใช้จ่ายของโครงการนี้ในระยะของแผนพัฒนาฯ ระยะที่สาม ประมาณ ๓๘๙.๐๗ ล้านบาท

๘. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จะขยายและปรับปรุงการดำเนินงานการสอนวิจัย และผลิตบัณฑิตสาขาวิชาต่าง ๆ ในระดับปริญญาตรี ในคณะวิทยาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ โดยมีเป้าหมายจะขยายการรับนักศึกษาใหม่เพิ่มขึ้นจากปีละ ๖๘๕ คน ในปี ๒๕๑๕ เป็นปีละประมาณ ๑,๒๗๕ คน ในปี ๒๕๑๙ จำนวนนักศึกษาทั้งสิ้นจะเพิ่มจาก ๑,๓๘๐ คน ในปี ๒๕๑๕ เป็นปีละประมาณ ๔,๑๐๐ คน ในปีสุดท้ายของแผน คาดว่าในระยะของแผนที่สาม จะมีผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีประมาณ ๒,๑๙๐ คน และในระยะของแผนที่สามมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ได้วางแผนงานเพื่อการจัดตั้งคณะใหม่เพิ่มขึ้น ได้แก่ คณะเกษตรศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ และคณะแพทยศาสตร์งบประมาณค่าใช้จ่ายโครงการมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ในช่วงระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม ๕๕๕.๓๕ ล้านบาท

๙. สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ จะขยายและปรับปรุงการดำเนินงานการสอนวิจัยและบัณฑิตระดับปริญญาโทสาขาวิชาต่าง ๆ ในคณะรัฐประศาสนศาสตร์ คณะบริหารธุรกิจ คณะพัฒนาการเศรษฐกิจ และคณะสถิติประยุกต์ โดยมีเป้าหมายจะขยายการรับนักศึกษาใหม่ในระดับปริญญาโทเพิ่มขึ้นจากปีละ ๒๐๐ คน ในปี ๒๕๑๕ เป็นปีละ ๓๑๐ คน ในปี ๒๕๑๙ สำหรับคณะสถิติประยุกต์ซึ่งรับนักศึกษาระดับปริญญาตรีในนั้น จะเลิกดำเนินการสอนปริญญาตรีในปี ๒๕๑๖ จำนวนนักศึกษาระดับปริญญาโท รวมทุกคณะจะเพิ่มขึ้นจากจำนวน ๕๔๐ คน ในปี ๒๕๑๕ เป็น ๗๓๐ คน ในปี ๒๕๑๙ คาดว่าในระยะของแผนจะมีผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทประมาณ ๑,๑๕๐ คน งบประมาณค่าใช้จ่ายตามโครงการนี้ ๗๙.๔๓ ล้านบาท

๑๐. สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า จะดำเนินการสอน การวิจัย และผลิตบัณฑิตทางด้านเทคโนโลยี และครูปริญญาการอาชีวศึกษา (ทั้งครูทฤษฎีช่างและครูโรงงาน) วิศวกรรมระดับปริญญาในแขนงวิศวกรรมต่าง ๆ รวมทั้งช่างเทคนิคระดับปริญญาและระดับอนุปริญญา และจะขยายการผลิตช่างฝีมือให้แก่วงการอุตสาหกรรม โดยการขยายการดำเนินงานที่สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าที่ธนบุรี, พระนครเหนือ และนนทบุรี ตามเป้าหมายดังนี้

สถาบันเทคโนโลยีธนบุรี จะรับนักศึกษารุ่นใหม่ระดับปริญญาและอนุปริญญาจำนวน ๕๒๕ คน ในปี ๒๕๑๕ และจะขยายการรับเพิ่มขึ้นเป็นปีละประมาณ ๗๗๐ คน ในปี ๒๕๑๙

สถาบันเทคโนโลยีพระนครเหนือ จะรับนักศึกษารุ่นใหม่ในระดับประกาศนียบัตรปีละ ๔๒๕ คน ในระยะต้นของแผน และจะขยายการรับเพิ่มเป็นปีละ ๔๘๐ คน ในระยะปลายแผนจะรับ

นักศึกษาระดับปริญญาตรีปีละ ๑๔๐ คน ในปี ๒๕๑๕ และจะขยายการรับนักศึกษาเพิ่มขึ้นเป็นปีละ ๑๙๐ คน ในปี ๒๕๑๙ ส่วนนักศึกษาระดับปริญญาโทซึ่งจะเริ่มสอนในปี ๒๕๑๖ นั้น จะเปิดรับประมาณปีละ ๑๒ คน

สถาบันเทคโนโลยีนนทบุรี ในปี ๒๕๑๕ มีเป้าหมายจะรับนักศึกษาระดับอนุปริญญาปีละ ๓๐๐ คน ระดับปริญญาตรีปีละ ๖๐ คน และจะขยายการรับนักศึกษาในระดับปริญญาตรีเพิ่มเป็นปีละ ๑๓๐ คน ใน ๒๕๑๙ ส่วนนักศึกษาระดับปริญญาโท ซึ่งจะเปิดสอนในปี ๒๕๑๗ นั้น กำหนดจะรับปีละประมาณ ๒๐ คน

จำนวนนักศึกษาในสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าทั้งสามแห่งจะเพิ่มจากจำนวน ๓,๑๐๐ คน ในปี ๒๕๑๕ เป็นประมาณ ๓,๘๐๐ คน ในปี ๒๕๑๙ งบประมาณค่าใช้จ่ายโครงการนี้ในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม ประมาณ ๑๑๖.๕๐ ล้านบาท

๑๑. มหาวิทยาลัยรามคำแหง จะดำเนินการสอน การวิจัย และผลิตบัณฑิตระดับปริญญาตรีในสาขาวิชาสังคมศาสตร์ โดยเปิดคณะนิติศาสตร์ บริหารธุรกิจ ศึกษาศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ การดำเนินการสอนจะจัดการศึกษาแบบตลาดวิชา และเปิดรับนักศึกษาโดยไม่จำกัดจำนวน ในการบริหารงานมหาวิทยาลัยจะเก็บค่าเล่าเรียนให้เพียงพอที่จะใช้เป็นค่าใช้จ่ายดำเนินการได้ส่วนหนึ่ง และรัฐบาลจะออกค่าใช้จ่ายสนับสนุนการจัดตั้งมหาวิทยาลัยนี้ ในช่วงระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม เป็นเงินประมาณ ๑๒๕.๐๐ ล้านบาท

๑๒. โครงการพัฒนามหาวิทยาลัย จะร่วมมือและประสานงานกับมหาวิทยาลัยต่างๆ เพื่อจัดการศึกษาระดับปริญญาโทและเอก ในสาขาวิชาคณิตศาสตร์ ฟิสิกส์ เคมี ชีววิทยา และเศรษฐศาสตร์เพื่อผลิตอาจารย์ให้แก่มหาวิทยาลัยต่างๆ คาดว่าในปี ๒๕๑๕ จะมีนักศึกษาระดับปริญญาโทสาขาวิชาต่างๆ รวม ๑๒๑ คน และจะเพิ่มจำนวนเป็นปีละ ๑๓๖ คน ในปี ๒๕๑๙ สำหรับการศึกษาระดับปริญญาเอกนั้นจะจัดส่งนักศึกษาระดับปริญญาโทที่มีความสามารถดีไปศึกษาต่อสาขาละประมาณ ๓ คน (รวม ๑๕ คน ต่อปี) และจะมีผู้สำเร็จการศึกษาในระยะของแผนฯ เพื่อกลับมาเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยดังนี้

อาจารย์ปริญญาโททางคณิตศาสตร์		๕๐ คน	ปริญญาเอก	๖	คน
-	ฟิสิกส์	๔๘ คน	“	๖	คน
-	เคมี	๗๐ คน	“	๖	คน
-	ชีววิทยา	๘๖ คน	“	๖	คน
-	เศรษฐศาสตร์	๔๐ คน	“	๖	คน

งบประมาณเพื่อใช้จ่ายตามโครงการนี้ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม จะจำแนกรวมไว้ในงบประมาณของมหาวิทยาลัยต่างๆ ที่ให้การศึกษาและวิจัย

๑๓. โครงการภาษาอังกฤษ จะประสานงานเกี่ยวกับการพัฒนาการศึกษาในระดับสูงกว่าปริญญาตรี ในสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ประสานงานการฝึกและอบรมภาษาอังกฤษแบบเข้มให้นักศึกษาในโครงการพัฒนามหาวิทยาลัย เพื่อเป็นพื้นฐานในการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี ประสานงานการสอนภาษาอังกฤษในหน่วยงานต่างๆ โดยเผยแพร่ความรู้และทฤษฎีการสอนใหม่ๆ ตลอดจนจัดทำตำราเรียน ข้อทดสอบ และสร้างอุปกรณ์การสอน และทำการทดลองวิจัยผลสำเร็จเกี่ยวกับการสอนภาษาต่างประเทศแก่นักศึกษาไทย จำนวนข้าราชการ นักศึกษา และอาจารย์มหาวิทยาลัยที่จะเข้ารับการสอบแบบเข้มในปี ๒๕๑๕ จะมีประมาณ ๓๑๐ คน และเพิ่มเป็นจำนวนทั้งสิ้น ๔๒๕ คน ในปี ๒๕๑๙ ส่วนอาจารย์ที่เข้ารับการอบรมวิธีการสอนภาษาอังกฤษจะเพิ่มจำนวนมาก ๑๒๕ คน ในปี ๒๕๑๕ เป็น ๓๐๐ คน ในปี ๒๕๑๙

ตามโครงการ ๑๐ ปี (๒๕๑๒-๒๕๒๑) ศูนย์ภาษาอังกฤษจะอบรมภาษาอังกฤษแบบเข้มให้แก่อาจารย์มหาวิทยาลัยได้ประมาณ ๓,๐๐๐ คน และให้การอบรมวิธีสอนภาษาอังกฤษแก่อาจารย์สอนภาษาอังกฤษได้ประมาณ ๒,๐๐๐ คน คิดเป็นงบประมาณดำเนินการในระยะแผนฯ ที่สามเป็นจำนวนเงิน ๑๕.๔ ล้านบาท (โดยยังไม่รวมค่าก่อสร้างและอื่นๆ)

การศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาพิเศษอื่น ๆ

การศึกษาผู้ใหญ่ และการศึกษานอกโรงเรียน

เนื่องจากยังมีผู้ใหญ่อีกเป็นจำนวนมากที่ไม่เคยได้เข้าโรงเรียน และมีเป็นจำนวนมากที่สำเร็จชั้นประถม ๔ แล้วยังอ่านหนังสือไม่ออก เพราะไม่มีโอกาสได้ฝึกฝนเป็นเวลาติดต่อกัน ฉะนั้นถ้าจะให้ประชากรได้พัฒนาศักยภาพของตนโดยเต็มที่แล้ว จะต้องให้ได้รับการศึกษาเป็นกระบวนการที่จะต้องดำเนินไปตลอดชีวิตของแต่ละบุคคล ดังนั้น ในช่วงของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม จึงได้จัดลำดับความสำคัญของการศึกษาผู้ใหญ่ และการศึกษานอกโรงเรียนไว้ในอันดับสูง โครงการพัฒนาการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษานอกโรงเรียนที่สำคัญ คือ

๑. โครงการพัฒนาการศึกษาผู้ใหญ่ของกรมสามัญศึกษา มีเป้าหมายจะลดจำนวนผู้ไม่รู้หนังสือให้น้อยลง และส่งเสริมให้ประชาชนมีโอกาสได้รับการศึกษาสูงขึ้น ตลอดจนแก้ไขการลืมหืมหนังสือของประชากร โดยการปรับปรุงงานการศึกษาผู้ใหญ่ขึ้นต่อเนื่องทั้งสายสามัญและสายอาชีพให้ได้ผลเต็มที่ โดยเฉพาะการศึกษาผู้ใหญ่สายอาชีพศึกษาหลักสูตรระยะสั้น จะเน้นใน ๓ สาขา คือ คหกรรมอุตสาหกรรมและเกษตรกรรม โดยจัดหน่วยอบรมให้สัมพันธ์กับความต้องการของตลาดแรงงานในท้องถิ่น โครงการนี้มีเป้าหมายจะเพิ่มปริมาณนักศึกษาผู้ใหญ่จากปีละ ๔๔,๐๐๐ คนในต้นระยะของแผน เป็นปีละประมาณ ๑๓๐,๘๐๐ คน ในปลายแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม

งบประมาณค่าใช้จ่ายโครงการนี้จำนวนทั้งสิ้น ๒๐๘.๐๐ ล้านบาท นอกจากนี้ จะได้นำการผลิตหนังสืออ่านสำหรับผู้ใหญ่ด้วย

๒. โครงการพัฒนาโรงเรียนหลักสูตรระยะสั้น กรมอาชีวศึกษา ปัจจุบันมีโครงการปรับปรุงหน่วยฝึกฝนอาชีพเคลื่อนที่ ๔๕ แห่ง และโรงเรียนสารพัดช่างที่มีอยู่เดิม ๔ แห่ง ทั้งในส่วนกลางและภูมิภาค ทำการฝึกอบรมวิชาชีพให้แก่ประชาชนในท้องถิ่น ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม จะจัดตั้งหน่วยฝึกฝนอาชีพเคลื่อนที่เพิ่มขึ้น โดยคาดว่าจะขอรับความช่วยเหลือจากสหรัฐอเมริกา (ยูซอม) ในด้านเครื่องมือเครื่องใช้ และอุปกรณ์การสอน โครงการนี้มีเป้าหมายจะขยายการรับนักเรียนเพิ่มขึ้นจากปีละ ๔๔,๓๕๐ คน ในปี ๒๕๑๕ เป็นปีละประมาณ ๘๙,๕๕๐ คน ในปี ๒๕๑๙ งบประมาณค่าใช้จ่ายของโครงการนี้รวมทั้งสิ้น ๑๖๒.๔๔ ล้านบาท

งานการศึกษาพิเศษและการศึกษาอื่น ๆ

ได้แก่ การปรับปรุงกิจการพลศึกษา การค้นคว้าทางวิชาการ แนะนำและการศึกษานาฏศิลป์และช่างศิลป์ โครงการสำคัญ คือ

๑. โครงการผลิตครูพลศึกษา มีเป้าหมายจะขยายการรับนักศึกษาวิชาพลศึกษาระดับปริญญาเพิ่มขึ้น ที่วิทยาลัยวิชาพลศึกษา จังหวัดพระนคร คาดว่าในปีสุดท้ายของแผนจะมีนักศึกษาวิชาพลศึกษาระดับปริญญาจำนวนทั้งสิ้น ๑,๒๐๐ คน ในระยะของแผนกำหนดจะผลิตครูพลศึกษาระดับปริญญาปีละประมาณ ๒๕๐ คน ส่วนการผลิตครูพลศึกษาระดับ ป.กศ. พลศึกษาในส่วนภูมิภาคกำหนดสอนที่วิทยาลัยพลศึกษา จังหวัดเชียงใหม่ และจะพิจารณาจัดตั้งวิทยาลัยพลศึกษาเพิ่มขึ้นที่จังหวัดมหาสารคาม และจังหวัดยะลา มีเป้าหมายจะขยายการรับนักเรียนฝึกหัดครู ป.กศ. พลศึกษาเพิ่มจาก ๒๑๐ คน ในปี ๒๕๑๕ เป็น ๘๑๐ คน ในปี ๒๕๑๙ งบประมาณค่าใช้จ่ายโครงการนี้เป็นจำนวนทั้งสิ้น ๖๘.๐๐ ล้านบาท

๒. โครงการวิจัยและศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษา กรมวิชาการ จะทำการสำรวจและวิจัยหลักสูตร แบบเรียน อุปกรณ์การศึกษา และกระบวนการสอนแต่ละเรื่อง โดยจัดเป็นโครงการย่อยๆ ติดต่อกันไป เพื่อนำผลการวิจัยมาประกอบการพิจารณาปรับปรุงแก้ไขการดำเนินงานการศึกษาทุกระดับ โดยมีเป้าหมายจะจัดสร้างศูนย์เทคโนโลยีขึ้นในปี ๒๕๑๖ เพื่อทำการวิจัยและทดลองและเผยแพร่เทคนิคใหม่ๆ ทางการศึกษา และจะประสานงานกับศูนย์ภูมิภาค INNOTECH ขององค์การ SEAMEO งบประมาณค่าใช้จ่ายในโครงการ ๙.๘๗ ล้านบาท

๓. โครงการหน่วยบริการและประสานงานแนะแนวกลาง สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ โครงการนี้มีวัตถุประสงค์จะให้สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการทำหน้าที่เป็นศูนย์เผยแพร่และประสานงานแนะแนวการศึกษาและฝึกอาชีพระดับกระทรวงซึ่งปัจจุบันนี้ยังแยกปฏิบัติอยู่หลายหน่วยงานตามกรมต่างๆ จะเป็นศูนย์กำหนดแผนงานอบรมแนะแนวของกรม

และสถาบันต่าง ๆ ให้สอดคล้องกันทั้งในด้านทฤษฎีและปฏิบัติ รวมทั้งเป็นศูนย์กลางจัดการอบรมเจ้าหน้าที่แนะแนวเป็นครั้งคราว งบประมาณค่าใช้จ่ายโครงการนี้ตามแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม เป็นเงินจำนวนทั้งสิ้น ๒.๗๙ ล้านบาท

งานพัฒนาและส่งเสริมเยาวชน

โดยเหตุที่ได้ตระหนักถึงความจำเป็นในการที่จะเร่งพัฒนาแรงงานและความคิดอ่านของเยาวชน ทั้งในส่วนกลางและภูมิภาคให้สามารถทำประโยชน์ให้แก่ประเทศชาติได้อย่างเต็มที่ ในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่สาม จึงถือว่างานพัฒนาและส่งเสริมเยาวชนอันอยู่ในความรับผิดชอบของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมเยาวชนแห่งชาติจะมีบทบาทสำคัญยิ่งขึ้น ตามแนวการดำเนินงานดังนี้

๑. **โครงการพัฒนาเยาวชนชนบทอย่างผสมผสาน** จะขยายและปรับปรุงการดำเนินงานศูนย์ฝึกผู้นำเยาวชนชนบท โดยเน้นหนักในด้านวิชาชีพ ขณะเดียวกันจะให้ความรู้ในด้านหนังสือและการฝึกอบรมระยะสั้นอื่นๆ ที่เหมาะสมแก่สภาพในชนบท การจัดการสื่อสารมวลชนโดยวิธีการต่างๆ เช่น การอบรมวิชาเกษตรกรรมทางภาพยนตร์ การให้ความรู้เกี่ยวกับการรักษาปลอดภัยมั่นคงในส่วนบุคคลและส่วนรวม และเน้นหนักในเรื่องการจัดตั้งสินเชื่อเพื่อเยาวชน ในช่วงระยะในแผนพัฒนาฯ ระยะที่สาม จะพิจารณาจัดตั้งศูนย์ฝึกอบรมเยาวชนชนบทที่ภาคใต้ จังหวัดสตูล และที่จังหวัดภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนืออีกภาคละหนึ่งแห่ง

๒. **โครงการฝึกอบรมผู้นำเยาวชนในตัวเมือง** เป็นโครงการจัดทำขึ้นเพื่อให้ประสานงานกับโครงการพัฒนาท้องถิ่น ซึ่งจัดขึ้นโดยคณะนิสิตนักศึกษาและนักเรียนระดับต่างๆ เพื่อเป็นการเปิดโอกาสให้เยาวชนในตัวเมืองซึ่งส่วนหนึ่งขาดการศึกษาขั้นต่อเนื่อง และบางกลุ่มยังขาดอาชีพ ได้มีโอกาสฝึกฝนความรู้ชำนาญในวิชาชีพและมีทัศนคติอันดีงามต่อสังคมและต่อประเทศ งบประมาณทั้งสิ้นตามโครงการทั้งสอง ๖๒.๑๒ ล้านบาท

ตารางที่ ๔
เป้าหมายจำนวนนักเรียนและนักศึกษาตามแผนพัฒนาฯ ระยะที่สาม (พ.ศ.๒๕๑๕-๒๕๑๙) *^๑
(จำนวนนักเรียนและนักศึกษาทุกระดับ)

ระดับการศึกษา	๒๕๑๕	๒๕๑๖	๒๕๑๗	๒๕๑๘	๒๕๑๙
อนุบาลศึกษาและเด็กเล็ก	๑๓๗,๐๐๐	๑๔๘,๐๐๐	๑๖๐,๓๐๐	๑๗๓,๒๐๐	๑๘๙,๐๐๐
กระทรวงศึกษาธิการ	๒๒,๕๐๐	๒๓,๑๐๐	๒๔,๑๐๐	๒๔,๘๐๐	๒๖,๖๐๐
องค์การบริหารส่วนจังหวัด	๑๓,๑๐๐	๑๓,๒๐๐	๑๔,๒๐๐	๑๕,๑๐๐	๑๕,๘๐๐
เทศบาล	๓,๔๐๐	๓,๗๐๐	๔,๐๐๐	๔,๓๐๐	๔,๖๐๐
โรงเรียนราษฎร์	๙๘,๐๐๐	๑๐๘,๐๐๐	๑๑๘,๐๐๐	๑๒๙,๐๐๐	๑๔๒,๐๐๐
ประถมศึกษาตอนต้น	๔,๙๔๘,๙๐๐	๕,๑๒๓,๔๐๐	๕,๓๑๐,๔๐๐	๕,๕๑๒,๕๐๐	๕,๗๐๓,๕๐๐
กระทรวงศึกษาธิการ	๗๙,๙๐๐	๘๒,๔๐๐	๘๓,๔๐๐	๘๔,๕๐๐	๘๕,๕๐๐
องค์การบริหารส่วนจังหวัด	๔,๐๘๕,๐๐๐	๔,๒๒๑,๐๐๐	๔,๓๗๑,๐๐๐	๔,๕๒๒,๐๐๐	๔,๖๖๕,๐๐๐
เทศบาล	๒๓๐,๐๐๐	๒๔๓,๐๐๐	๒๖๑,๐๐๐	๒๘๒,๐๐๐	๓๐๔,๐๐๐
โรงเรียนราษฎร์	๕๕๔,๐๐๐	๕๗๗,๐๐๐	๕๙๕,๐๐๐	๖๒๔,๐๐๐	๖๔๙,๐๐๐
ประถมศึกษาตอนปลาย	๑,๐๑๓,๓๐๐	๑,๑๑๐,๐๐๐	๑,๒๓๒,๐๐๐	๑,๓๗๙,๔๐๐	๑,๕๕๕,๐๐๐
กระทรวงศึกษาธิการ	๑๖๔,๐๐๐	๑๗๓,๐๐๐	๑๗๘,๐๐๐	๑๗๙,๐๐๐	๑๘๑,๐๐๐
องค์การบริหารส่วนจังหวัด	๔๗๙,๐๐๐	๕๖๑,๐๐๐	๖๖๙,๐๐๐	๘๐๖,๐๐๐	๙๗๒,๐๐๐
เทศบาล	๖๔,๓๐๐	๖๖,๙๐๐	๗๐,๐๐๐	๗๓,๔๐๐	๗๗,๐๐๐
โรงเรียนราษฎร์	๓๐๖,๐๐๐	๓๑๐,๐๐๐	๓๑๕,๐๐๐	๓๒๑,๐๐๐	๓๒๕,๐๐๐
มัธยมศึกษาตอนต้นสายสามัญ	๕๕๓,๐๐๐	๖๑๑,๐๐๐	๖๖๙,๐๐๐	๗๓๒,๐๐๐	๗๙๘,๐๐๐
รัฐบาล	๓๒๓,๐๐๐	๓๗๐,๐๐๐	๔๑๙,๐๐๐	๔๗๐,๐๐๐	๕๒๓,๐๐๐
ราษฎร์	๒๓๐,๐๐๐	๒๔๑,๐๐๐	๒๕๐,๐๐๐	๒๖๒,๐๐๐	๒๗๕,๐๐๐
มัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ	๗๗,๖๐๐	๘๖,๙๐๐	๙๖,๒๐๐	๑๐๔,๘๐๐	๑๑๑,๙๐๐
รัฐบาล	๔๗,๕๐๐	๕๕,๙๐๐	๖๔,๒๐๐	๗๑,๙๐๐	๗๘,๑๐๐
ราษฎร์	๓๐,๑๐๐	๓๑,๐๐๐	๓๒,๐๐๐	๓๒,๙๐๐	๓๓,๘๐๐

ระดับการศึกษา	๒๕๑๕	๒๕๑๖	๒๕๑๗	๒๕๑๘	๒๕๑๙
มัธยมศึกษาสายอาชีพ *๒/	๖๗,๔๐๐	๖๙,๒๐๐	๗๒,๒๐๐	๗๔,๒๐๐	๗๖,๕๐๐
มัธยมศึกษาตอนต้น	๓,๑๐๐	๒,๖๐๐	๒,๒๐๐	๑,๙๐๐	๑,๗๐๐
มัธยมศึกษาตอนปลาย	๖๔,๓๐๐	๖๖,๖๐๐	๗๐,๐๐๐	๗๒,๓๐๐	๗๔,๘๐๐
วิชาชีพชั้นสูง	๑๗,๘๐๐	๒๑,๑๐๐	๒๓,๑๐๐	๒๕,๑๐๐	๒๖,๕๐๐
ระดับเทคนิค	๑๔,๒๐๐	๑๗,๒๐๐	๑๙,๐๐๐	๒๐,๙๐๐	๒๒,๒๐๐
สถาบันพระจอมเกล้า					
ภาคปกติ	๓,๑๐๐	๓,๔๐๐	๓,๖๐๐	๓,๗๐๐	๓,๘๐๐
ภาคสมทบ	๕๐๐	๕๐๐	๕๐๐	๕๐๐	๕๐๐
ฝึกหัดครู	๘๕,๒๐๐	๙๓,๗๐๐	๑๐๑,๐๐๐	๑๐๙,๒๐๐	๑๑๙,๔๐๐
ครูสามัญญะระดับประกาศนียบัตร					
ภาคปกติ	๔๖,๐๐๐	๕๒,๐๐๐	๕๗,๐๐๐	๖๓,๐๐๐	๖๙,๐๐๐
ภาคสมทบ	๒๑,๐๐๐	๒๑,๐๐๐	๒๑,๐๐๐	๒๑,๐๐๐	๒๓,๐๐๐
ระดับปริญญาตรี					
ภาคปกติ	๖,๔๕๐	๗,๔๕๐	๘,๓๗๐	๙,๒๑๐	๑๐,๐๗๐
ภาคสมทบ	๗,๙๐๐	๘,๙๐๐	๙,๙๐๐	๑๐,๙๐๐	๑๑,๙๐๐
ระดับสูงกว่าปริญญาตรี	๕๕๐	๕๖๐	๖๓๐	๗๙๐	๙๓๐
ครูอาชีพศึกษา	๓,๓๐๐	๓,๘๐๐	๔,๑๐๐	๔,๓๐๐	๔,๕๐๐
มหาวิทยาลัย *๓/	๔๘,๓๙๐	๕๑,๔๙๐	๕๕,๓๗๐	๕๙,๓๗๐	๖๓,๗๕๐
ระดับอนุปริญญาและปริญญาตรี					
มนุษยศาสตร์	๔,๐๔๐	๔,๑๓๐	๔,๓๑๐	๔,๕๙๐	๕,๐๐๐
ศึกษาศาสตร์	๔,๘๘๐	๕,๗๓๐	๖,๓๐๐	๖,๗๖๐	๗,๒๐๐
จิตรศิลป์	๙๒๐	๙๔๐	๑,๐๕๐	๑,๒๓๐	๑,๔๑๐
สังคมศาสตร์และ					
นิติศาสตร์	๑๕,๐๐๐	๑๔,๔๔๐	๑๔,๘๙๐	๑๕,๑๗๐	๑๕,๙๙๐
วิทยาศาสตร์	๒,๙๗๐	๓,๓๙๐	๓,๘๐๐	๔,๐๗๐	๔,๖๘๐
วิศวกรรมศาสตร์	๓,๗๒๐	๔,๒๑๐	๔,๕๙๐	๕,๑๔๐	๕,๖๐๐

ระดับการศึกษา	๒๕๑๕	๒๕๑๖	๒๕๑๗	๒๕๑๘	๒๕๑๙
แพทยศาสตร์	๘,๕๒๐	๙,๒๙๐	๑๐,๒๐๐	๑๑,๓๖๐	๑๒,๔๔๐
เกษตรศาสตร์	๔,๐๓๐	๔,๓๙๐	๔,๖๔๐	๔,๙๕๐	๕,๒๓๐
ระดับสูงกว่าปริญญาตรี					
รวมทุกสาขา	๔,๓๐๐	๕,๐๐๐	๕,๖๐๐	๕,๙๐๐	๖,๒๐๐
การศึกษาผู้ใหญ่	๕๖,๒๒๐	๖๘,๘๔๐	๘๔,๗๘๐	๑๐๔,๘๑๐	๑๓๐,๘๐๐
อาชีวศึกษาหลักสูตร					
ระยะสั้น	๔๔,๓๕๐	๕๑,๔๕๐	๖๐,๔๕๐	๗๔,๔๕๐	๘๙,๕๐๐
การศึกษาพิเศษ	๙,๕๑๐	๑๐,๓๕๐	๑๑,๒๔๐	๑๒,๐๐๐	๑๒,๕๐๐
พลศึกษา	๑,๓๓๐	๑,๕๗๐	๑,๖๓๐	๑,๗๑๐	๒,๐๐๐
ระดับปริญญา	๑,๑๒๐	๑,๓๖๐	๑,๓๐๐	๑,๒๐๐	๑,๒๐๐
ระดับ ป.กศ. สูง	๒๑๐	๒๑๐	๓๓๐	๕๑๐	๘๐๐
ช่างศิลป์	๔๐๐	๔๖๐	๕๐๐	๕๕๐	๖๐๐
นาฏศิลป์	๑,๕๐๐	๑,๖๓๐	๑,๗๕๐	๑,๙๐๐	๒,๐๐๐
รวมทุกระดับ	๗,๐๖๑,๙๐๐	๗,๔๔๙,๐๙๐	๗,๘๗๙,๙๒๐	๘,๓๖๕,๑๘๐	๘,๘๘๐,๙๕๐

หมายเหตุ *^{๑/} เป้าหมายจำนวนนักเรียนทั้งหมดเป็นเป้าหมายที่คิดตามวงเงินพัฒนาการศึกษา รวมทั้งโครงการที่กำหนดไว้ในงบสำรอง

*^{๒/} คิดเฉพาะเป้าหมายของโรงเรียนรัฐบาล

*^{๓/} คิดเฉพาะเป้าหมายของมหาวิทยาลัย ๙ แห่ง ไม่รวมมหาวิทยาลัยรามคำแหง ซึ่งรับนักเรียนไม่จำกัด

ตารางที่ ๕
จำนวนนิสิตนักศึกษาจำแนกตามมหาวิทยาลัย
(พ.ศ. ๒๕๑๕-๒๕๑๙)

มหาวิทยาลัย	๒๕๑๕	๒๕๑๖	๒๕๑๗	๒๕๑๘	๒๕๑๙
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	๕,๔๘๐	๕,๙๖๐	๖,๔๖๐	๖,๙๖๐	๗,๖๕๐
มหาวิทยาลัยขอนแก่น	๒,๐๗๐	๒,๖๓๐	๒,๙๐๐	๓,๑๘๐	๓,๓๘๐
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	๑๔,๑๖๐	๑๕,๔๓๐	๑๖,๑๘๐	๑๖,๗๕๐	๑๗,๓๓๐
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	๗,๑๗๐	๗,๙๗๐	๘,๗๔๐	๙,๖๖๐	๑๐,๓๗๐
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	๑๐,๘๖๐	๑๐,๒๐๐	๑๐,๒๔๐	๑๐,๐๘๐	๑๐,๓๗๐
มหาวิทยาลัยมหิดล	๕,๓๐๐	๔,๙๑๐	๕,๒๒๐	๕,๖๒๐	๕,๙๐๐
มหาวิทยาลัยศิลปากร	๑,๓๔๐	๑,๕๙๐	๑,๘๗๐	๒,๑๘๐	๒,๔๙๐
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	๑,๓๘๐	๒,๐๐๐	๒,๖๘๐	๓,๔๕๐	๔,๑๑๐
สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหาร- ศาสตร์	๕๔๐	๖๐๐	๖๕๐	๗๑๐	๗๓๐
คณะแพทยศาสตร์ (มหิดล- เชียงใหม่)*	๙๐	๒๐๐	๔๓๐	๗๘๐	๑,๔๒๐
รวม	๔๘,๓๙๐	๕๑,๔๙๐	๕๕,๓๗๐	๕๙,๓๗๐	๖๓,๗๕๐

หมายเหตุ * จำนวนนิสิตนักศึกษาสาขาแพทย์เพิ่มขึ้นตามเป้าหมายโครงการขยายการผลิตกำลังคน สาขาแพทย์ในระยะ พ.ศ. ๒๕๑๕-๒๕๑๙

ตารางที่ 6
เป้าหมายการรับนักเรียนเข้าใหม่แต่ละปี
(พ.ศ. ๒๕๑๕-๒๕๑๙)

ระดับการศึกษา	๒๕๑๕	๒๕๑๖	๒๕๑๗	๒๕๑๘	๒๕๑๙
ประถมศึกษาปีที่ ๑	๑,๕๖๗,๓๐๐	๑,๖๐๒,๓๐๐	๑,๖๓๔,๓๐๐	๑,๖๖๘,๕๐๐	๑,๗๐๘,๗๐๐
กระทรวงศึกษาธิการ	๒๐,๗๐๐	๒๑,๐๐๐	๒๑,๓๐๐	๒๑,๕๐๐	๒๑,๗๐๐
องค์การบริหารส่วนจังหวัด	๑,๒๗๖,๐๐๐	๑,๓๐๔,๐๐๐	๑,๓๒๘,๐๐๐	๑,๓๕๔,๐๐๐	๑,๓๘๖,๐๐๐
เทศบาล	๖๘,๖๐๐	๗๓,๓๐๐	๗๙,๐๐๐	๘๔,๐๐๐	๘๐,๐๐๐
โรงเรียนราษฎร์	๒๐๒,๐๐๐	๒๐๔,๐๐๐	๒๐๖,๐๐๐	๒๐๙,๐๐๐	๒๑๑,๐๐๐
ประถมศึกษาปีที่ ๕^{๑/}	๓๙๐,๔๐๐	๔๓๔,๔๐๐	๔๘๖,๓๐๐	๕๔๒,๕๐๐	๖๑๓,๐๐๐
กระทรวงศึกษาธิการ	๕๘,๓๐๐	๕๙,๒๐๐	๖๐,๑๐๐	๖๐,๒๐๐	๖๐,๔๐๐
องค์การบริหารส่วนจังหวัด	๒๐๑,๐๐๐	๒๔๑,๐๐๐	๒๘๙,๐๐๐	๓๔๑,๐๐๐	๔๐๘,๐๐๐
เทศบาล	๒๓,๐๐๐	๒๔,๒๐๐	๒๕,๒๐๐	๒๖,๓๐๐	๒๗,๖๐๐
โรงเรียนราษฎร์	๑๐๘,๐๐๐	๑๑๐,๐๐๐	๑๑๒,๐๐๐	๑๑๕,๐๐๐	๑๑๗,๐๐๐
มัธยมศึกษาปีที่ ๑^{*๒/}	๒๑๑,๐๐๐	๒๓๓,๐๐๐	๒๕๕,๐๐๐	๒๗๔,๐๐๐	๒๙๘,๐๐๐
รัฐบาล	๑๒๖,๐๐๐	๑๔๕,๐๐๐	๑๖๒,๐๐๐	๑๗๗,๐๐๐	๑๙๗,๐๐๐
ราษฎร์	๘๕,๐๐๐	๘๘,๐๐๐	๙๓,๐๐๐	๙๗,๐๐๐	๑๐๑,๐๐๐
มัธยมศึกษาปีที่ ๔ (สายสามัญ)	๔๖,๕๐๐	๕๐,๘๐๐	๕๕,๗๐๐	๕๙,๔๐๐	๖๒,๖๐๐
รัฐบาล	๒๙,๓๐๐	๓๓,๒๐๐	๓๗,๖๐๐	๔๐,๙๐๐	๔๓,๗๐๐
ราษฎร์	๑๗,๒๐๐	๑๗,๖๐๐	๑๘,๑๐๐	๑๘,๕๐๐	๑๘,๙๐๐
มัธยมศึกษาปีที่ ๔ (สายอาชีพ)	๒๕,๓๐๐	๒๕,๘๐๐	๒๖,๙๐๐	๒๗,๗๐๐	๒๘,๔๐๐
รัฐบาล	๒๘,๘๗๐	๓๒,๕๔๐	๓๖,๕๔๐	๓๙,๘๓๐	๔๒,๒๖๐
ระดับประกาศนียบัตร ปีที่ ๑	๑๙,๖๐๐	๒๒,๕๐๐	๒๓,๔๐๐	๒๕,๔๐๐	๒๕,๔๐๐

ระดับการศึกษา	๒๕๑๕	๒๕๑๖	๒๕๑๗	๒๕๑๘	๒๕๑๙
ระดับประกาศนียบัตร ชั้นสูงปีที่ ๑	๖,๐๑๐	๖,๐๙๐	๙,๐๐๐	๙,๖๕๐	๑๑,๙๐๐
ระดับปริญญาปีที่ ๑ และปีที่ ๓	๓,๒๖๐	๓,๙๕๐	๔,๑๔๐	๔,๗๘๐	๔,๙๖๐
มหาวิทยาลัย	๑๑,๑๐๐	๑๑,๘๐๐	๑๒,๗๐๐	๑๓,๘๐๐	๑๔,๗๐๐
นักศึกษาเข้าใหม่ซึ่งรับ จากผู้สำเร็จ มศ.๕	๑๑,๑๐๐	๑๑,๘๐๐	๑๒,๗๐๐	๑๓,๘๐๐	๑๔,๗๐๐

- หมายเหตุ* ^{๑/} อัตราการเรียนต่อในชั้นประถมปีที่ ๕ ของนักเรียนที่จบชั้นประถมปีที่ ๔
ปี ๒๕๑๔/๒๕๑๕ ๒๕๑๕/๒๕๑๖ ๒๕๑๖/๒๕๑๗ ๒๕๑๗/๒๕๑๘ ๒๕๑๘/๒๕๑๙
ร้อยละ ๔๒ ๔๔ ๔๗ ๕๐ ๕๖
- ^{๒/} อัตราการเรียนต่อชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ของนักเรียนที่เรียนจบชั้นประถมปีที่ ๗
ปี ๒๕๑๔/๒๕๑๕ ๒๕๑๕/๒๕๑๖ ๒๕๑๖/๒๕๑๗ ๒๕๑๗/๒๕๑๘ ๒๕๑๘/๒๕๑๙
ร้อยละ ๘๒ ๘๑ ๘๑ ๘๐ ๘๐
- ^{๓/} อัตราการเข้าเรียนต่อในชั้น มศ.๑ ในปีการศึกษา ๒๕๑๕/๒๕๑๖ ต่ำกว่าปีการศึกษา
๒๕๑๔/๒๕๑๕ เนื่องจากฐานของผู้ที่จบ ป.๗ จะขยายกว้างกว่าในระยณะแผนที่ ๒

ตารางที่ ๗
จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาแต่ละระดับการศึกษา
ตามแผนพัฒนาการศึกษาฯ ระยะที่สาม (พ.ศ. ๒๕๑๕-๒๕๑๙)

ปีการศึกษา ระดับการศึกษา	๒๕๑๕/๑๖ จำนวนผู้สำเร็จ	๒๕๑๖/๑๗ จำนวนผู้สำเร็จ	๒๕๑๗/๑๘ จำนวน ผู้สำเร็จ	๒๕๑๘/๑๙ จำนวนผู้สำเร็จ	๒๕๑๙/๒๐ จำนวน ผู้สำเร็จ
ระดับประถมศึกษา					
ป.๔	๙๒๒,๐๐๐	๙๖๒,๐๐๐	๑,๐๑๙,๐๐๐	๑,๐๘๓,๐๐๐	๑,๑๔๕,๐๐๐
ป.๗	๒๗๓,๐๐๐	๓๐๐,๐๐๐	๓๒๖,๐๐๐	๓๖๙,๐๐๐	๔๑๘,๐๐๐
ระดับมัธยม					
ม.๓	๑๔๘,๐๐๐	๑๖๕,๐๐๐	๑๘๔,๐๐๐	๒๐๔,๐๐๐	๒๒๘,๐๐๐
มศ.๕	๒๐,๗๐๐	๒๕,๓๐๐	๒๙,๖๐๐	๓๔,๖๐๐	๓๘,๗๐๐
มศ.๖ (สายอาชีพของ โรงเรียนรัฐบาล)	๑๗,๒๐๐	๑๗,๑๐๐	๑๘,๙๐๐	๑๙,๔๐๐	๒๐,๓๐๐
วิชาชีพชั้นสูง	๕,๕๐๐	๗,๒๐๐	๘,๒๐๐	๘,๙๐๐	๙,๘๐๐
ครูอาชีพศึกษา	๑,๒๐๐	๑,๗๐๐	๑,๘๐๐	๑,๘๐๐	๑,๙๐๐
ฝึกหัดครู ป.กศ.	๒๒,๕๐๐	๒๕,๐๐๐	๒๖,๖๐๐	๒๘,๒๐๐	๒๘,๒๐๐
ฝึกหัดครู ป.กศ. สูง	๖,๙๐๐	๘,๔๐๐	๘,๖๐๐	๑๑,๓๐๐	๑๒,๐๐๐
ระดับอุดมศึกษา					
(เฉพาะปริญญาตรี)					
วิทยาลัยวิชาการศึกษา	๓,๔๐๐	๔,๐๐๐	๔,๔๐๐	๔,๔๐๐	๕,๕๐๐
สถาบันเทคโนโลยี	๒๗๐	๓๖๐	๓๙๐	๔๔๐	๔๔๐
พระจอมเกล้า					
มหาวิทยาลัย ๙ แห่ง					
มนุษยศาสตร์	๙๗๐	๙๑๐	๘๗๐	๙๑๐	๑,๐๒๐
ศึกษาศาสตร์	๙๓๐	๑,๐๖๐	๑,๓๒๐	๑,๔๔๐	๑,๕๑๐
จิตรศิลป์	๑๗๐	๑๗๐	๑๗๐	๑๘๐	๒๑๐
สังคม นิติศาสตร์	๒,๖๗๐	๒,๗๙๐	๒,๖๙๐	๒,๗๒๐	๒,๘๓๐
วิทยาศาสตร์	๕๓๐	๗๑๐	๗๖๐	๙๐๐	๑,๐๐๐
วิศวกรรมศาสตร์	๖๑๐	๗๔๐	๘๑๐	๙๗๐	๑,๐๙๐
แพทยศาสตร์*	๙๘๐	๑,๐๗๐	๑,๑๕๐	๑,๓๘๐	๑,๕๒๐
เกษตรศาสตร์	๙๗๐	๑,๐๑๐	๑,๑๒๐	๑,๒๖๐	๑,๒๗๐

หมายเหตุ* หมายถึงการศึกษาในสาขาแพทยทุกแขนง รวมพยาบาลศาสตร์ สาขานุเวชศาสตร์ ฯลฯ

ตารางที่ ๘
รายละเอียด งบพัฒนาการศึกษา
(พ.ศ. ๒๕๑๕-๒๕๑๙)

(ล้านบาท)

ระดับการศึกษา/ส่วนราชการ/โครงการ	งบประมาณ (๑)	สำรอง (๒)	รวม (๑) + (๒)
ระดับประถมศึกษาและอนุบาล	๑๖,๗๖๔,๕๗	๗๘๑.๖๗	๑๗,๕๔๖.๒๔
กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย	๑๕,๒๘๒,๔๕	๖๐๗.๕๖	๑๕,๘๙๐.๐๑
๑. โครงการต่อเนื่อง			
๑.๑ งานดำเนินการประถมศึกษาตอนต้น	๑๒,๒๙๕.๐๒	๘๐.๐๐	๑๒,๓๗๕.๐๒
๑.๒ งานดำเนินการประถมศึกษาตอนปลาย	๒,๖๘๓.๐๖	๓๕.๒๓	๒,๗๑๘.๒๙
๑.๓ โครงการแก้ไขการขาดแคลนครูในท้องถิ่น กั้นดาร	๒๗.๐๐	-	๒๗.๐๐
๑.๔ โครงการสร้างบ้านพักครูในถิ่นกั้นดาร	๑๔๔.๐๐	๑๐๔.๐๐	๒๔๘.๐๐
๒. โครงการใหม่			
๒.๑ โครงการแจกหนังสือเรียนแก่เด็กยากจน	๑๐๓.๐๐	๔๒.๐๐	๑๔๕.๐๐
๒.๒ โครงการปรับปรุงโรงเรียนให้มีลักษณะเป็น โรงเรียนชุมชน	๗.๖๕	-	๗.๖๕
๒.๓ โครงการปรับปรุงอุปกรณ์การเรียนการสอน	๒๒.๗๒	-	๒๒.๗๒
๒.๔ โครงการจัดตั้งเจ้าหน้าที่ส่วนการศึกษา จังหวัดและหมวดอำเภอ	-	๒๒๒.๒๐	๒๒๒.๒๐

หมายเหตุ งบพัฒนาสำรอง หมายถึง ค่าใช้จ่ายเพื่อพัฒนาการศึกษาที่มีลำดับความสำคัญรองลงมาเงินค่าใช้จ่ายส่วนนี้อาจจะใช้จากเงินงบประมาณของประเทศส่วนที่เพิ่มเติมรวมทั้งเงินกู้และเงินช่วยเหลือจากต่างประเทศ

(ล้านบาท)

ระดับการศึกษา/ส่วนราชการ/โครงการ	งบประมาณ (๑)	สำรอง (๒)	รวม (๑) + (๒)
๒.๕ โครงการฟื้นฟูจัดตั้งสรวัดการศึกษา	-	๘๘.๖๐	๘๘.๖๐
๒.๖ โครงการจัดตั้งผู้ตรวจการศึกษา ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด	-	๓๕.๕๓	๓๕.๕๓
กรมสามัญศึกษา	๑,๔๘๒.๑๒	๑๗๔.๑๑	๑,๖๕๖.๒๓
๑. โครงการต่อเนื่อง			
๑.๑ งานดำเนินการประถมศึกษา	๘๒๗.๘๗	๘.๓๖	๘๓๖.๒๓
๑.๒ งานนิเทศและอบรม	๑๙๘.๑๗	๔๙.๕๐	๒๔๗.๖๗
๑.๓ งานดำเนินการศึกษาสงเคราะห์	๑๕๑.๐๗	๘.๐๐	๑๕๙.๐๗
๑.๔ งานดำเนินการศึกษาอนุบาล	๒๔๙.๗๕	๘๓.๒๕	๓๓๓.๐๐
๑.๕ งานดำเนินการควบคุมมาตรฐาน คันคว้าและส่งเสริมการประถมศึกษา	๕๕.๒๖	๒๕.๐๐	๘๐.๒๖
ระดับมัธยมศึกษา ฝึกหัดครู อาชีวศึกษา และวิชาชีพชั้นสูง	๗,๔๙๐.๗๔	๑๙๑.๕๐	๗,๖๘๒.๒๔
กรมวิสามัญศึกษา	๔,๑๕๔.๘๗	๑๐๗.๐๐	๔,๒๖๑.๘๗
๑. โครงการต่อเนื่อง			
๑.๑ งานดำเนินการโรงเรียนรัฐบาล	๓,๕๙๔.๖๗	๖๙.๐๐	๓,๖๖๓.๖๗
๑.๒ โครงการจัดโรงเรียนมัธยมแบบประสม	๓๔.๙๐	-	๓๔.๙๐
๑.๓ งานดำเนินการโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา	๖๖.๖๐	-	๖๖.๖๐
๑.๔ งานศึกษานิเทศก์และอบรมครู	๖๑.๓๒	-	๖๑.๓๒
๑.๕ งานวัดผลการศึกษา และทุนส่งเสริม การศึกษา	๔๘.๑๗	-	๔๘.๑๗

(ล้านบาท)

ระดับการศึกษา/ส่วนราชการ/โครงการ	งบประมาณ (๑)	สำรอง (๒)	รวม (๑) + (๒)
๒. โครงการใหม่			
๒.1 โครงการเปิดโรงเรียนมัธยมประจำอำเภอ	๒๒๕.๐๐	-	๒๒๕.๐๐
๒.๒ โครงการปรับปรุงโรงเรียนมัธยมชนบท	๗๒.๐๘	-	๗๒.๐๘
๒.๓ โครงการปรับปรุงโรงเรียนมัธยมใน ส่วนภูมิภาค (จุดสกัด)	๕๒.๑๓	-	๕๒.๑๓
๒.๔ โครงการวิจัยข้อสอบและผลการสอบ	-	๙.๐๐	๙.๐๐
๒.๕ โครงการพัฒนาการเรียนการสอน	-	๒๙.๐๐	๒๙.๐๐
กรมอาชีวศึกษา	๒,๐๑๙.๔๓	๘๔.๕๐	๒,๑๐๓.๙๓
๑. โครงการต่อเนื่อง			
๑.๑ งานโรงเรียนเกษตรกรรม	๓๔๕.๗๐	-	๓๔๕.๗๐
๑.๒ งานโรงเรียนการช่าง	๗๓๙.๓๖	๔๐.๐๐	๗๗๙.๓๖
๑.๓ งานโรงเรียนพาณิชยและอุตสาหกรรม	๔๒๒.๐๓	๒๒.๕๐	๔๔๔.๕๓
๑.๔ งานโรงเรียนวิชาชีพชั้นสูง	๔๒๑.๕๘	๒๒.๐๐	๔๔๓.๕๘
๑.๕ โครงการพัฒนาอาชีวศึกษา	๓๔.๑๗	-	๓๔.๑๗
๑.๖ งานศึกษานิเทศก์และอบรมครู	๑๔.๗๑	-	๑๔.๗๑
๑.๗ โครงการศูนย์วิศวกรรมกรรมการเกษตร	๙.๙๘	-	๙.๙๘
๑.๘ งานกองบริการเครื่องจักรกล	๑๒.๖๐	-	๑๒.๖๐
๑.๙ งานควบคุมทะเบียนนักเรียนและสอบไล่ และตรวจโรงเรียนอาชีวศึกษา	๑๒.๙๕	-	๑๒.๙๕
๑.๑๐ งานออกแบบและควบคุมการก่อสร้าง	๖.๓๕	-	๖.๓๕

(ล้านบาท)

ระดับการศึกษา/ส่วนราชการ/โครงการ	งบประมาณ (๑)	สำรอง (๒)	รวม (๑) + (๒)
กรมการฝึกหัดครู	๑,๓๑๖.๔๔	-	๑,๓๑๖.๔๔
๑. โครงการต่อเนื่อง			
๑.๑ งานผลิตครูประกาศนียบัตรการศึกษา	๑,๒๕๙,๕๕	-	๑,๒๕๙,๕๕
๑.๒ งานนิเทศก์การศึกษา	๒๙.๕๑	-	๒๙.๕๑
๑.๓ งานส่งเสริมวิทยฐานะครู	๑๔.๒๗	-	๑๔.๒๗
๑.๔ งานวิจัยจิตวิทยา	๗.๑๖	-	๗.๑๖
๑.๕ งานทำแบบทดสอบมาตรฐาน	๕.๙๖	-	๕.๙๖
ระดับอุดมศึกษา	๕,๔๕๒.๒๗	๑๙๖.๒๒	๕,๖๓๘.๔๙
มหาวิทยาลัย (งานเดิม รวมกับโครงการใหม่)	๔,๙๓๕.๗๒	๑๙๖.๒๒	๕,๑๓๑.๙๔
๑. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	๔๗๙.๔๕	-	๔๗๙.๔๕
๒. มหาวิทยาลัยขอนแก่น	๓๙๙.๐๗	๑๗.๒๒	๔๑๖.๓๐
๓. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	๗๖๖.๔๑	๖๙.๕๐	๘๓๕.๙๑
๔. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	๘๐๑.๑๓	๔.๖๓	๘๐๕.๗๖
๕. มหาวิทยาลัยมหิดล	๑,๓๖๓.๕๗	๖.๗๐	๑,๓๗๐.๒๗
๖. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	๕๕๕.๓๕	๗๖.๑๘	๖๓๑.๕๓
๗. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	๒๒๒.๒๖	-	๒๒๒.๒๖
๘. มหาวิทยาลัยศิลปากร	๑๔๕.๐๔	๑๗.๘๔	๑๖๒.๘๘
๙. สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	๗๙.๔๔	-	๗๙.๔๔
๑๐. มหาวิทยาลัยรามคำแหง	๑๒๕.๐๐	-	๑๒๕.๐๐
๑๑. โครงการพัฒนามหาวิทยาลัย* (งานบริหาร)	-	๔.๑๕	๔.๑๕

หมายเหตุ *โครงการพัฒนามหาวิทยาลัยคิดเฉพาะงบบริหารของโครงการที่จัดตั้งไว้ที่สำนักงานสภา
การศึกษาแห่งชาติ ส่วนเงินอุดหนุนการศึกษาชั้นปริญญาเอกได้รวมไว้ในงบมหาวิทยาลัย
ต่างๆ แล้ว

(ล้านบาท)

ระดับการศึกษา/ส่วนราชการ/โครงการ	งบประมาณ (๑)	สำรอง (๒)	รวม (๑) + (๒)
การฝึกหัดครู	๔๐๐.๐๕	-	๔๐๐.๐๕
โครงการต่อเนื่อง			
๑. งานผลิตครูชั้นปริญญาวิชาการศึกษา	๔๐๐.๐๕	-	๔๐๐.๐๕
อาชีวศึกษา	๑๑๖.๕๐	-	๑๑๖.๕๐
โครงการใหม่			
๑. โครงการสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า	๑๔.๒๗	-	๑๔.๒๗
การศึกษาผู้ใหญ่ การศึกษาพิเศษ และ	๑๑๖.๕๐	-	๑๑๖.๕๐
การศึกษาอื่น ๆ	๑,๕๐๔.๔๒	๗๑.๔๗	๑,๕๗๕.๘๙
กรมสามัญศึกษา	๒๐๘.๐๐	๒๓.๐๐	๒๓๑.๐๐
โครงการต่อเนื่อง			
๑. งานดำเนินการศึกษาผู้ใหญ่	๒๐๘.๐๐	๒๓.๐	๒๓๑.๐๐
กรมอาชีวศึกษา	๑๖๗.๐๐	๑๘.๐๐	๑๘๕.๐๐
โครงการต่อเนื่อง			
๑. งานโรงเรียนหลักสูตรระยะสั้นและ			
หน่วยฝึกฝนอาชีพเคลื่อนที่	๑๖๒.๔๔	๑๘.๐๐	๑๘๐.๔๔
๒. งานฝึกอบรมช่างตามโครงการ			
เร่งรัดพัฒนาชนบท	๔.๕๖	-	๔.๕๖
สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมเยาวชน			
แห่งชาติ สำนักทำเนียบนายกรัฐมนตรี	๖๒.๑๒	๒.๔๗	๖๔.๕๙
โครงการใหม่			
๑. งานพัฒนาเยาวชนชนบท	}	๒.๔๗	๖๔.๕๙
๒. งานพัฒนาเยาวชนในเมือง			

(ล้านบาท)

ระดับการศึกษา/ส่วนราชการ/โครงการ	งบประมาณ (๑)	สำรอง (๒)	รวม (๑) + (๒)
กรมวิสามัญศึกษา	๖๖๒.๐๕	-	๖๖๒.๐๕
โครงการต่อเนื่อง			
๑. งานบริหารและควบคุมโรงเรียนราษฎร์	๖๔๑.๕๐	-	๖๔๑.๕๐
โครงการใหม่			
๑. โครงการสร้างศูนย์อบรมครูโรงเรียนราษฎร์	๕๕		
	๒๐.๑	-	๒๐.๕๕
กรมพลศึกษา	๑๕๒.๐	-	๑๕๒.๐๑
โครงการต่อเนื่อง			
๑. งานผลิตครูพลศึกษา			
๑.๑ ระดับปริญญา	๒๗.๘๓	-	๒๗.๘๓
๑.๒ ระดับประกาศนียบัตร	๔๐.๑๘	-	๔๐.๑๘
๒. งานส่งเสริมกีฬาโรงเรียนและกีฬาประชาชน	๙.๐๐	-	๙.๐๐
๓. งานส่งเสริมพลศึกษา	๒๔.๐๐	-	๒๔.๐๐
๔. งานดำเนินกิจการลูกเสือ	๑๓.๔๐	-	๑๓.๔๐
๕. งานดำเนินกิจการอนุชาชาติ	๔.๖๐	-	๔.๖๐
๖. งานดำเนินกิจการกรีฑาสถานแห่งชาติ	๑๕.๐๐	-	๑๕.๐๐
โครงการใหม่			
๑. โครงการส่งเสริมสุขภาพนักเรียน	๗.๐๐	-	๗.๐๐
๒. งานพัฒนาเยาวชนในเมือง	๖.๐๐	-	๖.๐๐
๓. งานนิเทศก์และอบรม	๕.๐๐	-	๕.๐๐
กรมวิชาการ	๕๖.๕๙	๒๐.๐๐	๗๖.๕๙
โครงการต่อเนื่อง			
๑. งานสร้างหลักสูตรใหม่	๒.๗๓	-	๒.๗๓

(ล้านบาท)

ระดับการศึกษา/ส่วนราชการ/โครงการ	งบประมาณ (๑)	สำรอง (๒)	รวม (๑) + (๒)
๒. งานผลิตและส่งเสริมการผลิตแบบเรียน	๓๐.๘๐	๒๐.๐๐	๕๐.๘๐
๓. งานสำรวจและวิจัยทางการศึกษา	๙.๙๗	-	๙.๙๗
๔. งานศูนย์วัสดุการศึกษา	๖.๒๗	-	๖.๒๗
๕. งานศาลาวันเด็ก	๒.๓๔	-	๒.๓๔
๖. งานห้องฟ้าจำลองและหอดูดาว	๔.๔๘	-	๔.๔๘
กรมศิลปากร	๔๓.๙๐	-	๔๓.๙๐
โครงการต่อเนื่อง			
๑. งานการศึกษาดุริยางค์นาฏศิลป์	๑๗.๔๑	-	๑๗.๔๑
๒. งานการศึกษาช่างศิลป์	๑๐.๑๔	-	๑๐.๑๔
๓. งานการศึกษาดุริยางค์นาฏศิลป์เชียงใหม่	๑๖.๓๕	-	๑๖.๓๕
สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	๑๕๒.๗๕	๘.๐๐	๑๖๐.๗๕
โครงการต่อเนื่อง			
๑. งานวิทยุกระจายเสียงเพื่อการศึกษา	๓๐.๐๐	-	๓๐.๐๐
๒. งานร่วมมือกับองค์กรนานาชาติ	๗๓.๔๔	๘.๐๐	๘๑.๔๔
๓. โครงการพัฒนาการศึกษาในส่วนภูมิภาค	๒๖.๘๒	-	๒๖.๘๒
๔. โครงการพัฒนาการศึกษาภาคการศึกษา	๑๐.๗๐	-	๑๐.๗๐
๒			
๕. งานวางแผนการศึกษา	๙.๐๐	-	๙.๐๐
โครงการใหม่			
๑. โครงการหน่วยบริการและประสานงาน แนะแนวกลาง	๒.๗๙	-	๒.๗๙
รวมทุกระดับการศึกษา	๓๑,๒๑๒.๐๐	๑,๒๔๐.๘๕	๓๒,๔๕๒.๘๕

.....